

**THE BOOK OF  
MORMON**

**UKRAINIAN – ENGLISH  
PARALLEL EDITION**

Version 1, published April 2023. [bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/](http://bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/)

This parallel edition © 2023 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to [ben.crowder@gmail.com](mailto:ben.crowder@gmail.com).

Text of the Book of Mormon © 2023 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

# Книга Мормона

## Розповідь, що її написав Мормон власноручно на пла- стинах з пластин Нефія

Отже, це скорочений літопис народу Нефія, а також Ламанійців—Написаний для Ламанійців, які є залишком дому Ізраїля; а також для Юдея й Іновірця—Написаний як заповідь, а також силою духа пророцтва і одкровення—Написаний і запечатаний, і схований під захист Господа, щоб його не було знищено—Для того, щоб його було явлено даром і силою Бога для перекладу—Запечатаний рукою Моронія і схований під захист Господа, щоб бути явленим у належний час Іновірцем—Тож переклад буде зроблений даром Божим.

Наведено також у скороченні Книгу Етера, яка є літописом народу Яреда, розсіяного тоді, коли Господь змішав мову людей, як вони будували башту, щоб дістатися небес—Це має показати залишкові дому Ізраїлевого, які великі справи Господь зробив для їхніх батьків; і щоб вони мали змогу знати завіти Господа, що вони не є знехтувані назавжди—І також для того, щоб переконати Юдея й Іновірця, що Ісус є Христос, Бог Вічний, Який являється до всіх народів—І ось, якщо й є недоліки, то це помилки людей; тому, не засуджуйте діяння Бога, щоб вас визнали незаплямованими біля судного престолу Христа.

*ОРИГІНАЛЬНИЙ ПЕРЕКЛАД З ПЛА-  
СТИН АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ  
ДЖОЗЕФА СМІТА, МОЛОДШОГО.*

# The Book of Mormon

## An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites—Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile—Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof—Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

*TRANSLATED BY JOSEPH SMITH, JUN.*

## Свідчення Трьох свідків

Нехай буде відомо всім народам, колінам, язикам і людям, до яких дійде цей труд, що ми, благодаттю Бога Батька і Господа нашого Ісуса Христа, бачили ці пластини з літописом народу Нефієвого і їхніх братів Ламанійців, а також народу Яредового, який переселився сюди звідти, де була Башта, про яку розповідається. Ми знаємо також, що їх перекладено через дар Божий і силу Божу, бо Його голос сповістив нас про це; тому ми знаємо напевно, що написане є істинним. Ми свідчимо також, що бачили письмена, вигравіювані на цих пластинах, і вони були показані нам силою Божою, а не людською. І цим урочисто сповіщаємо, що ангел Божий зійшов з небес, приніс і поклав ці пластини перед нами, аби ми дивилися і бачили ці пластини і письмена, вигравіювані на них; і ми знаємо, що завдяки благодаті Бога Батька і Господа нашого Ісуса Христа ми бачили це і засвідчуємо, що все це є істинним. Подія ця була надзвичайно дивовижна для нас. Однак голос Господній звелів нам засвідчити це; тому, щоб бути послухними заповідям Божим, ми засвідчуємо це. І ми знаємо, що якщо ми є вірними у Христі, то очистимо одяг наш від крові всіх людей, і будемо визнані непорочними перед судним престолом Христа, і будемо жити з Ним вічно на небесах. Слава Батькові, і Синові, і Духові Святому, Які є єдиним Богом. Амінь.

Олівер Каудері  
Девід Уітмер  
Мартін Гарріс

## The Testimony of Three Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That we, through the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, have seen the plates which contain this record, which is a record of the people of Nephi, and also of the Lamanites, their brethren, and also of the people of Jared, who came from the tower of which hath been spoken. And we also know that they have been translated by the gift and power of God, for his voice hath declared it unto us; wherefore we know of a surety that the work is true. And we also testify that we have seen the engravings which are upon the plates; and they have been shown unto us by the power of God, and not of man. And we declare with words of soberness, that an angel of God came down from heaven, and he brought and laid before our eyes, that we beheld and saw the plates, and the engravings thereon; and we know that it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, that we beheld and bear record that these things are true. And it is marvelous in our eyes. Nevertheless, the voice of the Lord commanded us that we should bear record of it; wherefore, to be obedient unto the commandments of God, we bear testimony of these things. And we know that if we are faithful in Christ, we shall rid our garments of the blood of all men, and be found spotless before the judgment-seat of Christ, and shall dwell with him eternally in the heavens. And the honor be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost, which is one God. Amen.

OLIVER COWDERY  
DAVID WHITMER  
MARTIN HARRIS

## Свідчення Восьми свідків

Нехай буде відомо всім народам, колінам, язикам і людям, до яких дійде цей труд, що Джозеф Сміт молодший, перекладач цього труда, показав нам пластини, на вигляд золоті, про які йшлося, і ми тримали в руках всі ті пластини, з яких вищезгаданий Сміт зробив переклад. Ми також бачили письмена, вигравіювані на цих пластинах. На вигляд вони давньої роботи, виконаної з великою майстерністю. І ми свідчимо розсудливими словами, що вищезгаданий Сміт показав нам ці пластини, ми бачили і торкалися їх руками і напевно знаємо, що вищезгаданий Сміт має ці пластини, про які ми говоримо. На підтвердження того, що ми бачили, ми називаємо світові наші імена. І Бог свідок, що ми говоримо правду.

Крістіан Уїтмер  
Джейкоб Уїтмер  
Пітер Уїтмер молодший  
Джон Уїтмер  
Гайрам Пейдж  
Джозеф Сміт старший  
Гайрум Сміт  
Сем'юел Г. Сміт

## The Testimony of Eight Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That Joseph Smith, Jun., the translator of this work, has shown unto us the plates of which hath been spoken, which have the appearance of gold; and as many of the leaves as the said Smith has translated we did handle with our hands; and we also saw the engravings thereon, all of which has the appearance of ancient work, and of curious workmanship. And this we bear record with words of soberness, that the said Smith has shown unto us, for we have seen and hefted, and know of a surety that the said Smith has got the plates of which we have spoken. And we give our names unto the world, to witness unto the world that which we have seen. And we lie not, God bearing witness of it.

CHRISTIAN WHITMER  
JACOB WHITMER  
PETER WHITMER, JUN.  
JOHN WHITMER  
HIRAM PAGE  
JOSEPH SMITH, SEN.  
HYRUM SMITH  
SAMUEL H. SMITH

# Перша книга Нефія

## Його царювання і священно-служіння

*Розповідь про Легія і його дружину Сарію, і чотирьох його синів, які звалися, починаючи з найстаршого: Ламан, Лемуїл, Сам і Нефій. Господь застерігає Легія, щоб він залишив землю Єрусалимську, бо люди задумали позбавити його життя, тому що він пророкує їм про їхні беззаконня. Він разом з сім'єю мандрує три дні пустинню. Нефій бере своїх братів і повертається з ними на землю Єрусалимську за літописом Юдеїв. Розповідь про їхні страждання. Вони одружуються з дочками Ізмаїла. Разом зі своїми сім'ями вони вирушають у пустиню. Їхні страждання і бідування у пустині. Шлях їхніх мандрувань. Вони приходять до великих вод. Брати Нефія повстають проти нього. Він руйнує їхні плани і будує корабель. Вони дають назву цьому місцю—Щедре. Вони переправляються через великі води до землі обіцяної, і так далі. Все це відповідає розповіді Нефія, або, іншими словами: я, Нефій, написав цей літопис.*

### 1 Нефій 1

- 1 Я, Нефій, був народжений від порядних батьків, отже мене навчили всьому тому, що знав мій батько; і, хоч я зазнав багато скорбот у пліні днів моїх, я був щедро благословен Господом в усі дні свого життя; так, здобувши велике знання про великодушність і таємниці Бога, отже я складаю літопис про мої діяння у дні мої.
- 2 Так, я пишу цей літопис мовою мого батька, яка складається з знань Юдеїв і мови Єгиптян.
- 3 І я знаю, що літопис, який я пишу, правдивий; і я пишу його власноручно; і я складаю його відповідно до моїх знань.

# The First Book of Nephi

## His Reign and Ministry

*An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.*

### 1 Nephi 1

- I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.
- Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.
- And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

4 Бо сталося так на початку першого року царювання Седекії, царя Юдеї (мій батько, Легій, до того все своє життя провів у Єрусалимі); і того року з'явилося багато пророків, які пророкували людям, що вони повинні покаятися, інакше велике місто Єрусалим буде знищено.

5 Отже сталося, що мій батько, Легій, вийшовши, молився Господу, так, саме від усього серця, за свій народ.

6 І сталося, що в той час, коли він молився Господу, з'явився стовп вогню і став на скелі перед ним; і багато чого побачив і почув він; і так вразило його побачене і почуте, що він затремтів і задрижав від страху надзвичайно.

7 І сталося, що він повернувся у свій дім в Єрусалимі; і він впав на своє ліжко, знесилений Духом і тим, що він побачив.

8 І знесилений так Духом, він поринув у видіння, навіть побачив він небеса відкриті, і здалося йому, що він бачить Бога, Який сидить на Своєму престолі, оточений незліченними сонмами ангелів, що співають і уславляють Бога свого.

9 І сталося, що він побачив Одного, Який сходить з самої середини неба, і він побачив, що сяння Його яскравіше від полудневого сонця.

10 І він також побачив ще дванадцятьох інших, які йшли за Ним, а їхнє сяння було яскравіше від блиску зірок на тверді небесній.

11 І зійшли вони, і пройшли вперед по лицю землі; і той Перший підійшов і став перед моїм батьком, і дав йому книгу, і повелів йому читати її.

12 І сталося, що читаючи, він сповнився Духом Господа.

13 І він читав, проказуючи: Горе, горе тобі, Єрусалиме, бо я побачив твої мерзоти! Так, і багато прочитав мій батько про Єрусалим—про те, що його буде знищено, і його жителів також; багато хто загине від меча, а багатьох інших заберуть у полон до Вавилона.

For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

14 І сталося, що коли мій батько прочитав і побачив багато великого і дивовижного, він заволав, звертаючись до Господа, а саме: Величні і дивовижні діяння Твої, о Господи Боже Всемогутній! Твій престол високо на небесах, і Твоя влада, і Твоя благодать, і милість Твоя огортає всіх жителів землі; і через те, що Ти милостивий, Ти не полишиш загинути тих, хто прийде до Тебе!

15 І такими словами мій батько прославляв Бога свого; бо раділа душа його, і все серце його було сповнене через те, що він побачив, а саме через те, що відкрив йому Господь.

16 І нині я, Нефій, не наводжу всього того, що написав мій батько, бо він описав багато того, що побачив у видіннях і снах; і також він написав багато про те, що він пророкував і розповідав своїм дітям, але я наводити повністю того не буду.

17 Але я докладно опишу те, що зробив я упродовж днів своїх. Бачите, на пластинах, що їх зробив я власноручно, я скорочую літопис мого батька; а скоротивши літопис мого батька, я докладно опишу своє власне життя.

18 Отже, я хочу, щоб ви знали, що після того як Господь відкрив так багато дивовижного моему батькові Легію, зокрема про знищення Єрусалима, тоді він пішов до людей і почав пророкувати і оповідати їм про те, що він побачив і почув.

19 І сталося, що Юдеї насміхалися з нього через те, про що він свідчив проти них; бо він дійсно свідчив про їхні злочестивість і мерзоти; і він свідчив, що те, що він побачив і почув, а також те, що він прочитав у книзі, ясно вказувало на прихід Месії і також на викуплення світу.

20 І коли Юдеї почули це, вони обурились на нього; так само, як і на прадавніх пророків, яких вони виганяли, і каменували, і вбивали; і вони також намагались позбавити його життя. Але, дивіться, я, Нефій, покажу вам, що лагідні милості Господа огортають усіх, кого Він обрав, через їхню віру, щоб зробити їх сильними і навіть надати їм рятівну силу.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

And when the Jews heard these things they were angry with him; yea, even as with the prophets of old, whom they had cast out, and stoned, and slain; and they also sought his life, that they might take it away. But behold, I, Nephi, will show unto you that the tender mercies of the Lord are over all those whom he hath chosen, because of their faith, to make them mighty even unto the power of deliverance.



## 1 Нефій 2

- 1 Ось бачите, сталося так, що Господь розмовляв з моїм батьком, так, а саме у сновидінні, і сказав йому: Благословен будеш ти, Легію, через те, що ти зробив; і через те, що ти був вірний і оповістив цей народ про те, що Я наказав тобі, дивись, вони намагаються позбавити тебе життя.
- 2 І сталося, що Господь наказав моєму батькові, а саме у сновидінні, забрати свою сім'ю і піти у пустиню.
- 3 І сталося, що він був послухним слову Господа, отже, він зробив так, як наказав йому Господь.
- 4 І сталося, що він пішов у пустиню. І він залишив свій дім, і землю свого успадкування, і своє золото, і своє срібло, і свої коштовності, і нічого не взяв з собою, крім своєї сім'ї, і харчів, і наметів, і пішов у пустиню.
- 5 І він спустився в межі поблизу берега Червоного моря; і йшов він пустинними межами неподалік Червоного моря; і йшов він пустинею зі своєю сім'єю, що складалася з моєї матері, Сарії, і моїх старших братів, якими були Ламан, Лемуїл і Сам.
- 6 І сталося, що після того як він пройшов три дні у пустині, він поставив намет у долині на березі ріки води.
- 7 І сталося, що він спорудив жертовник з каменів, і приніс жертву Господу, і дякував Господу Богу нашому.
- 8 І сталося, що він дав назву цій річці, що впадала в Червоне море, Ламан; а долина ж була у межах гирла ріки.
- 9 І коли мій батько побачив, що води цієї ріки вливаються у джерело Червоного моря, він звернувся до Ламана, кажучи: О якби ти був, як ця ріка, невпинно наближаючись до джерела усієї праведності!
- 10 І він також звернувся до Лемуїла: О якби ти був, як ця долина, твердим і стійким, і непохитним у виконанні заповідей Господа!

## 1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

11 Тож казав він це через твердошиїсть Ламана і Лемуїла; бо, ось, вони багато в чому ремствували на свого батька, тому що він був людиною, яка мала видіння, і також тому, що він вивів їх із землі Єрусалимської, щоб залишити землю їхнього успадкування, і їхнє золото, і їхнє срібло, і їхні коштовності, аби загинути у пустині. І зробив він це, казали вони, через безглузді вигадки свого серця.

12 І таким чином, Ламан і Лемуїл, найстарші, ремствували на свого батька. А ремствували вони тому, що не розуміли діянь Того Бога, Який створив їх.

13 Не вірили вони також, що Єрусалим, це велике місто, може бути зруйновано, як провіщали пророки. І вони уподібнювалися до Юдеїв з Єрусалима, які намагалися позбавити життя мого батька.

14 І сталося, що мій батько промовляв до них у долині Лемуїл, з такою силою, сповнений Духом, що вони затремтіли перед ним усім своїм тілом. І він так вразив їх, що вони не наважувалися заперечувати йому; отже, вони робили те, що він наказував їм.

15 І мій батько жив у наметі.

16 І сталося, що я, Нефій, будучи ще дуже молодим, але міцної статури, а також маючи велике бажання пізнати таємниці Бога, отже я волав до Господа; і ось Він вплинув на мене, і пом'якшив моє серце, так що я повірив усім словам, сказаним моїм батьком; тому я не чинив йому опір, подібно до моїх братів.

17 І я звернувся до Сама і розповів йому все те, що Господь відкрив мені Своїм Духом Святим. І сталося так, що він повірив моїм словам.

18 Але, ось Ламан і Лемуїл не прислухалися до моїх слів; і, горюючи через закам'янілість їхніх сердець, я щиро молився Господу за них.

19 І сталося, що Господь звернувся до мене, говорячи: Благословен ти, Нефій, через віру твою, бо зі смиренністю у серці ти старанно шукав Мене.

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

20 І якщо ви будете дотримуватися Моїх заповідей, ви будете процвітати і будете приведені до землі обіцяної; так, саме до тієї землі, яку Я приготував для вас; так, до землі, найкращої з усіх інших земель.

21 А якщо твої брати повстануть проти тебе, вони будуть відсічені від присутності Господа.

22 А якщо ти будеш дотримуватися Моїх заповідей, ти будеш поставлений правителем і вчителем над своїми братами.

23 Бо, дивись, того дня, коли вони повстануть проти Мене, Я прокляну їх тяжким прокляттям, і не будуть вони мати влади над твоїм сіменем, якщо ті також не повстануть проти Мене.

24 І якщо буде так, що вони повстануть проти Мене, то стануть вони бичем для сімені твого, спонукаючи їх пам'ятати.

And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

## 1 Нефій 3

- 1 І сталося, що я, Нефій, після розмови з Господом повернувся до намету мого батька.
- 2 І сталося, що він звернувся до мене, говорячи: Ось, снився мені сон, в якому Господь наказав мені, щоб ти і твої брати повернулися до Єрусалима.
- 3 Бо ось, Лаван має літопис Юдеїв, а також родовід моїх предків, і все це вигравіювано на пластинах з латуні.
- 4 Через те Господь наказав мені, щоб ти і твої брати пішли в дім Лавана, і здобули ці записи, і принесли їх сюди в пустиню.
- 5 І ось бачиш, твої брати ремствують, кажучи, що їм важко зробити те, що я вимагаю від них; але розумієш, то не я вимагаю це від них, то є наказ Господа.
- 6 Тому іди, мій сину, і ти будеш благословен Господом, бо ти не ремствував.
- 7 І сталося, що я, Нефій, сказав моєму батькові: Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм.
- 8 І сталося, що почувши ці слова, мій батько дуже зрадив, бо він знав, що я був благословенний Господом.
- 9 І я, Нефій, і брати мої попрямували через пустиню, з нашими наметами, щоб дістатися землі Єрусалимської.
- 10 І сталося, що коли ми прийшли до землі Єрусалимської, я і мої брати вчинили раду між собою.
- 11 І ми кинули жереб—кому з нас іти в дім Лавана. І сталося, що жереб випав Ламану; і Ламан пішов у дім Лавана, і він розмовляв з ним, сидячи у нього вдома.
- 12 І він просив у Лавана літописи, що були вигравіювані на пластинах з латуні, які містили родовід мого батька.

## 1 Nephi 3

- And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.
- And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.
- For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.
- Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.
- And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.
- Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.
- And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.
- And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.
- And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.
- And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.
- And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.
- And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.

13 І ось, сталося, що Лаван розгнівався і вигнав його з дому; і він не захотів давати Ламану ці літописи. Тому він сказав йому: Ось, ти—грабіжник, і я вб'ю тебе.

14 Але Ламан утік від нього і розповів нам про те, як повівся з ним Лаван. І ми дуже засмутилися, і мої брати вже збиралися повернутися в пустиню до свого батька.

15 Але ось я сказав їм: Як Господь живий і як ми живі, то не підемо ми до батька нашого в пустиню, доки не виконаємо те, що наказав нам Господь.

16 А тому будьмо вірними у виконанні заповідей Господа; ходімо на землю, успадковану нашим батьком, бо знаєте, він залишив там золото і срібло, й інші багатства. І все це він зробив за наказами Господа.

17 Бо він знав, що Єрусалим має бути зруйновано через злочестивість людей.

18 Бо дійсно, вони знехтували словами пророків. А тому, якби мій батько залишився жити на цій землі після того як йому було наказано втекти з цієї землі, то знайте, він би загинув. Тому було необхідно, щоб він втік з цієї землі.

19 І бачите, то є мудрість Бога, що ми повинні здобути ці літописи, щоб мати змогу зберегти для наших дітей мову наших батьків;

20 А також, щоб ми могли зберегти для них слова, які промовлялись устами всіх святих пророків і які були дані їм Духом і силою Бога від початку світу і аж до цього часу.

21 І сталося, що такою розмовою мені вдалося переконати моїх братів у тому, що вони повинні з вірою дотримуватися заповідей Бога.

22 І сталося, що ми пішли на землю нашого успадкування, і ми зібрали наше золото, і наше срібло, і наші коштовності.

23 І, зібравши все це, ми знову пішли до дому Лавана.

And behold, it came to pass that Laban was angry, and thrust him out from his presence; and he would not that he should have the records. Wherefore, he said unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the things which Laban had done, unto us. And we began to be exceedingly sorrowful, and my brethren were about to return unto my father in the wilderness.

But behold I said unto them that: As the Lord liveth, and as we live, we will not go down unto our father in the wilderness until we have accomplished the thing which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; therefore let us go down to the land of our father's inheritance, for behold he left gold and silver, and all manner of riches. And all this he hath done because of the commandments of the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, because of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the prophets. Wherefore, if my father should dwell in the land after he hath been commanded to flee out of the land, behold, he would also perish. Wherefore, it must needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should obtain these records, that we may preserve unto our children the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the words which have been spoken by the mouth of all the holy prophets, which have been delivered unto them by the Spirit and power of God, since the world began, even down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of language did I persuade my brethren, that they might be faithful in keeping the commandments of God.

And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.

24 І сталося, що ми увійшли до Лавана і просили його віддати нам літописи, вигравіювані на пластинах з латуні, а за це ми дамо йому наше золото, і наше срібло, і всі наші коштовності.

25 І сталося, що коли Лаван побачив наше багатство, а було воно надзвичайно велике, він настільки палко зажадав його, що вигнав нас геть і послав своїх слуг убити нас, аби здобути наше багатство.

26 І сталося, що ми втекли від слуг Лавана і були змушені покинути наше багатство, і воно потрапило до рук Лавана.

27 І сталося, що ми втекли в пустиню, і слуги Лавана не наздогнали нас, і ми сховалися в ущелині скелі.

28 І сталося, що Ламан розгнівався на мене, а також на мого батька; і Лемуїл також, бо він прислухався до слів Ламана. Через те Ламан і Лемуїл говорили багато образливих слів нам, своїм молодшим братам, і навіть били нас палицею.

29 І сталося, що коли вони били нас палицею, раптово явився ангел Господній і став перед ними, і звернувся до них, кажучи: Чому ви б'єте палицею свого молодшого брата? Хіба не знаєте ви, що Господь обрав його правителем над вами, і все це через ваші беззаконня? Тож слухайте, ви знову підете у Єрусалим, і Господь віддасть Лавана до ваших рук.

30 І, сказавши нам це, ангел залишив нас.

31 А після того як ангел залишив нас, Ламан і Лемуїл знову почали ремствувати, кажучи: Як це може бути, щоб Господь віддав Лавана до наших рук? Дивіться, він могутня людина, і він може командувати над п'ятдесятьма, так, він навіть може вбити п'ятдесятьох; то чому ж не може й нас?

And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

And after the angel had departed, Laman and Lemuel again began to murmur, saying: How is it possible that the Lord will deliver Laban into our hands? Behold, he is a mighty man, and he can command fifty, yea, even he can slay fifty; then why not us?

## 1 Нефій 4

- 1 І сталося, що я звернувся до братів своїх, кажучи: Ходімо знову до Єрусалима і будьмо вірними у виконанні наказів Господа; бо, ось Він могутніший за всіх на світі, то чому ж Він не може бути могутнішим за Лавана і його п'ятдесятьох людей, так, або навіть від його десятків тисяч?
- 2 Отже, повернімося; будьмо сильними, як Мойсей; бо він дійсно повелів водам Червоного моря, і ті розступилися, і наші батьки пройшли з полону сушею, а військо фараонове, яке йшло слідом, було потоплене у водах Червоного моря.
- 3 Ось бачите, ви знаєте, що це є правда; і ви також знаєте, що ангел говорив до вас; то як же ви можете сумніватися? Ходімо, Господь може врятувати нас, так само, як і наших батьків, і знищити Лавана, так само, як Єгиптян.
- 4 Після того як я сказав ці слова, вони ще були розгнівані і все ще продовжували ремствувати; однак вони пішли за мною, аж поки ми не прийшли під стіни Єрусалима.
- 5 І це було вночі; і я примусив їх сховатися за стінами. А після того як вони сховалися, я, Нефій, крадькома ввійшов у місто і попрямував до дому Лавана.
- 6 І вів мене Дух Божий, бо не знав я наперед, що маю робити.
- 7 Однак я йшов уперед, і коли я підійшов ближче до дому Лавана, я побачив чоловіка, і він упав на землю переді мною, бо був п'яний від вина.
- 8 І коли я підійшов до нього, то побачив, що це був Лаван.
- 9 І я побачив його меч; і я витяг його з піхов; і рукоять його була з чистого золота, і надзвичайно тонкої роботи, і я побачив, що лезо його було зі сталі найвищого гатунку.
- 10 І сталося, що Дух Божий примушував мене вбити Лавана; але я сказав у своєму серці: Ніколи не проливав я крові людської. І я відступив і не хотів убивати його.

## 1 Nephi 4

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrunk and would that I might not slay him.

11 І Дух знову сказав мені: Бачиш, Господь віддав його у руки твої. Дійсно, і я також знав, що він хотів позбавити мене життя; так, і він не виконував заповіді Господа; а ще він забрав наше майно.

12 І сталося, що Дух знову сказав мені: Вбий його, бо Господь віддав його у твої руки;

13 Знай, Господь убиває злочестивих, щоб здійснити Свої праведні наміри. Краще нехай одна людина загине, ніж народ виродиться і загине у зневірі.

14 І ось, коли я, Нефій, почув ці слова, я згадав слова Господа, які Він сказав у пустині, звертаючись до мене: Якщо твоє сім'я виконуватиме Мої заповіді, вони будуть процвітати на землі обіцяній.

15 Так, і я ще подумав, що вони не зможуть виконувати заповіді Господа згідно з законом Мойсея, якщо вони не матимуть цього закону.

16 І я також знав, що цей закон вигравіюваний на пластинах з латуні.

17 І знову-таки, я знав, що Господь віддав Лавана у мої руки для того, щоб я зміг одержати ці літописи згідно з Його наказами.

18 Тому я послухався голосу Духа, і взяв Лавана за волосся на голові, і я відсік йому голову його ж власним мечем.

19 І після того як я відсік йому голову його ж власним мечем, я взяв одягу Лавана і надів на себе; так, кожну річ; і я оперезав його зброєю свої стегна.

20 І після того як я зробив це, я пішов до скарбниці Лавана. І коли я йшов до скарбниці Лавана, то я побачив слугу Лавана, який мав ключі від скарбниці. І я наказав йому голосом Лавана піти зі мною до скарбниці.

21 І він подумав, що я його хазяїн, Лаван, бо він побачив одяг і також меч, що був на моїх стегнах.

And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as thy seed shall keep my commandments, they shall prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.



22 І він говорив зі мною про старійшин юдейських, бо він знав, що його хазяїн, Лаван, був цієї ночі серед них.

23 А я розмовляв з ним так, нібито я був Лаван.

24 І я також сказав йому, що я маю віднести ті записи, що на пластинах з латуні, до моїх старших братів, які були поза стінами.

25 І я також наказав йому йти за мною.

26 І він, вважаючи, що я кажу про братів з церкви і що я дійсно той самий Лаван, якого я вбив, пішов за мною.

27 І він ще тривалий час говорив мені про старійшин юдейських, поки я йшов до своїх братів, які чекали за стінами.

28 І сталося, що коли Лаван побачив мене, то він надзвичайно злякався, і Лемуїл, і Сам також. І вони втекли від мене; бо вони вважали, що то був Лаван і що він убив мене і має намір позбавити їх життя також.

29 І сталося, що я покликав їх, і вони почули мене; тому вони перестали тікати від мене.

30 І сталося, що слуга Лавана, побачивши моїх братів, затремтів, і вже збирався втекти від мене і повернутися в місто Єрусалим.

31 І тоді я, Нефій, будучи людиною міцної статури, і також наділений Господом великою силою, отже я схопив слугу Лавана і тримав його, щоб він не міг втекти.

32 І сталося, я сказав йому, що якщо він прислухається до моїх слів, то, як Господь живий і як я живий, отже, якщо він прислухається до наших слів, ми збережемо йому життя.

33 І я сказав йому, а саме під присягою, що йому не треба боятися; що він буде вільною людиною, так само, як і ми, якщо піде з нами у пустиню.

34 І я також сказав йому: Воістину Господь наказав нам зробити все це; то хіба не повинні ми старанно виконувати накази Господа? Тому, якщо ти підеш у пустиню до мого батька, то буде тобі місце серед нас.

And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And they fled from before my presence; for they supposed it was Laban, and that he had slain me and had sought to take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they did hear me; wherefore they did cease to flee from my presence.

And it came to pass that when the servant of Laban beheld my brethren he began to tremble, and was about to flee from before me and return to the city of Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and also having received much strength of the Lord, therefore I did seize upon the servant of Laban, and held him, that he should not flee.

And it came to pass that I spake with him, that if he would hearken unto my words, as the Lord liveth, and as I live, even so that if he would hearken unto our words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he need not fear; that he should be a free man like unto us if he would go down in the wilderness with us.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

35 І сталося, що Зорам посміливішав від тих слів, що я сказав. А Зорам—то було ім'я слуги; і він обіцяв, що піде в пустиню до нашого батька. Так, і він також присягнув нам, що з цього часу і надалі він буде жити з нами.

36 І хотіли ми залишити його з нами для того, щоб Юдеї не дізналися про нашу втечу у пустиню і, переслідуючи, не знищили б нас.

37 І сталося, що коли Зорам присягнув нам, наші побоювання щодо нього зникли.

38 І сталося, що взяли ми пластини з латуні і слугу Лавана та й пішли в пустиню, прямуючи до намету нашого батька.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

## І Нефій 5

- 1 І сталося, що коли ми прийшли в пустиню до нашого батька, то знайте, що він сповнився радості, і мати моя, Сарія, також була надзвичайно рада, тому що вона вже дійсно оплакувала нас.
- 2 Бо вона думала, що ми загинули в пустині; і вона ще висловлювала невдоволення моєму батькові, називаючи його людиною, яка має видіння, кажучи: Бачиш, ти вивів нас із землі нашого успадкування, і моїх синів уже немає, і ми загинемо в пустині.
- 3 І такими словами моя мати докоряла моєму батьку.
- 4 І сталося, що мій батько, відповідаючи їй, сказав: Я знаю, що я людина, яка має видіння; але якби мені не явилось видіння про діяння Бога, то не пізнав би я благодаті Бога, і залишився б у Єрусалимі, і загинув би зі своїми братами.
- 5 Але дивись, я отримав землю обіцяну, і все це радує мене; так, і я знаю, що Господь врятує моїх синів від рук Лавана і приведе їх знову до нас у пустиню.
- 6 І ось такими словами мій батько, Легій, заспокоював мою матір, Сарію, щодо нас тоді, коли ми мандрували пустинею до землі Єрусалимської за літописами Юдеїв.
- 7 І коли ми повернулися до намету мого батька, то вони сповнилися радості, і моя мати втішилася.
- 8 І вона промовила, звертаючись до нас: Тепер я знаю напевне, що Господь наказав моєму чоловіку рятуватися втечею у пустині; так, і я також знаю напевне, що Господь захистив моїх синів, і визволив їх з рук Лавана, і дав їм силу, щоб вони мали змогу виконати те, що Господь наказав їм. І ось такими словами говорила вона.
- 9 І сталося, що вони зраділи надзвичайно, і принесли жертву і всеспалення в ім'я Господа; і вони дякували Богу Ізраїля.

## І Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

10 І після того як вони склали дяку Богу Ізраїля, мій батько, Легій, взяв записи, вигравіювані на пластинах з латуні, і він продивився їх уважно від самого початку.

11 І він помітив, що вони вміщують п'ять книг Мойсеевих, які подають розповідь про сотворіння світу, а також Адама і Єви, які були нашими першими батьками;

12 А також літопис Юдеїв від самого початку і до царювання Седекії, царя Юдеї;

13 А ще пророцтва святих пророків, від самого початку і до царювання Седекії; а також багато пророцтв, які промовлялися з вуст Єремії.

14 І сталося, що мій батько, Легій, знайшов на пластинах з латуні також родовід своїх предків; отже, він дізнався, що він нащадок Йосипа; так, саме того Йосипа, який був сином Якова, і був проданий в Єгипет, і був збережений рукою Господа, щоб він міг зберегти свого батька, Якова, і всіх його домоладців від голодної смерті.

15 І вони також були виведені з рабства і з землі Єгипетської Тим Самим Богом, Який зберіг їх.

16 І таким чином мій батько, Легій, знайшов родовід своїх предків. І Лаван також був нащадком Йосипа, тому він і його батьки зберегли ці літописи.

17 І тепер, коли мій батько побачив усе це, він сповнився Духом і почав пророкувати про своє сім'я—

18 Що ці пластини з латуні поширяться серед усіх народів, колін, язиків і людей, які будуть з його сімені.

19 Тому він сказав, що ці пластини з латуні ніколи не загинуть; і також ніколи більше вони не потьмяніють від часу. І він багато пророкував щодо свого сімені.

20 І сталося, що саме так я і мій батько виконали всі накази, які Господь дав нам.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

21 І ми отримали літописи, як Господь наказав нам, і, вивчивши їх, переконалися, що вони корисні; так, а точніше, великої цінності для нас, бо ми зможемо зберегти заповіді Господа для наших дітей.

22 Саме в цьому була велика мудрість Господа, що ми повинні були носити їх з собою, поки ми мандруємо пустинею, йдучи до землі обіцяної.

And we had obtained the records which the Lord had commanded us, and searched them and found that they were desirable; yea, even of great worth unto us, inso-much that we could preserve the commandments of the Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should carry them with us, as we journeyed in the wilderness towards the land of promise.

## 1 Нефій 6

- 1 І тепер я, Нефій, не подаю родовід моїх предків у цій частині моїх літописів; і надалі я ніколи також не буду подавати його на пластинах, на яких я пишу зараз; бо він є в записах, які робив мій батько; тому я не пишу про те в цих записах.
- 2 Бо досить сказати, що ми є нащадки Йосипа.
- 3 І це не має значення для мене, що я не подаю все так докладно про свого батька, бо не можливо всього записати на цих пластинах, а мені потрібно місце, щоб я міг написати про діяння Бога.
- 4 Бо єдине моє бажання—переконати людей прийти до Бога Авраама, і до Бога Ісака, і до Бога Якова і бути спасеними.
- 5 Тому я не буду писати те, що приємне світові, але тільки те, що приємне Богові і тим, хто не від світу.
- 6 Тому я дам заповідь моєму сімені не заповнювати ці пластини тим, що не має цінності для дітей людських.

## 1 Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

## 1 Нефій 7

- 1 І тепер я хочу, щоб ви знали, що після того як мій батько, Легій, скінчив пророкування стосовно свого сімені, сталося так, що Господь знову звернувся до нього, кажучи, що недобре Легію брати в пустиню тільки свою сім'ю; але його синам слід взяти дочок за дружин для того, щоб вони мали змогу зростити сім'я Господеві на землі обіцяній.
- 2 І сталося, що Господь наказав йому, щоб я, Нефій, і мої брати знову повернулися до землі Єрусалимської, і привели Ізмаїла і його сім'ю у пустиню.
- 3 І сталося, що я, Нефій, знову пішов з братами через пустиню у Єрусалим.
- 4 І сталося, що ми прийшли в дім Ізмаїла, і ми здобули прихильність в очах Ізмаїла, так що ми передали йому слова Господа.
- 5 І сталося, що Господь пом'якшив серце Ізмаїла, а також і його домочадців так, що вони помандрували з нами у пустиню, до намету мого батька.
- 6 І сталося, що коли ми йшли через пустиню, то знайте, що Ламан і Лемуїл, і дві дочки Ізмаїла, і двоє синів Ізмаїла зі своїми сім'ями збунтувалися проти нас; а саме, проти мене, Нефія, і Сама, і їхнього батька, Ізмаїла, і його дружини, і трьох інших його дочок.
- 7 І сталося в цьому бунті, що вони прагнули повернутися до землі Єрусалимської.
- 8 І ось я, Нефій, був дуже засмучений через закам'янілість їхніх сердець, отже я звернувся до них, кажучи, так, саме Ламану і Лемуїлу: Ось, ви—мої старші брати, але чому ваші серця такі закам'янілі, а ваш розум такий сліпий, що вам потрібно, аби я, ваш молодший брат, умовляв вас, та ще й подавав вам приклад?
- 9 Чому не послухалися ви слова Господа?

## 1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

10 Чому забули ви, що бачили ангела Господнього?

11 Так, і чому забули ви, які великі справи Господь зробив для нас, визволивши нас з рук Лавана, а також давши нам літописи?

12 Так, і чому забули ви, що Господь по волі Своїй може все зробити для дітей людських, якщо вони виявлятимуть віру в Нього? Отже, будьмо і ми вірні Йому.

13 І якщо ми будемо вірні Йому, то одержимо землю обіцяну; і ви дізнаєтесь у майбутньому, що слово Господа про знищення Єрусалима здійсниться; бо все, що Господь сказав про знищення Єрусалима, має здійснитися.

14 Бо, розумієте, Дух Господа скоро припинить боротися разом з ними; бо бачите, вони відмовилися слухати пророків, і Єремію кинули вони до в'язниці. І вони так намагалися позбавити життя мого батька, що він був змушений залишити цю землю.

15 Ось тепер я кажу вам, якщо ви повернетесь у Єрусалим, ви також загинете разом з ними. Отже, якщо це ваш вибір, повертайтеся назад, але пам'ятайте слова, які я вам кажу: якщо ви підете, ви також загинете; бо саме так Дух Господа спонукає мене казати.

16 І сталося, що коли я, Нефій, промовив ці слова до моїх братів, вони розгнівалися на мене. І сталося, що вони наклали руки на мене, бо знайте, що вони дуже розлютились, і вони зв'язали мене вірьовками, бо хотіли позбавити мене життя, щоб вони змогли залишити мене в пустині, щоб мене зжерли дикі звірі.

17 Але сталося, що я молився Господеві, кажучи: О Господи, заради моєї віри в Тебе, визволи Ти мене з рук моїх братів; а саме, дай мені силу, щоб я міг розірвати пута, які зв'язують мене.

18 І сталося, що коли я промовив ці слова, знайте, пута з моїх рук і ніг спали, і я стояв перед моїми братами, і я знову промовляв до них.

How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?

Yea, and how is it that ye have forgotten what great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, inasmuch that they have driven him out of the land.

Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.



- 19 І сталося, що вони знову розгнівалися на мене, і намагалися накласти руки на мене; але ось, одна з дочок Ізмаїла, так, а також її мати і один із синів Ізмаїла благали моїх братів так, що ті пом'якшили свої серця; і вони перестали чинити спроби позбавити мене життя.
- 20 І сталося, що вони так засмутилися через свою злочестивість, що схилилися переді мною і благали мене простити їх за те, що вони вдіяли зі мною.
- 21 І сталося, що я щиро простив їм усе, що вони вдіяли, і наполягав, щоб вони молилися Господу Богові своєму, щоб Він простив їх. І сталося, що вони зробили це. І після того як вони помолилися Господу, ми знову продовжили нашу мандрівку до намету нашого батька.
- 22 І сталося, що ми прийшли до намету нашого батька. І після того як я і мої брати, і всі з дому Ізмаїла прийшли до намету мого батька, вони подякували Господу Богові своєму; і вони принесли жертву Йому і всеспалення.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

## 1 Нефій 8

- 1 І сталося, що ми зібрали всіляке насіння всіх сортів, і всіх сортів зернових, і всіх сортів насіння плодкових.
- 2 І сталося, що коли мій батько перебував у пустині, він звернувся до нас, кажучи: Знайте, снівся мені сон; або, іншими словами, я мав видіння.
- 3 І ось, через те, побачене, я можу радіти у Господі за Нефія, а також за Сама; бо я маю підстави вважати, що вони, а також багато хто з їхнього сімені, будуть врятовані.
- 4 Але знайте, Ламане і Лемуїле, я дуже боюся за вас; бо, знайте, здається мені, що я бачив уві сні темну і жахливу пустиню.
- 5 І сталося, що я побачив чоловіка, одягненого у білі шати; і він підійшов і став переді мною.
- 6 І сталося, що він говорив до мене і наказав мені йти за ним.
- 7 І сталося, що, пішовши за ним, я побачив, що знаходжуся на темній і жахливій спустошеній землі.
- 8 І мандруючи тривалий час у темряві, я почав молитися Господеві, щоб Він помилував мене за багатьма Своїми лагідними милостями.
- 9 І сталося, що, помолившись Господу, я побачив велике і просторе поле.
- 10 І сталося, що я побачив дерево, плід якого був жаданий і міг зробити будь-кого щасливим.
- 11 І сталося, що я підійшов і скуштував цей плід; і я зрозумів, що він солодший за все, що я коли-небудь куштував. Так, і я побачив, що плід цей біліший за все біле, що я коли-небудь бачив.
- 12 І коли я скуштував цей плід, моя душа сповнилася надзвичайно великою радістю; отже, я захотів, щоб моя сім'я теж скуштувала його; бо я знав, що він є бажаніший за всі інші плоди.

## 1 Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

13 І коли я подивився навколо себе, щоб, можливо, знайти свою сім'ю теж, я побачив ріку води; і вона текла, і була поруч з цим деревом, з якого я куштував плід.

14 І я подивився, щоб зрозуміти, звідки вона витікає; і я побачив неподалік її витік; і біля того витоку я побачив вашу матір, Сарію, і Сама, і Нефія; і вони стояли, немовби не знали, куди їм іти.

15 І сталося, що я поманив їх; і я також сказав їм гучним голосом, щоб вони підійшли до мене і скуштували цей плід, який був бажаніший за всі інші плоди.

16 І сталося, що вони підійшли до мене і теж скуштували цей плід.

17 І сталося, що я хотів, щоб Ламан і Лемуїл теж підійшли і скуштували цей плід; отже, я звів очі свої до витоку ріки, щоб, може, побачити їх.

18 І сталося, що я побачив їх, але вони відмовилися підійти до мене і скуштувати плід.

19 І я побачив жезл із заліза, і він простягався вздовж берега ріки і вів до дерева, біля якого я стояв.

20 І ще я побачив тісну і вузьку дорогу, яка пролягала вздовж того жезла з заліза, до самого дерева, біля якого я стояв; і він також вів повз витік того джерела до поля, великого і просторого, як світ.

21 І я побачив незліченні натовпи людей, багато хто з них проштовхувався наперед, щоб досягти дороги, яка вела до дерева, де я стояв.

22 І сталося, що вони вийшли наперед і почали йти дорогою, яка вела до дерева.

23 І сталося так, що постала імла темряви; так, саме надзвичайно велика імла темряви, і тоді ті, хто почав іти цією дорогою, загубили її і, заблукавши, зникли.

24 І сталося, що я побачив інших, які проштовхувались, і вони вийшли наперед і ухопилися за кінець жезла з заліза; і вони пробиралися крізь імлу темряви, тримаючися за жезл з заліза, доки не вийшли з неї і не скуштували плід цього дерева.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, inasmuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

25 І після того як вони скуштували плід цього дерева, вони почали озиратися довкола, наче їм було соромно.

26 І я також роззирнувся навкруги і побачив на протилежному березі ріки води велику і простору будівлю; і вона стояла мовби у повітрі, високо над землею.

27 І було в ній повно людей, старих і молодих, чоловіків і жінок; і були вони вдягнені надзвичайно красиво; і вони насміхалися і показували пальцями на тих, хто підійшов і куштував плід цього дерева.

28 І після того як вони скуштували цей плід, їм стало соромно перед тими, хто насміхався з них; і вони відступилися на заборонені дороги і зникли.

29 І тут я, Нефій, не переказую всі слова мого батька.

30 Але, якщо писати стисло, ось, він побачив ще багато людей, які проштовхувалися наперед; і вони підійшли, і вхопилися за кінець жезла з заліза; і вони просувалися вперед, весь час міцно тримаючися за жезл з заліза, доки не підійшли до дерева, і впали, і скуштували його плід.

31 І він також побачив ще безліч людей, які йшли навпомацки до тієї великої і просторої будівлі.

32 І сталося так, що багато хто потонув у пучині цієї ріки; і багато хто зник з його очей, блукаючи невідомими шляхами.

33 Але й було багато людей, які увійшли до тієї незвичайної будівлі. І увійшовши до тієї будівлі, вони показували пальцем презирства на мене і також на тих, хто куштував цей плід; але ми не зважали на них.

34 Ось слова мого батька: Бо всі ті, хто зважав на них, відступилися.

35 Але ні Ламан, ні Лемуїл не скуштували цей плід, сказав мій батько.

36 І сталося, що після того як мій батько детально розповів про свій сон або видіння, а розповів він багато, він сказав нам, що бачене у видінні змусило його дуже стривожитися за Ламана і Лемуїла; зокрема, він боявся, що вони будуть знехтувані Господом.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.

And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.

37 І він умовляв їх тоді від повноти почуттів люблячого батька прислухатися до його слів, і тоді, може, Господь буде милостивим до них і не вижене їх геть; так, мій батько дійсно проповідував їм.

38 І після того як він проповідував їм, а також про-рокував їм багато чого, він благав їх виконувати заповіді Господа; і цим він завершив розмову з ними.

And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

## І Нефій 9

- 1 І все це мій батько бачив, і чув, і говорив тоді, коли він жив у наметі в долині Лемуїл, а також багато чого іншого, що неможливо записати на цих пластинах.
- 2 А тепер, як я вже сказав про ці пластини, ось, це не ті пластини, на яких я повністю описую історію мого народу; отже, тим пластинам, на яких я повністю розповів про мій народ, я дав ім'я Нефія; тому вони називаються пластинами Нефія, за моїм власним ім'ям; але й ці пластини також називаються пластинами Нефія.
- 3 Проте, я одержав наказ Господа, що я маю зробити ці пластини з особливою метою, щоб на них вигравіювати розповідь про духовне життя мого народу.
- 4 На інших пластинах треба вигравіювати розповідь про правління царів, і про війни, і розбрат серед мого народу; тоді як ці пластини—переважно про духовне життя; а інші пластини здебільшого про панування царів, і війни, і розбрат серед мого народу.
- 5 Отже, Господь наказав мені зробити ці пластини для мудрої мети Своєї, якої я не знаю.
- 6 Але Господь знає все від початку; і тому Він готує шлях звернення всіх діянь Своїх серед дітей людських; бо знайте, Він має всемогутню силу для здійснення всіх Своїх слів. І так це є. Амінь.

## І Nephi 9

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

## І Нефій 10

- 1 А тепер я, Нефій, переходжу до описання на цих пластинах своєї діяльності, і свого царювання і священнослужіння; отже, щоб продовжити мою розповідь, я спочатку маю трохи розповісти про справи мого батька, а також моїх братів.
- 2 Бо знайте, сталося, що після того як мій батько закінчив розповідь про свій сон, а також припинив закликати їх до старанності, він почав говорити їм про Юдеїв—
- 3 Що після того як їх буде знищено і велике місто Єрусалим буде зруйноване, і багато з них буде забрано в полон до Вавилона, у визначений Господом час, вони мають повернутися знову, а саме, вони будуть виведені з полону; і після того як вони повернуться з полону, вони знову заволодіють землею свого успадкування.
- 4 Так, через шістсот років після того як мій батько залишив Єрусалим, Господь Бог поставить пророка серед Юдеїв—а саме Месію, або, іншими словами, Спасителя світу.
- 5 І він також говорив про пророків, і про те, що більшість з них свідчила про ці події, стосовно Цього Месії, про Якого він і говорив, тобто про Цього Викупителя світу.
- 6 Отже, все людство було б у загубленому і занепа- лому стані, і назавжди було б, якби воно не покла- далось на Цього Викупителя.
- 7 І він також казав про пророка, який має прийти перед Месією, щоб підготувати путь Господеві—
- 8 А саме так, що він вийде і проголосить у пустині: Готуйте путь Господеві, і рівняйте стежки Йому; бо стоїть поміж вами Той, Кого ви не знаєте; і Він мо- гутніший за мене, а я недостойний і ремінця взуття Його розв'язати. І багато говорив мій батько про це.
- 9 І сказав мій батько, що той буде христити у Віфаварі, по той бік Йордану; і він також сказав, що той буде христити водою; і дійсно, що навіть Месію він буде христити водою.

## І Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

Yea, even he should go forth and cry in the wilder- ness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with wa- ter.

- 10 І хрестивши Месію водою, він визнає і засвід-  
чить, що він хрестив Агнця Божого, Який має за-  
брати гріхи світу.
- 11 І сталося, що після того як мій батько промовив  
ці слова, він сказав моїм братам про євангелію, яка  
має бути проповідана серед Юдеїв, а також про те,  
що Юдеї занепадуть у невір'ї. І після того як вони  
вб'ють Месію, Який прийде, тож після того як  
Його буде вбито, Він постане з мертвих, і явиться,  
силою Святого Духа, Іновірцям.
- 12 Так, мій батько багато говорив про Іновірців, а  
також про дім Ізраїля, який можна порівняти з  
оливою, чії віти будуть відламані й розкидані по  
всьому лицю землі.
- 13 Отже, він сказав, що необхідно всіх нас разом ве-  
сти у згоді до землі обіцяної, щоб здійснилося  
слово Господа, що ми будемо розкидані по всьому  
лицю землі.
- 14 І після того як буде розсіяний дім Ізраїля, він бу-  
де зібраний знову; або, іншими словами, після того  
як Іновірці одержать повноту євангелії, природні  
віти цієї оливи, тобто решта дому Ізраїля, мають бу-  
ти прищепленими до неї, тобто придуть до пізна-  
ння істинного Месії, свого Господа і свого  
Викупителя.
- 15 І саме такими словами пророкував мій батько,  
промовляючи до моїх братів, а також ще багато ска-  
зав він з того, про що я не буду писати в цій книзі;  
бо я написав про це стільки, скільки мені здавалося  
доцільним, в іншій моїй книзі.
- 16 І все це, про що я розповів, відбувалося тоді, коли  
мій батько жив у наметі в долині Лемуїл.

And after he had baptized the Messiah with water, he  
should behold and bear record that he had baptized the  
Lamb of God, who should take away the sins of the  
world.

And it came to pass after my father had spoken these  
words he spake unto my brethren concerning the gospel  
which should be preached among the Jews, and also  
concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And  
after they had slain the Messiah, who should come, and  
after he had been slain he should rise from the dead, and  
should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto  
the Gentiles.

Yea, even my father spake much concerning the  
Gentiles, and also concerning the house of Israel, that  
they should be compared like unto an olive tree, whose  
branches should be broken off and should be scattered  
upon all the face of the earth.

Wherefore, he said it must needs be that we should be  
led with one accord into the land of promise, unto the  
fulfilling of the word of the Lord, that we should be  
scattered upon all the face of the earth.

And after the house of Israel should be scattered they  
should be gathered together again; or, in fine, after the  
Gentiles had received the fulness of the Gospel, the nat-  
ural branches of the olive tree, or the remnants of the  
house of Israel, should be grafted in, or come to the  
knowledge of the true Messiah, their Lord and their  
Redeemer.

And after this manner of language did my father  
prophesy and speak unto my brethren, and also many  
more things which I do not write in this book; for I have  
written as many of them as were expedient for me in  
mine other book.

And all these things, of which I have spoken, were  
done as my father dwelt in a tent, in the valley of  
Lemuel.



17 І сталося, після того як я, Нефій, вислухав усі слова мого батька про те, що він бачив у видінні, а також про те, що він промовляв силою Святого Духа, силою, яку він одержав через віру в Сина Божого—а Син Божий то є Месія, Який прийде,— я, Нефій, також захотів побачити і почути, і пізнати все те силою Святого Духа, яка є дар Божий усім тим, хто старанно шукає Його, як в часи давнини, так і в той час, коли Він явить Себе дітям людським.

18 Бо Він є Той Самий учора, сьогодні і навіки; і приготована путь усім людям від заснування світу, якщо буде так, що вони покаються і прийдуть до Нього.

19 Бо той, хто старанно шукає, знайде; і таємниці Бога відкриються перед ними, силою Святого Духа, так само у ці часи, як в часи давнини, і як в часи давнини, так і в ті часи, які ще прийдуть; отже, путь Господа є один вічний круг.

20 Тож пам'ятай, о людино, за всі твої діла тебе приведуть на суд.

21 Отже, якщо ви прагнули чинити зло у дні свого випробування, тоді ви будете нечисті перед судом Божим; а ніщо нечисте не може жити з Богом; отже, вас буде знехтувано назавжди.

22 І Святий Дух надає мені повноваження сказати, а не замовчувати це.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

## І Нефій І І

- 1 І сталося після того як я захотів знати те, що бачив мій батько, і з вірою в те, що Господь мав змогу зробити це відомим мені, сидів я, обдумуючи це у серці своїм, і віднесло мене Духом Господнім, так, на дуже високу гору, що її досі я ще ніколи не бачив і на яку досі ще ніколи не ступала моя нога.
- 2 І Дух сказав мені: Отже, чого ти бажаєш?
- 3 І я відповів: Я бажаю побачити те, що бачив мій батько.
- 4 І Дух сказав мені: Чи віриш ти, що твій батько бачив те дерево, про яке він говорив?
- 5 І я сказав: Так, ти знаєш, що я вірю всім словам мого батька.
- 6 І коли я промовив ці слова, Дух заволав гучним голосом, кажучи: Осанна Господу, Богу Всевишньому, бо Він є Бог над усією землею, так, над усім. І благословенний ти, Нефію, тому що ти віриш у Сина Бога Всевишнього; тож побачиш ти те, що ти бажав.
- 7 І дивись, це відкриється тобі як ознака, що після того як ти побачиш дерево, яке дає плід, що куштував твій батько, ти побачиш також чоловіка, Який сходить з небес, і про Нього ти свідчитимеш; а склавши свідчення про Нього, ти запишеш, що то є Син Бога.
- 8 І сталося, що Дух сказав мені: Дивись! І я подивився і побачив дерево; і було воно схоже на те дерево, що його бачив мій батько; і краса його перевершувала, так, була понад усяку красу; і було воно біліше за снігову заметіль.
- 9 І сталося, що побачивши те дерево, я сказав Духові: Я розумію, що Ти показав мені дерево, цінніше над усе.
- 10 І Він сказав мені: Чого ти бажаєш?

## І Nephi І І

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

And he said unto me: What desirest thou?

11 І я сказав Йому: Знати тлумачення того—бо я розмовляв з Ним, як з людиною; бо я бачив, що Він мав вигляд людини; і все-таки я знав, що то був Дух Господа; і Він розмовляв зі мною як людина з людиною.

12 І сталося, що Він сказав мені: Дивись! І я подивився, наче дивлюсь на Нього, але не побачив Його, бо Він зник з-перед моїх очей.

13 І сталося, що я подивився і побачив велике місто Єрусалим та інші міста. І я побачив місто Назарет; а в місті Назареті я побачив діву, і була вона неперевершено прекрасна й пречиста.

14 І сталося, що я побачив, як небеса відкрилися; і ангел спустився і став переді мною; і він сказав мені: Нефію, що ти бачиш?

15 І я сказав йому: Діву, найкрасивішу і найчистішу з усіх інших дів.

16 А він сказав мені: Чи знаєш ти про поблажливість Бога?

17 І я сказав йому: Я знаю, що Він любить Своїх дітей; проте я не знаю значення усього цього.

18 А він сказав мені: Дивись, діва, яку ти бачиш, це матір Сина Божого від плоті людської.

19 І сталося, що побачив я, як віднесло її Духом; а після того як віднесло її Духом на одну мить, ангел звернувся до мене, кажучи: Дивись!

20 І я подивився і побачив знову ту діву, і вона тримала на руках дитину.

21 І ангел сказав мені: Ти бачиш Агнця Божого, так, Сина Батька Вічного! Чи відоме тобі значення того дерева, що його бачив твій батько?

22 І я відповів, кажучи: Так, це є любов Божа, яка проливається всюди в серця дітей людських; отже, вона бажаніша за все.

23 І він сказав, звертаючись до мене: Так, і найрадісніша для душі.

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

24 І після тих слів він сказав мені: Дивись! І я глянув і побачив Сина Божого, Який ішов поміж дітей людських; і я бачив, як багато хто припадав до Його ніг і вшановував Його.

25 І сталося, що споглядав я жезл з заліза, бачений моїм батьком, і це було слово Бога, яке вело до джерела живих вод, або до дерева життя; води ці є образ любові Божої; і також я зрозумів, що дерево життя було образом любові Божої.

26 І ангел знову сказав мені: Дивись і визнай поблажливість Бога!

27 І я глянув і побачив Викупителя світу, про Якого казав мій батько; і я також побачив пророка, який має підготувати путь для Нього. І Агнець Божий підійшов і був хрищений ним; а після того як Він був хрищений, я побачив небеса відкриті, і Святий Дух зійшов з неба і спустився на Нього у вигляді голуба.

28 І побачив я, що Він пішов священнослужити людям, з владою й у великій славі; і безліч людей зібралось, щоб слухати Його; і побачив я, що вони вигнали Його з поміж себе.

29 І ще побачив я дванадцятьох інших, які йшли за Ним. І сталося, що їх віднесло Духом від лиця мого, і я перестав бачити їх.

30 І сталося, що ангел знову звернувся до мене, кажучи: Дивись! І я подивився, і я побачив, що небеса знову відкриваються, і я побачив ангелів, які сходять до дітей людських; і вони священнослужили їм.

31 І він знову звернувся до мене, кажучи: Дивись! І я подивився і побачив Агнця Божого, Який ішов поміж дітей людських. І я побачив безліч людей хворих і тих, хто страждав від різних хвороб, і від дияволів і нечистих духів; і ангел розповідав і показував мені все це. І вони зцілялися силою Агнця Божого; і дияволи й нечисті духи відступали від них.

And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.

And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.

And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!

And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.

And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.

And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.

And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

- 32 І сталося, що ангел знову звернувся до мене, кажучи: Дивись! І я подивився і побачив Агнця Божого, як був Він схоплений людьми; так, Сина Вічного Бога судив світ; і я бачив і засвідчую це.
- 33 І я, Нефій, бачив, що Його було піднято на хресті і вбито за гріхи світу.
- 34 А після того як Його було вбито, я побачив безліч людей на землі, які збиралися разом, щоб боротися з апостолами Агнця; бо саме так звалися ті дванадцять, яких покликав ангел Господа.
- 35 І зібралось безліч людей на землі; і помітив я, що вони були у великій і просторій будівлі, схожій на бачену моїм батьком. І ангел Господа знову звернувся до мене, кажучи: Поглянь на світ і на мудрість ту; так, поглянь, як дім Ізраїлевий зібрався, щоб боротися проти дванадцятьох апостолів Агнця.
- 36 І сталося, що я бачив і засвідчую, що та велика і простора будівля була гординею світу; і вона впала, і падіння її було надзвичайно великим. І ангел Господа знову звернувся до мене, кажучи: Таким буде знищення всіх народів, колін, язиків і людей, які боротимуться проти дванадцятьох апостолів Агнця.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

## І Нефій 12

- 1 І сталося, що ангел сказав мені: Дивись, і зверни увагу на своє сім'я, а також на сім'я твоїх братів. І я подивився і побачив землю обіцяну; і побачив я безліч людей, так, здавалося, що було їх стільки, скільки піску морського.
- 2 І сталося, що я побачив безліч тих, хто зібрався на битву, один з одним; і я побачив війни, і чутки про війни, і велике кровопролиття від меча серед мого народу.
- 3 І сталося, що я побачив, як багато поколінь пройшло у війнах і незгодах на цій землі; і побачив я багато міст, так багато, що не міг і перелічити їх.
- 4 І сталося, що я бачив імлу темряви на лиці землі обіцяної; і я бачив блискавки, і я чув громи, і землетруси, і різні шуми; і я бачив землю і скелі, що розколювалися; і я бачив гори, що розвалювалися на куски; і я бачив долини земні, що розтріскувалися, і я бачив багато міст, що були потоплені; і я бачив багато їх, що були охоплені полум'ям; і я бачив багато, що провалювалися в землю через землетруси.
- 5 І сталося, що після того як я побачив усе це, я побачив що туман темряви зникає з лиця землі; і гляньте, я побачив безліч тих, хто не загинув через великі і грізні кари Господні.
- 6 І я побачив, як небеса відкриваються, і Агнець Божий сходить з небес; і Він спустився і явив Себе їм.
- 7 І я також бачив і засвідчую, що Святий Дух зійшов на дванадцятьох інших; і були вони настановлені Богом і обрані.
- 8 І ангел звернувся до мене, кажучи: Поглянь на дванадцятьох учнів Агнця, які обрані служити твоєму сімені.
- 9 І він сказав мені: Чи пам'ятаєш ти дванадцятьох апостолів Агнця? То знай, що це вони будуть судити дванадцять колін Ізраїлевих; отже, судитимуть вони і дванадцятьох священнослужителів твого сімені; бо ви є від дому Ізраїлевого.

## І Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunderings, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.

And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.

10 І ці дванадцять священнослужителів, яких ти бачиш, судитимуть твоє сім'я. І знай, що вони праведні навіки; бо через їхню віру в Агнця Божого одяг їхній вибілений в Його крові.

11 І сказав мені ангел: Дивись! І я подивився і побачив, що три покоління перейшли в праведності; і одяг їхній був білий, так само як у Агнця Божого. І ангел сказав мені: Оці вибілені в крові Агнця через їхню віру в Нього.

12 І я, Нефій, бачив також багатьох з четвертого покоління, котрі прожили в праведності.

13 І сталося, що я бачив безліч людей на землі, які зібралися разом.

14 І ангел сказав мені: Подивись на своє сім'я, а також на сім'я твоїх братів.

15 І сталося, що я подивився і побачив людей мого сімені, які зібралися у великій кількості проти сімені моїх братів; і зібралися вони, щоб битися.

16 І ангел звернувся до мене, кажучи: Поглянь на джерело брудної води, що його бачив твій батько; так, це та ріка, про яку він розповідав; і глибини її то є глибини пекла.

17 А імла темряви то є спокуси диявола, який сліпить очі, і робить закам'янілими серця дітей людських, і веде їх геть на широкі путі, щоб вони загинули і зникли.

18 А велика і простора будівля, що її бачив твій батько, то є нікчемні вигадки і гординя дітей людських. І велика й жахлива безодня відділяє їх; так, то слово справедливості Вічного Бога, і Месія, Який є Агнцем Божим, про Якого свідчить Святий Дух від початку світу й до тепер, і від цього часу далі і назавжди.

19 І коли ангел промовляв ці слова, я дивився і бачив, що сім'я моїх братів дійсно б'ється з моїм сіменем, згідно зі словом ангела; і через гординю мого сімені і спокуси диявола, я помітив, сім'я моїх братів бере верш над людьми мого сімені.

And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

20 І сталося, що я глянув і побачив, що люди сімені моїх братів перемогли моє сім'я; і розійшлися вони у великій кількості по лицю землі.

21 І побачив я їх, зібраних разом у натовпи; і я бачив війни і чутки про війни серед них; і у війнах і чутках про війни я бачив, що перейшло багато поколінь.

22 І ангел сказав мені: Поглянь, ці виродяться у зневірі.

23 І сталося, що я спостерігав, як після того як вони виродилися у зневірі, вони стали темним, і огидним, і брудним народом, повним лінощів і всіляких мерзот.

And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.

And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.

And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.

And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.



## 1 Нефій 13

- 1 І сталося, що ангел звернувся до мене, кажучи: Дивись! І я подивився і побачив багато народів і царств.
- 2 І ангел сказав мені: Що бачиш ти? І я відповів: Бачу я багато народів і царств.
- 3 А він сказав мені: Це народи і царства Іновірців.
- 4 І сталося, що я побачив серед народів Іновірців утворення великої церкви.
- 5 І ангел сказав мені: Поглянь на створення церкви, яка є мерзотнішою за усі інші церкви, яка вбиває святих Бога, так, і катує їх, і ув'язнює їх, і накладає на них ярмо з заліза, і заводить їх у неволю.
- 6 І сталося, що споглядав я цю велику й мерзотну церкву; і бачив, що диявол, саме він, був засновником її.
- 7 І я також бачив золото, і срібло, і шовки, і багрянлиці, і тонкоткане полотно, і всілякий коштовний одяг; і бачив я багато блудниць.
- 8 І ангел звернувся до мене, кажучи: Поглянь на те золото, і срібло, і шовки, і багрянлиці, і тонкоткане полотно, і коштовний одяг, і на тих блудниць, це і є бажання цієї великої і мерзотної церкви.
- 9 І також заради похвали світу вони знищують святих Бога і заводять їх у неволю.
- 10 І сталося, що я глянув і побачив великі води; і вони відділяли Іновірців від сімені моїх братів.
- 11 І сталося, що ангел сказав мені: Дивись, Бог гнівається на сім'я твоїх братів.
- 12 І подивився я і побачив чоловіка серед Іновірців, якого відділяли від сімені моїх братів великі води; і побачив я Духа Божого, як зійшов Він і вплинув на того чоловіка; і перетнув він великі води, аж до сімені моїх братів, які були в землі обіцяній.

## 1 Nephi 13

- And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.
- And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.
- And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.
- And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.
- And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.
- And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.
- And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.
- And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.
- And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.
- And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.
- And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.
- And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

13 І сталося, що побачив я Духа Божого, Який вплинув на інших Іновірців; і вийшли вони з полону, перетнувши великі води.

14 І сталося, що побачив я безліч Іновірців на землі обіцяній; і зрозумів я, що гнівається Бог на сім'я братів моїх; і були вони розсіяні Іновірцями і розбиті.

15 І збагнув я, що Дух Господа є над Іновірцями, і вони процвітали й отримали землю собі у спадок; і помітив я, що були вони білі, і надзвичайно гарні і красиві, як мій народ до того як їх було вбито.

16 І сталося, що я, Нефій, помітив, що Іновірці, вийшовши з полону, впокорилися перед Господом; і сила Господа була з ними.

17 І звернув я увагу на те, що Іновірці з їхньої прабабтківщини зібралися разом і на воді, і на суші, щоб битися з ними.

18 І помітив я, що сила Бога була з ними, а також що гнів Бога був направлений на всіх тих, хто зібрався разом проти них боротися.

19 І я, Нефій, помітив, що Іновірці, які вийшли з полону, були визволені силою Бога з рук усіх інших народів.

20 І сталося, що я, Нефій, спостерігав, як вони процвітали на цій землі; і побачив я книгу, і вона розповсюджувалася серед них.

21 І ангел сказав мені: Чи знаєш ти значення цієї книги?

22 І я відповів йому: Я не знаю.

23 А він сказав: Дивись, вона виходить з вуст Юдея. І я, Нефій, бачив це; і він сказав мені: Книга, яку ти бачиш, то є літопис Юдеїв, що містить завіти Господа, які Він уклав з домом Ізраїлевим; і також він містить багато пророцтв святих пророків; так само як у тому літописі, що вигравіюваний на пластинах з латуні, тільки їх не так багато; проте вони містять завіти Господа, які Він уклав з домом Ізраїлевим; отже, вони мають велику цінність для Іновірців.

And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.

And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.

And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.

And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.

And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.

And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.

And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?

And I said unto him: I know not.

And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

- 24 І ангел Господа сказав мені: Ти бачив, що книга ця вийшла з вуст Юдея; і коли вона вийшла з вуст Юдея, вона вміщувала повноту євангелії Господа, про Якого свідчать дванадцять апостолів; і вони свідчать згідно з істиною, яка в Агнці Божому.
- 25 Отже, все це переходить від Юдеїв до Іновірців в чистоті згідно з істиною, яка є в Богові.
- 26 І після того як це все передається рукою дванадцятьох апостолів Агнця від Юдеїв до Іновірців, ти бачиш утворення тієї великої і мерзотної церкви, яка є мерзотнішою за всі інші церкви; бо знай, вони вилучили з євангелії Агнця багато частин, простих і найцінніших; а також багато завітів Господа вилучили вони.
- 27 І все це зробили вони, щоб сплутати праведні шляхи Господа, щоб засліпити очі і зробити зам'янілими серця дітей людських.
- 28 Отже, ти бачиш, що після того як книга пройшла через руки великої і мерзотної церкви, багато простого і цінного було вилучено з тієї книги, яка є книгою Агнця Божого.
- 29 І після того як ці прості і цінні речі було вилучено, вона перейшла до всіх народів Іновірців; а після того як вона перейшла до всіх народів Іновірців, так, навіть за великі води, як ти бачив, до Іновірців, які вийшли з полону, ти бачиш—через те, що багато простих і цінних речей було вилучено з цієї книги, речей, простих для розуміння дітей людських, подібних до простоти, яка є в Агнці Божому,—через те, що було вилучено з євангелії Агнця, надзвичайно велика кількість спотикається, так, настільки, що Сатана має велику владу над ними.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

30 Проте ти бачиш, що Іновірці, які вийшли з полону і піднеслися силою Бога над усіма іншими народами на лиці землі, яка є вибраною серед усіх інших земель, яка є тією землею, що за завітом Господа Бога твоєму батькові має бути землею успадкування для його сімені; отже, ти бачиш, що Господь Бог не потерпить, щоб Іновірці повністю знищили змішання сімені твого, яке є серед твоїх братів.

31 Також не потерпить Він, щоб Іновірці знищили сім'я твоїх братів.

32 Також не потерпить Господь Бог, щоб Іновірці залишилися назавжди у тому жахливому стані сліпоти, в якому, як ти бачиш, вони є, через те, що прості й найцінніші частини євангелії Агнця приховує та мерзотна церква, утворення якої ти бачив.

33 Через те каже Агнець Божий: Я буду милосердним до Іновірців, а залишок дому Ізраїлевого покараю великою карою.

34 І сталося так, що ангел Господа звернувся до мене, кажучи: Ось, каже Агнець Божий, після того як Я покарав залишок дому Ізраїлевого— а цей залишок, про який Я кажу, є сіменем твого батька,—отже, після того як Я покараю їх судом, і розіб'ю їх рукою Іновірців, і після того як Іновірці почнуть спотикатися надзвичайно, через те що найпростіші і найцінніші частини євангелії Агнця приховуються тією мерзотною церквою, що є матір'ю блудниць, каже Агнець,— Я буду милосердним до Іновірців у той день настільки, що Я дам їм Своєю владою багато з Моєї євангелії простого і цінного, каже Агнець.

35 Бо знай, каже Агнець: Я явлюся твоєму сімені, і вони напишуть багато про що з того, що Я буду проповідувати їм, і що буде простим і цінним; а після того як твоє сім'я буде винищено, і виродиться у зневірі, як і сім'я твоїх братів, ось, це все буде сховано, щоб потім бути явленим Іновірцям даром і силою Агнця.

36 І в цьому буде записано Мою євангелію, каже Агнець, і Мою скелю і спасіння Моє.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.

And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

37 І благословенні ті, хто намагатиметься того дня встановлювати Мій Сіон, бо вони матимуть дар і силу Святого Духа; і якщо вони витерплять до кінця, вони будуть піднесені в останній день, і будуть спасенні у вічному царстві Агнця; а ті, хто звіщати-ме про мир, так, вість великої радості, які гарні будуть вони на горах.

38 І сталося, що я побачив залишки сімені моїх братів, а також книгу Агнця Божого, яка вийшла з вуст Юдея, як вона перейшла від Іновірців до залишку сімені моїх братів.

39 І після того як вона перейшла до них, я побачив інші книги, які перейшли силою Агнця від Іновірців до них, щоб переконати Іновірців і залишок сімені моїх братів, а також Юдеїв, які були розсіяні по всьому лицю землі, що літописи пророків і дванадцятьох апостолів Агнця істинні.

40 І ангел звернувся до мене, кажучи: Ці останні літописи, які ти побачив серед Іновірців, установлять істину перших, що від дванадцятьох апостолів Агнця, і сповістять про те просте і цінне, що було вилучене з них; і сповістять усім колінам, язикам і людям, що Агнець Божий—це Син Вічного Батька, і Спаситель світу; і всі люди мають прийти до Нього, інакше вони не можуть бути спасеними.

41 І вони мають прийти відповідно до слів, сказаних вустами Агнця; а слова Агнця стануть відомі з літописів твого сімені, а також з літописів дванадцятьох апостолів Агнця; отже, вони всі будуть зібрані в одному; бо один Бог і один Пастир над усією землею.

42 І прийде час, коли Він явиться усім народам, і Юдеям, і Іновірцям; а після того як Він явиться Юдеям, а також Іновірцям, тоді Він явиться Іновірцям, а також Юдеям, і будуть останні першими, а перші будуть останніми.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

## І Нефій 14

- 1 І буде так, якщо Іновірці дослухаються до Агнця Божого того дня, коли Він явить їм Себе у слові, а також у силі, і ділах Своїх, і навіть забере їхні камені спотикання—
- 2 І якщо їхні серця не закам'яніють проти Агнця Божого, вони будуть у числі сімені твого батька; так, їх причислять до дому Ізраїля; і будуть вони назавжди благословенним народом на землі обіцяній; і вже ніколи не заберуть їх у полон; і дім Ізраїля вже ніколи не буде змішаний.
- 3 І та велика яма, яка була викопана для них великою і мерзотною церквою, заснованою дияволом і його дітьми, щоб він мав змогу вести душі людей у пекло,—так, та велика яма, викопана для знищення людей, буде заповнена тими, хто викопав її, до їхнього повного винищення, каже Агнець Божий; тільки не зникне душа, а буде кинута в пекло, яке не має кінця.
- 4 Бо знай, це діється згідно з полоненням диявольським, а також згідно зі справедливістю Божою, з усіма тими, хто буде чинити злочестивість і мерзоти перед Ним.
- 5 І сталося так, що ангел звернувся до мене, Нефія, і сказав: Ти побачив, якщо Іновірці покаються, тоді з ними все буде гаразд; і ти також знаєш про завіти Господа з домом Ізраїля; а також ти чув, що ті, хто не покається, повинні загинути.
- 6 Отже, горе Іновірцям, якщо станеться так, що їхні серця закам'яніють проти Агнця Божого.

## І Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

7 Бо прийде час, каже Агнецъ Божий, коли Я здій-  
сню величні і дивовижні діяння серед дітей люд-  
ських; діяння, які будуть вічними, з одного боку, а з  
другого—або вони переконують їх у мирі і житті ві-  
чному, або приведуть їх до закам'янілості їхніх сер-  
дець і сліпоти розуму аж до їхнього поневолення, і  
також до винищення, тілесного і духовного, згідно  
з поневоленням диявольським, про яке Я розповів.

8 І сталося, що після того як ангел промовив ці  
слова, він сказав мені: Чи пам'ятаєш ти завіти  
Батька з домом Ізраїля? Я відповів йому: Так.

9 І сталося, що він сказав мені: Подивись, і ти по-  
бачиш ту велику й мерзотну церкву, яка є матір'ю  
мерзот, чий засновник диявол.

10 І він сказав мені: Ось, є тільки дві церкви; одна—  
це церква Агнця Божого, а друга—то церква дияво-  
ла; отже, той, хто не належить до церкви Агнця  
Божого, належить до тієї великої церкви, яка є ма-  
тір'ю мерзот; і вона є блудницею всієї землі.

11 І сталося, що я подивився і побачив блудницю  
всієї землі, і вона сиділа над великими водами: і во-  
на панувала над усією землею, серед усіх народів,  
колін, язиків і людей.

12 І сталося, що я побачив церкву Агнця Божого, і  
кількісно вона була невеликою, через злочестивість  
і мерзоти блудниці, яка сиділа над великими вода-  
ми; проте я побачив, що церква Агнця, яка склада-  
лася зі святих Бога, також поширилася по всьому  
лицю землі; і їхні володіння на лиці землі були не-  
великими, через злочестивість великої блудниці,  
яку я бачив.

13 І сталося, що я побачив, як велика матір мерзот  
збирала разом безліч людей по всьому лицю землі,  
серед усіх народів Іновірців на боротьбу проти  
Агнця Божого.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I  
will work a great and a marvelous work among the chil-  
dren of men; a work which shall be everlasting, either  
on the one hand or on the other—either to the convinc-  
ing of them unto peace and life eternal, or unto the de-  
liverance of them to the hardness of their hearts and the  
blindness of their minds unto their being brought  
down into captivity, and also into destruction, both  
temporally and spiritually, according to the captivity of  
the devil, of which I have spoken.

And it came to pass that when the angel had spoken  
these words, he said unto me: Rememberest thou the  
covenants of the Father unto the house of Israel? I said  
unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and  
behold that great and abominable church, which is the  
mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two  
churches only; the one is the church of the Lamb of  
God, and the other is the church of the devil; wherefore,  
whoso belongeth not to the church of the Lamb of God  
belongeth to that great church, which is the mother of  
abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the  
whore of all the earth, and she sat upon many waters;  
and she had dominion over all the earth, among all na-  
tions, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the  
Lamb of God, and its numbers were few, because of the  
wickedness and abominations of the whore who sat  
upon many waters; nevertheless, I beheld that the  
church of the Lamb, who were the saints of God, were  
also upon all the face of the earth; and their dominions  
upon the face of the earth were small, because of the  
wickedness of the great whore whom I saw.

And it came to pass that I beheld that the great  
mother of abominations did gather together multitudes  
upon the face of all the earth, among all the nations of  
the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

14 І сталося, що я, Нефій, побачив, як сила Агнця Божого сходила на святих церкви Агнця, і на завітний народ Господа, який був розсіяний по всьому лицю землі; і були вони озброєні праведністю і силою Бога у великій славі.

15 І сталося, що побачив я, як гнів Бога виливається на ту велику і мерзотну церкву настільки, що війни і чутки про війни поширилися серед усіх народів і колін на землі.

16 А коли почалися війни, й чутки про війни поширилися серед усіх народів, які належали до матері мерзот, ангел звернувся до мене, кажучи: Дивись, гнів Бога є над матір'ю блудниць; і дивись, ти бачиш усе це—

17 А коли прийде день, у який гнів Бога вилетиться на матір блудниць, що нею є велика й мерзотна церква всієї землі, засновником якої є диявол, тоді, того дня, почнеться робота Батькова, якою Він приготує путь для виконання Своїх завітів, укладених з Його народом, який з дому Ізраїля.

18 І сталося так, що ангел звернувся до мене, кажучи: Дивись!

19 І я подивився і побачив чоловіка, і був він у білому одязі.

20 І ангел сказав мені: Поглянь на одного з дванадцятьох апостолів Агнця.

21 Знай, він побачить і напише про те, що ще залишилося з цього; так, і ще багато з того, що вже відбулося.

22 І напише він також про кінець світу.

23 Отже, те, що він напише, справедливе й правдиве; і знай, воно написане в книзі, що вийшла, як ти бачив, з вуст Юдея; і в той час, коли це вийшло з вуст Юдея, або в той час, коли ця книга вийшла з вуст Юдея, написане було простим і чистим, і найціннішим і найлегшим для розуміння всіх людей.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.



24 І знай, що багато з того, про що цей апостол  
Агнця напише, ти вже бачив; а ось, те, що залиши-  
лося, ти ще побачиш.

25 Але те, що ти побачиш згодом, ти не будеш запи-  
сувати; тому що Господь Бог висвятив апостола  
Агнця Божого, щоб він записав це.

26 А були ще й інші, кому Він показав усе, і вони за-  
писали все це; і все це запечатано, щоб з'явитися у  
свій чистоті, згідно з істиною, яка є в Агнці, у свій  
належний час, визначений Господом, домові  
Ізраїля.

27 І я, Нефій, чув і засвідчую, що апостол Агнця мав  
ім'я Іван, за словами ангела.

28 І ось, мені, Нефію, заборонено записувати те, що  
ще я бачив і чув; отже, того, що я записав, досить  
для мене; а записав я тільки невелику частину того,  
що я бачив.

29 І я засвідчую, що бачив те, що мій батько бачив, і  
ангел Господа відкрив це мені.

30 А тепер я закінчую розповідати про те, що я ба-  
чив, коли був віднесений Духом; і хоча не все, що я  
бачив, записане, те, що я записав, істинне. І так це є.  
Амінь.

And behold, the things which this apostle of the  
Lamb shall write are many things which thou hast seen;  
and behold, the remainder shalt thou see.

But the things which thou shalt see hereafter thou  
shalt not write; for the Lord God hath ordained the  
apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he  
shown all things, and they have written them; and they  
are sealed up to come forth in their purity, according to  
the truth which is in the Lamb, in the own due time of  
the Lord, unto the house of Israel.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name  
of the apostle of the Lamb was John, according to the  
word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should  
write the remainder of the things which I saw and  
heard; wherefore the things which I have written suf-  
ficeth me; and I have written but a small part of the  
things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my fa-  
ther saw, and the angel of the Lord did make them  
known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the  
things which I saw while I was carried away in the Spirit;  
and if all the things which I saw are not written, the  
things which I have written are true. And thus it is.  
Amen.

## 1 Нефій 15

- 1 І сталося, що після того як я, Нефій, був віднесений Духом і побачив усе це, я повернувся до намету свого батька.
- 2 І сталося, що я побачив своїх братів, і вони сперечалися між собою про те, що мій батько розповів їм.
- 3 Бо він дійсно їм багато розповів такого, що важко зрозуміти, якщо людина не питає у Господа; але через закам'янілість своїх сердець вони не сподівалися на Господа, як слід було б.
- 4 І ось я, Нефій, дуже засмутився через закам'янілість їхніх сердець, а також те, що я побачив, і знав, що воно має неодмінно статися через велику злочестивість дітей людських.
- 5 І сталося, що я був пригнічений моїми стражданнями, вважаючи, що мої страждання більші за всі інші через знищення мого народу, бо я бачив його занепад.
- 6 І сталося так, що після того як сила знову повернулася до мене, я звернувся до своїх братів, бажаючи дізнатися про причину їхніх суперечок.
- 7 І вони сказали: Знаєш, ми не можемо зрозуміти слова, сказані нашим батьком про природні віти оливкового дерева, а також про Іновірців.
- 8 І я сказав їм: Чи запитували ви Господа?
- 9 А вони сказали мені: Ми не запитували; бо Господь не відкриває нічого такого нам.
- 10 Ось, я сказав їм: Як це так, що ви не виконуєте заповідей Господа? Як це так, що ви загинете через закам'янілість ваших сердець?
- 11 Хіба не пам'ятаєте ви того, що Господь сказав?— Якщо ви не закам'янієте своїми серцями і будете питати Мене з вірою, сподіваючись, що ви отримаєте, старанно виконуючи Мої заповіді, безсумнівно все те відкриється вам.

## 1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

12 Ось, я кажу вам, що дім Ізраїля був порівняний з оливковим деревом Духом Господа, Який був у нашому батькові; тож подивіться, чи не відламані ми від дому Ізраїля, і чи не є ми вітою дому Ізраїля?

13 І ось, те, що наш батько мав на увазі щодо прищеплення природних віт через повне число Іновірців, є те, що в останні дні, коли наше сім'я виродиться в зневірі, так, протягом багатьох років і багатьох поколінь після того як Месія явиться у плоті дітям людським, тоді повнота євангелії Месії прийде до Іновірців, а від Іновірців—до залишку нашого сімені;

14 І того дня залишок нашого сімені дізнається, що він від дому Ізраїля, і що він завітний народ Господа; а потім вони дізнаються і придуть до пізнання своїх предків, а також до пізнання євангелії нашого Викупителя, що й проповідував Він їхнім батькам; отже, вони придуть до пізнання свого Викупителя і найточніших подробиць Його вчення, щоб вони могли знати, як прийти до Нього і бути спасеними.

15 І тоді, того дня чи не будуть вони радіти і складати хвалу своєму вічному Богові, своїй скелі і своєму спасінню? Так, того дня чи не одержать вони силу і живлення від істинної виноградної лози? Так, чи не придуть вони до істинної отари Бога?

16 Ось, я кажу вам: Так, їх знову згадають поміж дому Ізраїля; вони будуть прищеплені як природна віта оливкового дерева до істинного оливкового дерева.

17 І це те, що мав на увазі наш батько; і він мав на увазі, що це відбудеться не раніше того, як вони будуть розсіяні Іновірцями; і він мав на увазі, що це прийде від Іновірців, щоб Господь міг явити Свою силу Іновірцям з тієї причини, що Він був знехтуваний Юдеями, або домом Ізраїля.

18 Отже, наш батько говорив не тільки про наше сім'я, але також про весь дім Ізраїлевий, вказуючи на завіт, який має здійснитися в останні дні; завіт, який Господь склав з нашим батьком Авраамом, кажучи: У твоєму сімені будуть благословенні усі племена землі.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

19 І сталося, що я, Нефій, багато говорив з ними про ці речі; так, я говорив з ними про відновлення Юдеїв в останні дні.

20 І я переказав їм слова Ісаї, який говорив про відновлення Юдеїв, або дому Ізраїля; а після того як вони будуть відновлені, вони більше не будуть перемішані, і також розсіяні не будуть вони знову. І сталося, що я сказав ще багато слів своїм братам, так що вони заспокоїлися і скорилися перед Господом.

21 І так було, що вони знову звернулися до мене, кажучи: Що означає те, що наш батько бачив уві сні? Що означає те дерево, яке він бачив?

22 І я відповів їм: То було зображення дерева життя.

23 А вони сказали мені: Що означає той жезл з заліза, що його бачив наш батько і який вів до дерева?

24 І я сказав їм, що то було слово Бога; і ті, хто прислухається до слова Бога, і буде міцно триматися за нього, ті ніколи не загинуть; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ними і засліпити, щоб привести їх до знищення.

25 Отже, я, Нефій, увіщував їх зважати на слово Господа; так, я увіщував їх усіма силами своєї душі, й усім даром, що я мав, зважати на слово Боже і не забувати виконувати Його заповіді завжди і в усьому.

26 І вони сказали мені: Що означала ріка води, яку бачив наш батько?

27 І я сказав їм, що вода, яку бачив мій батько, означала брудноту; і його розум настільки сильно був заглиблений в інші речі, що він не побачив брудноту води.

28 І я сказав їм, що то була жаклива безодня, яка відділяла злочестивих від дерева життя, а також від святих Бога.

29 І я сказав їм, що то було зображення того жакливого пекла, яке, як сказав мені ангел, було уготоване для злочестивих.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?

And I said unto them: It was a representation of the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God; and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?

And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.

And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.

30 І я сказав їм, що наш батько теж бачив, що справедливість Бога також відділяла злочестивих від праведних; і яскравість її була схожою на яскравість палаючого вогню, що піднімається до Бога на віки вічні, і нема йому кінця.

31 А вони сказали мені: Чи означає це муки тіла в дні випробувань, або чи означає це кінцевий стан душі після смерті тлінного тіла, або каже це про ті речі, що є тлінними?

32 І сталося, що я сказав їм, що це було зображення речей тлінних і духовних; бо настане день, коли їх будуть судити за їхні справи, так, саме за справи тлінного тіла у дні випробувань.

33 Отже, якщо вони вмруть у своїй злочестивості, їх буде знехтувано також і в тому, що стосується духовного, що стосується праведності; отже, їх мають привести і поставити перед Богом, щоб судити за їхні справи; і якщо їхні справи були брудною, то й вони напевно брудні; а якщо вони брудні, то напевно вони не зможуть жити в царстві Божому; бо інакше царство Боже теж повинно стати брудним.

34 Але знайте, я кажу вам, царство Боже не є брудним і ніщо нечисте не може увійти в царство Боже; отже, повинно бути уготоване місце брудно-ти для того, що брудне.

35 І таке місце уготоване, так, саме те жакливе пекло, про яке я розповідав, і диявол уготував його; отже, кінцевий стан душ людських—жити в царстві Божому або бути знехтуваними через ту справедливість, про яку я казав.

36 Отже, злочестиві відділені від праведних, а також від того дерева життя, плід якого є найціннішим і найбажанішим з усіх плодів; так, і це є найвеличніший з усіх дарів Бога. І ось саме так я говорив з моїми братами. Амінь.

And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

## І Нефій 16

- 1 І ось сталося, що після того як я, Нефій, довів до кінця розмову з моїми братами, ось, тоді вони й сказали мені: Ти відкрив нам тяжкі речі, тяжчі, ніж ми здатні витримати.
- 2 І сталося так, я сказав їм, що знаю про те, що розказав тяжкі речі проти злочестивих, згідно з істиною; а праведних я виправдав, і засвідчив, що їх буде піднесено в останній день; отже, винуваті вважають істину тяжкою, тому що вона пронизує їх до самого нутра.
- 3 А тепер, брати мої, якби ви були праведні і бажали прислухатися до істини, і зважати на неї, щоб ви могли ходити в невинності перед Богом, то ви не ремствували б через істину, кажучи: Ти говориш тяжкі речі проти нас.
- 4 І сталося так, що я, Нефій, закликав своїх братів з усією старанністю дотримуватися заповітів Господа.
- 5 І сталося так, що вони дійсно упокорилися перед Господом; так, що я мав радість і великі надії щодо них, що вони будуть іти дорогами праведності.
- 6 Тож усі ці речі було сказано і зроблено тоді, коли мій батько жив у наметі в долині, яку він назвав Лемуїл.
- 7 І сталося, що я, Нефій, взяв одну з дочок Ізмаїла собі за дружину; і також мої брати взяли дочок Ізмаїла за дружин; а також і Зорам взяв собі за дружину найстаршу дочку Ізмаїла.
- 8 І так мій батько виконав усі веління Господа, які були йому дані. А також я, Нефій, був благословен Господом надзвичайно.
- 9 І сталося, що голос Господа звернувся до мого батька вночі і повелів йому наступного дня вирушити у пустиню.

## І Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

10 І сталося, що коли мій батько, прокинувшись вранці, вийшов з намету, він дуже здивувався, побачивши на землі кулю майстерної роботи; і була вона з чистої латуні. А всередині кулі було два веретена; і вона вказувала дорогу, якою ми мали йти у пустиню.

11 І сталося так, що ми зібрали всі речі, які нам потрібно було взяти в пустиню, і всі залишки провізії, яку Господь дав нам; і ми взяли насіння кожного виду, яке могли взяти в пустиню.

12 І сталося, що ми взяли наші намети і вирушили в пустиню через ріку Ламан.

13 І сталося, що ми мандрували протягом чотирьох днів, приблизно в південному—південно-східному напрямі, і ми знову поставили наші намети; і дали назву цьому місцю Шейзер.

14 І сталося, що взяли ми наші луки і наші стріли, і пішли в пустиню, щоб застрелити дичину для наших сімей; а після того як ми застрелили дичину для наших сімей, ми повернулися знову до них у пустиню, у місце Шейзер. І знову ми вирушили в пустиню, додержуючись того самого напрямку, не виходячи з родючих земель пустині, які знаходилися поблизу краю Червоного моря.

15 І сталося так, що ми мандрували протягом багатьох днів, здобуваючи по дорозі дичину для їжі, за допомогою наших луків і наших стріл, і нашого каміння, і наших пращ.

16 І ми дотримувалися напряму за кулею, яка привела нас до родючіших земель пустині.

17 А після того як ми мандрували протягом багатьох днів, ми поставили намети наші на деякий час, щоб мати змогу знову відпочити і здобути їжу для наших сімей.

18 І сталося, що коли я, Нефій, пішов застрелити дичину, ось, я зламав свій лук, зроблений з хорошої сталі; а після того як я зламав свій лук, ось, мої брати розсердилися на мене через втрату мого лука, бо ми не здобули ніякої їжі.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

19 І сталося так, що ми дійсно повернулися без їжі до наших сімей; вони ж, надто стомившись від подорожі, дуже страждали через нестачу їжі.

20 І сталося, що Ламан, і Лемуїл, і сини Ізмаїла почали надзвичайно нарікати на свої страждання і бідування в пустині; і також мій батько почав нарікати на Господа Бога свого; так, і були вони всі в такій печалі, що нарікали на Господа.

21 Тепер сталося, що і я, Нефій, був доведений до відчаю разом зі своїми братами через втрату мого лука, а також через те, що їхні луки втратили свою пружність: стало надзвичайно важко, так, ми навіть не могли здобути ніякої їжі.

22 І сталося, що я, Нефій, багато розмовляв зі своїми братами, тому що їхні серця знову закам'янили настільки, що вони почали скаржитися на Господа Бога свого.

23 І сталося, що я, Нефій, зробив з деревини лук, а з прямої палиці—стрілу; отже, я озброївся луком і стрілою, пращею і камінням. І сказав я своєму батькові: Куди піти мені, щоб здобути їжу?

24 І сталося, що він таки спитав Господа, бо вони упокорилися завдяки моїм словам; а я сказав їм багато чого усією силою своєї душі.

25 І сталося, що голос Господа дійшов до мого батька; і він був дійсно покараний за ремствування на Господа так, що він поринув у глибини печалі.

26 І сталося, що голос Господа сказав йому: Поглянь на кулю і побач те, що там написано.

27 І сталося так, що коли мій батько побачив написане на кулі, він надзвичайно злякався і затремтів, а також і мої брати, і сини Ізмаїла, і наші жінки.

28 І сталося, що я, Нефій, побачив, що дороговкази, які були в кулі, діють згідно з вірою, і старанністю, і уважністю, з якими ми ставилися до них.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.



29 А також було на них написано нове послання, яке читалося просто, яке давало нам розуміння шляхів Господа; і воно писалося і змінювалося час від часу, згідно з вірою і старанністю, які ми виявляли до нього. І таким чином ми побачили, що малими засобами Господь може вершити великі справи.

30 І сталося, що я, Нефій, пішов таки на вершину гори, згідно з вказівками, даними на кулі.

31 І сталося так, що я вбив диких тварин, і таким чином здобув їжу для наших сімей.

32 І сталося, що я повернувся до наших наметів, принісши вбитих мною тварин; і тепер, коли вони побачили, що я здобув їжу, якою великою була їхня радість! І було так, що вони упокорилися перед Господом, і вони дякували Йому.

33 І сталося, що ми знову вирушили в дорогу, мандруючи приблизно в тому самому напрямі, що й спочатку; і після багатоденних мандрів ми знову поставили наші намети, щоб мати змогу зупинитися на деякий час.

34 І сталося, що Ізмаїл помер, і був похований у місці, яке мало назву Нейгом.

35 І сталося, що дочки Ізмаїла горювали надзвичайно через втрату свого батька, а також через їхні бідування в пустині; і вони ремствували на мого батька, тому що він вивів їх з землі Єрусалимської, кажучи: Наш батько помер; так, і ми вже довго блукали в пустині, і ми зазнали багато горя, голоду, спраги і втоми; і після всіх цих страждань ми мусимо загинути в пустині від голоду.

36 І ось так вони ремствували на мого батька і на мене; і вони бажали повернутися знов у Єрусалим.

37 І Ламан сказав Лемуїлу, а також сином Ізмаїла: Слухайте, давайте вб'ємо нашого батька, а також нашого брата Нефія, який взявся бути правителем над нами й учителем нашим, його старших братів.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

And it came to pass that I did slay wild beasts, inso-much that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

38 Ось, він каже, що Господь говорив з ним, а також, що ангели священнослужили йому. Але дивіться, ми знаємо, що він обманює нас; і він каже нам усе це, і він робить багато чого за допомогою своїх підступних хитрощів, щоб обманювати наші очі, гадаючи, мабуть, що він зможе завести нас до якоїсь невідомої пустині; а після того як він заведе нас туди, він задумав стати царем і правителем над нами, щоб мати змогу робити з нами все, згідно з його волею і бажанням. І в такий спосіб мій брат Ламан збудив гнів у їхніх серцях.

39 І сталося, що Господь був з нами, так, саме голос Господа дійшов і багато чого сказав їм, і покарав їх надзвичайно; і після того як голос Господа присоромив їх, вони відвернули свій гнів, покаялися у своїх гріхах, після чого Господь благословив нас знову, давши нам їжу, щоб ми не загинули.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

## І Нефій 17

- 1 І сталося, що ми знову вирушили в дорогу пустиню; і мандрували ми відтоді приблизно на схід. І мандрували ми, і пережили багато бідувань у пустині; і жінки наші народили дітей у пустині.
- 2 І такі великі були нам благословення Господа, що коли ми жили на одному сирому м'ясі в пустині, наші жінки мали достатньо материнського молока для годування своїх дітей, і були сильними однаково з чоловіками; і почали вони зносити свої мандри без ремствувань.
- 3 І так ми бачимо, що заповіді Бога повинні виконуватися. І якщо діти людські будуть виконувати заповіді Божі, Він буде жити їх, і зміцнювати їх, і забезпечувати засобами, з допомогою яких вони зможуть виконати те, що Він їм наказав; отже, Він забезпечив нас усім необхідним, коли ми перебували в пустині.
- 4 І перебували ми в пустині протягом багатьох років, так, а саме, вісім років були ми в пустині.
- 5 І прийшли ми на землю, яку назвали Щедрою, тому що тут було багато плодів і також дикого меду; і все це приготував Господь, щоб ми не загинули. І побачили ми море, яке ми назвали Іріантум, що в перекладі означає великі води.
- 6 І сталося, що ми поставили наші намети на березі моря; і, незважаючи на те, що ми зазнали багатьох страждань і багатьох труднощів, так багато, що й описати це неможливо, ми надзвичайно зраділи, вийшовши на узбережжя; і ми назвали це місце Щедрим, бо тут було багато плодів.
- 7 І сталося, що після того як я, Нефій, перебував на землі Щедрій протягом багатьох днів, голос Господа дійшов до мене, кажучи: Вставай і вирушай на гору. І сталося так, що я встав і пішов на гору, і заволав до Господа.
- 8 І сталося, що Господь заговорив до мене, кажучи: Ти побудуєш корабель, у той спосіб, який Я тобі вкажу, щоб міг Я перевезти твою родину через води.

## І Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

9 І я сказав: Господи, куди мені піти, щоб знайти руду для виплавляння, щоб зробити інструменти і побудувати корабель у той спосіб, який Ти показав мені?

10 І сталося, що Господь сказав мені, куди треба піти, щоб знайти руду для виготовлення інструментів.

11 І сталося, що я, Нефій, зробив із шкіри тварин роздувальні міхи, щоб роздувати вогонь; а після того як я зробив роздувальні міхи, щоб роздувати вогонь, я вдарив одним камінцем об другий, щоб розпалити вогонь.

12 Бо Господь досі не дозволяв нам розпалювати багато вогню під час нашої мандрівки пустинею; бо Він сказав: Я зроблю вашу їжу смачною, щоб не треба було її варити;

13 І Я також буду вашим світлом у пустині; і Я підготую путь для вас, якщо будете дотримуватися Моїх заповідей; отже, доки ви будете виконувати Мої заповіді, вас буде ведено до обіцяної землі; і ви мусите знати, що це Я Той, Хто веде вас.

14 Так, і ще Господь сказав: Після того як ви прийдете на землю обіцяну, ви дізнаєтеся, що Я, Господь, є Бог; і що Я, Господь, врятував вас від знищення; так, що Я вивів вас із землі Єрусалимської.

15 Отже, я, Нефій, намагався виконувати заповіді Господа, і я закликав своїх братів до вірності і старанності.

16 І сталося, що я виготовив інструменти з руди, яку я виплавив з гірської породи.

17 І коли мої брати побачили, що я збираюся будувати корабель, вони почали ремствувати на мене, кажучи: Наш брат дурний, бо він думає, що може побудувати корабель; так, і ще він думає, що може переправитися через ці великі води.

18 І так мої брати скаржилися на мене, і хотіли зробити так, щоб не працювати, бо вони не вірили, що я можу побудувати корабель; а також не вірили вони, що мене наставляв Господь.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

19 І ось сталося, що я, Нефій, був надзвичайно засмучений закам'янілістю їхніх сердець; і тепер, коли вони побачили, що я засмутився закам'янілістю їхніх сердець, вони так зраділи в душі, що почали насміхатися з мене, кажучи: Ми знаємо, що ти не зможеш побудувати корабель, бо ми знаємо, що тобі не вистачає розсудливості; отже, ти не зможеш закінчити таку велику роботу.

20 І ти подібно до нашого батька, керуєшся безглуздими вигадками свого серця; так, він вивів нас з землі Єрусалимської, і ми мандруємо пустинею вже так багато років; і наші жінки тяжко працювали, виношуючи дітей; і вони народжували дітей у пустині і знесли все, за винятком смерті; і було б краще, коли б вони померли до того, як вийти з Єрусалима, ніж знести ці страждання.

21 Ось, усі ці довгі роки, що ми бідували в пустині, ми могли б володіти нашим майном і землею нашого успадкування; так, ми могли б бути щасливими.

22 І ми знаємо, що люди, які жили на землі Єрусалимській, були праведним народом; бо вони виконували устава і присуди Господа, і всі Його заповіді за законом Мойсея; отже, ми знаємо, що вони є народ праведний; а наш батько осуджував їх, і вивів нас, бо ми прислухалися до його слів; так, і наш брат подібний до нього. Ось такою промовою мої брати ремствували і скаржилися на нас.

23 І сталося, що я, Нефій, звернувся до них, кажучи: Чи вірите ви, що наші батьки, діти Ізраїля, були б визволені від рук Єгиптян, якби вони не прислухалися до слів Господа?

24 Так, чи вважаєте ви, що вони були б визволені з рабства, якби Господь не наказав Мойсеєві, щоб той вивів їх з рабства?

25 Тепер ви знаєте, що діти Ізраїля були в рабстві; і ви знаєте, що вони були пригнічені працею, яку тяжко було переносити; отже, ви знаєте, що це напевно була добра річ для них, щоб їх було виведено з рабства.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

26 Тепер ви знаєте, що Мойсеєві Господь повелів зробити цю велику справу; і ви знаєте, що за його словом води Червоного моря розступилися, і вони пройшли крізь них по сухій землі.

27 Але ви знаєте, що Єгиптяни потонули в Червоному морі, то було військо фараонове.

28 А також ви знаєте, що у пустині вони годувалися манною.

29 Так, і ви також знаєте, що Мойсей словом своїм з силою Бога, яка була в ньому, вдарив по скелі, і звідти потекла вода, щоб діти Ізраїля змогли втамувати свою спрагу.

30 І, незважаючи на те, що їх вели, що Господь, Бог їхній, Викупитель їхній, ішов попереду, ведучи їх удень і даючи їм світло вночі, і роблячи для них усе, що доцільно для людини одержувати, вони зака-м'янили серцями і засліпли розумом, і ляляли Мойсея й істинного і живого Бога.

31 І сталося, що згідно зі Своїм словом Він нищив їх; і згідно зі Своїм словом Він вів їх; і згідно зі Своїм словом Він зробив для них усе потрібне; і не було зроблено жодної справи, яка б не була за Його словом.

32 І після того як вони переправилися через ріку Йордан, Він зробив їх такими могутніми, щоб вони витіснили дітей тієї землі, так, розсіяли їх аж до знищення.

33 І тепер, невже ви вважаєте, що діти тієї землі, які були на землі обіцяній, яких витіснили наші батьки, невже ви вважаєте, що вони були праведні? Ось, я кажу вам: Ні.

34 Невже ви вважаєте, що наші батьки були б більше до вподоби, ніж вони, якщо вони були б праведні? Я кажу вам: Ні.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

35 Знайте, Господь шанує всю плоть однаково; той, хто праведний, до вподоби Богу. Але ось ці люди знехтували кожне слово Бога, і вони дозріли у своєму беззаконні; і повнота гніву Божого поширилася на них; і Господь прокляв цю землю для них, і благословив її для наших батьків; так, Він дійсно прокляв її для них аж до їхнього знищення, і Він-таки благословив її для наших батьків, щоб вони мали владу над нею.

36 Дивіться, Господь створив землю, щоб її було заселено; і Він створив дітей Своїх, щоб вони володіли нею.

37 І Він встановлює праведний народ, і знищує народи злочестиві.

38 І Він веде праведних до дорогоцінних земель, а злочестивих Він знищує, і проклинає через них землю їхню.

39 Він править високо на небесах, бо то престол Його, а ця земля—то є підніжок Його.

40 І Він любить тих, хто приймає Його як свого Бога. Ось, Він любив наших батьків, і Він склав завіт з ними, так, саме з Авраамом, Ісаком і Яковом; і Він пам'ятав завіти, які Він склав; отже, Він вивів їх з землі Єгипту.

41 І Він виправляв їх у пустині Своїм жезлом; бо вони закам'яніли серцями своїми, так само, як і ви; і Господь виправляв їх через їхнє беззаконня. Він наслав на них огнистих летючих зміїв; і після того як вони були покусані, Він підготував засіб, щоб вони могли бути зцілені; і робота, яку вони мали виконувати, полягала в тому, щоб дивитися; і через простоту того шляху, або легкість його, багато було таких, які загинули.

42 І вони час від часу кам'яніли серцями, і вони дійсно лаяли Мойсея, а також Бога; і все-таки, ви знаєте, що Його незрівнянна сила вивела їх до землі обіцяної.

43 І тепер, після всього цього, настав час, коли вони стали злочестивими, так, майже до зрілості; і я не знаю точно, але вони у цей день уже близькі до знищення; бо я знаю, що обов'язково настане день, коли вони мають бути знищені, окрім небагатьох, кого візьмуть у полон.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simpleness of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

44 Отже, Господь повелів моєму батькові вирушити в пустиню; і Юдеї намагалися також позбавити його життя; так, і ви також хочете позбавити його життя; отже, ви вбивці в серці своєму і ви подібні до них.

45 Ви скорі на беззаконня, але повільні у згадці Господа Бога вашого. Ви бачили ангела, і він говорив з вами; так, ви чули його голос час від часу; і він розмовляв з вами тихим, лагідним голосом, але ви були поза почуттям, так що не сприймали його слова; тоді він став розмовляти з вами голосом, подібним до грому, від чого затряслася земля, нібито вона мала розколотися на шматки.

46 І ви також знаєте, що силою Свого всемогутнього слова Він може примусити землю, щоб вона зникла; так, і ви знаєте, що Своїм словом Він може призвести до того, що вибоїсті місця стануть рівними, а рівні місця порушаться. О, тож як це так, що ви такі закам'янілі серцями?

47 Знайте, мою душу розриває біль за вас, і болить моє серце; я боюся, що ви будете знехтувані назавжди. Бачите, я сповнений Духа Божого, настільки, що моє тіло знесилося.

48 І потім сталося, що коли я вимовив ці слова, вони розгнівалися на мене, і хотіли кинути мене в глибину моря; і коли вони підійшли, щоб накласти руки на мене, я заговорив до них, кажучи: В ім'я Бога Всемогутнього, я наказую вам не торкатися мене, бо мене сповнила сила Бога настільки, що поглинула мою плоть; і той, хто підніме на мене руку свою, зів'яне, як сухий очерет; і перетвориться на ніщо перед силою Бога, бо Бог покарає його.

49 І сталося, що я, Нефій, сказав, щоб вони більше не ремствували проти свого батька; а також не лишали мене без їхньої допомоги, бо Бог повелів мені побудувати корабель.

50 І я сказав їм: Якщо Бог наказав мені зробити все це, то я зможу це зробити. Якщо Він накаже мені сказати цій воді: стань землею, вона має стати землею; і якщо я скажу це, воно буде зроблено.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, insomuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken these words they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.

And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.



51 І ось, якщо Господь має таку велику силу, і здійснив так багато чудес серед дітей людських, як це так може бути, що Він не настановить мене, щоб я міг побудувати корабель?

52 І сталося, що я, Нефій, багато чого сказав моїм братам, через що вони замовкли і вже не сперечалися зі мною; не наважувалися вони ані накласти руки на мене, ані доторкнутися до мене пальцем протягом багатьох днів. Вони не наважувалися робити це, інакше б вони позбавилися сили переді мною, таким могутнім був Дух Божий; і так Він вплинув на них.

53 І сталося, що Господь сказав мені: Простягни руку твою знову твоїм братам, і вони не позбавляться сили перед тобою, але Я вражу їх, каже Господь, і Я це зроблю, щоб вони знали, що Я Господь Бог їхній.

54 І сталося, що я простягнув руку свою моїм братам, і вони не позбавилися сили переді мною; але Господь уразив їх, саме за словом, яке Він промовив.

55 І потім вони сказали: Ми знаємо з точністю, що Господь з тобою, бо ми знаємо, що саме сила Господа вразила нас. І вони впали переді мною, і вже збиралися поклонитися мені, але я не дозволив їм, кажучи: Я ваш брат, так, ваш молодший брат; отже, поклоняйтеся Господу Богу вашому, і шануйте свого батька і матір свою, щоб довгими були ваші дні на землі, яку Господь Бог ваш дає вам.

And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?

And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.

And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

## 1 Нефій 18

- 1 І сталося, що вони дійсно поклонялися Господу, і йшли далі зі мною; і ми обробляли деревину незвичайним способом. І Господь показував мені час від часу, яким способом я мушу обробляти деревину для корабля.
- 2 Тож я, Нефій, не обробляв деревину у спосіб, якому навчаються люди, і не будував я корабель у звичний для людей спосіб; але я будував його у спосіб, який Господь показав мені; отже, це було не у спосіб людей.
- 3 І я, Нефій, часто піднімався на гору, і часто молився Господеві; отже, Господь показав мені великі речі.
- 4 І сталося, що після того як я завершив корабель, згідно зі словом Господа, мої брати побачили, що він був гарний, і що робота була надзвичайно якісна; отже, вони знову скорилися перед Господом.
- 5 І сталося, що голос Господа дійшов до мого батька, що ми повинні встати і зійти на корабель.
- 6 І сталося, що наступного дня, після того як ми приготували всі речі, багато плодів і м'яса з пустині, і меду рясно, і провізії, саме як Господь повелів нам, ми сіли на корабель, з усім нашим вантажем і нашим насінням, і з усім тим, що ми взяли з собою, кожний за віком своїм; отже, ми всі зійшли на корабель, з нашими жінками і з нашими дітьми.
- 7 І ось, у мого батька народилося двоє синів у пустині: старшого назвали Яковом, а молодшого — Йосипом.
- 8 І сталося, що після того як ми всі зійшли на корабель, і взяли з собою нашу провізію і все, що було велено нам, ми вийшли в море і вітер гнав нас до обіцяної землі.

## 1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

9 І після того як гнало нас вітром багато днів, ось, мої брати і сини Ізмаїла та їхні жінки також почали так веселитися, що затанцювали, заспівали і заговорили з великою непристойністю, так, настільки, що забули, якою силою вони опинилися там; так, вони дійшли до надмірної непристойності.

10 І я, Нефій, дуже злякався, аби Господь не розгнівався на нас, і не покарав нас через наше беззаконня, щоб не поглинула нас морська безодня; отже, я, Нефій, звернувся до них з великою прямою; але, ось, вони розгнівалися на мене, кажучи: Ми не дозволимо, щоб наш молодший брат був правителем над нами.

11 І сталося, що Ламан і Лемуїл схопили мене і зв'язали вірьовками, і поводитися зі мною з великою жорстокістю; проте Господь дозволив це, аби показати Свою силу, щоб здійснилося Його слово, яке промовив Він про злочестивих.

12 І сталося, що після того як вони зв'язали мене, що я не міг і поворухнутися, компас, уготований Господом, перестав працювати.

13 Отже, вони не знали, куди їм вести корабель, до того ж ще здійснювся великий шторм, так, велика й жахлива буря, і нас відносило назад по водах протягом трьох днів; і вони злякалися надзвичайно, аби не потонути в морі; однак вони не розв'язали мене.

14 А на четвертий день, коли нас відносило назад, буря посилилася надзвичайно.

15 І сталося, що нас ледь не поглинула морська безодня. А після того як нас відносило по водах протягом чотирьох днів, мої брати збагнули, що вироки Бога зійшли на них, і що вони загинуть, якщо не покаються у своєму беззаконні; отже, вони прийшли до мене, і розв'язали вірьовки на моїх зап'ястях, і побачили, що вони були опухлими надзвичайно; а також мої щиколотки опухли, і дуже боліли.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

16 Однак я надіявся на свого Бога, і уславляв Його цілий день, і я не ремствував проти Господа за свої страждання.

17 Тож мій батько, Легій, багато чого сказав їм, а також синам Ізмаїла; але знаєте, вони видихали стільки погроз кожному, хто наважувався заступатися за мене; і мої батьки, будучи похилого віку і зазнавши багато горя через своїх дітей, були доведені, так, аж до того, що злягли.

18 Через їхнє горе і велику печаль, і беззаконня моїх братів, вони були близько навіть до того, щоб полишити ці часи і зустрітися з Богом своїм; так, їхнє сиве волосся вже ледь не принизилося до того, щоб лежати десь у прасі; так, аж до того, що їх ледве не вкинули з скорботою у водяну могилу.

19 А Яків і Йосип також, будучи ще малі, потребуючи багато харчів, горювали через бідкування своєї матері; і також моя дружина своїми сльозами і молитвами, а також мої діти не пом'якшили серця моїх братів, щоб вони розв'язали мене.

20 І не було нічого, окрім сили Бога, яка загрожувала їм знищенням, що могло пом'якшити їхні серця; отже, коли вони побачили, що їх ледь не поглинула морська безодня, вони покаялися в тому, що нароби́ли, настільки, що розв'язали мене.

21 І сталося, що після того як вони розв'язали мене, ось, я взяв компас, і він запрацював, як я того й бажав. І сталося так, що я молився Господеві; а після того як я помолився, вітри вщухли, і шторм вгамувався, і настав повний штиль.

22 І сталося, що я, Нефій, вів корабель так, що ми знову попливли до землі обіцяної.

23 І сталося, що після того як ми пливли багато днів, ми прибули на обіцяну землю; і ми зійшли на сушу, і поставили наші намети; і назвали її обіцяною землею.

24 І сталося, що ми почали орати землю, і ми почали сіяти насіння; так, ми висіяли в землю все наше насіння, яке ми привезли з собою з землі Єрусалимської. І було так, що воно густо зійшло; отже, ми були благословенні достатком.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, inso-much that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

25 І сталося, що ми дізналися на землі обіцяній, по-  
дорожуючи дикою місцевістю, що в лісах там була  
звірина всіх видів, і корова, і віл, і осел, і кінь, і ко-  
зел, і дикий козел, і всілякі дикі тварини, які були  
корисні людині. І ми знайшли всіляку руду: і золо-  
ту, і срібну, і мідну.

And it came to pass that we did find upon the land of  
promise, as we journeyed in the wilderness, that there  
were beasts in the forests of every kind, both the cow  
and the ox, and the ass and the horse, and the goat and  
the wild goat, and all manner of wild animals, which  
were for the use of men. And we did find all manner of  
ore, both of gold, and of silver, and of copper.

## 1 Нефій 19

- 1 І сталося, що Господь наказав мені, отже, я виготовив пластини з руди, щоб мати можливість вигравіювати на них літопис мого народу. І на пластинах, які я зробив, я вигравіював літопис свого батька, а також наших мандрювань у пустині, і пророцтв мого батька; а також багато моїх власних пророцтв вигравіював я на них.
- 2 І я не знав ще в той час, коли я виготовляв їх, що мені буде велено Господом виготовити ці пластини; отже, літопис мого батька, і родовід його батьків, і більшу частину всіх наших подій в пустині вигравіювано на тих перших пластинах, про які я говорив; отже, події, що трапилися до того, як я виготовив ці пластини, насправді, докладніше подаються на перших пластинах.
- 3 А після того як я зробив ті пластини, як мені було наказано, я, Нефій, одержав заповідь, що священнослужіння і пророцтва, більш прості і цінні частини з них, мають бути записані на цих пластинах; і все написане має використовуватися для навчання мого народу, який володітиме землею, а також для багатьох інших мудрих цілей, відомих Господеві.
- 4 Отже, я, Нефій, склав на інших пластинах літопис, що містить розповідь, або що містить докладнішу розповідь про війни, і суперечки, і нищення мого народу. І я зробив це, і наказав моїм людям, що саме вони мають робити після моєї смерті; і що ці пластини будуть переходити від одного покоління до іншого, від одного пророка до іншого, аж до подальших велінь Господа.
- 5 А розповідь про виготовлення цих пластин буде подано далі; і тоді, ось, я продовжую згідно з тим, що я вам сказав; і роблю я це, щоб більш святі речі могли б бути збереженими для знання мого народу.
- 6 Проте я не записую на пластинах нічого з того, що не вважаю священним. І ось, якщо я помиляюсь, то й вони в давнину теж помилялися; не те щоб я хотів би виправдатися за інших людей, але слабкість, яка в мені через плоть, служить виправданням мені.

## 1 Nephi 19

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

- 7 Бо те, що деякі люди вважають дуже важливим і для тіла, і для душі, інші зневажають і топчуть ногами своїми. Так, навіть Самого Бога Ізраїля топчуть люди ногами своїми; я сказав, що топчуть ногами своїми, але я б назвав це іншими словами—вони зневажають Його і не дослухаються до голосу Його порад.
- 8 І знайте, Він прийде, за словами ангела, через шістсот років від того часу, коли мій батько залишив Єрусалим.
- 9 І світ через свої беззаконня судитиме Його як нічому; отже, вони бичуватимуть Його, а Він витерпить це; і вони битимуть Його, а Він витерпить це. Так, вони плюватимуть на Нього, а Він витерпить це через Свою люблячу доброту і Своє довготерпіння до дітей людських.
- 10 І Бог батьків наших, які були виведені з Єгипту, з неволі, і були збережені Ним у пустині, так, Бог Авраама, і Ісака, і Бог Якова віддасть Себе, згідно зі словами ангела, як людина, в руки злочестивих людей, щоб бути піднятим на хресті, за словами Зинока, і розіп'ятим, за словами Неума, і похованим у гробниці, за словами Зиноса, які він промовив стосовно трьох днів темряви, яка буде ознакою Його смерті для тих, хто населятиме морські острови, найбільше для тих, хто з дому Ізраїля.
- 11 Бо так сказав пророк: Господь Бог обов'язково явить Себе домові Ізраїля того дня, декому Своїм голосом через їхню праведність для їхньої великої радості і спасіння, а декому—громами і блискавками Своєї сили, бурею, полум'ям, димом і туманом темряви, розверзанням землі і підняттям гір.
- 12 І всі ці речі мають дійсно статися, каже пророк Зинос. І скелі земні розколються; і через стогін землі багато хто з царів на морських островах під впливом Духа Божого заволає: Бог природи страждає.

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunders and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

13 А щодо тих, хто в Єрусалимі, каже пророк, то їх будуть переслідувати всі люди, бо вони розіпнуть Бога Ізраїля, і відвернуть серця свої, відмовляючись від ознак, і див, і сили, і слави Бога Ізраїля.

14 І через те що вони відвернули свої серця, каже пророк, і зневажили Святого Ізраїля, блукатимуть вони у плоті, і гинутимуть, і їх буде піддано освістуванню і зроблено посміховищем, і будуть їх ненавидіти усі народи.

15 Проте коли настане той день, каже пророк, у який вони не відвертатимуть більше свої серця від Святого Ізраїля, тоді Він згадає завіти, які Він склав з їхніми батьками.

16 Так, тоді Він згадає острови моря; так, і всіх людей, котрі з дому Ізраїля, зберу Я,—каже Господь, згідно зі словами пророка Зиноса,—з чотирьох сторін світу.

17 Так, і вся земля побачить спасіння Господа, каже пророк; кожний народ, коліно, язик і всі люди будуть благословенні.

18 І я, Нефій, написав усе це для мого народу, чим, може, я зумів би переконати їх, що вони мають пам'ятати Господа, Викупителя свого.

19 Отже, я звертаюся до всього дому Ізраїля, якщо буде так, що вони отримують це написане.

20 Бо знайте, я маю хвилювання в душі, яке знесилює мене до того, що всі суглоби мої слабшають, за тих, хто в Єрусалимі; бо якби не був Господь милостивим і не показав мені все, що стосується їх, так само, як і давнім пророкам, то я також загинув би.

21 А Він напевно показав пророкам давнини все, що стосувалося їх; і Він також показав багатьом те, що стосується нас; отже, має бути необхідність у тому, щоб ми знали все це, бо воно записано на пластинах з латуні.

22 Тож сталося, що я, Нефій, вчив моїх братів цьому; і сталося так, що я багато прочитав їм з того, що було вигравіювано на пластинах з латуні, щоб вони могли знати про діяння Господа в інших землях, серед давнього народу.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.



23 І я багато прочитав їм з того, що було написано в Книгах Мойсея; але для того, щоб я міг більше переконати їх вірити в Господа, Викупителя їхнього, я прочитав їм те, що було написано пророком Ісаєю; бо я застосовував усі писання до нас, щоб були вони нам на користь і в науку.

24 Отже, я звернувся до них, кажучи: Прислухайтесь до слів пророка, ви, хто є залишком дому Ізраїля, вітою, що була відламана; прислухайтесь ви до слів пророка, які були написані для всього дому Ізраїля, і застосуйте їх до себе, щоб могли ви мати надію, як і ваші брати, від яких ви були відламані; бо саме так писав пророк.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

## 1 Нефій 20

- 1 Прислухайся і слухай це, о доме Якова, ті, кого називають іменем Ізраїль, і хто вийшов з вод Юдеї, або з вод хрищення, хто клянеться іменем Господа, і посилається на Бога Ізраїля, хоч вони і не клянуться ані в істині, ані в праведності.
- 2 Проте вони називають себе з святого міста, але вони не покладаються на Бога Ізраїля, Який є Господь Саваот; так, Господь Саваот Його ім'я.
- 3 Ось, Я попередньо проголосив події від початку; і вони вийшли з Моїх вуст, і Я показав їх. Я дійсно показав їх раптово.
- 4 І Я зробив це, бо Я знав, що ти впертий, і твоя шия—то є залізна м'язя, а твоя бров, як латунна;
- 5 А Я ще з початку оповістив тобі; перед тим, як це було, Я показав це тобі; і Я показав це через передчуття, щоб ти не сказав—Мій ідол зробив це, і мій різьблений образ, і мій литий бовван повелів це.
- 6 Ти бачив і чув усе це; і хіба не оповістиш про це? І те, що Я показав тобі нового з цього часу, а саме, прихованого, і ти не знав цього.
- 7 Воно створилося тепер, а не від початку, і навіть, ще до того дня, коли ти почув це, було воно провіщено тобі, інакше б ти сказав—Ось, я знав це.
- 8 Так, і ти не чув; так, і ти не знав; так, від того часу твоє вухо не було відкритим; бо Я знав, що ти діяв би дуже віроломно, і називався б переступником від утроби.
- 9 Проте заради імені Свого Я тамую Свій гнів, і заради слави Своєї Я стримуюся проти тебе, щоб не знищити тебе.
- 10 Бо, дивись, Я очистив тебе, Я вибрав тебе в горні страждань.
- 11 Заради Себе, так, заради Себе Самого зроблю Я це, бо Я не дозволю осквернити Своє ім'я, і Я не віддам Свою славу іншому.

## 1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

12 Прислухайся до Мене, о Якове, й Ізраїлю Мій покликаний, бо Я є Він; Я перший, і Я також останній.

13 Моя рука також заклала землю, а Моя правиця розкинула небеса. Я покликав їх і вони встали разом.

14 Усі ви, збирайтеся і слухайте: Хто з них проголошував це вам? Господь полюбив його; так, і Він дотримується Свого слова, яке Він проголосив їм; і Він зробить, що побажає з Вавилоном, і Його рука впаде на Халдеїв.

15 Також каже Господь; Я Господь, так, Я сказав; так, Я покликав його проголосити, Я привів його, і він зробить свій шлях процвітаючим.

16 Прийдіть ви до Мене; Я не говорив таємно; від початку, від того часу, коли це було проголошено, Я говорив; і Господь Бог, і Його Дух, послали Мене.

17 І так каже Господь, твій Викупитель, Святий Ізраїля; Я послав Його, Господь Бог твій, Який навчає тебе про корисне, Який веде тебе тим шляхом, яким ти мусиш іти, Я зробив це.

18 О якби ти прислухався до Моїх заповідей—тоді був би твій спокій, як ріка, а твоя праведність, як хвилі моря.

19 Твоє сім'я також було б як пісок; паросток твоїх нутрощів як піщинка з нього; його ім'я не було б ані відрізане від Мене, ані знищене переді Мною.

20 Ідіть геть з Вавилона, тікайте від Халдеїв, голосом співучим проголошуйте, розкажіть це, донесіть у всі кінці землі; скажіть: Господь викупив Свого слугу Якова.

21 І вони не відчували спраги; Він вів їх через пустині; Він примусив воду витікати з каменю для них; Він розколов камінь і вода полилася звідти потоком.

22 І незважаючи на те, що Він зробив усе це, і ще більше цього, немає спокою злочестивим, каже Господь.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

## 1 Нефій 2 1

- 1 І знову: Послухайте, о ви, доме Ізраїлевий, всі ви, відламані і викинуті через злочестивість пасторів народу мого; так, усі відламані, розсіяні за кордонами, ті, хто з мого народу, о доме Ізраїлевий. Слухайте мене, о острови, і прислухайтеся ви, люди здалеку; Господь покликав мене ще в утробі; у нутрощах моєї матері Він назвав моє ім'я.
- 2 І Він зробив мої вуста мов гострий меч; у тіні Своєї руки Він сховав мене, і зробив мене блискучою стрілою; у Своєму сагайдаці Він сховав мене;
- 3 І сказав мені: Ти Мій слуга, о Ізраїлю, в якому Я буду прославлений.
- 4 Тоді я сказав, я трудився марно, я витратив мою силу ні на що і даремно; неминуче, мій суд із Господом, і моя праця з Богом моїм.
- 5 А тепер, каже Господь—Який створив мене з утроби, аби я став Його слугою, щоб привести Якова знову до Нього,— хоч Ізраїль ще не зібрано, все ж таки я буду прославлений в очах Господа, і мій Бог буде моєю силою.
- 6 І Він сказав: Це легка справа бути Моїм слугою, щоб підняти коліна Якова і повернути врятованих Ізраїля. Я також віддам тебе як світло для Іновірців, щоб був ти спасінням Моїм аж до краю землі.
- 7 Так каже Господь, Викупитель Ізраїля, Святий його, до того, кого людина зневажає, до того, кого народи ненавидять, до слуги правителів: Царі побачать і встануть, князі також поклонятимуться заради Господа, Який вірний.
- 8 Так каже Господь: У прийнятний час Я почув тебе, о острови в морі, і в день спасіння Я допоміг тобі; і я збережу тебе, і дам тобі Мого слугу як завіт народові, щоб землю обновити, щоб повернути спустошену спадщину;
- 9 Щоб ти міг в'язням сказати: Виходьте; а тим, хто сидить в темноті: З'явіться. При дорогах вони будуть пастися, і по всіх горбовинах будуть їхні пасовиська.

## 1 Nephi 2 1

And again: Harken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

10 Не будуть голодними вони, ані спраглими, і не вразить їх ні спека, ні сонце; бо той, хто їх милує, їх провадить і до водних джерел поведе їх.

11 І зроблю Я всі Свої гори Собі за дорогу, і будуть піднесені биті шляхи Мої.

12 І тоді, о доме Ізраїлевий, ось ці здалеку придуть; а ці ось—із півночі й з заходу; а ці—з землі Сінім.

13 Співайте ж, о небеса; і звеселися ти, земле; бо стопи тих, хто на сході, зупиняться; ви ж, гори, втішайтесь співом; бо їх більше не будуть бити; бо Господь звеселив Свій народ, і змилується над Своїми убогими.

14 І сказав був Сіон: Господь покинув мене, і Господь мій про мене забув—але Він покаже, що це не так.

15 Бо чи може жінка забути своє немовля, не пожаліти сина утроби своєї? Так, вони можуть забути, але Я не забуду тебе, о доме Ізраїлевий.

16 Отож на долонях Своїх Я накреслив тебе; твої мури завжди переді Мною.

17 Діти твої поспішають проти тих, хто руйнує тебе; а ті, хто нищить тебе, повідходять від тебе.

18 Здійми свої очі навколо й побач; усі вони позбиралися і йдуть до тебе. Як живий Я, говорить Господь, усіх їх, як оздобу, зодягнеш, та підв'яжешся ними, немов наречена.

19 Бо руїни твої та пустині твої, і зруйнований край твій тепер справді стануть тісними для жителів; і будуть віддалені ті, хто поглинув тебе.

20 Діти, яких ти матимеш після втрати перших, знову скажуть до вух твоїх: Тісне мені місце оце, дай мені місце, де я можу жити.

21 Тоді скажеш ти у серці своїм: Хто мені їх народив, побачивши, що я втратила дітей своїх і самотна, полонена і заблудла? І хто виховав їх? Ось, я зосталася сама; ці, звідки вони?

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath begotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

22 Так каже Господь Бог: Ось Я підйму Свою руку до Іновірців, і встановлю для людей прапора Свого; і принесуть вони синів твоїх на руках своїх, і дочок твоїх принесуть на плечах своїх.

23 І будуть царі тобі за дбайливих батьків, а їхні цариці— за дбайливих матерів; лицем до землі вони будуть вклоняться тобі, і лизатимуть пил з твоїх ніг; і пізнаєш, що Я є Господь; бо не посоромляться ті, хто на Мене чекає.

24 Чи ж від сильного буде віднято здобич, або чи буде звільнено тих, хто потрапив у полон до переможця?

25 Бо Господь каже, що навіть полонені відібрані будуть від сильного, і врятована буде здобич жахливо; бо буду Я боротися проти того, хто бореться проти тебе, дітей же твоїх Я спасу.

26 І Я нагодую гнобителів твоїх їхньою власною плоттю; вони повпиваються власною кров'ю, немов молодим вином; і пізнає тоді всяка плоть, що Я, Господь, твій Спаситель і твій Викупитель, Сильний Яковів.

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

And I will feed them that oppress thee with their own flesh; they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

## 1 Нефій 22

- 1 І нині сталося, що після того як я, Нефій, прочитав те, що було вигравіювано на пластинах з латуні, мої брати підійшли до мене і сказали: Що означає те, що ти прочитав? Ось, чи треба це розуміти як духовне, те, що станеться у духові, а не у плоті?
- 2 І я, Нефій, сказав їм: Дивіться, то було явлено пророкові голосом Духа; бо через Дух пророкам стає відомим усе, що станеться з дітьми людськими у плоті.
- 3 Отже, те, що я прочитав, стосується як минушого, так і духовного; бо виходить так, що дім Ізраїлевий, раніше чи пізніше, буде розсіяний по всьому лицу землі; а також серед усіх народів.
- 4 І знайте, що багато кого вже загублено без відома тих, хто в Єрусалимі. Так, більшу частину всіх колін виведено; і розсіяні вони там і тут на островах в морі; і ніхто з нас не знає, де вони, ми тільки знаємо, що їх було виведено.
- 5 І з тих пір, як їх було виведено геть, усе це було пророковано щодо них, а також щодо всіх тих, хто буде пізніше розсіяний і змішаний, через Святого Ізраїля; бо проти Нього вони закам'яніють серцем; отже, вони будуть розсіяні серед усіх народів і їх ненавидітимуть усі люди.
- 6 Проте після того як їх будуть доглядати Іновірці, і Господь піднесе Свою руку над Іновірцями і встановить їх як прапор, а на своїх руках вони носитимуть їхніх дітей, а на своїх плечах носитимуть їхніх дочок, ось усе те, про що розповідається, минуще; бо такі вже завіти Господа з нашими батьками; і це стосується нас у дні, що настануть, а також усіх наших братів, хто з дому Ізраїлевого.

## 1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

- 7 А це означає, що настане час, коли весь дім Ізраїлевий вже буде розсіяно і змішано, і Господь Бог створить могутній народ серед Іновірців, так, саме на лиці цієї землі; і саме ними буде наше сім'я розсіяне.
- 8 І після того як наше сім'я буде розсіяне, Господь Бог продовжить виконувати дивовижну роботу серед Іновірців, яка буде дуже корисною для нашого сімені; отже, це буде схоже на те, ніби їх годують Іновірці і несуть їх на своїх руках і на своїх плечах.
- 9 І це буде також важливо для Іновірців; і не тільки для Іновірців, але й для всього дому Ізраїлевого, тому що стануть відомими завіти Батька Небесного з Авраамом, в яких сказано: І в сімені твоєму всі коліна на землі благословленні будуть.
- 10 І я хотів би, брати мої, щоб ви знали, що всі коліна на землі не можуть бути благословленні, доки Він не обнажить на очах усіх народів руку Свою.
- 11 Отже, Господь Бог почне обнажати на очах усіх народів руку Свою, являючи завіти Свої та Свою євангелію тим, хто з дому Ізраїлевого.
- 12 Отже, Він знову введе їх із полону, і будуть вони зібрані на землі їхньої спадщини; і будуть вони виведені з мороку і з темряви; і знатимуть вони, що Господь—то їхній Спаситель і Викупитель, Сильний Ізраїлевий.
- 13 І кров тієї великої й мерзотної церкви, яка є блудницею всієї землі, проллється на їхні власні голови; бо вони будуть воювати між собою, і меч у їхніх власних руках упаде на їхні власні голови, і нап'ються вони своєї власної крові.
- 14 І кожний народ, який буде воювати проти тебе, о доме Ізраїлевий, повстане один проти іншого, і вони самі впадуть у яму, яку викопали, аби заманити народ Господній. І всіх, хто воюватиме проти Сіону, буде знищено, а та велика блудниця, яка викривила праведні шляхи Господа, так, та велика і мерзотна церква буде зруйнована у прах і сильним буде падіння її.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.



15 Бо знайте, каже пророк, невдовзі прийде час, коли Сатана більше не буде мати влади над серцями дітей людських; бо скоро прийде день, коли всі пишаті і всі, хто поводить ся злочестиво, будуть як стерня; і настає день, коли вони повинні бути спалені.

16 Бо невдовзі прийде час, коли повнота гніву Бога проллється на всіх дітей людських; бо Він не допустить, щоб злочестиві знищили праведних.

17 Отже, Він збереже праведних Своєю силою, навіть якщо має прийти повнота гніву Його, і праведні будуть збережені, навіть якщо прийдеться знищити вогнем їхніх ворогів. Тому праведним нема чого боятися; бо каже пророк, що вони будуть спасенні, навіть якщо треба—вогнем.

18 Слухайте, мої брати, я кажу вам, що це має скоро статися; так, саме кров, і вогонь, і курява диму придуть; і станеться це на лиці цієї землі; і це прийде до людей ще у плоті, якщо вони закам'яніють серцем проти Святого Ізраїля.

19 Бо знайте, праведні не загинуть; тому що безсумнівно прийде час, коли всіх, хто воював проти Сіону, буде знищено.

20 І Господь обов'язково підготує дорогу для Свого народу, щоб здійснилися слова Мойсея, які він проголосив, кажучи: Пророка поставить з-поміж вас Господь Бог ваш, як мене; Його будете слухатись у всьому, що Він скаже вам. І буде так, що всі ті, хто не слухатиме Того Пророка, будуть відсічені з-посеред людей.

21 А нині я, Нефій, проголошую вам, що Той Пророк, про Якого казав Мойсей, був Святий Ізраїля; отже, Він вершитиме суд у праведності.

22 І праведним нема чого боятися, бо вони є ті, хто не будуть знищені. Але то є царство диявола, що буде побудоване серед дітей людських, те царство, що встановлене серед тих, хто в плоті,—

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.

And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—

23 Бо невдовзі настане час, коли всі церкви, які встановлені, щоб заробляти, і всі ті, які встановлені, щоб одержувати владу над плоттю, і ті, які встановлені, щоб стати широко відомими в очах усього світу, й ті, які жадають плотської похоті та мирських утіх, і хочуть чинити всілякі беззаконня; так, у цілому, всі ті, хто належать до царства диявола, ось хто має боятися, і тремтіти, і дрижати; то вони мусять бути принижені, щоб лежати у прахові; то вони мусять бути спалені, як стерня; і все це за словами пророка.

24 І скоро прийде той час, коли праведні будуть приведені, як телята у стійло, і Святий Ізраїля повинен царювати у владі, і могутності, і силі, і великій славі.

25 І Він збере Своїх дітей з чотирьох кінців землі; і Він порухає Свої вівці, і вони пізнають Його; і буде одна отара і один пастир; і Він нагодує Свої вівці, і в Ньому знайдуть вони пасовисько.

26 І через праведність Його народу Сатана не має більше влади; отже, він не може звільнитися протягом багатьох років; бо не має він влади над серцями людей, тому що вони живуть у праведності, і Святий Ізраїля царює.

27 І ось тепер я, Нефій, кажу вам, що все це має здійснитися у плоті.

28 Але, знайте, всі народи, коліна, язика і люди житимуть щасливо у Святім Ізраїля, якщо вони покаються.

29 А тепер я, Нефій, закінчую; бо я не наважуюся більше нічого розповісти про це.

30 Отже, брати мої, я б хотів, щоб ви знали, що написане на пластинах з латуні істинне; і воно свідчить, що людина має бути послухною заповідям Бога.

31 Отже, ви не повинні думати, що я і мій батько єдині, хто засвідчив і навчав цьому. Отже, якщо ви будете послухними заповідям і витерпите до кінця, ви будете спасенні в останній день. І так воно є. Амінь.

For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.

And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.

And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.

And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.

And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.

But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.

And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.

Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.

Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

## Друга книга Нефія

*Розповідь про смерть Легія. Брати Нефія повстають проти нього. Господь попереджує Нефія, що йому треба піти в пустиню. Його мандри пустинню і таке інше.*

### 2 Нефій 1

- 1 І сталося, що після того як я, Нефій, скінчив повчати моїх братів, наш батько, Легій, також багато чого розповів їм і нагадав їм, які великі справи звершив для них Господь, виводячи їх з землі Єрусалимської.
- 2 І він говорив їм про їхні бунти на водах, і про милості Бога в урятуванні їхнього життя, щоб їх не було поглинуто морем.
- 3 І також він казав їм про землю обіцяну, яку вони отримали, — яким милосердним був Господь, попередивши нас, щоб ми втекли з землі Єрусалимської.
- 4 Бо знайте, сказав він, я мав видіння, з якого дізнався, що Єрусалим знищений; і якби ми залишилися в Єрусалимі, то також загинули б.
- 5 Але, сказав він, незважаючи на наші страждання, ми отримали землю обіцяну, землю, найкращу з усіх інших земель; землю, яка за завітом Господа Бога зі мною має бути землею успадкування мого сімені. Так, Господь заповідав цю землю мені й моїм дітям навіки, а також усім тим, хто буде виведений рукою Господа з інших країн.
- 6 Отже, я, Легій, пророкую під впливом Духа, Який є в мені, що ніхто не прийде на цю землю, якщо не буде приведений рукою Господа.

## The Second Book of Nephi

*An account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.*

### 2 Nephi 1

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.

And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.

And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.

For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.

But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.

Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

7 Отже, ця земля посвячена тому, кого Він приведе. І якщо буде так, що вони служитимуть Йому за заповідями, які Він дав, то буде вона для них землею волі; отже, ніколи не будуть вони забрані в полон; а якщо будуть, то тільки через беззаконня; бо якщо беззаконня примножуватимуться, проклятою буде ця земля для них, але для праведних благословенною буде вона назавжди.

8 І ось, то є мудрість, щоб ця земля все ще залишалася невідомою для інших народів; бо ось, багато народів заповнило б цю землю, так що й не було б місця для успадкування.

9 Отже, я, Легій, одержав обіцяння, що наскільки ті, кого Господь Бог виведе з землі Єрусалимської, виконуватимуть Його заповіді, настільки будуть вони процвітати на лиці цієї землі; і будуть вони невідомими для всіх інших народів, щоб могли вони самі володіти цією землею. І якщо буде так, що виконуватимуть вони Його заповіді, то будуть вони благословенні на лиці цієї землі, і не буде нікого, хто б міг досадити їм або відібрати землю їхнього успадкування; і будуть вони завжди жити у безпеці.

10 Але ось, якщо прийде час, коли вони виродяться у зневірі, після того як вони одержали такі великі благословення від руки Господа, — маючи знання про створення землі і всіх людей, знаючи про великі і дивні діяння Господа від створення світу; маючи силу, дану їм, щоб робити все вірою; маючи всі заповіді від початку, і будучи приведеними до цієї дорогоцінної землі обіцяної Його безмежною великодушністю, — ось, я кажу вам, якщо прийде день, коли вони відвернуться від Святого Ізраїля, істинного Месії, їхнього Викупителя і їхнього Бога, то знайте, покарання Того, Хто є справедливим, впаде на них.

11 Так, Він приведе до них інші народи, і їм віддасть Він владу, і відніме у них землі, якими вони володіють, і зробить так, що вони будуть розсіяні і покарані.

12 Так, одне покоління змінюватиметься іншим, і серед них будуть кровопролиття і великі випробування; отже, сини мої, я хочу, щоб ви пам'ятали; так, я хочу, щоб ви прислухалися до моїх слів.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

13 О, хоч би ви пробудилися; пробудилися від глибокого сну, так, саме від сну пекла, і скинули б ті жахливі кайдани, якими ви скуті, кайдани, що сковують дітей людських, щоб забрати їх полоненими до вічної безодні лиха і нещастя.

14 Прокиньтесь! І встаньте з праху, і послухайте слово немічного родителя, чиї члени ви невдовзі покладете в холодну й мовчазну могилу, звідки жоден мандрівник не може повернутися; ще декілька днів—і я відійду дорогою всієї землі.

15 Але ось, Господь викупив душу мою з пекла; я побачив Його славу, і я оточений навіки руками Його любові.

16 І я хочу, щоб ви пам'ятали, що треба дотримуватися уставів і присудів Господа; знаєте, то непокоїло мою душу від початку.

17 Серце моє час від часу гнітить печаль, бо я боюся, аби через закам'янілість ваших сердець Господь Бог ваш не зійшов на вас у повноті гніву Свого, щоб відсікти вас і знищити назавжди;

18 Або, прокляття ляже на вас протягом багатьох поколінь; і покарані будете мечем, і голодом, і ненавидітимуть вас, і вестимуть вас згідно з волею і полоненням диявола.

19 О сини мої, нехай з вами цього не трапиться, але нехай ви будете обраним і улюбленим народом Господа. Але знайте, на все Його воля; бо праведні Його путі навіки.

20 І Він сказав так: Якщо ви будете виконувати Мої заповіді, ви будете процвітати на землі; але якщо ви не будете виконувати Моїх заповідей, вас буде відсічено від Моєї присутності.

21 Так от, щоб моя душа могла радіти за вас, і щоб моє серце залишило цей світ з радістю за вас, щоб мене не поклали в могилу з журбою і печаллю, встаньте з праху, сини мої, і будьте мужами, і будьте непохитні єдиним розумом і єдиним серцем, об'єднані в усьому, щоб не потрапити вам у полон;

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

22 Щоб ви не були прокляті тяжким прокляттям; а також щоб ви не зазнали самі невдоволення справедливого Бога, і знищення, так, знищення навечно душі і тіла.

23 Пробудіться, сини мої; одягніться в броню праведності. Скиньте кайдани, якими ви скуті, і вийдіть з п'їтьми, і встаньте з праху.

24 Не повставайте більше проти свого брата, видіння якого славні і який дотримувався заповідей від того часу, як ми залишили Єрусалим; і який був знаряддям у руках Бога, привівши нас до землі обіцяної; бо якби не він, ми б загинули від голоду в пустині; проте ви намагалися позбавити його життя; так, і він зазнав багато горя через вас.

25 І я надзвичайно боюся і тремчу через вас, щоб він не страждав знову; бо, ось, послухайте, ви звинуватили його в тому, що він прагнув сили і влади над вами; але я знаю, що він не шукав ані сили, ані влади над вами, але прагнув він слави Бога, і вашого власного вічного благополуччя.

26 А ви ремствували, тому що він був відвертий з вами. Ви кажете, що він був різкий з вами; ви кажете, що він розгнівався на вас; але ж послухайте, його різкість то є різкість сили слова Бога, яка в ньому; а те, що ви називаєте гнівом, то була істина, згідно з істиною, яка в Бога, яку він не міг стримати, сміливо вказуючи на ваші беззаконня.

27 І є необхідність у тому, щоб у ньому була сила Божя, а саме, для того, щоб він наказував, а ви слухалися його. Але знайте, то не він був, а Дух Господа, що в ньому, Який відкрив його уста для того, щоб він говорив, і щоб він не міг зімкнути їх.

28 А тепер сину мій, Ламане, а також Лемуїле і Саме, а також сини мої, які є синами Ізмаїла, знайте, якщо ви будете прислухатися до голосу Нефія, ви не загинете. І якщо ви будете прислухатися до нього, я даю вам благословення, так, тобто моє перше благословення.

29 Але якщо ви не будете прислухатися до нього, я заберу своє перше благословення, так, саме благословення своє, і воно залишиться йому.

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

30 А тепер, Зораме, я звертаюся до тебе: Ось ти— слуга Лавана; проте тебе було виведено з землі Єрусалимської, і я знаю, що ти назавжди справжній друг моєму синові, Нефієві.

31 Отже, тому, що ти був вірним, твоє сім'я буде благословенним з його сіменем, щоб довго жили вони в процвітанні на лиці цієї землі; і ніщо, крім беззаконня серед них, не завадить їхньому процвітання на лиці цієї землі і не порушить його повік.

32 Отже, якщо ви будете виконувати заповіді Господа, Господь освятить цю землю для безпеки твого сімені разом з сіменем мого сина.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

## 2 Нефій 2

- 1 І ось, Якове, я звертаюся до тебе: Ти—мій першонароджений у дні мого лиха в пустині. І знай, у своєму дитинстві ти зазнав багато бідувань і смутку через жорстокість своїх братів.
- 2 Проте, Якове, мій першонароджений у пустині, ти знаєш велич Бога; і Він освятить твої скорботи на твою користь.
- 3 Отже, твоя душа буде благословенна, і ти житимеш у безпеці з твоїм братом, Нефієм; і твої дні пройнуть у служінні твоєму Богові. Отже, я знаю, що ти викуплений праведністю твого Викупителя; бо ти побачив, що в повноту часу Він приходить, щоб принести спасіння людям.
- 4 І ти побачив у свої молоді роки Його славу; отже, ти благословенний, так само як і ті, кому Він священнослужитиме у плоті; бо Дух є Такий Самий учора, сьогодні і навіки. І шлях уготований від падіння людини, і спасіння доступне.
- 5 І люди достатньо навчені, щоб відрізнити добро від зла. І закон дано людям. І за цим законом жодна плоть не може бути виправдана; або, за цим законом, люди будуть відсічені. Так, за земним законом вони були відсічені; а також і за духовним законом вони гинуть від того, що є благо, і стають нещасними навіки.
- 6 Отже, викуплення приходить у Святому Месії і через Нього; бо Він сповнений благодаті й істини.
- 7 Послухайте, Він віддає Себе в жертву за гріх, щоб задовольнити закон повною мірою для всіх тих, хто має скрушене серце і упокорений дух; і більше ні для кого вимоги закону не можуть бути задоволені повною мірою.
- 8 Отже, як важливо звістити жителів землі, аби вони могли знати, що жодна плоть не може перебувати в присутності Бога інакше, як тільки через заслуги, і милість, і благодать Святого Месії, Який віддає Своє життя у плоті, і знов повертає його силою Духа для того, щоб принести воскресіння мертвим, будучи першим з тих, хто воскресне.

## 2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.

Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.



- 9 Отже, Він первісток Богові, оскільки Він буде посередником для всіх дітей людських; і ті, хто вірять у Нього, будуть спасенні.
- 10 І саме через посередництво для всіх усі люди приходять до Бога; отже, вони стоять у Його присутності, щоб Він судив їх згідно з істиною і святістю, яка в Ньому. Отже, повна міра закону, який дав Святий Ізраїлевий, вимагає покарання, що додається, а покарання це додається на протилежність щастю, що додається, щоб задовольнити вимоги Спокути,—
- 11 Бо певно є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому. Якби не так, мій першонароджений у пустині, ні праведність не могла б існувати, ні злочестивість, ні святість, ані нещастя, ні хороше, ані погане. Отже, все повинно бути поєднане в одному; тож якщо було б тільки одне тіло, воно було б як мертво, не маючи ні життя, ані смерті, ні тління, ані нетління, ні щастя, ані лиха, ні чуття, ані нечутливості.
- 12 Отже, таке, певно, було б створено ані для чого; з тієї причини не було б ніякої мети в кінці творіння такого. Отож таке, певно, знищило б мудрість Бога і Його вічні наміри, а також і силу, і милість, і справедливність Бога.
- 13 І якщо ви скажете, що немає закону, то ви мусите також сказати, що й гріха немає. Якщо ви скажете, що немає гріха, ви мусите також сказати, що немає й праведності. А якщо немає праведності, то й щастя немає. А якщо немає ані праведності, ані щастя, то немає ні покарання, ні лиха. А якщо цього немає, тоді немає й Бога. А якщо Бога немає, тоді й нас немає, і землі немає; бо в такому разі не могло бути ніякого створення чогось, що може діяти або бути під дією; отже, все повинно було б зникнути.
- 14 І ось, сини мої, кажу я вам все це для вашої користі і науки; тому що Бог є, і Він створив усе, і небеса, і землю, і все, що на них, як те, що може діяти, так і те, що може бути під дією.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

15 Але щоб досягнути Своїх одвічних цілей щодо кінцевого стану людини, після того як Він створив наших перших прабатьків, і звірів польових, і птахів небесних, і в цілому—все, що створено, була необхідність у тому, щоб існувала протилежність; а саме заборонений плід у протилежність до дерева життя; одне є солодким, а друге—гірким.

16 Отже, Господь Бог дозволив людині діяти самостійно. Отже, людина не могла б діяти самостійно, якби її не принаджувало одне чи друге.

17 І я, Легій, згідно з тим, що я прочитав, повинен припустити, що ангел Божий, як написано, впав з неба; отже, він став дияволом, прагнучи того, що є зло перед Богом.

18 І через те що він упав з небес і став нещасним навіки, він прагнув також нещастя для всього людства. Отже, він сказав Єві, так, саме той стародавній змій, який є диявол, батько усякої неправди, отже, він сказав: Скуштуйте того забороненого плоду, і ви не помрете, але будете як Бог, знаючи добро і зло.

19 А після того як Адам і Єва скуштували того забороненого плоду, вони були вигнані з саду Еденського обробляти землю.

20 І вони народили дітей; так, саме сім'ю всієї землі.

21 І дні дітей людських були продовжені за волею Бога, щоб вони могли покаятися, доки ще в плоті; отже, їхній стан став станом випробування, і їхній час був продовжений згідно з заповідями, які Господь Бог дав дітям людським. Тому що Він дав заповідь, що всі люди повинні покаятися; тому що Він показав усім людям, що вони загублені через провину своїх прабатьків.

22 І тепер послушайте, якби Адам не переступив закон, він би не пав, але залишився б у саду Еденському. І все, що було створене, залишилося б у тому стані, в якому воно було після створення; і залишилося б воно назавжди, і не мало б кінця.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

23 І вони не мали б дітей; отже, залишилися б вони в невинності, не маючи радості, бо не знали б горя; не роблячи добра, бо не знали б вони гріха.

24 Але дивись, усе було зроблене за мудрістю Того, Хто знає все.

25 Адам пав, щоб люди могли бути; а люди є, щоб вони могли мати радість.

26 І Месія прийде в повноті часу, щоб викупити дітей людських від падіння. І через те, що вони викуплені від падіння, вони стали вільними назавжди, можуть відрізнити добро від зла; діяти самостійно, а не бути під дією, за винятком покарання згідно з законом у той великий і останній день, згідно з заповідями, даними Богом.

27 Отже, люди вільні, коли вони в плоті; і все необхідне для людини надається їм. І вони вільні вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей, або вибрати неволю і смерть, у полоні та під владою диявола; бо він прагне всіх людей зробити так само нещасними, як сам.

28 А тепер, сини мої, я хочу, щоб ви дивилися на великого Посередника, і прислухалися до Його великих заповідей; і були вірними Його словам, і вибрали вічне життя, згідно з волею Його Духа Святого;

29 А не вибрали вічну смерть за бажанням плоті, і зло, яке в ній, яке дає духові диявола силу підкоряти, вести вас до пекла, щоб він міг царювати над вами в своєму власному царстві.

30 Я сказав ці декілька слів вам усім, сини мої, в останні дні мого випробування; і я обрав найкращу частку, за словами пророка. І немає в мене іншої мети, як тільки вічне благо ваших душ. Амінь.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting welfare of your souls. Amen.

## 2 Нефій 3

- 1 А тепер я звертаюся до тебе, Йосипе, мій останньо-народжений. Ти народився в пустині моїх страждань; так, у дні найбільшої журби виношувала тебе твоя мати.
- 2 І нехай Господь освятить також для тебе цю землю, яка є найціннішою землею, для твого успадкування і успадкування твоїм сіменем з братами твоїми, для твоєї безпеки назавжди, якщо буде так, що виконуватимеш ти заповіді Святого Ізраїля.
- 3 А тепер, Йосипе, мій останньонароджений, якого я вивів з пустині моїх страждань, нехай Господь благословить тебе назавжди, бо твоє сім'я не буде повністю знищено.
- 4 Бо знай, ти є плід моїх стегон; а я є нащадок Йосипа, якого було уведено в полон до Єгипту. І великі були завіти Господа, які Він склав з Йосипом.
- 5 Отже, Йосип дійсно бачив наш час. І він одержав обіцяння Господа, що з плоду стегон його розів'ється праведна віта дому Ізраїля; не Месія, а віта, яка буде відламана, проте буде згадана в завітах Господа тим, що Месія явиться їм в останні дні, в душі сили, для того, щоб вивести їх з темряви до світла—так, з прихованої темряви і з полону на свободу.
- 6 Тому що Йосип дійсно свідчив, кажучи: Провидця поставить Господь Бог мій, який буде вибраним провидцем для плоду моїх стегон.
- 7 Так, Йосип дійсно сказав: Так каже мені Господь Бог: Вибраного провидця Я поставлю вам від плоду твоїх стегон; і поважатимуть його дуже серед плоду твоїх стегон. І йому дам Я заповідь, щоб зробив він одне діло для плоду твоїх стегон, його братів, яке буде великої цінності для них, а саме: привів їх до знання завітів, які Я склав з твоїми батьками.
- 8 І дам Я йому заповідь, щоб не робив він нічого іншого, як тільки те, що Я накажу йому. І зроблю Я його великим у Моїх очах; бо він буде робити Моє діло.

## 2 Nephi 3

And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.

And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.

And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.

For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.

Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.

For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.

Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.

And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

9 І він буде великим, як Мойсей, якого Я, як казав, поставив вам, щоб вивести Мій народ, о доме Ізраїля.

10 І Мойсея поставлю Я вам, щоб вивів твій народ з землі Єгипетської.

11 Але провидця поставлю Я вам від плоду твоїх стегон; і йому дам Я силу нести слово Моє до сімені твоїх стегон—і не тільки нести слово Моє, каже Господь, але й переконати їх у Моєму слові, яке вже буде дане їм.

12 Отже, плід твоїх стегон писатиме; і плід стегон Юди писатиме; і написане плодом стегон твоїх, а також написане плодом стегон Юди зростеться одне з одним, і зруйнує хибні вчення, і покладе край розбратові, і встановить мир серед плоду стегон твоїх, і приведе їх в останні дні до пізнання своїх батьків, а також до пізнання Моїх завітів, каже Господь.

13 І через слабкість він стане сильним, у той день, коли почнуться діяння Мої серед усього Мого народу, для того, щоб відродити тебе, о доме Ізраїля, каже Господь.

14 І так пророкував Йосип, кажучи: Тож знайте, провидця того Господь благословить; а ті, хто прагне знищити його, зазнають поразки; тому що це обіцання, яке я одержав від Господа, про плід моїх стегон, здійсниться. Знайте, я впевнений у здійсненні цього обіцання;

15 І назвуть його моїм ім'ям; і буде воно таким самим, як ім'я його батька. І буде він схожий на мене; бо те, що Господь зробить його руками, силою Господа приведе мій народ до спасіння.

16 Ось так пророкував Йосип: Я впевнений у цьому так само, як і в обіцанні Мойсея; бо Господь сказав мені: Я збережу твоє сім'я навіки.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

17 І сказав Господь: Я поставлю Мойсея; і дам Я йому силу в жезлі; і дам Я йому розсудливість у написанні. Однак Я не звільню його язика, щоб міг він багато говорити, бо Я не зроблю його красномовним. Але Я напишу для нього Мій закон, Своїм перстом; і Я дам промовця йому.

18 І Господь ще таке сказав мені: Я поставлю провидця для плоду стегон твоїх; і Я дам йому промовця. І Я, знайте, Я настановлю його написати письмена плоду стегон твоїх для плоду стегон твоїх; і промовець родом з стегон твоїх проголосить їх.

19 І слова, які він напише, будуть за Моею мудрістю доцільні для того, щоб поширити їх серед плоду стегон твоїх. І буде це так, немов би плоди стегон твоїх волали до них з праху; бо Я знаю їхню віру.

20 І будуть вони волати з праху; так, саме про каяття до своїх братів, справді, після багатьох поколінь, що пройшли після них. І станеться так, що волання їхнє дійде, бо справді, простими будуть слова їхні.

21 Через їхню віру слова ці з Моїх вуст дійдуть до їхніх братів, які є плодом стегон твоїх; і слабкі слова ці зроблю Я сильними через віру їхню, і буду пам'ятати Я завіт Мій, який Я склав з твоїми батьками.

22 І ось слухай, мій сину Йосипе, в такий спосіб пророкував мій прабацько.

23 Отже, саме через цей завіт ти благословен; тому твоє сім'я не буде знищено, тому вони прислухатимуться до слів тієї книги.

24 І зросте серед них один могутній, який зробить багато хорошого, як на словах, так і на ділі, будучи знаряддям в руках Бога, з великою вірою, щоб творити надзвичайні чудеса, і робити те, що є великим в очах Бога, щоб здійснити значне відновлення для дому Ізраїля, і для сімені твоїх братів.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simpleness of their words.

Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.

And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.

25      А тепер благословен будь, Йосипе. Дивись, ти ще малий; отже, прислухайся до слів свого брата, Нефія, і це станеться з тобою згідно зі словами, які я щойно промовив. Пам'ятай передсмертні слова свого батька. Амінь.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou art little; wherefore hearken unto the words of thy brother, Nephi, and it shall be done unto thee even according to the words which I have spoken. Remember the words of thy dying father. Amen.

## 2 Нефій 4

- 1 А тепер я, Нефій, говорю щодо пророцтв, про які розповів мій батько, стосовно Йосипа, якого було забрано до Єгипту.
- 2 Бо знайте, він справді пророкував стосовно всього свого сімені. І пророцтва, які він написав,—не так багато є більш важливих за них. І пророкував він про нас і про наші майбутні покоління; і записані вони на пластинах з латуні.
- 3 Отже, після того як мій батько закінчив розповідати про пророцтва Йосипа, він покликав дітей Ламана, його синів і його дочок, і сказав їм: Послухайте, сини мої та дочки мої, які є синами і дочками мого першонародженого, я хотів би, щоб ви уважно вислухали мої слова.
- 4 Тому що Господь Бог сказав так: Якщо будете виконувати заповіді Мої, будете процвітати на цій землі; а якщо не будете виконувати заповіді Мої, будете відсічені від Моеї присутності.
- 5 Але послухайте, сини мої і дочки мої, я не можу зійти в могилу, доки я не залишу вам своє благословення; бо ось, я знаю, що якщо вас привчають до дороги, якою слід іти, то ви й не зійдете з неї.
- 6 Отже, якщо ви прокляті, знайте, я залишаю вам своє благословення, щоб прокляття могло бути забране від вас і відповідальність за нього впала на голови ваших батьків.
- 7 Отже, через моє благословення Господь Бог не дозволить вам загинути; отже, Він буде милосердним до вас і до вашого сімені навіки.
- 8 І сталося так, що після того як мій батько закінчив розмовляти з синами і дочками Ламана, він попросив, щоб до нього привели синів і дочок Лемуїла.
- 9 І він звернувся до них, кажучи: Послухайте, сини мої і дочки мої, які є синами і дочками мого другого сина; ось я залишаю вам таке саме благословення, яке я дав синам і дочкам Ламана; отже, вас не буде знищено повністю; але в кінці ваше сім'я буде благословенне.

## 2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.



10 І сталося так, що коли мій батько закінчив розмовляти з ними, ось тоді він звернувся до синів Ізмаїла, так, і аж до всіх його домочадців.

11 А після того як він закінчив розмовляти з ними, він звернувся до Сама, кажучи: Благословен ти і твоє сім'я; тому що ти успадкуєш цю землю, як і твій брат Нефій. І твоє сім'я з'єднається з його сім'ям; і будеш ти точно таким, як твій брат, а твоє сім'я, як його сім'я; і будеш ти благословен на всі дні твої.

12 І сталося так, що після того як мій батько, Легій, поговорив з усіма своїми домочадцями, за відчуттям власного серця і за Духом Господнім, Який був у ньому, він зістарився. І сталося так, що він помер, і поховали його.

13 І сталося так, що пройшло не так багато днів після його смерті, як Ламан і Лемуїл, і сини Ізмаїла розлютились на мене через дорікання Господа.

14 Тому що я, Нефій, був змушений говорити з ними, згідно з Його словом; тому що багато сказав їм я, а також мій батько перед своєю смертю; багато з цього сказаного записано на моїх інших пластинах; тому що більша частина історії записана на моїх інших пластинах.

15 А на цих я пишу з глибин душі моєї, а також багато чого з писань, які вигравіювані на пластинах з латуні. Тому що душа моя втішається писаннями, і серце моє обдумує їх, і записує їх на науку і на благо моїм дітям.

16 Послухайте, моя душа втішається діяннями Господа; і серце моє постійно обдумує те, що я побачив і почув.

17 Однак, незважаючи на велику доброту Господа, Який являє мені Свої великі і дивовижні діяння, серце моє вигукує: О нещасна я людина! Так, моє серце засмучене через мою плоть; моя душа горює через мої беззаконня.

18 Я в оточенні через спокуси і гріхи, які так легко обплутують мене.

19 А коли я хочу втішитися, моє серце стогне через мої гріхи; проте я знаю, Кому я довірився.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

20 Мій Бог був моєю підтримкою; Він вів мене крізь  
мої бідування в пустині; і Він врятував мене на во-  
дах великої глибини.

21 Він сповнив мене Своєю любов'ю, аж до знесиле-  
ння моєї плоті.

22 Він завдав такої поразки моїм ворогам, що зму-  
шує їх тремтіти переді мною.

23 Бачите, Він чує моє волення серед дня, і дає мені  
знання через видіння серед ночі.

24 І серед дня став я сміливим у могутній молитві  
до нього; так, свій голос здійняв я у височінь; і спу-  
стилися ангели і священнослужили мені.

25 І на крилах Духа Його моє тіло було віднесене на  
надзвичайно високі гори. І мої очі побачили багато  
величного, так, навіть надто величного для люди-  
ни; з тієї причини мені було заборонено писати про  
це.

26 Тож чому, якщо я побачив таке величне, якщо  
Господь у Своїй поблажливості до дітей людських  
огортає людей такою милістю, чому ж повинно моє  
серце плакати, і моя душа повільно вмирати в доли-  
ні печалі, і моє тіло марніти, і моя сила слабшати,  
через страждання мої?

27 І чому я повинен піддаватися гріхові через мою  
плоть? Так, чому я повинен піддаватися спокусам,  
щоб злий мав місце у моєму серці аби позбавити  
мене спокою і змучити мою душу? Чому я гніваюся  
через мого ворога?

28 Прокинься, душе моя! Не схиляйся більше під  
гріхом. Радій, о серце моє, і не впускай більше воро-  
га душі моєї.

29 Не гнівайся знову через ворогів моїх. Не осла-  
блуй силу мою через мої страждання.

30 Радій, о серце моє, і піднеси голос до Господа, і  
скажи: О Господи, я уславлю Тебе назавжди; так,  
душа моя радітиме в Тобі, мій Боже і скеле мого  
спасіння.

31 О Господи, викупи Ти душу мою! Визволь Ти ме-  
не з рук ворогів моїх! Зроби Ти так, аби я тремтів,  
побачивши гріх!

My God hath been my support; he hath led me  
through mine afflictions in the wilderness; and he hath  
preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the con-  
suming of my flesh.

He hath confounded mine enemies, unto the causing  
of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath  
given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer be-  
fore him; yea, my voice have I sent up on high; and an-  
gels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been  
carried away upon exceedingly high mountains. And  
mine eyes have beheld great things, yea, even too great  
for man; therefore I was bidden that I should not write  
them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his  
condescension unto the children of men hath visited  
men in so much mercy, why should my heart weep and  
my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh  
waste away, and my strength slacken, because of mine  
afflictions?

And why should I yield to sin, because of my flesh?  
Yea, why should I give way to temptations, that the evil  
one have place in my heart to destroy my peace and af-  
flict my soul? Why am I angry because of mine enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O  
my heart, and give place no more for the enemy of my  
soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do not  
slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say:  
O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will re-  
joice in thee, my God, and the rock of my salvation.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver  
me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make  
me that I may shake at the appearance of sin?

32 Нехай ворота пекла будуть завжди зачинені для мене, тому що серце моє скрушене, і дух мій упокоений! О Господи, не зачиняй Ти ворота праведності Твоєї переді мною, щоб міг я йти стежкою в глибокій долині, щоб міг я бути певним на прямій дорозі!

33 О Господи, зодягни Ти мене в шати праведності Твоєї! О Господи, вкажи Ти мені шлях втечі від ворогів моїх! Зроби Ти мою стежку рівною переді мною! Не клади Ти камінь спотикання на моєму шляхові—але Ти очисти мій шлях переді мною, і не мій шлях перегороджуй, а шляхи мого ворога.

34 О Господи, я довірився Тобі, і довірятимусь Тобі навіки. Я не покладу мою надію на рамено плоті; бо я знаю, що проклятий той, хто покладає надію свою на рамено плоті. Так, проклятий той, хто покладає свою надію на людину або робить плоть раменом своїм.

35 Так, я знаю, що Бог щедро дасть тому, хто попросить. Так, мій Бог дасть мені, якщо я проситиму те, що годиться; тож піднесу я свій голос до Тебе; так, я волатиму до Тебе, мій Боже, скеле моєї праведності. Знай, мій голос завжди підноситиметься до Тебе, скеле моя і мій вічний Боже. Амінь.

May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy righteousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

## 2 Нефій 5

- 1 Так ось, сталося так, що я, Нефій, волав багато до Господа Бога мого через гнів моїх братів.
- 2 Але слухайте, їхній гнів проти мене зростав, так що вони намагалися позбавити мене життя.
- 3 Так, вони ремствували на мене, кажучи: Наш молодший брат думає правити над нами; і ми мали багато труднощів через нього; тому ось, давайте вб'ємо його, щоб нам більше не страждати через його слова. Бо тоді він не буде нашим правителем; бо нам, старшим братам, належить правити над цим народом.
- 4 Тепер я не буду записувати на цих пластинах усі слова, якими вони ремствували на мене. Але досить мені сказати, що вони намагалися позбавити мене життя.
- 5 І сталося так, що Господь попередив мене, щоб я, Нефій, залишив їх і втік у пустиню, і всі ті, хто пішов би зі мною.
- 6 Отже, сталося так, що я, Нефій, взяв свою сім'ю, а також Зорама та його сім'ю, і Сама, мого старшого брата, та його сім'ю, і Якова та Йосипа, моїх молодших братів, а також моїх сестер, і всіх тих, хто пішов би зі мною. А всі ті, хто пішов би зі мною, були ті, хто повірив попередженням та одкровенням Бога; отже, вони прислухалися до моїх слів.
- 7 І ми взяли наші намети і всі інші речі, які було можливо для нас узяти, і вирушили в пустиню на багато днів. А після того як ми мандрували протягом багатьох днів, ми поставили наші намети.
- 8 І мої люди захотіли дати цьому місцю ім'я Нефія; отже, ми так і назвали його—Нефія.
- 9 І всі, хто був зі мною, вирішили називатися народом Нефія.
- 10 І ми стежили за тим, щоб дотримуватися присудів, і уставів, і заповідей Господа в усьому згідно з законом Мойсея.
- 11 І Господь був з нами; і ми надзвичайно процвітали; бо ми сіяли насіння, і ми збирали врожай знову рясний. І ми почали вирощувати отари і стада, і тварин усякого виду.

## 2 Nephi 5

Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.

But behold, their anger did increase against me, inso-much that they did seek to take away my life.

Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.

Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.

And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.

Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.

And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.

And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.

And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.

And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.

And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.

12 І я, Нефій, приніс з собою також літописи, що були вигравіювані на пластинах з латуні; а також кулю, або компас, яка була уготована для мого батька рукою Господа, згідно з тим, що написано.

13 І сталося так, що ми почали процвітати надзвичайно, і розмножуватися на цій землі.

14 І я, Нефій, взяв меч Лавана, і у той самий спосіб зробив ще багато мечів, щоб ні в який спосіб люди, які називалися тепер Ламанійцями, не напали на нас і не знищили нас; бо я знав їхню ненависть до мене і моїх дітей і до тих, кого називали моїм народом.

15 І я навчив свій народ будувати будинки, і обробляти у різний спосіб деревину, і залізо, і мідь, і латунь, і сталь, і золото, і срібло, і дорогоцінні руди, які були у великій кількості.

16 І я, Нефій, побудував храм; і я спорудив його за подобою храму Соломона, але він не був побудований з такої великої кількості дорогоцінних матеріалів; бо їх не можна було знайти на цій землі, отже, його не можна було побудувати таким, як Соломонів храм. Але спосіб спорудження був подібний до храму Соломона; і майстерність була надзвичайно витонченою.

17 І сталося так, що я, Нефій, спонукав мій народ бути працьовитим і трудитися власноруч.

18 І сталося так, що вони захотіли, щоб я став їхнім царем. Але я, Нефій, мав бажання, щоб у них не було царя; проте я робив для них те, що було в моїй силі.

19 І знайте, здійснилися слова Господа щодо моїх братів, які Він казав про них, що я буду їхнім правителем і їхнім учителем. Отже, я був їхнім правителем і їхнім учителем, згідно з наказами Господа, до того часу, аж поки вони не вирішили позбавити мене життя.

20 Отже, здійснилося слово Господа, яке Він мовив мені, кажучи: Якщо вони не будуть прислухатися до твоїх слів, вони будуть відсічені від присутності Господа. І ось вони й були відсічені від Його присутності.

And I, Nephi, had also brought the records which were engraven upon the plates of brass; and also the ball, or compass, which was prepared for my father by the hand of the Lord, according to that which is written.

And it came to pass that we began to prosper exceedingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after the manner of it did make many swords, lest by any means the people who were now called Lamanites should come upon us and destroy us; for I knew their hatred towards me and my children and those who were called my people.

And I did teach my people to build buildings, and to work in all manner of wood, and of iron, and of copper, and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and of precious ores, which were in great abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did construct it after the manner of the temple of Solomon save it were not built of so many precious things; for they were not to be found upon the land, wherefore, it could not be built like unto Solomon's temple. But the manner of the construction was like unto the temple of Solomon; and the workmanship thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my people to be industrious, and to labor with their hands.

And it came to pass that they would that I should be their king. But I, Nephi, was desirous that they should have no king; nevertheless, I did for them according to that which was in my power.

And behold, the words of the Lord had been fulfilled unto my brethren, which he spake concerning them, that I should be their ruler and their teacher. Wherefore, I had been their ruler and their teacher, according to the commandments of the Lord, until the time they sought to take away my life.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will not hearken unto thy words they shall be cut off from the presence of the Lord. And behold, they were cut off from his presence.

21 І Він зробив так, що прокляття зійшло на них, так, а саме, жахливе прокляття, через їхнє беззаконня. Бо дійсно, вони закам'янили своїми серцями проти Нього, так, що вони стали немовби креміль; отже, оскільки були вони білі, і надзвичайно красиві та приємні, щоб не бути їм привабливими для мого народу, Господь Бог зробив так, щоб шкіра чорноти зійшла на них.

22 І так каже Господь Бог: Я зроблю так, щоб були вони огидні для твого народу, якщо вони не покаються у своїх беззаконнях.

23 І прокляте буде сім'я того, хто змішається з їхнім сіменем; бо вони будуть прокляті тим самим прокляттям. І Господь сказав це, і так було зроблено.

24 І через їхнє прокляття, яке було на них, вони стали лінивим народом, сповненим зла і підступності, і шукали в пустині хижих звірів на здобич.

25 І Господь Бог сказав мені: Вони стануть бичем для сімені твого, спонукаючи їх пам'ятати Мене; і якщо вони не пам'ятатимуть Мене, і не прислухатимуться до Моїх слів, вони бичуватимуть їх, аж доки не знищать.

26 І сталося так, що я, Нефій, висвятив Якова і Йосипа, щоб вони були священиками і вчителями по всій землі мого народу.

27 І сталося так, що жили ми у стані щастя.

28 І пройшло тридцять років від того часу, як ми залишили Єрусалим.

29 І я, Нефій, досі продовжував літопис на моїх пластинах, що їх зробив я, про мій народ.

30 І сталося так, що Господь Бог сказав мені: Зроби другі пластини; і ти вигравіюєш на них багато чого, що добре на Мій погляд, на користь твоєму народові.

31 Отже я, Нефій, щоб бути послухним до наказів Господа, пішов і зробив ці пластини, на яких я вигравіював це.

32 І я вигравіював те, що приємно Богові. І якщо моїм людям приємно Богове, то їм буде приємне те, що я вигравіював на цих пластинах.

And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore, as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome unto thy people, save they shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake it, and it was done.

And because of their cursing which was upon them they did become an idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that they should be priests and teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner of happiness.

And thirty years had passed away from the time we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto me: Make other plates; and thou shalt engraven many things upon them which are good in my sight, for the profit of thy people.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord, went and made these plates upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people are pleased with the things of God they will be pleased with mine engravings which are upon these plates.

33 А якщо мої люди бажають знати щось докладніше про історію мого народу, вони повинні досліджувати мої інші пластини.

34 І досить мені сказати, що сорок років пройшло, і в нас уже були війни і суперечки з нашими братами.

And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.

And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.

## 2 Нефій 6

- 1 Слова Якова, брата Нефія, якими він промовляв до народу Нефія:
- 2 Слухайте, мої улюблені брати, я, Яків, будучи покликаний Богом, і висвячений за подобою Його святого чина, і будучи призначений моїм братом Нефієм, на якого ви дивитесь як на царя або на захисника, і на кого ви покладаєтеся, щоб мати безпеку, ось ви знаєте, що я казав вам надзвичайно багато.
- 3 Проте я знову звертаюся до вас; бо я бажаю благополуччя вашим душам. Так, моя стурбованість за вас велика; і ви самі знаєте, що вона завжди була такою. Тому що я перестерігав вас з усією старанністю; і я навчав вас словам мого батька; і я говорив вам про все, що написано від сотворіння світу.
- 4 А тепер слухайте, я буду говорити вам про те, що є і що має бути; отже, я прочитаю вам слова Ісаї. І то є саме ті слова, які мій брат хотів, щоб я вам розповів. І я звертаюся до вас заради вашого блага, щоб ви могли навчатися й уславляти ім'я вашого Бога.
- 5 Так ось, слова, які я прочитаю, то є ті слова, які Ісаїя говорив про весь дім Ізраїля; отже, їх можна застосувати і до вас, тому що ви з дому Ізраїля. І є ще багато чого, що було сказано Ісаєю, що можна застосувати до вас, тому що ви з дому Ізраїля.
- 6 А тепер ось ці слова: Так каже Господь Бог: Ось Я підйму Свою руку до Іновірців і встановлю для людей прапора Свого; і принесуть вони синів твоїх на руках своїх, і дочок твоїх принесуть на плечах своїх.
- 7 І будуть царі тобі за дбайливих батьків, а їхні цариці—за дбайливих матерів; лицем до землі вони будуть вклоняться тобі, і лизатимуть пил з твоїх ніг; і пізнаєш, що Я є Господь; бо не посоромляться ті, хто на Мене чекає.
- 8 А тепер я, Яків, пояснив би дещо стосовно цих слів. Бо знаєте, Господь показав мені, що тих, хто був в Єрусалимі, звідки ми прийшли, було вбито або поневолено.

## 2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.



9 Проте Господь показав мені, що вони мають повернутися знову. І ще Він показав мені, що Господь Бог, Святий Ізраїля, має явитися їм у плоті; а після того як Він явить Себе, вони бичуватимуть Його і розіпнуть Його згідно зі словами ангела, який звертався до мене.

10 А після того як вони закам'яніють серцями своїми і затвердіють шиями своїми проти Святого Ізраїля, знайте, суд Святого Ізраїля зійде на них. І прийде день, коли їх буде покарано і завдано їм страждань.

11 Отже, після того як їх будуть виганяти звідусіль, бо так каже ангел, багато з них будуть страждати у плоті, але їм не буде дозволено загинути завдяки молитвам віруючих; вони будуть розкидані, і покарані, і їх будуть ненавидіти; проте Господь буде милосердним до них, так що коли вони прийдуть до пізнання свого Викупителя, вони знову будуть зібрані разом на землі свого успадкування.

12 І благословенні Іновірці, ті, про кого написав пророк; бо ось, якщо буде так, що вони покаються і не будуть боротися проти Сіону, і не об'єднаються в ту велику і мерзотну церкву, вони будуть спасенні; бо Господь Бог виконає Свої завіти, які Він дав Своїм дітям; і саме з цієї причини пророк написав це.

13 Отже ті, хто боротиметься проти Сіону і завітного народу Господа, лизатимуть пил з їхніх ніг; а люди Господа не будуть посоромлені. Бо люди Господа—це ті, хто чекає на Нього; бо вони все ще чекають на пришестя Месії.

14 І ось, згідно зі словами пророка, Месія почне вдруге повертати їх; отже, Він явить Себе їм у владі і великій славі, знищуючи їхніх ворогів, коли прийде той день, що вони повірять у Нього; і жодного, хто вірить у Нього, Він не знищить.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

15 А тих, хто не вірить у Нього, буде знищено, і во-  
гнем, і бурею, і землетрусами, і кровопролиттям, і  
чумою, і голодом. І вони знатимуть, що Господь є  
Бог, Святий Ізраїля.

16 Чи ж від сильного буде віднято здобич, або чи бу-  
де звільнено тих, хто потрапив у полон до перемож-  
ця?

17 Але Господь каже так: Навіть від сильного будуть  
відібрані полонені, і врятована буде здобич жахли-  
вого; бо Могутній Бог визволить Свій завітний на-  
род. Бо так каже Господь: Я буду боротися проти  
тих, хто бореться проти тебе, —

18 І Я нагодую гнобителів твоїх їхньою власною  
плоттю; і вони повпиваються власною кров'ю, не-  
мов молодим вином; і пізнає тоді всяка плоть, що  
Я, Господь, твій Спаситель і твій Викупитель,  
Сильний Яковів.

And they that believe not in him shall be destroyed,  
both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and  
by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And  
they shall know that the Lord is God, the Holy One of  
Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the  
lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the  
mighty shall be taken away, and the prey of the terrible  
shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his  
covenant people. For thus saith the Lord: I will contend  
with them that contendeth with thee—

And I will feed them that oppress thee, with their  
own flesh; and they shall be drunken with their own  
blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I  
the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty  
One of Jacob.

## 2 Нефій 7

- 1 Ось, бо так каже Господь: Чи Я покинув тебе, або чи Я знехтував тобою назавжди? Бо так каже Господь: Де вашої матері лист розлучний? На кого Я покинув вас, або кому з Моїх позичальників Я продав вас? Так, кому Я продав вас? Бачите, за ваші беззаконня ви продали себе, і за ваші провини вашу матір покинуто.
- 2 Отже, коли Я прийшов, то нікого не було; коли Я кликав, так, нікого не було, щоб відповісти. О доме Ізраїля, чи рука Моя зовсім короткою стала, що вона не може викупити, або чи немає в Мене сили рятувати? Тож Своїм докором Я висушую море, примушую ріки перетворюватися на пустелі, а рибу— гнити через те, що води висохли, і вона вмирає від спраги.
- 3 Я зодягаю небеса чорнотою, і Я роблю волосяницю їхнім покриттям.
- 4 Господь Бог дав Мені мову освічених, щоб Я знав, як вимовити слово тобі в належну пору, о доме Ізраїля. Коли ти змучений, Він пробуджує щоранку. Він пробуджує Моє вухо, щоб чути, як освічені.
- 5 Господь Бог відкрив вухо Мені, і Я не суперечив, і також назад не відступив.
- 6 Я підставив спину Свою тому, хто бичує, а щоки Свої тим, хто вириває волосся. Я не ховав обличчя Свого від ганьби і опльовування.
- 7 Тому що Господь Бог допоможе Мені, отже, Я не буду приниженим. Ось чому зробив Я обличчя Своє, немов кремій, і Я знаю, що Я не засоромлюся.
- 8 І Господь є поруч, і Він виправдовує Мене. Хто ж буде боротися проти Мене? Станьмо разом. Хто Мій супротивник? Хай до Мене підійде, і Я подолаю його силою Своїх вуст.
- 9 Тому що Господь Бог допомагатиме Мені. І всі ті, хто обвинувачує Мене, ось, усі вони зістаряться, як та одежа, і міль поїсть їх.
- 10 Хто між вами боїться Господа, хто слухається голу Його слуги, хто йде у темряві і не має світла?

## 2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

11 Тож усі, хто запалює вогонь, хто оточує себе іскрами, йдіть у світлі свого вогню і в іскрах, що ви запалили. Це буде вам від Моеї руки—ви будете в печалі лежати.

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves about with sparks, walk in the light of your fire and in the sparks which ye have kindled. This shall ye have of mine hand—ye shall lie down in sorrow.

## 2 Нефій 8

- 1 Прислухайтесь до Мене, ви, хто йде за праведністю. Погляньте на скелю, з якої ви витесані, і на отвір каменоломні, з якої ви видовбані.
- 2 Гляньте на Авраама, батька свого, і на Сарру, ту, що породила вас; тому що Я покликав саме його, і благословив його.
- 3 Тому що Господь втішить Сіон, Він втішить усі його спустошені місця; і Він перетворить його пустиню на Еден, і його пустелю на сад Господа. Радість і задоволення перебуватимуть там, вдячність і мелодійний спів.
- 4 Прислухайтесь до Мене, люди Мої; і дай Мені вухо твоє, о народе Мій; бо закон вийде від Мене, і Я поставлю Своє правосуддя світлом для людей.
- 5 Моя праведність близько; Мое спасіння прийде, і Моя рука буде судити людей. Острови чекатимуть на Мене, і на Мою руку вони покладатимуться.
- 6 Здійміть свої очі до небес, і погляньте на землю додолу; бо небеса зникнуть, як дим, і земля зістариться, як одежа; а ті, хто живуть на ній, помруть у такий же спосіб. Але Мое спасіння буде вічним, і Моя праведність не буде знищена.
- 7 Прислухайтесь до Мене, ви, хто знає праведність, народе, в чиєму серці Я написав Свій закон, не бійтеся ганьби від людей та їхніх образ не лякайтеся.
- 8 Бо поїсть їх міль, мов одежу, і поточить їх черва, мов вовну. А праведність Моя буде вічною, і спасіння Мое з роду в рід.
- 9 Прокинься, прокинься! Уберися в силу, о рамено Господа; прокинься, як у давні дні. Хіба це не Ти Рахава зрубав і дракона смертельно поранив?
- 10 Хіба це не Ти, Хто море висушив, води глибини великої, Хто перетворив глибини моря на дорогу, щоб спасенні нею перейшли?

## 2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?

11 Отже, викуплені Господом повернуться, і увійдуть до Сіону зі співом; і вічна радість і святість будуть над їхніми головами; і вони отримають задоволення і радість; журба і голосіння відлетять.

12 Я є Він; так, Я є Той, Хто втішає вас. Тож хто ти є, що маєш боятися людини, яка помре, і сина людини, який зів'яне немов трава?

13 І забуваєш Господа свого Творця, Який розкинув небеса і положив основи землі, і постійно боїшся кожного дня, через гнів свого гнобителя, немовби він готовий тебе знищити? А де гнів того гнобителя?

14 Полонений засланець квапиться, щоб бути визволеним, і щоб він не помер у ямі, і щоб хліб його не пропав.

15 Але Я є Господь Бог твій, Чиї хвилі ревли; Господь Саваот—Моє ім'я.

16 І Я вклав Свої слова в уста твої, і сховав тебе в тіні руки Моєї, щоб Я міг установити небеса і положити основи землі, і сказати Сіонові: Ось, ти—Мій народ.

17 Прокинься, прокинься, встань, о Єрусалиме, що випив з руки Господа чашу гніву Його—ти випив осад, віджатий з чаші тремтіння,—

18 І нікого немає, хто б направив її, з усіх синів, яких вона породила; нікого, хто б узяв її за руку, з усіх синів, яких вона виховала.

19 Ці двоє синів прийшли до тебе, хто пожаліє тебе—твої спустошення і руйнування, та ще голод і меч—і ким же Я заспокою тебе?

20 Твої сини втратили мужність, за винятком цих двох; вони лежать на розі всіх вулиць; мов дикий бик у тенетах, вони сповнені гніву Господа, докору Бога твого.

21 Отже послухай-но тепер це, горючий ти, і сп'янілий, але не від вина:

Therefore, the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy and holiness shall be upon their heads; and they shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold, who art thou, that thou shouldst be afraid of man, who shall die, and of the son of man, who shall be made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth, and hast feared continually every day, because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared; the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens and lay the foundations of the earth, and say unto Zion: Behold, thou art my people.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury—thou hast drunken the dregs of the cup of trembling wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath brought forth; neither that taketh her by the hand, of all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be sorry for thee—thy desolation and destruction, and the famine and the sword—and by whom shall I comfort thee?

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

22 Так каже твій Господь, Господь і Бог твій захищає справу Свого народу; ось, Я забрав з руки твоєї чашу страждання, осад з чаші Мого гніву; ти не будеш більше пити з неї знову.

23 Але Я дам її в руку тим, хто завдавав тобі болю; хто сказав твоїй душі: Схилися, щоб ми могли перейти—і ти повинен був покласти тіло своє як землю і як вулицю для тих, хто перейшов.

24 Прокинься, прокинься, зодягнися у силу свою, о Сіоне; одягни свої прекрасні шати, о Єрусалиме, святе місто; бо віднині більше не будуть приходити до тебе необрізані і нечисті.

25 Обтруси себе з праху; піднімися, сідай, о Єрусалиме; звільнися від пут на своїй шиї, о полонена дочко Сіону.

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleadeth the cause of his people; behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again.

But I will put it into the hand of them that afflict thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may go over—and thou hast laid thy body as the ground and as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

## 2 Нефій 9

- 1 Так ось, мої улюблені брати, я прочитав це, щоб ви могли знати про завіти Господа, які Він уклав з усім домом Ізраїля,—
- 2 Які Він проголошував Юдеям устами Своїх святих пророків, а саме від початку й дотепер, від покоління до покоління, аж доки не прийде час, коли вони будуть відновлені в істинну церкву і кошару Бога; коли вони зберуться додому на землю свого успадкування, і облаштуються на всіх своїх землях обіцяних.
- 3 Тож мої улюблені брати, я кажу вам це, щоб ви могли радіти, і підняти ваші голови назавжди завдяки благословенням, якими Господь Бог обдарує ваших дітей.
- 4 Бо я знаю, що ви шукали багато, багато з вас, щоб знати про те, що прийде; отже я знаю, що ви знаєте, що наша плоть повинна змарніти і померти; проте в наших тілах ми побачимо Бога.
- 5 Так, я знаю, що ви знаєте, що в тілі Він явить Себе тим, хто в Єрусалимі, звідки ми прийшли; бо необхідно, щоб це сталося серед них; тому що великому Творцеві належить перестраждати Самому, щоб стати підвладним людині у плоті і вмерти за всіх людей, щоб усі люди могли стати підвладними Йому.
- 6 Бо через те що смерть зійшла на всіх людей, для того, щоб виконати милосердний план великого Творця, повинна бути і сила воскресіння, і воскресіння повинно обов'язково прийти до людини з причини падіння; а падіння прийшло з причини порушення закону; і через те, що людина пала, вони були відсічені від присутності Господа.
- 7 Отже, повинна існувати нескінченна Спокута— без нескінченної Спокути це тління ніколи не зодягнеться у нетління. Отже, перше покарання, яке зійшло на людину, мусило б залишитися на безконеchnу тривалість. А якби так, то ця плоть повинна була б полягти, щоб гнити і розпадатися, перетворюючись на матір-землю, щоб ніколи більше не встати.

## 2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement— save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.



- 8 О мудрість Божа, Його милість і благодать! Бо ось, якщо плоть більше ніколи не встане, наші духи повинні стати підлеглими того ангела, який пав з присутності Вічного Бога, і став дияволом, щоб більше ніколи не піднятися.
- 9 І наші духи повинні були б стати подібними до нього, і ми повинні були б стати дияволами, ангелами дияволів, щоб бути недопущеними у присутність нашого Бога, і щоб залишитися з батьком брехні, у нещасті, як і він сам; так, саме з тією істотою, яка обманула наших перших батьків, яка перетворюється майже на ангела світла і підбиває дітей людських до таємних змов на вбивство і всіляких таємних діянь темряви.
- 10 О яка велика благодать нашого Бога, Який готує шлях для нашого порятунку від влади цієї жахливої потвори; так, тієї потвори—смерті і пекла, яким я називаю смерть тіла, а також смерть духа.
- 11 І через цей шлях визволення нашого Бога, Святого Ізраїля, ця смерть, про яку я сказав, яка є тимчасовою, віддасть своїх мертвих; смерть ця є могила.
- 12 І та смерть, про яку я сказав, що вона є духовною смертю, віддасть своїх мертвих; ця духовна смерть є пеклом; отже, смерть і пекло мусять віддати своїх мертвих, і пекло мусить віддати свої поневолені духи, і могила мусить віддати свої поневолені тіла, і тіла та духи людей будуть відновлені одне для одного; і все це силою воскресіння Святого Ізраїля.
- 13 О який величний план нашого Бога! Бо з іншого боку, рай Бога повинен віддати духи праведних, а могила—віддати тіло праведних; а дух і тіло возз'єднуються знову, і всі люди стають нетлінними, і безсмертними, і вони є живими душами, маючи досконалі знання, як і ми в плоті, за винятком того, що наші знання будуть досконалими.
- 14 Отже, ми будемо мати досконалі знання всієї нашої провини, і нашої нечистоти, і нашої наготи; а праведні матимуть досконале усвідомлення їхньої радості, і їхньої праведності, будучи зодягнені в непорочність, так, саме в мантию праведності.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

15 І буде так, що коли всі люди перейдуть від цієї першої смерті до життя, оскільки вони стануть безсмертними, вони повинні постати перед місцем суду Святого Ізраїля; а потім настає суд, і тоді їх повинні судити за святим правосуддям Бога.

16 І безсумнівно, як те, що Господь живий, бо Господь Бог сказав це, і це Його вічне слово, яке не може минутися, що ті, хто праведні, будуть праведними, як і раніше, а ті, хто брудні, будуть брудними, як і раніше; отже, ті, хто брудні,—то є диявол і його ангели; і вони підуть геть до вічного полум'я, підготовленого для них; і мука їхня як озеро вогню і сірки, полум'я якого здійснюється на віки вічні і не має кінця-краю.

17 О велич і справедливість нашого Бога! Бо Він виконує всі Свої слова, і вони виходять з Його вуст, і Його закон повинен бути виконаним.

18 Але ось, праведні, святі Святого Ізраїля, ті, хто повірив у Святого Ізраїля, ті, хто витерпів хрести світу і не зважав на його ганьбу, ті успадкують царство Боже, яке було підготовлене для них від заснування світу, і буде повною їхня радість назавжди.

19 О велич милості нашого Бога, Святого Ізраїля! Бо Він визволяє Своїх святих від тієї жахливої потвори—диявола, і смерті, і пекла, і того озера вогню і сірки, що є нескінченною мукою.

20 О яка велика святість нашого Бога! Бо Він знає все, і немає нічого, чого б Він не знав.

21 І Він приходить у світ, щоб спасти всіх людей, якщо вони прислухаються до Його голосу; бо знайте, Він терпить біль усіх людей, так, біль кожної живої істоти, і чоловіків, і жінок, і дітей, які належать до сім'ї Адама.

22 А терпить Він усе це, щоб воскресіння могло прийти до всіх людей, щоб усі могли стати перед Ним у день великого суду.

23 І Він наказує всім людям, що вони повинні покаятися, і хреститися в Його ім'я, маючи повну віру в Святого Ізраїля, інакше вони не можуть бути спасеними в царстві Божому.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.

O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.

And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.

And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.

24 А якщо вони не покаються і не повірять в Його ім'я, і не христяться в Його ім'я, і не витерплять до кінця, вони напевно будуть прокляті; бо Господь Бог, Святий Ізраїля, сказав це.

25 Ось чому Він дав закон; а там, де немає закону даного, немає й покарання; а де немає покарання, немає й засудження; а де немає засудження, милості Святого Ізраїля поширюються на них через Спокуту; бо вони визволені Його владою.

26 Тому що Спокута задовольняє вимоги Його справедливості для всіх, кому не було дано закону, щоб їх визволити від тієї жахливої потвори—смерті і пекла, і диявола, і озера вогню та сірки, яке є нескінченною мукою; і вони повертаються до Того Бога, Який дав їм дихання, Який є Святий Ізраїля.

27 Але горе тому, хто має закон, даний йому, так, хто має всі заповіді Бога, як ми, і хто переступає їх, і хто марнує дні свого випробування, бо жахливе його становище!

28 О який же підступний план злого! О пихатість, і кволість, і безглуздість людей! Коли вони освічені, вони думають, що вони мудрі, і не прислухаються до порад Бога, бо вони відкидають їх геть, припускаючи, що вони знають самі, отже, їхня мудрість є безглуздістю, і вона не має користі для них. І вони загинуть.

29 Але бути освіченим добре, якщо прислухаєшся до порад Бога.

30 Але горе багатим, хто багатий тим, що від світу. Саме тому, що вони багаті, вони ненавидять бідних, і вони утискають покірних, а їхні серця зосереджені на своїх скарбах; отже, їхній скарб то є їхній бог. І знайте, їхній скарб теж загине разом з ними.

31 І горе глухим, які не хочуть чути; бо вони загинуть.

32 Горе сліпим, які не хочуть бачити; бо вони теж загинуть.

33 Горе тим, хто необрізаний серцем, бо знання їхніх беззаконь вразить їх в останній день.

34 Горе брехунам, бо їх буде викинуто в пекло.

And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.

Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.

For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.

But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!

O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.

But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.

But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.

And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.

Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.

Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.

Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.

35 Горе тому вбивці, який навмисно вбиває, бо він помре.

36 Горе тим, хто чинить розпусту, бо їх буде викинуто в пекло.

37 Так, горе тим, хто поклоняється ідолам, бо диявол усіх дияволів утішається ними.

38 І, в цілому, горе тим, хто вмирає у своїх гріхах; бо вони повернуться до Бога, і побачать Його обличчя, і залишаться у своїх гріхах.

39 О брати мої улюблені, пам'ятайте, як то жахливо чинити провину проти того Святого Бога, а також як то жахливо піддаватися спокусам підступного того. Пам'ятайте, що мати плотські помисли—то є смерть, а мати духовні помисли—то є життя вічне.

40 О брати мої улюблені, прихиліть вухо до моїх слів. Пам'ятайте велич Святого Ізраїля. Не кажіть, що я сказав тяжкі речі проти вас; бо якщо ви скажете таке, то ви покривите проти істини; бо я промовив слова вашого Творця. Я знаю, що слова істини різкі проти всього нечистого; але праведні їх не бояться, бо вони люблять істину і не тремтять.

41 О тоді, брати мої улюблені, прийдіть до Господа, до Святого. Пам'ятайте, що стежки Його праведні. Ось, ця путь для людини вузька, але вона лежить у вірному напрямі перед нею, і охоронець воріт є Святий Ізраїля; і Він не наймає ніякого слуги для того; і немає ніякої іншої путі крім тієї, що крізь ці ворота; бо Його не можна обманути, бо ім'я Його Господь Бог.

42 І хто б не постукав, тому Він відчинить; і мудрі, і освічені, і ті, хто багатий, хто вихваляється своєю освіченістю, і своєю мудрістю, і своїми багатствами—так, саме тих Він зневажає; і якщо вони не знехтують усе те і не визнають себе нерозумними перед Богом, і не спустяться до глибин покірності, Він не відчинить їм.

43 А те, що для мудрих і розсудливих, буде сховане від них назавжди—так, те щастя, що уготоване для святих.

Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.

Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.

Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.

And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.

O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.

O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

44 О брати мої улюблені, запам'ятайте мої слова. Бачите, я знімаю свою одежу, і я струшую її перед вами; я молю Бога мого спасіння, щоб Він оглянув мене Своїм всевидячим оком; отже ви будете знати в останній день, коли всіх людей судитимуть за їхні справи, що Бог Ізраїля був свідком того, що я стряхнув ваші беззаконня зі своєї душі, і що я стою з яскравістю перед Ним, і на мені немає вашої крові.

45 О брати мої улюблені, відверніться від гріхів своїх; стряхніть кайдани того, хто хоче міцно скувати вас; прийдіть до Того Бога, Який є скелею вашого спасіння.

46 Підготуйте ваші душі для того славетного дня, коли правосуддя чинитиметься над праведними, саме дня суду, щоб вам не відступати від жахливого страху; щоб вам не згадувати досконало вашу жахливу провину, і не бути змушеними вигукнути: Святий, святий суд Твій, о Господи Боже Всемогутній—але я знаю мою провину; я переступив Твій закон, і мої провини зі мною; і диявол оволодів мною, і я жертва його жахливого нещастя.

47 Але ось, брати мої, чи необхідно було мені пробуджувати вас до жахливої дійсності цього? Чи мучив би я ваші душі, якби ваші помисли були чистими? Чи був би я прямим з вами згідно з прямою істини, якби ви були вільними від гріха?

48 Тож якби ви були святими, я б розмовляв з вами про святість; але оскільки ви не святі, і дивитесь на мене як на вчителя, то є необхідність у тому, щоб я вчив вас про наслідки гріха.

49 Знайте, моя душа відчуває відразу до гріха, а моє серце втішається праведністю; і я буду славити священне ім'я мого Бога.

50 Прийдіть, брати мої, кожний спраглий нехай прийде до вод; і той, хто не має грошей, нехай купує і їсть; так, нехай купує вино і молоко без грошей і без ціни.

51 Отже, не витрачайте гроші на те, що не має цінності, а труд свій—на те, що не може задовольнити. Прислухайтесь уважно до мене і запам'ятайте слова, які я сказав; і прийдіть до Святого Ізраїля, і бенкетуйте тим, що не згине, і не зіпсується, і нехай ваша душа втішиться у наситі.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Harken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

52 Тож, брати мої улюблені, пам'ятайте слова вашого Бога; моліться Йому постійно вдень, і віддавайте дяку Його святому імені вночі. Нехай радіють серця ваші.

53 І дивіться, які величні завіти Господа, і яка велика Його поблажливість до дітей людських; і через Його велич, і Його благодать і милість, Він пообіцяв нам, що наше сім'я не буде повністю знищене в плоті, але Він збереже їх; і в майбутніх поколіннях вони стануть праведною вітою дому Ізраїля.

54 А тепер, брати мої, я б ще говорив з вами; але завтра вранці я проголошу вам решту моїх слів. Амінь.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

## 2 Нефій 10

- 1 І ось я, Яків, знову звертаюся до вас, мої улюблені брати, стосовно тієї праведної віти, про яку я говорив.
- 2 Бо знайте, що обіцяння, які ми одержали, то є обіцяння нам щодо плоті; отже, як це було показано мені, багато з наших дітей загине в плоті через зневіру, проте Бог буде милосердним до багатьох; і наші діти будуть відроджені, щоб мати змогу прийти до того, що дасть їм істинні знання про їхнього Викупителя.
- 3 Отже, як я сказав вам, має бути необхідність у тому, щоб Христос—бо минулої ночі ангел сказав мені, що Він матиме таке ім'я—прийшов до Юдеїв, до тих, хто є більш злочестивою частиною світу; і вони розіпнуть Його—бо таке має статися з нашим Богом, і немає жодного іншого народу на землі, який би розіпнув свого Бога.
- 4 Тому що, якби такі дивовижні чудеса сталися серед інших народів, вони б покалися, і знали б, що це їхній Бог.
- 5 Але через орудування священників і беззаконня ті, хто в Єрусалимі, затвердіють шиями проти Нього, і Його буде розп'ято.
- 6 Отже, через їхні беззаконня знищення, голод, чума і кровопролиття зйдуть на них; а ті, кого не буде знищено, будуть розсіяні серед усіх народів.
- 7 Але ось, так каже Господь Бог: Як прийде день, коли вони повірять в Мене, що Я є Христос, то Я уклав завіт з їхніми батьками, що вони будуть відроджені в плоті, на землі, в землях їхнього успадкування.
- 8 І буде так, що вони будуть зібрані після свого довгого розсіяння з островів в океані, і з чотирьох частин землі; і народи Іновірців будуть звеличені в Моїх очах, каже Бог, тому що приведуть їх на землі їхнього успадкування.
- 9 Так, царі Іновірців будуть за дбайливих батьків для них, а їхні цариці стануть дбайливими матерями; отже, великими є обіцяння Господа Іновірцям, бо Він сказав це, а хто може заперечувати?

## 2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

10 Але знайте, ця земля, сказав Бог, буде землею вашого успадкування, і Іновірці будуть благословенні на цій землі.

11 І ця земля буде землею волі для Іновірців, і не буде ніяких царів на цій землі, які б встали над Іновірцями.

12 І Я зміцню цю землю проти всіх інших народів.

13 І той, хто бореться проти Сіону, загине, каже Бог.

14 Бо той, хто поставить царя проти Мене, загине, тому що Я, Господь, цар небес, буду їхнім царем, і Я буду світлом назавжди для тих, хто чує Мої слова.

15 Отже, для того, щоб могли виконуватися Мої завіти, які Я склав з дітьми людськими, щоб Я міг зробити це для них, поки вони в плоті, Я мушу знищити таємні діяння темряви, і вбивств, і мерзот.

16 Отже, той, хто бореться проти Сіону, і Юдей, і Іновірець, і невільник, і вільний, і чоловік, і жінка, загине; бо вони ті, хто є блудницею всієї землі; бо ті, хто не за Мене, ті проти Мене, каже наш Господь.

17 Бо Я виконаю Свої обіцяння, які Я дав дітям людським, щоб Я міг зробити це для них, поки вони в плоті,—

18 Отже, мої улюблені брати, так каже наш Бог: Я завдам страждань твоєму сімені рукою Іновірців; проте Я пом'якшу серця Іновірців, щоб були вони їм за батька; отже, Іновірці будуть благословені і причислені до дому Ізраїля.

19 Отже, Я освячу цю землю для твого сімені, і для тих, хто буде причислений до твого сімені, назавжди, як землю їхнього успадкування; бо це вибрана земля, каже мені Бог, з усіх інших земель, отже, Я хочу, щоб усі люди, які живуть там, поклонялися Мені, каже Бог.

But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.

For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.



20 А тепер, брати мої улюблені, побачивши, що наш Бог милосердний дав нам такі великі знання щодо цього, пам'ятаймо Його, і відкиньмо наші гріхи, і не опускаймо голови наші, бо ми не знехтувані; хоч нас вигнано з землі нашого успадкування; але нас приведено до кращої землі, бо Господь зробив море за дорогу для нас, і ми перебуваємо на острові в морі.

21 Але великі обіцяння Господа тим, хто на островах у морі; отже, якщо сказано про острови, то повинно бути їх більше, ніж один цей, і вони також заселені нашими братами.

22 Бо ось, Господь Бог виводив час від часу людей з дому Ізраїля, за Своєю волею і бажанням. І тепер ще, Господь пам'ятає всіх тих, хто був відламаний, отже, Він пам'ятає і нас також.

23 Тож звеселіть серця свої, і пам'ятайте, що ви вільні діяти за своїм бажанням—вибрати шлях вічної смерті або шлях вічного життя.

24 Отже, мої улюблені брати, примиріться з волею Бога, а не з волею диявола чи плоті; і пам'ятайте, після того як ви примиритесь з Богом, що тільки в благодаті Бога і через неї ви спасенні.

25 Отже, нехай Бог підніме вас із смерті силою воскресіння, а також з вічної смерті силою Спокути, щоб вас прийняли до вічного царства Божого, щоб ви могли славити Його через благодать Божу. Амінь.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

## 2 Нефій 11

- 1 Ось, Яків казав багато чого моему народові в той час; проте тільки це я вирішив записати, бо те, що я записав, здається мені достатнім.
- 2 А тепер я, Нефій, напишу ще з слів Ісаї, бо моя душа втішається його словами. Бо я прикладу його слова до мого народу, і я відправлю їх до всіх моїх дітей, бо він дійсно бачив мого Викупителя, точно так, як я бачив Його.
- 3 І мій брат, Яків, також бачив Його, як я бачив Його; отже, я відправлю їхні слова до моїх дітей, щоб довести їм, що мої слова істинні. Отже, словами трьох, сказав Бог, Я утверджу Моє слово. Однак Бог посилає більше свідків, і Він доводить усі Свої слова.
- 4 Тож моя душа втішається, доводячи моему народові істину про пришествя Христа; бо саме для цього було дано закон Мойсея; а все, що дане від Бога з початку світу для людини, є прообразом Його.
- 5 А ще моя душа втішається звітами Господа, які Він склав з нашими батьками; так, моя душа втішається Його благодаттю, і Його справедливістю, і силою, і милістю у великому і вічному плані звільнення від смерті.
- 6 І моя душа втішається, доводячи моему народові, що якби Христос не прийшов, усі люди мали б загинути.
- 7 Тому що якби не було Христа, не було б і Бога; а якби не було Бога, не було б і нас, бо не було б ніякого творіння. Але Бог є, і Він є Христос, і Він приходить у повноті Свого належного часу.
- 8 А тепер я напишу дещо зі слів Ісаї, аби хто б з мого народу не побачив ці слова, міг би підвестися серцем і зрадіти за всіх людей. Ось ці слова, і ви можете прикласти їх до себе і до всіх людей.

## 2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficeth me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

## 2 Нефій 12

- 1 Слово, яке Ісая, син Амоса, бачив про Юдею і Єрусалим:
- 2 І станеться наприкінці днів, коли гора дому Господнього буде поставлена на вершині гір, і буде піднята вона над пагорбами, і всі народи полинуть до неї.
- 3 І багато людей піде і скаже: Ходімо, і піднімімося на гору Господню, до дому Бога Якового; і Він навчить нас Своїх шляхів, і ми підемо стежками Його; бо вийде з Сіону закон, і слово Господнє—з Єрусалима.
- 4 І Він буде судити між народами, і буде докоряти багатьом людям: і вони перекують мечі свої на ораля, а списи свої на серпи—не підійме більше меча народ проти народу, і не будуть вони більше навчатися війні.
- 5 О доме Якова, прийдіть і давайте ходити у світлі Господа; так, прийдіть, бо ви всі заблудилися, кожен пішов своїми злочестивими шляхами.
- 6 Ось тому, о Господи, Ти полишив народ Свій, дім Якова, через те, що вони сповнилися від сходу, і прислухаються до ворожбитів, немов филистимляни, і вони втішаються з дітьми чужинців.
- 7 Їхня земля також багата на срібло і золото, і немає ніякого кінця їхнім скарбам; їхня земля також повна кіньми, і немає кінця їхнім колісницям.
- 8 Їхня земля також повна ідолами; вони поклоняються творінню своїх власних рук, тому, що зробили їхні власні пальці.
- 9 І проста людина не вклоняється, і велика людина не скоряється, отже, не прощай їй.
- 10 О ви, злочестиві, увійдіть у скелю і сховайтеся у прахові, тому що страх перед Господом і славою Його величі охопить вас.
- 11 І буде так, що пихаті погляди людини будуть скорені, а гордовитість людей вклониться, і Господь єдиний буде піднесений в той день.

## 2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks—nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory of his majesty shall smite thee.

And it shall come to pass that the lofty looks of man shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bowed down, and the Lord alone shall be exalted in that day.

12 Тому що день Бога Саваота скоро прийде для всіх народів, так, для кожного; так, для гордовитого і для пихатого, і для кожного чванливого, і він буде понижений.

13 Так, і день Господа прийде для всіх кедрів Ливану, бо вони високі й піднесені; і для всіх дубів Башану;

14 І для всіх високих гір, і для всіх пагорбів, і для всіх народів піднесених, і для кожного народу;

15 І для кожної високої вежі, і для кожної укріпленої стіни;

16 І для всіх кораблів на морі, і для всіх кораблів з Таршішу, і для всього, на що приємно дивитися.

17 І пихатість людини приклониться, і гордовитість людей понизиться; і Господь єдиний буде піднесений в той день.

18 А ідолів Він зовсім знищить.

19 І підуть вони до розщелин у скелях, і до печер у землі, бо страх перед Господом зійде на них, і слава Його величі охопить їх, коли Він постане, щоб страшенно стрясти землю.

20 У той день людина відкине своїх ідолів з срібла, і своїх ідолів з золота, яких вона зробила собі, щоб поклонятися їм, до кротів і до кажанів;

21 Щоб піти до розщелин у скелях, і на вершини зубчастих скель, бо страх перед Господом зійде на них, і велич Його слави охопить їх, коли Він постане, щоб страшенно стрясти землю.

22 Облиште ви людину, чий подих у її ніздрях; бо за що її поважати?

For the day of the Lord of Hosts soon cometh upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the proud and lofty, and upon every one who is lifted up, and he shall be brought low.

Yea, and the day of the Lord shall come upon all the cedars of Lebanon, for they are high and lifted up; and upon all the oaks of Bashan;

And upon all the high mountains, and upon all the hills, and upon all the nations which are lifted up, and upon every people;

And upon every high tower, and upon every fenced wall;

And upon all the ships of the sea, and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.

And the loftiness of man shall be bowed down, and the haughtiness of men shall be made low; and the Lord alone shall be exalted in that day.

And the idols he shall utterly abolish.

And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for the fear of the Lord shall come upon them and the glory of his majesty shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which he hath made for himself to worship, to the moles and to the bats;

To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall come upon them and the majesty of his glory shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

Cease ye from man, whose breath is in his nostrils; for wherein is he to be accounted of?

## 2 Нефій 13

- 1 Ось бачите, Господь, Господь Саваот, забрав від Єрусалима і від Юдеї підпору і посох, весь посох хліба і всю підпору води—
- 2 Могутню людину і людину війни, суддю і пророка, і мудреця, і старого;
- 3 П'ятдесятника, і шановну людину, і радника, і хитромудрого ремісника, і велеречивого промовця.
- 4 І Я дам їм дітей, щоб були їм за князів, і малята будуть правити ними.
- 5 І люди будуть пригноблені один одним, і кожний своїм сусідом; дитина буде ставитися гордовито до старого, а простий до вельмишановного.
- 6 Коли людина схопить свого брата з дому свого батька, і скаже: Ти маєш одежу, будь нашим правителем, і не дозволяй цьому руйнуванню статися під твоєю рукою—
- 7 Того дня він поклянеться, кажучи: Не буду я цілителем; бо в моєму домі немає ні хліба, ні одежі; не робіть мене правителем народу.
- 8 Бо Єрусалим зруйнований, і Юдея впала через те, що їхні язика та їхні вчинки були проти Господа, щоб розсердити очі Його слави.
- 9 Вигляд їхнього обличчя свідчить проти них, і сповіщає, що гріх їхній точно такий, як у Содомі, і вони не можуть сховати його. Горе їхнім душам, бо вони вчинили зло собі!
- 10 Скажіть праведним, що з ними все добре; бо вони споживатимуть плоди своїх діянь.
- 11 Горе злочестивим, бо вони загинуть; тому що відплата за вчинене їхніми руками впаде на них!
- 12 А Мій народ, діти—то їхні гнобителі, і жінки правлять ними. О народі Мій, ті, хто веде тебе, примусили тебе схибити і зруйнували путі доріг твоїх.
- 13 Господь встає благати і стоїть, щоб судити народ.

## 2 Nephi 13

For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—

The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;

The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.

And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.

And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.

When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—

In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.

For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.

The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!

Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.

Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!

And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.

The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

14 Господь судитиметься з старійшинами Свого народу і з князями його; тому що ви поглинули виноградники і награвоване у бідних у ваших домах.

15 Що ви думаєте собі? Ви розбили Мій народ вщент, і стерли лица бідних, каже Господь Бог Саваот.

16 Більше того, Господь каже: Через те, що дочки Сіону гордовиті, і ходять з витягнутими шиями і похітливими очима, ходять манірною ходою і дріботять ногами, і дзенькають ногами—

17 Ось тому Господь покарає коростою тім'я голови дочок Сіону, і обнажить Господь їхні таємні частини.

18 Того дня Господь забере геть пишність їхніх брязкаючих прикрас, і чільця, і круглі головні убори, як місяці;

19 Ланцюжки і браслети, і серпанки;

20 Завої, і прикраси на ногах, і тасьми на голові, і пляшечки з пахощами, і сережки;

21 Персні і прикраси для носа;

22 Переливчасте вбрання, і мантиї, і накидки, і хрусткі гаманці;

23 Дзеркала, і витончену білизну, і шалі, і прозорі покривала.

24 І станеться так, що замість солодких пахощів буде сморід; а замість пояса—дірка; і замість гарно укладених зачісок—лисина; а замість хітону—підперезуться волосяницею; тавро замість краси.

25 Твої чоловіки впадуть від меча, а твої могутні—на війні.

26 І ворота її будуть голосити і тужити; і вона буде спустошена, і сидітиме на землі.

The Lord will enter into judgment with the ancients of his people and the princes thereof; for ye have eaten up the vineyard and the spoil of the poor in your houses.

What mean ye? Ye beat my people to pieces, and grind the faces of the poor, saith the Lord God of Hosts.

Moreover, the Lord saith: Because the daughters of Zion are haughty, and walk with stretched-forth necks and wanton eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet—

Therefore the Lord will smite with a scab the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will discover their secret parts.

In that day the Lord will take away the bravery of their tinkling ornaments, and cauls, and round tires like the moon;

The chains and the bracelets, and the mufflers;

The bonnets, and the ornaments of the legs, and the headbands, and the tablets, and the ear-rings;

The rings, and nose jewels;

The changeable suits of apparel, and the mantles, and the wimples, and the cringing-pins;

The glasses, and the fine linen, and hoods, and the veils.

And it shall come to pass, instead of sweet smell there shall be stink; and instead of a girdle, a rent; and instead of well set hair, baldness; and instead of a stomacher, a girding of sackcloth; burning instead of beauty.

Thy men shall fall by the sword and thy mighty in the war.

And her gates shall lament and mourn; and she shall be desolate, and shall sit upon the ground.

## 2 Нефій 14

- 1 І того дня сім жінок ухопляться за одного чоловіка, кажучи: Ми будемо їсти свій власний хліб, і зодягатимемо свою власну одягу; тільки дозволь нам називатися твоїм іменем, щоб відвести наш сором.
- 2 Того дня буде віта Господня красивою і славною; плід землі буде чудовим і гарним для тих, хто врятувався з Ізраїля.
- 3 І буде так, що ті, хто залишився в Сіоні і зостався в Єрусалимі, будуть називатися святими, всі, хто записаний серед живих в Єрусалимі,—
- 4 Коли Господь змиє геть бруд дочок Сіону, і вичистить кров Єрусалима з його середини духом правосуддя і духом горіння.
- 5 І створить Господь над усяким житлом на горі Сіон, і над її зібранням, хмару і дим удень і блиск вогню палаючого вночі; бо над усякою славою Сіону буде захист.
- 6 І буде скинія тінню від спеки вдень, і місцем притулку, і захистом від бурі й від дощу.

## 2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

## 2 Нефій 15

- 1 А потім Я заспіваю Моєму найулюбленішому пісню Мого улюбленого про Його виноградник. Мій найулюбленіший має виноградник на дуже родючому пагорбі.
- 2 І Він обгородив його, і позбирав звідти все каміння, і засадив його добірною виноградною лозою, і спорудив башту посередині його, а також зробив там давильний прес; і Він стежив, щоб той родив виноград, а він уродив дикий виноград.
- 3 А тепер, о жителі Єрусалима і люди з Юдеї, розсудіть, Я благаю вас, поміж Мною і Моїм виноградником.
- 4 Що ще можна було б зробити в Моєму виноградникові, але Я не зробив у ньому? Тож коли Я стежив, щоб він родив виноград, він уродив дикий виноград.
- 5 А зараз слухайте; Я розповім вам, що Я зроблю з Моїм виноградником—Я зніму огорожу звідтіля, і його з'їдять; і Я зламаю стіну, і він буде витоптаний вщент;
- 6 І Я спустошу його; і не буду ні підрізувати, ні обкопувати його; але виросте там верес і колючки; Я також звелю хмарам, щоб не дощували дощем на нього.
- 7 Бо виноградник Господа Саваота це є дім Ізраїля, а люди Юдеї—то Його мила рослина; і Він шукав правосуддя, але бачиш, гноблення; шукав праведності, але чуєш, плач.
- 8 Горе тим, хто приєднує дім до дому, доки вже немає місця, щоб розмістити їх посередині землі!
- 9 У мої вуха сказав Господь Саваот: Насправді, багато домівок буде спустошено, і великі і прекрасні міста будуть без жодного жителя.
- 10 Так, десять акрів виноградника вродять один бат, а з хомеру насіння вийде одна ефа.
- 11 Горе тим, хто встає рано вранці для того, щоб знайти міцний напій, щоб продовжувалося це до ночі, і вино розпалляє їх!

## 2 Nephi 15

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briars and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

Wo unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink, that continue until night, and wine inflame them!



12 І арфа й віола, бубон і сопілка, і вино на їхніх бенкетах; але вони не замислюються над справами Господа, а також не зважають на діяння рук Його.

13 Отже, Мій народ пішов у неволю, тому що не має знання; і їхні вельмишановні люди голодують, а безліч їх висихає від спраги.

14 Тому пекло розширило себе, і відкрило свого рота без міри; і їхня слава, і їхня безліч, і їхня пишність, і той, хто втішається, зйдуть туди.

15 І простий чоловік принизиться, і могутній чоловік упокориться, і очі пихатих поникнуть.

16 Але Господь Саваот возвеличиться у правосудді, і Бог, Який є священним, буде освячений у праведності.

17 Тоді ягнята наситяться в їхній спосіб, а залишені місця після відгодованих чужі поїдять.

18 Горе тим, хто тягне беззаконня вірвками суети, а гріх—наче мотузку возу;

19 Тим, хто каже: Хай Він квапиться, прискорює свою роботу, щоб ми побачили її; і хай намір Святого Ізраїля наблизиться і прийде, щоб ми могли пізнати це.

20 Горе тим, хто називає зло добром, а добро—злом, хто ставить темряву за світло, а світло—за темряву, хто ставить гірке за солодке, а солодке—за гірке!

21 Горе тим, хто мудрий у своїх власних очах, і розсудливий з власної точки зору!

22 Горе міцним вино пити, і сильним змішувати міцні напої;

23 Хто виправдовує злочестивого за винагороду і відбирає праведність від праведного!

24 Отже, як вогонь пожирає стерню, і полум'я поглинає полови, їхнє коріння зогніє, а їхній цвіт здійметься наче пил; тому що вони відкинули закон Господа Саваота, і зневажили слово Святого Ізраїля.

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine are in their feasts; but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.

Therefore, my people are gone into captivity, because they have no knowledge; and their honorable men are famished, and their multitude dried up with thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure; and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work, that we may see it; and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil, that put darkness for light, and light for darkness, that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, their root shall be rottenness, and their blossoms shall go up as dust; because they have cast away the law of the Lord of Hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.

25 Тому гнів Господа запалився проти Його народу, і простер Він руку Свою проти них, і покарав їх; і захиталися гори, і їхні трупи були розірвані посеред вулиць. При всьому цьому Його гнів ще не відвернутий, а Його рука все ще простерта.

26 І Він підніме прапор до народів здалеку, і свистітиме до них з краю землі; і ось, вони прийдуть, поспішаючи хутко; серед них жодного не буде ні втомленого, ні шкандибаючого.

27 Ніхто з них не буде ні спати, ані дрімати; і не буде ні їхній пояс на стегнах розв'язаним, ані ремінець на взутті розірваним;

28 Чії стріли будуть погострені, а всі їхні луки понатягвані, а копита їхніх коней будуть немов кремінь, а їхні колеса—немов вихор, їхній рик—немов лев'ячий.

29 Вони ричатимуть, немов молоді леви; саме так, вони ричатимуть і ухоплять здобич, і віднесуть обачно, і ніхто не врятує.

30 І в той день вони ричатимуть на них, як море реве; а якщо вони подивляться на ту землю, ось, темрява й скорбота, і світло померкло в небесах з того.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them; and the hills did tremble, and their carcasses were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth; and behold, they shall come with speed swiftly; none shall be weary nor stumble among them.

None shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken;

Whose arrows shall be sharp, and all their bows bent, and their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring like a lion.

They shall roar like young lions; yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry away safe, and none shall deliver.

And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea; and if they look unto the land, behold, darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.

## 2 Нефій 16

- 1 Того року, коли помер цар Уззія, я також бачив Господа, Який сидів на престолі, високому і піднесеному, і Його шлейф заповнив храм.
- 2 Над ним стояли серафими; кожний мав шестеро крил; двома він закривав своє обличчя, і двома він закривав свої ноги, а двома він літав.
- 3 І один кричав до другого, і казав: Святий, святий, святий є Господь Саваот; уся земля сповнена Його славою.
- 4 І захиталися чопи дверей від голосу того, хто закричав, і дім сповнився димом.
- 5 Тоді сказав я: Горе мені! Бо я занашений; тому що я людина нечистовуста; і я живу серед народу нечистовустого; бо мої очі бачили Царя, Господа Саваота.
- 6 Потім прилетів один із серафимів до мене, тримаючи в руці розжарену вуглину, яку він узяв щипцями з жертовника;
- 7 І він приклав її до моїх уст та й сказав: Ось це торкнулося твоїх уст; і твоє беззаконня відібрано, і твій гріх спокутуваний.
- 8 Також я чув голос Господа, Який казав: Кого пошлю Я, і хто піде для Нас? Тоді я сказав: Ось я; пошли мене.
- 9 А він сказав: Іди і скажи народові цьому—Чуєте ви дійсно, але вони не розуміли; і бачите ви, але вони не сприймали.
- 10 Зроби серце цього народу грубим, і зроби їхні вуха тяжкими, і закрій їм очі—щоб вони не бачили своїми очима, і не чули своїми вухами, і не розуміли своїм серцем, і не були наверненими і не були зціленими.
- 11 Тоді спитав я: Господи, як довго? А він відповів: Доки міста не будуть спустошені, без жодного жителя, а будинки без жодної людини, і земля повністю занедбаною;
- 12 І Господь віддалив людей, тому що буде велика самотність посеред землі.

## 2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

And the Lord have removed men far away, for there shall be a great forsaking in the midst of the land.

13      Але все ж таки залишиться десята частина, і вони повернуться, і будуть поглинуті, як липа або дуб, чия суть залишається в них, коли вони скидають листя; отже, священне насіння буде їхньою суттю.

But yet there shall be a tenth, and they shall return, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak whose substance is in them when they cast their leaves; so the holy seed shall be the substance thereof.

## 2 Нефій 17

- 1 І сталося так у дні Ахаза, сина Йотама, сина Уззії, царя Юдеї, що Рецін, цар Араму, і Пеках, син Ремалії, цар Ізраїля, підійшли до Єрусалима, щоб воювати проти нього, але не змогли подолати його.
- 2 І було сповіщено дому Давида, і сказано: Арам є спільником Єфрема. І його серце було схвильоване, і серце його народу, як дерева в лісі хвилює вітром.
- 3 Тоді мовив Господь до Ісаї: Йди вперед зараз, щоб зустріти Ахаза, ти і Шеар-Яшув, твій син, до кінця водоводу верхнього ставу на битому шляху до поля валяльника;
- 4 І скажи йому: Стережися і будь спокійним; не бійся, не будь малодушним через оті два залишки тих димлячих головешок, через лютий гнів Реціна з Арамом, і сина Ремалії.
- 5 Тому що Арам, Єфрем і син Ремалії вступили у лиху змову проти тебе, кажучи:
- 6 Ходімо проти Юдеї і збуримо її, і давайте зробимо пролом там для нас, і настановимо царя посеред неї, а саме, сина Тавеїла.
- 7 Так каже Господь Бог: Цього не станеться, і цього не буде.
- 8 Тому що голова Араму—Дамаск, а голова Дамаска—Рецін; і через шістдесят і п'ять років буде Єфрем розбитий, так що не стане більше народу.
- 9 А голова Єфрема то є Самарія, а голова Самарії—син Ремалії. Якщо ви не повірите насправді, то не будете встановлені.
- 10 Більш того, Господь звернувся знову до Ахаза, кажучи:
- 11 Попроси собі ознаку від Господа Бога твого; попроси її або в глибинах, або в висотах угорі.
- 12 Але Ахаз сказав: Я не буду просити і не буду я спокушати Господа.
- 13 І Він сказав: Послухай-но ти, доме Давида; чи то не досить тобі стомлювати людей, так ти ще будеш стомлювати Мого Бога також?

## 2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

14 Отже, Господь Сам дасть тобі ознаку— Тож знай, діва зачне, і породить сина, і надасть Йому ім'я Еммануїл.

15 Масло і мед Він буде їсти, аби знати, як відмовлятися від зла і обирати добро.

16 Тому що до того як дитина навчиться відмовлятися від зла і обирати добро, земля, яку ти ненавидиш, буде полишена обома її царями.

17 Господь наśle на тебе, і на твій народ, і на дїм батька твого такі дні, які не наставали від того дня, коли Єфрем відійшов від Юди, наśle царя Асирії.

18 І буде так того дня, що Господь свисне мусі, що в найдальшій частині Єгипту, і бджолі, що на землі Асирії.

19 І вони прилетять, і посідають усі у спустошених долинах, і в ущелинах скель, і на всьому терновитті, і на всіх кущах.

20 Того самого дня Господь поголить найнятою бритвою, тими, хто по тім боці ріки, царем Асирії, голову та волосся ніг; і вона також забере бороду.

21 І буде так того дня, чоловік годуватиме молоду корову і дві вівці;

22 І буде так, що через велику кількість молока, яке вони даватимуть, він їстиме масло; бо масло і мед буде їсти кожний, хто залишиться на цій землі.

23 І буде так того дня, що в кожному місці, де були тисячі виноградних лоз на тисячу срібних, будуть верес і терен.

24 Зі стрілами і з луками прийдуть люди туди, бо вся земля стане вересом і терном.

25 І на всі пагорби, що будуть копані мотикою, не прийдуть туди через страх вересу і терну; але вони будуть для вигону волів і для витоптування дрібнішою худобою.

Therefore, the Lord himself shall give you a sign— Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son, and shall call his name Immanuel.

Butter and honey shall he eat, that he may know to refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil and choose the good, the land that thou abhorrest shall be forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy people, and upon thy father's house, days that have not come from the day that Ephraim departed from Judah, the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall hiss for the fly that is in the uttermost part of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor that is hired, by them beyond the river, by the king of Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of milk they shall give he shall eat butter; for butter and honey shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place shall be, where there were a thousand vines at a thousand silverlings, which shall be for briers and thorns.

With arrows and with bows shall men come thither, because all the land shall become briers and thorns.

And all hills that shall be digged with the mattock, there shall not come thither the fear of briers and thorns; but it shall be for the sending forth of oxen, and the treading of lesser cattle.

## 2 Нефій 18

- 1 Крім того, слово Господа, сказане мені: Візьми собі великий сувій, і напиши людським пером, що стоується Магер-шалал-хаш-база.
- 2 І я взяв собі за вірних свідків, щоб записувати, Урію, священника, і Захарія, сина Єверехії.
- 3 І я увійшов до пророчиці; і вона зачала і породила сина. Тоді сказав Господь мені: Дай ім'я йому Магер-шалал-хаш-баз.
- 4 Бо знай, дитина ще не вмітиме кликати “Батьку мій” і “Мамо моя”, коли багатства Дамаска і здобич Самарії буде відібрано царем Асирії.
- 5 Господь також звернувся до мене знову, кажучи:
- 6 Оскільки цей народ відмовляється від вод Сілоамських, що тихо плинуть, і втішається Реціном і сином Ремалії;
- 7 Тому ось, Господь підніме на них води ріки, сильні і великі, а саме царя Асирії і всю його славу; і він заповнить усі свої русла, і вийде з усіх своїх берегів.
- 8 І він пройде по Юдеї; він залле і затопить, він аж до шиї сягне; і розпростерті крила його заповнять широчінь землі Твоєї, о Еммануїле.
- 9 Єднайтеся, о ви, люди, і ви будете розбиті щент; прикладіть вухо своє всі ви, з далеких країн; озбройтеся, і ви будете розбиті щент; озбройтеся, і ви будете розбиті щент.
- 10 Скличте раду разом, і вона зійде нанівець; слово кажіть, і воно не збудеться; тому що Бог з нами.
- 11 Тому що Господь звернувся до мене сильною рукою, і наставляв мене, аби я не ходив шляхами цього народу, кажучи:
- 12 Не кажи “Змова” всім, кому цей народ каже “Змова”; не бійся також того, чого вони бояться, і не лякайся.
- 13 Освячуй Господа Саваота Самого, і нехай Він буде для тебе страхом, і нехай Він буде для тебе жахом.

## 2 Nephi 18

- Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.
- And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.
- And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.
- For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.
- The Lord spake also unto me again, saying:
- Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;
- Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.
- And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.
- Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.
- Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.
- For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:
- Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.
- Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

14 І Він буде святилищем; але Він буде каменем спотикання, і скелею провини для обох домів Ізраїля, пасткою і тенетами для жителів Єрусалима.

15 І багато з них будуть спотикатися і падати, і будуть розбиті, і потраплять у пастку, і будуть піймані.

16 Зв'яжи свідчення, запечатай закон серед Моїх учнів.

17 І я чекатиму Господа, Який ховає лице Своє від дома Якова, і я шукатиму Його.

18 Знай, я і діти, яких Господь дав мені, є для ознак і для чудес в Ізраїлі від Господа Саваота, Який живе на Горі Сіон.

19 І коли вони скажуть вам: Шукайте тих, хто знається з духами, і чародіїв, які цвірінькають і бубонять,— хіба не слід народові шукати свого Бога для живих, щоб почути від мертвих?

20 До закону і до свідчення; і якщо вони не говоритимуть згідно з цим словом, то через те, що в них немає світла.

21 І вони переживуть це в тяжкому і голодному стані; і станеться, що коли вони зголодніють, то терзатимуть себе і проклинатимуть свого царя і свого Бога, і дивитимуться вгору.

22 І вони подивляться на землю і побачать горе і темряву, тьмяність муки, і будуть вони загнані в темряву.

And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.

And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.

Bind up the testimony, seal the law among my disciples.

And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.

Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.

And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?

To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.

And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.

And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.



## 2 Нефій 19

- 1 Однак тьмяність не буде такою, якою вона була в її занепокоєнні, коли спочатку Він легко стурбував землю Завулону, і землю Нефталима, а після того завдав ще тяжчого горя, пройшовши повз Червоне море над Йорданом до Галілеї багатьох народів.
- 2 Люди, які в темряві ходять, побачили велике світло; вони, хто живе на землі в темноті смерті, на них те світло пролилося.
- 3 Ти примножив народ, і збільшив радість—вони радіють перед Тобою радістю врожаю, і як люди радіють, коли ділять здобич.
- 4 Бо Ти зламав ярмо його тягара, і підпору його рамена, палицю його гнобителя.
- 5 Бо кожна битва воїна супроводжується гучним збентеженням, і одежею, заплямованою кров'ю; але ця буде з пожежею і паливом для вогню.
- 6 Бо для нас Дитя народжене, для нас Син даний; і влада буде на рамені Його; і буде названо Його ім'ям: Чудовий, Порадник, Могутній Бог, Вічний Батько, Князь Миру.
- 7 Збільшенню влади і миру не буде кінця на престолі Давида, і в царстві його, і щоб поставити його з правосуддям і справедливістю відтепер і аж навіки. Старанністю Господа Саваота здійсниться це.
- 8 Господь послав Своє слово до Якова, і воно зішло на Ізраїль.
- 9 І всі люди знатимуть, а саме, Єфрем і жителі Самарії, які кажуть з гордістю і впевненістю в серці:
- 10 Цеглини попадали, але ми збудуємо з тесаного каменю; сикомори позрубано, але ми замінимо їх кедрами.
- 11 Отже, Господь нашле противників Реціна проти нього, і об'єднає його ворогів;
- 12 Сиріян попереду, а филистимлян позаду; і вони поглинатимуть Ізраїль відкритим ротом. При всьому цьому Його гнів ще не відвернутий, а Його рука все ще простерта.

## 2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

13 Але люди не звертаються до Того, Хто карає їх, і не шукають вони Господа Саваота.

14 Тому Господь відсіче від Ізраїля голову й хвіст, пальмову віту й тростину в один день.

15 Старійший—він є та голова; а пророк, який навчає неправди, то є хвіст.

16 Бо провідники цього народу примушують їх грішити; і ті, хто ними проваджені, загинуть.

17 Тому Господь не буде мати радості в їхніх юнаках, а також не буде мати милості до їхніх безбачченків і вдів; бо кожний з них є лицемір і злочинець, і кожні уста говорять дурниці. При всьому цьому Його гнів ще не відвернутий, а Його рука все ще простерта.

18 Бо злочестивість горить, як вогонь; вона поглинатиме верес і тернину, і запалає по гущавинах лісів, і вони здіймуться вгору, як піднімається дим.

19 Від гніву Господа Саваота земля потемніє, і люди будуть як паливо для вогню; і жоден не пощадить брата свого.

20 І хапатиме він правою рукою і буде голодним; і їстиме він лівою рукою і вони не наситяться; кожна людина буде їсти плоть рамена свого—

21 Манасія—Єфрема; і Єфрем—Манасію; вони разом будуть проти Юди. При всьому цьому Його гнів ще не відвернутий, а Його рука все ще простерта.

For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of Hosts.

Therefore will the Lord cut off from Israel head and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows; for every one of them is a hypocrite and an evildoer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall devour the briers and thorns, and shall kindle in the thickets of the forests, and they shall mount up like the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hungry; and he shall eat on the left hand and they shall not be satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh; they together shall be against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

## 2 Нефій 20

- 1 Горе тим, хто постановляє несправедні постанови, і хто записує гіркоту, яку вони приписали;
- 2 Щоб усунути нужденних від правосуддя, і щоб відняти право від бідних з Мого народу, щоб удови могли стати їхньою здобиччю, і щоб вони могли грабувати безбатченків!
- 3 І що ви будете робити в день відвідування і спустошення, яке прийде здалеку,—до кого ви втечете за допомогою, і де ви залишите славу свою?
- 4 Без Мене вони плазуватимуть поміж полоненими, і вони попадають між убитими. При всьому цьому Його гнів ще не відвернутий, і Його рука все ще простерта.
- 5 О асирійцю, жезле Мого гніву, і палиця в їхній руці—то є їхнє обурення.
- 6 Я пошлю його проти лицемірного народу, і проти людей гніву Мого Я дам йому наказ награвувати добра, і взяти здобич, і розтоптати їх, як багно вулиць.
- 7 Але не так він собі розуміє, і не так його серце мислить; бо в серці його—знищити і згубити чимало народів.
- 8 Бо він каже: Хіба мої князі всі разом не царі?
- 9 Хіба Кално не таке, як Кархеміш? Хіба Хамат не такий, як Арпад? Хіба Самарія не така, як Дамаск?
- 10 Через те що моя рука заснувала царства ідолів і їхні вирізьблені зображення перевищують таких самих в Єрусалимі і в Самарії;
- 11 То хіба не зроблю я так само для Єрусалима і його ідолів, як я зробив для Самарії та її ідолів?
- 12 Отже, станеться, що коли Господь звершить усю Свою роботу на горі Сіон і в Єрусалимі, я покараю плід самовпевненого серця царя Асирії, і славу його пихатих поглядів.
- 13 Бо він каже: Силою руки своєї і мудрістю своєю я зробив це; бо я розважливий; і я відсунув границі народів, і я пограбував їхні скарби, і я переміг жителів як доблесний чоловік;

## 2 Nephi 20

- Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;
- To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!
- And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?
- Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.
- O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.
- I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.
- Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.
- For he saith: Are not my princes altogether kings? Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?
- As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;
- Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?
- Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.
- For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;

14 І рука моя досягла, наче гнізда, багатства народу; і як хтось збирає яйця, що покинуті, зібрав я всю землю; і не було нікого, хто б поворушив крилом, або відкрив рота, або зацвірінкав.

15 Чи буде сокира вихвалитися перед тим, хто рубає нею? Чи буде пила звеличувати себе перед тим, хто розмахує нею? Ніби жезл розмахується перед тими, хто підіймає його, або ніби посох підніме сам себе, наче він не є просто деревина!

16 Ось чому Господь, Господь Саваот, пошле виснаженість на ситих його; і під його славою Він розведе полум'я, наче полум'я пожежі.

17 І світло Ізраїля буде пожежею, а його Святий — полум'ям, і буде горіти, і поглине його тернину і його верес в один день;

18 І винищить славу лісу його, і плідного саду його, душу і тіло; і будуть вони, як тоді, коли прапорonoсець непритомніє.

19 А решта дерев його лісу буде нечисленна, що й дитина зможе перелічити їх.

20 І станеться того дня, що решта Ізраїля, і ті з дому Якова, хто врятувався, не будуть більше спиратися на того, хто б'є їх, а спиратимуться на Господа, Святого Ізраїля, насправді.

21 Решта повернеться, так, саме решта Якова, до могутнього Бога.

22 Бо хоч твоїх людей, Ізраїле, як піску морського, все ж тільки решта з них повернеться; винищення призначене розіллється в праведності.

23 Бо Господь Бог Саваот учинить це винищення, дійсно призначене по всій землі.

24 Тому так каже Господь Бог Саваот: О народе Мій, який живе в Сіоні, не бійся Асирійця; він буде бити тебе посохом, і підніме свою палицю проти тебе, так, як у Єгипті.

25 Бо ще зовсім трохи, і вгамується обурення, і гнів Мій буде на їхнє знищення.

26 І Господь Саваот збудить бича для нього, як на знищення Мідіяна при скелі Ореб; і як посох Його був над морем, так Він здійме його, як у Єгипті.

And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.

Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!

Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.

And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briers in one day;

And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.

And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.

And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.

The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.

For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.

Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

For yet a very little while, and the indignation shall cease, and mine anger in their destruction.

And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for him according to the slaughter of Midian at the rock of Oreb; and as his rod was upon the sea so shall he lift it up after the manner of Egypt.

27 І станеться того дня, що його тягар буде знятий з твоїх рамен, а його ярмо—з твоєї шиї, і ярмо буде знищене через помазання.

28 Він приходить до Айята, він переходить до Мігрону; біля Міхмашу він склав свої вози.

29 Вони перейшли прохід; вони зупинилися на ночівлю біля Геви; Рамат злякалася; Гів'а Саулова втекла.

30 Здійми свій голос, о дочко Галліма; нехай почує це Лаїш, о бідний Анатоте.

31 Мадмена розбіглася; жителі Гевіму збираються, щоб тікати.

32 А ще залишиться він у Нові того дня; він потрясе рукою проти гори дочки Сіону, пагорба Єрусалима.

33 Ось Господь, Господь Саваот відрубає гілки з жахом; і ті, хто високі поставою, будуть відрізані; а пишаті будуть принижені.

34 І Він зрубає гущавину лісів залізом, і Ливан паде від Могутнього.

And it shall come to pass in that day that his burden shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke from off thy neck, and the yoke shall be destroyed because of the anointing.

He is come to Aiath, he is passed to Migron; at Michmash he hath laid up his carriages.

They are gone over the passage; they have taken up their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah of Saul is fled.

Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to be heard unto Laish, O poor Anathoth.

Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim gather themselves to flee.

As yet shall he remain at Nob that day; he shall shake his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem.

Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the bough with terror; and the high ones of stature shall be hewn down; and the haughty shall be humbled.

And he shall cut down the thickets of the forests with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

## 2 Нефій 21

- 1 І проросте пагін із стебла Єссея, і віта виросте з кореня його.
- 2 І Дух Господа зійде на Нього, дух мудрості і розуміння, дух поради і могутності, дух знання і страху перед Господом;
- 3 І дасть Йому швидко розуміти в страхові перед Господом; і Він не буде судити за тим, що бачать Його очі, і не буде докоряти за те, що чують Його вуха.
- 4 Але з праведністю буде Він судити бідних, і докоряти з справедливістю покірним землі; і Він покарає землю жезлом уст Своїх, і диханням губ Своїх смерть заподіє злочестивому.
- 5 І праведність буде поясом стегон Його, і вірність поясом стану Його.
- 6 І вовк буде мешкати з ягням, і леопард лежатиме з козеням, і теля, і молодий лев, і відгодована тварина їстимуть разом; і мале дитя водитиме їх.
- 7 І корова, і ведмідь будуть пастися; їхні діти лежатимуть разом; і лев буде їсти солому, немов віл.
- 8 І немовлятко буде бавитися над норою аспіда, а відлучена від грудей дитина покладе свою руку на кубло гадюки.
- 9 Вони не вчинять лихого і не руйнуватимуть на всій Моїй святій горі; бо земля сповниться знанням Господа, як води покривають море.
- 10 І того дня буде корінь Єссея, Який стане за прапор для народу; до нього Іновірці будуть прагнути; і Його покій буде славетним.
- 11 І станеться того дня, що Господь простягне Свою руку знову вдруге, щоб відновити решту Свого народу, яка залишиться, з Асирії, і з Єгипту, і з Патросу, і з Етіопії, і з Еламу, і з Шин'ару, і з Хамату, і з островів у морі.

## 2 Nephi 21

And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.

And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;

And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.

But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and fatling together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.

And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

12 І Він встановить прапор для народів, і з'єднає вигнанців Ізраїля, і збере разом розсіяних з Юдеї з чотирьох кінців землі.

13 Заздрість Єфрема також відійде, і противники Юдеї будуть відсічені; Єфрем не буде задрити Юді, а Юда не буде гнобити Єфрема.

14 Але вони злетять на плечах филистимлян на захід; вони пограбують тих, хто на сході, разом; вони накладуть руку свою на Едома і Моава; і діти Аммона слухатимуться їх.

15 І Господь вщент зруйнує затоку Єгипетського моря; і Своїм могутнім вітром Він потрясе рукою Своєю над річкою, і розіб'є її на сім потоків, і дозволить людям переходити в сухому взутті.

16 І там буде широка дорога для решти Його народу, який залишиться, з Асирії, як це було для Ізраїля в день, коли він виходив з землі Єгипту.

And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.

The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.

But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.

And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.

And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

## 2 Нефій 22

- 1 І в той день ти скажеш: О Господи, я хвалю Тебе; хоч Ти й гнівався на мене, Твій гнів відійшов, і Ти втішив мене.
- 2 Ось, Бог є спасіння мое; я довірятимуся і не буду боятися; бо Господь Єгова—то моя сила і моя пісня; Він також став спасінням моїм.
- 3 Тому з радістю ти черпатимеш воду з криниць спасіння.
- 4 І в той день ви скажете: Прославляйте Господа, звертайтеся до імені Його, сповіщайте про діяння Його серед людей, нагадайте, що Його ім'я піднесе-не.
- 5 Співайте Господеві; бо Він учинив чудове; це відомо по всій землі.
- 6 Кричи і волай, ти, жителю Сіону; бо величний є Святий Ізраїля серед тебе.

## 2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise thee; though thou wast angry with me thine anger is turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid; for the Lord JEHOVAH is my strength and my song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things; this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.



## 2 Нефій 23

- 1 Тягар Вавилона, який Ісаїя, син Амоса, бачив.
- 2 Підніміть стяг над високою горою, піднесіть голос до них, потрясіть рукою, щоб могли вони увійти у браму знаті.
- 3 Я звелів Моїм посвяченим, Я також покликав могутніх Моїх, бо Мій гнів не на тих, хто втішається у Моїй високості.
- 4 Галас багатьох у горах, як галас великого народу, збуджений галас царств народів, зібраних разом, Господь Саваот збирає військо бойове.
- 5 Вони йдуть з далекої країни, з кінця небес, так, Господь і зброя обурення Його, щоб зруйнувати всю землю.
- 6 Голосіть ви, бо день Господа вже близько; він прийде як руйнування від Всемогутнього.
- 7 Тому-то всі руки ослабнуть, серце кожної людини розтане;
- 8 І вони злякаються; муки і скорботи обіймуть їх; вони здивуються один одному; їхні обличчя будуть, немов полум'я.
- 9 Знайте, день Господа приходить, жорстокий від гніву і лютої злості, щоб зробити землю спустошеною; і Він знищить грішників геть з неї.
- 10 Бо зірки на небі і сузір'я там не даватимуть свого світла; сонце потемніє на своєму шляху вперед, і місяць не сяятиме світлом своїм.
- 11 І Я покараю світ за зло, а злочестивих за їхні беззаконня; Я примушу гордовитість пихатих зникнути, і зупиню зухвальство жакливих.
- 12 Я зроблю людину дорожчою від чистого золота; а саме, людина буде дорожча від золотого клину Офіра.
- 13 Тому Я захитаю небеса, і земля зрушить зі свого місця, у гніві Господа Саваота, і в день Його лютого гніву.

## 2 Nephi 23

- The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.
- Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.
- I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.
- The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.
- They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.
- Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.
- Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;
- And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.
- Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.
- For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.
- And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogance of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.
- I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.
- Therefore, I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

14 І це буде, як переслідувана сарна, і як вівця, яку жодна людина не пильнує; і кожна людина повернеться до свого власного народу, і кожний втече на свою власну землю.

15 Кожний, хто є гордовитим, буде заколотий; так, і кожний, хто приєднається до злочестивих, паде від меча.

16 Їхні діти також будуть розбиті вщент на їхніх очах; їхні дома пограбовані, а їхні жінки згвалтовані.

17 Знайте, Я збуджу Мідян проти них, які не дбають про срібло чи золото, і не втішаються ним.

18 Їхні луки також розшматують юнаків на шматки; і не буде в них жалю над плодом утроби; їхні очі не помилують дітей.

19 І Вавилон, слава царств, краса Халдейської величності, стане таким, як тоді, коли Бог повалив Содом та Гоморру.

20 Він ніколи не буде заселений, і також не буде замешканий із покоління в покоління: ні Араби не поставлять намету там; ні пастухи не зроблять свою кошару там.

21 Але дикі звірі пустелі лежатимуть там; і їхні домми сповняться скорботними створіннями; і сови будуть жити там, і сатири танцюватимуть там.

22 І дикі звірі островів завиють у їхніх спустошених домах, і дракони у їхніх приемних палацах; і його час скоро прийде, і його день не подовжиться. Бо Я зруйную його швидко; так, бо Я буду милосердним до Мого народу, але злочестиві загинуть.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up; and they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.

Every one that is proud shall be thrust through; yea, and every one that is joined to the wicked shall fall by the sword.

Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled and their wives ravished.

Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver and gold, nor shall they delight in it.

Their bows shall also dash the young men to pieces; and they shall have no pity on the fruit of the womb; their eyes shall not spare children.

And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of the Chaldees' excellency, shall be as when God overthrew Sodom and Gomorrah.

It shall never be inhabited, neither shall it be dwelt in from generation to generation: neither shall the Arabian pitch tent there; neither shall the shepherds make their fold there.

But wild beasts of the desert shall lie there; and their houses shall be full of doleful creatures; and owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.

And the wild beasts of the islands shall cry in their desolate houses, and dragons in their pleasant palaces; and her time is near to come, and her day shall not be prolonged. For I will destroy her speedily; yea, for I will be merciful unto my people, but the wicked shall perish.

## 2 Нефій 24

- 1 Бо Господь змилується над Яковом, і ще вибере Ізраїль, і поселить їх на їхній власній землі; і чужинці долучені будуть до них, і приєднані будуть до дому Якова.
- 2 І люди візьмуть їх і приведуть їх на їхнє місце; так, з далеких кінців землі; і вони повернуться на свої землі обіцяні. І дім Ізраїля буде володіти ними, і земля Господня буде для слуг і служниць; і вони візьмуть у полон тих, у кого вони були у полоні; і вони запанують над своїми гнобителями.
- 3 І станеться в той день, що Господь дасть тобі відпочинок від твого смутку, і від твого страху, і від тяжкої залежності, в якій ти мусив служити.
- 4 І станеться в той день, що ти піднімеш це прислів'я проти царя Вавилону і скажеш: Як гнобитель минувся, золоте місто минулося!
- 5 Господь зламав палицю злочестивих, скіпетри правителів.
- 6 Він, хто карав людей у гніві постійним ударом, він, хто правив народами в гніві, переслідується, і жоден не перешкоджає.
- 7 Уся земля спочиває, і заспокоєна; вони зриваються у спів.
- 8 Так, ялини втішаються тобою, а також кедри Ливану, кажучи: Відколи ти скинутий, жоден рубач не приходив проти нас.
- 9 Пекло здолу порушене для тебе, щоб зустріти тебе, коли ти прийдеш; воно збудило мертвих для тебе, а саме всіх головних на землі; воно підняло з їхніх тронів усіх царів народів.
- 10 Усі вони говоритимуть і скажуть тобі: І ти ослабив, як і ми? Став подібний до нас?
- 11 Твою пишність скинуто в могилу; звука твоїх арф не чути; червою вистелено під тобою, і черв'яки покривають тебе.
- 12 Як упав ти з небес, о Люцифере, сину ранку! Ти, який виснажував народи, сам зрубаний до землі!

## 2 Nephi 24

For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.

And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.

And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!

The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.

He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.

The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.

Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.

Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.

All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?

Thy pomp is brought down to the grave; the noise of thy viols is not heard; the worm is spread under thee, and the worms cover thee.

How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! Art thou cut down to the ground, which did weaken the nations!

13 Бо ти сказав у серці своїм: Я зйду на небеса, піднесу мій престол над зірками Бога; я також сидітиму на горі зібрань, на кінцях півночі;

14 Я підіймуся над висотами хмар; я буду як Всевишній.

15 Але будеш ти скинутий до пекла, до глибин прірви.

16 Вони, хто бачить тебе, дивитимуться пильно на тебе, і приглядатимуться до тебе, і скажуть: Чи це той чоловік, який примусив землю тремтіти, який хитав царства?

17 І обернув світ на пустиню, і зруйнував там міста, і в'язнів своїх не відпускав?

18 Усі царі народів, так, усі вони, лежать у славі, кожний з них—у своєму власному домі.

19 Але ти викинутий із своєї могили, як мерзотна віта, і залишки тих, кого вбито, проколото мечем, хто сходить до каменів прірви; як труп, потоптаний під ногами.

20 Ти не приєднаєшся до них у похованні, тому що ти зруйнував свою землю і повбивав свій народ; сім'я злочинців ніколи не буде славетним.

21 Готуйте кровопролиття його дітям за беззаконня їхніх батьків, щоб вони не піднялися, і не заволоділи землею, і не наповнили лице світу містами.

22 Бо Я повстану проти них, каже Господь Саваот, і відсічу від Вавилона ім'я, і залишки, і сина, і небожа, каже Господь.

23 Я також зроблю його володінням бугая і ставками з водою; і Я позамітаю його мітлюю руйнування, каже Господь Саваот.

24 Господь Саваот поклявся, кажучи: Справді, як Я мислив Собі, так і станеться; і як Я призначав, так і встановиться—

25 Що Я приведу Асирійця на Мою землю, і на Моїх горах розтопчу його під ногами; тоді його ярмо спаде з них, а його тягар спаде з їхніх рамен.

26 Це є призначення, яке призначається всій землі; і це рука, яка простерта над усіма народами.

For thou hast said in thy heart: I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God; I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north;

I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.

Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.

They that see thee shall narrowly look upon thee, and shall consider thee, and shall say: Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms?

And made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof, and opened not the house of his prisoners?

All the kings of the nations, yea, all of them, lie in glory, every one of them in his own house.

But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and the remnant of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.

Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land and slain thy people; the seed of evil-doers shall never be renowned.

Prepare slaughter for his children for the iniquities of their fathers, that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.

For I will rise up against them, saith the Lord of Hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.

I will also make it a possession for the bittern, and pools of water; and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of Hosts.

The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I have thought, so shall it come to pass; and as I have purposed, so shall it stand—

That I will bring the Assyrian in my land, and upon my mountains tread him under foot; then shall his yoke depart from off them, and his burden depart from off their shoulders.

This is the purpose that is purposed upon the whole earth; and this is the hand that is stretched out upon all nations.

27 Бо Господь Саваот призначив, і хто скасує? І  
Його рука простерта, і хто її відверне?

28 Того року, коли цар Ахаз помер, був цей тягар.

29 Не втішайся ти, вся земле филистимська, тому  
що жезл його, який карав тебе, зламаний; бо із змії-  
ного кореня вийде гадюка, і плодом його буде огни-  
стий летючий змій.

30 І першонароджені бідних нагодуються, а ну-  
жденні лежатимуть у безпеці; і Я твій корінь голо-  
дом виморю, а він уб'є твої залишки.

31 Вий, о брамо; кричи, о місто; ти, вся земле фили-  
стимська, розпорошишся; бо прийде з півночі дим,  
і ніхто не піде нарізно в його назначені часи.

32 Що ж тоді відповідатимуть посланцям народів?  
Що Господь заснував Сіон, і бідні з народу Його по-  
кладатимуться на це.

For the Lord of Hosts hath purposed, and who shall  
disannul? And his hand is stretched out, and who shall  
turn it back?

In the year that king Ahaz died was this burden.

Rejoice not thou, whole Palestina, because the rod of  
him that smote thee is broken; for out of the serpent's  
root shall come forth a cockatrice, and his fruit shall be a  
fiery flying serpent.

And the firstborn of the poor shall feed, and the  
needy shall lie down in safety; and I will kill thy root  
with famine, and he shall slay thy remnant.

Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina, art  
dissolved; for there shall come from the north a smoke,  
and none shall be alone in his appointed times.

What shall then answer the messengers of the na-  
tions? That the Lord hath founded Zion, and the poor  
of his people shall trust in it.

## 2 Нефій 25

- 1 Тепер я, Нефій, скажу дещо про ті слова, які я написав, які були сказані устами Ісаї. Бо знайте, Ісая сказав багато чого, що важко багатьом з моїх людей зрозуміти; бо вони не знають, у який спосіб пророкували серед Юдеїв.
- 2 Тому що я, Нефій, не навчав їх багато чому про звичаї Юдеїв; бо їхні діяння були діяннями темряви, а їхні вчинки—вчинками мерзоти.
- 3 Отже, я пишу для мого народу, для всіх тих, хто отримає потім те, що я написав, аби вони могли знати вироки Бога, що вони сходять на всі народи, згідно зі словом, яке Він промовив.
- 4 Отже, прислухайтесь, о люди мої, які з дому Ізраїля, і прихиліть вухо до моїх слів; бо хоч слова Ісаї не прості для вас, проте вони прості для всіх тих, хто сповнений духом пророцтва. Але я даю вам пророцтво, згідно з духом, який є в мені; отже, я буду пророкувати з простотою, яка була зі мною з того часу, як я вийшов з Єрусалима з моїм батьком; бо ось, моя душа втішається простотою для моїх людей, щоб вони могли пізнавати.
- 5 Так, і моя душа втішається словами Ісаї, бо я вийшов з Єрусалима, і мої очі бачили діла Юдеїв, і я знаю, що Юдеї розуміють слова пророків, і нема такого іншого народу, який розуміє те, що було сказано до Юдеїв так, як вони, якщо тільки їх не навчено у спосіб Юдеїв.
- 6 Але бачите, я, Нефій, не навчав своїх дітей у спосіб Юдеїв; але ось, я сам жив у Єрусалимі, отже я знаю про навколишні краї; і я пояснював моїм дітям про покарання Бога, які сталися серед Юдеїв, моїм дітям про все те, що Ісая говорив, і я не пишу того.

## 2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

7 Але ось, я продовжую своє власне пророцтво, згідно зі своєю простотою; в якій, я знаю, жодна людина не зможе помилитися; проте у дні, коли пророцтва Ісаї виповняться, люди будуть знати напевно, в ті часи, коли вони здійсняться.

8 Отже, вони цінні для дітей людських, а до тих, хто припускає, що ні, до тих я звернуся окремо, і обмежую мої слова до моїх власних людей; бо я знаю, що вони будуть великої цінності для них в останні дні; бо в ті дні вони зрозуміють їх; отже, для їхнього блага я написав їх.

9 Як одне покоління було знищено серед Юдеїв через беззаконня, так само їх було знищено від покоління до покоління за їхні беззаконня; і ніколи нікого з них не було знищено, окрім як це було провіщено їм пророками Господа.

10 Отже, їм було сказано про знищення, яке має прийти на них, одразу після того, як мій батько залишив Єрусалим; проте вони закам'яніли своїми серцями; і згідно з моїм пророцтвом вони були знищені, за винятком тих, кого взяли у полон до Вавилона.

11 А тепер я кажу це через той дух, який є в мені. І не дивлячись на те, що їх було поневолено, вони повернуться знову, і володітимуть землею Єрусалима; отже, вони будуть знову відновлені на землі їхнього успадкування.

12 Але, знайте, у них будуть війни, і чутки про війни; і коли прийде день, що Єдинонароджений від Батька, так, саме Батько небес і землі, явить Себе їм у плоті, знайте, вони зречуться Його через свої беззаконня, і закам'янілість їхніх сердець, і твердість їхніх ший.

13 Знайте, вони розіпнуть Його; і після того, як Він лежатиме у гробниці протягом трьох днів, Він встане з мертвих, зі зціленням на крилах Своїх; і всі ті, хто повірить в ім'я Його, будуть спасенні в царстві Бога. Отже, моя душа втішається пророцтвом про Нього, бо я бачив Його день, і моє серце звеличує Його святе ім'я.

But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.

Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.

And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.

Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.

And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.

But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.

Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

14 І знайте, станеться, що після того як Месія встане з мертвих і явить Себе Своєму народові, всім тим, хто повірить у Його ім'я, знайте, Єрусалим буде зруйнований знову; бо горе тим, хто бореться проти Бога і людей Його церкви.

15 Отже, Юдеї будуть розсіяні серед усіх народів; так, і також Вавилон буде зруйновано; тож Юдеї будуть розсіяні іншими народами.

16 І після того як вони будуть розсіяні, і Господь Бог бичуватиме їх іншими народами протягом багатьох поколінь, так, саме від покоління до покоління, доки поки їх не переконують повірити в Христа, Сина Бога, і в Спокуту, що є нескінченною для всього людства—і коли прийде той день, коли вони повірять в Христа, і поклоняться Батькові в Його ім'я, з невинними серцями і чистими руками, і не чекатимуть більше другого Месію, тоді, в той час, прийде день, коли буде необхідність у тому, щоб вони повірили в це.

17 І Господь знову простягне руку Свою вдруге, щоб відновити Свій народ з їхнього загубленого і занепаłego стану. Отже, Він продовжуватиме творити предивну роботу і чудо серед дітей людських.

18 Отже, Він відкриє Свої слова для них, слова, які будуть судити їх в останній день, бо вони будуть їм дані для того, щоб переконати їх в істинному Месії, Якого вони зреклися; і щоб переконати їх в тому, що їм не треба більше чекати, аби прийшов Месія, бо ніхто не має більше приходити, якщо тільки не лжемесія, який буде обманювати людей; бо є тільки один Месія, про Якого говорили пророки, і це є Той Месія, Якого зречуться Юдеї.

19 Бо за словами пророків Месія прийде через шістсот років від того часу, коли мій батько пішов з Єрусалима; і згідно зі словами пророків, а також зі словом ангела Божого, Його ім'я буде Ісус Христос, Син Бога.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.



20 А тепер, мої брати, я ясно сказав, що ви не можете помилятися. І як Господь живий, Той, що вивів Ізраїль з землі Єгипту, і дав Мойсеєві силу, щоб він міг зцілювати народи після того як вони були покусані отруйними зміями, якби вони кинули оком на змія, якого він поставив перед ними, а також дав йому силу, щоб він вдарив по скелі і щоб вода потекла з неї; так, бачите, я кажу вам, що як ці речі істинні, і як Господь Бог живий, немає іншого імені, даного під небесами, як тільки Цього Ісуса Христа, про Якого я говорив, що ним би людина могла спастися.

21 Отже, з цієї причини пообіцяв Господь Бог мені, що те, що я пишу, буде утримано і збережено, і передаватиметься моєму сімені, від покоління до покоління, щоб обіцяння Йосипові могло бути виконаним, щоб його сім'я ніколи не загинуло, доки земля стоятиме.

22 Отже, воно буде переходити від покоління до покоління доки земля стоятиме; і воно буде розходитися згідно з волею і бажанням Бога; і народи, які володітимуть ним, судитимуться за ним згідно зі словами, які написані.

23 Бо ми старанно працюємо, щоб записати, аби переконати наших дітей, а також наших братів повірити в Христа, і примиритися з Богом; бо ми знаємо, що це благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити.

24 І незважаючи на те, що ми віримо в Христа, ми дотримуємося закону Мойсея, і чекаємо на Христа з непохитністю, доки закон не виповниться.

25 Бо для цього закон був даний; отже, закон став мертвим для нас, і ми оживаємо у Христі через нашу віру; і все ж таки ми дотримуємося закону, бо є заповіді.

26 І ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

- 27 Отже, ми кажемо про закон, щоб наші діти могли знати мертвість закону; і вони, знаючи мертвість закону, могли чекати на те життя, яке у Христі, і знати, для якої цілі закон був даний. І після того як закон виповниться у Христі, щоб їм не треба було кам'янити своїми серцями проти Нього, коли закон слід буде відмінити.
- 28 А тепер послушайте, люди мої, ви—твердошії люди; отже, я сказав вам просто, щоб ви не змогли неправильно зрозуміти. А слова, які я сказав, будуть встановлені як свідчення проти вас; бо їх достатньо, щоб навчити будь-яку людину правильного шляху; бо правильний шлях—це вірити в Христа і не відрікатися від Нього; бо відрікаючися від Нього, ви також відрікаєтеся від пророків і закону.
- 29 А тепер послушайте, я кажу вам, що правильний шлях—це вірити в Христа і не відрікатися від Нього; і Христос то є Святий Ізраїля; отже, ви повинні схилитися перед Ним і поклонитися Йому з усією своєю могутністю, розумом і силою, і всією вашою душею; і якщо ви зробите це, ви нізащо не будете знехтувані.
- 30 І настільки, наскільки це буде необхідно, ви повинні дотримуватися відправ і обрядів Бога, доки закон не буде виконаний, який був даний Мойсеєві.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

## 2 Нефій 26

- 1 І після того як Христос встане з мертвих, Він явить Себе вам, мої діти, і мої улюблені брати; і слова, які Він скаже вам, будуть законом, що його ви будете виконувати.
- 2 Бо знайте, я кажу вам, я бачив, що багато покоління пройде, і будуть великі війни і суперечки між моїми людьми.
- 3 А після того як прийде Месія, будуть ознаки, дані моїм людям, про Його народження, а також про Його смерть і воскресіння; і великим і жахливим буде той день для злочестивих, бо вони загинуть; а загинуть вони через те, що знехтували пророків, і святих, і каменували їх, і вбивали їх; отже, волання крові святих підніметься до Бога від землі проти них.
- 4 Отже, всіх тих, хто гордовитий, і чинить зло, день, що прийде, спалить їх, каже Господь Саваот, бо вони будуть, як стерня.
- 5 І тих, хто вбиває пророків і святих, глибини землі поглинуть їх, каже Господь Саваот; і гори покрийуть їх, і вихори віднесуть їх геть, і будівлі впадуть на них і розіб'ють їх на шматки, і зітруть їх у порох.
- 6 І вони будуть покарані громами, і блискавицями, і землетрусами, і всіма видами руйнувань, бо вогонь гніву Господа буде запалений проти них, і вони будуть, як стерня, і день, що прийде, поглине їх, каже Господь Саваот.
- 7 О боле і муко моєї душі через втрату вбитих з мого народу! Бо я, Нефій, бачив це, і це ледь не поглинає мене перед присутністю Господа; але я мушу волати до мого Бога: Твої путі справедливі.
- 8 Але ось, праведні, які прислухаються до слів пророків, і не знищать їх, але будуть чекати на Христа з впевненістю в ознаки, які дані, незважаючи на всі утиски—знайте, це ті, які не загинуть.

## 2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

9 Але Син Праведності з'явиться перед ними; і Він зцілить їх, і вони матимуть спокій з Ним, доки три покоління не пройдуть, і багато хто з четвертого покоління пройде в праведності.

10 А коли це пройде, швидке знищення зійде на мій народ; бо, незважаючи на муки моєї душі, я бачив це; отже, я знаю, що так станеться; і вони продадуть себе нізащо; тому що як нагороду за свою гордовитість і свою нерозумність вони пожинатимуть знищення; через те, що вони упокорилися дияволу й обрали діяння темряви, а не світла, тому вони мусять піти в пекло.

11 Бо не буде Дух Господа перемагатися в людині навіки. А коли Дух припинить перемагатися в людині, тоді прийде швидке знищення, і це засмуче мою душу.

12 І як я говорив про переконування Юдеїв, що Ісус є саме Христос, має бути необхідність у тому, щоб Іновірці також були переконані, що Ісус є Христос, Вічний Бог;

13 І що Він явить Себе всім тим, хто вірить у Нього, силою Святого Духа; так, кожному народу, коліну, язика і всім людям, творячи могутні чудеса, ознаки і дива серед дітей людських згідно з вірою їхньою.

14 Але знайте, я пророкую вам про останні дні; про дні, коли Господь Бог явить це дітям людським.

15 Після того як моє сім'я і сім'я моїх братів виродяться у зневірі, і будуть покарані Іновірцями; так, після того як Господь Бог поставить табори проти них навколо, і зробить облогу проти них горою, і поставить фортеці проти них; і після того як вони будуть принижені до праху, і навіть зовсім їх не буде, все ж слова праведних будуть записані, і молитви вірних будуть почуті, і всі ті, хто виродився у зневірі, не будуть забуті.

But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;

And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.

But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.

After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

16 Бо ті, хто будуть знищені, говоритимуть до них із землі, і їхня мова буде тихою з праху, і їхній голос буде як у того, хто має обережного духа; бо Господь Бог дасть йому силу, щоб він міг прошепотіти про них, саме з землі; і його мова буде шепотіти з праху.

17 Бо так каже Господь Бог: Вони писатимуть те, що буде зроблено серед них, і це буде записано і запечатано в книзі, а ті, хто виродився в зневірі, не матимуть цього, бо вони хочуть зруйнувати справи Бога.

18 Отже, оскільки ті, які мали бути знищені, були знищені швидко; і безліч їхніх жажливих будуть як полова, яка відсіюється,—так, саме так каже Господь Бог: Це станеться за одну мить, зненацька—

19 І станеться, що ті, хто виродився в зневірі, будуть покарані рукою Іновірців.

20 А Іновірці заносяться гордовито в своїх очах, і спіткнулися через велич свого каменя спотикання так, що побудували багато церков; проте вони звели нанівець силу і дива Бога, і проповідували собі свою власну мудрість і свої власні вчення, щоб мати користь і стерти лице бідних.

21 І багато церков засновано, які викликають заздрість, і суперечки, і злобу.

22 І є також таємні змови, так само як і в часи давнини, за зговорами диявола, бо він засновник усього цього; так, засновник убивства і діянь темряви; так, і він веде їх за шию на льняній мотузці, доки не зв'яже їх своїми міцними мотузками навечно.

23 Бо послухайте, мої улюблені брати, я кажу вам, що Господь Бог не діє в темряві.

24 Він не робить нічого, крім того, що на благо світові; бо Він так любить світ, що навіть віддав Своє власне життя, щоб привернути всіх людей до Себе. Отже, Він нікому не заповідав, що вони не зможуть скуштувати від Його спасіння.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

25 Слушайте, хіба Він кричав кому-небудь, кажучи: Відійди від Мене? Ось, я кажу вам: Ні; але Він каже: Прийдіть до Мене всі ви, кінці землі, купуйте молока і меду без грошей і без ціни.

26 Слушайте, хіба Він наказував кому-небудь, щоб вони пішли з синагог, або з домів молитви? Ось я кажу вам: Ні.

27 Хіба Він заповідав кому-небудь, що їм не слід скуштувати від Його спасіння? Слушайте, я кажу вам: Ні; але Він дав його вільно всім людям; і Він заповідав Своему народові, що їм слід переконати всіх людей покаятися.

28 Слушайте, хіба Господь заповідав кому-небудь, що їм не слід скуштувати від Його доброти? Ось я кажу вам: Ні; але всі люди мають привілеї, як один, так і другий, і нікому не заборонено.

29 Він заповідав, щоб не було орудування священиків; бо знайте, орудування священиків є тоді, коли люди проповідують і ставлять себе за світло для світу, щоб вони могли мати користь і хвалу від світу; але вони не прагнуть благополуччя Сіону.

30 Знайте, Господь заборонив це; отже, Господь Бог дав заповідь, що всім людям слід мати милосердя, і це милосердя є любов. І якщо вони не мають милосердя, то вони ніщо. Отже, якби вони мали милосердя, вони б не полишили трудівника у Сіоні гинути.

31 Але трудівник у Сіоні буде працювати для Сіону; бо якщо він працюватиме заради грошей, він загине.

32 І знову, Господь Бог заповідав, щоб люди не вбивали; щоб вони не казали неправди; щоб вони не крали; щоб вони не прикликали імені Господа Бога свого даремно; щоб вони не заздрили; щоб вони не мали злоби; щоб вони не сперечалися між собою; щоб не чинили розпусти; і щоб не чинили нічого з цього; бо хто чинитиме це, загине.

Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.

Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.

Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.

Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.

He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold, priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.

Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love. And except they should have charity they were nothing. Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer in Zion to perish.

But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money they shall perish.

And again, the Lord God hath commanded that men should not murder; that they should not lie; that they should not steal; that they should not take the name of the Lord their God in vain; that they should not envy; that they should not have malice; that they should not contend one with another; that they should not commit whoredoms; and that they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

33      Бо жодне з цих беззаконь не йде від Господа; бо Він робить те, що добре серед дітей людських; і Він не робить нічого такого, що б не було ясным для дітей людських; і Він запрошує їх усіх прийти до Нього і скуштувати від Його доброти; і Він ні від кого не відмовляється, хто приходить до Нього, від чорного і білого, зв'язаного і вільного, чоловічої статі і жіночої; і Він пам'ятає язичника; і всі є однаковими для Бога, що Юдей, і що Іновірець.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

## 2 Нефій 27

- 1 Але ось, в останні дні, або в дні Іновірців,—так, тож усі народи Іновірців, а також Юдеїв, і ті, хто прийде в цей край, і ті, хто буде в інших краях, так, саме у всіх краях землі, знайте, вони сп'яніють від беззаконня і всіляких мерзот—
- 2 І коли прийде той день, їх буде покарано Господом Саваотом громом і землетрусом, і великим галасом, і штормом, і бурею, і полум'ям поглинаючого вогню.
- 3 І всі народи, які борються проти Сіону, і які завдають йому горя, будуть як сон нічного видіння; так, це буде з ними, саме як з голодним чоловіком, який спить і бачить, що він їсть, але він пробуджується, і його душа порожня; або як з тим, хто спрагне і спить, і бачить, що він п'є, але він пробуджується і ось змучений він, і його душа спрагнена; так, саме так буде і з безліччю усіх народів, які борються проти Гори Сіон.
- 4 Бо ось усі ви, хто чинить беззаконня, зупиніться і дивуйтеся, бо ви будете волати і плакати; так, ви сп'янієте, але не від вина, захитаєтесь, але не від міцного напою.
- 5 Бо знайте, Господь пролив на вас дух глибокого сну. Ось бачите, ви закрили свої очі, і ви відреклися від пророків; і ваших правителів, і ваших провидців він сховав через ваше беззаконня.
- 6 І станеться, що Господь Бог відкриє для вас слова книги, а вони будуть словами тих, хто заснув.
- 7 І знайте, книга буде запечатана; а в книзі будуть одкровення від Бога, від початку світу до кінця його.
- 8 Отже, через те, що запечатано, те, що запечатано, не буде дано в день злочестивості і мерзот людей. Отже, книгу буде утримано від них.
- 9 Але книгу буде дано чоловікові, і він передасть слова книги, що є словами тих, хто спить у прахові, і він передасть ці слова іншому;

## 2 Nephi 27

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;



10 Але слова, що запечатані, він не відкриє, а також не відкриє він книгу. Бо книга буде запечатана силою Бога, і одкровення, яке було запечатане, буде утримуватися в книзі, доки у свій належний для Господа час вони не будуть дані; бо знайте, вони відкривають усе від заснування світу до його кінця.

11 І прийде день, коли слова книги, які були запечатані, будуть читатися на верхах будинків, і вони будуть читатися силою Христа; і все буде відкрито дітям людським, що тільки було серед дітей людських, і що тільки буде аж до кінця землі.

12 Отже, в той день, коли книга буде відкрита для людини, про яку я говорив, книга буде схована від очей світу, щоб нічий очі не бачили її, тільки трое свідків побачать її силою Бога, крім того, кому ця книга буде відкрита; і вони будуть свідчити про істинність книги і того, що в ній.

13 І ніхто більше не побачить її, за винятком декількох згідно з волею Бога, щоб давати свідчення про Його слово дітям людським; бо Господь Бог сказав, що слова вірних мусять говорити так, нібито вони йдуть від мертвих.

14 Отже, Господь Бог продовжить відкривати слова книги; і вустами стількох свідків, скільки Він вважатиме за доцільне, Він установить Своє слово; і горе буде тому, хто зрікається слова Бога!

15 Але дивись, станеться, що Господь Бог скаже тому, кому Він відкриє книгу: Візьми ці слова, які не запечатані, і передай їх іншому, щоб він міг показати їх освіченому, кажучи: Прочитай це, я благаю тебе. А освічений скаже: Принесіть сюди книгу, і я прочитаю їх.

16 І тепер, для слави світу і щоб мати користь, вони скажуть це, а не для слави Бога.

17 А чоловік скаже: Я не можу принести книгу, бо вона запечатана.

18 Тоді освічений скаже: Я не можу прочитати її.

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

19 Отже станеться, що Господь Бог дасть знову книгу і слова її тому, хто неосвічений; і той чоловік, який є неосвічений, скаже: Я неосвічений.

20 Тоді Господь Бог скаже йому: Освічені не будуть читати їх, бо вони зреклися їх, а Я спроможний виконувати Свою власну роботу; отже, ти читатимеш слова, які Я дам тобі.

21 Не торкайся того, що запечатано, бо Я дам усе це в Свій належний час; бо Я покажу дітям людським, що Я спроможний виконувати Свою власну роботу.

22 Отже, коли ти прочитаєш слова, які Я заповідав тобі, і отримаєш свідків, яких Я тобі обіцяв, тоді ти запечатаєш книгу знову, і сховаєш її для Мене, щоб Я міг зберегти слова, які ти не прочитав, доки Я не визнаю доцільним у Своїй мудрості відкрити все дітям людським.

23 Бо знайте, Я є Бог; і Я є Бог чудес; і Я покажу світові, що Я Той Самий учора, сьогодні і навіки; і не чиню Я діянь серед дітей людських, крім як за їхньою вірою.

24 І знову станеться, що Господь скаже тому, хто прочитає слова, які будуть дані йому:

25 Бо цей народ наближається до Мене своїми устами, і своїми губами шанує Мене, але віддалив свої серця від Мене, і своєму страху до Мене він навчається за приписаннями людей—

26 Тож Я продовжуватиму виконувати предивну роботу серед цього народу, так, предивну роботу і чудо, тому що мудрість їхніх мудрих і освічених загине, а розуміння їхніх розумних буде сховано.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.

27 І горе тим, хто прагне глибоко сховати свої наміри від Господа! Їхні діяння знаходяться у темряві; і вони кажуть: Хто бачить нас, і хто знає нас? І вони також кажуть: Істинно, Твоє перевертання всього догори дном буде розглядатися, як гончарна глина. Але ось Я покажу їм, каже Господь Саваот, що Я знаю всі їхні діяння. Бо хіба зроблене скаже про Того, Хто зробив його, що Він не робив його? Або хіба створене скаже про Того, Хто створив його, що Він не має розуміння?

28 Але ось, каже Господь Саваот: Я покажу дітям людським, що ще зовсім недовго і Ливан буде перетворено на плідне поле; а плідне поле вважатиметься за ліс.

29 І в той день глухі почують слова книги, а очі сліпих бачитимуть кризь пільму і кризь темряву.

30 І покірні також примножаться, і їхня радість буде в Господеві, і бідні серед людей втішаться у Святому Ізраїля.

31 Бо певно, як те, що Господь живий, побачать вони, що жадливий зведений нанівець, презирливий буде знищений, а всі, хто шукає беззаконня, відсічені;

32 І ті, хто робить людину кривдником за єдине слово, і розставляє пастку для того, хто звинувачує у брәмї, і хто усуває справедливого нізащо.

33 Отже, так каже Господь, Який викупив Авраама, про дім Якова: Яків тепер не буде соромитися, і не зблідне тепер обличчя його.

34 Але коли він побачить своїх дітей, справу рук Моїх, посеред себе, вони будуть освячувати Мое ім'я, і освячувати Святого Якового, і боятися Бога Ізраїля.

35 Ті, хто помилявся у духові, прийдуть до розуміння, а ті, хто ремствував, пізнають вчення.

And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? And they also say: Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. But behold, I will show unto them, saith the Lord of Hosts, that I know all their works. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.

And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;

And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.

But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.

## 2 Нефій 28

- 1 І тепер, слухайте, мої браття, я говорив з вами так, як Дух змусив мене; отже, я знаю, що це неминуче повинно статися.
- 2 І те, що буде виписано з книги, буде великої цінності для дітей людських, а особливо для нашого сімені, яке є залишком дому Ізраїля.
- 3 Бо станеться в той день, що церкви, які збудовані, і не для Господа, одна скаже другій: Знай, я, я від Господа; а другі скажуть: я, я від Господа; і так будуть казати всі, хто побудував церкви, і не для Господа—
- 4 І вони будуть сперечатися між собою; і їхні священники будуть сперечатися між собою, і вони навчатимуть своїм наукам, і будуть заперечувати Святого Духа, Який дає людині висловлення.
- 5 І вони заперечують силу Бога, Святого Ізраїля; і вони кажуть людям: прислухайтесь до нас, і почуйте ви наше повчання; тож знайте, що немає Бога сьогодні, бо Господь і Викупитель зробив Свою справу, і Він передав Свою владу людям;
- 6 Ось, прислухайтесь ви до мого повчання; якщо вони скажуть, що є чудо, сотворене рукою Господа, не вірте цьому; бо в цей день Він уже не Бог чудес; Він зробив Свою справу.
- 7 Так, і буде багато таких, які скажуть: Їжте, пийте і звеселяйтеся, бо завтра ми помremo; і з нами буде все гаразд.
- 8 І буде також багато таких, які скажуть: Їжте, пийте і звеселяйтеся; проте бійтеся Бога—Він виправдає, коли чинитиметься маленький гріх; так, бреши трохи, май перевагу над кимось через його слова, рий яму сусідові; немає в цьому нічого поганого; і роби все це, бо завтра ми помremo; а якщо буде так, що ми винні, Бог поб'є нас кількома ударами бича, і врешті ми будемо спасеними в царстві Бога.
- 9 Так, і буде багато, хто навчатиме у цей спосіб лживим, пустим і дурним ученням, і будуть чванитися у своєму серці, і дуже прагнути приховати свої наміри від Господа; і їхні справи будуть у темряві.

## 2 Nephi 28

And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.

And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.

For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—

And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.

And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Harken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;

Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.

Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.

And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.

Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

10 І кров святих волатиме з землі проти них.

11 Так, вони усі зійшли з дороги; вони стали продажними.

12 Через гордовитість, і через лжевчителів, і лжевчення їхні церкви стали продажними, і їхні церкви піднеслися; через гордовитість вони роздуваються.

13 Вони грабують бідних задля розкішних святилищ; вони грабують бідних задля розкішного одягу; і вони утискують покірних і вбогих серцем, бо в своїй гордовитості вони роздуваються.

14 Вони мають тверді шиї і високо тримають голови; так, і через гордовитість, і злочестивість, і мерзоти, і розпусту вони всі відійшли геть, крім декількох, які є покірними послідовниками Христа; проте їх так ведуть, що в багатьох випадках вони грішать, бо їх навчають наукам людей.

15 О мудрі, і освічені, і багаті, що роздуваються в гордовитості своїх сердець, і всі ті, хто проповідує лжевчення, і всі ті, хто чинить розпусту, і плутає праведну путь Господа, горе, горе, горе їм, каже Господь Бог Всемогутній, бо вони будуть повергнуті в пекло!

16 Горе тим, хто відкидає справедливих нізащо, і гнівно засуджує те, що добре, і каже, що це не має ніякої цінності! Бо прийде день, коли Господь Бог швидко покарає жителів землі; і того дня, коли вони повністю дозріють у беззаконні, вони загинуть.

17 Але ось, якщо жителі землі покаються у своїй злочестивості і мерзотах, вони не будуть знищені, каже Господь Саваот.

18 Але знайте, та велика і мерзотна церква, блудниця всієї землі, повинна впасти на землю, і великим має бути падіння її.

19 Бо царство диявола повинно стрясатися, і ті, хто належить до нього, мусять бути побудженими до покаяння, інакше диявол затисне їх у своїх одвічних путах, і вони будуть збурені до злості, і загинуть;

And the blood of the saints shall cry from the ground against them.

Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.

Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.

They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.

They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.

O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!

Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.

But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.

But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.

For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;

20 Бо знайте, в той день він розгнівається у серцях дітей людських, і збурить їх до злоби проти того, що є добрим.

21 А других він умиротворить, приспить їх до плотської безпечності так, що вони скажуть: Усе гаразд у Сіоні; так, Сіон процвітає, усе гаразд—і таким чином диявол ошукує їхні душі, і веде їх старанно до пекла.

22 А ось других він манить, і каже їм, що немає пекла; і він каже їм: Я ніякий не диявол, бо такого не існує—і таке він шепоче їм на вухо, доки він не стисне їх своїми жахливими ланцюгами, з яких немає визволення.

23 Так, вони стиснуті смертю і пеклом; і смерть, і пекло, і диявол, і все, що було схоплене ними, мусять стати перед престолом Бога, і бути судженим відповідно до своїх вчинків, звідти вони мусять піти в місце, уготоване для них, а саме, до озера вогню і сірки, яке є нескінченною мукою.

24 Отже, горе тому, кому безтурботно в Сіоні!

25 Горе тому, хто кричить: Усе гаразд!

26 Так, горе тому, хто прислухається до повчань людей, і заперечує силу Бога і дар Святого Духа!

27 Так, горе тому, хто каже: Ми вже отримали, і більше нам не треба!

28 І в цілому горе всім тим, хто тремтить, і сердиться через істину Бога! Бо ось той, хто будує на камені, отримує з радістю; а той, хто будує на піщаній основі, тремтить, що він впаде.

29 Горе тому, хто скаже: Ми отримали слово Бога, і нам не треба більше слова Бога, тому що в нас є досить!

30 Бо знайте, так каже Господь Бог: Я дам дітям людським рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи; і благословенні ті, хто прислухається до Моїх повчань, і прихилить вухо до Моєї поради, бо вони навчаться мудрості; бо тому, хто сприймає, Я дам більше; а від тих, хто скаже: У нас є досить, від тих буде забрано навіть те, що в них є.

For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!

Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!

For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.

31 Проклятий той, хто покладає довіру свою на людину або робить плоть своєю силою, або прислухатиметься до повчань людей, окрім тих їхніх повчань, які будуть дані силою Святого Духа.

32 Горе Іновірцям, каже Господь Бог Саваот! Бо навіть якщо Я простягатиму Свою руку до них день у день, вони заперечуватимуть Мене; проте Я буду милосердним до них, каже Господь Бог, якщо вони покаються і прийдуть до Мене; бо Моя рука простерта весь день, каже Господь Бог Саваот.

Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

## 2 Нефій 29

- 1 Але знайте, буде багато таких—того дня, коли Я продовжу творити предивну роботу серед них, щоб Я міг згадати Мої завіти, які Я дав дітям людським, щоб Я міг знову простерти руку Свою вдруге, аби врятувати Моїх людей, які з дому Ізраїля;
- 2 І також, щоб Я міг пам'ятати обіцяння, які Я дав тобі, Нефієві, а також твоєму батькові, що Я буду пам'ятати твоє сім'я; і що слова твого сімені вийдуть з Моїх вуст до твого сімені; і Мої слова засвищать до краю землі, як стяг для Моїх людей, які з дому Ізраїля;
- 3 І через те що Мої слова засвищать—багато Іновірців скажуть: Біблія! Біблія! Ми вже маємо одну Біблію, і ніякої більше Біблії не може бути.
- 4 Але Господь Бог каже так: О нерозумні, вони матимуть Біблію, і вона перейде від Юдеїв, Мого давнього завітного народу. І як вони подякували Юдеям за Біблію, яку вони одержали від них? Так, що Іновірці собі думають? Чи пам'ятають вони тяжку працю, і зусилля, і муки Юдеїв, і їхню старанність задля Мене у принесенні спасіння Іновірцям?
- 5 О ви, Іновірці, чи згадали ви Юдеїв, Мій давній завітний народ? Ні; але ви прокляли їх, і зненавиділи їх, і не намагалися повернути їх. Але ось, Я поверну все це на ваші власні голови; бо Я, Господь, не забув Мій народ.
- 6 Ти, нерозумний, хто каже: Біблія, ми маємо Біблію, і нам не потрібно ще Біблію. Хіба ви отримали б Біблію, якби не через Юдеїв?
- 7 Хіба ви не знаєте, що існує більше народів, ніж один? Хіба ви не знаєте, що Я, Господь Бог ваш, створив усіх людей, і що Я пам'ятаю тих, хто на островах моря; і що Я паную в небесах угорі і на землі внизу, і Я приношу Своє слово дітям людським, так, саме всім народам на землі?

## 2 Nephi 29

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children of men, yea, even upon all the nations of the earth?



- 8 Чого ж ви ремствуєте, через те, що ви отримаєте більше Мого слова? Хіба ви не знаєте, що свідчення двох народів є свідченням того, що Я є Бог, що Я пам'ятаю один народ так само, як другий. Отже, Я звертаюся з тими самими словами до одного народу, як і до другого. А коли два народи зустрінуться, то й свідчення двох народів зустрінуться також.
- 9 І Я роблю це, щоб Я міг довести багатьом, що Я Той Самий учора, сьогодні і навіки; і що Я промовляю Мої слова згідно з Моєю власною волею. І через те що Я сказав одне слово, вам не треба думати, що Я не можу сказати другого; тому що Моя праця ще не виконана; і не буде вона виконана ні до кінця людства, ні з того часу і назавжди.
- 10 Отже, тільки через те що у вас є Біблія, вам не треба думати, що вона містить усі Мої слова; а також не треба думати, що Я не повелів написати ще більше.
- 11 Бо Я заповідав усім людям, і на сході, і на заході, і на півночі, і на півдні, і на островах у морі, щоб вони записували слова, які Я кажу їм; бо за книгами, які будуть написані, Я судитиму світ, кожному людину за вчинками її, згідно з тим, що написано.
- 12 Бо ось, Я скажу Юдеям, і вони напишуть це; і Я також скажу Нефійцям, і вони напишуть це; і Я також скажу іншим колінам дому Ізраїля, які Я вивів, і вони напишуть це; і Я також скажу всім народам землі, і вони напишуть це.
- 13 І станеться, що Юдеї матимуть слова Нефійців, а Нефійці матимуть слова Юдеїв; а Нефійці та Юдеї матимуть слова загублених колін Ізраїля; а загублені коліна Ізраїля матимуть слова Нефійців та Юдеїв.
- 14 І станеться, що Мої люди, які з дому Ізраїля, будуть зібрані додому, на землі їхніх володінь; і Моє слово також буде зібране в одне. І Я покажу тим, хто бореться проти Мого слова і Моїх людей, які є з дому Ізраїля, що Я є Бог, і що Я склав завіт з Авраамом, що Я пам'ятатиму його сім'я завжди.

Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word? Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

## 2 Нефій 30

- 1 А тепер послушайте, браття мої улюблені, я буду говорити з вами; бо я, Нефій, не допущу, аби ви подумали, нібито ви більш праведні, ніж Іновірці будуть. Бо знайте, якщо ви не будете виконувати заповіді Бога, ви всі так само загинете; і через ті слова, які були сказані, ви не повинні думати, що Іновірці будуть повністю знищені.
- 2 Бо ось, я кажу вам, що стільки Іновірців, скільки покається, буде завітним народом Господа; і стільки Юдеїв, скільки не покається, буде знехтувано; бо Господь склав завіт тільки з тими, хто кається і вірить в Його Сина, Який є Святим Ізраїля.
- 3 А тепер я пророкуватиму дещо про Юдеїв та Іновірців. Бо після того як книга, про яку я говорив, з'явиться, і буде написана для Іновірців, і буде знову запечатана для Господа, буде багато таких, хто повірить словам, які написані; і вони передадуть їх залишкам нашого сімені.
- 4 І тоді залишки нашого сімені знатимуть про нас, як ми вийшли з Єрусалима, і що вони є нащадками Юдеїв.
- 5 І євангелія Ісуса Христа буде проголошена серед них; отже, вони будуть відновлені до пізнання своїх батьків, а також до пізнання Ісуса Христа, яке було серед їхніх батьків.
- 6 І тоді вони втішаться; бо вони знатимуть, що це є благословення їм від руки Бога; і полуда темряви почне спадати з їхніх очей; і не так багато поколінь пройде серед них, доки вони стануть чистим і приємним народом.
- 7 І станеться, що Юдеї, які розсіяні, також почнуть вірити в Христа; і вони почнуть збиратися на лиці землі; і ті, хто повірить у Христа, також стануть приємним народом.
- 8 І станеться, що Господь Бог почне Свою роботу серед усіх народів, колін, язиків і людей, щоб здійснити відновлення Свого народу на землі.

## 2 Nephi 30

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightsome people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightsome people.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

- 9 І з праведністю буде Господь Бог судити бідних, і докоряти зі справедливістю лагідним землі. І Він покарає землю жезлом Своїх вуст; і подихом Своїх губ Він уб'є злочестивих.
- 10 Бо час швидко наближається, коли Господь Бог здійснить великий поділ серед народу, і злочестивих Він знищить; і Він пощадить Свій народ, так, навіть якщо Він буде змушений знищити злочестивих вогнем.
- 11 І праведність буде поясом стегон Його, а вірність — поясом стану Його.
- 12 І тоді вовк буде мешкати з ягням; і леопард лежатиме з козеням, і теля, і молоде левеня, і відгодоване, разом; і мале дитя водитиме їх.
- 13 І корова, і ведмідь будуть пастися; їхні діти лежатимуть разом; і лев буде їсти соломку, немов віл.
- 14 І немовлятко буде бавитися над норкою аспіда, а відлучена від грудей дитина покладе свою руку на кубло гадюки.
- 15 Вони не вчинять лихого і не руйнуватимуть на всій Моїй святій горі; бо земля сповниться знанням Господа, як води покривають море.
- 16 Отже, справи всіх народів стануть відомими; так, усе стане відомим дітям людським.
- 17 Немає нічого таємного, що не буде відкрито; немає жодного діяння темряви, що не буде явлено в світлі; і немає нічого запечатаного на землі, що не буде звільнено.
- 18 Отже, все, що відкрито дітям людським, буде відкрито в той день; і Сатана не матиме більше влади над серцями дітей людських на довгий час. І тепер, мої улюблені браття, я закінчую те, що я говорив.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

## 2 Нефій 3 1

- 1 А тепер я, Нефій, закінчую пророкувати вам, мої улюблені браття. І я можу ще написати тільки дещо з того, що, я знаю, має напевно статися; а також я напишу тільки декілька слів мого брата Якова.
- 2 Отже, того, що я написав, досить для мене, окрім ще декількох слів, які я маю сказати про вчення Христа; отже, я буду говорити з вами просто, згідно з простотою мого пророкування.
- 3 Бо моя душа радіє в простоті; бо у такий спосіб Господь Бог діє серед дітей людських. Бо Господь Бог дає світло для розуміння; бо Він розмовляє з людьми їхньою мовою, за їхнім розумінням.
- 4 Отже, я б хотів, щоб ви пам'ятали, як саме я говорив вам про того пророка, якого Господь показав мені, що він буде христити Агнця Божого, Який бере гріхи світу.
- 5 І ось, якщо Агнець Божий, будучи святим, має потребу бути хрищеним водою, щоб виповнити всю праведність, о, тоді наскільки більшу потребу маємо ми, не будучи святими, бути хрищеними, так, саме водою!
- 6 І ось, я хотів би запитати вас, мої улюблені браття, як саме Агнець Божий виповнив усю праведність, будучи хрищеним водою?
- 7 Хіба не знаєте ви, що Він був святий? Але, незважаючи на те, що Він був святий, Він показав дітям людським, що в плоті Він упокорився перед Батьком, і свідчить Батькові, що Він буде послужним Йому у виконанні Його заповідей.
- 8 Отже, після того як Він був хрищений водою, Святий Дух спустився на Нього у вигляді голуба.
- 9 І знову, це показує дітям людським тісноту путі і вузькість воріт, якими вони мають увійти, оскільки Він показав їм приклад.

## 2 Nephi 3 1

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

10 І Він сказав дітям людським: Слідуй ти за Мною. Отже, мої улюблені браття, чи можемо ми слідувати за Ісусом, якщо ми не будемо виконувати заповіді Батька?

11 І Батько сказав: Покайтеся ви, покайтеся ви, і христіться в ім'я Мого Сина Улюбленого.

12 І ще, голос Сина дійшов до мене, кажучи: Той, хто хрищений в ім'я Моє, йому дасть Батько Святого Духа, як Мені; отже, слідуйте за Мною, і робіть те, що, як ви бачили, Я робив.

13 Отже, мої улюблені брати, я знаю, якщо ви будете слідувати за Сином зі щирими намірами в серці, не чинячи лицемірства й обману перед Богом, але із справжнім бажанням, каючись у своїх гріхах, засвідчуючи перед Батьком, що ви бажаєте взяти на себе ім'я Христа, хрищенням—так, слідуючи за вашим Господом і вашим Спасителем у воду, згідно з Його словом, знайте, тоді ви отримаєте Святого Духа; так, тоді прийде хрищення вогнем і Святим Духом; і тоді ви зможете говорити язиком ангелів, і проголошувати хвалу Святому Ізраїля.

14 Але ось, мої улюблені брати, так дійшов до мене голос Сина, кажучи: Після того як ви покалися у ваших гріхах, і засвідчили Батькові, що ви бажаєте виконувати Мої заповіді, хрищенням водою, і отримали хрищення вогнем і Святим Духом, і можете розмовляти новим язиком, так, саме язиком ангелів, і якщо після цього ви зречетеся Мене, то було б краще для вас, аби ви зовсім не знали Мене.

15 І я чув голос від Батька, Який казав: Так, слова Мого Улюбленого істинні й вірні. Той, хто витерпить до кінця, саме той буде спасений.

16 І ось, мої улюблені браття, я знаю через це—якщо людина не витерпить до кінця, наслідуючи приклад Сина Бога живого, то вона не може бути спасенною.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

17 Отже, робіть те, що, як я вам сказав, я бачив, як ваш Господь і ваш Викупитель буде робити; бо з цією метою це було показано мені, щоб ви знали ворота, якими ви маєте увійти. Бо ворота, якими ви маєте увійти, це є покаяння і хрищення водою; а тоді приходять прощення ваших гріхів вогнем і Святим Духом.

18 І тоді ви на цій тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя; так, ви увійшли через ворота; ви діяли згідно з заповідями Батька і Сина; і ви отримали Святого Духа, Який свідчить про Батька і Сина, на виконання обіцяння, яке Він дав, що якщо ви ввійдете цим шляхом, ви отримаєте.

19 І ось, мої улюблені браття, після того як ви ступили на цю тісну і вузьку путь, я питаю вас, чи все зроблено? Слухайте, я скажу вам: Ні; бо ви б не зайшли так далеко, якби це не було через слово Христа з непохитною вірою в Нього, покладаючи повністю на заслуги Того, Хто владний спасати.

20 Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя.

21 І ось, слухайте, мої улюблені браття, це є шлях; і нема ніякого іншого шляху чи імені під небесами, якими людина може бути спасеною в царстві Бога. І ось, слухайте, це є вчення Христа, і єдине й істинне вчення Батька, і Сина, і Святого Духа, Які є єдиним Богом, без кінця. Амінь.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

## 2 Нефій 32

- 1 І ось послухайте, мої улюблені браття, я гадаю, що ви почасти обдумуєте в серцях своїх те, що вам треба робити після того, як ви увійшли цим шляхом. Але, послухайте, чому ви обдумуєте це в серцях своїх?
- 2 Хіба ви не пам'ятаєте, як я сказав вам, що після того, як ви отримали Святого Духа, ви зможете розмовляти язиком ангелів? Тож як ви зможете розмовляти язиком ангелів, якщо тільки не через Святого Духа?
- 3 Ангели розмовляють силою Святого Духа; отже, вони промовляють слова Христа. Отже, я кажу вам, бенкетуйте словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити.
- 4 Отже, після того як я сказав ці слова, якщо ви не зможете зрозуміти їх, то це буде тому, що ви не питаєте і не стукаєте; отже, ви не приведені до світла, але маєте загинути в темряві.
- 5 Бо ось, знову я кажу вам, якщо ви ввійдете цим шляхом, і отримаєте Святого Духа, це покаже вам усе, що вам слід робити.
- 6 Ось, це є вчення Христа, і не буде більше дано ніякого вчення, аж поки Він не явить Себе вам у плоті. А коли Він явить Себе вам у плоті, те, що Він скаже вам, ви маєте старанно виконувати.
- 7 А тепер я, Нефій, вже не можу сказати більше; Дух зупиняє моє виголошення, і мені залишається сумувати через зневіру, і злочестивість, і неосвіченість, і твердошиїсть людей; бо вони не шукатимуть знання, не розумітимуть велике знання, коли воно буде дане їм у простоті, таке просте, яким тільки може бути слово.
- 8 І ось, мої улюблені браття, я відчуваю, що ви все ще обдумуєте в серцях своїх; і це засмучує мене, що я повинен говорити про це. Бо якби ви прислухалися до Духа, Який вчить людину молитися, ви б знали, що повинні молитися; тому що злий дух не вчить людину молитися, а вчить її, що вона не повинна молитися.

## 2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray, ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

9 Але ось, я кажу вам, що ви повинні молитися завжди, і не слабнути; що ви не повинні робити жодної справи для Господа, не помолившись спочатку Батькові в ім'я Христа, щоб Він освятив твої діла для тебе, щоб твої діла були на користь твоєї душі.

But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.



## 2 Нефій 33

- 1 І ось я, Нефій, не можу написати про все, чого навчали серед мого народу; не такий я сильний у писанні, як у мовленні; бо коли людина говорить силою Святого Духа, сила Святого Духа доносить це до сердець дітей людських.
- 2 Але знайте, є багато тих, хто так закам'янів серцем проти Духа Святого, що Йому немає місця в них; отже, вони нехтують багато чим з того, що написано і вважають це за ніщо.
- 3 Але я, Нефій, написав те, що я написав, і я вважаю це великою цінністю, і особливо для моїх людей. Бо я молюся постійно за них удень, і мої очі зволожують мою подушку вночі через них; і я волаю до мого Бога з вірою, і я знаю, що Він почує моє волення.
- 4 І я знаю, що Господь Бог освятить мої молитви на користь моїм людям. І слова, які я написав у слабості, наберуть сили для них; бо це переконує їх робити добро; це дає їм знання про їхніх батьків; і розповідає про Ісуса, і переконує їх повірити в Нього, і втерпіти до кінця, що і є життям вічним.
- 5 І це говорить різко проти гріха, згідно з прямою істиною; отже, жодна людина не буде сердитися на слова, які я написав, крім того, хто від духа диявола.
- 6 Я уславляю прямоту; я уславляю істину; я уславляю мого Ісуса, бо Він викупив мою душу від пекла.
- 7 Я маю милосердя до мого народу і велику віру в Христа, що я зустріню багато душ незаплямованих на Його суді.
- 8 Я маю милосердя до Юдея—я кажу Юдея, тому що я маю на увазі тих, від кого я походжу.
- 9 Я також маю милосердя до Іновірців. Але ось, ні на жодного з них я не матиму надію, якщо вони не примиряться з Христом, і не ввійдуть у вузькі ворота, і не пройдуть тісною пугттю, яка веде до життя, і не продовжуватимуть іти цією пугттю аж до кінця дня випробування.

## 2 Nephi 33

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

10 І ось, мої улюблені браття, і також Юдеї, і всі ви, кінці землі, прислухайтесь до цих слів і повірте в Христа; і якщо ви не вірите цим словам, повірте в Христа. А якщо ви повірите в Христа, ви повірите в ці слова, бо вони є словами Христа, і Він дав їх мені; і вони вчать усіх людей, що вони мають творити добро.

11 Але чи то не є слова Христа, судіть самі—бо Христос покаже вам, з силою і великою славою, що це Його слова, в останній день; і ви, і я будемо стояти лице до лица перед Його місцем суду; і ви будете знати, що Він заповідав мені написати це, незважаючи на мою слабкість.

12 І я молився Батькові в ім'я Христа, щоб багато з нас, якщо не всі, могли бути спасеними в Його царстві в той великий і останній день.

13 І ось, мої улюблені браття, всі ті, хто з дому Ізраїля, і всі ви, кінці землі, я звертаюсь до вас як голос того, хто волає з праху: Прощайте, доки той великий день настане.

14 І ті з вас, хто не скуштує від великодушності Бога, і не поважатиме слова Юдеїв, а також мої слова, і слова, які вийдуть з вуст Агнця Божого, знайте, я прощаюся з вами навіки, бо ці слова обвинуватять вас в останній день.

15 Бо те, що я запечатую на землі, буде пред'явлено проти вас на місці суду; бо так заповідав мені Господь Бог, і я мушу слухатися. Амінь.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

# Книга Якова

## Брата Нефія

*Слова його проповідання до своїх братів. Він уражає людину, яка намагається спростувати вчення Христа. Декілька слів про історію народу Нефія.*

### Книга Якова 1

- 1 Тож слухайте, сталося, що п'ятдесят і п'ять років пройшло з тих пір, коли Легій залишив Єрусалим; отже, Нефій дав мені, Яковові, наказ щодо малих пластин, на яких це вигравіювано.
- 2 І він дав мені, Яковові, наказ, щоб я написав на цих пластинах дещо з того, що я вважаю найціннішим; щоб я не торкався, або тільки ледь, історії цього народу, який зветься народом Нефія.
- 3 Бо він сказав, що історія його народу має бути вигравіювана на його інших пластинах, і що я маю зберегти ці пластини і передавати їх моєму сімені, від покоління до покоління.
- 4 І якщо було проповідання, яке було священним, або одкровення, яке було великим, або пророкування, тоді я маю вигравіювати головне з них на цих пластинах, і торкнутися їх настільки, наскільки це можливо, ради Христа, і ради наших людей.
- 5 Бо через віру і палке бажання було дійсно явлено нам про наших людей, що з ними має статися.
- 6 І ми також мали багато одкровень, і дух великого пророцтва; отже, ми знали про Христа і про Його царство, яке прийде.
- 7 Отже, ми працювали старанно серед наших людей, щоб переконати їх прийти до Христа і скуштувати від великодушності Бога, щоб вони могли увійти до Його покою, щоб Він ні в якому разі не поклявся у Своему гніві, що вони не увійдуть, як при роздратуванні в дні спокуси, коли діти Ізраїля були в пустині.

# The Book of Jacob

## the Brother of Nephi

*The words of his preaching unto his brethren. He confoundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.*

### Jacob 1

For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

8 Отже, ми благали Бога, щоб ми могли переконати всіх людей не повставати проти Бога, щоб не викликати Його гніву, але щоб усі люди повірили в Христа, і дивилися на Його смерть, і перестраждали Його хрест, і знесли ганьбу від світу; отже, я, Яків, взяв на себе виконання наказу мого брата Нефія.

9 Тепер Нефій вже старів, і він розумів, що має невдовзі померти; отже, він помазав чоловіка бути царем і правителем над його народом тепер, згідно з правлінням царів.

10 Люди ж полюбили Нефія надзвичайно, бо він був великим захисником їхнім, оволодів мечем Лавана для їхнього захисту і працював усі свої дні для їхнього добробуту—

11 Отже, люди бажали зберегти в пам'яті його ім'я. І хто б не царював після нього, народ буде називати другим Нефієм, третім Нефієм, і так далі, згідно з правлінням царів; і так їх і називали люди, нехай би вони мали яке завгодно ім'я.

12 І сталося, що Нефій помер.

13 Тож люди, які не були Ламанійцями, були Нефійцями; проте їх називали Нефійцями, Яківцями, Йосипівцями, Зорамійцями, Ламанійцями, Лемуїльцями і Ізмаїльцями.

14 Але я, Яків, не буду надалі розрізняти їх за їхніми іменами, але буду називати Ламанійцями тих, хто намагався знищити народ Нефія, а тих, хто ставився прихильно до Нефія, я називатиму Нефійцями, або народом Нефія, згідно з правлінням царів.

15 І ось сталося, що люди Нефія, під час царювання другого царя, почали кам'янити своїми серцями і давали собі волю в деяких нечестивих справах, таких, як Давид у давнину, забажавши багато жон і наложниць, а також Соломон, його син.

16 Так, і вони також почали шукати багато золота і срібла, стали заноситися дещо в гордовитості.

17 Отже, я, Яків, дав їм ці слова, коли я навчав їх у храмі, отримавши вперше своє доручення від Господа.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

18      Тому що я, Яків, і мій брат Йосип були посвячені в священники і вчителі цього народу рукою Нефія.

19      І ми звеличували нашу службу Господеві, взявши на себе відповідальність відповідати за гріхи людей на свої власні голови, якщо ми не навчимо їх слова Божого з усією старанністю; отже, ми працювали щосили, аби їхня кров не впала на наш одяг; інакше б їхня кров упала на наш одяг, і ми б не були визнані незаплямованими в останній день.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

## Книга Якова 2

- 1 Слова, з якими Яків, брат Нефія, звернувся до народу Нефія після смерті Нефія:
- 2 Отож, мої улюблені браття, я, Яків, згідно з відповідальністю, яку я маю перед Богом, щоб звеличувати мою службу з серйозністю, і щоб я міг звільнити мій одяг від ваших гріхів, я входжу до храму цього дня, щоб я міг проголосити вам слово Бога.
- 3 І ви самі знаєте, що дотепер я був старанним у службі за моїм покликанням; але цього дня я переобтяжений набагато більшим бажанням благополуччя ваших душ і стурбованістю через нього, ніж я був досі.
- 4 Бо ось досі ви були послухні слову Господа, яке я дав вам.
- 5 Але ось прислухайтесь до мене, і знайте, що з допомогою всемогутнього Творця небес і землі я можу розповісти вам про ваші думки, як ви починаєте чинити гріх, гріх, який є дуже мерзотним для мене, так, і мерзотним для Бога.
- 6 Так, те засмучує мою душу і змушує мене здригнутися від сорому перед присутністю мого Творця, що я повинен свідчити вам про злочестивість ваших сердець.
- 7 І також засмучує мене те, що я повинен висловлюватися надто прямолінійно в своїх промовах про вас, перед вашими жінками і вашими дітьми, багато почуттів чийх надзвичайно ніжні і цнотливі і витончені перед Богом, і це приємно Богові;
- 8 І мені здається, що вони прийшли сюди, аби почути приємне слово Бога, так, слово, яке зцілює поранену душу.
- 9 Отже, мою душу обтяжує те, що я змушений, через суворий наказ, який я отримав від Бога, попередити вас про ваші злочини, збільшити рани тих, хто вже поранений, замість того щоб заспокоїти і загоїти їхні рани; а ті, хто не був поранений, замість того, щоб бенкетувати приємним словом Бога, мають кинджали поставлені, щоб пронизати їхні душі і поранити їхній ніжний розум.

## Jacob 2

The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:

Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.

And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.

For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.

But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.

Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.

And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

10 Але, незважаючи на силу цього завдання, я повинен вдіяти за суворими наказами Бога, і сказати вам про вашу злочестивість і мерзоти, в присутності чистих серцем, і скрушених сердець, і під наглядом всевидючого ока Всемогутнього Бога.

11 Отже, я повинен сказати вам правду згідно з прямою словом Божого. Бо знайте, як попросив мене Господь, так прийшло до мене це слово, кажучи: Якове, іди ти в храм завтра і проголоси слово, яке я дам тобі, цьому народові.

12 І ось слухайте, браття мої, це слово, яке я проголошую вам, що багато з вас почали шукати золото, і срібло, і всілякі дорогоцінні руди, якими ця земля, що є землею обіцяною для вас і вашого сімені, найбільш повниться.

13 І рука Провидіння посміхнулася вам найприємніше, і ви отримали безліч багатства; і через те що дехто з вас отримав більш щедро, ніж хтось із ваших братів, ви заноситеся у гордовитості ваших сердець і несете свої шії твердо, а голови високо через пишність вашого одягу, і утискуєте своїх братів, тому що вважаєте, що ви кращі за них.

14 І ось, браття мої, чи думаєте ви, що Бог виправдує вас у цьому? Слухайте, я кажу вам: Ні. Але Він засуджує вас, і якщо ви уперто продовжуєте робити це, Його покарання мусить швидко прийти до вас.

15 О якби Він тільки показав вам, що може пронизати вас, і єдиним поглядом Свого ока Він може стерти вас у прах!

16 О якби Він тільки звільнив вас від цього беззаконня і мерзоти. І якби ви послушалися слова Його наказів, і не дали гордовитості ваших сердець знищити ваші душі!

17 Подумайте про ваших братів, як про самих себе, і будьте дружніми з усіма, і вільними зі своїм майном, щоб вони могли бути багатими, як і ви.

18 Але перед тим як вам прагнути до багатства, прагніть до царства Божого.

But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.

19 А після того як ви отримали надію на Христа, ви отримаєте багатство, якщо ви прагнете його; і ви будете прагнути його з наміром чинити добро—одягти роздягнених, і нагодувати голодних, і звільнити поневолених, і надавати заспокоєння хворим і стражденим.

20 От, браття мої, я сказав вам про гордовитість; а ті з вас, хто завдавали страждання ближньому своєму, і утискували його, тому що були гордовитими в серцях своїх через те, що Бог дав вам,—що ви скажете про це?

21 Чи не думаєте ви, що такі речі мерзотні для Того, Хто створив усю плоть? І одна істота є так само цінною в Його очах, як і інша. І вся плоть з праху; і для тієї самої мети створив Він їх, щоб виконували вони Його заповіді і прославляли Його навіки.

22 А тепер я закінчу говорити з вами про цю гордовитість. І якби я не повинен був говорити з вами про тяжчий злочин, моє серце б раділо надзвичайно за вас.

23 Але слово Боже обтяжує мене через ваші тяжчі злочини. Бо ось так каже Господь: Цей народ починає збільшуватися в беззаконні; вони не розуміють Писання, бо вони, вдаючись до розпусти, намагаються виправдати себе тим, що було написано про Давида і Соломона, його сина.

24 Тож Давид і Соломон справді мали багато жінок і наложниць, що було мерзотно для Мене, каже Господь.

25 Отже, так каже Господь: Я вивів цей народ із землі Єрусалимської, силою Своєї руки, щоб Я міг виростити для Себе праведну віту від плоду стегон Йосипа.

26 Отже, Я, Господь Бог, не стерплю, щоб цей народ робив так, як ті в давнину.

27 Отже, мої браття, слухайте мене, і прислухайтеся до слова Господа: Бо жоден з чоловіків серед вас не буде мати більше однієї жони; а наложниць він не буде мати зовсім;

28 Бо Я, Господь Бог, втішаюся цнотливістю жінок. І розпуста є мерзотою для Мене; так каже Господь Саваот.

And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

For I, the Lord God, delight in the chastity of women. And whoredoms are an abomination before me; thus saith the Lord of Hosts.



- 29 Отже, цей народ буде виконувати Мої заповіді, каже Господь Саваот, інакше проклята буде земля через них.
- 30 Бо якщо Я, каже Господь Саваот, вирощу сім'я для Себе, Я заповім Моєму народові; інакше вони будуть прислухатися до цього.
- 31 Бо ось Я, Господь, бачив горе, і чув голосіння дочок Мого народу на землі Єрусалимській, так, і на всіх землях Мого народу, через злочестивість і мерзоти їхніх чоловіків.
- 32 І Я не стерплю, каже Господь Саваот, щоб плач прекрасних дочок цього народу, який Я вивів з землі Єрусалима, дійшов до Мене проти чоловіків з Мого народу, каже Господь Саваот.
- 33 Бо вони не відведуть в неволю дочок Мого народу через їхню ніжність, бо Я покараю їх тяжким прокляттям, а саме знищенням; бо вони не чинитимуть розпусу, як ті в давнину, каже Господь Саваот.
- 34 І ось слухайте, браття мої, ви знаєте, що ці заповіді були дані нашому батькові, Легієві; отже, ви знали їх раніше; і ви підвели себе під великий осуд; бо ви вчинили те, що ви не повинні були чинити.
- 35 Знайте, ви вчинили більші беззаконня, ніж Ламанійці, наші брати. Ви розбили серця ваших ніжних жінок, і загубили довіру своїх дітей, тому що були поганим прикладом для них; і ридання їхніх сердець здіймається до Бога проти вас. І через суворість слова Божого, яке спускається проти вас, багато сердець померло, пронизані глибокими ранами.

Wherefore, this people shall keep my commandments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed unto me, I will command my people; otherwise they shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and heard the mourning of the daughters of my people in the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my people, because of the wickedness and abominations of their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the cries of the fair daughters of this people, which I have led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

For they shall not lead away captive the daughters of my people because of their tenderness, save I shall visit them with a sore curse, even unto destruction; for they shall not commit whoredoms, like unto them of old, saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these commandments were given to our father, Lehi; wherefore, ye have known them before; and ye have come unto great condemnation; for ye have done these things which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts of your tender wives, and lost the confidence of your children, because of your bad examples before them; and the sobbings of their hearts ascend up to God against you. And because of the strictness of the word of God, which cometh down against you, many hearts died, pierced with deep wounds.

## Книга Якова 3

- 1 Але ось я, Яків, буду говорити до вас, хто чистий серцем. Дивіться на Бога з твердістю розуму, і моліться Йому з надзвичайною вірою, і Він заспокоїть вас у ваших стражданнях, і Він захищатиме вашу справу, і наśle справедливий вирок на тих, хто прагне вашого знищення.
- 2 О всі ви, хто чистий серцем, підніміть свої голови і отримайте приємне слово Бога, і бенкетуйте Його любов'ю; бо ви можете це, якщо ваш розум твердий, навіки.
- 3 Але горе, горе вам, хто нечистий серцем, хто є брудним у цей день перед Богом; бо якщо ви не покаєтесь, земля буде проклята через вас; і Ламанійці, які не такі брудні, як ви, хоч і прокляті тяжким прокляттям, бичуватимуть вас аж поки не знищать.
- 4 І швидко прийде час, коли, якщо ви тільки не покаєтесь, вони володітимуть землею вашого успадкування, і Господь Бог виведе праведних від вас.
- 5 Ось, Ламанійці, ваші брати, яких ви ненавидите через їхню брудноту і прокляття, яке зійшло на їхню шкіру, більш праведні, ніж ви; бо вони не забули заповідь Господа, яка була дана нашому батькові—що їм слід мати тільки одну жону, а наложниць вони не повинні мати жодної, і не повинно чинитися розпусти серед них.
- 6 І ось, цієї заповіді вони старанно дотримуються; отже, через цю слухняність у дотриманні цієї заповіді, Господь Бог не знищить їх, але буде милостивим до них; і одного дня вони стануть благословеним народом.
- 7 Ось, їхні чоловіки люблять своїх жінок, а їхні жінки люблять своїх чоловіків; а їхні чоловіки і їхні жінки люблять своїх дітей; і їхня зневага і їхня ненависть до вас існує через беззаконня їхніх батьків; отже, наскільки ви кращі, ніж вони, в очах вашого великого Творця?

## Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

- 8 О мої браття, я боюся, що доки ви не покаєтеся у своїх гріхах, їхня шкіра буде білішою, ніж ваша, коли ви будете приведені з ними до престолу Бога.
- 9 Отже, заповідь я даю вам, яка є слово Бога, щоб ви не кривдили більше їх через темноту їхньої шкіри; також не будете ви кривдити їх через їхню брудноту; але ви запам'ятаєте вашу власну брудноту, і пам'ятатимете, що їхня бруднота прийшла через їхніх батьків.
- 10 Отже, ви запам'ятаєте ваших дітей, як ви засмутили їхні серця через той приклад, який ви подали їм; і також пам'ятайте, що ви можете через вашу брудноту привести ваших дітей до знищення, і їхні гріхи впадуть на ваші голови в останній день.
- 11 О мої браття, прислухайтесь до моїх слів; збудіть дари ваших душ; стряхніть себе, щоб ви могли пробудитися від дрімоти смерті; звільніть себе від мук пекла, щоб не стали ви ангелами для диявола, щоб бути відкинутими до озера вогню і сірки, що є друга смерть.
- 12 І ось я, Яків, говорив ще багато чого людям Нефія, перестерігаючи їх проти блуду і похитливості, і всіляких гріхів, розповідаючи їм про їхні жалючі наслідки.
- 13 І сота частина того, що було вдіяно цим народом, який тепер почав чисельно зростати, не може бути написана на цих пластинах; але багато з їхніх діянь записано на більших пластинах, і їхні війни, і їхні суперечки, і царювання їхніх царів.
- 14 Ці пластини називаються пластинами Якова, і вони були зроблені рукою Нефія. І я закінчую промовляти ці слова.

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.

## Книга Якова 4

- 1 Ось слухайте, сталося, що я, Яків, багато проповідував моєму народові словом (і я можу записати тільки небагато з моїх слів через труднощі гравіювання наших слів на пластинах), і ми знаємо, що те, що ми пишемо на пластинах, повинно залишитися;
- 2 Але що б ми не писали на будь-чому іншому, окрім пластин, воно повинно загинути і зчезнути; але ми можемо написати декілька слів на пластинах, які дамо нашим дітям, і також нашим улюбленим братам, маленьку частку знань про нас або про їхніх батьків—
- 3 Тож цим ми втішаємося; і ми працюємо старанно, щоб вигравіювати ці слова на пластинах, сподіваючися, що наші улюблені браття і наші діти одержать їх з вдячними серцями, і дивитимуться на них, щоб вони могли дізнатися з радістю, а не з сумом і не з осудженням, про їхніх перших батьків.
- 4 Для того, з цим наміром ми написали це, щоб вони могли знати, що ми знали про Христа і мали надію на Його славу багато сот років перед Його пришествям; і не тільки ми самі мали надію на Його славу, але також усі святі пророки, які були перед нами.
- 5 Ось, вони вірили в Христа і поклонялися Батькові в Його ім'я, і також ми поклоняємося Батькові в Його ім'я. І з цим наміром ми виконуємо закон Мойсея, який скеровує наші душі до Нього; і з цієї причини він священний для нас у праведності, саме як це було призначено для Авраама в пустині бути послухним повелінням Бога в жертвуванні своїм сином Ісаком, що є подобою до Бога і Його Єдинонародженого Сина.
- 6 Отже, ми вивчаємо пророків, і маємо багато одкровенень і дух пророцтва; і маючи всі ці свідчення, ми одержуємо надію, і наша віра стає непохитною, такою, що ми істинно можемо повеліти в ім'я Ісуса, і навіть дерева послухаються нас, або гори, або хвилі моря.
- 7 Проте Господь Бог показує нам нашу слабкість, щоб ми могли знати, що це Його благодаттю і Його поблажливостями до дітей людських ми маємо силу звершувати це.

## Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

- 8 Бачите, великі і дивовижні діяння Господа. Які незбагненні глибини Його таємниць; і це неможливо, щоб людина розпізнала всі Його путі. І жодна людина не знає про Його путі, якщо вони не відкриті їй; отже, браття, не зневажайте одкровення Бога.
- 9 Бо знайте, силою Його слова людина прийшла на лице землі, тієї землі, яка була створена силою Його слова. Отже, якщо Бог міг сказати, і світ з'явився, і сказати, і людина була створена, о, чому тоді не може повелівати землею або створінням Його рук на лиці її згідно з Його бажанням і задоволенням?
- 10 Отже, браття, не прагніть радити Господеві, а беріть пораду з Його рук. Бо ось, ви самі знаєте, що Він радить в мудрості, і в справедливості, і в великій милості до всіх Своїх створінь.
- 11 Отже, улюблені браття, примиріться з Ним через Спокуту Христа, Його Єдинонародженого Сина, і ви можете одержати воскресіння, згідно з силою воскресіння, яка в Христі, і будете представлені як первістки Христа Богові, маючи віру і отримавши добру надію слави в Ньому перед тим, як Він явить Себе в плоті.
- 12 І ось, улюблені, не дивуйтеся, що я розповідаю вам про це; бо чому ж не розповідати про Спокуту Христа, і не отримати досконале знання про Нього, і не отримати знання про воскресіння і світ, що прийде?
- 13 Ось, мої браття, той, хто пророкує, нехай пророкує для порозуміння людей; бо Дух каже правду і не каже лжі. Отже, Він каже про речі, як вони дійсно є, і про речі, як вони дійсно будуть; отже, ці речі показані нам прямо, для спасіння наших душ. Але знайте, ми не єдині свідки в цьому; бо Бог також говорив це пророкам давнини.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

- 14 Але ось, Юдеї були твердошиїм народом; і вони зневажали слова прямоти, і вбивали пророків, і прагнули до того, чого вони не могли розуміти. Отже, через їхню сліпоту, сліпоту, яка прийшла через поглядання за межу, вони повинні неодмінно впасти; бо Бог забрав Свою прямоту від них, і передав їм багато того, чого вони не могли розуміти, тому що вони хотіли того. І тому що вони хотіли цього, Бог зробив це, щоб вони могли спіткнутися.
- 15 І ось я, Яків, змушений Духом пророкувати; бо я відчуваю через діяння Духа, Який в мені, що спотикаючись, Юдеї зречуться каменя, на якому вони могли б будувати і мати надійну основу.
- 16 Але ось, згідно з писанням, цей камінь стане великою, і останньою, і єдиною певною основою, на якій Юдеї можуть будувати.
- 17 Тож, мої улюблені, як це може бути, щоб вони, після заперечення надійної основи, зможуть коли-небудь будувати на ній, щоб вона могла стати їхнім наріжним каменем?
- 18 Слухайте, мої улюблені браття, я розкрию вам цю таємницю; якщо я за яких-небудь обставин не похитнуся у своїй рішучості в Дусі, і не спотикнуся через свою стурбованість за вас.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.

## Книга Якова 5

- 1 Ось, мої браття, чи не пам'ятаєте ви, як читали слова пророка Зиноса, з якими він звернувся до дому Ізраїля, кажучи:
- 2 Прислухайся, о ти, доме Ізраїля, і почуй слова мої, пророка Господа.
- 3 Бо ось так каже Господь, Я порівняю тебе, о доме Ізраїля, з культивованим оливковим деревом, яке чоловік взяв і підживив у своєму виноградникові; і воно росло, і зістарилося, і почало всихати.
- 4 І сталося, що хазяїн виноградника пішов туди, і він побачив, що його оливкове дерево почало всихати; і він сказав: Я підріжу його, і обкопаю його, і підживлю його, щоб воно, можливо, пустило б молоді і ніжні віти і не загинуло б.
- 5 І сталося, що він підрізав його, і обкопав його, і підживив його згідно зі своїм словом.
- 6 І сталося, що через багато днів воно почало випускати чимало молодих і ніжних віт; але ось основні віти почали гинути.
- 7 І сталося, що хазяїн виноградника побачив це, і він сказав своєму служителю: Мене засмучує, що я маю втратити це дерево; отже, піди і зріж віти від дикої оливи, і принеси їх сюди мені; і ми відріжемо ті основні віти, які починають усихати, і ми кинемо їх у вогонь, щоб вони згоріли.
- 8 А тоді, каже Господар виноградника, я візьму багато тих молодих і ніжних віт, і я прищеплю їх куди захочу; і не має значення, що може бути так, що коріння цього дерева загине, я все одно можу зберегти плоди його для себе; отже, я візьму ці молоді і ніжні віти, і я прищеплю їх куди захочу.
- 9 Візьми ти віти дикої оливи, і прищепи їх замість тих; а ті, що я відрізав, я кину у вогонь і спалю їх, щоб вони не заважали землі мого виноградника.
- 10 І сталося, що служитель Господаря цього виноградника зробив згідно з словом Господаря виноградника, і прищепив віти дикої оливи.

## Jacob 5

Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:

Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.

For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.

And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.

And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.

And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.

And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.

And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.

Take thou the branches of the wild olive tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.

And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive tree.

11 І Господар виноградника наказав, щоб її обкопали, і підрізали, і підживили, кажучи своєму служителю: Мене засмучує, що я маю втратити це дерево; отже, для того, щоб, можливо, я міг зберегти коріння його, аби воно не загинуло, щоб я міг зберегти його для себе, я зробив це.

12 Отже, роби, як сказав; доглядай дерево, і підживлюй його згідно з моїми словами.

13 А ці я розміщу в найвіддаленішій частині мого виноградника, куди захочу, це не має значення для тебе; і я зроблю це, щоб зберегти для себе природні віти дерева; і також, щоб я міг зібрати плоди з них про запас для себе; бо мене засмучує, що я втрачу це дерево і плоди з нього.

14 І сталося, що Господар виноградника зробив, як сказав, і сховав природні віти культивованої оливи в найвіддаленіших місцях виноградника, деякі в одному, а деякі в іншому, згідно з його волею і бажанням.

15 І сталося, що пройшов тривалий час, і Господар виноградника сказав своєму служителю: Ходімо, спустимося у виноградник, щоб ми могли попрацювати на винограднику.

16 І сталося, що Господар виноградника, а також служитель пішли до виноградника, щоб попрацювати. І сталося, що служитель сказав своєму хазяїнові: Ось, подивись; подивись на дерево.

17 І сталося, що Господар виноградника подивився і побачив дерево, до якого було прищеплено віти дикої оливи; і воно пустило паростки і почало приносити плід. І він побачив, що це було добре; і плід його був як природний плід.

18 І він сказав служителю: Дивись, віти дикого дерева одержали вологу від коріння, так що корінь надає багато сили; а через велику силу коріння дикі віти дали хороші плоди. Тож якби ми не прищепили ці віти, дерево це загинуло б. А тепер, дивись, я зберу багато плодів, які вродило це дерево; і плоди ці я зберу про запас, для самого себе.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.



19 І сталося, що Господар виноградника сказав своєму слугителю: Ходімо, давай підемо у найвіддаленішу частину виноградника і подивимось, чи не вродили природні віти цього дерева теж багато плодів, щоб я міг зібрати плоди з нього про запас для самого себе.

20 І сталося, що вони пішли туди, де хазяїн сховав природні віти дерева, і він сказав слугителю: Подивись на ці; і він побачив перші, і що вони вродили багато плодів; і він побачив також, що вони були хороші. І він сказав слугителю: Зніми плоди з них, і склади їх про запас, щоб я міг зберегти їх для самого себе; бо знаєш, сказав він, весь цей довгий час я підживлював їх, і вони вродили багато плодів.

21 І сталося, що слугитель сказав своєму хазяїнові: Як сталося, що ти прийшов сюди, щоб посадити це дерево, або цю віту дерева? Бо дивись, це було найнеродючіше місце на всій землі твого виноградника.

22 А Господар виноградника сказав йому: Не повай мене; я знав, що це було неродюче місце; отже, я сказав тобі, що я підживляв його довгий час, і ти бачиш, що воно вродило багато плодів.

23 І сталося, що Господар виноградника сказав своєму слугителю: Подивись сюди; ось я посадив другу віту дерева також; а ти знаєш, що ця ділянка землі була менш родюча, ніж перша. Але подивись на дерево. Я підживлював його цей тривалий час, і воно принесло багато плодів; отже, збирай їх і склади про запас, щоб я міг зберегти їх для самого себе.

24 І сталося, що Господар виноградника сказав знову своєму слугителю: Дивись сюди і побачиш також другу віту, яку я посадив; бачиш, я її теж підживлював, і вона вродила плоди.

25 І він сказав слугителю: Подивись сюди і побачиш останню. Бачиш, її я посадив на хорошому ґрунті; і я підживлював її цей тривалий час, і тільки частина дерева вродила хороший плід, а друга частина дерева вродила дикі плоди; ось, я підживлював це дерево так само, як другі.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.

And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.

And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.

And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.

26 І сталося, що Господар виноградника сказав слугителю: Відріж віти, що не дали хорошого плоду, і кинь їх у вогонь.

27 Але ось слугитель сказав йому: Підрізаймо її, і обкопуймо її, і підживлюймо її ще трохи, можливо вона принесе хороші плоди для тебе, щоб ти міг скласти їх про запас.

28 І сталося, що Господар виноградника і слугитель Господаря виноградника підживляли всі плоди виноградника.

29 І сталося, що тривалий час пройшов, і Господар виноградника сказав своєму слугителю: Ходімо, спустимося у виноградник, щоб ми могли знову попрацювати на винограднику. Бо ось, час наближається, і кінець скоро прийде; отже, я повинен скласти плоди про запас, для самого себе.

30 І сталося, що Господар виноградника і слугитель пішли до виноградника; і вони підійшли до дерева, чий природні віти були відламані, а дикі віти були прищеплені; і ось усілякі плоди вкривали дерево.

31 І сталося, що Господар виноградника скуштував плодів, кожного виду згідно з їхнім числом, і Господар виноградника сказав: Ось, такий тривалий час ми підживлювали це дерево, і я склав для себе про запас багато плодів.

32 Але ось, на цей раз воно принесло багато плодів, і немає жодного серед них хорошого. І ось, є всі види поганих плодів; і вони не принесуть мені ніякої користі, незважаючи на весь наш труд; і тепер мене засмучує те, що я можу втратити це дерево.

33 І Господар виноградника сказав слугителю: Що ми будемо робити з цим деревом, щоб я міг знову зберегти хороші плоди з нього для самого себе?

34 І слугитель сказав своєму хазяїнові: Дивись, через те що ти прищепив віти дикої оливи, вони піджили коріння, так що вони живі і не загинули; тож ти бачиш, що вони все ще хороші.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.

But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.

And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

35 І сталося, що Господар виноградника сказав своєму слугителю: Дерево не приносить мені ніякої користі, і коріння його не приносить мені ніякої користі, оскільки воно приносить злі плоди.

36 Проте я знаю, що коріння хороше, і для моєї власної мети я зберіг їх; і через їхню велику силу вони до цього давали від диких віт хороші плоди.

37 Але ось, дикі віти вирости і перерости коріння його; і через те що дикі віти перерости коріння його, воно дало багато злих плодів; і через те що воно дало так багато злих плодів, ти бачиш, що воно почало гинути; і вони скоро перезріють так, що їх можна буде вкинути у вогонь, якщо ми не зробимо з ними чогось, аби зберегти їх.

38 І сталося, що Господар виноградника сказав своєму слугителю: Давай спустимося у найвіддаленіші місця виноградника і побачимо, чи не вродили і природні віти також злі плоди.

39 І сталося, що вони пішли у найвіддаленіші місця виноградника. І сталося, що вони побачили, що плоди природних віт також згнили; так, першої, і другої, і також останньої; і всі вони стали гнилими.

40 І дикий плід останньої подолав ту частину дерева, що приносила хороший плід, так, що та віта відсохла і вмерла.

41 І сталося, що Господар виноградника заплакав і сказав слугителю: Що міг я ще зробити для мого виноградника?

42 Ось, я знав, що всі плоди виноградника, за винятком цих, згнили. А тепер ці, що колись давали хороші плоди, також зіпсувалися; і тепер усі дерева в моєму винограднику нічого не варті, окрім того, щоб бути зрубаними і вкинутими у вогонь.

43 І подивись, це, останнє, чії віти зів'яли, я посадив на хорошій ділянці землі; так, саме на тій, що становила найкращий вибір для мене з усіх інших ділянок землі мого виноградника.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

44 І ти бачиш, що я також зрубав те, що заважало на цій ділянці землі, аби я міг посадити це дерево замість нього.

45 І ти бачиш, що частина його принесла хороші плоди, а частина його принесла плоди дикі; і через те, що я не відрівав віти з нього і не вкинув їх у вогонь, ось, вони подолали хорошу віту, так що вона відсохла.

46 І ось послухай, незважаючи на все піклування, яким ми оточили мій виноградник, дерева в ньому згнили, так що перестали приносити хороші плоди; а ці я хотів зберегти, щоб скласти плоди з нього про запас для самого себе. Але бачиш, вони стали як дика олива, і вони не мають ніякої цінності, але тільки щоб бути відрубаними і кинутими у вогонь; і мене засмучує те, що я втрачу їх.

47 Але що я міг ще зробити в моєму виноградникові? Чи я ослабив свою руку і не підживлював його? Ні, я підживлював його, і я обкопував його, і я відрівав його, і я удобрював його; і я простягав мою руку майже весь день, і кінець наближався. І мене засмучує, що я повинен зрубати всі дерева в моєму виноградникові та і кинути їх у вогонь, щоб вони були спалені там. Хто ж це зіпсував мій виноградник?

48 І сталося, що служитель сказав своєму хазяїнові: Чи не велика висота твого виноградника—хіба віти його не подолали коріння, яке є хорошим? І через те що віти подолали коріння його, ось, росли вони швидше, ніж сила коріння, забираючи силу на себе. Ось я кажу, чи не це причина того, що дерева в твоєму виноградникові зіпсувалися?

49 І сталося, що Господар виноградника сказав своєму служителю: Ходімо і зрубаємо дерева у виноградникові і вкинемо їх у вогонь, щоб вони не заважали на землі мого виноградника, бо я зробив усе. Що я міг зробити ще для мого виноградника?

50 Але ось служитель сказав Господарю виноградника: Почекай ще трохи.

And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.

51 І Господар сказав: Добре, я почекаю ще трохи, бо мене дуже засмучує те, що я маю втратити дерева мого виноградника.

52 Отже, давай візьмемо віти з тих, що я посадив на найвіддаленіших ділянках мого виноградника, і прищепимо їх до того дерева, звідки вони взяті; і відріжмо з дерева ті віти, плоди з яких найгіркіші, і прищепимо природні віти цього дерева замість них.

53 І це зроблю я, щоб дерево не загинуло, щоб, можливо, міг зберегти для себе коріння його для моєї власної мети.

54 І, ось, коріння природних віт цього дерева, які я садив де завгодно, все ще живі; отже, щоб я міг зберегти їх також для моєї власної мети, я візьму від віт цього дерева, і я прищеплю їх до тих. Так, я прищеплю до них віти їхнього материнського дерева, аби я міг зберегти коріння для самого себе, щоб, коли вони стануть досить сильними, можливо, вони зможуть принести хороші плоди для мене, і я все ще можу мати славу в плодах мого виноградника.

55 І сталося, що вони взяли від природного дерева, яке стало диким, і прищепили до природних дерев, які теж стали дикими.

56 І вони також узяли з природних дерев, які стали дикими, і прищепили до їхнього материнського дерева.

57 І Господар виноградника сказав своєму служителю: Не зрізай дикі віти від дерев, окрім тих, що найгіркіші; і до них прищепи, згідно з тим, що я сказав.

58 І ми будемо знову підживлювати дерева виноградника, і ми будемо підстригати віти його; і ми відрубаємо з дерев ті віти, що вже згнили, що мають загинути, і кинемо їх у вогонь.

59 І це зроблю я, можливо, щоб коріння те могло набратися сили через їхню хорошу якість; і щоб через зміну віт добро могло подолати зло.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.

Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.

And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.

And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.

And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

- 60 І через те що я зберіг природні віти і коріння його, і що я прищепив природні віти знову до їхнього материнського дерева, і зберіг коріння їхнього материнського дерева, то, можливо, дерева мого виноградника зможуть приносити знову хороші плоди; і щоб я міг мати радість знову в плодах мого виноградника, і, можливо, щоб я міг втішатися надзвичайно, що я зберіг коріння і віти першого плоду—
- 61 Отже, піди і поклич служителів, щоб ми могли трудитися старанно з усією нашою силою у винограднику, щоб ми могли підготувати путь, щоб я міг знову породити природний плід, той природний плід, що є хорошим і найціннішим за всі інші плоди.
- 62 Отже, ходімо й трудімося з усією силою в цей останній раз, бо знайте, кінець наближається, і це в останній раз я буду підрізати мій виноградник.
- 63 Прищепіть віти; почніть з останніх, щоб вони могли бути першими, а щоб перші могли бути останніми, і обкопайте дерева, і старі, і молоді, перші й останні, щоб усі могли бути підживленими знову в останній раз.
- 64 Отже, обкопайте їх, і підріжте їх, і удобріть їх ще, в останній раз, бо кінець наближається. І якщо буде так, що ці останні живці виростуть і принесуть природний плід, тоді ви підготуєте для них путь, щоб вони могли рости.
- 65 І як почнуть вони рости, ти видалиш ті віти, що приносять гіркий плід, згідно з силою хороших і їхнім розміром; і ти не будеш видаляти всі погані відразу, бо коріння його буде надто сильним для живців, і живці ці загинуть, і втрачу я дерева мого виноградника.
- 66 Бо мене засмучує, що я маю втратити дерева в моєму виноградникові; отже, ти будеш видаляти погані в міру зростання хороших, щоб коріння і верхівка були однаковими за силою, доки хороші не подолають поганих, і погані будуть відрубані і кинуті у вогонь, щоб вони не обтяжували землю мого виноградника; і таким чином я вичищу від поганих мій виноградник.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

67 І віти природного дерева прищеплю я знову до природного дерева;

68 І віти природного дерева прищеплю я до природних віт дерева; і таким чином зведу я їх разом знову, щоб вони принесли природний плід, і вони стануть одним.

69 І погані будуть відкинуті, так, саме з усієї землі мого виноградника; бо ось, тільки цей один раз підріжу я свій виноградник.

70 І сталося, що Господар виноградника послав свого служителя; і служитель пішов і зробив, як Господар наказав йому, і привів других служителів; і було їх небагато.

71 І Господар виноградника сказав їм: Ідіть і трудіться у виноградникові з усією силою. Бо знайте, тільки цей останній раз буду я підживлювати мій виноградник; бо кінець вже зовсім поруч, і час скоро прийде; і якщо ви будете трудитися з усією силою зі мною, ви будете мати радість у плодах, які я відкладу для себе на той час, що незабаром прийде.

72 І сталося, що служителі пішли і трудилися з усією силою; і Господар виноградника трудився також разом з ними; і вони слухалися наказів Господаря виноградника у всьому.

73 І знову з'явилися природні плоди у винограднику; і природні віти почали рости і розростатися надзвичайно пишно; а дикі віти почали відрубувати і викидати; і вони зберегли коріння і верхівку його однаковими, згідно з їхньою силою.

74 І так вони трудилися з усією старанністю, згідно з наказами Господаря виноградника, а саме до тих пір, доки погані не були викинуті з виноградника, і Господар зберіг для себе дерева, що стали знову природними плодами; і вони стали наче одне тіло; і плоди були однаковими; і Господар виноградника зберіг для себе природний плід, який був найціннішим для нього від початку.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

75 І сталося, що коли Господар виноградника побачив, що його плоди хороші, і що його виноградник більше не зіпсований, він покликав своїх слугів і сказав їм: Ось, у цей останній раз ми піджирили мій виноградник; і ви бачите, що я вчинив за своїм бажанням; і я зберіг природний плід, який є хорошим, саме таким, яким він був з початку. І благословенні ви; бо через те, що ви були старанними, трудячись зі мною на моєму винограднику, і додержувалися моїх заповідей, і принесли мені знову природний плід, так що мій виноградник більше не є зіпсованим, і погане викинуто геть, ось, ви будете мати радість зі мною через плід мого виноградника.

76 Бо ось, довгий час буду я складати плоди мого виноградника для самого себе на той час, що скоро надходить; і в останній раз я підживив мій виноградник, і підрізав його, і обкопав його, і удобрив його; отже, я відкладу для самого себе плоди на довгий час, згідно з тим, що я сказав.

77 А коли прийде час, що злий плід знову прийде до мого виноградника, тоді я накажу зібрати хороші і погані; і хороші я збережу для себе, а погані я викину до належного їм місця. І тоді прийде час і кінець; і я накажу свій виноградник спалити у вогні.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

And when the time cometh that evil fruit shall again come into my vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard will I cause to be burned with fire.



## Книга Якова 6

- 1 І ось, слухайте, мої браття, я ж казав вам, що буду пророкувати, слухайте, це є моє пророцтво—те, що пророк Зинос казав про дім Ізраїля, коли він порівняв їх з культурною оливою, має обов'язково здійснитися.
- 2 І той день, коли Він простягне руку Свою знову вдруге, щоб відновити Свій народ, то є день, так, саме останній раз, коли слуги Господа вийдуть у Його силі, щоб підживити і підрізати Його виноградник; і після цього скоро настане кінець.
- 3 І якими благословенними є ті, хто трудився старанно в Його виноградникові; і якими проклятими є ті, хто буде викинутий до належного їм місця! І світ буде горіти в полум'ї.
- 4 І яким милосердним є наш Бог до нас, бо Він пам'ятає дім Ізраїля, і коріння й віти; і Він простирає Свої руки вперед до них весь день; а вони є твердошиїм і суперечливим народом; але ті, хто не закам'яніє серцем, буде спасеним у царстві Бога.
- 5 Отже, мої улюблені браття, я благаю вас словами розсудливості, щоб ви покалися, і прийшли з щирими намірами в серці, і припали до Бога, як Він припадає до вас. І доки Його рука милості простерта до вас у світлі дня, не закам'янійте серцем.
- 6 Так, сьогодні, якщо ви почуєте Його голос, не закам'янійте серцем; бо для чого ж вам умирати?
- 7 Бо знайте, після того як вас підживлювало добре слово Бога весь день, чи принесете ви злий плід, щоб вас було відрубано і кинуте у вогонь?
- 8 Слухайте, невже ви зречетеся цих слів? Невже ви зречетеся слів пророків; і невже ви зречетеся усіх слів, які було сказано про Христа, після того як так багато людей говорило про Нього; і заперечуватимите добре слово Христа, і силу Христа, і дар Святого Духа, і згасите Дух Святий, і насміхатиметеся над великим планом викуплення, який був складений для вас?

## Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

- 9 Хіба ви не знаєте, що якщо ви зробите це, сила викуплення і воскресіння, яка в Христі, приведе вас до того, що будете ви стояти з соромом і жахливою виною перед судом Бога?
- 10 І згідно з силою правосуддя, бо правосуддя не можна заперечувати, ви повинні піти геть до того озера вогню і сірки, полум'я якого не вгасиме, і дим якого здійснюється на віки вічні, те озеро вогню і сірки, яке є нескінченною мукою.
- 11 О тоді, мої улюблені браття, покайтеся ви і увійдіть тісними воротами, і продовжуйте йти дорогою, яка є вузькою, доки ви не отримаєте вічне життя.
- 12 О, будьте мудрими; що я ще можу сказати?
- 13 Нарешті я кажу вам "прощайте", до тих пір, поки я зустріну вас перед приємним місцем суду Бога, місцем, яке викликає у злочестивих величезний жах і страх. Амінь.

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

## Книга Якова 7

- 1 І ось сталося, після того як пройшло декілька років, що серед народу Нефія з'явився чоловік, ім'я якого було Шерем.
- 2 І сталося, що він почав проповідувати серед людей і проголошувати їм, що не буде ніякого Христа. І він проповідував багато улесливого для людей; і це він робив, щоб він міг знищити вчення Христа.
- 3 І він трудився старанно, щоб мати змогу відвернути серця людей, так що він відвернув багато сердець; і знаючи, що я, Яків, маю віру в Христа, Який прийде, він шукав можливості, щоб він міг зустрітися зі мною.
- 4 І був він освічений, тож досконало знав мову народу; отже, він міг застосовувати велику улесливість, і велику силу красномовства, згідно з силою диявола.
- 5 І він мав надію похитнути мене у вірі, незважаючи на багато одкровень і багато чого, що я бачив щодо всього цього; бо я справді бачив ангелів, і вони проповідували мені. І також я чув голос Господа, Який говорив до мене справжнім словом, час від часу; отже, мене не можна було похитнути.
- 6 І сталося, що він прийшов до мене, і ось у такий спосіб він звернувся до мене, кажучи: Брате Якове, я прагнув знайти можливість, щоб поговорити з тобою; бо я чув і також знаю, що ти багато ходиш, проповідуючи те, що ти називаєш євангелією, або вченням Христа.
- 7 І ти відвернув багато кого з народу, так що вони перекручують правильний шлях Бога, і не дотримуються закону Мойсея, який є правильним шляхом; і перетворюють закон Мойсея на поклоніння особі, яка, за твоїми словами, прийде через багато сот літ по тому. А тепер слухай, я, Шерем, заявляю тобі, що це блюзнірство; бо жоден з людей не знає такого; він не може розповідати про те, що настане. І в такий спосіб Шерем сперечався зі мною.
- 8 Але ось, Господь пролив Свій Дух у мою душу, так що я привів його у замішання стосовно всіх його слів.

## Jacob 7

And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.

And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.

And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.

And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.

And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.

And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.

And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.

But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

9 І я сказав йому: Чи заперечуєш ти Христа, Який прийде? А він сказав: Якби мав бути якийсь Христос, я б не заперечував його; але я знаю, що немає ніякого Христа, не було і ніколи не буде.

10 І я сказав йому: Чи ти віриш святим писанням? І він сказав: Так.

11 І я сказав йому: Тоді ти не розумієш їх; бо вони істинно свідчать про Христа. Ось, я кажу тобі, що жоден з пророків не писав, і не пророкував без того, щоб не казати про цього Христа.

12 І це ще не все—це було явлено мені, бо я чув і бачив; і це також було явлено мені силою Святого Духа; отже, якщо не буде здійснено Спокуту, все людство повинно бути загублене.

13 І сталося, що він сказав мені: Покажи мені ознаку цією силою Святого Духа, в якій ти обізнаний так багато.

14 І я сказав йому: Хто я такий, що буду спокушувати Бога показувати тобі ознаку того, про що ти знаєш, що воно істинне? Ти все одно будеш заперечувати це, тому що ти від диявола. Проте не моя воля станеться; але якщо Бог покарає тебе, нехай це буде ознакою тобі, що Він має владу, і на небесах, і на землі; і також, що Христос прийде. І Твоя воля, о Господи, звершиться, не моя.

15 І сталося, що коли я, Яків, промовив ці слова, сила Господа зійшла на нього, так що він упав на землю. І сталося, що його годували протягом багатьох днів.

16 І сталося, що він сказав людям: Зберіться завтра, бо я вмираю; отже, я бажаю говорити до людей перед тим, як я помру.

17 І сталося, що наступного дня велика кількість людей зібралася разом; і він говорив до них прямо і відкріся від того, чого він їх навчав, і визнав Христа, і силу Святого Духа, і проповідання ангелів.

18 І він прямо сказав їм, що він був обманутий силою диявола. І він казав про пекло, і про вічність, і про вічне покарання.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, inasmuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; wherefore, I desire to speak unto the people before I shall die.

And it came to pass that on the morrow the multitude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.

And he spake plainly unto them, that he had been deceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

19 І він сказав: Я боюся, через те, що вчинив непротистимий гріх, бо я брехав Богові; бо я заперечував Христа, і говорив, що вірив у святі писання; а вони істинно свідчать про Нього. І через те що я брехав Богові, я дуже боюся, що моє становище буде жалючим; але я признаюся Богові.

20 І сталося, що коли він сказав ці слова, він більше не міг говорити, і він спустив дух.

21 І коли безліч стало очевидцями, що він сказав це, перед тим як спустити дух, вони були вражені надзвичайно; так що сила Бога зійшла на них, і вони були знесилені до того, що впали на землю.

22 Тож це було приємно для мене, Якова, бо я просив цього у мого Батька, Який на небесах; бо Він почув моє волення і відповів на мою молитву.

23 І сталося, що спокій і любов Бога були знову відновлені серед людей; і вони вивчали писання, і не прислухалися більше до слів цього злочестивого чоловіка.

24 І сталося, що багато засобів було вигадано, щоб виправити і відродити Ламанійців до пізнання істини; але все це було марно, бо вони втішалися у війнах і кровопролитті, і вони мали вічну ненависть до нас, своїх братів. І вони постійно прагнули силою своєї зброї знищити нас.

25 Отже, люди Нефія зміцнювалися проти них своєю зброєю, і всією своєю могутністю, віруючи в Бога і скелю свого спасіння; отже, вони досі були переможцями над своїми ворогами.

26 І сталося, що я, Яків, став старим; і оскільки літопис цього народу зберігається на інших пластинах Нефія, отже, я завершую цей літопис, проголошуючи, що я написав згідно з найповнішими моїми знаннями, кажучи, що для нас пройшов час, і також життя наші промайнули, немов те було для нас уві сні, ми були самотнім і серйозним народом, мандрівниками, вигнаними з Єрусалима, народженими у стражданнях, в пустині, ненависні нашим братам, що викликало війни і суперечки; отже, ми сумували до кінця наших днів.

And he said: I fear lest I have committed the unpardonable sin, for I have lied unto God; for I denied the Christ, and said that I believed the scriptures; and they truly testify of him. And because I have thus lied unto God I greatly fear lest my case shall be awful; but I confess unto God.

And it came to pass that when he had said these words he could say no more, and he gave up the ghost.

And when the multitude had witnessed that he spake these things as he was about to give up the ghost, they were astonished exceedingly; insomuch that the power of God came down upon them, and they were overcome that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I had requested it of my Father who was in heaven; for he had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God was restored again among the people; and they searched the scriptures, and hearkened no more to the words of this wicked man.

And it came to pass that many means were devised to reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of the truth; but it all was vain, for they delighted in wars and bloodshed, and they had an eternal hatred against us, their brethren. And they sought by the power of their arms to destroy us continually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against them with their arms, and with all their might, trusting in the God and rock of their salvation; wherefore, they became as yet, conquerors of their enemies.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and the record of this people being kept on the other plates of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring that I have written according to the best of my knowledge, by saying that the time passed away with us, and also our lives passed away like as it were unto us a dream, we being a lonesome and a solemn people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a wilderness, and hated of our brethren, which caused wars and contentions; wherefore, we did mourn out our days.

27 І я, Яків, розумів, що повинен незабаром зійти в могилу; отже, я сказав моєму синові Еношу: Візьми ці пластини. І я сказав йому те, що мій брат Нефій наказав мені, і він обіцяв підкоритися наказам. І я закінчую свої записи на цих пластинах, записи, які є короткими; а з читачем я прощаюся, сподіваючись, що багато хто з моїх братів зможе прочитати мої слова. Браття, Бог з вами.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

## Книга Еноша

- 1 Ось, сталося, що я, Енош, знаючи про мого батька, що він був справедливою людиною—бо він навчав мене своїй мові, а також повчанням і застереженням Господа—і благословенне буде ім'я мого Бога за це—
- 2 І я розповім вам про боротьбу, яку я мав перед Богом, перед тим як я одержав відпущення моїх гріхів.
- 3 Ось, я ходив полювати на звірів у лісах; і слова, які я часто чув від мого батька про вічне життя, і про радість святих, запали глибоко в моє серце.
- 4 І моя душа жадала; і я став навколішки перед моїм Творцем, і я заволав до Нього в палкій молитві і благанні за свою власну душу; і весь день я волав до Нього; так, і коли прийшла ніч, я все ще здіймав свій голос високо, щоб він досяг небес.
- 5 І дійшов до мене голос, кажучи: Енош, твої гріхи прощені тобі, і ти будеш благословен.
- 6 І я, Енош, знав, що Бог не може обманювати; отже, моя провина була змита.
- 7 І я сказав: Господи, як це сталося?
- 8 І Він сказав мені: Через твою віру в Христа, Якого ти до того ніколи не чув і не бачив. І багато років пройде перед тим, як Він явиться у плоті; отже, йди далі, твоя віра спасла тебе.
- 9 Тож сталося, що коли я почув ці слова, я почав відчувати бажання до благополуччя моїх братів, Нефійців; отже, я вилив перед Богом усю мою душу за них.
- 10 І під час того як я боровся у духові, ось, голос Господа дійшов до моєї свідомості знову, кажучи: Я зйду до твоїх братів згідно з їхньою старанністю у виконанні Моїх заповідей. Я дав їм цю землю, а це священна земля; і Я прокляну її тільки в разі беззаконня; отже, Я зйду до твоїх братів згідно з тим, що Я сказав; і їхні провини принесу Я з сумом на їхні власні голови.

## The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.

11 І після того як я, Енош, почув ці слова, моя віра в Господа стала непохитною; і я молився до Нього, прикладаючи великі зусилля, за моїх братів, Ламанійців.

12 І сталося, що після того як я молився і домагався з усією старанністю, Господь сказав мені: Я дарую тобі за твоїми бажаннями через твою віру.

13 І ось бачиш, таким було бажання, яке я бажав від Нього,—що якщо буде так, що мій народ, Нефійці, впадуть у провину, і будуть якимось чином знищені, а Ламанійці не будуть знищені, то нехай Господь Бог збереже літопис мого народу, Нефійців; навіть якщо силою Його святої руки він може з'явитися якогось дня в майбутньому до Ламанійців, щоб, можливо, вони були приведені до спасіння,—

14 Бо тепер наші зусилля були марні, щоб відновити їх до істинної віри. І вони поклялися у гніві своєму, знищити, якщо буде можливість, наші літописи і нас, а також усі традиції наших батьків.

15 Отже, я, знаючи, що Господь Бог мав змогу зберегти наші літописи, волав до Нього тривалий час, бо Він сказав мені: Що б не попросили ви з вірою, сподіваючись, що ви одержите в ім'я Христа, ви одержите це.

16 І я мав віру, і я волав до Господа, щоб Він зберіг літописи; і Він склав завіт зі мною, що дасть їх Ламанійцям у Його належний час.

17 І я, Енош, знаю, що це буде згідно з завітом, який Він склав; отже, душа моя заспокоїлася.

18 І Господь сказав мені: Твої батьки також благали від Мене те саме; і це буде зроблено їм згідно з їхньою вірою; бо їхня віра була схожа на твою.

19 І ось сталося, що я, Енош, пішов поміж людей Нефія, пророкуючи про те, що станеться, і свідчив про те, що я чув і бачив.

And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.

And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.



20 І я даю звіт, що люди Нефія прагнули старанно відновити у Ламанійців істинну віру в Бога. Але наші зусилля були марні; їхня ненависть була незмінною, і їхнє зло єство вело їх до того, що вони стали дикими, і жорстокими, і кровожерливими, сповненими ідолопоклонства і брудноти; харчувалися дичиною; жили у наметах, блукали пустинею з коротким шкіряним поясом на стегнах своїх і з поголеними головами; і їхня вправність була в лукові, і в кривій шаблі, і в сокирі. І багато хто з них не їв нічого, окрім сирого м'яса; і вони постійно прагнули знищити нас.

21 І сталося, що люди Нефія обробляли землю, і вирощували всякі сорти зерна, і фруктів, і отари і стада, і отари всілякої худоби кожного виду, і кіз, і диких кіз, а також багато коней.

22 І було серед нас надзвичайно багато пророків. А люди були твердошиїм народом, насилу розуміли.

23 І не було нічого, крім надзвичайної суворості, проповідування і пророкування про війни, і розбрат, і знищення, і постійного нагадування їм про смерть, і тривалість вічності, і присуди та владу Бога, і все це, — бентежачи їх постійно, щоб тримати їх у страхі перед Господом. Я кажу, що не було нічого окрім цього, і надзвичайно велика прямота мови утримувала їх від швидкого опускання до знищення. І саме так я пишу про них.

24 І я бачив війни між Нефійцями і Ламанійцями в пліні моїх днів.

25 І сталося, що я почав старіти, і сто і сімдесят і дев'ять років пройшло з того часу, коли наш батько Легій залишив Єрусалим.

26 І я зрозумів, що повинен незабаром зійти в могилу, будучи змушеним під впливом сили Бога проповідувати і пророкувати цьому народові, і проголосувати Слово за істиною, яка у Христі. І я проголосовував його в усі мої дні, і втішався в ньому понад усе мирське.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things — stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

27      І я незабаром піду до місця свого покою, яке є з моїм Викупителем; бо я знаю, що в Ньому я спочину. І я втішаюся тим днем, коли моє смертне зодягнеться в безсмертне, і буде стояти перед Ним; тоді я побачу Його обличчя з радістю, і Він скаже мені: Прийди до Мене, благословенний ти, в оселях Батька Мого приготоване місце для тебе. Амінь.

And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

# Книга Ярома

- 1 Ось знайте, я, Яром, пишу декілька слів згідно з заповіддю мого батька Еноша, щоб наш родовід міг бути збереженим.
- 2 І оскільки ці пластини малі, а ці речі пишуться з тим наміром, щоб бути на користь нашим братам Ламанійцям, отже, є необхідність у тому, щоб я писав коротко; але я не писатиму ні про моє пророкування, ні про мої одкровення. Бо хіба я можу написати більше, ніж мої батьки написали? Бо хіба вони не відкрили план спасіння? Я кажу вам: Так; і це задовольняє мене.
- 3 Знайте, що необхідно багато зробити серед цього народу через закам'янілість їхніх сердець, і глухоту їхніх вух, і сліпоту їхнього розуму, і твердість їхніх ший; однак Бог надзвичайно милосердний до них, і ще не змів їх геть з лиця землі.
- 4 І багато є серед нас тих, хто мав багато одкровень, бо вони не всі твердошиї. І ті, хто не твердошиї і має віру, мають спілкування з Духом Святим, Який ясно показує дітям людським згідно з їхньою вірою.
- 5 І ось бачите, двісті років пройшло, і народ Нефія став сильним на цій землі. Вони пильнували за тим, щоб дотримуватися закону Мойсея і залишати суботній день священним для Господа. І вони не богохульствували; вони також не блюзнили. І закони цієї землі були надзвичайно суворі.
- 6 Їх було розсіяно по великій частині лиця землі, і Ламанійців також. І було їх набагато більше, ніж тих, хто був з Нефійців; і вони любили вбивство і пили кров тварин.
- 7 І сталося, що вони багато разів приходили проти нас, Нефійців, битися. Але наші царі і наші провідники були міцними людьми у вірі в Господа; і вони навчали людей шляхам Господа; отже, ми протистояли Ламанійцям і вигнали їх геть з наших земель, і почали укріплювати наші міста, та інші місця нашого успадкування.

# The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

- 8 І нас збільшувалося надзвичайно, і поширювалося на лиці землі, і ми збагатилися надзвичайно золотом, і сріблом, і коштовними речами, і витонченими виробами з дерева, будинками, механізмами, а також залізом і міддю, і латунню і сталлю, роблячи всілякі інструменти різних видів, щоб обробляти землю, і зброю для війни—так, гостроконечну стрілу, і сагайдак, і дротик, і спис, і всі пристосування для війни.
- 9 І були ми таким чином підготовлені до зустрічі з Ламанійцями, щоб вони не перемогли нас. Але слово Господа було підтвержене, те, що Він сказав нашим батькам, кажучи таке: Якщо будете виконувати Мої заповіді, досягнете успіху на цій землі.
- 10 І сталося, що пророки Господа погрожували народові Нефія, згідно з словом Бога, що якщо вони не дотримуватимуться заповідей, а впадуть у провину, то їх буде знищено з лиця землі.
- 11 Отже, пророки, і священники, і вчителі працювали старанно, з довготерпінням закликаючи людей до старанності; навчаючи заповіді Мойсея і меті, для якої він був даний; переконуючи їх чекати на Месію, і вірити, що Він прийде, наче Він вже є. І в такий спосіб вони навчали їх.
- 12 І сталося, що роблячи так, вони зберегли їх від знищення з лиця землі; бо вони кололи їхні серця словом, постійно спонукаючи їх до покаяння.
- 13 І сталося, що двісті і тридцять і вісім років пройшло—у війнах, і суперечках, і розбраті, протягом більшості часу.
- 14 І я, Яром, не пишу більше, бо пластини малі. Але знайте, мої браття, ви можете звернутися до інших пластин Нефія; бо ось, на них літописи наших воєн вигравіювані, згідно з записами царів або тих, кому вони наказали записувати.
- 15 І я передаю ці пластини в руки мого сина Омнія, щоб вони могли зберігатися за заповідями моїх батьків.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

And I deliver these plates into the hands of my son Omni, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

## Книга Омнія

- 1 Ось сталося, що я, Омній, маючи заповідь від мого батька, Ярома, що я повинен написати децю на цих пластинах, щоб зберегти наш родовід,—
- 2 Отже, в мої дні, я б хотів, щоб ви знали, що я багато боровся мечем, щоб зберегти мій народ, Нефійців, щоб він не потрапив до рук своїх ворогів, Ламанійців. Але знайте, я сам злочестива людина, і я не виконував устави і заповіді Господа, як це мені належало робити.
- 3 І сталося, що двісті і сімдесят і шість років пройшло, і в нас було багато мирних часів; і в нас було багато часів, коли ми мали серйозні війни і кровопролиття. Так, і в цілому, двісті і вісімдесят і два роки пройшло, і я зберіг ці пластини згідно із заповідями моїх батьків; і я передаю їх моему синові Амаронові. І я закінчую.
- 4 І ось я, Амарон, записую речі, які я записую, і яких небагато, у книгу мого батька.
- 5 Ось, сталося, що триста і двадцять років пройшло, і найбільш злочестиву частину Нефійців було знищено.
- 6 Бо Господь не дозволить, після того як Він вивів їх з землі Єрусалима, і утримав, і зберіг їх від потрапляння до рук їхніх ворогів, так, Він не дозволить, щоб слова не підтвердились, які Він говорив нашим батькам, кажучи таке: Якщо ви не будете виконувати Моїх заповідей, ви не будете процвітати на цій землі.
- 7 Отже, Господь покарав їх великим судом; проте Він зберіг праведних, щоб вони не загинули, але вивільнив їх з рук їхніх ворогів.
- 8 І сталося, що я передав пластини моему братові Кемішеві.

## The Book of Omni

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

9 Тепер я, Кеміш, запишу дещо, що я запишу, до тієї самої книги, що й мій брат; бо ось, я бачив останнє, що він записав, що він записав це своєю власною рукою; і записав він це в день, коли він передав їх мені. І у такий спосіб ми ведемо літопис, бо це є заповідями наших батьків. І я закінчую.

10 Ось я, Авінадом, є сином Кеміша. Ось, сталося, що я бачив багато воєн і розбрату між моїм народом, Нефійцями, і Ламанійцями; і я, моїм власним мечем, забрав життя багатьох Ламанійців на захист своїх братів.

11 І бачите, літопис цього народу вигравіюваний на пластинах, який є у царів, протягом поколінь; і я не знаю ніякого одкровення, окрім того, яке було записано, ані пророцтва; отже, те, що належить, записано. І я закінчую.

12 Ось я є Амалекій, син Авінадома. Слухайте, я розповім вам дещо стосовно Мосії, якого було зроблено царем над землею Зарагемлі; бо ось, його було попереджено Господом, щоб він утік з землі Нефія, і ті, хто прислухається до голосу Господа, мають також піти з цієї землі з ним у пустиню—

13 І сталося, що він зробив так, як Господь наказав йому. І вони пішли з цієї землі в пустиню, стільки їх, скільки прислухалося до голосу Господа; і їх супроводжувало багато проповідувань і пророкувань. І їх повчало постійно слово Бога; і їх вела сила Його руки крізь пустиню, доки вони не прийшли на землю, яка називалася землею Зарагемлі.

14 І вони відкрили там народ, який називався народом Зарагемлі. Тож була велика радість серед народу Зарагемлі; і також Зарагемля зрадив надзвичайно, тому що Господь прислав народ Мосії з пластинами з латуні, на яких містився літопис Юдеїв.

15 Ось сталося, що Мосія довідався про те, що народ Зарагемлі вийшов з Єрусалима у той час, коли Седекію, царя Юдеї, було забрано у полон до Вавилону.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.

16 І вони мандрували пустинею, і їх було приведено рукою Господа через великі води на землю, де Мосія й знайшов їх; і вони жили там з того часу і надалі.

17 І на той час, як Мосія знайшов їх, вони стали надзвичайно численні. Проте вони вели багато воєн і серйозних суперечок, гинули від меча час від часу; і їхня мова стала викривлена; і вони не принесли ніяких літописів з собою; і вони заперечували існування свого Творця; і ні Мосія, ні народ Мосії не могли зрозуміти їх.

18 Але сталося, що Мосія зробив так, щоб їх було навчено його мові. І сталося, що після того як їх було навчено мові Мосії, Зарагемля переказав родовід своїх батьків по пам'яті; і вони записані, але не на цих пластинах.

19 І сталося, що люди Зарагемлі і Мосії об'єдналися разом; і Мосія був призначений їхнім царем.

20 І сталося, у дні Мосії було принесено до нього великий камінь з гравіюваннями на ньому; і він переказав ці гравіювання даром і силою Бога.

21 І вони розповідали про якогось Коріантумра і вбитих його людей. І Коріантумр був знайдений людьми Зарагемлі; і він жив з ними протягом дев'ятих місяців.

22 Вони також говорили декілька слів про його батьків. І його перші батьки пішли від тієї башти тоді, коли Господь змішав мову людей; і суворість Господа впала на них згідно з Його вироками, які є справедливими; і їхні кістки лежать розсіяні по землі, що на північ.

23 Ось, я, Амалекій, народився в дні Мосії; і я дожив і бачив його смерть; і Веніамин, його син, царює замість нього.

And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.

And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.

But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.

And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.

And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.

And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.

It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.

Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

24 І знайте, я бачив у дні царя Веніямина серйозну війну і багато кровопролиття між Нефійцями і Ламанійцями. Але знайте, Нефійці отримали велику перевагу над ними; так, настільки, що цар Веніамин вигнав їх із землі Зарагемлі.

25 І сталося, що я почав старіти; і, не маючи сімені і знаючи царя Веніямина як справедливу людину перед Господом, отже, я передам ці пластини йому, закликаючи всіх людей прийти до Бога, Святого Ізраїля, і вірити в пророцтва, і в одкровення, і в проповідування ангелів, і в дар говорити на языках, і в дар тлумачення мов, і в усе, що є добре; бо немає нічого, що є добрим, окрім того, що йде від Господа; а все, що зле, йде від диявола.

26 І ось, мої улюблені браття, я б хотів, щоб ви прийшли до Христа, Який є Святий Ізраїля, і скуштували від Його спасіння і сили Його викуплення. Так, приходьте до Нього, і віддайте всю вашу душу як жертвоприношення Йому, і продовжуйте поститися і молитися, і терпіти до кінця; і як те, що Господь живий, ви будете спасенні.

27 А тепер я розповім дещо про певну кількість тих, хто пішов у пустиню, щоб повернутися на землю Нефія; бо великою була кількість тих, хто бажав оволодіти землею їхнього успадкування.

28 Отже, вони пішли в пустиню. І їхній провідник, будучи сильною і могутньою людиною, і твердошиєю людиною, отже, він зробив так, що виникли суперечки між ними; і їх усіх було вбито, окрім п'ятдесятьох, у пустині, і вони знову повернулися на землю Зарагемлі.

29 І сталося, що вони взяли також ще значну кількість людей і вирушили в подорож знову до пустині.

30 І я, Амалекій, мав брата, який також пішов з нами; і я нічого не знаю про них з тих пір. І я вже скоро ляжу в свою могилу; і ці пластини вже завершені. І я закінчую свою розповідь.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, in-somuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiff-necked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.



## Слова Мормона

- 1 І ось я, Мормон, будучи готовим передати літопис, який я робив, до рук мого сина Моронія, знайте, я був свідком усього знищення мого народу, Нефійців.
- 2 І через багато сот літ після пришествя Христа я передаю ці літописи в руки мого сина; і я гадаю, що він засвідчить цілковите знищення мого народу. Але нехай дарує Бог, щоб він міг пережити їх, щоб він міг написати дещо про них, і дещо про Христа, щоб, можливо, одного дня це могло бути їм на користь.
- 3 І ось, я розповідаю дещо про те, що я написав; бо після того як я зробив скорочення з пластин Нефія, до царювання цього царя Веніямина, про якого Амалекій говорив, я продивився літописи, які були передані в мої руки, і я знайшов ці пластини, які вміщували цю маленьку розповідь про пророків, від Якова до царювання цього царя Веніямина, і також багато з слів Нефія.
- 4 І те, що є на цих пластинах, приємне для мене через пророцтва про пришествя Христа; і мої батьки знали, що багато з них виповнилося; так, і я також знаю, що все, що було пророковано про нас до цього дня, виповнилося, а все, що йде далі від цього дня, повинно неминуче статися—
- 5 Отже, я вибрав саме це, щоб закінчити цим мій літопис, решту мого літопису я візьму з пластин Нефія; і я не можу написати і сотої частини всього про мій народ.
- 6 Але знайте, я візьму ці пластини, які вміщують ці пророцтва і одкровення, і покладу їх разом з рештою мого літопису, бо вони є вибраними для мене; і я знаю, що вони будуть вибраними для моїх братів.

## The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

- 7 І я роблю це для мудрої цілі; бо так мені підказано, згідно з діяннями Духа Господа, Який в мені. І ось, я не знаю всього; але Господь знає все, що має статися; ось тому Він діє в мені, щоб я робив згідно з Його волею.
- 8 І моя молитва до Бога стосується моїх братів, щоб вони могли знову прийти до пізнання Бога, так, викуплення Христа; щоб вони знову могли стати чудовим народом.
- 9 І ось я, Мормон, переходжу до закінчення мого літопису, який я беру з пластин Нефія; і я роблю це згідно з знаннями і розумінням, які Бог дав мені.
- 10 Отже, сталося, що після того як Амалекій передав ці пластини в руки царя Веніямина, він узяв їх і поклав з іншими пластинами, які вміщували літописи, що передавалися царями з покоління до покоління аж до днів царя Веніямина.
- 11 І вони їх передавали від царя Веніямина з покоління до покоління до тих пір, поки вони не потрапили до моїх рук. І я, Мормон, молюся Богові, щоб вони могли зберегтися від цього часу і надалі. І я знаю, що вони будуть збережені; бо великі речі написані на них, за якими мій народ і їхні брати будуть судимі у великий і останній день, згідно з словом Бога, яке написано.
- 12 І ось, про цього царя Веніямина—він мав деякі суперечки поміж своїм власним народом.
- 13 І сталося також, що військо Ламанійців вийшло з землі Нефія, щоб битися проти його народу. Але знайте, цар Веніамин зібрав разом своє військо, і він став проти них; і він бився силою своєї власної руки, мечем Лавана.
- 14 І в силі Господа вони билися проти своїх ворогів, аж поки вони не вбили багато тисяч Ламанійців. І сталося, що вони билися проти Ламанійців, поки не вигнали їх з усіх земель свого успадкування.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

- 15 І сталося, що після того як були удавані христии, і вуста їм було замкнено, і вони покарані відповідно до їхніх злочинів;
- 16 І після того як були удавані пророки, і лжеповідники і вчителі серед народу, і всі вони були покарані відповідно до їхніх злочинів; і після того як було багато розбрату і багато відходів геть до Ламанійців, ось, сталося, що цар Веніямин, з допомогою святих пророків, які були серед його народу,—
- 17 Бо знайте, цар Веніямин був святою людиною, і він царював над своїм народом у праведності; і було багато святих людей на тій землі, і вони промовляли слово Бога з силою і з повноваженням; і вони вживали багато різкості через твердошиїсть людей—
- 18 Отже, з допомогою їх цар Веніямин, докладаючи зусилля всієї могутності свого тіла і здібності всієї своєї душі, а також і пророки, ще раз встановив мир на цій землі.

And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;

And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—

For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—

Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

# Книга Мосії

## Мосія 1

- 1 І тепер не було більше розбрату на всій землі Зарагемлі, серед усіх людей, які належали цареві Веніямину, так що цар Веніямин мав тривалий мир до кінця своїх днів.
- 2 І сталося, що він мав трьох синів; і він назвав їх іменами Мосія, і Гелорум, і Геламан. І він зробив так, щоб їх навчали всієї мови його батьків, щоб з допомогою цього вони могли стати людьми розуміючими; і щоб вони знали про пророцтва, які промовлялися вустами їхніх батьків, і які були дані їм рукою Господа.
- 3 І він також навчав їх про літописи, які були вигравіювані на пластинах з латуні, кажучи: Сини мої, я б хотів, щоб ви запам'ятали, що якби не ці пластини, які вміщують ці літописи і ці заповіді, ми мали б страждати у незнанні навіть дотепер, не знаючи таємниць Бога.
- 4 Бо неможливо було б, щоб наш батько, Легій, зміг би запам'ятати все це, щоб навчити цьому своїх дітей, якби не допомога цих пластин; бо його було навчено мови Єгиптян, тому він міг читати ці вигравіювані письмена, і навчати їм своїх дітей, щоб з допомогою цього, вони могли навчати їм своїх дітей, і таким чином виконувати заповіді Бога аж дотепер.
- 5 Я кажу вам, сини мої, якби не ці речі, які були втримані і збережені рукою Бога, щоб ми могли читати і розуміти Його таємниці, і мати Його заповіді завжди перед своїми очима, то навіть наші батьки виродилися б у звірів, і ми були б як наші брати, Ламанійці, які не знають нічого про все це, або навіть не вірять у це, коли їх навчають цьому, через традиції їхніх батьків, які є неправильними.

# The Book of Mosiah

## Mosiah 1

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

- 6 О сини мої, я б хотів, щоб ви пам'ятали, що ці висловлювання істинні, і також, що ці записи істинні. І знайте, також і пластини Нефія, які вміщують літописи і висловлювання наших батьків з тих пір, як вони залишили Єрусалим, і дотепер, і вони є істинними; і ми можемо знати про їхню істинність, тому що маємо їх перед своїми очима.
- 7 І ось, сини мої, я б хотів, щоб ви не забували вивчати їх старанно, щоб мати користь від цього; і я б хотів, щоб ви виконували заповіді Бога, щоб ви могли процвітати на землі згідно з обіцаннями, які Господь дав нашим батькам.
- 8 І ще багато чому цар Веніямин навчав своїх синів, що не записано в цій книзі.
- 9 І сталося, що після того як цар Веніямин закінчив навчати своїх синів, він зістарився і побачив, що дуже скоро він має піти дорогою всього земного; отже, він подумав, що буде доцільним, щоб він передав царство одному з своїх синів.
- 10 Отже, він наказав привести до нього Мосію; і ось ті слова, з якими він звернувся до нього, кажучи: Сину мій, я хотів би, щоб ти зробив оголошення по всій цій землі серед усього цього народу, або народу Зарагемлі, і народу Мосії, який живе на цій землі, щоб завдяки цьому можна було зібрати їх разом; бо на завтра я проголошу цьому своєму народові моїми власними вустами, що ти є царем і правителем над цим народом, якого наш Господь Бог дав нам.
- 11 І більше того, я дам цьому народові ім'я, щоб з допомогою цього вони могли відрізнитися від усіх людей, яких Господь Бог вивів з землі Єрусалимської; і я роблю це, тому що вони були старанним народом у додержанні заповідей Господа.
- 12 І я даю їм ім'я, яке ніколи не буде викреслене, хіба що тільки через провину.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

13 Так, і ще більше я кажу тобі, що якщо цей високовподобаний Господом народ впаде у провину і стане народом злочестивим і таким, що порушує подружню вірність, то Господь відмовиться від них, щоб через це вони стали слабкими, як їхні браття; і Він не буде більше охороняти їх Своєю незрівнянною і дивовижною силою, як Він досі охороняв наших батьків.

14 Бо я кажу тобі, якби Він не простирив Свою руку, охороняючи наших батьків, вони б попали до рук Ламанійців, і стали жертвою їхньої ненависті.

15 І сталося, що після того як цар Веніямин скінчив ці промови до свого сина, тоді він передав йому відповідальність за всі справи царства.

16 І понад це, він також дав йому доручення щодо літописів, які були вигравіювані на пластинах з латуні; а також пластин Нефія; а також щодо меча Лавана, і кулі, або дороговказу, який вів наших батьків через пустиню, який був приготований рукою Господа, щоб з його допомогою вони могли бути виведені, кожний відповідно до уваги і старанності, які вони виявляли до нього.

17 Отже, оскільки вони були невірними, вони не процвітали і не просувалися вперед у своїх мандрах, але були відкинуті назад, і зазнавали на собі незадоволення Бога; і ось чому їх було покарано голодом і тяжкими скорботами, щоб збуджувати їх пам'ятати свій обов'язок.

18 І ось сталося, що Мосія пішов і зробив, як його батько наказав йому, і проголошував усім людям, хто був на землі Зарагемлі, щоб у зв'язку з цим вони могли зібратися разом, щоб піти в храм і почути слова, які його батько говоритиме їм.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.

And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.

Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.

And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

## Мосія 2

- 1 І сталося, що після того як Мосія зробив так, як його батько наказував йому, і проголосив по всій землі, щоб люди зібралися разом з усієї землі, щоб вони могли піти в храм послухати слова, з якими цар Веніямин звернеться до них.
- 2 І було їх дуже багато, саме так багато, що вони не злічили їх; бо вони розмножилися надзвичайно і стало їх багато на цій землі.
- 3 І вони взяли первородних від своїх отар, щоб вони могли принести жертву і всеспалення за законом Мойсея;
- 4 І ще щоб вони могли скласти дяку Господеві Богу їхньому, Який вивів їх з землі Єрусалима, і Який визволив їх з рук їхніх ворогів і призначив справедливих людей бути їхніми вчителями, а також справедливого чоловіка бути їхнім царем, який встановив мир на землі Зарагемлі, і який навчив їх додержуватися заповідей Бога, щоб вони могли втішатися і сповнитися любов'ю до Бога і всіх людей.
- 5 І сталося, що коли вони підійшли до храму, вони поставили свої намети навколо, кожний чоловік з своєю сім'єю, яка складалася з його дружини, і його синів, і його дочок, і їхніх синів, і їхніх дочок, від найстаршого до наймолодшого, і кожна сім'я була окремо від іншої.
- 6 І вони поставили свої намети навколо храму, кожний чоловік поставив свого намета дверима до храму, щоб таким чином вони могли залишатися в своїх наметах і почути слова, які цар Веніямин буде говорити їм;
- 7 Бо число їх було таким великим, що цар Веніямин не міг повчати їх усіх у стінах храму, ось чому він наказав звести башту, щоб у такий спосіб його люди могли почути слова, які він буде говорити їм.

## Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

8 І сталося, що він почав говорити до свого народу з башти; і не всі вони могли почути його слова через величезність натовпу; ось чому він наказав, щоб слова, які він говорив, були записані і розповсюджені серед тих, до кого не досягав звук його голосу, щоб вони теж могли сприйняти його слова.

9 І ось ці слова, які він промовляв і наказав записати, кажучи: Браття мої, всі ви, хто зібрався разом, ви, хто може почути мої слова, які я буду говорити вам у цей день; бо я наказав вам приходити сюди не для того, щоб ви поставилися легковажно до слів, які я буду говорити, але для того, щоб ви прислухалися до мене, і відкрили свої вуха, щоб почути, і свої серця, щоб зрозуміти, і свій розум, щоб таємниці Бога могли б розгорнутися перед вашими очима.

10 Я наказав вам приходити сюди не для того, щоб ви боялися мене або думали, що я сам більше, ніж смертна людина.

11 Але я такий самий, як і ви, підвладний усіляким недугам тіла й розуму; але я був вибраний цим народом, і посвячений моїм батьком, і мав дозвіл від руки Господа, щоб бути правителем і царем над цим народом; і був підтриманий і збережений Його незрівнянною силою, щоб служити вам з усією міццю, розумом і силою, що їх Господь надав мені.

12 Я кажу вам, оскільки мені було дозволено провести свої дні в служінні вам, навіть дотепер, і я не домагався ні золота, ні срібла, ні всіляких багатств від вас;

13 Не дозволяв я також, щоб ви ані були ув'язнені в темницях, ані були рабами один у одного, ані вбивали, ані грабували, ані крали, ані чинили перелюб; тож я не дозволяв, щоб ви чинили злочестивість усякого роду, а вчив вас, що вам слід дотримуватися заповідей Господа в усьому, що Він наказав вам,—

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—



14 І я, дійсно, сам трудився своїми власними руками, щоб служити вам, і щоб ви не були обтяжені податками, і щоб ніщо не сходило на вас таке, що було б тяжко зносити,—і всього цього, про що я говорив, ви самі є свідками в цей день.

15 Все-таки, мої брати, я робив це не для того, щоб хвалитися, і не для того я кажу це, щоб звинувачувати вас; але я кажу вам це, щоб ви знали, що я можу відповідати з чистим сумлінням перед Богом у цей день.

16 Ось, я кажу вам, що сказавши вам про те, що я провів свої дні в служінні вам, я не хочу хвалитися, бо я був тільки на службі у Бога.

17 І слухайте, я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові.

18 Ось, ви назвали мене своїм царем; і якщо я, кого ви називаєте своїм царем, докладав зусиль, щоб служити вам, то хіба не повинні ви також докласти зусиль, щоб служити один одному?

19 І ще слухайте, якщо я, кого ви називаєте своїм царем, хто провів свої дні в служінні вам, і водночас був на службі у Бога, заслуговую на дяку від вас, о як же ви маєте дякувати своєму небесному Царю!

20 Я кажу вам, мої браття, якщо ви складете всю дяку і хвалу, яку вся ваша душа має вмістити, Тому Богові, Який створив вас, і підтримав і зберіг вас, і зробив так, щоб ви втішалися, і дарував вам, щоб ви жили в мирі один з одним,—

21 Я кажу вам, якщо ви служитимете Тому, Хто створив вас від початку, і оберігає вас день у день, даючи вам дихання, щоб ви жили і пересувалися, і діяли за своїм власним бажанням, і навіть підтримуючи вас то однієї миті, то другої,—я кажу, якщо ви служитимете Йому всією своєю душею, все одно ви будете невігідними слугами.

And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.

And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

22 І знайте, все, чого Він вимагає від вас, — це виконувати Його заповіді; і Він обіцяв вам, якщо ви будете виконувати Його заповіді, ви будете процвітати на цій землі; а Він ніколи не відходить від того, що Він сказав; отже, якщо ви будете виконувати Його заповіді, Він благословить вас і надасть вам процвітання.

23 І ось, по-перше, Він створив вас, і дарував вам життя ваше, за яке ви в боргу перед Ним.

24 І по-друге, Він вимагає від вас робити так, як Він наказав вам; за це, якщо ви зробите так, Він негайно благословить вас; і ось чому Він заплатив вам. А ви все ще в боргу перед Ним, і тепер є, і будете, на віки вічні; отже, чим вам хвалитися?

25 І ось я питаю, чи можете ви сказати що-небудь про себе? Я відповідаю вам: Ні. Ви не можете сказати, що ви навіть такі, як прах землі; а ви ж були створені з праху землі; але знайте, це належить Тому, Хто створив вас.

26 І я, навіть я, кого ви назвали своїм царем, не кращий за вас; бо я теж з праху. І ви бачите, що я старий, і вже збираюся віддати це смертне тіло його матері-землі.

27 Отже, як я сказав вам, що служив вам, йдучи з чистим сумлінням перед Богом, саме так тепер я потурбувався, щоб ви зібралися разом, щоб мене визнали невинуватим, і щоб ваша кров не перейшла на мене, коли я стану, щоб судив мене Бог за все, що Він наказав мені щодо вас.

28 Я кажу вам, що я зробив так, щоб ви зібралися разом, для того, щоб я міг звільнити свій одяг від вашої крові, в цей час, коли я збираюся зійти в мою могилу, щоб я міг зійти в спокої, і мій безсмертний дух міг приєднатися до хорів зверху, співаючи хвалу справедливому Богові.

29 І більш того, я кажу вам, що я зробив так, щоб ви зібралися разом, аби я міг проголосити вам, що я не можу більше бути ні вашим учителем, ні вашим царем;

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

30 Бо навіть у цей час усе моє тіло тремтить надзвичайно, коли я намагаюся говорити з вами; але Господь Бог підтримує мене, і дозволив мені говорити до вас, і наказав мені, що я маю проголосити вам у цей день, що мій син Мосія є царем і правителем над вами.

31 І ось, браття мої, я хотів би, щоб ви робили так, як досі робили. Так, як ви виконували мої накази, а також накази мого батька, і процвітали, і були збережені, щоб не потрапити в руки ваших ворогів, саме так, якщо ви будете виконувати накази мого сина, або заповіді Бога, які будуть передаватися вам через нього, ви будете процвітати на землі, і ваші вороги не будуть мати ніякої сили над вами.

32 Але, о люди мої, стережіться, щоб не виникло суперечок між вами, і ви не забажали послухатися злого духа, про якого говорив мій батько Мосія.

33 Бо знайте, горе проголошено тому, хто бажає слухатися того духа; бо якщо він бажає слухатися його, і залишається і помирає в своїх гріхах, той п'є прокляття для своєї власної душі; бо він одержує як винагороду вічне покарання, переступивши закон Бога всупереч своїм власним знанням.

34 Я кажу вам, що немає серед вас нікого, окрім ваших маленьких діточок, яких не навчали цьому, хто б не знав, що ви навіки в боргу перед вашим небесним Батьком, щоб віддавати Йому все, що ви маєте, і себе; і також вас навчали про літописи, які вміщують пророцтва, виголошені святими пророками, аж відтоді, коли наш батько Легій залишив Єрусалим;

35 А також усе, що говорилося нашими батьками дотепер. І знайте ще, вони говорили те, що було їм наказано Господом; отже, це справедливе та істинне.

36 І ось я кажу вам, мої браття, що після того як ви знаєте і були навчені всьому цьому, якщо ви переступите і підете супротив того, про що говорилося, тоді ви від'єднаєте себе від Духа Господа, так що Він не буде мати місця в вас, щоб направляти вас шляхами мудрості, щоб ви були благословенними, процвітаючими і збереженими,—

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

- 37 Я кажу вам, що та людина, що зробить це, вийде на відкритий бунт проти Бога; отже, вона бажає слухатися злого духа, і стати ворогом усієї праведності; через те Господеві немає місця в ній, бо Він не живе в нечестивих храмах.
- 38 Отже, якщо та людина не покається і залишиться, і помре ворогом Богові, вимоги божественної справедливості пробудять її безсмертну душу до живого відчуття її власної провини, яке змусить її відступити від присутності Господа, і сповнить її груди провинною, і болем, і мукою, які схожі на негасимий вогонь, чиє полум'я піднімається на віки вічні.
- 39 І ось я кажу вам, що милість не має позову на цю людину; отже, її кінцева доля терпіти нескінченну муку.
- 40 О всі ви, старі люди, а також ви, молоді люди, і ви, малі діти, хто може розуміти мої слова, бо я говорив вам прямо, щоб ви могли зрозуміти, я молюся, щоб ви пробудилися і запам'ятали жахливе становище тих, хто впав у провину.
- 41 І більше того, я б хотів, щоб ви зважили на благословенний і щасливий стан тих, хто виконує заповіді Бога. Бо знайте, вони благословенні в усьому, як у тлінному, так і в духовному; і якщо вони вистоять вірними до кінця, їх приймуть на небесах, щоб завдяки цьому вони могли жити з Богом у стані нескінченного щастя. О пам'ятайте, пам'ятайте, що це є істинне; бо Господь Бог сказав це.

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

## Мосія 3

- 1 І знову, браття мої, я хочу привернути вашу увагу, бо я маю ще дещо сказати вам; бо ось, я маю сказати вам про те, що настане.
- 2 І те, що я скажу вам, стало відомо мені від Бога через ангела. І він сказав мені: Пробудися; і я пробудився, і побачив, що він стояв переді мною.
- 3 І він сказав мені: Пробудися, і послухай слова, які я скажу тобі; бо знай, я прийшов, щоб звістити тобі приємну новину великої радості.
- 4 Бо Господь почув твої молитви, і оцінив твою праведність, і послав мене звістити тебе, щоб ти міг втішитися; і щоб ти міг звістити твій народ, щоб вони також могли сповнитися радості.
- 5 Бо знай, час настає, і він вже не так далеко, що з силою Господь Вседержитель, Який царює, Який був, і є од усієї вічності до всієї вічності, зійде з небес до дітей людських, і буде жити в скинії з глини, і піде до людей, творячи могутні чудеса, буде зціляти хворих, оживляти мертвих, дасть кульгавим ходити, сліпим поверне зір, і глухим—слух, і буде виліковувати всілякі хвороби.
- 6 І Він виганятиме дияволів, або злих духів, які живуть у серцях дітей людських.
- 7 І ось, Він витерпить спокуси, і біль у тілі, голод, спрагу і втому, навіть більше, ніж людина може витерпіти, якщо це не до смерті; бо знай, кров виступить з кожної пори, таким великим буде Його страждання за злочестивість і мерзоти Його народу.
- 8 І Його називатимуть Ісус Христос, Син Бога, Батько небес і землі, Творець усього від початку; і Його мати буде зватися Марією.
- 9 І ось, Він приходить до Своїх, щоб спасіння могло прийти до дітей людських саме через віру в Його ім'я; і навіть після всього цього вони вважатимуть Його людиною, і скажуть, що Він має диявола, і бичуватимуть Його, і розіпнуть Його.

## Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

10 І Він встане на третій день з мертвих; і знайте, Він стоїть, щоб судити світ; і знайте, все це робиться для того, щоб праведний суд прийшов на дітей людських.

11 Бо знайте, Його кров спокутує також і гріхи тих, хто пав через провину Адама, хто помер, не знаючи волю Бога щодо них, або хто грішив через незнання.

12 Але горе, горе тому, хто знає, що повстає проти Бога! Бо спасіння не прийде до жодного з таких, тільки через покаяння і віру в Господа Ісуса Христа.

13 І Господь Бог послав Своїх святих пророків поміж усіх дітей людських, проголосити це кожному колінові, народові і язикуві, щоб з допомогою цього той, хто віритиме, що Христос прийде, зміг отримати прощення своїх гріхів, і втішитися надзвичайно великою радістю, саме так, немов Він вже прийшов до них.

14 Усе ж Господь Бог побачив, що Його люди були твердошиїм народом, і Він призначив для них закон, а саме закон Мойсея.

15 І багато ознак, і чудес, і символів, і натяків показав Він їм про Своє пришествя; і також святі пророки казали їм про Його пришествя; і все-таки вони закам'яніли своїми серцями, і не розуміли, що закон Мойсея не має ніякої користі без Спокути Його кров'ю.

16 І навіть якби було можливо, щоб малі діти грішили, вони б не могли бути спасеними; але я кажу тобі, що вони благословенні; бо ось, як в Адамові, або від народження, вони пали, так само кров Христа спокутує їхні гріхи.

17 І більше того, я кажу тобі, що не буде дано ніяке інше ім'я або іншу путь, чи засіб, якими спасіння може прийти до дітей людських, тільки в імені Христа, Господа Вседержителя, і через нього.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebelleth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

18 Бо знайте, Він судить, і Його суд справедливий; і не гине та дитина, яка вмирає в своєму дитинстві; але люди п'ють прокляття для своїх власних душ, якщо вони не упокоряться і не стануть як малі діти, і не повірять, що спасіння було, і є, і має прийти, в спокутуючій крові Христа, Господа Вседержителя, і через неї.

19 Бо тілесна людина є ворогом для Бога, і була від падіння Адама, і буде на віки вічні, доки вона не піддасться натхненню Духа Святого, і не скине з себе оболонку тілесної людини, і не стане святою через Спокуту Христа Господа, і не стане як дитина, смиренною, лагідною, покірною, терпеливою, сповненою любові, бажаючию підкорятися усьому, що Господь вважає за належне заподіяти їй, саме як дитина підкоряється своєму батькові.

20 І більше того, я скажу тобі, що прийде час, коли знання про Спасителя поширяться серед кожного народу, коліна, язика і всіх людей.

21 І дивіться, коли прийде той час, ніхто не залишиться безвинним перед Богом, за винятком малих дітей, лише тільки через покаєння і віру в ім'я Господа Бога Вседержителя.

22 І саме в цей час, коли ти навчиш свій народ тому, що Господь Бог твій наказав тобі, навіть тоді вони зможуть стати безвинними в очах Бога тільки згідно з словами, які я сказав тобі.

23 І ось я сказав слова, які Господь Бог наказав мені.

24 І так каже Господь: Вони стоятимуть як яскраве свідчення проти цього народу в день суду; за цим їх судитимуть, кожну людину згідно з її діяннями, чи добрими, чи злими.

25 І якщо вони злі, їх призначено до жахливого огляду своєї власної провини і мерзот, які зроблять так, що вони відсахнуться від присутності Господа в стан нещастя і нескінченних мук, звідкіля вони більше не зможуть повернутися; отже, вони випили прокляття для своїх власних душ.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

26 Отже, вони випили з чаші гніву Бога, чого правосуддя не могло відвернути від них, так само як воно не могло відвернути падіння Адама через те, що він скуштував забороненого плоду; отже, милість більше не має позову на них назавжди.

27 Їхня мука подібна до озера вогню і сірки, чие полум'я незгасиме, і чий дим підніматиметься на віки вічні. Так наказав мені Господь. Амінь.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.



## Мосія 4

- 1 І ось, сталося, що коли цар Веніямин закінчив промовляти слова, які були передані йому ангелом Господа, тоді він кинув оком навколо себе на безліч людей і побачив, що вони впали на землю через те, що благоговійний страх перед Господом зійшов на них.
- 2 І вони побачили себе в своєму власному тілесному стані, навіть нижчими за прах землі. І вони всі заволали в один голос, кажучи: О змилуйся, і приклади спокутуючу кров Христа, щоб ми могли одержати прощення наших гріхів, і наші серця могли бути очищеними; бо ми віримо в Ісуса Христа, Сина Божого, Який створив небеса і землю, і все інше; Який зійде до дітей людських.
- 3 І сталося, що після того як вони сказали ці слова, Дух Господа зійшов на них, і вони сповнилися радості, одержавши прощення своїх гріхів і маючи спокій у свідомості, через надзвичайну віру, що її вони мали в Ісуса Христа, Який прийде, згідно з словами, які цар Веніямин сказав їм.
- 4 І цар Веніямин знову відкрив свої вуста і почав говорити до них, кажучи: Мої друзі і мої браття, моє коліно і мій народе, я б хотів знову привернути вашу увагу, щоб ви почули і зрозуміли останню частину моїх слів, які я буду говорити вам.
- 5 Бо ось, якщо пізнання великодушності Бога цього разу збудило вас до відчуття своєї мізерності, і вашого нікчемного і занепаłego стану—
- 6 Я кажу вам, якщо ви прийшли до пізнання великодушності Бога, і Його незрівнянної сили, і Його мудрості, і Його терпеливості, і Його довготерпіння щодо дітей людських; і ще, Спокуту, яка була уготована від заснування світу, щоб таким чином спасіння могло прийти до того, хто покладатиме довіру на Господа, і буде старанним у виконанні Його заповідей, і продовжуватиме бути у вірі аж до кінця свого життя, я маю на увазі життя смертного тіла—

## Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—

7 Я кажу, що така людина одержить спасіння через Спокуту, уготовану від заснування світу для всього людства, яке будь-коли існувало від падіння Адама, або яке є, або яке буде колись, аж до кінця світу.

8 І це засіб, з допомогою якого приходить спасіння. І немає ніякого іншого спасіння, окрім цього, про яке говорилося; а також немає ніяких інших умов, за яких людина може бути спасенною, окрім умов, про які я вам сказав.

9 Віруйте в Бога; віруйте, що Він є, і що Він створив усе, і на небесах, і на землі; віруйте, що Він має всю мудрість, і всю силу, і на небесах, і на землі; віруйте, що людина не розуміє всього того, що Господь може розуміти.

10 І знову, віруйте, що ви повинні покаятися у ваших гріхах і відмовитися від них, і упокоритися перед Богом; і просити від щирого серця, аби Він простив вас; і ось, якщо ви вірите всьому цьому, дивіться, виконуйте це.

11 І знову я кажу вам, як вже говорив досі, що, оскільки ви прийшли до пізнання слави Бога, або якщо ви пізнали Його великодушність і відчули Його любов, і отримали прощення ваших гріхів, яке викликало таку надзвичайно велику радість у ваших душах, саме тому я б хотів, щоб ви запам'ятали, і завжди зберігали у пам'яті велич Бога, і вашу власну мізерність, і Його великодушність і довготерпіння щодо вас, недостойних створінь, і упокорилися аж до глибин покірності, призиваючи ім'я Господа щоденно, і стоячи непохитно у вірі в те, що має прийти, про що розповідалося з вуст ангела.

12 І слухайте, я кажу вам, якщо ви робитимете так, ви завжди будете втішатися, і сповнюватися любов'ю Бога, і завжди будете утримувати прощення ваших гріхів; і ви будете рости у пізнанні слави Того, Хто створив вас, або у пізнанні того, що є справедливе й істинне.

13 І ви не матимете бажання образити один одного, але жити мирно і віддавати кожному належне.

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

14 І ви не дозволите, щоб ваші діти ходили голодні або голі; також не дозволите ви, щоб вони порушили закони Бога, і билися і сварилися один з одним, і служили дияволіві, який є хазяїном гріха, або злим духом, про якого говорилося нашими батьками, йому, хто є ворогом усієї праведності.

15 Але ви будете навчати їх іти шляхами істини і розсудливості; ви будете вчити їх любити один одного, і служити один одному.

16 І ще, ви самі будете допомагати тим, кому буде потрібна ваша допомога; ви будете віддавати з свого майна тому, хто в нужді; і ви не дозволите, щоб жебрак марно звертався до вас з своїм проханням, і не відправите його геть, на погибель.

17 Можливо, ви скажете: Ця людина сама довела себе до злигоднів; отже, я не простягну їй руки, і не дам їй від моєї їжі, і не передам їй від мого майна, щоб вона не страждала, бо її покарання справедливе—

18 Але я кажу тобі: О людино, той, хто чинить таке, також має велику причину покаятися; і якщо він не покається у тому, що він зробив, він загине навіки, і немає йому місця в царстві Божому.

19 Бо дивіться, хіба всі ми не є жебраками? Хіба ми всі не залежимо від однієї й Тієї Самої Істоти, тобто Бога, в усьому майні, що ми маємо, і в їжі, і в одежі, і в золоті, і в сріблі, і в усіх багатствах, які ми маємо кожного виду?

20 І ось, навіть у цей час ви зверталися до Його імені і благали прощення ваших гріхів. І чи дозволив Він, щоб ви благали марно? Ні; Він пролив Свій Дух на вас і зробив так, що ваші серця сповнилися радістю, а ваші уста утрималися, щоб ви не могли знайти вислову, такою надзвичайною буде ваша радість.

21 І ось, якщо Бог, Який створив вас, від Кого залежить ваше життя і все, що ви маєте, і якими ви є, дарує вам усе, що ви попросите доброго, з вірою, віруючи в те, що ви отримаєте, о тоді, як же вам слід ділитися майном, що ви маєте, один з одним.

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

22 І якщо ви судите людину, яка звертається до вас з проханням дати їй від вашого майна, щоб вона не загинула, і звинувачуєте її, наскільки справедливим було б звинувачувати вас за утримання свого майна, яке не належить вам, але Богові, Якому також належить і ваше життя; і все-таки ви не звертаєтесь з проханням і не каєтеся у тому, що ви вчинили.

23 Я кажу вам, горе тій людині, бо її майно загине разом з нею; і ось, я кажу це для тих, хто багатий речами цього світу.

24 І ще, я кажу для бідних: ви, хто не має, і все-таки маєте достатньо, щоб прожити день за днем; я маю на увазі всіх вас, хто відмовляє жебракові через те, що ви самі не маєте; я б хотів, щоб ви сказали у серці своєму: я не даю тому, що я не маю, але якби я мав, я дав би.

25 І от, якщо ви скажете це в серці своєму, ви залишитесь безвинними, інакше вас буде засуджено; і ваше засудження є саме за те, що ви жадаєте того, чого не отримали.

26 І от, заради того, що я вам сказав—тобто заради збереження прощення ваших гріхів день у день, щоб ви могли пройти безвинними перед Богом,—я б хотів, щоб ви передали від вашого майна бідним, кожна людина згідно з тим, що вона має, тобто нагодувати голодних, одягти роздягнених, відвідати хворих і надати їм допомогу, духовну і матеріальну, згідно з їхніми потребами.

27 І стежте за тим, щоб усе це робилося з мудрістю і за порядком; бо не обов'язково, щоб людина бігла швидше, ніж їй під силу. Але ще, необхідно, щоб вона була старанною, щоб таким чином вона могла здобути винагороду; отже, все повинно робитися за порядком.

28 І я хотів би, щоб ви запам'ятали, що хто з вас позичить у свого ближнього, має повернути ту річ, яку він позичив, згідно з тим, як він домовився, бо інакше ви вчините гріх; і, можливо, ви примусите свого ближнього також вчинити гріх.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

29 І нарешті, я не можу сказати вам про все те, коли ви можете вчинити гріх; бо є різні шляхи і засоби, а саме, їх так багато, що я не можу перелічити їх.

30 Але ось що я можу сказати вам, якщо ви не будете стежити за собою, і вашими думками, і вашими словами, і вашими ділами, і не будете виконувати заповідей Бога, і не продовжуватимете вірувати в те, що ви чули про пришествя нашого Господа, аж до кінця вашого життя, тоді ви повинні загинути. І ось, о людино, пам'ятай, і не загинь.

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

## Мосія 5

- 1 І ось, сталося, що коли цар Веніямин промовив таке до свого народу, він послав до них, бажаючи довідатися від свого народу, чи вірять вони словам, з якими він звернувся до них.
- 2 І вони всі заволали в один голос, кажучи: Так, ми віримо всім словам, які ти сказав нам; і ми знаємо також про їхню надійність і істинність, через Духа Господа Вседержителя, Який звершив сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро.
- 3 І ми самі також, через нескінченну великодушність Бога і прояви Його Духа, маємо велике бачення того, що має прийти; і якби це було доцільно, могли б пророкувати про все.
- 4 І це саме віра, яку ми мали в те, про що наш цар сказав нам, привела нас до того великого знання, через яке ми втішаємося такою надзвичайно великою радістю.
- 5 І ми бажаємо увійти в завіт з нашим Богом, щоб виконувати Його волю, і бути послухними Його заповідям у всьому, що Він заповідатиме нам, у всі наші дні, що залишилися, аби ми не на вернули на себе ніколи нескінченну муку, як було сказано ангелом, щоб не випили ми з чаші гніву Бога.
- 6 І ось, це є ті слова, яких цар Веніямин хотів від них; і отже, він сказав їм: Ви сказали ті слова, яких я бажав; і завіт, який ви склали, є праведним завітом.
- 7 І ось, через той завіт, який ви склали, вас будуть називати дітьми Христа, Його синами, і Його дочками; бо знайте, цього дня Він духовно народив вас; бо ви кажете, що ваші серця змінилися через віру в Його ім'я; отже, ви народилися від Нього і стали Його синами і Його дочками.

## Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

- 8 І під такою назвою вас зроблено вільними, і немає ніякої іншої назви, за допомогою якої вас можна було б зробити вільними. Не дано ніякого іншого імені, через яке приходить спасіння; отже, я б хотів, щоб ви взяли на себе ім'я Христа, усі ви, хто увійшов у завіт з Богом, що ви будете послухними до кінця свого життя.
- 9 І станеться так, що хто б не зробив це, той стане праворуч від Бога, бо він знатиме ім'я, яким його називають; бо його називатимуть ім'ям Христа.
- 10 І ось станеться, що того, хто не візьме на себе ім'я Христа, мусять називати якимось іншим іменем; отже, той опиниться ліворуч від Бога.
- 11 І я б хотів, щоб ви також пам'ятали, що ім'я, яке, як я сказав, я дам вам, ніколи не буде викреслене, як тільки через провину; отже, будьте обережні, щоб ви не грішили, щоб це ім'я не було викреслено з ваших сердець.
- 12 Я кажу вам, я б хотів, щоб ви не забували зберігати це ім'я завжди записаним у ваших серцях, щоб ви не опинилися ліворуч від Бога, але щоб чули і знали голос, яким вас покличуть, а також те ім'я, яким Він покличе вас.
- 13 Бо як може знати людина господаря, якому вона не служила, і хто є незнайомцем для неї, і далеко від думок і намірів її серця.
- 14 І ще, чи бере людина осла, який належить її сусіду, і утримує його? Я кажу вам: Ні; вона навіть не дозволить того, щоб той годувався в її отарі, але вона вижене його геть і знехтує ним. Я кажу вам, що саме так буде серед вас, якщо ви не будете знати імені, яким вас називають.
- 15 Отже, я б хотів, щоб ви були стійкі і непохитні, завжди багаті на добрі справи, щоб Христос, Господь Бог Вседержитель, міг запечатати вас до Себе, щоб вас могли привести на небеса, щоб ви могли мати довічне спасіння і вічне життя, через мудрість, і силу, і справедливість, і милість Того, Хто створив усе, на небесах і на землі, Хто є Бог над усім. Амінь.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.

## Мосія 6

- 1 І ось, цар Веніямин подумав, що після того як він закінчив промовляти до народу, доцільно записати імена тих, хто увійшов у завіт з Богом, щоб виконувати Його заповіді.
- 2 І сталося, що не було жодної душі, за винятком малих дітей, хто б не увійшов у завіт і не взяв би на себе ім'я Христа.
- 3 І ще сталося, що коли цар Веніямин закінчив усе це і посвятив свого сина Мосію у правителі і царі над його народом, і надав йому всі обов'язки щодо царства, а також призначив священників навчати людей, щоб таким чином вони могли почути і знати заповіді Бога, і спонукати їх пам'ятати клятву, яку вони дали, він відпустив увесь натовп, і вони повернулися, кожний з них, разом з своїми сім'ями, до своїх рідних домівок.
- 4 І Мосія почав царювати замість свого батька. І він почав царювати на тридцятому році свого життя, а взагалі це становило близько чотирьохсот і сімдесяти шести років від того часу, коли Легій залишив Єрусалим.
- 5 І цар Веніямин прожив три роки і помер.
- 6 І сталося, що цар Мосія ходив шляхами Господа, і дотримувався Його правосуддя і Його уставів, і виконував Його заповіді в усьому, що тільки Він йому заповідав.
- 7 І цар Мосія звелів своєму народові, щоб вони обробляли землю. І він сам також обробляв землю, щоб таким чином не бути тягарем для свого народу, щоб він міг робити так, як його батько робив в усьому. І не було ніякого розбрату серед його народу протягом трьох років.

## Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.



## Мосія 7

- 1 І ось сталося, що після того як цар Мосія мав тривалий мир протягом трьох років, він захотів дізнатися про людей, які пішли жити на землю Легія-Нефія, або в місто Легія-Нефія; бо його люди нічого не чули про них з тих пір, як вони залишили землю Зарагемлі; отже, вони втомили його своїми надокучаннями.
- 2 І сталося, що цар Мосія погодився, щоб шістнадцять з їхніх сильних чоловіків пішли до землі Легія-Нефія, щоб довідатися про своїх братів.
- 3 І сталося, що наступного дня вони вирушили в дорогу, взявши з собою того, кого звали Аммоном, який був сильною і могутньою людиною, і нащадком Зарагемлі; і також він був їхнім провідником.
- 4 І отож, вони не знали, в якому напрямі їм треба йти в пустині, щоб дістатися землі Легія-Нефія; отже, вони блукали багато днів у пустині, а саме сорок днів блукали вони.
- 5 А після того як вони проблукали сорок днів, вони підійшли до гори, що на північ від землі Шилом, і там вони поставили свої намети.
- 6 І взяв Аммон трьох із своїх братів, а їхні імена були Амалекій, Гелем і Гем, і пішли вони до землі Нефія.
- 7 І ось, вони зустріли царя тих людей, які були на землі Нефія і на землі Шилом; і їх було оточено царською охороною, і було взято, і зв'язано, і ув'язнено.
- 8 І сталося, що після того як вони два дні пробули у в'язниці, їх знову привели до царя, і їхні пута було знято; і вони стали перед царем, і їм було дозволено, або, вірніше, наказано, відповідати на питання, які він буде ставити їм.
- 9 І він сказав їм: Слухайте, я—Лімгій, син Ноя, який був сином Зенифа, який вийшов із землі Зарагемлі, щоб успадкувати цю землю, яка була землею їхніх батьків, який став царем за голосом народу.
- 10 І ось, я бажаю знати причину, з якої ви були такими сміливими, що підійшли близько до стін міста, коли я сам з своєю охороною був за брамою?

## Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

11 І ось, з цієї причини я дозволив зберегти вас, щоб я міг розпитати вас, інакше я б наказав моїй охороні покарати вас на смерть. Вам дозволено говорити.

12 І ось, коли Аммон побачив, що йому дозволено говорити, він вийшов наперед і вклонився цареві; знову піднявшись, він сказав: О царю, я дуже вдячний Богові в цей день, що я все ще живий і мені дозволено говорити; і я буду намагатися говорити з сміливістю;

13 Бо я впевнений, що якби ви знали мене, ви б не дозволили, щоб я був зв'язаний цими путами. Бо я—Аммон, і я нащадок Зарагемлі, і прийшов із землі Зарагемлі, щоб розпитати про наших братів, яких Зениф вивів із цієї землі.

14 І ось сталося, що після того як Лімгій почув слова Аммона, він надзвичайно зрадів і сказав: Тож я знаю з упевненістю, що мої браття, які жили на землі Зарагемлі, все ще живі. І тепер я втішуся; і назавтра я зроблю так, щоб мій народ теж втішився.

15 Бо знайте, ми в залежності у Ламанійців і обкладені таким податком, який тяжко терпіти. І ось слухайте, наші браття визволять нас від нашої залежності, або з рук Ламанійців, і ми будемо їхніми рабами; бо краще бути рабами Нефійців, ніж платити данину цареві Ламанійців.

16 І ось, цар Лімгій наказав своїй охороні, щоб вона більше не зв'язувала ні Аммона, ні його братів, і наказав їм піти до гори, що на північ від Шилома, і привести їхніх братів у місто, щоб тут вони могли поїсти, і попити, і відпочити від трудів їхньої мандрівки; бо вони перенесли багато чого; вони перенесли голод, спрагу і втому.

17 І ось, сталося наступного дня, що цар Лімгій надіслав послання до всіх своїх людей, щоб таким чином вони могли зібратися разом у храмі, щоб почути слова, які він скаже їм.

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

18 І сталося, що коли вони зішлись разом, тоді він звернувся до них так, кажучи: О ви, люди мої, підійміть свої голови і заспокойтеся; бо ось, час поруч, або не дуже далеко, коли ми більше не будемо у залежності від наших ворогів, незважаючи на наші великі зусилля, які були марними; все-таки я вірю, що залишилося зробити ще одне дійове зусилля.

19 Отже, підійміть свої голови, і втішайтесь, і покладайте довіру свою на Бога, на Того Бога, Який був Богом Авраама, і Ісаака, і Якова; і також Того Бога, Який вивів дітей Ізраїля з землі Єгипту, і зробив так, що вони пройшли через Червоне Море посуху, і годував їх манною, щоб вони не загинули в пустині; і ще багато чого Він зробив для них.

20 І знову, Той Самий Бог вивів наших батьків із землі Єрусалима, і утримав, і зберіг Свій народ навіть дотепер; і знайте, що саме через наші беззаконня і мерзоти Він поставив нас у залежність.

21 І ви всі очевидці сьогодні, що Зениф, який став царем над цим народом, надто завзятий в успадкуванні землі своїх батьків, тому обманутий підступністю і хитрістю царя Ламана, який увійшов у змову з царем Зенифом і передав в його руки володіння частиною землі, або саме містом Легія-Нефія, і містом Шилома; і землю навколо—

22 І все це він зробив, з єдиною метою привести цей народ у підвладність або у залежність. І ось, ми тепер сплачуємо данину цареві Ламанійців в кількості половини нашої кукурудзи, і нашого ячменю, і також усього нашого зерна всякого сорту, і половини приплоду наших отар і стад; і також половини всього, що ми маємо або чим володіємо, цар Ламанійців вимагає з нас, або наше життя.

23 І ось, хіба це не тяжко зносити? І хіба це, наше страждання, не є великим? Отже, бачите, яку велику причину горювати ми маємо.

24 Так, я кажу вам, що великі причини горювати маємо ми; бо бачите, як багато з наших братів було вбито, і їхня кров була пролита марно, і все це через беззаконня.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being over-zealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

25 Бо якби цей народ не впав у провину, Господь не дозволив би, щоб таке велике зло заподіялося з ними. Але знайте, вони не прислухалися до Його слів; але серед них виникли суперечки, такі великі, що вони пролили кров поміж собою.

26 І пророка Господа вони вбили; так, обрану Богом людину, яка сказала їм про їхню злочестивість і мерзоти, і пророкувала багато чого, що має статися, так, саме про пришестя Христа.

27 І через те що він сказав їм, що Христос є Бог, Батько всього, і сказав, що Він візьме на Себе подобу людини, і це буде та подоба, за якою людина була створена на початку; або, іншими словами, він сказав, що людина була створена за подобою Бога, і що Бог зійде до дітей людських, і візьме на Себе плоть і кров, і піде по лицю землі—

28 І от, через те що він сказав це, вони покарали його на смерть; і ще багато чого нарobili вони, що викликало гнів Бога на них. Отже, хто дивується тому, що вони у залежності, і що вони покарані тяжкими скорботами?

29 Бо знайте, Господь сказав: Я не допомагатиму Моему народові в день їхньої провини; але Я зроблю перешкоди на їхньому шляху, щоб вони не процвітали; і їхні діяння будуть як камінь спотикання перед ними.

30 І знову, Він каже: Якщо Мої люди засіватимуть брудноту, вони пожнуть вихор полови з неї; і результатом того буде отрута.

31 І ще Він каже: Якщо Мої люди засіватимуть брудноту, вони пожнуть східний вітер, який приносить негайне знищення.

32 І ось слухайте, обіцяння Господа виконане, і ви прокляті й страждаєте.

33 Але якщо ви звернетесь до Господа з щирими намірами в серці, і покладатимете надію свою на Нього, і служитимете Йому з усією старанністю вашого розуму, якщо ви зробите це, Він, згідно з Своїм власним бажанням і задоволенням, визволить вас від залежності.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

And because he said unto them that Christ was the God, the Father of all things, and said that he should take upon him the image of man, and it should be the image after which man was created in the beginning; or in other words, he said that man was created after the image of God, and that God should come down among the children of men, and take upon him flesh and blood, and go forth upon the face of the earth—

And now, because he said this, they did put him to death; and many more things did they do which brought down the wrath of God upon them. Therefore, who wondereth that they are in bondage, and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor my people in the day of their transgression; but I will hedge up their ways that they prosper not; and their doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the chaff thereof in the whirlwind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the east wind, which bringeth immediate destruction.

And now, behold, the promise of the Lord is fulfilled, and ye are smitten and afflicted.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of heart, and put your trust in him, and serve him with all diligence of mind, if ye do this, he will, according to his own will and pleasure, deliver you out of bondage.

## Мосія 8

- 1 І сталося, що після того як цар Лімгій закінчив промовляти до свого народу, бо він говорив їм багато чого, і тільки дещо з того я записав у цій книзі, він розповів своїм людям усе про їхніх братів, які були на землі Зарагемлі.
- 2 І він сказав, щоб Аммон став перед людьми і переказав їм усе, що трапилося з їхніми братами від тих пір, коли Зениф вийшов з землі, аж до того часу, коли він сам прийшов з тієї землі.
- 3 І він також переказав їм останні слова, якими цар Веніямин повчав їх і які він пояснив людям царя Лімгія, щоб вони могли зрозуміти всі слова, які він говорив.
- 4 І сталося, що після того як він зробив усе це, цар Лімгій розпустив натовп і сказав, щоб вони поверталися, кожний з них до свого власного дому.
- 5 І сталося, що він наказав, щоб пластини, які містили літопис його народу від тих пір, коли вони залишили землю Зарагемлі, були принесені до Аммона, щоб він міг прочитати їх.
- 6 Тож як тільки Аммон прочитав літопис, цар запитав у нього, щоб знати, чи може він тлумачити мови, і Аммон сказав йому, що він не може.
- 7 І цар сказав йому: Сумуючи через страждання мого народу, я наказав, щоб сорок і три чоловіки з мого народу помандрували в пустиню, щоб таким чином вони могли знайти землю Зарагемлі, щоб ми могли звернутися до наших братів і просити їх зволити нас від залежності.
- 8 І вони блукали в пустині протягом багатьох днів, все-таки вони були наполегливими, і, не знайшовши землі Зарагемлі, повернулися на цю землю, мандрувавши землею серед багатьох вод, відкривши землю, яка була вкрита кістками людей і тварин, і ще вкриту руїнами будівель різного виду, відкривши землю, яка була заселена людьми, що були численні, як племена Ізраїля.

## Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

- 9 І як свідчення того, що те, про що вони говорили, істинне, вони принесли двадцять чотири пластини, які вкриті вигравіюваними письменами, і вони з чистого золота.
- 10 І знайте також, що вони принесли нагрудники, що є великими, і вони з латуні і з міді, і зовсім непошкоджені.
- 11 І ще вони принесли мечі, рукоятки яких повідпали, а леза їхні були роз'їдені іржею; і немає нікого на землі, хто може тлумачити цю мову, або письменна, вигравіювані на пластинах. Отже, я спитав тебе: Чи можеш ти перекладати?
- 12 І я знову кажу тобі: Чи знаєш ти кого-небудь, хто може перекладати? Бо я бажаю, щоб ці літописи були перекладені нашою мовою; бо, можливо, вони дадуть нам знання про залишок народу, який був знищений, від якого походять ці літописи; або, можливо, вони дадуть нам знання про сам цей народ, який був знищений; і я бажаю знати причину їхнього знищення.
- 13 Тож Аммон сказав йому: Я можу з впевненістю сказати тобі, о царю, про людину, яка може перекласти літописи; бо він має те, з допомогою чого він може дивитися і перекладати всі записи, які від давніх часів; і це дар від Бога. І ці речі називаються тлумачами, і жодна людина не може дивитися в них, якщо їй не звелено, щоб не побачити того, що їй не слід бачити, і щоб не загинути. А той, кому звелено дивитися в них, той називається провидцем.
- 14 І ось, цар народу, який на землі Зарагемлі, і є тією людиною, якій звелено робити це і яка має цей високий дар від Бога.
- 15 І цар сказав, що провидець величніший за пророка.
- 16 І Аммон сказав, що провидець є також одкровителем і пророком; і більшого дару не може мати жодна людина, хіба що вона володіє силою Бога, якої не має жодна людина; однак людина може мати велику силу, дану їй від Бога.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

17 Але провидець може знати про те, що минуло, а також про те, що прийде, і через них усе буде відкрито, або, іншими словами, таємне стане явним, а сховане вийде на світло, і невідоме стане відомим, і також вони зроблять відомим те, що інакше не може стати відомим.

18 Таким чином Бог надав засіб, щоб людина через віру могла робити справжні чудеса; ось чому вона стає великим благом для своїх ближніх.

19 І ось, коли Аммон закінчив промовляти ці слова, цар зрадів надзвичайно і склав дяку Богові, кажучи: Безсумнівно, велика таємниця вміщена на цих пластинах, і ці тлумачі були безсумнівно уготовані для того, щоб відкрити всі такі таємниці дітям людським.

20 О, які дивовижні діяння Господа, і як довго Він терпить Свій народ; так, і яким сліпим і непроникним є розуміння дітей людських; бо вони не будуть прагнути мудрості, не хочуть вони також, щоб вона правила ними!

21 Так, вони як дика отара, яка втікає від пастуха, і розбігається, і за нею женуться, і її пожирають звірі в лісі.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

*Літопис Зенифа—Розповідь про його народ відтоді, коли вони покинули землю Зарагемлі до-ти, коли їх було визволено з рук Ламанійців.*

## Мосія 9

- 1 Я, Зениф, навчившись усієї мови Нефійців, і маючи знання про землю Нефія, або про землю першого успадкування наших батьків, і був посланий розвідником до Ламанійців, щоб дізнатися про їхні сили, аби наше військо могло несподівано напасти на них і знищити їх,—але коли я побачив те, що було хорошого серед них, я захотів, щоб їх не було знищено.
- 2 Отже, я сперечався з моїми братами в пустині, бо я хотів, щоб наш правитель уклав угоду з ними; але він, будучи суворою і кровожерливою людиною, наказав, щоб мене вбили; але мене врятувало велике кровопролиття; бо батько бився проти батька, і брат проти брата, аж поки більша частина нашого війська не була знищена в пустині; і ми повернулися, ті з нас, хто вижив, до землі Зарагемлі, щоб передати цю історію їхнім жінкам і їхнім дітям.
- 3 І все-таки я, надзвичайно бажаючи успадкувати землю наших батьків, зібрав усіх, хто хотів піти, щоб оволодіти землею, і знову вирушив у наші мандри до пустині, щоб дійти до землі; але нас було покарано голодом і тяжкими скорботами; бо ми не дуже поспішали згадувати Господа Бога нашого.
- 4 Проте після багатоденних мандрів у пустині ми поставили наші намети на тому місці, де наших братів було вбито, і яке було недалеко від землі наших батьків.
- 5 І сталося, що я знову пішов з чотирма моїми людьми до міста, прямо до царя, щоб я міг знати ставлення царя, і щоб я міг знати, чи зможу я увійти туди з моїми людьми і оволодіти землею миром.
- 6 І я увійшов до царя, і він склав завіт зі мною, що я можу володіти землею Легія-Нефія, і землею Шилома.

*THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people, from the time they left the land of Zarahemla until the time that they were delivered out of the hands of the Lamanites.*

## Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come upon them and destroy them—but when I saw that which was good among them I was desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the wilderness, for I would that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere and a bloodthirsty man commanded that I should be slain; but I was rescued by the shedding of much blood; for father fought against father, and brother against brother, until the greater number of our army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected as many as were desirous to go up to possess the land, and started again on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched our tents in the place where our brethren were slain, which was near to the land of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of my men into the city, in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and that I might know if I might go in with my people and possess the land in peace.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.



7 І він також наказав, щоб його народ пішов з цієї землі, а я та мій народ увійшли на землю, щоб володіти нею.

8 І ми почали будувати будинки і ремонтувати стіни міста, так, саме стіни міста Легія-Нефія, і міста Шилома.

9 І ми почали обробляти землю, так, саме з усіляким насінням, насінням кукурудзи, і пшениці, і ячменю, і ніасом, і шіумом, і насінням усіх сортів плодів; і ми почали розмножуватися і процвітати на цій землі.

10 Отже, це була підступність і хитрість царя Ламана: щоб привести мій народ у залежність, він віддав нам землю, щоб ми могли володіти нею.

11 Тому сталося, що після того як ми прожили на цій землі протягом дванадцяти років, цар Ламан почав непокоїтися, щоб ні в якому разі мої люди не стали сильними на цій землі, і щоб вони не переселили їх і не привели їх у залежність.

12 Тож були вони лінивим і ідолопоклонним народом; ось чому вони хотіли привести нас у залежність, щоб вони могли насичуватися трудами наших рук; так, щоб вони могли вдосита споживати від отар наших полів.

13 Тому сталося, що цар Ламан почав спонукати свій народ, щоб вони сварилися з моїм народом; тому почалися війни і суперечки на цій землі.

14 Бо, на тринадцятий рік мого царювання на землі Нефія, далеко на південь від землі Шилома, коли мої люди напували і годували свої отари, і обробляли свої землі, численне військо Ламанійців напало на них і почало вбивати їх і відбирати їхні отари та зерно з їхніх полів.

15 Так, і сталося, що вони втекли, всі, хто не був схоплений, саме в місто Нефій, і звернулися до мене за захистом.

16 І сталося, що я озброїв їх луками і стрілами, мечами і кривими шаблями, і палицями, і пращами, і всілякою зброєю, яку тільки ми змогли зробити, і я та мої люди вийшли битися проти Ламанійців.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

17 Так, з силою Господа ми вийшли битися проти Ламанійців; бо я і мої люди волали сильно до Господа, щоб Він визволив нас з рук наших ворогів, бо в нас були пробуджені спогади про визволення наших батьків.

18 І Бог почув наше волення і відповів на наші молитви; і ми вийшли з Його силою; так, ми вийшли проти Ламанійців, і за один день і одну ніч ми вбили три тисячі і сорока трьох; ми вбивали їх до тих пір, поки не вигнали їх з нашої землі.

19 І я сам, власноруч допоміг поховати їхніх мертвих. І знайте, до нашого великого смутку і туги, двісті і сімдесят дев'ять з наших братів було вбито.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

## Мосія 10

- 1 І сталося, що ми знову почали встановлювати царство, і ми знову почали мирно володіти землею. І я наказав, щоб було зроблено зброю військову всілякого виду, щоб таким чином я міг мати зброю для моїх людей тоді, коли Ламанійці можуть прийти знову воювати проти мого народу.
- 2 І я поставив сторожу навколо землі, щоб Ламанійці не могли вже напасти на нас зненацька і знищити нас; і таким чином я захистив мій народ і мої отари, і зберіг їх від потрапляння до рук наших ворогів.
- 3 І сталося, що ми успадковували землю наших батьків багато років, так, протягом двадцяти і двох років.
- 4 І я наказав, щоб люди обробляли землю і вирощували всіляке зерно і всілякі плоди кожного сорту.
- 5 І я наказав, що жінки повинні прясти, і трудитися, і працювати, і виробляти всіляке тонке полотно, так, і тканину різного виду, щоб ми могли прикрити нашу наготу; і таким чином ми процвітали на землі—таким чином ми мали тривалий мир на землі протягом двадцяти і двох років.
- 6 І сталося, що цар Ламан помер, і його син почав царювати замість нього. І він почав спонукати свій народ до повстання проти мого народу; тому вони почали готуватися до війни, і до того, щоб виступити на битву проти мого народу.
- 7 Але я послав моїх розвідників навколо землі Шемлона, щоб я міг дізнатися про їхні приготування, щоб я міг захиститися від них, щоб вони не могли напасти на моїх людей і знищити їх.
- 8 І сталося, що вони прийшли на північ землі Шилома з своїм численним військом, чоловіки озброєні луками, і стрілами, і мечами, і кривими шаблями, і камінням, і пращами; і їхні голови були поголені, щоб бути їм голими; і вони були опоясані шкіряним поясом довкола їхніх стегон.

## Mosiah 10

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

- 9 І сталося, що я наказав, щоб жінок і дітей мого народу було сховано в пустині; і ще я наказав, щоб усі мої старші чоловіки, які можуть тримати зброю, а також усі мої юнаки, які були спроможні тримати зброю, зібралися разом, щоб піти битися проти Ламанійців; і я вишикував їх у лави, кожного чоловіка за його віком.
- 10 І сталося, що ми пішли битися проти Ламанійців; і я, навіть я, в своєму похилому віці, пішов битися проти Ламанійців. І сталося, що ми з силою Господа пішли битися.
- 11 Тож Ламанійці нічого не знали про Господа, а ні про силу Господа, тому вони залежали від своєї власної сили. Однак вони були сильним народом щодо сили людей.
- 12 Вони були диким, і жорстоким, і кровожерливим народом, віруючим у традицію своїх батьків, що була такою—Вірили, що їх було вигнано з землі Єрусалима через беззаконня їхніх батьків, і що з ними погано поводитися в пустині їхні брати, і що з ними також погано поводитися під час перетинання моря;
- 13 І ще, що з ними погано поводитися на землі їхнього першого успадкування, після того як вони перетнули море, і що все це було через те, що Нефій був більш вірним у виконанні заповідей Господа—тому він був благословенний Господом, бо Господь почув його молитви і відповів на них, і він очолив їхню мандрівку в пустиню.
- 14 І його брати розгнівалися на нього, тому що вони не розуміли діянь Господа; вони також розгнівалися на нього на водах, тому що вони закам'яніли серцями проти Господа.
- 15 І ще, вони розгнівалися на нього, коли вони прибули на обіцяну землю, тому що вони сказали, що він відібрав правління над народом з їхніх рук; і вони намагалися вбити його.
- 16 І ще, вони розгнівалися на нього, тому що він вирушив у пустиню, як Господь заповідав йому, і взяв літописи, які були вигравіювані на пластинах з латуні, тож вони сказали, що він пограбував їх.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraven on the plates of brass, for they said that he robbed them.

17 І таким чином вони навчили своїх дітей, що вони мусять ненавидіти їх, і що вони мусять убивати їх, і що вони мусять обкрадати і грабувати їх, і робити все можливе, щоб знищити їх; тому вони мали вічну ненависть до дітей Нефія.

18 Саме з цією метою цар Ламан своєю підступністю, і брехливими хитрощами, і своїми улесливими обіцаннями обманув мене, щоб я привів цей мій народ на цю землю, щоб вони могли знищити їх; так, і ми страждали всі ці багато років на цій землі.

19 І ось я, Зениф, після того як я розповів моєму народові все це про Ламанійців, я збудив їх іти битися з усією своєю міццю, покладаючи довіру свою на Господа; отже, ми боролися з ними, лице до лица.

20 І сталося, що ми вигнали їх знову з нашої землі; і ми вбивали їх великим убивством, тобто так багато, що ми не злічили їх.

21 І сталося, що ми повернулися знову на нашу землю, і мої люди знову почали доглядати свої отари і обробляти свою землю.

22 А тепер я, постарівши, передав царство одному з моїх синів; отже, я все сказав. І нехай Господь благословить мій народ. Амінь.

And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.

For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.

And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.

And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.

And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.

And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.

## Мосія 11

- 1 І ось сталося, що Зениф передав царство Ноеві, одному з своїх синів; тому Ной почав царювати замість нього; але він не пішов шляхами свого батька.
- 2 Бо знайте, він не виконував заповідей Бога, але він йшов за бажаннями свого власного серця. І в нього було багато жінок і наложниць. І він зробив так, що його народ почав чинити гріх, і робити те, що було мерзотним в очах Господа. Так, і вони чинили розпусту і всіляку злочестивість.
- 3 І він обклав їх податком у розмірі п'ятої частини всього, що вони мали, п'яту частину їхнього золота і їхнього срібла, і п'яту частину їхнього зифа, і їхньої міді, і їхньої латуні і їхнього заліза; і п'яту частину їхніх відгодованих тварин, а також п'яту частину всього їхнього зерна.
- 4 І все це він забирав, щоб утримувати себе і своїх жінок та наложниць; а також своїх священників і їхніх жінок та наложниць; таким чином він змінив справи царства.
- 5 Бо він усунув усіх священників, які були посвячені його батьком, і висвятив на їхнє місце нових, таких, які заносилися в гордовитості їхніх сердець.
- 6 Так, і таким чином, вони утримувалися в їхніх лінощах, і в їхньому ідолопоклонстві, і в їхній розпусті податками, якими цар Ной обкладав свій народ; таким чином, люди трудилися надзвичайно, щоб підтримувати беззаконня.
- 7 Так, і вони також стали ідолопоклонниками, тому що вони були обмануті марними й улесливими словами царя і священників; бо вони дійсно говорили улесливе їм.
- 8 І сталося, що цар Ной збудував багато вишуканих і просторих будинків; і він прикрасив їх витонченими виробами з дерева, і всілякими дорогоцінними речами, і золотом, і сріблом, і залізом, і латунню, і зифом, і міддю;
- 9 І він також побудував собі просторий палац, і трон посередині його, який увесь був з витонченого дерева і був прикрашений золотом, і сріблом, і дорогоцінними речами.

## Mosiah 11

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

10 І він також наказав, щоб його робітники виготовляли всілякі витончені вироби всередині стін храму, з витонченого дерева, і з міді, і з латуні.

11 І місця, які були призначені для первосвящеників, що звищувалися над усіма іншими місцями, він прикрасив чистим золотом; і він наказав побудувати перед ними поручні, на яких їхні тіла й руки могли покоїтися, поки вони будуть промовляти брехливі та марні слова до свого народу.

12 І сталося, що він побудував вежу поблизу храму; так, дуже високу вежу, тобто таку високу, що, стоячи на вершині її, він міг оглядати землю Шилом, а також землю Шемлон, якою володіли Ламанійці; і він міг навіть оглядати всю землю навкруги.

13 І сталося, що він наказав побудувати багато будинків на землі Шилом; і він наказав побудувати велику вежу на горі, що на півночі землі Шилом, яка була притулком для дітей Нефія тоді, коли вони втекли з цієї землі; і все це він зробив за ті багатства, які він одержав з допомогою податків з свого народу.

14 І сталося, що він віддався серцем своїм багатствам, і проводив свій час у галасливій гульні з своїми жінками і наложницями; і його священики також проводили свій час з повіями.

15 І сталося, що він посадив виноградники по всій землі; і він побудував давильні преси, і виробляв вино у великій кількості; і тому він став п'яницею, і його люди також.

16 І сталося, що Ламанійці почали нападати на його народ, на невелику кількість, і вбивати їх на їхніх полях і коли вони доглядали свої отари.

17 І цар Ной посилав сторожу по всій землі, щоб не впускати їх; але він послав недостатню кількість, і Ламанійці напали на них і вбили їх, і витіснили багато з їхніх отар геть з цієї землі; таким чином Ламанійці почали знищувати їх і виявляти свою ненависть до них.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breastwork to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

18 І сталося, що цар Ной послав своє військо проти них, і їх було витіснено геть, тобто вони витіснили їх назад на деякий час; отже, вони повернулися, втішаючись своєю здобиччю.

19 І ось, через цю велику перемогу вони заносилися в гордовитості їхніх сердець; вони дійсно вихвалялися своєю власною силою, кажучи, що їхні п'ятдесят можуть вистояти проти тисяч Ламанійців; і так вони вихвалялися, і втішалися кров'ю, і кровопролиттям своїх братів, і це через злочестивість їхнього царя і священників.

20 І сталося, що був серед них чоловік, чиє ім'я було Авінадій; і він пішов до них, і почав пророкувати, кажучи: Слухайте, так каже Господь, і так Він наказав мені, кажучи: Піди і скажи цьому народові, так каже Господь—Горе цьому народові, бо Я бачив їхні мерзоти, і їхню злочестивість, і їхню розпусту; і якщо вони не покаються, Я покараю їх у Моєму гніві.

21 І якщо вони не покаються і не повернуться до Господа Бога свого, знайте, Я віддам їх у руки ворогів їхніх; так, і їх буде приведено у залежність; і вони постраждають від руки своїх ворогів.

22 І станеться, що вони знатимуть, що Я—Господь Бог їхній, і Я ревнивий Бог, Який карає беззаконня Свого народу.

23 І станеться, що якщо цей народ не покається і не повернеться до Господа Бога свого, вони будуть приведені у залежність; і ніхто не визволить їх, окрім Господа Бога Всемогутнього.

24 Так, і станеться, що коли вони волатимуть до Мене, Я не буду поспішати почути їхні волання; так, і Я дозволю, щоб їх побили їхні вороги.

25 І якщо вони не покаються у волосяниці і в попелі, і не заволають сильно до Господа Бога їхнього, Я не почую їхніх молитов, і не визволю їх від їхніх страждань; і так каже Господь, і так Він заповідав мені.

26 Ось сталося, що коли Авінадій промовив ці слова до них, вони розгнівалися на нього і намагалися позбавити його життя; але Господь визволив його з їхніх рук.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.



27 Ось коли цар Ной почув слова, які Авінадій сказав людям, він також розгнівався; і він сказав: Хто такий Авінадій, щоб судити мене і мій народ, або хто такий Господь, щоб принести моему народові такі великі скорботи?

28 Я наказую вам привести Авінадія сюди, щоб я міг убити його, бо він сказав це, щоб збурити мій народ до злості між собою, і щоб викликати суперечки серед мого народу; тому я вб'ю його.

29 Ось, очі людей були засліплені; тому вони закам'яніли серцями проти слів Авінадія, і вони намагалися з того часу захопити його. І цар Ной закам'янів серцем проти слова Господа, і він не покався у своїх злих діяннях.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

## Мосія 12

- 1 І сталося, що через два роки Авінадій прийшов до них переодягнений, щоб вони не впізнали його, і почав пророкувати серед них, кажучи: Так наказав мені Господь, кажучи: Авінадію, іди і пророкуй цьому Моєму народові, бо вони закам'яніли серця-ми своїми проти Моїх слів; вони не покаються у своїх злих вчинках; тому, Я покараю їх у Моєму гніві, так, у Моєму страшому гніві Я покараю їх за їхні беззаконня і мерзоти.
- 2 Так, горе цьому поколінню! І Господь сказав мені: Протягни свою руку і пророкуй, кажучи: Так каже Господь, станеться так, що це покоління через свої беззаконня буде приведено у залежність, і їх битимуть по щоці; так, і переслідуватимуть люди, і вбиватимуть; і хижаки повітряні, і собаки, так, і дикі звірі пожиратимуть їхню плоть.
- 3 І станеться, що життя царя Ноя буде цінитися так само, як одяг у розпаленому горнилі; бо він зна-тимає, що Я є Господь.
- 4 І станеться, що Я покараю цей Мій народ тяжкими скорботами, так, голодом і пошестю; і Я зроблю так, що вони будуть вити цілий день.
- 5 Так, і Я зроблю так, що вони матимуть тягарі, прив'язані до їхніх спин; і їх будуть поганяти, як безсловесного осла.
- 6 І станеться, що Я нашлю град на них, і він поб'є їх; і вони також будуть побиті східним вітром; і ко-махи також надокучатимуть їхній землі, і пожиратимуть їхнє зерно.
- 7 І вони будуть покарані великою пошестю—і все це Я зроблю через їхні беззаконня і мерзоти.
- 8 І станеться, якщо вони не покаються, Я цілком знищу їх з лиця землі; все-таки вони залишать літо-пис після себе, і Я збережу їх для інших народів, які володітимуть землею; так, саме це Я зроблю, щоб показати мерзоти цього народу перед іншими на-родами. І багато чого Авінадій пророкував проти цього народу.

## Mosiah 12

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying—Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

9 І сталося, що вони дуже розгнівалися на нього; і вони взяли його і привели його зв'язаного до царя, і сказали цареві: Дивись, ми привели чоловіка до тебе, який пророкував зле про твоїх людей, і каже, що Бог знищить їх.

10 І він також пророкував зле про твоє життя, і каже, що твоє життя буде, як одяг у горнилі вогню.

11 І ще він каже, що ти будеш, як стерня, саме як суха стерня в полі, по якій біжать звірі і топчуть її ногами.

12 І ще він каже, що ти будеш, як квіти чортополоху, які, коли цілком дозріють, якщо подує вітер, розносяться по лицю землі. І він робить вигляд, що Господь сказав це. І він каже, що все це станеться з тобою, якщо ти не покаєшся, і все це через твої беззаконня.

13 І ось, о царю, яке велике зло ти вчинив або які великі гріхи твої люди вчинили, що нас має обвинувачувати Бог або засуджувати цей чоловік?

14 І ось, о царю, бачиш, ми безвинні, і ти, о царю, не грішив; тому цей чоловік каже неправду про нас, і він пророкував даремно.

15 І дивись, ми сильні, ми не підемо у залежність, і не поневолять нас наші вороги; так, і ти процвітав на цій землі, і ти ще будеш процвітати.

16 Бачиш, ось цей чоловік, ми передаємо його в твої руки; ти можеш робити з ним те, що тобі здається найкращим.

17 І сталося, що цар Ной наказав, щоб Авінадія було кинуто до в'язниці; і він наказав, щоб священники зібралися разом, щоб він міг держати раду з ними, що він має зробити з ним.

18 І сталося, що вони сказали цареві: Приведи його сюди, щоб ми могли запитати в нього; і цар наказав, щоб його привели до них.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

19 І вони почали запитувати в нього, щоб суперечити йому, аби тим самим знайти щось для звинувачення його; але він відповідав їм сміливо, і витримав усі їхні запитання, так, на їхнє здивування; бо він дійсно протистояв їм в усіх їхніх запитаннях, і заганяв їх у глухий кут в усіх їхніх словах.

20 І сталося, що один з них сказав йому: Що означають слова, які записані, і яким навчали наші батьки, кажучи:

21 Які прекрасні на горах ноги того, хто приносить добру новину; хто проголошує мир; хто приносить добру новину про добро; хто проголошує спасіння; хто каже Сіонові: Твій Бог царює;

22 Твої вартіві здіймуть свій голос; голосом разом будуть співати вони; бо вони побачать віч-на-віч, коли Господь знову збере Сіон;

23 Радійте; співайте разом, ви, руїни Єрусалима; бо Господь втішив Свій народ, Він викупив Єрусалим;

24 Господь обнажив Своє святе рамено перед очима всіх народів, і всі кінці землі побачать спасіння нашого Бога?

25 І тоді Авінадій сказав їм: Чи ви священники, і твердите, що вчите цей народ, і розумієте дух пророцтва, і все ж бажаєте знати від мене, що означають ці речі?

26 Я кажу вам, горе вам за те, що перекручуєте шляхи Господа! Бо якщо ви і розумієте ці речі, ви не навчали їм; отже, ви перекрутили шляхи Господа.

27 Ви не спрямували свої серця на розуміння; отже, ви не були мудрими. Отже, чого ви навчаєте цей народ?

28 І вони сказали: Ми навчаємо закономі Мойсея.

29 І ще він сказав їм: Якщо ви навчаєте закономі Мойсея, чому ви не виконуєте його? Чому ви прикипіли серцями до багатств? Чому ви чините розпусту і витрачаєте свою силу на повій, так, і робите так, що цей народ починає чинити гріх, так що Господь мав причину послати мене пророкувати проти цього народу, так, саме велике зло проти цього народу?

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?

30 Хіба ви не знаєте, що я кажу правду? Так, ви знаєте, що я кажу правду; і вам слід тремтіти перед Богом.

31 І станеться, що ви будете покарані за ваші беззаконня, бо ви сказали, що ви навчаєте законові Мойсея. А що ви знаєте про закон Мойсея? Чи приходить спасіння через закон Мойсея? Що ви скажете?

32 І вони відповіли і сказали, що спасіння приходить через закон Мойсея.

33 Але тоді Авінадій сказав їм: Я знаю, якщо ви виконуєте заповіді Бога, ви будете спасеними; так, якщо ви виконуєте заповіді, які Господь передав Мойсеєві на горі Сінай, кажучи:

34 Я є Господь Бог твій, Який вивів тебе з землі Єгипту, з дому залежності.

35 Не буде в тебе ніякого іншого Бога переді Мною.

36 Не роби собі ніякого кумира, або якої-небудь подоби того, що на небесах угорі, або того, що на землі внизу.

37 Тоді Авінадій сказав їм: Чи зробили ви все це? Я кажу вам: Ні, не зробили. І чи навчали ви цей народ, що вони повинні зробити все це? Я кажу вам: Ні, не навчали.

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?

And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not.

## Мосія 13

- 1 І тоді, коли цар почув ці слова, він сказав своїм священникам: Геть цього чоловіка, і вбийте його; бо що ми ще повинні зробити з ним, адже він божевільний.
- 2 І вони ступили вперед і спробували накласти на нього руки; але він протистояв їм і сказав їм:
- 3 Не торкайтеся мене, бо Бог покарає вас, якщо ви накладете руки на мене, бо я не передав повідомлення, з яким Господь відправив мене; я також не сказав вам того, про що ви просили мене розповісти; тому Бог не дозволить, аби мене було знищено тепер.
- 4 Але я мушу виконати заповіді, які Бог заповідав мені; і через те що я сказав вам правду, ви гніваєтеся на мене. І ще, через те, що я сповістив слово Бога, ви осудили мене, що я божевільний.
- 5 Тоді сталося, після того як Авінадій промовив ці слова, люди царя Ноя не наважувалися накласти свої руки на нього, бо Дух Господа був з ним; і його обличчя сяяло з надзвичайною яскравістю, так само як у Мойсея на горі Сінай, коли він розмовляв з Господом.
- 6 І він говорив з силою і повноваженням від Бога; і він продовжував свої слова, кажучи:
- 7 Ви бачите, що ви не маєте сили вбити мене, тому я закінчу своє повідомлення. Так, і я відчуваю, що це ранило вас у саме серце тому, що я кажу правду про ваші беззаконня.
- 8 Так, і мої слова сповнюють вас здивуванням і подивом, і гнівом.
- 9 Але я закінчую моє повідомлення; а потім уже не має значення, куди я піду, якщо так є, що мене врятовано.
- 10 Але ось що я скажу вам: те, що ви зробите зі мною після цього, буде символом і натяком на те, що має статися.

## Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

11 А тепер я читаю вам решту заповідей Бога, бо я відчуваю, що вони не записані у ваших серцях; я відчуваю, що ви навчалися беззаконню і навчали йому більшу частину вашого життя.

12 І ось, ви пам'ятаєте, що я сказав вам: Не роби собі ніякого кумира, або якої-небудь подоби того, що на небесах угорі, або того, що на землі внизу, або того, що у воді під землею.

13 І ще: Не поклоняйся їм, ані служи їм; бо Я, Господь Бог твій, є ревнивий Бог, караючий дітей за беззаконня батьків, до третього і четвертого покоління тих, хто ненавидить Мене;

14 І Який виявляє милість до тисяч з тих, хто любить Мене і виконує Мої заповіді.

15 Не прикликай імені Господа Бога твого даремно; бо Господь не вважатиме безвинним того, хто прикликає Його ім'я даремно.

16 Пам'ятай день суботній, щоб зберігати його святым.

17 Шість днів працєю, і роби всіяку роботу свою;

18 Але на сьомий день, у суботу Господа Бога твого, не роби ніякої роботи, ні ти, ні син твій, ні дочка твоя, ні слуга твій, ні служниця твоя, ні худоба твоя, ні чужинець, який у воротах твоїх;

19 Бо за шість днів Господь створив небеса і землю, і море, і все, що в них є; тому Господь благословив день суботній, і освятив його.

20 Шануй свого батька і свою матір, щоб довгими були твої дні на землі, яку Господь Бог твій дає тобі.

21 Не вбивай.

22 Не чини перелюбу. Не кради.

23 Не свідчи неправдиво проти свого ближнього.

24 Не жадай дому ближнього твого, не жадай жінки ближнього твого, ані слуги його, ані служниці його, ані вола його, ані осла його, нічого, що є у ближнього твого.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

25 І сталося, що після того як Авінадій закінчив цю промову, він сказав їм: Чи вчили ви людей, що вони повинні ретельно дотримуватися всього цього, щоб виконувати ці заповіді?

26 Я кажу вам: Ні; бо якби ви вчили, Господь не наказав би мені прийти і пророкувати зле цьому народові.

27 І ось ви сказали, що спасіння приходить через закон Мойсея. Я кажу вам, необхідно, щоб ви все ж виконували закон Мойсея; але я кажу вам, що прийде час, коли вже не буде більше необхідності виконувати закон Мойсея.

28 І більше того, я кажу вам, що спасіння не приходить тільки через закон; і якби не Спокута, яку Бог Сам звершить за гріхи і беззаконня Свого народу, то вони повинні неминуче загинути, незважаючи на закон Мойсея.

29 І ось я кажу вам, що це було необхідно, щоб був закон, даний дітям Ізраїля, так, саме дуже суворий закон; бо вони були твердошиїм народом, швидким на те, щоб чинити беззаконня, і повільним щодо того, щоб пам'ятати Господа Бога свого;

30 Тому їм було дано закон, так, закон відправ і обрядів, закон, якого вони повинні були дотримуватися суворо день у день, щоб вони постійно пам'ятали Бога і свій обов'язок перед Ним.

31 Але слухайте, я кажу вам, що все це були символи того, що настане.

32 Так ось, чи розуміли вони закон? Я кажу вам: Ні, вони не всі розуміли закон; і все через закам'янілість їхніх сердець; бо вони не розуміли, що жодна людина не може бути спасенною, як тільки через викуплення Бога.

33 Бо дивіться, хіба Мойсей не пророкував їм про пришествя Месії і про те, що Бог викупить Свій народ? Так, і всі до одного пророки, які пророкували коли-небудь з тих пір як світ починався,— хіба вони не казали більше чи менше про це?

34 Хіба вони не казали, що Бог Сам прийде до дітей людських, візьме на Себе подобу людини, і піде в могутній силі лицем землі?

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?



35 Так, і хіба вони також не казали, що Він принесе  
воскресіння мертвим, і що Він Сам буде гноблений  
і страждаючий?

Yea, and have they not said also that he should bring  
to pass the resurrection of the dead, and that he, him-  
self, should be oppressed and afflicted?

## Мосія 14

- 1 Так, чи не каже Ісаїя: Хто повірив нашій звістці, і для кого відкрилося рамено Господа?
- 2 Бо Він виросте перед Ним, мов тендітна рослина, і мов корінь із сухої землі; Він не має ні принади, ні пишноти; і коли ми побачимо Його, не через красу ми зажадаємо Його.
- 3 Він зневажений і покинутий людьми; людина печалі, і знайома з горем; і ми ховали свої обличчя від Нього; Він був зневажений, і ми не цінували Його.
- 4 Насправді ж Він перестраждав наше горе, і переніс наші печалі; все-таки ми вважали Його за ураженого, покараного Богом, і страждаючого.
- 5 Але Його було поранено за наші провини, Його було забито за наші беззаконня; кара за наш мир була на Ньому; і Його бичуванням ми зцілені.
- 6 Усі ми, немов вівці, заблукали; ми повернули кожний на свою власну путь; і Господь поклав на Нього беззаконня всіх нас.
- 7 Він був гноблений, і Він був страждаючий, все-таки Він не відкривав уста Свої; Його привели, як ягня на заклання, і як вівця безсловесна перед її стригальями, так і Він не відкрив уста Свої.
- 8 Його не було допущено до в'язниці і до суду; і хто проголосить Його рід? Бо Його було відсічено від землі живих; за провини Мого народу було Його уражено.
- 9 І Він зробив Свою могилу із злочестивими, і з багатими в Своїй смерті; тому що Він не робив ніякого зла, і не було в Його устах ніякого обману.
- 10 Усе-таки задовольнило Господа забити Його; Він віддав Його на горе; коли Ти зробиш Його душу жертвоприношенням за гріх, Він побачить Його сім'я, Він подовжить Його дні, і втіха Господа процвітатиме в Його руці.
- 11 Він побачить страждання Його душі, і буде задоволений; Своїм знанням Мій праведний слуга виправдає багатьох; бо Він понесе їхні беззаконня.

## Mosiah 14

- Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?
- For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.
- He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.
- Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.
- But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.
- All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.
- He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.
- He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.
- And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.
- Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.
- He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.

12      Тому-то дам уділ Йому між великими, а Він буде ділити здобич з сильними; тому що Він віддав душу Свою на смерть; і Він був зарахований до грішників; і Він поніс гріхи багатьох, і став посередником для грішників.

Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bore the sins of many, and made intercession for the transgressors.

## Мосія 15

- 1 І тоді Авінадій сказав їм: Я б хотів, щоб ви зрозуміли, що Бог Сам зійде до дітей людських, і викупить Свій народ.
- 2 І через те, що Він живе у плоті, Його називатимуть Сином Бога, і, підкоривши плоть волі Батька, будучи Батьком і Сином—
- 3 Батьком, тому що Його було зачато силою Бога; а Сином, тому що в плоті; таким чином стаючи Батьком і Сином—
- 4 А Вони є одним Богом, так, Самим Вічним Батьком небес і землі.
- 5 І таким чином плоть, ставши підвладною Духові, або Син—Батькові, будучи одним Богом, переносить спокусу, і не піддається спокусі, але терпить, коли над нею насміхаються, і її бичують, і нею нехтують, і її зрікаються Свої люди.
- 6 І після всього цього, після того, що Він зробив багато великих чудес серед дітей людських, Його поведуть, так, саме як Ісаїя сказав, як вівця перед стригалем мовчить, так і Він не відкривав Свої вуста.
- 7 Так, саме так Його поведуть, розіпнуть, і в'ють, плоть стане підвладною аж до смерті, волю Сина буде поглинуто волею Батька.
- 8 І таким чином Бог розірве пута смерті, здобувши перемогу над смертю; даючи Синові силу стати посередником для дітей людських—
- 9 Піднявшись на небеса, маючи в серці надра милості; будучи сповненим співчуття до дітей людських; стоячи між ними і справедливістю; розірвавши пута смерті, взявши на себе їхні беззаконня і їхні провини, викупивши їх, і виконавши вимоги справедливості.
- 10 І ось я кажу вам, хто проголосить Його рід? Слухайте, я кажу вам, що коли Його душа буде принесена в жертву за гріх, Він побачить Своє сім'я. А тепер, що ви скажете? І хто буде Його сіменем?

## Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

11 Слухайте, я кажу вам, що хто б не почув слова пророків, так, усіх святих пророків, які пророкували пришествя Господа,—я кажу вам, що всі ті, хто прислухався до їхніх слів, і повірив, що Господь викупить Свій народ, і чекав з нетерпінням того дня для прощення своїх гріхів, я кажу вам, що це Його сім'я, тобто вони є спадкоємцями царства Божого.

12 Бо то є ті, чий гріхи Він поніс; то є ті, для кого Він помер, щоб викупити їх із їхніх провин. І ось, хіба вони не є Його сіменем?

13 Так, і хіба пророки, кожний, хто відкривав свої уста, щоб пророкувати, хто не впав у провину, я маю на увазі всіх святих пророків аж від самого початку світу, не є Його сіменем? Я кажу вам, що вони є Його сіменем.

14 І це є ті, хто проголосив мир, хто приніс добру новину про добро, хто проголосив спасіння; і сказав Сіонові: Твій Бог царює!

15 І, о які прекрасні на горах були їхні ноги!

16 І ще, які прекрасні на горах ноги тих, хто все ще проголошує мир!

17 І ще, які прекрасні на горах ноги тих, хто буде після того проголошувати мир, так, відтепер надалі і назавжди!

18 І слухайте, я кажу вам, це ще не все. Бо, о які прекрасні на горах ноги Того, Хто приносить добру новину, Хто є засновником миру, так, саме Господа, Який викупив Свій народ; так, Того, Хто дарував спасіння Своему народові;

19 Бо якби не викуплення, яке Він звершив для Свого народу, яке було уготоване від заснування світу, я кажу вам, якби не це, все людство повинно було б загинути.

20 Але знайте, пута смерті буде розірвано, і Син царюватиме, і матиме владу над мертвими; отже, Він приносить воскресіння мертвим.

21 А тоді приходить воскресіння, а саме, перше воскресіння; так, тобто воскресіння тих, хто був, і хто є, і хто буде, аж до воскресіння Христа—бо так Його будуть називати.

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

22 І ось, воскресіння всіх пророків, і всіх тих, хто повірив їхнім словам, тобто всіх тих, хто виконував заповіді Бога, настане в першому воскресінні; отже, вони є перше воскресіння.

23 Вони встають, щоб жити з Богом, Який викупив їх; таким чином, вони мають вічне життя через Христа, Який розірвав пута смерті.

24 І це ті, хто бере участь у першому воскресінні; і це ті, хто помер до того як Христос прийшов, у своєму незнанні, для кого спасіння не було проголошено. І таким чином Господь приносить їхнє відновлення; і вони беруть участь у першому воскресінні, або мають вічне життя, будучи викуплені Господом.

25 І малі діти також мають вічне життя.

26 Але знайте, і бійтеся, і тремтіть перед Богом, бо вам слід тремтіти; бо Господь не викупляє жодного, хто повстає проти Нього і помирає в своїх гріхах; так, саме всіх тих, хто загинув у своїх гріхах ще відтоді, як світ почався, хто вперто повстав проти Бога, хто знав заповіді Бога і не хотів виконувати їх; це ті, хто не матиме місця в першому воскресінні.

27 Отже, чи не слід вам тремтіти? Бо спасіння не приходять до жодного з таких; бо Господь не викупив жодного з таких; так, і не може Господь викупити таких; бо Він не може заперечувати Собі; бо Він не може заперечувати правосуддю, коли воно має свої вимоги.

28 І ось я кажу вам, що настане час, коли спасіння Господа буде проголошено кожному народу, коліну, язичку і всім людям.

29 Так, Господи, Твоя сторожа зніме свій голос; голосно разом вони заспівають; бо вони побачать навч, коли Господь знову приведе Сіон.

30 Радійте, співайте разом, ви, руїни Єрусалима; бо Господь втішив Свій народ, Він викупив Єрусалим;

31 Господь обнажив Своє святе рамено на очах усіх народів; і всі кінці землі побачать спасіння нашого Бога.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of our God.

## Мосія 16

- 1 І ось сталося, що після того як Авінадій промовив ці слова, він простер свою руку і сказав: Прийде час, коли всі побачать спасіння Господа; коли кожний народ, коліно, язик і всі люди побачать навч і зізнаються перед Богом, що Його вирок справедливий.
- 2 І тоді буде злочестивих знехтувано, і вони матимуть причину вити, і плакати, і голосити, і скреготати зубами своїми; і все це тому, що вони не прислухаються до голосу Господа; отже, Господь не викупляє їх.
- 3 Бо вони тілесні і диявольські, і диявол має владу над ними; так, саме той старий змії, який обманув наших перших батьків, що стало причиною їхнього падіння; що стало причиною того, що все людство стало тілесним, хтивим, диявольським, пізнавши зло в порівнянні з добром, підкоряючим себе дияволу.
- 4 Так усе людство було загублено; і знайте, вони були б навечно загублені, якби Бог не викупив Свій народ з їхнього загубленого і занепаłego стану.
- 5 Але пам'ятайте, що той, хто вперто продовжує додержуватися своєї тілесної природи, і йде путями гріха і бунту проти Бога, залишається в своєму занепаłому стані, і диявол має повну владу над ним. Тому він існує, неначе не відбулося ніякого викуплення, будучи ворогом Богові; і диявол також є ворогом Богові.
- 6 І ось, якби Христос не прийшов у світ, говорячи про те, що настане, неначе воно вже настало, не могло б бути ніякого викуплення.
- 7 І якби Христос не встав з мертвих, або не розірвав пута смерті, щоб могила не мала перемоги, і щоб смерть не мала жала, не могло б бути ніякого воскресіння.
- 8 Але є воскресіння, тому могила не має перемоги, і жало смерті поглинуто в Христі.
- 9 Він є світло і життя світу; так, світло, що є нескінченним, що ніколи не затьмариться; так, і також життя, що є нескінченним, так що більше не може бути смерті.

## Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.

- 10 Навіть це смертне зодягнеться у безсмертя, і це тління зодягнеться у нетління, і буде приведене, щоб стояти перед судом Бога, щоб Він судив їх за їхніми діяннями, чи вони добрі, чи вони злі—
- 11 Якщо вони добрі, у воскресінні до нескінченного життя і щастя; а якщо вони злі, у воскресінні до нескінченного прокляття, будучи переданими дяволу, який підкорив їх, що є прокляттям,—
- 12 Живучи згідно з їхніми власними тілесними намірами і бажаннями; ніколи не прикликаючи Господа, тоді як рамена милості було простягнуто до них; бо рамена милості було простягнуто до них, а вони не хотіли; їх було попереджено про їхні беззаконня, і все ж вони не хотіли відмовлятися від них; і їм було наказано покаятися і все ж вони не хотіли покаятися.
- 13 Так от, чи не слід вам тремтіти і каятися у ваших гріхах, і пам'ятати, що тільки у Христі і через Нього ви можете бути спасеними?
- 14 Отже, якщо ви навчаєте законові Мойсея, також учіть, що це натяк на те, що настане—
- 15 Учіть їх, що викуплення приходить через Христа Господа, Який є Сам Вічний Батько. Амінь.

Even this mortal shall put on immortality, and this corruption shall put on incorruption, and shall be brought to stand before the bar of God, to be judged of him according to their works whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life and happiness; and if they be evil, to the resurrection of endless damnation, being delivered up to the devil, who hath subjected them, which is damnation—

Having gone according to their own carnal wills and desires; having never called upon the Lord while the arms of mercy were extended towards them; for the arms of mercy were extended towards them, and they would not; they being warned of their iniquities and yet they would not depart from them; and they were commanded to repent and yet they would not repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of your sins, and remember that only in and through Christ ye can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach that it is a shadow of those things which are to come—

Teach them that redemption cometh through Christ the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.



## Мосія 17

- 1 І ось сталося, що коли Авінадій закінчив ці промови, цар наказав священикам схопити його і наказати, щоб його віддали на смерть.
- 2 Але був серед них один, чиє ім'я було Алма, він також був нащадком Нефія. І був він молодим чоловіком, і він повірив словам, які промовив Авінадій, бо він знав про беззаконня, про які Авінадій свідчив проти них; тому він почав благодіяти царя, щоб той не гнівався на Авінадія, а дозволив йому піти з миром.
- 3 Але цар ще більше розгнівався, і наказав, щоб Алму вигнали геть, і послав своїх слуг за ним, щоб вони вбили його.
- 4 Але він утік від них і сховався так, що вони не знайшли його. І він, переховуючись багато днів, записав усі слова, які промовив Авінадій.
- 5 І сталося, що цар звелів своїй сторожі оточити Авінадія і схопити його; і вони зв'язали його і кинули його до в'язниці.
- 6 І через три дні, порадившись з своїми священиками, він наказав, щоб його знову привели до нього.
- 7 І він сказав йому: Авінадію, ми знайшли звинувачення проти тебе, і ти заслуговуєш смерті.
- 8 Бо ти сказав, що Бог Сам має прийти до дітей людських; і тепер за це тебе буде віддано на смерть, якщо ти не відмовишся від усіх слів, якими ти сказав зле про мене і мій народ.
- 9 Тоді Авінадій сказав йому: Я кажу тобі, що я не відмовлюся від слів, які я сказав тобі про цей народ, бо вони правдиві; і щоб ти міг знати про їхню певність, я пішов на те, щоб потрапити до ваших рук.
- 10 Так, і я буду терпіти до самої смерті, і я не відмовлюся від своїх слів, і вони предстануть як свідчення проти вас. І якщо ви вб'єте мене, ви проллєте невинну кров, і це також предстане як свідчення проти вас в останній день.

## Mosiah 17

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

11 І тоді цар Ной вже збирався відпустити його, бо він боявся його слова; бо він боявся, що кара Божя зійде на нього.

12 Але священники підняли свої голоси проти нього і почали звинувачувати його, кажучи: Він ганьбив царя. Тому у царя це викликало гнів проти нього, і він віддав його, щоб його вбили.

13 І сталося, що вони схопили його і зв'язали його, і бичували його шкіру хмизом, так, аж до смерті.

14 І ось, коли полум'я почало обпалювати його, він закричав їм, кажучи:

15 Знайте, саме так, як ви зробили мені, так станеться, що ваше сім'я зробить багатьом, які будуть зносити муки, ті, що я зношу, а саме, муки смерті від вогню; і це тому, що вони віритимуть у спасіння Господа Бога їхнього.

16 І станеться, що ви будете страждати від усіляких хвороб через ваші беззаконня.

17 Так, і вас будуть бити по кожній руці, і будуть виганяти і розсіювати туди-сюди, так само як за дику отарою женуться дикі й люті звірі.

18 І в той день на вас будуть полювати, і вас буде схоплено рукою ваших ворогів, і тоді ви зазнаєте, як я зазнаю, муки смерті від вогню.

19 Так Бог помститься тим, хто знищує Його людей. О Боже, візьми мою душу.

20 І тоді, коли Авінадій сказав ці слова, він упав, прийнявши смерть від вогню; так, відданий на смерть тому, що не хотів зректися заповідей Бога, запечатавши істинність своїх слів своєю смертю.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

## Мосія 18

- 1 І ось сталося, що Алма, який втік від слуг царя Ноя, покався у своїх гріхах і беззаконнях, і пішов таємно серед людей, і почав навчати словам Авінадія—
- 2 Так, про те, що має прийти, а також про воскресіння мертвих, і викуплення людей, яке мало настати через силу, і страждання, і смерть Христа, і Його воскресіння і сходження до небес.
- 3 І всіх, хто хотів почути його слова, він навчав. І він навчав їх таємно, щоб це не стало відомо цареві. І багато хто повірив його словам.
- 4 І сталося, що всі ті, хто повірив йому, пішли до того місця, що називалося Мормон, що отримало своє ім'я від царя, будучи в межах цієї землі, і яке кишило, в деякі часи або пори року, дикими звірями.
- 5 Тож було в Мормоні джерело чистої води, і Алма пішов туди, а там біля води були зарослі маленьких дерев, де він ховався вдень від розшуків царя.
- 6 І сталося, що всі, хто повірив йому, пішли туди почути його слова.
- 7 І сталося, що через багато днів уже добра кількість їх зібралася разом у місці, що називалося Мормон, щоб почути слова Алми. Так, усі зібралися разом, хто повірив його слову, щоб почути його. І він вчив їх, і проповідував їм покаяння, і викуплення, і віру в Господа.
- 8 І сталося, що він сказав їм: Дивіться, ось води Мормона (бо так вони називалися) і ось, оскільки ви жадаєте прийти до кошари Бога і називатися Його народом, і бажаєте нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими;
- 9 Так, і бажаєте сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ви можете бути, аж до самої смерті, щоб ви могли бути викупленими Богом, і причислені до тих, хто в першому воскресінні, щоб ви могли мати вічне життя,—

## Mosiah 18

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

10 Тож я кажу вам, якщо це є бажанням ваших сердець, то що ви маєте проти того, щоб бути хрищеними в ім'я Господа, як свідчення того перед Ним, що ви увійшли в завіт з Ним, що ви будете служити Йому і виконувати Його заповіді, щоб Він міг пролити Свій Дух більш рясно на вас?

11 І ось, коли люди почули ці слова, вони заплескали в долоні свої від радості і вигукнули: Це є бажання наших сердець.

12 І тоді сталося, що Алма взяв Гелама, він був одним із перших, і пішов і став у воді, і заволав, кажучи: О Господи, пролий Свій Дух на Твого слугу, щоб він міг зробити цю роботу з святістю в серці.

13 І коли він сказав ці слова, Дух Господа зійшов на нього, і він сказав: Геламе, я хрищу тебе, маючи повноваження від Всемогутнього Бога, як свідчення того, що ти увійшов у завіт, щоб служити Йому, доки ти не помреш у своєму смертному тілі; і нехай Дух Господа пролеться на тебе; і нехай Він дарує тобі вічне життя через викуплення Христа, Якого Він приготував від заснування світу.

14 І після того як Алма сказав ці слова, і Алма, і Гелам обидва занурилися у воду; і вони встали і вийшли з води, радіючи, бо були сповнені Духом.

15 І знову Алма взяв другого, і увійшов удруге в воду, і христив його, як і першого, тільки сам він вже не занурювався у воду знову.

16 І у такий спосіб він христив кожного, хто прийшов у місце Мормон; і їх було числом близько двохсот і чотирьох душ; так, і вони були хрищені у водах Мормона, і були сповнені благодаттю Бога.

17 І вони називалися церквою Бога, або церквою Христа, з тих пір і надалі. І сталося, що хто б не був хрищений силою і повноваженням Бога, прилучався до Його церкви.

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

18 І сталося, що Алма, маючи повноваження від Бога, висвятив у священники; а саме, одного священика на кожні п'ятдесят з їхнього числа висвятив він проповідувати їм, і навчати їх того, що стосується царства Божого.

19 І він наказав їм, що вони не повинні навчати нічому іншому, окрім того, чому він навчав, і що промовлялося вустами святих пророків.

20 Так, саме таке наказав він їм, що їм не слід проповідувати нічого іншого, окрім покаяння і віри в Господа, Який викупив Свій народ.

21 І він наказав їм, що не повинно бути ніяких суперечок між ними, але що вони повинні дивитися вперед одними очима, маючи одну віру і одне хрищення, скріпивши свої серця у єдності і в любові один до одного.

22 І так він наказав їм проповідувати. І так вони стали дітьми Бога.

23 І він наказав їм, що вони мають додержуватися суботнього дня і зберігати його святим, а також кожного дня вони мають віддавати дяку Господеві Богу їхньому.

24 І він також наказав їм, що священники, яких він висвятив, мають працювати власноруч, щоб утримувати себе.

25 І був один день кожного тижня, визначений, щоб вони могли збиратися разом навчати людей і вшановувати Господа Бога їхнього, а також часто, як це тільки було в їхній владі, збиратися разом.

26 І священники не повинні були залежати від людей у своєму утриманні; але за свою працю вони мали одержувати благодать Бога, щоб вони могли стати сильними Духом, маючи знання Бога, щоб вони могли навчати з силою і повноваженням від Бога.

27 І ще Алма наказав, щоб люди церкви віддавали частину свого майна, кожний згідно з тим, що має; якщо він має більше, він повинен віддавати більше; а з того, хто має тільки трохи, тільки трохи й треба вимагати; а тому, хто не має, буде дано.

And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.

And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.

Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.

And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.

And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.

And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.

And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.

And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.

And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.

And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

28 І в такий спосіб вони повинні давати від свого майна за своєю власною волею і добрими намірами до Бога і до тих священників, які живуть у нужді, так, до кожної нужденної, голої душі.

29 І це він сказав їм, як наказав йому Бог; і вони проходили чесно перед Богом, віддаючи один одному як тлінне, так і духовне, за їхніми нуждами і їхніми потребами.

30 І ось сталося, що все це було вдіяно в Мормоні, так, біля вод Мормона, в лісі, що був поблизу вод Мормона; так, місце Мормон, води Мормона, ліс Мормона, які прекрасні вони в очах тих, хто там прийшов до пізнання свого Викупителя; так, і які благословенні вони, бо вони співатимуть Йому хвалу навіки.

31 І все це відбувалося на границях землі, щоб цар не дізнався про це.

32 Але ось сталося, що цар, дізнавшись про рух серед народу, послав своїх слуг стежити за ними. Тому в той день, коли вони збиралися разом, щоб почути слово Господа, їх було викрито перед царем.

33 І тоді цар сказав, що Алма підбурює народ до повстання проти нього; тому він послав своє військо знищити їх.

34 І сталося, що Алму і людей Господа було попереджено про прихід царевого війська; тому вони взяли свої намети і разом з своїми сім'ями вирушили в пустиню.

35 І було їх числом близько чотирьохсот і п'ятдесяти душ.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and fifty souls.

## Мосія 19

- 1 І сталося, що військо царя повернулося, марно шукавши людей Господа.
- 2 І ось бачите, сили царя були малі, будучи зменшеними, і серед решти народу почалося розділення.
- 3 І менша частина почала дихати погрозами проти царя, і почався великий розбрат серед них.
- 4 І ось був чоловік серед них, чиє ім'я було Гедеон, і він був сильною людиною і ворогом царя, отже, він витяг свого меча і поклявся у гніві, що вб'є царя.
- 5 І сталося, що він бився з царем; а коли цар побачив, що той вже от-от переможе його, він утік і побіг, і піднявся на вежу, що була поблизу храму.
- 6 А Гедеон переслідував його, і вже збирався піднятися на вежу, щоб убити царя, і цар кинув оком навкруги у напрямі землі Шемлон, і ось, військо Ламанійців було в границях землі.
- 7 І тоді цар заволав від душевної муки, кажучи: Гедеоне, пощади мене, бо Ламанійці пішли на нас, і вони знищать нас; так, вони знищать мій народ.
- 8 І тоді цар не так сильно стурбувався за свій народ, як за своє власне життя; проте Гедеон зберіг йому життя.
- 9 І цар наказав людям, щоб вони тікали від Ламанійців, і він сам пішов перед ними, і вони втекли у пустиню, з своїми жінками і своїми дітьми.
- 10 І сталося, що Ламанійці переслідували їх, і наздогнали їх, і почали вбивати їх.
- 11 Тоді сталося, що цар наказав їм, щоб усі чоловіки залишили своїх жінок і своїх дітей і тікали від Ламанійців.
- 12 Тож було багато таких, які не хотіли залишати їх, ліпше хотіли залишитися і загинути разом з ними. А решта залишила своїх жінок і своїх дітей та втекла.

## Mosiah 19

- And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.
- And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.
- And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.
- And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.
- And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.
- And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.
- And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.
- And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.
- And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.
- And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.
- Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.
- Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

13 І сталося, що ті, хто залишився з своїми жінками й дітьми, примусили своїх дочок вийти вперед і благати Ламанійців, щоб вони не вбивали їх.

14 І сталося, що Ламанійці відчували жалість до них, бо вони були зачаровані красою їхніх жінок.

15 Тому Ламанійці зберегли їм життя, і взяли їх у полон, і привели їх назад до землі Нефія, і погодилися з ними, що вони можуть володіти землею за умови, що вони віддадуть царя Ноя в руки Ламанійців, і віддадуть їхнє майно, а саме, одну половину всього, чим вони володіли, половину їхнього золота, і їхнього срібла, і всіх їхніх коштовностей, і так вони повинні платити данину цареві Ламанійців з року в рік.

16 І от, там був один із синів царя серед тих, кого забрали в полон, ім'я якого було Лімгій.

17 І от Лімгій мав бажання, щоб його батька не було знищено; однак Лімгій не був необізнаний з беззаконнями свого батька, будучи сам справедливою людиною.

18 І сталося, що Гедеон послав чоловіків у пустиню таємно, щоб розшукати царя і тих, хто був з ним. І сталося, що вони зустріли людей в пустині, всіх, за винятком царя і його священників.

19 А ті перед тим поклялися в своїх серцях, що вони повернуться на землю Нефія, і якщо їхніх жінок та їхніх дітей буде вбито, а також тих, хто залишився з ними, тоді вони будуть прагнути до помсти, і також загинуть з ними.

20 І цар наказував їм, щоб вони не поверталися; а вони розгнівалися на царя і завдали йому страждань, аж до смерті від вогню.

21 І вони вже збиралися схопити священників також і заподіяти їм смерть, але ті втекли від них.

And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.

And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.

Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.

And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.

And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.

And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.

Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.

And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.

And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.



- 22 І сталося, що вони вже збиралися повертатися на землю Нефія, і вони зустріли людей Гедеона. І люди Гедеона розповіли їм усе, що трапилося з їхніми жінками і їхніми дітьми; і що Ламанійці погодилися з ними, що вони можуть володіти землею, сплачуючи як данину Ламанійцям одну половину всього, чим вони володіють.
- 23 І народ сказав людям Гедеона, що вони вбили царя, а його священники втекли від них ще далі у пустиню.
- 24 І сталося, що після того як вони закінчили церемонію, вони повернулися на землю Нефія, радіючи, тому що їхніх жінок та їхніх дітей не було вбито; і вони розповіли Гедеону, що вони зробили з царем.
- 25 І сталося, що цар Ламанійців дав клятву їм, що його люди не вб'ють їх.
- 26 І також Лімгій, будучи сином царя, маючи царство, передане йому людьми, дав клятву цареві Ламанійців, що його люди будуть платити данину йому, а саме половину всього, чим вони володіють.
- 27 І сталося, що Лімгій почав встановлювати царство і встановлювати мир серед свого народу.
- 28 А цар Ламанійців поставив сторожу навколо землі, щоб він міг утримувати людей Лімгія на цій землі, щоб вони не могли піти в пустиню; і він утримував свою сторожу з данини, яку він одержував від Нефійців.
- 29 І ось цар Лімгій мав тривалий мир у своєму царстві протягом двох років, так що Ламанійці не докучали їм і не намагалися знищити їх.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

## Мосія 20

- 1 Ось було місце в Шемлоні, де дочки Ламанійців збиралися разом, щоб співати, і танцювати, і веселитися.
- 2 І сталося, що одного дня невелике число їх зібралось разом поспівати і потанцювати.
- 3 І тоді священники царя Ноя, яким було соромно повертатися в місто Нефій, так, а також боючись, що люди вб'ють їх, вони не наважувалися повернутися до своїх жінок і своїх дітей.
- 4 І залишившись у пустині і побачивши дочок Ламанійців, вони залягли і стежили за ними;
- 5 А тому що їх було мало, тих, хто зібрався разом потанцювати, вони вийшли з своїх таємних місць і схопили їх, і привели їх в пустиню; так, двадцятьох і чотирьох дочок Ламанійців привели вони в пустиню.
- 6 І сталося, що коли Ламанійці дізналися, що їхніх дочок немає, вони розгнівалися на людей Лімгя, бо вони думали, що це були люди Лімгя.
- 7 Отже, вони послали своє військо; так, навіть сам цар очолив свій народ; і вони пішли на землю Нефя, щоб знищити людей Лімгя.
- 8 І ось Лімгій побачив їх з вежі, а саме всі їхні приготування до війни він побачив; тому він зібрав своїх людей і заліг, чекаючи на них у полях і в лісах.
- 9 І сталося, що коли Ламанійці підійшли, люди Лімгя почали нападати на них з своїх засідок і почали вбивати їх.
- 10 І сталося, що битва стала надзвичайно жорстокою, бо вони билися, як леви за свою здобич.
- 11 І сталося, що люди Лімгя почали гнати Ламанійців перед собою; хоч їх і на половину не було стільки, скільки Ламанійців. Але вони билися за своє життя, і за своїх жінок, і за своїх дітей; тому вони напружувалися і як дракони вони билися.

## Mosiah 20

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

12 І сталося, що вони знайшли царя Ламанійців серед числа їхніх мертвих; проте він не був мертвим, а лише пораненим і залишеним на землі, такою швидкою була втеча його людей.

13 І вони взяли його і перев'язали його рани, і принесли його до Лімгії, і сказали: Дивись, ось цар Ламанійців; він, діставши поранення, впав серед їхніх мертвих, і вони полишили його; і ось ми принесли його до тебе; а тепер дозволь нам убити його.

14 Але Лімгій сказав їм: Ви не будете вбивати його, але принесете його ближче сюди, щоб я міг бачити його. І вони принесли його. А Лімгій сказав йому: Яка причина в тебе, щоб іти війною проти мого народу? Дивись, мої люди не порушили клятви, яку я давав тобі; отже, чому ти мусиш порушити клятву, яку ти давав моєму народові?

15 І тоді цар сказав: Я порушив клятву, тому що твої люди викрали дочок мого народу; тому в гніві своєму я примусив моїх людей піти війною проти твого народу.

16 А Лімгій нічого не чув про це; тому він сказав: Я вчиню розшук серед моїх людей, і хто б не зробив це, загине. Отже, він наказав почати розшук серед свого народу.

17 Тоді Гедеон, будучи царевим полководцем, почувши це, прийшов і сказав цареві: Я благаю тебе утриматися і не розшукувати серед цих людей, і не перекладати це обвинувачення на них.

18 Бо хіба ти не пам'ятаєш священиків твого батька, яких ці люди намагалися знищити? І чи не в пустині вони? І чи не ті вони, хто викрав дочок Ламанійців?

19 І ось, слухай, і розкажи цареві про це, щоб він міг розповісти своїм людям, щоб вони помирилися з нами; бо знай, що вони вже готуються піти проти нас; і знай також, що нас мало.

20 І знай, вони прийдуть з численним військом; і якщо цар не помирить їх з нами, ми загинемо.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.

And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.

21 Бо хіба не збуваються слова Авінадія, які він про-  
рокував проти нас,—і все це тому, що ми не хочемо  
прислухатися до слів Господа і відвернутися від на-  
ших беззаконь?

22 А тепер заспокоймо царя, і ми виконаємо клятву,  
яку ми дали йому; бо краще нам бути в залежності,  
ніж втратити наше життя; отже, давай покладемо  
край такому великому кровопролиттю.

23 І тоді Лімгій розповів цареві все про свого батька  
і священників, які втекли в пустиню, і приписав їм  
викрадення їхніх дочок.

24 І сталося, що цар заспокоївся щодо свого народу;  
і він сказав їм: Ходімо і зустрінемося з моїми лю-  
дьми без зброї; і я клянуся вам клятвою, що мої лю-  
ди не вбиватимуть ваш народ.

25 І сталося, що вони пішли слідом за царем і ви-  
йшли без зброї назустріч Ламанійцям. І сталося,  
що вони зустріли Ламанійців; і цар Ламанійців  
уклонився їм, і благав від імені народу Лімгія.

26 І коли Ламанійці побачили народ Лімгія і те, що  
вони були без зброї, вони відчули жалість до них і  
помирилися з ними, і повернулися з своїм царем у  
мирі на свою власну землю.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which he  
prophesied against us—and all this because we would  
not hearken unto the words of the Lord, and turn from  
our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the oath  
which we have made unto him; for it is better that we  
should be in bondage than that we should lose our lives;  
therefore, let us put a stop to the shedding of so much  
blood.

And now Limhi told the king all the things concern-  
ing his father, and the priests that had fled into the  
wilderness, and attributed the carrying away of their  
daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified to-  
wards his people; and he said unto them: Let us go forth  
to meet my people, without arms; and I swear unto you  
with an oath that my people shall not slay thy people.

And it came to pass that they followed the king, and  
went forth without arms to meet the Lamanites. And it  
came to pass that they did meet the Lamanites; and the  
king of the Lamanites did bow himself down before  
them, and did plead in behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of Limhi,  
that they were without arms, they had compassion on  
them and were pacified towards them, and returned  
with their king in peace to their own land.

## Мосія 2 1

- 1 І сталося, що Лімгій і його народ повернулися до міста Нефій і почали знову мирно жити на цій землі.
- 2 І сталося, що через багато днів Ламанійці почали знову збуджуватися у гніві проти Нефійців, і вони почали переходити границі навколо землі.
- 3 Тепер вони не наважувалися вбивати їх через ту клятву, що їхній цар дав Лімгію; але вони били їх по щоках, і використовували владу над ними; і почали покладати важкі тягарі на їхні спини, і поганяли їх, як вони б поганяли безсловесного осла,—
- 4 Так, все це було вдіяно, щоб слово Господа могло виповнитися.
- 5 І тепер скорботи Нефійців були великими, і не було ніякого способу, щоб вони могли визволитися з їхніх рук, бо Ламанійці оточили їх з усіх боків.
- 6 І сталося, що люди почали ремствувати перед царем на свої скорботи; і вони зажадали піти на бій проти них. І вони глибоко тривожили царя своїм незадоволенням; тому він дозволив їм, щоб вони чинили за своїми бажаннями.
- 7 І вони знову зібралися разом, і зодягли зброю свою, і виступили проти Ламанійців, щоб вигнати їх з своєї землі.
- 8 І сталося, що Ламанійці розбили їх, і витіснили їх, і повбивали багатьох з них.
- 9 І тоді був великий плач і голосіння серед народу Лімгія, вдова оплакувала свого чоловіка, син і дочка оплакували свого батька, а брати—своїх братів.
- 10 Тоді було дуже багато вдів на цій землі, і вони дуже голосили день у день, бо великий страх перед Ламанійцями зійшов на них.
- 11 І сталося, що їхні постійні голосіння збудили у решти людей Лімгія гнів проти Ламанійців; і вони знову пішли битися, але вони були витіснені знову, зазнаючи багато втрат.

## Mosiah 2 1

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

12 Так, вони пішли знову і втретє, і зазнали того са-  
мого; і ті, кого не було вбито, повернулися знову в  
місто Нефій.

13 І вони упокорилися аж до праху, підкоряючи се-  
бе тягареві залежності, підставляючи себе, щоб бу-  
ти битими і гонимими звідусіль, і обтяженими, згі-  
дно з бажаннями їхніх ворогів.

14 І вони упокорилися аж до самих глибин покір-  
ності; і вони волали голосно до Бога; так, аж цілий  
день вони волали до свого Бога, щоб Він визволив  
їх від їхніх скорбот.

15 І тоді Господь не поспішав почути їхнє волення  
через їхні беззаконня; проте Господь почув їхні во-  
лення і почав пом'якшувати серця Ламанійців, так  
що вони почали полегшувати їхні тягарі; але  
Господь ще не вважав можливим визволити їх з за-  
лежності.

16 І сталося, що вони почали поступово процвітати  
на цій землі і почали вирощувати більше зерна, і  
отари, і стада, так що вони не страждали від голоду.

17 Тоді була велика кількість жінок, більше ніж чо-  
ловіків; тому цар Лімгій наказав, що кожний чоло-  
вік мусить надати підтримку вдовам і їхнім дітям,  
щоб вони не загинули від голоду; і вони це робили,  
тому що величезну кількість серед них було вбито.

18 Тож люди Лімгія трималися разом укупі настіль-  
ки, наскільки було можливо, і охороняли своє зер-  
но і свої отари;

19 І цар сам був непевний за свою особу поза стіна-  
ми міста, доки він не брав свою сторожу з собою,  
боячись, що він може якимось чином попасти до  
рук Ламанійців.

20 І він наказав, щоб його люди спостерігали за зем-  
лею навколо, аби якимось чином вони могли схо-  
пити тих священників, які втекли в пустиню, які ви-  
крали дочок Ламанійців і зробили таке велике зни-  
щення, що сталося з ними.

Yea, they went again even the third time, and suffered  
in the like manner; and those that were not slain re-  
turned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust,  
subjecting themselves to the yoke of bondage, submit-  
ting themselves to be smitten, and to be driven to and  
fro, and burdened, according to the desires of their ene-  
mies.

And they did humble themselves even in the depths  
of humility; and they did cry mightily to God; yea, even  
all the day long did they cry unto their God that he  
would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because  
of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their  
cries, and began to soften the hearts of the Lamanites  
that they began to ease their burdens; yet the Lord did  
not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by de-  
grees in the land, and began to raise grain more abun-  
dantly, and flocks, and herds, that they did not suffer  
with hunger.

Now there was a great number of women, more than  
there was of men; therefore king Limhi commanded  
that every man should impart to the support of the wid-  
ows and their children, that they might not perish with  
hunger; and this they did because of the greatness of  
their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as  
much as it was possible, and secured their grain and  
their flocks;

And the king himself did not trust his person with-  
out the walls of the city, unless he took his guards with  
him, fearing that he might by some means fall into the  
hands of the Lamanites.

And he caused that his people should watch the land  
round about, that by some means they might take those  
priests that fled into the wilderness, who had stolen the  
daughters of the Lamanites, and that had caused such a  
great destruction to come upon them.

21 Бо вони хотіли схопити їх, щоб покарати їх; бо вони приходили на землю Нефія вночі і забирали їхнє зерно і багато їхніх коштовностей; тому вони залягли, чекаючи на них.

22 І сталося, що вже більше не було неспокою між Ламанійцями і народом Лімгія, аж до тих пір, коли Аммон і його брати прийшли на цю землю.

23 І цар, будучи за воротами міста з своєю сторожею, побачив Аммона і його братів; і, припустивши, що то були священики Ноя, він наказав, щоб їх було схоплено, і зв'язано, і кинуто до в'язниці. І якби то були священики Ноя, він би наказав, щоб їх було страчено.

24 Але коли він дізнався, що то були не вони, а що то були його брати, і що вони прийшли з землі Зарагемлі, він сповнився надзвичайно великої радості.

25 Тож цар Лімгій послав, ще до приходу Аммона, невелику кількість людей розшукати землю Зарагемлі; але вони не могли знайти її, і вони заблукали в пустині.

26 Проте вони таки знайшли землю, що була заселена; так, землю, що була вкрита висушеними кістками; так, землю, що була заселена, і що була зруйнована; і вони, гадаючи, що це земля Зарагемлі, повернулися на землю Нефія, прибувши в межі цієї землі незадовго до приходу Аммона.

27 І вони принесли з собою літопис, а саме літопис народу, чії кістки вони знайшли; і він був вигравіюваний на пластинах з металу.

28 І тоді Лімгій знову сповнився радості, дізнавшись з вуст Аммона, що цар Мосія мав дар від Бога, з допомогою якого він міг перекладати такі вигравіювані письмена; так, і Аммон також зрадів.

29 Усе ж Аммон і його брати були сповнені смутку, тому що так багато їхніх братів було вбито;

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

And now Limhi was again filled with joy on learning from the mouth of Ammon that king Mosiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.

Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;

30 І ще тому, що цар Ной та його священники зробили так, що народ вдіяв так багато гріхів і беззаконь проти Бога; і вони також оплакували смерть Авінадія; і також відхід Алми і тих людей, що пішли з ним, які утворили церкву Бога силою і владою Бога, і вірою в слова, які було сказано Авінадієм.

31 Так, вони дійсно оплакували їхній відхід, бо вони не знали, куди вони зникли. Тепер вони б з радістю приєдналися до них, бо вони самі увійшли з Богом у завіт, щоб служити Йому і виконувати Його заповіді.

32 І тепер, після приходу Аммона, цар Лімгій також вступив у завіт з Богом, а також багато з його людей, щоб служити Йому і виконувати Його заповіді.

33 І сталося, що цар Лімгій і багато з його людей сповнилися бажанням христитися; але не було нікого на цій землі, хто б мав повноваження від Бога. І Аммон відмовився робити це, вважаючи себе недостойним слугою.

34 Отже, вони тоді не об'єдналися в церкву, чекаючи на Дух Господа. Тепер вони бажали стати такими, як Алма і його брати, які втекли в пустиню.

35 Вони бажали христитися, як доказ і свідчення того, що вони були готові служити Богові від усього їхнього серця; проте вони відклали цей час; і розповідь про їхнє хрищення буде подано пізніше.

36 І тепер усі думки Аммона і його народу, і царя Лімгія і його народу спрямовувалися на те, щоб зволитися з рук Ламанійців і від залежності.

And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.

Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.

And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.

They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.

And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.



## Мосія 22

- 1 І ось сталося, що Аммон і цар Лімгій почали радитися з народом, як їм краще визволитися від залежності; і тоді вони зробили так, щоб усі люди зібралися разом; і це вони зробили, щоб вони могли почути голос людей стосовно цієї справи.
- 2 І сталося, що вони не могли знайти ніякого способу визволитися від залежності, крім того, щоб взяти своїх жінок і дітей, і свої отари, і свої стада, і свої намети, і вирушити в пустиню; бо Ламанійців було так багато, що не можна було людям Лімгія боротися проти них, сподіваючися визволитися мечем від залежності.
- 3 Тоді сталося, що Гедеон пішов і став перед царем, і сказав йому: Ось, о царю, ти до цього часу прислухався до моїх слів багато разів, коли ми боролися з нашими братами, Ламанійцями.
- 4 І ось, о царю, якщо ти не вважаєш мене негідним слугою, або якщо ти до цього часу певною мірою дослухався моїх слів і вони були на користь тобі, саме тому я бажаю, щоб ти дослухався моїх слів на цей раз, і я буду твоїм слугою і визволю цей народ від залежності.
- 5 І цар дозволив йому, щоб він міг говорити. І Гедеон сказав йому:
- 6 Зверни увагу на віддалений прохід крізь віддалену стіну, з віддаленого боку міста. Ламанійці, точніше сторожа Ламанійців, ночами п'яна; тому розішлимо послання серед усього цього народу, щоб вони зібрали свої отари і стада, щоб вони могли погнати їх у пустиню вночі.
- 7 А я піду за твоїм наказом і сплачу Ламанійцям останню данину вином, і вони нап'ються; і ми пройдемо таємною стежиною ліворуч від їхнього табору, коли вони будуть п'яні і поснуть.
- 8 Таким чином ми вирушимо разом з нашими жінками і нашими дітьми, нашими отарами і нашими стадами в пустиню; і ми будемо мандрувати по землі Шилом.
- 9 І сталося, що цар прислухався до слів Гедеона.

## Mosiah 22

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.

10 І цар Лімгій примусив, щоб його люди зібрали разом свою худобу; і він послав данину вином Ламанійцям, і він також послав ще вина, як подарунок для них; і вони напилися досхочу вина, яке цар Лімгій послав їм.

11 І сталося, що народ царя Лімгія вирушив уночі в пустиню з своїми отарами і стадами, і вони пішли навкруги землі Шилом у пустиню, і взяли напрям до землі Зарагемлі, ведені Аммоном і його братами.

12 І вони взяли з собою все своє золото, і срібло, і коштовності, які вони могли взяти, а також свою провізію в пустиню; і вони продовжували свої мандри.

13 І після багатоденного перебування в пустині, вони дісталися землі Зарагемлі, і приєдналися до Мосієвого народу, і стали його підданими.

14 І сталося, що Мосія прийняв їх з радістю; і він також прийняв їхні літописи, а також літописи, які було знайдено людьми Лімгія.

15 І ось сталося, коли Ламанійці дізналися, що народ Лімгія пішов з землі вночі, тоді вони послали військо в пустиню переслідувати їх;

16 І після того як вони переслідували їх два дні, вони більше не могли іти їхніми слідами; тому вони заблукали в пустині.

And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.

And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.

And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.

And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.

And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;

And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

*Розповідь Алми і народу Господа, яких було вигнано в пустиню людьми царя Ноя.*

## Мосія 23

- 1 Ось Алма був попереджений Господом, що військо царя Ноя нападе на них, і зробив це відомим своєму народові, тож вони зібрали свої отари і взяли трохи від свого зерна, і вирушили в пустиню, випереджаючи військо царя Ноя.
- 2 І Господь зміцнив їх, щоб люди царя Ноя не змогли подолати і знищити їх.
- 3 І вони тікали вісім днів пустинею.
- 4 І вони прийшли на землю, так, дуже красиву і приємну землю, землю чистої води.
- 5 І вони поставили свої намети, і почали обробляти землю, і почали будувати будинки; так, вони були працюватимі, і трудилися надзвичайно.
- 6 І люди бажали, щоб Алма став їхнім царем, бо його любив його народ.
- 7 Але він сказав їм: Слухайте, не є доцільним, щоб нам мати царя; бо так каже Господь: Ви не будете поважати одну плоть більше за іншу, або одна людина не буде думати, що вона вище за іншу; отже, я кажу вам, що не доцільно, щоб вам мати царя.
- 8 Проте, якби то було можливо, щоб ви могли завжди мати справедливих людей вашими царями, було б добре вам мати царя.
- 9 Але згадайте беззаконня царя Ноя і його священиків; і мене самого було спіймано в пастку, і я робив багато того, що було мерзотно в очах Господа, що привело мене до тяжкого покаяння;
- 10 Проте після великого лиха Господь почув мої волення, і відповів на мої молитви, і зробив мене знаряддям у Своїх руках у приведенні багатьох з вас до пізнання Його істини.
- 11 Проте цим я не пишаюся, бо я недостойний пишатися собою.

*An account of Alma and the people of the Lord, who were driven into the wilderness by the people of King Noah.*

## Mosiah 23

Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.

And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.

And they fled eight days' journey into the wilderness.

And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.

And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.

And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.

But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.

Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.

But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;

Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.

Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

12 І ось я кажу вам, ви були гноблені царем Ноєм, і ви були в залежності від нього і його священників, і були приведені ними до беззаконня; отже, ви були зв'язані путами беззаконня.

13 А тепер, оскільки ви були визволені силою Бога від цих пут, так, саме з рук царя Ноя і його людей, і також від пут беззаконня, саме тому я хочу, щоб ви стояли твердо в цій волі, якою ви були визволені, і щоб ви не довіряли жодній людині бути царем над вами.

14 І також не довіряйте нікому бути ані вашим учителем, ані вашим священнослужителем, якщо він не є людиною від Бога, яка йде Його шляхами і виконує Його заповіді.

15 Так Алма вчив свій народ, що кожна людина має любити свого ближнього, як самого себе, щоб не було ніяких суперечок між ними.

16 І ось, Алма став їхнім первосвященником, будучи засновником їхньої церкви.

17 І сталося, що ніхто не одержував повноваження проповідувати або вчити, як тільки через нього від Бога. Тому він висвятив усіх їхніх священників і всіх їхніх учителів; і ніхто не був висвячений, якщо він не був праведним чоловіком.

18 Тому вони пильнували своїх людей, і жили їх тим, що стосується праведності.

19 І сталося, що вони почали процвітати надзвичайно на цій землі; і назвали вони цю землю Гелам.

20 І сталося, що вони розмножувалися і процвітали надзвичайно на землі Гелам; і вони побудували місто, яке вони назвали містом Гелам.

21 Проте Господь вважає належним карати Свій народ; так, Він випробує їхню терпеливість і їхню віру.

22 Проте, хто покладає свою довіру на Нього, той буде піднесений в останній день. Так, і таке було з цим народом.

23 Бо дивіться, я покажу вам, що їх було приведено у залежність, і ніхто не зміг їх визволити, окрім Господа Бога їхнього, так, саме Бога Авраама, і Ісаака, і Якова.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

24 І сталося, що Він визволив їх, і Він показав Свою могутню владу над ними, і великою була їхня радість.

25 Бо слухайте, сталося, що тоді, коли вони були на землі Гелама, так, у місті Гелам, коли вони обробляли землю навколо, ось, військо Ламанійців з'явилося в межах цієї землі.

26 Тож сталося, що брати Алми втекли з своїх полів і зібралися разом у місті Геламі; і вони були дуже налякані появою Ламанійців.

27 Але Алма вийшов наперед і став серед них, і закликав їх, щоб вони не лякалися, але щоб вони пам'ятали Господа Бога їхнього, і Він визволить їх.

28 Тому вони усмирили свій страх і почали волати до Господа, щоб Він зм'якшив серця Ламанійців, щоб вони пощадили їх, і їхніх жінок, і їхніх дітей.

29 І сталося, що Господь зм'якшив серця Ламанійців. І Алма і його брати вийшли наперед і віддали себе в їхні руки; і Ламанійці заволоділи землею Гелам.

30 А військо Ламанійців, яке переслідувало людей царя Лімгія, блукало в пустині багато днів.

31 І ось, вони знайшли тих священників царя Ноя у місці, яке вони назвали Амулон; і вони почали володіти землею Амулон і почали обробляти землю.

32 Тож ім'я провідника тих священників було Амулон.

33 І сталося, що Амулон благав Ламанійців; і він також послав їхніх жінок, які були дочками Ламанійців, благати своїх братів, щоб ті не знищували їхніх чоловіків.

34 І Ламанійці мали співчуття до Амулона і його братів, і не знищили їх завдяки їхнім жінкам.

And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.

For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.

Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.

But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.

Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.

And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.

Now the armies of the Lamanites, which had followed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.

And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had begun to till the ground.

Now the name of the leader of those priests was Amulon.

And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.

And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

35 І Амулон та його брати приєдналися до Ламанійців, і вони мандрували пустинею в пошуках землі Нефія, коли вони натрапили на землю Гелам, якою володіли Алма і його брати.

36 І сталося, що Ламанійці пообіцяли Алмі і його братам, якщо ті покажуть їм шлях, який веде до землі Нефія, вони подарують їм життя і волю.

37 Але коли Алма показав їм шлях, що вів до землі Нефія, Ламанійці не виконали свого обіцяння; але вони поставили сторожу навколо землі Гелама, над Алмою і його братами.

38 І решта їх пішла на землю Нефія; а частина їх повернулася на землю Гелам, і також вони привели з собою жінок і дітей сторожі, що їх було залишено на цій землі.

39 І цар Ламанійців дозволив Амулонові, щоб той був царем і правителем над своїм народом, який жив на землі Гелам; проте він не буде мати влади робити те, що суперечить волі царя Ламанійців.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

## Мосія 24

- 1 І сталося, що Амулон здобув прихильність в очах царя Ламанійців; тому цар Ламанійців дозволив йому і його братам бути призначеними вчителями над його людьми, так, саме над людьми, які були на землі Шемлон, і на землі Шилом, і на землі Амулон.
- 2 Бо Ламанійці заволоділи всіма цими землями; тому цар Ламанійців призначив царів над усіма цими землями.
- 3 І тоді ім'я царя Ламанійців було Ламан, бо він був названий за ім'ям його батька; і тому його називали цар Ламан. І він був царем над великою кількістю людей.
- 4 І він призначив учителями братів Амулона на кожній землі, якою володіли його люди; і таким чином мову Невфія почали вивчати серед усього народу Ламанійців.
- 5 І то були люди, дружні між собою; проте вони не знали Бога; і не вчили їх брати Амулона нічого про Господа Бога їхнього, ані про закон Мойсея; і не вчили вони їх словам Авінадія;
- 6 Але вони вчили їх, щоб вони вели свої літописи; і щоб вони писали один одному.
- 7 І таким чином Ламанійці почали збільшувати свої багатства, і почали торгувати один з одним і стали багатими, і стали лукавим і мудрим народом стосовно мудрості світу, так, дуже лукавим народом, втішаючися у всілякій злочестивості і грабунках, тільки не серед своїх власних братів.
- 8 І ось сталося, що Амулон почав використовувати свою владу над Алмою і його братами, і почав утискувати його, і зробив так, щоб його діти утискували їхніх дітей.
- 9 Бо Амулон знав Алму, коли той був одним з царевих священників, і що саме він повірив словам Авінадія і був притягнутий до царя, і тому він гнівався на нього; бо він був підвладним цареві Ламанові, все-таки користувався своєю владою над ними, і давав їм завдання, і поставив наглядачів над ними.

## Mosiah 24

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.

10 І сталося, що такими великими були їхні скорботи, що вони почали з усієї сили волати до Господа.

11 І Амулон наказав їм, щоб вони припинили свої волання; і він поставив сторожу над ними, щоб стежити за ними, і якщо кого-небудь знайдуть волаючим до Бога, того буде віддано на смерть.

12 І Алма і його люди не здіймали своїх голосів до Господа Бога їхнього, але виливали Йому серця свої; і Він знав думки їхніх сердець.

13 І сталося, що голос Господа дійшов до них в їхніх скорботах, кажучи: Підійміть голови свої і перебувайте у повному спокої, бо Я знаю про завіт, який ви склали зі Мною; і Я складу завіт з Моїм народом і визволю його від залежності.

14 І Я також полегшу тягарі, які покладені на ваші плечі, щоб ви навіть не відчували їх на своїх спинах, навіть коли ви у залежності; і це Я зроблю для того, щоб ви предстали свідками Моїми після того, і щоб ви могли знати з впевненістю, що Я, Господь Бог, відвідаю Мій народ в їхніх скорботах.

15 І тоді сталося, що тягарі, які було покладено на Алму і його братів, зробилися легшими; так, Господь зміцнив їх, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю, і вони підкорилися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа.

16 І сталося, що настільки великою була їхня віра і їхнє терпіння, що голос Господа дійшов до них знову, кажучи: Перебувайте у повному спокої, бо завтрашнього дня Я визволю вас від залежності.

17 І Він сказав Алмі: Ти підеш попереду цього народу, і Я піду з тобою і визволю цей народ від залежності.

18 Тож сталося, що Алма і його народ у нічний час зібрали свої отари разом, і також від свого зерна; так, саме весь час нічний збирали вони свої отари разом.

19 І вранці Господь викликав глибокий сон у Ламанійців, так, і всі наглядачі були в глибокому сні.

20 І Алма і його народ вирушили в пустиню; і після того як вони йшли протягом цілого дня, вони поставили свої намети в долині, і назвали цю долину Алма, тому що він очолював їхній шлях у пустині.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their taskmasters were in a profound sleep.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.



- 21 Так, і в долині Алма вони вилили свою подяку Богові, тому що Він був милосердним до них, і полегшив їхні тягарі, і визволив їх від залежності; бо вони були в залежності, і ніхто не міг визволити їх, окрім Господа Бога їхнього.
- 22 І вони склали дяку Богові, так, усі їхні чоловіки, і всі їхні жінки, і всі їхні діти, які могли говорити, здійняли свої голоси у хвалі своєму Богові.
- 23 І тоді Господь сказав Алмі: Поспішай і виходь сам і з своїм народом з цієї землі, бо Ламанійці прокинулися і переслідують тебе; отже, іди з цієї землі, а Я зупиню Ламанійців у цій долині, щоб вони не пішли далі у переслідуванні цього народу.
- 24 І сталося, що вони вирушили з цієї долини і почали свої мандри пустинею.
- 25 І після того як вони перебували в пустині дванадцять днів, вони прибули на землю Зарагемлі; і цар Мосія прийняв їх з радістю.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

## Мосія 25

- 1 І ось, цар Мосія наказав, щоб усі люди зібралися разом.
- 2 Ось, було не стільки багато дітей Нефія, або не стільки багато тих, хто був нащадком Нефія, як було людей Зарагемлі, який був нащадком Мулека, і тих, хто пішов з ним у пустиню.
- 3 І було не стільки багато людей Нефія і людей Зарагемлі, як було Ламанійців; так, їх не було навіть наполовину стільки.
- 4 І ось усіх людей Нефія було зібрано разом, а також усіх людей Зарагемлі, і їх було зібрано двома групами.
- 5 І сталося, що Мосія читав і наказав читати літописи Зенифа своєму народові; так, він читав літописи народу Зенифа, з тих пір як вони залишили землю Зарагемлі, і до того, як вони повернулися знову.
- 6 І він також прочитав розповідь про Алму і його братів, і про всі їхні бідування, з тих пір як вони залишили землю Зарагемлі, і до того, як вони повернулися знову.
- 7 І тоді, коли Мосія закінчив читання літописів, його люди, які жили на цій землі, були охоплені здивуванням і подивом.
- 8 Бо вони не знали, що й подумати; бо коли вони побачили тих, кого було визволено з залежності, вони сповнилися надзвичайно великої радості.
- 9 І ще, коли вони подумали про своїх братів, яких було вбито Ламанійцями, вони сповнилися смутком, і навіть пролили багато сліз печалі.
- 10 І ще, коли вони подумали про безпосередню великодушність Бога і Його силу у визволенні Алми і його братів з рук Ламанійців та від залежності, вони здійняли свої голоси і склали дяку Богові.
- 11 І ще, коли вони подумали про Ламанійців, які були їхніми братами, про їхній грішний і розбещений стан, вони сповнилися болем і мукою за добробут їхніх душ.

## Mosiah 25

And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.

Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.

And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.

And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.

And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.

And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.

And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.

For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.

And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.

And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.

And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

12 І сталося, що ті, хто був дітьми Амулона і його братів, які побралися з дочками Ламанійців, були невдоволені поведінкою своїх батьків, і вони не хотіли більше називатися іменами своїх батьків, тому вони взяли собі ім'я Нефія, щоб називатися дітьми Нефія і бути в числі тих, кого називали Нефійцями.

13 І тоді всі люди Зарагемлі були причислені до Нефійців, і це тому, що царство було передано нікому іншому, а тільки тим, які були нащадками Нефія.

14 І тоді сталося, коли Мосія закінчив говорити і читати людям, він побажав, щоб Алма також звернувся до людей.

15 І Алма звернувся до них, коли вони були зібрані разом великими групами, і він ходив від однієї групи до іншої, проповідуючи людям покаяння і віру в Господа.

16 І він закликав людей Лімгія і його братів, усіх тих, кого було визволено від залежності, що вони повинні пам'ятати, що саме Господь визволив їх.

17 І сталося, що після того як Алма навчив людей багато чому і закінчив говорити з ними, тоді цар Лімгій виявив бажання, щоб його було хрищено; і всі його люди виявили бажання, щоб їх було хрищено також.

18 Отже, Алма зайшов у воду і христив їх; так, він христив їх у той самий спосіб, як і своїх братів у водах Мормона; так, і всі, кого він христив, належали до церкви Бога; і це через їхню віру в слова Алми.

19 І сталося, що цар Мосія дозволив Алмі засновувати церкви по всій землі Зарагемлі; і надав йому владу висвячувати священників і вчителів у кожній церкві.

20 Тож це було зроблено, тому що людей було так багато, що ними не міг керувати один учитель; і не могли вони також чути слово Бога в одному зібранні;

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

21 Тому вони збиралися разом у різні групи, які називалися церквами; кожна церква мала своїх священників і своїх учителів, і кожний священник проповідував це слово згідно з тим, як воно було передано йому з вуст Алми.

22 І таким чином, незважаючи на те, що було багато церков, вони всі були однією церквою, так, саме церквою Бога; бо нічого іншого не проповідувалося в усіх церквах, крім покаяння і віри в Бога.

23 І ось, було сім церков на землі Зарагемлі. І сталося, що хто мав бажання взяти на себе ім'я Христа, або Бога, ті приєднувалися до церков Бога;

24 І вони називалися народом Бога. І Господь пролив Свій Дух на них, і вони були благословенні і процвітали на цій землі.

Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.

And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.

And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;

And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

## Мосія 26

- 1 Ось сталося, що було багато серед підростаючого покоління тих, хто не міг зрозуміти слів царя Веніямина, будучи малими дітьми тоді, коли він звертався до свого народу; і вони не вірили в традиції своїх батьків.
- 2 Вони не вірили в те, що було сказано про воскресіння мертвих, а також не вірили, що буде пришесть Христа.
- 3 І ось, через свою зневіру вони не могли зрозуміти слово Бога; і їхні серця були закам'янілими.
- 4 І вони не хотіли хреститися; не хотіли вони також приєднуватися до церкви. І вони були окремим народом за своєю вірою, і залишалися такими й після того, саме в своєму плотському і гріховному стані; бо вони не хотіли звертатися до Господа Бога їхнього.
- 5 І ось за царювання Мосії вони не становили й половини від числа людей Бога; але через чвари серед братів вони стали більш численні.
- 6 Бо сталося, що вони обманювали своїми улесливими словами багатьох, хто був у церкві, і призвели їх до вчинення багатьох гріхів; отже, стало необхідно, щоб тим, хто був у церкві і вдіяв гріх, докоряла церква.
- 7 І сталося, що їх було приведено до священників і передано священникам учителями; а священники привели їх до Алми, який був первосвященником.
- 8 Тож цар Мосія наділив Алму владою над церквою.
- 9 І сталося, що Алма не знав про них; але було багато свідків проти них; так, люди стояли і свідчили про їхні беззаконня у великій кількості.
- 10 Тож досі в церкві не траплялося нічого такого; тому Алма занепокоївся духом своїм, і він наказав, щоб їх привели до царя.

## Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.

11 І він сказав цареві: Дивись, ось багато тих, кого ми привели до тебе, кого звинувачують їхні брати; так, і вони спіймані на різноманітних беззаконнях. І вони не каються у своїх беззаконнях; тому ми привели їх до тебе, щоб ти міг судити їх за їхні злочини.

12 Але цар Мосія сказав Алмі: Знаєш, я не судитиму їх; отже, я передаю їх до твоїх рук, щоб ти засудив їх.

13 І тоді дух Алми був знову занепокоєний; і він пішов і спитав у Господа, що йому слід робити щодо цієї справи, бо він боявся, що може вдіяти неправильно в очах Бога.

14 І сталося, що після того як він вилив усю душу свою Богові, голос Господа дійшов до нього, кажучи:

15 Благословенний ти, Алмо, і благословенні ті, хто був хрищений у водах Мормона. Ти благословенний через твою надзвичайну віру в самі тільки слова Мого слуги Авінадія.

16 І благословенні вони через їхню надзвичайну віру в самі тільки слова, які ти промовляв їм.

17 І благословенний ти через те, що ти заснував церкву серед цього народу; і вони будуть зміцнені, і вони будуть Моїм народом.

18 Так, благословенний цей народ, який хоче носити Моє ім'я; бо Моїм іменем вони будуть називатися; і вони Мої.

19 І через те що ти запитав у Мене про грішників, ти благословенний.

20 Ти Мій слуга; і Я складаю з тобою завіт, що ти будеш мати вічне життя; і ти будеш служити Мені і підеши в імені Моєму, і збиратимеш разом Моїх овець.

21 І той, хто почує Мій голос, буде Моєю вівцею; і того ти приймеш у церкву, і того Я теж прийму.

22 Бо знай, це Моя церква; хто б не христився, буде хрищений на покаєння. І кого б ви не прийняли, той буде вірити в Моє ім'я; і того Я вільно прощаю.

And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.

And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

23 Бо це Я беру на Себе гріхи людей світу; бо це Я створив їх; і це Я дарую тому, хто віритиме до кінця, місце праворуч Мене.

24 Бо знай, Моїм іменем вони називаються; і якщо вони знають Мене, вони придуть, і займуть місце навечно праворуч Мене.

25 І станеться, що коли друга сурма засурмить, тоді ті, хто ніколи не знав Мене, придуть і стануть переді Мною.

26 І тоді вони знатимуть, що Я є Господь Бог їхній, що Я їхній Викупитель; але вони не хотіли бути викупленими.

27 І тоді Я зізнаюсь їм, що Я ніколи не знав їх; і вони підуть у вічний вогонь, уготований для диявола і його ангелів.

28 Тому Я кажу тобі, що той, хто не почує Мого голосу, того ви не приймете в Мою церкву, бо його Я не прийму в останній день.

29 Тому Я кажу тобі: Іди; і хто б не грішив проти Мене, того ви судитимете за гріхи, які він вчинив; а якщо він зізнається у своїх гріхах перед тобою і переді Мною, і покається у щирості свого серця, того ви прощатимете, і Я його прощу.

30 Так, і скільки Мої люди каятимуться, стільки Я прощатиму їм їхні гріхи проти Мене.

31 І ви також прощатимете один одному ваші гріхи; бо істинно Я кажу тобі, той, хто не прощає гріхів свого ближнього, коли каже, що він кається, той підводить себе під осуд.

32 Тож Я кажу тобі: Іди; і хто не покається у своїх гріхах, того не буде причислено до Мого народу; і цього будуть дотримуватися відтепер і надалі.

33 І сталося, коли Алма почув ці слова, він записав, щоб він міг мати їх, і щоб він міг судити людей тієї церкви за заповідями Бога.

34 І сталося, що Алма пішов і судив тих, кого було захоплено у беззаконні, згідно з словом Господа.

For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.

For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.

And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.

And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.

And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.

Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.

Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.

Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.

And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.

Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.

And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.

And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

35 І тих, хто покався у своїх гріхах і зізнався в них, тих він причислив до людей церкви;

36 А тих, хто не хотів зізнатися у своїх гріхах і покаятися у своїх беззаконнях, тих не було причислено до людей церкви, і їхні імена було викреслено.

37 І сталося, що Алма упорядковував усі справи церкви; і в них знову почався мир, і вони почали процвітати надзвичайно у справах церкви, живучи обачно перед Богом, приймаючи багатьох і хрестячи багатьох.

38 І ось усе це робив Алма і його помічники, які були на чолі церкви, йдучи з усією старанністю, навчаючи слову Бога в усьому, терплячи всілякі скорботи, будучи переслідуваними всіма тими, хто не належав до церкви Бога.

39 І вони докоряли своїм братам; і їм також докоряли, кожному за словом Бога, за їхні гріхи, або за гріхи, які він вдіяв, маючи заповідь від Бога молитися безупинно і складати дяку за все.

And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;

And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.

And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.

And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.

And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.



## Мосія 27

- 1 І тоді сталося, що утиски, яких зазнавала церква від невіруючих, стали такими значними, що церква почала ремствувати і скаржитися своїм провідникам на це; а вони скаржилися Алмі. І Алма виклав суть справи перед їхнім царем, Мосією. А Мосія порадився із своїми священиками.
- 2 І сталося, що цар Мосія надіслав проголошення по всій землі навкруги, що жоден невіруючий не повинен утискувати нікого з тих, хто належить до церкви Бога.
- 3 І до всіх церков було передано суворий наказ, що не повинно бути ніякого переслідування серед них, що повинна бути рівноправність серед усіх людей;
- 4 Що вони не повинні дозволяти ані гордовитості, ані пихатості порушувати їхній мир; що кожна людина повинна поважати свого ближнього, як самого себе, працюючи власноруч для свого утримання.
- 5 Так, і всі їхні священики і вчителі повинні працювати власноруч для свого утримання, в усіх випадках, крім таких, коли вони хворіють, або у великій нужді; і роблячи це, вони будуть багаті благодаттю Бога.
- 6 І знову почався великий мир на цій землі; і людей стало дуже багато, і вони почали розсіюватися за межі по лицю землі, так, на північ і на південь, на схід і на захід, будуючи великі міста і села в усіх кінцях землі.
- 7 І Господь відвідав їх і сприяв їхньому процвітанню, і вони стали великим і заможним народом.
- 8 Тож сини Мосії належали до невіруючих; і також один з синів Алми належав до них, звали його Алмою на честь батька; проте він став дуже злочестивою людиною та ідолопоклонником. І він був людиною красномовною і казав багато лестощів людям; тому він призвів багатьох людей до того, що вони чинили такі ж беззаконня, як і він.

## Mosiah 27

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

9 І він став великою перешкодою для процвітання церкви Бога, викрадаючи серця людей, викликаючи багато чвар серед людей; даючи можливість ворогові Бога використовувати свою владу над ними.

10 І тоді сталося, що коли він вже збирався знищити церкву Бога, бо він таємно ходив туди й сюди з синами Мосії, прагнучи знищити церкву і збити з пуття людей Господа, всупереч велінням Бога, і навіть царя—

11 І як я вже сказав вам, коли вони ходили туди й сюди, бунтуючи проти Бога, ось, ангел Господа з'явився перед ними; і він зійшов наче у хмарині; і він говорив, наче голосом грому, що аж земля затряслася там, де вони стояли;

12 І таким великим було їхнє здивування, що вони попадали на землю і не зрозуміли тих слів, які він сказав їм.

13 Проте він вигукнув знову, кажучи: Алмо, підіймися і вийди вперед, бо для чого ти переслідуєш церкву Бога? Бо Господь сказав: Це Моя церква, і Я встановлю її; і ніщо не повалить її, крім провини Мого народу.

14 І ще, ангел сказав: Знайте, Господь почув молитви Свого народу, а також молитви Свого слуги, Алми, твого батька; бо він молився з великою вірою за тебе, щоб ти міг бути приведений до пізнання істини; отже, з цією метою прийшов я переконати тебе в силі й владі Бога, щоб на молитви Його слуг відповідалося за їхньою вірою.

15 А тепер дивись, чи можеш ти заперечувати силу Бога? Бо дивись, хіба мій голос не потряс землю? І хіба ти не можеш бачити мене також перед собою? А я посланий від Бога.

16 Тож я кажу тобі: Іди і пам'ятай неволю твоїх батьків на землі Гелама, і на землі Нефія; і пам'ятай, які великі справи Він зробив для них; бо вони були в залежності, і Він визволив їх. А тепер я кажу тобі, Алмо, іди своїм шляхом, і не намагайся більше знищити церкву, щоб вони отримали відповіді на свої молитви, і це навіть тоді, коли ти хочеш, щоб тебе було знехтувано.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

17 І ось сталося, що то були останні слова, які ангел сказав Алмі, і він пішов.

18 І ось Алма і ті, хто був з ним, знову впали на землю, бо великим було їхнє здивування; бо своїми власними очима вони побачили ангела Господа; і його голос був, наче грім, який потряс землю; і вони знали, що не було нічого іншого, крім сили Бога, що б могло потрясти землю і зробити так, що вона почала тремтіти, неначе вона ділиться на частини.

19 І ось здивування Алми було таким великим, що він онімів, що він не міг відкрити рота свого; так, і він став таким слабким, що навіть не міг поворухнути своїми руками; тому його взяли ті, хто був з ним, і несли його безпорадного, аж поки не поклали його перед його батьком.

20 І вони розповіли його батькові все, що сталося з ними; і його батько втішився, бо він знав, що це була сила Бога.

21 І він наказав, щоб зібрався великий натовп разом, щоб вони могли бути свідками того, що Господь зробив з його сином, а також з тими, хто був з ним.

22 І він наказав, щоб священники зібралися разом; і вони почали поститися і молитися Господеві Богу їхньому, щоб він відкрив уста Алми, щоб той міг говорити, і також, щоб його кінцівки могли б отримати свою силу—щоб очі людей були відкриті, щоб бачити і знати великодушність і славу Бога.

23 І сталося, що після того як вони постилися і молилися протягом двох днів і двох ночей, кінцівки Алми отримали свою силу, і він устав і почав говорити до них, просячи їх бути в повному спокої:

24 Бо, сказав він, я покаявся у моїх гріхах, і був викуплений Господом; бачите, я народився від Духа.

25 І Господь сказав мені: Не дивуйся, що все людство, так, чоловіки і жінки, всі народи, коліна, язички і люди, повинні народитися знову; так, народитися від Бога, змінити свій тілесний і занепалий стан на стан праведності, будучи викупленими Богом, стаючи Його синами і дочками;

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

26 І так вони стають новими створіннями; і якщо вони не зроблять цього, вони ніяк не зможуть успадкувати царство Бога.

27 Я кажу вам, що якщо цього не буде, вони повинні бути знехтувані; і я знаю це, бо я сам мало не був знехтуваний.

28 Проте, після того як я, подолавши багато лиха, покаюся майже перед смертю, Господь у милості вважав за належне вихопити мене з віковичного горіння, і я народився від Бога.

29 Мою душу було викуплено від гіркоти жовчі і пут беззаконня. Я перебував у найтемнішій безодні; але тепер я бачу чудове світло Бога. Мою душу було виснажено від вічної муки; але мене врятовано, і моя душа не болить більше.

30 Я відмовлявся від мого Викупителя і заперечував те, що говорилося нашими батьками; але тепер, для того, щоб вони могли передбачити те, що Він прийде, і що Він пам'ятає кожну живу істоту Свого створіння, Він явить Себе всім.

31 Так, кожне коліно вклониться, і кожний язик сповідається перед Ним. Так, саме в останній день, коли всі люди стоятимуть на суді перед Ним, тоді вони визнають, що Він є Бог; тоді визнають вони, хто живе без Бога в світі, що засудження на вічне покарання якраз над ними; і вони дрижатимуть, і тремтітимуть, і відсахнуться під поглядом Його всевидючого ока.

32 І тоді сталося, що Алма почав з цього часу і надавати вчити людей, і ті, хто був з Алмою тоді, коли ангел з'явився до них, мандруючи по всій землі, сповіщаючи всім людям те, що вони почули і побачили, і проповідуючи слово Бога, зазнаючи багато лиха, будучи суворо переслідуваними тими, хто був невірним, і були битими багатьма з них.

33 Але, незважаючи на все це, вони надавали багато заспокоєння церкві, зміцнюючи їхню віру, і благаючи їх з довготерпінням і великим напруженням виконувати заповіді Бога.

34 І четверо з них були синами Мосії; і їхні імена були Аммон, і Аарон, і Омнер, і Гімній; це були імена синів Мосії.

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

35 І вони мандрували по всій землі Зарагемлі, і серед усіх людей, які були під царюванням царя Мосії, палко жадаючи виправити всю шкоду, якої вони завдали церкві, сповідаючись у всіх своїх гріхах, і сповіщаючи все, що вони бачили, і пояснюючи пророцтва і писання всім, хто бажав почути їх.

36 І таким чином вони були зряддям у руках Бога у приведенні багатьох до пізнання істини, так, до пізнання їхнього Викупителя.

37 І які благословенні вони! Бо вони сповіщали мир; вони сповіщали добру новину добра; і вони проголошували людям, що Господь царює.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

## Мосія 28

- 1 Тож сталося, що після того як сини Мосії зробили все це, вони взяли невелику кількість людей з собою і повернулися до їхнього батька, царя, і забажали від нього, щоб він дозволив їм піти на землю Нефія з тими, кого вони вибрали, щоб проповідувати те, що вони почули, і щоб вони могли передати слово Бога своїм братам, Ламанійцям,—
- 2 Щоб, може, вони змогли привести їх до пізнання Господа Бога їхнього, і переконати їх у беззаконнях їхніх батьків; і щоб, може, вони могли вилікувати їх від ненависті до Нефійців, щоб вони теж могли бути приведені до того, щоб втішатися у Господі Богу їхньому, щоб вони могли стати дружлюбними один до одного, і щоб більше не було суперечок на всій землі, яку Господь Бог їхній дав їм.
- 3 Тож вони мали бажання, аби спасіння могло бути проголошено кожній живій істоті, бо вони не могли знести, щоб яка-небудь людська душа загинула; так, навіть самі думки про те, що яка-небудь душа буде терпіти нескінченну муку, змушували їх дрижати і тремтіти.
- 4 І так Дух Господа працював над ними, бо вони були найганебнішими грішниками. І Господь вважав за належне в Своїй безмежній милості пощадити їх; проте, вони перетерпіли багато болю душі через свої беззаконня, терплячи багато і боючись, що їх буде знехтувано назавжди.
- 5 І сталося, що вони благали свого батька багато днів, щоб вони могли піти до землі Нефія.
- 6 І цар Мосія пішов і спитав Господа, чи повинен він дозволити своїм синам піти до Ламанійців проповідувати Слово.
- 7 І Господь сказав Мосії: Нехай вони підуть, бо багато хто повірить їхнім словам, і вони матимуть вічне життя; і Я визволю твоїх синів з рук Ламанійців.
- 8 І сталося, що Мосія дозволив, аби вони пішли і робили згідно з їхнім проханням.

## Mosiah 28

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.

9 І вони вирушили у свою мандрівку в пустиню, щоб проповідувати Слово серед Ламанійців; і я подам розповідь про їхні діяння пізніше.

10 Тож цар Мосія не мав нікого, кому б міг передати царство, бо не було жодного з його синів, хто б прийняв царство.

11 Отже, він узяв літописи, які були вигравіювані на пластинах з латуні, а також пластини Нефія, і все, що він утримував і зберігав за заповідями Бога, після того як він переклав і наказав записати літописи, що були на пластинах з золота, що були знайдені людьми Лімгія, що були передані йому рукою Лімгія;

12 І це він зробив через палке бажання його народу; бо вони хотіли над усе знати про тих людей, яких було знищено.

13 І ось він переклав їх з допомогою тих двох каменів, що було вставлено в дві оправы на дузі.

14 Тож ці речі були приготовлені від початку і передавалися з роду в рід, з метою тлумачення мов;

15 І вони утримувалися і зберігалися рукою Господа, щоб Він міг відкривати кожній живій істоті, яка володітиме землею, беззаконня і мерзоти його народу;

16 І хто мав ці речі, називався провидцем, за звичаєм давніх часів.

17 Тож після того як Мосія закінчив перекладати ці літописи, ось, вони містили розповідь про людей, яких було знищено, відтоді, коли їх було знищено, назад, до зведення великої вежі, тоді, коли Господь змішав мову людей, і вони були розсіяні всюди по лицю всієї землі, так, і саме відтоді назад, до створення Адама.

18 Тож ця розповідь змусила народ Мосії сумувати надзвичайно, так, вони сповнилися смутком; проте вона дала їм багато знань, якими вони втішались.

And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.

Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were engraven on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.

And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.

Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;

And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

19 І ця розповідь буде записана пізніше; бо знайте, це доцільно, щоб усі люди знали те, що написано в цій розповіді.

20 І ось, як я сказав вам, що після того як цар Мосія зробив це, він узяв пластини з латуні і всі речі, які він зберігав, і передав їх Алмі, який був сином Алми; так, усі літописи, і також тлумачі, і передав їх йому, і наказав йому, що він має утримувати і зберігати їх, і теж вести літопис народу, передаючи їх від одного покоління до другого, саме так, як вони передавалися з того часу, як Легій залишив Єрусалим.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.



## Мосія 29

- 1 Тож, коли Мосія зробив це, він послав по всій землі, до всіх людей, бажаючи знати їхню волю про те, хто має бути їхнім царем.
- 2 І сталося, що голос народу дійшов, кажучи: Ми маємо бажання, щоб Аарон, твій син, був нашим царем і нашим правителем.
- 3 Тож Аарон пішов до землі Нефія, тому цар не міг передати йому царство; та Аарон і не хотів узяти на себе царство; а також ніхто з синів Мосії не хотів узяти на себе царство.
- 4 Тому цар Мосія послав знову до народу; так, саме написане слово послав він до народу. І ті слова, що були написані, казали:
- 5 Слухайте, о ви, мій народе, або мої браття, бо я вважаю вас за таких, я бажаю, щоб ви обміркували справу, яку вас покликано обміркувати,—бо ви бажаєте мати царя.
- 6 Тож я проголошую вам, що той, кому царство справедливо належить, відмовився, і не хоче взяти царство на себе.
- 7 І от, якщо буде когось іншого призначено замість нього, знайте, я боюся, що можуть виникнути суперечки серед вас. І хто знає, може, мій син, кому царство належить, стане гніватися і потягне частину цього народу за собою, що викличе війни й суперечки серед вас, що стане причиною великого кровопролиття і перекручення путі Господа, так, і знищить душі багатьох людей.
- 8 Тож я кажу вам, будьмо мудрими і розгляньмо це, бо ми не маємо права знищувати мого сина, а також ми не повинні мати ніякого права знищувати іншого, якщо той буде призначений замість нього.
- 9 І якщо мій син повернеться знову до своєї гордовитості і суетних справ, він може скасувати те, що він казав, і заявити про своє право на царство, що примусить його, а також цей народ чинити багато гріхів.

## Mosiah 29

Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

10 А тепер, будьмо мудрими і дивімося в майбутнє, і робімо те, що сприятиме мирові для нашого народу.

11 Отже, я буду вашим царем решту моїх днів; проте, призначмо суддів судити наш народ за нашим законом; і ми по-новому впорядкуємо справи цього народу, бо ми призначимо бути суддями мудрих людей, які будуть судити наш народ за заповідями Бога.

12 Тож краще, щоб людину судив Бог, ніж людина, бо правосуддя Бога завжди справедливе, а правосуддя людини не завжди справедливе.

13 Отже, якби то було можливим, щоб ви могли мати вашими царями справедливих людей, які б встановили закони Бога, і судили б наш народ за Його заповідями, так, якби ви могли мати вашими царями людей, які робили б саме те, що мій батько Веніямин зробив для цього народу,—я кажу вам, якби так могло бути завжди, тоді було б доцільно, щоб ви завжди мали царів, які будуть правити вами.

14 І сам я, дійсно, намагався з усією владою і правами, якими я володів, навчити вас заповідям Бога, і встановити мир на всій цій землі, щоб не було ні воєн, ані суперечок, ні крадіжок, ані грабувань, ні вбивства, ані будь-якого беззаконня;

15 І хто б не чинив беззаконня, того я карав за той злочин, який він вдіяв, згідно з законом, який був даний нам нашими батьками.

16 Тож я кажу вам, що тому, що не всі люди справедливі, недоцільно вам мати царя чи царів, які будуть правити вами.

17 Бо знайте, як багато беззаконня один злочестивий цар може вдіяти, так, і яке велике знищення!

18 Так, згадайте царя Ноя, його злочестивість і його мерзоти, а також злочестивість і мерзоти його народу. Дивіться, яке велике знищення зійшло на них; і також через їхні беззаконня їх було приведено у залежність.

And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

19 І якби не посередництво їхнього всемудрого Творця, а це через їхнє щире покаяння, вони повинні були б неминуче залишатися у залежності ще й досі.

20 Але знайте, Він визволив їх, тому що вони упокорилися перед Ним; і тому що вони волали сильно до Нього, Він визволив їх з залежності; і так Господь робить Своєю владою в усіх випадках серед дітей людських, простираючи руку милості тим, хто покладає свою довіру на Нього.

21 І ось, тепер я кажу вам, ви не зможете скинути з престолу несправедливого царя ніяк інакше, як тільки через велику боротьбу і велике кровопролиття.

22 Бо знайте, він має своїх друзів у беззаконні, і він тримає свою сторожу біля себе; і він розриває закони тих, хто царював у праведності до нього; і він топче під ногами своїми заповіді Бога;

23 І він запроваджує закони і посилає їх до людей, так, закони, подібні до його власної злочестивості; і того, хто не слухається його законів, він наказує знищити; а на тих, хто повстає проти нього, він посилає війною своє військо, і якщо він може, він знищить їх; і так неправедний цар перекручує путі всієї праведності.

24 І тепер ось я кажу вам, не доцільно, щоб такі мерзоти сходили на вас.

25 Тому обирайте ви голосом цього народу суддів, щоб могли судити вас за законами, що було дано вам нашими батьками, що є правильними, і які було дано їм рукою Господа.

26 Тож не є звичайним, щоб голос народу бажав чогось, що суперечить тому, що є правильним; але звичайно менша частина народу бажає того, що не є правильним; тому цього ви будете дотримуватися і зробите це вашим законом—робити ваші справи голосом народу.

And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.

But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power in all cases among the children of men, extending the arm of mercy towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he teareth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.

Therefore, choose you by the voice of this people, judges, that ye may be judged according to the laws which have been given you by our fathers, which are correct, and which were given them by the hand of the Lord.

Now it is not common that the voice of the people desireth anything contrary to that which is right; but it is common for the lesser part of the people to desire that which is not right; therefore this shall ye observe and make it your law—to do your business by the voice of the people.

27 А якщо прийде час, коли голос народу вибрати-  
ме беззаконня, тоді буде час, коли правосуддя Бога  
зійде до вас; так, тоді буде час, коли Він покарає вас  
великим знищенням, точно так, як Він до цього по-  
карав цю землю.

28 І ось, якщо у вас будуть судді, і вони не судити-  
муть вас за законом, який був даний, ви можете  
зробити так, щоб їх судив вищий суддя.

29 Якщо ваші вищі судді не судитимуть праведним  
судом, ви зробите так, що невелика кількість ваших  
нижчих суддів збереться разом, і вони судитимуть  
ваших вищих суддів за голосом народу.

30 І я наказую вам зробити це у страхіві перед  
Господом; і я наказую вам зробити це, і щоб у вас не  
було царя; щоб, якщо ці люди чинитимуть гріхи й  
беззаконня, вони відповідали б своїми власними  
головами.

31 Бо ось, я кажу вам, гріхи багатьох людей викли-  
кані беззаконнями їхніх царів; отже, за їхні беззакон-  
ня відповідають їхні царі своїми головами.

32 А тепер я хочу, щоб цієї нерівності не було більше  
на цій землі, особливо серед цього мого народу; але  
я хочу, щоб ця земля була землею волі, і кожна лю-  
дина могла користуватися своїми правами і приві-  
леями однаково, так довго, як тільки Господь вва-  
жає за потрібне, щоб ми могли жити і успадковува-  
ти цю землю, так, саме так довго, доки ще хто-  
небудь з нашого потомства залишиться на лиці зем-  
лі.

33 І ще багато чого цар Мосія написав їм, розкрива-  
ючи перед ними всі випробування і турботи правед-  
ного царя, так, усі муки душі за свій народ, а також  
усі ремствування народу їхньому цареві; і він по-  
яснив їм усе це.

34 І він сказав їм, що цього не повинно бути; але що  
тягар має лягти на всіх людей, що кожна людина  
може нести свою частку.

35 І він також розкрив їм усі перешкоди, яких вони  
знаватимуть, маючи неправедного царя, який  
править ними;

And if the time comes that the voice of the people  
doth choose iniquity, then is the time that the judg-  
ments of God will come upon you; yea, then is the time  
he will visit you with great destruction even as he has  
hitherto visited this land.

And now if ye have judges, and they do not judge you  
according to the law which has been given, ye can cause  
that they may be judged of a higher judge.

If your higher judges do not judge righteous judg-  
ments, ye shall cause that a small number of your lower  
judges should be gathered together, and they shall judge  
your higher judges, according to the voice of the people.

And I command you to do these things in the fear of  
the Lord; and I command you to do these things, and  
that ye have no king; that if these people commit sins  
and iniquities they shall be answered upon their own  
heads.

For behold I say unto you, the sins of many people  
have been caused by the iniquities of their kings; there-  
fore their iniquities are answered upon the heads of  
their kings.

And now I desire that this inequality should be no  
more in this land, especially among this my people; but I  
desire that this land be a land of liberty, and every man  
may enjoy his rights and privileges alike, so long as the  
Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea,  
even as long as any of our posterity remains upon the  
face of the land.

And many more things did king Mosiah write unto  
them, unfolding unto them all the trials and troubles of  
a righteous king, yea, all the travails of soul for their peo-  
ple, and also all the murmurings of the people to their  
king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be;  
but that the burden should come upon all the people,  
that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvan-  
tages they labored under, by having an unrighteous  
king to rule over them;

36 Так, усі його беззаконня і мерзоти, і всі війни, і суперечки, і кровопролиття, і крадіжки, і грабування, і вчинення розпусти, і всілякі беззаконня, які не можна перелічити,— кажучи їм, що цього не повинно бути, що вони цілком несумісні з заповідями Бога.

37 І ось сталося, після того як цар Мосія послав це до свого народу, вони переконалися в істинності його слів.

38 Тому вони відмовилися від своїх бажань мати царя, і стали надзвичайно стурбовані, аби кожна людина мала рівні можливості по всій землі; так, і кожна людина висловила готовність відповідати за свої власні гріхи.

39 Отже, сталося, що вони зібралися разом групами по всій землі, щоб подати свої голоси про те, хто має бути їхніми суддями, щоб судити їх за законом, який був даний їм; і вони надзвичайно зраділи волі, яку їм було даровано.

40 І стала сильнішою їхня любов до Мосії; так, вони поважали його більше, ніж будь-яку іншу людину; бо вони не дивилися на нього як на тирана, який прагнув вигоди, так, того баришу, який розбещує душу; бо він не вимагав багатств від них, і також він не втішався пролиттям крові; але він установив мир на землі, і він дарував своїм людям можливість визволитися від усякої залежності; тому вони поважали його, так, надзвичайно, понад міру.

41 І сталося, що вони призначили суддів правити ними, або судити їх за законом; і це вони зробили по всій землі.

42 І сталося, що Алма був призначений бути першим головним суддею, будучи також первосвященником, і його батько передав цю посаду йому, і передав йому відповідальність за всі справи церкви.

43 І тоді сталося, що Алма пішов шляхами Господа, і він виконував Його заповіді, і він судив праведним судом; і був тривалий мир на землі.

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

44 І так почалося правління суддів по всій землі  
Зарагемлі, серед усіх людей, які називалися  
Нефійцями; і Алма був першим і головним суддею.

45 І тоді сталося, що його батько помер, маючи ві-  
сімдесят і два роки, і він прожив, виконуючи запо-  
віді Бога.

46 І сталося, що Мосія також помер на тридцять  
третьому році свого царювання, маючи шістдесят і  
три роки; що разом становило п'ятсот і дев'ять ро-  
ків від того часу, коли Легій залишив Єрусалим.

47 І так скінчилося правління царів над народом  
Нефія; і так скінчилися дні Алми, який був заснов-  
ником їхньої церкви.

And thus commenced the reign of the judges  
throughout all the land of Zarahemla, among all the  
people who were called the Nephites; and Alma was the  
first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being  
eighty and two years old, having lived to fulfil the com-  
mandments of God.

And it came to pass that Mosiah died also, in the  
thirty and third year of his reign, being sixty and three  
years old; making in the whole, five hundred and nine  
years from the time Lehi left Jerusalem.

And thus ended the reign of the kings over the people  
of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was  
the founder of their church.

# Книга Алми

## Сина Алми

*Розповідь Алми, який був сином Алми, першого і головного судді над народом Нефієвим, а також первосвящеником над церквою. Розповідь про правління суддів, і про війни і суперечки серед людей, а також розповідь про війну між Нефійцями і Ламанійцями, згідно з літописом Алми, першого і головного судді.*

### Алма 1

- 1 Ось сталося, що в перший рік правління суддів над народом Нефія, з цього часу і надалі, після того як цар Мосія пройшов дорогою всього земного, провадив добру війну, йдучи з піднятою головою перед Богом, не залишив нікого царювати на своєму місці; проте він запровадив закони, і їх було визнано людьми; тому вони повинні були твердо додержуватися законів, які він установив.
- 2 І сталося, що в перший рік правління Алми в суді привели до нього одного чоловіка судити, чоловіка, який був кремезним і відзначався своєю великою силою.
- 3 І він ходив поміж людьми, проповідуючи їм те, що він називав словом Бога, нападаючи на церкву; проголошуючи людям, що кожний священик і вчитель повинен користуватися прихильністю людей; і що вони не повинні працювати власноруч, але що вони повинні бути на утриманні у людей.
- 4 І він також свідчив людям, що все людство буде врятовано в останній день, і що їм не треба ні лякатися, ані тремтіти, але що вони повинні підняти голови і звеселитися; бо Господь створив усіх людей, і також викупив усіх людей; і, в кінці, всі люди будуть мати вічне життя.
- 5 І сталося, що він навчав цьому так багато, що багато хто повірив його словам, тобто так багато, що вони почали утримувати його і давати йому гроші.

# The Book of Alma

## the Son of Alma

*The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.*

### Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

- 6 І він почав заноситися у гордовитості свого серця, і носити дуже коштовний одяг, так, і навіть почав установлювати церкву згідно з своїм проповідуванням.
- 7 І сталося, коли він ішов, щоб проповідувати тим, хто повірив його слову, він зустрів чоловіка, який належав до церкви Бога, так, саме одного з їхніх учителів; і він почав сперечатися з ним різко, що він може відвести людей від церкви; але чоловік протистояв йому, переконуючи його словами Бога.
- 8 Тож ім'я цього чоловіка було Гедеон; і саме він був знаряддям у руках Бога у визволенні народу Лімгія від залежності.
- 9 Ось, через те що Гедеон протистояв йому словами Бога, він розгнівався на Гедеона, і вихопив свого меча, і почав вражати його. А Гедеон, будучи похилого віку, отже, він не зміг протистояти його ударам, тому його було вбито мечем.
- 10 А чоловіка, який вбив його, було схоплено людьми з церкви і приведено до Алми, щоб його судили за злочин, який він вчинив.
- 11 І сталося, що він стояв перед Алмою і виправдувався з великою зухвалістю.
- 12 Але Алма сказав йому: Дивись, уперше орудування священників було запроваджено серед цього народу. І дивись, ти винен не тільки в орудуванні священників, але й у тім, що намагався проводити його в життя мечем; а якщо орудування священників буде запроваджено серед цього народу, це доведе їх до повного знищення.
- 13 І ти пролив кров праведної людини, так, людини, яка вчинила багато добра серед цього народу; і якщо ми пощадимо тебе, його кров ляже на нас для помсти.
- 14 Тому тебе засуджено на смерть згідно з законом, який було дано нам Мосією, нашим останнім царем; і його було визнано цим народом; тому цей народ мусить твердо додержуватися цього закону.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.



15 І сталося, що вони схопили його; а його ім'я було Негор; і вони привели його на вершину гори Мантій, і там його примусили, або, краще, він визнав між небесами і землею, що те, чого він навчав людей, суперечило слову Бога; і там він прийняв ганебну смерть.

16 Проте це не поклато край поширенню орудування священників на цій землі; бо було багато тих, хто полюбляв суєтні речі цього світу, і вони пішли проповідувати лжевчення; і це вони робили заради багатства і шани.

17 Проте вони не наважувалися брехати, щоб те не стало відомим, бо боялися закону, тому що брехунів карали; отже, вони удавали, що проповідують згідно з своїми віруваннями; а закон не мав сили над будь-якою людиною за її вірування.

18 І вони не наважувалися красти, бо боялися закону, тому що таких карали; а також не наважувалися вони ні грабувати, ані вбивати, бо того, хто вбивав, карали на смерть.

19 Але сталося, що всі, хто не належав до церкви Бога, почали утискувати тих, хто належав до церкви Бога і взяв на себе ім'я Христа.

20 Так, вони утискували їх, і завдавали їм болю всілякими словами, і це через їхню покору; тому що вони не були гордими у своїх власних очах, і тому що вони ділилися словом Бога один з одним, без грошей і без оплати.

21 Тож був суворий закон серед людей в церкві, що не повинно бути жодної людини, яка належала до церкви і яка б постала і утискувала тих, хто не належав до церкви, і що не повинно бути ніякого переслідування серед них.

22 Проте було багато серед них тих, хто став гордовитим і почав сперечатися гаряче з своїми супротивниками, аж до бійки; так, вони били один одного кулаками.

23 Тож було це другого року правління Алми, і це було причиною багатьох страждань у церкві; так, це було причиною багатьох випробувань для церкви.

And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.

Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.

And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.

But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.

Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.

Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.

Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.

Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.

24 Бо серця багатьох закам'яніли, і їхні імена було викреслено, щоб не пам'ятали їх більше серед народу Бога. І також багато хто відійшов від них.

25 Тож було це великим випробуванням для тих, хто стояв міцно у своїй вірі; проте вони були стійкими і непохитними у виконанні заповідей Бога, і вони зносили з терпінням переслідування, яке звалилося на них.

26 І коли священники лишали свою працю, щоб передавати слово Бога людям, люди також лишали свою працю, щоб слухати слово Бога. І після того як священник передавав їм слово Бога, вони всі поверталися знову старанно до свого труда; і священник не ставив себе вище за своїх слухачів, бо проповідник не був кращим за слухача, і також учитель не був ні в чому кращим за учня; і таким чином вони всі були рівні, і вони всі трудилися, кожна людина згідно з своїми силами.

27 І вони вділяли від свого майна, кожна людина залежно від того, що вона мала, бідним, і нужденним, і хворим, і стражденним; і вони не носили коштовного одягу, і все ж вони були охайні й миловидні.

28 І таким чином вони встановили справи церкви; і таким чином вони знову мали тривалий мир, незважаючи на всі переслідування.

29 І ось, через стійкість церкви вони стали надзвичайно багатими, маючи безліч усього, в чому тільки вони мали потребу—безліч отар і стад, і відгодованих кожного виду, а також безліч зерна, і золота, і срібла, і коштовностей, і безліч шовку, і тонкотканого полотна, і всілякої гарної простої тканини.

30 І ось, за своїх обставин процвітання, вони не проганяли нікого, хто був би роздягненим, або був би голодним, або був би спраглим, або був би хворим, або не був би нагодованим; і вони не прикипили серцями до багатств; тому вони були щедрими до всіх, до старих і молодих, до залежних і вільних, до чоловіків і жінок, чи то не з церкви або з церкви, не беручи до уваги особистості, а тільки тих, хто у нужді.

For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.

Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.

And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.

And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.

And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.

And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and fine-twined linen, and all manner of good homely cloth.

And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.

31 І так вони процвітали і ставали набагато заможнішими, ніж ті, хто не належав до їхньої церкви.

32 Бо ті, хто не належав до їхньої церкви, віддалися чаклунству, й ідолопоклонству або лінощам, і базіканню, і заздощам, і розбратові; носили коштовний одяг; заносилися в гордості своїх власних очей; переслідували, брехали, крали, грабували, чинили розпусту, і вбивство, і всіляку злочестивість; проте закон застосовувався до всіх тих, хто порушив його, наскільки це було можливо.

33 І сталося, що таким чином застосовуючи закон до них, коли кожна людина каралася за те, що вона вчинила, вони стали спокійнішими, і не наважувалися чинити ніяку злочестивість, яка могла стати відома; отже, було більше спокою серед народу Нефія аж до п'ятого року правління суддів.

And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

## Алма 2

- 1 І сталося, на початку п'ятого року їхнього правління почалися суперечки серед людей; один чоловік, якого звали Амлісій, який був дуже підступною людиною, так, мудрою людиною, щодо мудрості світу, який був з тієї самої групи, що і той чоловік, який вбив Гедеона мечем і якого було страчено згідно з законом,—
- 2 Тож цей Амлісій своєю підступністю потягнув багато людей за собою; а саме так багато, що вони стали дуже сильними; і вони почали докладати зусиль, щоб настановити Амлісія царем над народом.
- 3 Тож це було тривожним для людей з церкви, і також для всіх тих, кого не було відтягнуто переконуваннями Амлісія; бо вони знали, що згідно з їхнім законом таке має бути затверджено голосом народу.
- 4 Отже, якби стало можливим, щоб Амлісій повернув голос народу, він, будучи злочестивою людиною, позбавив би їх їхніх прав і привілеїв церкви; бо в його наміри входило знищення церкви Бога.
- 5 І сталося, що люди зібралися разом по всій землі, кожна людина за своїм розумінням, чи то за, чи проти Амлісія, окремими групами, маючи багато обговорювань і добрих суперечок один з одним.
- 6 І таким чином вони зібралися разом, щоб віддати свої голоси щодо цієї справи; і їх було покладено перед суддями.
- 7 І сталося, що голос народу був проти Амлісія, щоб його не робити царем над народом.
- 8 Тож це викликало велику радість у серцях тих, хто був проти нього; але Амлісій підбурював тих, хто був за нього, гніватися проти тих, хто не був за нього.
- 9 І сталося, що вони зібралися разом і посвятили Амлісія на свого царя.

## Alma 2

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

10 Тож коли Амлісія було поставлено царем над ними, він наказав їм, щоб вони підняли зброю проти своїх братів; і зробив він це, щоб він міг підкорити їх собі.

11 Тож люди Амлісія були відомими за ім'ям Амлісія, і називалися Амлісійцями; а решта називалася Нефійцями, або народом Бога.

12 Отже, народ Нефійців був обізнаний з наміром Амлісійців, тому вони підготувалися зустріти їх; так, вони озброїлися мечами, і кривими шаблями, і луками, і стрілами, і камінням, і пращами, і всілякою зброєю війни, кожного виду.

13 І таким чином вони підготувалися зустріти Амлісійців у той час, коли вони прийдуть. І були призначені полководці, і вищі полководці, і головні полководці, відповідно до їхньої кількості.

14 І сталося, що Амлісій озброїв своїх людей усілякою зброєю війни кожного виду; і він також призначив правителів і провідників над своїм народом, щоб вести їх воювати проти своїх братів.

15 І сталося, що Амлісійці зійшли на гору Амнігу, що була на схід від ріки Сидон, яка текла через землю Зарагемлі, і там вони почали воювати з Нефійцями.

16 Ось Алма, будучи головним суддею і правителем народу Нефія, отже він виступив з своїм народом, так, з своїми полководцями, і головними полководцями, так, на чолі свого війська, проти Амлісійців битися.

17 І вони почали вбивати Амлісійців на горі, що на схід від Сидону. І Амлісійці протистояли Нефійцям з великою силою, так що багато Нефійців полягло від рук Амлісійців.

18 Проте Господь зміцнив руку Нефійців, так що вони вбивали Амлісійців великим убивством, так що вони почали втікати від них.

19 І сталося, що Нефійці переслідували Амлісійців увесь той день, і вбивали їх великим убивством, так що вбито було Амлісійців дванадцять тисяч п'ятсот тридцять і дві душі; і було вбито Нефійців шість тисяч п'ятсот шістдесят і дві душі.

Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.

Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.

Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

20 І сталося, що коли Алма вже більше не міг переслідувати Амлісійців, він звелів своїм людям поставити намети в долині Гедеон, долині, що було названо на честь того Гедеона, якого було вбито мечем від руки Негора; і в цій долині Нефійці поставили свої намети на ніч.

21 І Алма послав розвідників простежити за рештою Амлісійців, щоб він міг знати про їхні плани і їхні змови, щоб таким чином він міг захиститися від них, щоб він міг зберегти свій народ від знищення.

22 Тож ті, кого він послав стежити за табором Амлісійців, звалися Зерам, і Амнор, і Мантій, і Лімгер; то були ті, хто пішов з своїми людьми стежити за табором Амлісійців.

23 І сталося, що наступного дня вони повернулися до табору Нефійців з великою квапливістю, будучи сильно здивованими і враженими великим страхом, кажучи:

24 Слухайте, ми стежили за табором Амлісійців, і, на наш превеликий подив, на землі Мінон, далі за землею Зарагемлі, на шляху до землі Нефія ми побачили численне військо Ламанійців; і знайте, Амлісійці приєдналися до них;

25 І вони нападають на наших братів у тій землі; і вони втікають від них з своїми отарами, і з своїми жінками, і з своїми дітьми до нашого міста; і якщо ми не поспішимо, вони заволдіють нашим містом, і наші батьки, і наші жінки, і наші діти будуть убиті.

26 І сталося, що люди Нефія згорнули свої намети і вирушили з долини Гедеона до свого міста, яким було місто Зарагемля.

27 І знайте, коли вони переходили ріку Сидон, Ламанійці і Амлісійці, яких було, здавалося, майже так багато, як піску морського, напали на них, щоб знищити їх.

28 Проте, Нефійці, будучи зміцнені рукою Господа, помолившись гаряче до Нього, щоб Він визволив їх від рук їхніх ворогів, отже, Господь почув їхні воання, і зміцнив їх, і Ламанійці й Амлісійці полягли від їхньої руки.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

29 І сталося, що Алма бився з Амлісієм на мечях, лице до лица; і вони боролися сильно один з одним.

30 І сталося, що Алма, будучи людиною Бога, спонуканий великою вірою, заволав, кажучи: О Господи, змилуйся і пощади моє життя, щоб я міг бути знаряддям у Твоїх руках, для того щоб урятувати і зберегти цей народ.

31 Тож коли Алма сказав ці слова, він знову бився з Амлісієм; і його було зміцнено, так сильно, що він убив Амлісію мечем.

32 І він також бився з царем Ламанійців; але цар Ламанійців утік від Алми і послав свою сторожу боротися з Алмою.

33 Але Алма, з своєю сторожею, боровся з сторожею царя Ламанійців, доки не вбив і не прогнав їх.

34 І таким чином він очистив землю, або краще сказати берег, який був на захід від ріки Сидон, скинувши тіла Ламанійців, яких було вбито, у води Сидону, щоб у такий спосіб його люди мали місце, щоб перейти і боротися з Ламанійцями й Амлісійцями на західному березі ріки Сидон.

35 І сталося, що коли вони всі перейшли ріку Сидон, тоді Ламанійці й Амлісійці почали втікати від них, незважаючи на те, що вони були такі численні, що їх не можна було злічити.

36 І вони втекли від Нефійців у пустиню, яка була на захід і північ, геть за межі цієї землі; і Нефійці переслідували їх щосили, і вбивали їх.

37 Так, їх зустрічали з усіх боків, і вбивали, і проганяли, доки їх не було розсіяно на захід і на північ, доки вони не досягли пустині, яка називалася Гермаунтс; і це була та частина пустині, яка кишіла дикими і хижими звірями.

38 І сталося, що багато померло в пустині від ран, і їх пожерли ті звірі і також хижакі повітряні; і їхні кістки було знайдено і зібрано до купи на землі.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.

Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.

And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

## Алма 3

- 1 І сталося, що Нефійці, яких не було вбито зброєю війни, після того як поховали тих, кого було вбито,—тож число вбитих не було зчислене через величину їхнього числа—після того як вони закінчили поховання своїх мертвих, вони всі повернулися до своїх земель, і до своїх домів, і до своїх жінок, і до своїх дітей.
- 2 Тож багато жінок і дітей загинуло від меча, і також багато їхніх отар і їхніх стад; і також багато їхніх ланів зерна було знищено, бо їх було витоптано полчищами людей.
- 3 І ось багато Ламанійців і Амлісійців, яких було вбито на березі ріки Сидон, було скинуто у води Сидону; і знайте, їхні кості в глибинах моря, і їх багато.
- 4 І Амлісійці відрізнялися від Нефійців, бо вони позначили себе червоним на своїх лобах у такий самий спосіб, що й Ламанійці; проте вони не стригли свої голови, як Ламанійці.
- 5 Тож голови Ламанійців були стрижені; і вони були голими, за винятком підперезаних шкірою стегон, і також їхнього озброєння, яким вони були підперезані, і їхніх луків, і їхніх стріл, і їхнього каміння, і їхніх пращ, і так далі.
- 6 І шкіра Ламанійців була темною, згідно з відзнакою, яку було зроблено на їхніх батьках, яка лягла прокляттям на них через їхню провину і їхній бунт проти своїх братів, серед яких були Нефій, Яків, і Йосип, і Сам, які були справедливими і святими людьми.
- 7 А їхні брати намагалися знищити їх, тому вони були прокляті; і Господь Бог поставив відзнаку на них, так, на Ламані й Лемуїлі, і також на синах Ізмаїла, і Ізмаїльтянових жінках.
- 8 І це було зроблено, щоб їхнє сім'я можна було відрізнити від сімені їхніх братів, щоб таким чином Господь Бог міг зберегти Свій народ, щоб вони могли не змішуватися і не вірувати в неправильні традиції, які б привели до їхнього знищення.

## Alma 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.



9 І сталося, що хто б не змішував своє сім'я з сіменем Ламанійців, накликав те саме прокляття на своє сім'я.

10 Отже, хто б не дозволив собі бути відведеним Ламанійцями геть, називався тим самим іменем, і відзнака накладалася на нього.

11 І сталося, що ті, хто не вірили традиціям Ламанійців, але вірили тим літописам, які було принесено з землі Єрусалима, і також традиціям їхніх батьків, які були правильними, хто вірили заповідям Бога і дотримувалися їх, називалися Нефійцями, або людьми Нефія, з того часу і надалі—

12 І це саме вони вели літописи, які є істинними, про свій народ, і також про народ Ламанійців.

13 Тепер ми повернемося знову до Амлісійців, бо вони також мали відзнаку, поставлену на них; так, вони поставили відзнаку на собі, так, а саме відзнаку червоним на своїх лобах.

14 Так слово Бога виповнилося, бо такими були слова, які Він сказав Нефієві: Дивись, Ламанійців Я прокляв, і Я поставлю відзнаку на них, щоб вони і їхнє сім'я відрізнялися від тебе і твого сімені, з цього часу надалі і назавжди, якщо вони не покажуться у своїй злочестивості і не звернуться до Мене, щоб Я змилостивився над ними.

15 І знову: Я поставлю відзнаку на тому, хто змішує своє сім'я з своїми братами, щоб вони могли бути проклятими також.

16 І знову: Я поставлю відзнаку на тому, хто бореться проти тебе і твого сімені.

17 І знову Я кажу, той, хто відійде від тебе, не буде більше називатися твоїм сіменем; і Я благословлю тебе, і того, хто назветься твоїм сіменем, відтепер і назавжди; і такими були обіцяння Господа Нефієві і його сімені.

18 Тож Амлісійці не знали, що вони виконують слова Бога, коли почали робити позначки собі на своїх лобах; проте вони виступили з відкритим бунтом проти Бога; тому було необхідно, щоб прокляття впало на них.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

19 Тож я б хотів, щоб ви побачили, що вони накликали на себе прокляття; і саме так кожна людина, яка проклята, накликає на себе свій власний осуд.

20 Тож сталося, що не так багато днів пройшло після битви, яку вчинили на землі Зарагемлі Ламанійці й Амлісійці, як друге військо Ламанійців напало на народ Нефія, в тому самому місці, де перше військо зустрілося з Амлісійцями.

21 І сталося, що було послано військо вигнати їх з їхньої землі.

22 Тепер Алма сам, будучи пораненим, не пішов на битву, на цей раз проти Ламанійців;

23 Але він послав численне військо проти них; і вони піднялися і повбивали багатьох Ламанійців, і вигнали решту з них геть за межі їхньої землі.

24 І тоді вони повернулися знову і почали встановлювати мир на цій землі, і деякий час їхні вороги більше не тривожили їх.

25 Тож усе це відбувалося, так, усі ці війни і суперечки почалися і закінчилися п'ятого року правління суддів.

26 І протягом одного року тисячі і десятки тисяч душ було відправлено у вічний світ, щоб вони могли пожинати свої винагороди згідно з своїми діями, чи то були вони добрими, чи то були вони поганими, пожинати вічне щастя або вічне нещастя, залежно від духа, якого вони бажали слухатися, чи то був добрий дух, чи поганий.

27 Бо кожна людина отримує плату від того, кого вона бажє слухатися, і це згідно з словами духа пророцтва; тому нехай це буде згідно з істиною. І так закінчився п'ятий рік правління суддів.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus endeth the fifth year of the reign of the judges.

## Алма 4

- 1 Ось сталося, шостого року правління суддів над народом Нефія не було ні суперечок, ані воєн на землі Зарагемлі;
- 2 Але люди бідували, так, дуже бідували через втрату своїх братів, а також через втрату своїх отар і стад, а також через втрату їхніх ланів зерна, які було витоптані під ногами і знищено Ламанійцями.
- 3 І такими великими були їхні бідування, що кожна душа мала причину тужити; і вони вірили в те, що то були покарання Бога, послані на них через їхню злочестивість і їхні мерзоти; отже, вони були пробуджені, щоб пам'ятати свій обов'язок.
- 4 І вони почали встановлювати церкву більш повно; так, і багато було хрищено у водах Сидону і приєдналося до церкви Бога; так, їх було хрищено рукою Алми, який був висвячений в первосвященики над людьми церкви, рукою його батька Алми.
- 5 І сталося сьомого року правління суддів, що було близько трьох тисяч п'ятисот душ, які об'єдналися в церкву Бога й були хрищені. І так закінчився сьомий рік правління суддів над народом Нефія; і був тривалий мир увесь цей час.
- 6 І сталося восьмого року правління суддів, що люди церкви ставали гордовитими через свої величезні багатства, і свої тонкі шовки, і своє тонкоткане полотно, і через велику кількість своїх отар і стад, і свого золота та свого срібла, і всіляких коштовностей, які вони отримали завдяки своїй працьовитості; і від усього цього вони заносилися гордовито у своїх очах, бо почали носити дуже коштовний одяг.
- 7 Ось це було причиною багатьох бідувань Алми, так, і багатьох людей, яких Алма висвятив на вчителів, і священиків, і старійшин у церкві; так, багато глибоко горювали через злочестивість, що, як вони бачили, з'явилася серед їхнього народу.

## Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

8 Бо вони побачили і зрозуміли з великим сумом, що люди церкви почали заноситися гордовито у своїх очах, і прикипати серцями до багатств і до суєтних речей цього світу, що вони стали зневажливими один до одного, і почали утискувати тих, хто не вірив, згідно з їхніми волею і бажанням.

9 І таким чином, цього восьмого року правління суддів почалися великі суперечки серед народу церкви; так, були заздрощі, і розбрат, і злоба, і утиски, і гордовитість, яка навіть перевищувала гордовитість тих, хто не належав до церкви Бога.

10 І так закінчився восьмий рік правління суддів; і злочестивість церкви була великим каменем спотикання для тих, хто не належав до церкви; і тому церква почала зазнавати невдачі у своєму розвитку.

11 І сталося на початку дев'ятого року, Алма побачив злочестивість церкви, і він побачив також, що приклад церкви почав вести тих, хто був невірним, від одного прояву беззаконня до іншого, таким чином викликаючи винищення народу.

12 Так, він бачив велику нерівність серед людей, де хто заносився своєю гордовитістю, зневажаючи інших, повертаючись спинами своїми до нужденних, і нагих, і тих, хто голодний, і тих, хто спраглий, і тих, хто хворий і стражденний.

13 Тож це було серйозною причиною для плачу серед людей, в той час, як інші принижували себе, допомагаючи тим, хто мав потребу в їхній допомозі, такій, як передати частину свого майна бідним і нужденним, нагодувати голодних, а також зносячи всілякі бідування заради Христа, Який прийде згідно з духом пророцтва;

14 Чекаючи з нетерпінням того дня, таким чином зберігаючи прощення своїх гріхів; сповнюючись великою радістю через воскресіння мертвих, згідно з волею, і владою, і визволенням Ісуса Христа з пуч смерті.

For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.

And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.

And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.

And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.

Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.

Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;

Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.

15 І ось сталося, що Алма, побачивши бідування покірних послідовників Бога, і утиски, які навалилися на них з боку решти його народу, і споглядаючи всю їхню нерівність, дуже засмутився; проте Дух Господа не полишив його.

16 І він вибрав мудрого чоловіка, який був серед старійшин церкви, і дав йому владу через голосування людей, щоб він мав владу запроваджувати закони згідно з законами, що було дано, і втілювати їх у життя відповідно до злочестивості і злочинів людей.

17 Тож ім'я цього чоловіка було Нефійга, і він був призначений головним суддею; і він посів місце суду, щоб судити людей і керувати ними.

18 Тож Алма не передав йому посаду первосвященника у церкві, але він залишив посаду первосвященника за собою; але місце суду він передав Нефійгові.

19 І це він зробив для того, щоб він сам міг піти поміж своїми людьми, або поміж людьми Нефія, щоб він міг проповідувати їм слово Бога, щоб збудити їх пам'ятати свій обов'язок, і щоб він міг збити з допомогою слова Бога всю гордовитість, і хитрість, і всі суперечки, які були між його людьми, не вбачаючи ніякого іншого способу, яким би він міг виправити їх, окрім такого, щоб подолати їх щирим свідченням проти них.

20 І так, на початку дев'ятого року правління суддів над народом Нефія, Алма передав місце суду Нефійгові і обмежився тільки первосвященством святого чина Бога, свідченням про Слово, згідно з духом одкровення і пророцтва.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephiah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephiah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephiah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

*Слова, що їх Алма, первосвященик за святим чином Бога, передав людям у їхніх містах і селах по всій землі.*

## Алма 5

- 1 Тож сталося, що Алма почав передавати слово Бога людям, спочатку на землі Зарагемлі, а звідти—по всій землі.
- 2 І ось ці слова, з якими він звертався до людей у церкві, яка була встановлена у місті Зарагемля, згідно з його власним записом, кажучи:
- 3 Я, Алма, будучи висвяченим моїм батьком, Алмою, у первосвященики над церквою Бога, а він мав владу і повноваження від Бога робити це, ось, я кажу вам, що він почав установлювати церкву на землі, яка була в границях Нефієвої; так, землі, яка називалася землею Мормона; так, і він христив своїх братів у водах Мормона.
- 4 І слухайте, я кажу вам, їх було визволено від рук людей царя Ноя милістю і силою Бога.
- 5 І знайте, після того їх було приведено у залежність руками Ламанійців у пустині; так, я кажу вам, вони були в неволі, і знову Господь визволив їх з залежності силою Свого слова; і нас було приведено на цю землю, і тут ми почали встановлювати церкву Бога по всій землі також.
- 6 І ось слухайте, я кажу вам, мої браття, ви, хто належить до цієї церкви, чи належно ви зберігаєте пам'ять про неволю ваших батьків? Так, і чи належно ви зберігаєте пам'ять про Його милість і довготерпіння до них? І більш того, чи ви належно зберігаєте пам'ять про те, що Він визволив їхні душі з пекла?
- 7 Знайте, Він змінив їхні серця; так, Він пробудив їх від глибокого сну, і вони пробудилися до Бога. Знайте, вони були посеред темряви; проте їхні душі були освітлені світлом вічного слова; так, їх було оточено навколо путами смерті, і ланцюгами пекла, і вічне знищення чекало на них.

*The words which Alma, the High Priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land.*

## Alma 5

- Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.
- And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:
- I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.
- And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.
- And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.
- And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?
- Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

8 А тепер я запитую вас, мої браття, чи було їх знищено? Слухайте, я кажу вам: Ні, не було.

9 І ще я питаю, чи було пута смерті розірвано, і ланцюги пекла, що оточували їх, послаблено? Я кажу вам: Так, їх було послаблено, і їхні душі зростали, і вони оспівували викупительну любов. І я кажу вам, що вони спасенні.

10 І ось я питаю вас, згідно з якими умовами вони спасенні? Так, які підстави вони мають, щоб сподіватися на спасіння? Яка причина того, що їх визволено від пут смерті, так, і також від ланцюгів пекла?

11 Слухайте, я можу сказати вам—хіба мій батько Алма не повірив словам, промовленим вустами Авінадія? І хіба не був той святим пророком? Хіба не говорив він слова Бога, і мій батько Алма хіба не повірив їм?

12 І завдяки його вірі могутня зміна сталася в його серці. Знайте, я кажу вам, що все це є істинним.

13 І слухайте, він проповідував Слово вашим батькам, і могутня зміна сталася також і в їхніх серцях, і вони упокорилися і поклали довіру на істинного й живого Бога. І знайте, вони були вірними до кінця; тому вони були спасенні.

14 А тепер слухайте, я питаю вас, мої браття по церкві, хіба ви не народжені духовно від Бога? Хіба ви не отримали образ Його у виразі вашого обличчя? Хіба ви не відчули могутню зміну у ваших серцях?

15 Чи виявляєте ви віру у викуплення Того, Хто створив вас? Чи ви чекаєте з вірою в очах, і чи бачите, як це смертне тіло підніметься у безсмерті, а це тління підніметься у нетлінні, щоб встати перед Богом для того, щоб бути судженими відповідно до діянь, які творилися у смертному тілі?

16 Я кажу вам, чи можете ви уявити собі, що ви чуєте голос Господа, Який скаже вам того дня: Прийдіть до Мене ви, благословенні, бо знайте, ваші діяння були діяннями праведності на лиці землі?

17 Або чи можете ви уявити собі, що ви можете обманути Господа того дня, і сказати: Господи, наші діяння були праведними діяннями на лиці землі,—і що Він спасе вас?

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

- 18 Або, інакше, чи можете ви уявити собі, як вас приведено до суду Божого, а ваші душі сповнені провини і каяття, маючи спомини про всю вашу провину, авжеж, повний спомин про всю вашу злочестивість, так, спомин про те, що ви відверто відмовилися коритися заповідям Бога?
- 19 Я кажу вам, чи зможете ви підвести очі на Бога того дня з щирим серцем і чистими руками? Я кажу вам, чи можете ви підвести очі, маючи образ Бога, вигравіюваний на ваших обличчях?
- 20 Я кажу вам, чи можете ви думати про те, що будете спасенні, якщо ви погодилися стати підвладними дияволу?
- 21 Я кажу вам, ви дізнаєтеся того дня, що не зможете бути спасеними; бо не може жодна людина бути спасенною, якщо її одяг не відмитий добіла; так, її одяг повинен бути очищений, доки він не стане чистим від усієї заплямованості через кров Того, про Кого говорили наші батьки, Хто прийде, щоб викупити Свій народ від їхніх гріхів.
- 22 І ось я питаю вас, мої браття, як саме будь-хто з вас почуватиметься, якщо стоятиме перед судом Бога, маючи одяг, заплямований кров'ю і всілякою бруднотою? Тож про що це буде свідчити проти вас?
- 23 Тож хіба це не буде свідчити, що ви вбивці, авжеж, і також, що ви винні у всілякій злочестивості?
- 24 Послухайте, браття мої, чи ви припускаєте, що така особа матиме місце, щоб сидіти в царстві Бога з Авраамом, з Ісаком і з Яковом, і також з усіма святими пророками, чий одяг чистий і незаплямований, очищений і білий?
- 25 Я кажу вам: Ні; якщо тільки ви не зробите нашого Творця обманщиком від початку або припустите, що він обманщик від початку, ви не можете припустити, що такі можуть мати місце в царстві небесному; але їх буде знехтувано, бо вони є дітьми царства диявола.
- 26 І ось тоді я кажу вам, браття мої, чи пережили ви перемену в серці, і чи відчули ви, нібито співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?



27 Чи пройшли ви, утримуючи себе невинними перед Богом? Чи могли б ви, якби вас було покликано вмерти в цей час, сказати собі, що ви були достатньо смиренними? Що ваш одяг було очищено і вибілено через кров Христа, Який прийде, щоб викупити Свій народ від їхніх гріхів?

28 Тож чи повністю ви позбавилися гордовитості? Я кажу вам, якщо ні, то ви не готові зустрітись з Богом. Тож ви повинні підготуватися швидко; бо царство небесне вже незабаром буде поруч, і такий не матиме вічного життя.

29 Слушайте, я кажу, чи є серед вас той, хто не позбавлений заздрості? Я кажу вам, що той не готовий; і я хотів би, щоб він підготувався швидко, бо ця година зовсім поруч, і він не знає, коли той час прийде; бо такого не буде визнано невинним.

30 І знову я кажу вам, чи є серед вас той, хто піднімає на сміх свого брата або хто осипає його утисками?

31 Горе тому, бо він не готовий, а час, коли він має покаятися, вже поруч, інакше він не може бути спасеним!

32 Так, дійсно, горе всім вам, творці беззаконня; покайтеся, покайтеся, бо Господь Бог сказав це!

33 Тож Він посилає запрошення всім людям, бо руки милості простерті до них, і Він каже: Покайтеся, і Я прийму вас.

34 Дійсно, Він каже: Прийдіть до Мене, і ви скуштуєте від плоду дерева життя; так, ви будете їсти і пити хліб і воду життя вільно;

35 Так, прийдіть до Мене і принесіть діяння праведності, і ви не будете відрубані і вкинуті у вогонь—

36 Бо ось, той час вже поруч, коли той, хто не приносить хороший плід, або хто не чинить діянь праведності, той має підставу тужити і горювати.

Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?

Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.

Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.

And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?

Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!

Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!

Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.

Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;

Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—

For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.

37 О ви, творці беззаконня; ви, хто чваниться суєтними речами світу, ви, які удавали, що знаєте путі праведності, однак заблукали, як вівці, не маючи пастиря, незважаючи на те, що пастир кликав вас і все ще кличе вас, але ви не прислухаєтеся до Його голосу!

38 Тож я кажу вам, що добрий пастир кличе вас; так, і Своїм власним іменем Він вас кличе, яке є іменем Христа; і якщо ви не прислухаєтеся до голосу доброго пастиря, до імені, яким вас кличуть, знайте, ви не вівці доброго пастиря.

39 І от якщо ви не вівці доброго пастиря, з якої отари ви? Слухайте, я кажу вам, що диявол ваш пастир, і ви з його отари; і от, хто може заперечувати це? Слухайте, я кажу вам, хто заперечуватиме це, той брехун і породження диявола.

40 Бо я кажу вам, усе, що є добро, походить від Бога, а все, що є зло, походить від диявола.

41 Тому, якщо людина приносить добрі діяння, вона прислухається до голосу доброго пастиря, і вона слідує за ним; але той, хто приносить злі діяння, той стає породженням диявола, бо він прислухається до його голосу і слідує за ним.

42 І той, хто робить це, повинен отримати свою плату від нього; тому як свою плату він отримує смерть, у тому, що стосується праведності, будучи мертвим до всіх добрих діань.

43 І ось, мої браття, я б хотів, щоб ви почули мене, бо я говорю силою своєї душі; бо знайте, я говорив до вас прямо, щоб ви не змогли помилитися, тобто говорив згідно з заповідями Бога.

44 Бо мене покликано говорити у такий спосіб, відповідно до священного чина Бога, який є в Христі Ісусі; так, мені заповідано стояти і свідчити цьому народові те, що говорилося нашими батьками стосовно того, що має статися.

45 І це ще не все. Чи не здається вам, що я знаю про це сам? Знайте, я свідчу вам, що я знаю, що те, про що я говорив, істина. І звідки, на вашу думку, я знаю про точність цього?

O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

46 Слухайте, я кажу вам, це стало відомим мені через Святого Духа Божого. Знайте, я постився і молився багато днів, щоб знати це самому. І ось, я знаю сам, що це істина; бо Господь Бог зробив так, що це явилось мені через Його Святого Духа; і це й є дух одкровення, що в мені.

47 І більш того, я кажу вам, що так було відкрито мені, що слова, які було сказано нашими батьками, істинні, таким чином це є, згідно з духом пророцтва, що в мені, що є теж через прояв Духа Божого.

48 Я кажу вам, що знаю сам, що все, що я вам скажу про те, що має статися, істинне; і я кажу вам, що я знаю, що Ісус Христос прийде, так, Син, Єдинонароджений від Батька, сповнений благодаті, і милості, й істини. І знайте, це саме Він прийде забрати гріхи світу, так, гріхи кожної людини, хто твердо вірить в Його ім'я.

49 І ось я кажу вам, що то і є чин, за яким я покликаний, так, проповідувати моїм улюбленим братам, так, і кожному, хто живе на цій землі; так, проповідувати всім, і старим, і молодим, і підневільним, і вільним; так, я кажу вам, похилого віку, і також середнього віку, і підростаючому поколінню; так, волати до них, що вони мають покаятися і народитися знову.

50 Так, саме так каже Дух: покайтеся, всі ви, кінці землі, бо царство небесне вже незабаром буде поруч; так, Син Бога приходить у Своїй славі, у Своїй могутності, величності, силі і владі. Так, мої улюблені браття, я кажу вам, що Дух каже: Побачте славу Царя всієї землі; і Цар небес теж дуже скоро заєє серед усіх дітей людських.

51 І ще Дух каже мені, так, волає до мене могутнім голосом, кажучи: Іди і скажи цьому народові: Покайтеся, бо якщо ви не покаєтесь, ви ніяк не зможете успадкувати царство небесне.

Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.

And moreover, I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

52 І знову я кажу вам, Дух каже: Дивіться, сокиру занесено над корінням дерева; тому кожне дерево, яке не приносить хороших плодів, буде зрубано і кинуто у вогонь, так, у вогонь, який не можна загасити, а саме негасимий вогонь. Слухайте і запам'ятайте, Святий Ізраїля сказав це.

53 І ось, мої улюблені браття, я кажу вам, чи можете ви протистояти цим висловлюванням; так, чи можете ви відкласти це і розтопати Святого Ізраїля під ногами; так, чи можете ви чванитися в гордовитості ваших сердець; так, чи будете ви все ще вперто продовжувати носити коштовний одяг і прагнути до суєтних речей світу, до своїх багатств?

54 Так, чи будете ви вперто продовжувати вважати, що ви кращі один одного; так, чи будете ви вперто продовжувати утискувати своїх братів, які стали смиренними і йдуть за святим чином Бога, за яким їх було приведено до цієї церкви, будучи освяченими Святим Духом, і вони чинять діла, гідні покаєння,—

55 Так, і чи ви будете вперто продовжувати повертатися спинами вашими до бідних і до нужденних, і утримувати своє майно від них?

56 І нарешті, всі ви, хто буде вперто продовжувати свою злочестивість, я кажу вам, що це ті, кого буде зрубано і кинуто у вогонь, якщо вони швидко не покаються.

57 І ось я кажу вам, усі ви, хто має бажання слідувати за голосом доброго пастиря, відійдіть геть від злочестивих, і відділіться, і не торкайтеся їхніх нечистих речей; і знайте, їхні імена буде викреслено, щоб імена злочестивих не було перечислено серед імен праведних, щоб могло бути виконаним слово Бога, яке каже: Імена злочестивих не буде змішано з іменами Мого народу;

58 Бо імена праведних буде записано в книзі життя, і їм Я подарую спадщину праворуч Мене. І ось, браття мої, що ви можете сказати проти цього? Я кажу вам, якщо ви й скажете проти цього, це не має значення, бо слово Бога повинно бути виконано.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

59 Бо чи є пастир серед вас, який, маючи багато овець, не доглядатиме їх, щоб вовки не увійшли і не зжерли його отару? І дивіться, якщо вовк увійде до отари, хіба він не вижене його геть? Так, зрештою, якщо він зможе, то знищить його.

60 І ось я кажу вам, що добрий пастир кличе вас; і якщо ви прислухаєтеся до Його голосу, Він приведе вас до Своєї кошари, і ви—Його вівці; і Він заповідає вам, щоб ви не дозволяли жодному ненажерливому вовкові входити до вас, щоб вас не було знищено.

61 І ось я, Алма, заповідаю вам мовою Того, Хто заповідав мені, щоб ви старанно виконували слова, які я сказав вам.

62 Я кажу як заповідь вам, хто належить до церкви; а тим, хто не належить до церкви, я кажу як запрошення, кажучи: Прийдіть і христіться на покаяння, щоб ви також могли скуштувати плоду дерева життя.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

## Алма 6

- 1 І ось сталося, що після того як Алма закінчив промову до людей церкви, яку було встановлено у місті Зарагемля, він висвятив священників і старійшин покладенням своїх рук згідно з чином Бога, щоб вони головували над церквою й пильнували її.
- 2 І сталося, що всіх, хто не належав до церкви, але покався у своїх гріхах, було хрищено на покаяння, і прийнято в церкву.
- 3 І ще сталося, що всі, хто належав до церкви, але не покався у своїй злочестивості і не став смиренным перед Богом—я маю на увазі тих, хто підносився в гордовитості своїх сердець,—тих було відкинуто, і їхні імена було викреслено, щоб їхні імена не було причислено до імен праведних.
- 4 І таким чином вони почали встановлювати порядок у церкві в місті Зарагемля.
- 5 Тепер я хотів би, щоб ви зрозуміли, що слово Бога було вільним для всіх, щоб нікого не було позбавлено привілею збиратися разом для того, щоб почути слово Бога.
- 6 Проте дітям Бога було заповідано, що їм слід збиратися разом часто й об'єднуватися в пості й щирій молитві за благополуччя душ тих, хто не знав Бога.
- 7 І ось сталося, що коли Алма зробив ці настанови, він пішов від них, так, з церкви, яка була в місті Зарагемля, і пішов на схід від ріки Сидон, у долину Гедеон, туди, де було збудовано місто, яке називалося містом Гедеон, яке було в долині, що називалася Гедеон, будучи названою на честь людини, яку було вбито мечем рукою Негора.
- 8 І Алма пішов і почав проголошувати слово Бога до церкви, яку було встановлено в долині Гедеон, згідно з одкровенням істини слова, яке було сказано їхніми батьками, і згідно з духом пророцтва, яке було в ньому, згідно з свідченням про Ісуса Христа, Сина Бога, Який має прийти, щоб викупити Свій народ від їхніх гріхів, і святим чином, за яким його було покликано. І так це написано. Амінь.

## Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

*Слова Алми, які він передав людям Гедеона, згідно з його власним записом.*

## Алма 7

- 1 Слушайте, мої улюблені браття, оскільки мені було дозволено прийти до вас, тому я намагаюся звернутися до вас своїми словами; так, своїми власними вустами, оскільки це вперше, що я звертаюся до вас словами з моїх вуст, тому що я був повністю зайнятий судом, і маючи багато справ, не мав змоги прийти до вас.
- 2 І навіть тепер я б не зміг прийти в цей час, якби місце суду не було віддано іншому, щоб він правив замість мене; і Господь у великій милості дозволив, щоб я прийшов до вас.
- 3 І знайте, я прийшов, маючи великі надії і сильне бажання, щоб я міг довідатися, що ви упокорилися перед Богом, і що ви продовжували просити Його благодаті, щоб я міг довідатися, що ви були безвинні перед Ним, щоб я міг довідатися, що ви не були в тому жахливому скрутному становищі, в якому були наші брати в Зарагемлі.
- 4 Але нехай буде благословенним ім'я Бога, що Він дав мені знати, так, дав мені надзвичайно велику радість знання того, що вони зміцнилися знову на шляху Його праведності.
- 5 І я сподіваюся, згідно з Духом Бога, Який в мені, що я також буду мати радість за вас; проте я не хочу, щоб моя радість за вас прийшла через таке велике страждання і жаль, які я мав до братів у Зарагемлі, бо знайте, моя радість за них приходить після подолання багатьох страждань і жалю.
- 6 Але знайте, я сподіваюся, що ви не перебуваєте у стані такої великої зневіри, як ваші брати; я сподіваюся, що ви не заноситеся в гордовитості ваших сердець; так, я сподіваюся, що ви не прикипіли серцями до багатств і марних речей цього світу; так, я сподіваюся, що ви не поклоняєтеся ідолам, але що ви поклоняєтеся істинному і живому Богові, і що ви чекаєте з вічною вірою прощення ваших гріхів, яке має прийти.

*The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record.*

## Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

7 Бо слухайте, я кажу вам, багато чого станеться; і знайте, є одна річ, яка є більш важливою, ніж усі інші,—бо знайте, не дуже далеко той час, коли Викупитель буде жити і прийде до Свого народу.

8 Слухайте, я не кажу, що Він прийде до нас тоді, коли Він житиме в Своїй смертній скинії; бо знайте, Дух не сказав мені, що це буде так. Тож цього я не знаю; але я знаю, що Господь Бог має силу зробити все, що є відповідно до Його слова.

9 Але дивіться, Дух сказав мені ось що, кажучи: Волай до цього народу, кажучи: Покайтеся ви, і підготуйте путь Господеві, і йдіть Його стежками, які є рівними; бо знайте, царство небесне поруч, і Син Бога приходить на лице землі.

10 І знайте, Він буде народжений від Марії, в Єрусалимі, що є землею наших прабатьків, на неї, діву, дорогоцінну і обрану посудину, злине сила Святого Духа, і вона зачне силою Святого Духа, і народить сина, так, а саме сина Бога.

11 І Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу.

12 І Він прийме смерть, щоб скинути пута смерті, які зв'язують Його народ; і Він візьме на Себе їхні недуги, щоб Його нутро сповнилося милості, будучи у плоті, щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах.

13 Тож Дух знає все; проте Син Бога страждатиме в плоті, щоб Він міг узяти на Себе гріхи Свого народу, щоб Він міг викреслити їхні провини згідно з силою Його визволення; і ось знайте, це є свідчення, яке в мені.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.



- 14 Тож я кажу вам, що ви повинні покаятися, і народитися знову; бо Дух каже, що якщо ви не народитесь знову, ви не зможете успадкувати царство небесне; тому приходьте і христіться на покаяння, щоб ви могли омитися від ваших гріхів, щоб ви могли мати віру в Агнця Божого, Який забирає гріхи світу, Який має силу спасати й очищати від усякої неправедності.
- 15 Так, я кажу вам, приходьте і не бійтеся, і відкладіть від себе кожний гріх, який з легкістю заступає дорогу вам, який прив'язує вас до знищення, так, приходьте і йдіть далі, і покажіть вашому Богові, що ви бажаєте покаятися у ваших гріхах і увійти в завіт з Ним, щоб виконувати Його заповіді, і засвідчіть це Йому в цей день тим, що сходите у води хрищення.
- 16 І той, хто зробить це, і дотримуватиметься заповідей Бога з цього часу і надалі, той запам'ятає те, що я кажу йому, так, він запам'ятає, що я сказав йому, що він буде мати вічне життя, згідно з свідченням Святого Духа, Який свідчить через мене.
- 17 І ось, мої улюблені браття, чи вірите ви в це? Знайте, я кажу вам, так, я знаю, що ви вірите в це; а чому я знаю, що ви вірите в це, так це через явлення Духа, що в мені. І ось через те що ваша віра є сильною стосовно цього, так, стосовно того, що я говорив, великою є моя радість.
- 18 Бо як я сказав вам від початку, я мав велике бажання, щоб ви не опинилися у скрутному становищі так, як ваші брати, саме так я зрозумів, що мої бажання сповнилися.
- 19 Бо я бачу, що ви на стежках праведності; я бачу, що ви на стежці, що веде до царства Бога; так, я бачу, що ви робите Його стежки рівними.
- 20 Я бачу, що вам стало відомо, через свідчення Його слова, що Він не може йти кривими стежками; і Він також не відхиляється від того, що Він сказав; і навіть тіні повороту справа наліво, або з того, що є правильно, до того, що є неправильно; тому Його путь є один вічний круг.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

- 21 І Він не живе в несвятих храмах; не може також бруднота або щось нечисте бути прийнятим у царство Бога; тому я кажу вам, прийде час, так, і це буде в останній день, що той, хто брудний, залишиться у своїй брудності.
- 22 І ось, мої улюблені браття, я сказав це вам, щоб збудити вас до відчуття вашого обов'язку перед Богом, щоб ви могли йти невинними перед Ним, щоб ви могли йти за священним чином Бога, за яким ви були прийняті.
- 23 І ось, я б хотів, щоб ви були смиренними, і покірними, і слухняними; легко сприймали; були сповненими терпіння і довгостраждання; будучи стриманими в усьому; будучи старанними у виконанні заповідей Бога в усі часи; просячи всього, у чому ви маєте потребу, і духовного, і тілного; завжди віддаючи дяку Богові за все, що ви отримуєте.
- 24 І слідкуйте, щоб ви мали віру, надію і милосердя, і тоді ви будете завжди багаті на добрі діяння.
- 25 І нехай Господь благословить вас, і утримує ваш одяг незаплямованим, щоб ви могли зрештою бути приведені сидіти разом з Авраамом, Ісаком і Яковом, і святими пророками, які були ще відтоді, як світ почався, щоб був ваш одяг незаплямованим, так само як їхній одяг незаплямований, в царстві небесному, щоб більше не виходити звідти.
- 26 І ось, мої улюблені брати, я сказав ці слова вам згідно з Духом, Який свідчить в мені; і моя душа надзвичайно радіє, через надзвичайну ретельність і увагу, які ви приділяєте моєму слову.
- 27 І ось нехай мир Божий зійде на вас, і на ваші домми, і землі, і на ваші отари, і стада, і на все, що ви маєте, на ваших жінок і ваших дітей, згідно з вашою вірою і добрими діяннями, з цього часу і назавжди. І так я сказав. Амінь.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

## Алма 8

- 1 І ось сталося, що Алма повернувся з землі Гедеона, після того як він навчав людей Гедеона багато чому, що не може бути записано, встановивши порядок у церкві, відповідно до того, що він перед тим зробив на землі Зарагемлі, так, він повернувся у свій власний будинок у Зарагемлі, щоб відпочити від трудів, які він виконав.
- 2 І так закінчився дев'ятий рік правління суддів над народом Нефія.
- 3 І сталося на початку десятого року правління суддів над народом Нефія, що Алма пішов звітля і вирушив у мандрівку до землі Мелек, на захід від ріки Сидон, на захід біля меж пустині.
- 4 І він почав учити народ на землі Мелек згідно з святим чином Бога, за яким він був покликаний; і він почав учити людей по всій землі Мелек.
- 5 І сталося, що люди приходили до нього через усі границі землі, яка була з боку пустині. І вони христилися по всій землі;
- 6 Так що коли він закінчив свою роботу в землі Мелек, він пішов звітти, і мандрував протягом трьох днів на північ від землі Мелек; і він прийшов у місто, яке називалося Аммонійга.
- 7 Тож це був звичай народу Нефія називати свої землі, і свої міста, і свої села, так, навіть усі свої маленькі села, ім'ям того, хто перший володів ними; і так це було з землею Аммонійга.
- 8 І сталося так, що коли Алма прийшов до міста Аммонійга, він почав проповідувати їм слово Бога.
- 9 А Сатана здобув велику владу над серцями людей міста Аммонійга; тому вони не хотіли прислухатися до слів Алми.

## Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

10 Проте Алма прикладав багато духовних зусиль, борючись з Богом в щирій молитві, щоб Він пролив Свій Дух на людей, які були в цьому місті; щоб Він також дав йому можливість христити їх на покаяння.

11 Проте вони закам'яніли своїми серцями, кажучи йому: Слухай, ми знаємо, що ти є Алма; і ми знаємо, що ти є первосвященик над церквою, яку ти встановив у багатьох частинах землі, згідно з твоєю традицією; а ми не з твоєї церкви, і ми не віримо в такі нерозумні традиції.

12 І ось ми знаємо, що через те, що ми не з твоєї церкви, ми знаємо, що ти не маєш влади над нами; і ти передав місце суду Нефійзі; тому ти не є головним суддею над нами.

13 Тож коли люди сказали це, і протистояли всім його словам, і ганьбили його, і плювали на нього, і наказали, щоб його викинули з їхнього міста, він пішов звідти і вирушив у мандрівку до міста, яке називалося Аарон.

14 І сталося, що коли він мандрував туди, пригнічений тугою, зазнаючи багато горя і страждань душі через злочестивість людей, які були в місті Аммонійга, сталося, що коли Алма був пригнічений тугою, ось, ангел Господа з'явився йому, кажучи:

15 Благословенний ти, Алмо; тому підійми свою голову і звеселися, бо в тебе є велика причина звеселитися; бо ти був вірним у виконанні заповідей Бога з тих пір, коли ти отримав своє перше послання від Нього. Знай, я той, хто передав його тобі.

16 І знай, мене послано наказати тобі, щоб ти повернувся до міста Аммонійга і проповідував знову людям цього міста; так, проповідував їм. Так, скажи їм: якщо вони не покаються, Господь Бог знищить їх.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

17 Бо знай, вони обмірковують тепер, як їм знищити волю твоїх людей (бо так каже Господь), що є всупереч уставам, і присудам, і заповідям, які Він дав Своєму народові.

18 Тож сталося, що після того як Алма отримав послання від ангела Господа, він з поспіхом повернувся на землю Аммонійга. І він увійшов у місто іншою дорогою, так, тією дорогою, що на південь від міста Аммонійга.

19 І коли він увійшов у місто, він був зголоднілим, і він сказав якомусь чоловікові: Чи ти не даси смиренному слугі Бога щось попоїсти?

20 І чоловік сказав йому: Я—Нефієць, і я знаю, що ти—святий пророк Бога, бо ти є та людина, про кого ангел сказав у видінні: Ти приймеш. Тому ходім зі мною в мій дім, і я поділюся з тобою своєю їжею; і я знаю, що ти будеш благословенням мені і моєму домові.

21 І сталося, що чоловік запросив його у свій дім; і звали чоловіка Амулеком; і він приніс хліб і м'ясо і поставив перед Алмою.

22 І сталося, що Алма з'їв хліб і наситився; і він благословив Амулека і його дім, і він склав дяку Богіві.

23 А після того як він поїв і наситився, він сказав Амулекові: Я—Алма, і я первосвященик над церквою Бога по всій землі.

24 І знай, мене було покликано проповідувати слово Бога серед усіх цих людей, згідно з духом одкровення і пророцтва; і я був на цій землі, і вони не захотіли мене приймати, але вони викинули мене геть, і я збирався відвернутися від цієї землі назавжди.

25 Але знай, мені було наказано, що мені слід повернутися знову і пророкувати цьому народові, так, і свідчити проти них щодо їхніх беззаконь.

26 І ось, Амулеку, через те що ти нагодував мене і запросив мене, ти благословен; бо я був зголоднілим, бо я постився багато днів.

27 І Алма провів багато днів з Амулеком, перед тим, як він почав проповідувати людям.

For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.

And now, Amulek, because thou hast fed me and taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before he began to preach unto the people.

- 28 І сталося, що люди ще більше погіршали у своїх беззаконнях.
- 29 І слово дійшло до Алми, кажучи: Іди; і також скажи Моєму слугі Амулекові піти і пророкувати цьому народові, кажучи: Покайтеся ви, бо так каже Господь, якщо ви не покаєтесь, Я покараю цей народ у Своєму гніві; так, і Я не відверну Свій суворий гнів.
- 30 І Алма пішов до народу, і також Амулек, проголосити слова Бога їм; і вони сповнилися Святим Духом.
- 31 І вони мали силу, дану їм, так що їх не можна було утримати в темницях; а також неможливо було, щоб хто-небудь з людей міг убити їх; проте вони не використовували свою силу до тих пір, поки їх не зв'язали путами і не кинули до в'язниці. Отже, це було зроблено, щоб Господь міг проявити Свою силу через них.
- 32 І сталося, що вони пішли і почали проповідувати і пророкувати людям, згідно з духом і силою, що Господь дав їм.

And it came to pass that the people did wax more gross in their iniquities.

And the word came to Alma, saying: Go; and also say unto my servant Amulek, go forth and prophesy unto this people, saying—Repent ye, for thus saith the Lord, except ye repent I will visit this people in mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger away.

And Alma went forth, and also Amulek, among the people, to declare the words of God unto them; and they were filled with the Holy Ghost.

And they had power given unto them, insomuch that they could not be confined in dungeons; neither was it possible that any man could slay them; nevertheless they did not exercise their power until they were bound in bands and cast into prison. Now, this was done that the Lord might show forth his power in them.

And it came to pass that they went forth and began to preach and to prophesy unto the people, according to the spirit and power which the Lord had given them.

*Слова Алми, а також слова Амулека, що їх було проголошено людям, які були на землі Аммонійга. І також їх кинуті до в'язниці і виволонено чудодійною силою Бога, яка була в них, згідно з літописом Алми.*

## Алма 9

- 1 І знову я, Алма, одержавши наказ від Бога, що я мушу взяти Амулека і піти, і проповідувати знову цьому народові, тобто народові, який був у місті Аммонійга, сталося, коли я почав проповідувати їм, вони почали сперечатися зі мною, кажучи:
- 2 Хто ти такий? Чи припускаєш ти, що ми повіримо свідченню однієї людини, коли б навіть вона проповідувала нам, що земля може перейти?
- 3 Тож вони не розуміли слів, які вони говорили; бо вони не знали, що земля може дійсно перейти.
- 4 І вони сказали також ще: Ми не повіримо твоїм словам, навіть якщо ти будеш пророкувати, що це велике місто буде зруйновано за один день.
- 5 Тож вони не знали, що Бог може творити такі чудодійні справи, бо вони були закам'янілими серцем і твердошиїми людьми.
- 6 І вони сказали: Хто є Бог, що посилає не більше влади, ніж одну людину серед цього народу, щоб проголосити їм істину про такі великі й чудодійні справи?
- 7 І вони вийшли, щоб накласти руки на мене; але знайте, вони не зробили цього. І я став сміливо проголошувати їм, так, я сміливо свідчив їм, кажучи:
- 8 Слухайте, о ви, злочестиве і вперте покоління, як ви забули традиції ваших батьків; так, як швидко ви забули заповіді Бога.
- 9 Чи не пам'ятаєте ви, що нашого батька, Легія, було виведено з Єрусалима рукою Бога? Чи не пам'ятаєте ви, що Він провів усіх їх через пустиню?

*The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihab. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.*

## Alma 9

- And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:
- Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?
- Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.
- And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.
- Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiff-necked people.
- And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?
- And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:
- Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.
- Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

- 10 І чи забули ви так швидко, скільки разів Він зволяв наших батьків з рук їхніх ворогів, і зберіг їх від знищення, саме від рук їхніх братів?
- 11 Так, і якби не Його незрівнянна сила, і Його милість, і Його довготерпіння до нас, ми б неминуче були відсічені від лиця землі задовго до цього періоду часу, і можливо, нам було б призначено перебувати в стані нескінченного нещастя й лиха.
- 12 Слухайте, тож я кажу вам, що Він заповідав вам покаятися; і якщо ви не покаєтесь, ви ні в якому разі не зможете успадкувати царство Бога. Але знайте, це ще не все, — Він заповідав вам покаятися, інакше Він повністю знищить вас з лиця землі; так, Він покарає вас у Своєму гніві, і Свій суворий гнів Він не відверне.
- 13 Слухайте, чи ви не пам'ятаєте слів, з якими Він звернувся до Легія, кажучи: Якщо ви будете виконувати Мої заповіді, ви будете процвітати на цій землі? І ще сказано: Якщо ви не будете виконувати Мої заповіді, ви будете відсічені від присутності Господа.
- 14 Тож я хотів би, щоб ви пам'ятали, що оскільки Ламанійці не виконали заповідей Бога, вони були відсічені від присутності Господа. Тож ми бачимо, що слово Господа виправдалося в цьому, і Ламанійці були відсічені від Його присутності, від початку їхніх провин на цій землі.
- 15 Проте я кажу вам, що їм буде терпиміше в день суду, ніж вам, якщо ви залишитеся у своїх гріхах, так, і навіть у цьому житті буде їм терпиміше, ніж вам, якщо ви не покаєтесь.
- 16 Бо є багато обіцянь, які поширюються на Ламанійців; бо саме традиції їхніх батьків були причиною того, що вони залишалися у стані незнання; тому Господь буде милосердним до них і продовжить їхнє існування на цій землі.
- 17 І у визначений період часу їх буде приведено до віри в Його слово, і до знання неправильності традицій їхніх батьків; і багатьох з них буде врятовано, бо Господь буде милосердним до всіх, хто волає до Його імені.

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.



18 Але знайте, я кажу вам, що якщо ви будете впертими у своїй злочестивості, то ваші дні не буде подовжено на цій землі, бо Ламанійців буде наслано на вас; і якщо ви не покаєтесь, вони прийдуть у такий час, коли ви не будете знати, і вас буде покарано повним знищенням; і це буде згідно з суворим гнівом Господа.

19 Бо Він не дозволить, щоб ви жили у своїх беззаконнях, щоб це знищило Його народ. Я кажу вам: Ні; Він краще дозволить Ламанійцям знищити всіх Його людей, які називаються народом Нефія, якби було можливим, що вони зможуть впасти у гріхи і провини, після того як вони мали так багато світла і так багато знань, даних їм від Господа Бога їхнього;

20 Так, після того як вони були високопривілейованим народом Господа; так, після того як вони були привілейовані більше, ніж усі інші народи, коліна, язики або люди; після того як усе стало відомим їм, згідно з їхніми бажаннями, і їхньою вірою, і молитвами, про те, що було, є і має бути;

21 Будучи відвіданими Духом Бога; порозмовлявши з ангелами, почувши голос Господа, Який розмовляв з ним, і маючи дух пророцтва, і дух одкровення, і також багато дарів, дар мовлення на язиках, і дар проповідування, і дар Святого Духа, і дар перекладу;

22 Так, і визволені Богом з землі Єрусалима, рукою Господа; врятовані від голоду, і від хвороб, і від всіляких захворювань різного роду; і зміцнившись у боротьбі, що їх не можна було знищити; виведені з неволі час від часу, й утримані і збережені до цього часу; і вони процвітали до тих пір, поки не стали багатими в усьому,—

23 І ось слухайте, я кажу вам, що якщо цей народ, який одержав так багато благословень від руки Господа, порушить закон на протилежність світлу і знанням, які вони мають, я кажу вам, що якщо таке станеться, що вони впадуть у провину, для Ламанійців буде набагато терпиміше, ніж для них.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—

And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.

24 Бо знайте, обіцяння Господа поширюються на Ламанійців, але вони не поширюються на вас, якщо ви порушите закон; бо хіба Господь не обіцяв ясно і не постановив твердо, що коли ви повстанете проти Нього, то вас буде повністю знищено з лиця землі?

25 І ось, для того, щоб ви могли не бути знищеними, Господь послав Свого ангела відвідати багатьох зі Своїх людей, проголошуючи їм, що вони повинні піти і волати голосно до свого народу, кажучи: Покайтеся ви, бо царство небесне вже поруч;

26 І не так багато днів пройде, коли Син Бога прийде у Своїй славі; і Його слава буде славою Єдинонародженого від Батька, сповненого благодаті, справедливості й істини, сповненого терпіння, милості і довготерпіння, швидкого на те, щоб почути волення Своїх людей і відповісти на їхні молитви.

27 І знайте, Він прийде, щоб викупити тих, хто буде хрищений на покаяння, через віру в Його ім'я.

28 Отже, готуйте ви дорогу для Господа, бо поруч той час, коли всі люди пожнуть нагороду за свої діяння, відповідно до того, якими вони були,—якщо вони були праведними, вони пожнуть спасіння своїх душ, через силу і визволення Ісуса Христа; а якщо вони були злими, вони пожнуть прокляття своїх душ, через силу і поневолення диявола.

29 Тож дивіться, це голос ангела, який волає до людей.

30 І ось, мої улюблені браття, бо ви мої браття, і ви повинні бути улюбленими, і ви повинні творити діяння, які відповідають покаянню, бо я бачу, що ваші серця сильно закам'яніли проти слова Бога, і я бачу, що ви загублений і занепалий народ.

31 Ось сталося, що коли я, Алма, промовив ці слова, бачите, люди розгнівалися на мене, тому що я сказав їм, що вони закам'яніли серцями і твердошії люди.

32 І ще через те, що я сказав їм, що вони загублений і занепалий народ, вони розгнівалися на мене і намагалися накласти руки на мене, щоб кинути до в'язниці.

For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?

And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;

And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivation of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

33 Але сталося, що Господь не дозволив їм, щоб вони схопили мене тоді і кинули до в'язниці.

34 І сталося, що Амудек пішов і виступив уперед, і почав проповідувати їм також. І ось не всі слова Амудека записано, проте частину його слів записано в цій книзі.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

## Алма 10

- 1 Ось слова, що їх Амулек проповідував людям, які були на землі Аммонійги, кажучи:
- 2 Я—Амулек; я син Гіддони, який був сином Ізмаїла, який був нащадком Амінадія; і то був той самий Амінадій, який переклав писання, що було на стіні храму, і було написане перстом Бога.
- 3 А Амінадій був нащадком Нефія, який був сином Легія, який вийшов з землі Єрусалима, який був нащадком Манасії, який був сином Йосипа, якого було продано в Єгипет руками своїх братів.
- 4 І знайте, я також людина не малої репутації серед усіх тих, хто знає мене; так, і знайте, я маю багато родичів і друзів, і я також придбав велике багатство трудом своїх рук.
- 5 Проте після всього цього, я ніколи не знав багато про путі Господа, і Його таємниці, і дивовижну силу. Я сказав, що я ніколи не знав багато з цього; але знайте, я помиляюся, бо я бачив багато з Його таємниць і Його дивовижну силу; так, а саме у збереженні життя цього народу.
- 6 Проте я закам'янів серцем, бо мене кликали багато разів, а я не хотів слухати; отже, я знав про це, але все-таки я не хотів знати; отже, я продовжував повставати проти Бога у злочестивості мого серця, аж до четвертого дня цього сьомого місяця, який є на десятому році правління суддів.
- 7 Коли я мандрував, щоб побачити дуже близького родича з мого коліна, ось, ангел Господа явився мені і сказав: Амулеку, повертайся до свого власного дому, бо ти будеш годувати пророка Господа; так, святого чоловіка, який є обранцем Бога; бо він постився багато днів через гріхи цього народу, і він зголоднілий, і ти запросиш його у свій дім і нагодуєш його, і він благословить тебе і твій дім; і благословення Господа буде покоїтися на тобі і на твоєму домі.

## Alma 10

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

- 8 І сталося, що я послухався голосу ангела і повернувся до свого дому. І коли я йшов туди, то побачив чоловіка, про якого ангел говорив мені: Ти запросиш його у свій дім—і знайте, то був той самий чоловік, який говорив з вами про справи Божі.
- 9 І ангел сказав мені, що він святий чоловік; ось чому я знаю, що він святий чоловік, бо це було сказано ангелом Бога.
- 10 І ще, я знаю, що те, про що він свідчив, істинне; бо знайте, я кажу вам, що так само, як Господь живий, так Він послав Свого ангела, щоб явити це мені; і це Він зробив, поки цей Алма жив у моєму будинкові.
- 11 Бо знайте, він благословив мій дім, він благословив мене, і моїх жінок, і моїх дітей, і мого батька, і моїх родичів; так, саме все моє коліно він благословив, і благословення Господа зійшло на нас згідно з словами, які він сказав.
- 12 І ось, коли Амулек промовив ці слова, люди дуже здивувалися, побачивши, що було більше одного свідка, які свідчили про те, в чому їх було обвинувачено, а також про те, що має статися, згідно з духом пророцтва, який був у них.
- 13 Проте, було декілька серед них, хто надумав запитати їх, щоб своїми хитрими витівками вони змогли спіймати їх на слові, щоб вони могли знайти свідчення проти них, щоб вони могли передати їх своїм суддям, щоб їх можна було судити відповідно до закону, і щоб їх можна було вбити або кинути до в'язниці, через злочин, який вони могли зробити очевидним, або яким вони могли свідчити проти них.
- 14 Тож то були ті люди, які прагнули знищити їх, які були законниками, яких було найнято або призначено людьми чинити правосуддя під час судових розглядів, або на судових розглядах злочинів людей у присутності суддів.
- 15 Тож ці законники були обізнані в усіх хитрощах і лукавстві людей; і це було для того, щоб дати їм змогу бути майстерними у своїй професії.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

16 І сталося, що вони почали запитувати Амулека, щоб таким чином примусити його заперечувати свої ж слова, або спростовувати слова, які він мав сказати.

17 Тож вони не знали, що Амулек міг знати про їхні витівки. Але сталося, коли вони почали запитувати його, він збагнув їхні думки, і він сказав їм: О ви, злочестиве й уперте покоління, ви, законники й лицеміри, бо ви закладаєте основи для диявола; бо ви розставляєте пастки й западні, щоб піймати святих Бога.

18 Ви складаєте плани, як перекручувати путі праведних і приносити гнів Бога на ваші голови, аж до повного знищення цього народу.

19 Так, правильно сказав Мосія, який був нашим останнім царем, коли він вже збирався полишити царювання, не маючи нікого, кому б передати його, наказавши, щоб цей народ керувався своїм власним голосуванням—так, правильно він сказав, що якщо прийде час, коли голос цього народу вибере беззаконня, тобто якщо прийде час, коли цей народ впаде у провину, вони дозріють до знищення.

20 І ось я кажу вам, що недаремно Господь судить вас за ваші беззаконня; недаремно Він волає до цього народу голосом Своїх ангелів: Покайтеся ви, покайтеся, бо царство небесне вже поруч.

21 Так, недаремно Він волає голосом Своїх ангелів: Я зйду до Мого народу з справедливістю і правосуддям у Моїх руках.

22 Так, і я кажу вам, що якби не молитви праведних, які тепер на землі, то вас навіть тепер було б покарано повним знищенням; хоч не потопом, як людей у дні Ноя, але голодом, і чумою, і мечем.

23 Але саме молитвами праведних ви врятовані; тож тому, якщо ви знехтуєте праведними, які серед вас, тоді Господь не зупинить Свою руку; але у Своему суворому гніві Він вийде проти вас; тоді вас буде покарано голодом, і чумою, і мечем; і цей час вже невдовзі буде поруч, якщо ви не покаєтесь.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

24 І ось сталося, що люди ще більше розгнівалися на Амулека, і вони кричали, кажучи: Цей чоловік кривдить проти наших законів, які є справедливими, і наших мудрих законників, яких ми обрали.

25 Але Амулек простер свою руку і заволав ще сильніше до них, кажучи: О ви, злочестиве і вперте покоління, чому Сатана має такий великий вплив на ваші серця? Чому ви піддаєтеся йому, щоб він мав владу над вами, щоб засліпити вам очі, щоб ви не зрозуміли слів, які сказані згідно з їхньою істиною?

26 Бо дивіться, хіба я свідчив проти вашого закону? Ви не розумієте; ви кажете, що я говорив проти вашого закону; але я не робив цього, але я говорив на підтримку вашого закону, на ваш осуд.

27 І ось слухайте, я кажу вам, що основи знищення цього народу починають закладатися несправедливістю ваших законників і ваших суддів.

28 І ось сталося, що коли Амулек вимовив ці слова, люди закричали проти нього, кажучи: Тепер ми знаємо, що ця людина є дитям диявола, бо він збрехав нам; бо він-таки говорив проти нашого закону. А тепер він каже, що він не говорив проти нього.

29 І ще, він кривдив наших законників і наших суддів.

30 І сталося, що законники сприйняли це до свого серця, що вони мають запам'ятати це проти нього.

31 І був серед них один, ім'я якого було Зизром. Тож він був найголовніший з тих, хто обвинувачував Амулека й Алму, будучи одним з найбільш обізнаних серед них, маючи багато справ поміж людьми.

32 Тож метою цих законників було наживатися; і вони наживалися згідно з їхньою службою.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

## Алма 11

- 1 Тож так було у законі Мойсея, що кожний чоловік, який був суддею закону, або ті, які були призначені суддями, мали отримувати платню, відповідно до часу, протягом якого вони працювали, щоб судити тих, кого було приведено до них на суд.
- 2 Тож якщо один чоловік заборгував іншому і не сплатив те, що він заборгував, на нього подавалася скарга до судді; і суддя застосовував свою владу і посилав чиновників, щоб того чоловіка було приведено до нього; і він судив чоловіка відповідно до закону і свідчень, які було дано проти нього, і таким чином, чоловік був змушений заплатити те, що він заборгував, або ж був позбавлений усього, або був вигнаний з-поміж людей як злодій і грабіжник.
- 3 І суддя отримував свій заробіток відповідно до свого часу—сенін золота за один день або сенум срібла, що дорівнював сенінові золота; і це відповідно до закону, який було дано.
- 4 Ось назви різних частин їхнього золота, і їхнього срібла, відповідно до їхньої цінності. І ці назви дані Нефійцями, бо вони не рахували у той спосіб, що Юдеї, які були в Єрусалимі; а також вони не вимірювали у спосіб Юдеїв, але вони змінили їхню лічбу і їхнє вимірювання відповідно до думки й обставин людей у кожному поколінні, до правління суддів, до того, як їх було встановлено царем Мосією.
- 5 Тож лічба така—сенін золота, сеон золота, шум золота і лімна золота.
- 6 Сенум срібла, амнор срібла, езрум срібла і онтій срібла.
- 7 Сенум срібла дорівнював сенінові золота, а також мірі ячменю, і також мірі всілякого зерна.
- 8 Тепер ось, вартість сеона золота була вдвічі більшою вартості сеніна.
- 9 А шум золота був удвічі дорожчим від вартості сеона.
- 10 А лімна золота дорівнювала вартості усіх їх разом.

## Alma 11

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.



11 А амнор срібла був такий завеликий, як два сену-  
ми.

12 А езрум срібла був такий завеликий, як чотири  
сенуми.

13 А онтій був такий завеликий, як вони всі разом.

14 Тепер ось, вартість менших сум їхньої лічби—

15 Шиблон становив половину сенума; отже, ши-  
блон дорівнював половині міри ячменю.

16 А шиблум становив половину шиблона.

17 А лея становила половину шиблума.

18 Тепер ось, їхні суми відповідно до їхньої лічби.

19 Тож антїон золота дорівнював трьом шиблонам.

20 Тож було це з єдиною метою наживатися, тому  
що вони отримували свій заробіток відповідно до  
своєї служби, отже, вони збуджували народ до за-  
колотів і всіляких порушень і злочестивості, щоб у  
них було більше роботи, щоб вони могли здобувати  
гроші відповідно до позовів, які було їм подано; от-  
же, вони збуджували людей проти Алми й  
Амулека.

21 І цей Зизром почав запитувати в Амулека, кажу-  
чи: Чи ти відповіси мені на декілька запитань, які я  
тобі поставлю? Тож Зизром був чоловіком, обізна-  
ним у витівках диявола, так що він міг знищити те,  
що було добре; отже, він сказав Амулекові: Чи ти  
відповіси на запитання, які я поставлю тобі?

22 І Амулек сказав йому: Так, якщо це буде згідно з  
Духом Господа, Який в мені; бо я не скажу нічого,  
що суперечить Духові Господа. І Зизром сказав йо-  
му: Дивись, ось є шість онтіїв срібла, і все це я від-  
дам тобі, якщо ти заперечиш існування Всевишньої  
Особи.

23 Тож Амулек сказав: О ти, дитя пекла, навіщо  
спокушаєш ти мене? Чи ти не знаєш, що праведні не  
піддаються таким спокусам?

24 Чи віриш ти, що немає Бога? Я кажу тобі: Ні, ти  
знаєш, що Бог є, але ти любиш той бариш більше,  
ніж Його.

And an amnor of silver was as great as two senums.

And an ezrom of silver was as great as four senums.

And an onti was as great as them all.

Now this is the value of the lesser numbers of their  
reckoning—

A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for  
half a measure of barley.

And a shiblum is a half of a shiblon.

And a Leah is the half of a shiblum.

Now this is their number, according to their reckon-  
ing.

Now an antion of gold is equal to three shiblons.

Now, it was for the sole purpose to get gain, because  
they received their wages according to their employ,  
therefore, they did stir up the people to riotings, and all  
manner of disturbances and wickedness, that they  
might have more employ, that they might get money ac-  
cording to the suits which were brought before them;  
therefore they did stir up the people against Alma and  
Amulek.

And this Zeezrom began to question Amulek, say-  
ing: Will ye answer me a few questions which I shall ask  
you? Now Zeezrom was a man who was expert in the  
devices of the devil, that he might destroy that which  
was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye an-  
swer the questions which I shall put unto you?

And Amulek said unto him: Yea, if it be according to  
the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say  
nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And  
Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of  
silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the  
existence of a Supreme Being.

Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt  
ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no  
such temptations?

Believest thou that there is no God? I say unto you,  
Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest  
that lucre more than him.

25 І тепер ти збрехав мені перед Богом. Ти сказав мені: Бачиш, ці шість онтіїв, які є великою цінністю, я дам тобі—коли ти мав на серці утримати їх від мене; і твоїм бажанням було тільки, щоб я зрікся істинного і живого Бога, щоб ти міг мати причину знищити мене. І ось знай, що за це велике зло ти будеш мати свою винагороду.

26 І Зизром сказав йому: Ти кажеш, що є істинний і живий Бог?

27 І Амупек сказав: Так, є істинний і живий Бог.

28 Тоді Зизром сказав: Чи є більше одного Бога?

29 І він відповів: Ні.

30 Тоді Зизром сказав йому знову: Як ти знаєш це?

31 І він сказав: Ангел зробив це відомим для мене.

32 А Зизром сказав знову: Хто є той, який прийде? Чи це Син Бога?

33 І він сказав йому: Так.

34 А Зизром сказав знову: Чи спасе Він Свій народ у його гріхах? А Амупек відповів і сказав йому: Я кажу тобі, що Він не зробить цього, бо неможливо Йому зректися Свого слова.

35 Тоді Зизром сказав людям: Дивіться, запам'ятайте ці слова; бо він сказав, що є тільки один Бог; і все-таки він каже, що Син Бога прийде, але Він не спасе Свій народ—наче він має повноваження наказувати Богові.

36 Тоді Амупек знову каже йому: Ось ти збрехав, бо ти кажеш, що я говорив, наче я маю повноваження наказувати Богові, через те що я сказав, що Він не спасе Свій народ в його гріхах.

37 І я кажу тобі знову, що Він не може спасти їх у їхніх гріхах; бо я не можу заперечувати Його слово, а Він сказав, що ніщо нечисте не може успадкувати царство небесне; отже, як ви можете бути спасеними, якщо ви не успадкуєте царство небесне? Тому ви не можете бути спасеними у ваших гріхах.

38 Тоді Зизром каже знову йому: Чи Син Бога є дійсно Вічний Батько?

And now thou hast lied before God unto me. Thou saidst unto me—Behold these six onties, which are of great worth, I will give unto thee—when thou hadst it in thy heart to retain them from me; and it was only thy desire that I should deny the true and living God, that thou mightest have cause to destroy me. And now behold, for this great evil thou shalt have thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest thou these things?

And he said: An angel hath made them known unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people in their sins? And Amulek answered and said unto him: I say unto you he shall not, for it is impossible for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye remember these things; for he said there is but one God; yet he saith that the Son of God shall come, but he shall not save his people—as though he had authority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou hast lied, for thou sayest that I spake as though I had authority to command God because I said he shall not save his people in their sins.

And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal Father?

39 І Амулек сказав йому: Так, Він є дійсно Вічний Батько небес і землі, і всього, що є на них; Він є початок і кінець, перший і останній;

40 І Він прийде у світ, щоб викупити Свій народ; і Він візьме на Себе провину тих, хто вірить у Його ім'я; і це ті, хто матиме вічне життя, і спасіння ні до кого більше не прийде.

41 Тому злочестиві залишаються, начебто не було зроблено ніякого викуплення, тільки звільнення від пут смерті; бо знай, настане день, коли всі встануть з мертвих і стоятимуть перед Богом, і будуть судимі відповідно до своїх діянь.

42 Ось є смерть, яка називається тимчасовою смертю; а смерть Христа звільнить від пут цієї тимчасової смерті, щоб усі воскресли з цієї тимчасової смерті.

43 Дух і тіло будуть знову возз'єднані у своїй досконалій формі; і кінцівки, і суглоби будуть відновлені до їхньої належної структури, саме так, як у нас тепер, у цей час; і нас буде приведено стояти перед Богом, знаючи саме те, що ми знаємо тепер, і маючи яскравий спомин про всю нашу провину.

44 Тож це відновлення прийде до всіх, старих і молодих, залежних і вільних, чоловіків і жінок, злочестивих і праведних; і навіть жодна волосина з їхніх голів не впаде; але все буде відновлено до своєї досконалої форми, як воно є тепер, або в тілі, і буде приведено і буде притягнуто на суд Христа Сина, і Бога Батька, і Святого Духа, Які є єдиним Вічним Богом, щоб судити їх відповідно до їхніх діянь, чи вони є добрими, чи вони є злими.

45 Отже, слухайте, я сказав вам щодо смерті смертного тіла, а також щодо воскресіння смертного тіла. Я кажу вам, що це смертне тіло воскресне у безсмертне тіло: тобто від смерті, саме від першої смерті до життя, щоб вони могли не вмирати більше; їхні духи з'єднуються з їхніми тілами, щоб ніколи не роз'єднуватися; таким чином усе тіло стає духовним і безсмертним, щоб вони могли більше не знати тління.

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

46 Тож, коли Амулек закінчив ці слова, люди знову здивувалися, і також Зизром почав тремтіти. І таким чином закінчилися слова Амулека, тобто це все, що я записав.

Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.

## Алма 12

- 1 Тоді Алма, побачивши, що слова Амулека приму-  
сили замовкнути Зизрома, бо він побачив, що  
Амулек спіймав його на брехні й обмані з метою  
знищити його, і побачивши, що він почав тремтіти  
від усвідомлення своєї провини, він відкрив свої ву-  
ста і почав говорити до нього, і підтверджувати сло-  
ва Амулека, і пояснювати дещо понад те, або роз-  
кривати писання понад те, що розкрив Амулек.
- 2 Тож слова, які Алма сказав Зизрому почули лю-  
ди навколо; бо натовп був великий, і він говорив  
так:
- 3 Ось, Зизроме, бачу, що ти спіймався на своїй бре-  
хні і хитрощах, бо ти збрехав не тільки людям, але  
ти збрехав Богові; бо дивись, Він знає всі твої дум-  
ки, і ти бачиш, що твої думки стали відомими нам  
через Його Духа;
- 4 І ти бачиш, що ми знаємо, що твій план був дуже  
підступним планом, згідно з підступністю диявола,  
щоб брехати й обманювати цей народ, щоб ти міг  
настроїти їх проти нас, щоб скривдити нас і вигна-  
ти нас геть—
- 5 Тож це був план твого супротивника, і він вико-  
ристав свою силу в тобі. Тепер я хотів би, аби ти за-  
пам'ятав, що те, що я кажу тобі, я кажу всім.
- 6 І знайте, я кажу вам усім, що це була пастка су-  
противника, яку він поставив, щоб упіймати цей  
народ, щоб він міг привести вас у залежність від  
нього, щоб він міг обплутати вас своїми путами,  
щоб він міг закувати вас до вічного знищення, від-  
повідно до сили його неволі.
- 7 Тож коли Алма вимовив ці слова, Зизром почав  
тремтіти ще дужче, бо він переконувався все більше  
і більше у силі Бога; і він також був переконаний,  
що Алма й Амулек знають про нього, бо він був пе-  
реконаний, що вони знають думки й наміри його  
серця; бо силу було дано їм, щоб вони могли знати  
про це, згідно з духом пророцтва.

## Alma 12

Now Alma, seeing that the words of Amulek had si-  
lenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught  
him in his lying and deceiving to destroy him, and see-  
ing that he began to tremble under a consciousness of  
his guilt, he opened his mouth and began to speak unto  
him, and to establish the words of Amulek, and to ex-  
plain things beyond, or to unfold the scriptures beyond  
that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were  
heard by the people round about; for the multitude was  
great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in  
thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men  
only but thou hast lied unto God; for behold, he knows  
all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are  
made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very  
subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and  
to deceive this people that thou mightest set them  
against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath  
exercised his power in thee. Now I would that ye should  
remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of  
the adversary, which he has laid to catch this people,  
that he might bring you into subjection unto him, that  
he might encircle you about with his chains, that he  
might chain you down to everlasting destruction, ac-  
cording to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom  
began to tremble more exceedingly, for he was con-  
vinced more and more of the power of God; and he was  
also convinced that Alma and Amulek had a knowledge  
of him, for he was convinced that they knew the  
thoughts and intents of his heart; for power was given  
unto them that they might know of these things accord-  
ing to the spirit of prophecy.

8 І Зизром почав розпитувати їх старанно, щоб більше дізнатися про царство Бога. І він сказав Алмі: Що значить те, що Амулек сказав про воскресіння мертвих, що всі встануть з мертвих, і справедливі, і несправедливі, і будуть приведені стояти перед Богом, щоб їх судили відповідно до їхніх діянь?

9 І тоді Алма почав пояснювати це йому, кажучи: Багатьом дано знати таємниці Бога; проте їм суворо наказано, щоб вони не передавали це, тільки відповідно до тієї частини Його слова, яку Він дав дітям людським, відповідно до уваги і старанності, яку вони приділяють Йому.

10 І тому той, хто закам'яніє серцем своїм, той отримає меншу частину слова; а той, хто не закам'яніє серцем своїм, тому дано більшу частину слова, до тих пір дано йому пізнавати таємниці Бога, доки він не пізнає їх у повноті.

11 А ті, які закам'яніють серцем своїм, тим дано меншу частину слова, доки вони не знатимуть нічого про Його таємниці; і тоді їх буде взято у полон дияволом, і приведено його волею аж до знищення. Ось що означають пута пекла.

12 І Амулек сказав відверто про смерть, і про воскресіння з цієї смертності до стану безсмертя, і про приведення до суду Бога, щоб бути судимими згідно з нашими діяннями.

13 Тоді, якщо наші серця закам'яніли, так, якщо ми закам'яніли серцями своїми проти слова, так що воно не знаходиться в нас, тоді наше становище буде жахливим, бо тоді ми будемо обвинувачені.

14 Бо наші слова викриватимуть нас; так, усі наші діяння викриватимуть нас; нас не буде визнано незаплямованими; і наші думки також викриватимуть нас; і в цьому жахливому стані ми не насмілюмося глянути на нашого Бога; і ми були б готові радіти, якби змогли наказати скелям і горам упасти на нас, щоб сховати нас від Його присутності.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, insomuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

15 Але цього не може бути; ми повинні прийти і стати перед Ним у Його славі, і в Його силі, і в Його могутності, величі, і владі, і визнати, на наш вічний сором, що всі Його присуди справедливі; що Він справедливий у всіх Своїх діяннях, і що Він милосердний до дітей людських, і що Він має всю владу спасти кожну людину, яка вірить в Його ім'я і приносить плід, гідний покаяння.

16 І ось слухай, я кажу тобі, тоді приходить смерть, саме друга смерть, що є духовною смертю; тоді настане час, коли той, хто вмирає у своїх гріхах, відносно тимчасової смерті, також умирає духовною смертю; так, він умирає відносно того, що стосується праведності.

17 Тоді настане час, коли їхні муки будуть як озеро вогню і сірки, полум'я якого здіймається на віки вічні; і тоді настане час, коли вони будуть заковані до вічного знищення, згідно з силою і полоненням Сатани, через те що він підкорив їх згідно з його волею.

18 Тоді, я кажу вам, їм буде так, нібито не було зроблено ніякого викуплення; бо вони не можуть бути викуплені за Божою справедливістю; і вони не можуть умерти, оскільки немає більше тління.

19 Тоді сталося, що коли Алма закінчив промовляти ці слова, люди ще більше здивувалися;

20 Але був там один Антіона, який був головним правителем серед них, він вийшов і сказав йому: Що є те, що ти сказав, що людина встане з мертвих і перейде з цього смертного у безсмертний стан, щоб душа не могла ніколи вмерти?

21 Що означає писання, де сказано, що Бог помістив херувимів і палаючий меч на сході саду Еденського, для того щоб наші перші батьки не увійшли і не скуштували плоду дерева життя, і не жили вічно? І таким чином ми бачимо, що не було ніякої можливості, щоб вони жили вічно.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

22 Тоді Алма сказав йому: То є те, що я тільки-но збивався пояснити, тож ми бачимо, що Адам пав через скуштування забороненого плоду, відповідно до слова Бога; і таким чином ми бачимо, що через його падіння все людство стало загубленим і занепалим народом.

23 І ось слухайте, я кажу вам, що якби це було можливо, щоб Адам скуштував від плоду дерева життя тоді, не було б ніякої смерті, і слово було б недійсним, роблячи Бога брехуном, бо Він сказав: Якщо ти з'їси, ти напевно помреш.

24 І ми бачимо, що смерть приходить до людства, так, смерть, про яку сказав Амулек, яка є тимчасовою смертю; проте, людині було даровано час, протягом якого вона може покаятися; отже, це життя стає станом випробування; часом, щоб підготуватися зустріти Бога; часом, щоб підготуватися до того нескінченного стану, про який було нами сказано, який є після воскресіння мертвих.

25 Тож якби не план викуплення, який був закладений від заснування світу, не могло б бути ніякого воскресіння мертвих; але був закладений план викуплення, який зробить можливим воскресіння мертвих, про яке було сказано.

26 І ось дивіться, якби було можливо, щоб наші перші батьки могли піти і скуштувати від дерева життя, вони були б назавжди нещасними, не маючи підготовчого стану; і таким чином план викуплення було б зірвано, і слово Бога було б недійсним, не маючи ніякої сили.

27 Але знайте, так не було; але було призначено людям, що вони повинні вмерти; а після смерті вони повинні прийти на суд, саме той суд, про який ми говорили, який є кінець.

28 А після того як Бог призначив, що це має прийти до людини, ось, тоді Він побачив за доцільне, щоб людина знала про те, що Він призначив їм;

29 Тому Він послав ангелів розмовляти з ними, які робили так, що вони бачили Його славу.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.



30 І вони почали від того часу прикликати Його ім'я; тому Бог розмовляв з людьми, і зробив відомим для них план викуплення, який був підготовлений від заснування світу; і це Він зробив відомим для них відповідно до їхньої віри, і покаяння, і їхніх святих діянь.

31 Отже, Він дав заповіді людям, через те що вони спочатку порушили перші заповіді стосовно того, що було тимчасовим, і стали як боги, відрізняючи добро від зла, поставивши себе у стан дії, або будучи поставленими у стан дії згідно з своїми бажаннями і волею, чи то робити зло, чи то робити добро—

32 Тому Бог дав їм заповіді, після того як зробив відомим для них план викуплення, що вони повинні не чинити зло, карою за яке буде друга смерть, яка є вічною смертю стосовно праведності; бо над такими план викуплення не може мати сили, бо діяння справедливості не можуть бути знищені, згідно з вищою великодушністю Бога.

33 Але Бог закликав людей, в ім'я Свого Сина, (це й був план викуплення, який було закладено) кажучи: Якщо ви покаєтесь, і не закам'янієте серцями, тоді Я буду мати милість до вас, через Мого Єдинонародженого Сина;

34 Тому той, хто покається і не закам'яніє серцем своїм, він буде мати право на милість через Мого Єдинонародженого Сина, аж до прощення його гріхів; і ті увійдуть до Мого покою.

35 А той, хто закам'яніє серцем своїм і буде чинити беззаконня, знайте, Я клянуся у Моєму гніві, що він не увійде до Мого покою.

36 І ось, браття мої, слухайте, я кажу вам, що якщо ви закам'янієте серцями своїми, ви не увійдете до покою Господа; отже, ваше беззаконня спонукає Його, щоб Він наслав Свій гнів на вас, як у першій спонуці, так, згідно з Його словом, і в останній спонуці, так як і в першій, до вічного знищення ваших душ; отже, згідно з Його словом, до останньої смерті, так само, як до першої.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

37      І ось, браття мої, оскільки ми знаємо це, і це істинно, покаймося і не кам'яніймо серцями, щоб не спонукати Господа Бога нашого зводити Його гнів на нас за ці Його другі заповіді, які Він дав нам; але ввійдімо в покій Бога, який приготовлений згідно з Його словом.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

## Алма 13

- 1 І ще, мої браття, я б хотів, щоб ваш розум звертався до того часу, коли Господь Бог дав ці заповіді Своїм дітям; і я б хотів, щоб ви запам'ятали, що Господь Бог висвятив священників, за Своїм святим чином, який був за чином Його Сина, щоб навчати цьому людей.
- 2 І ті священники були висвячені за чином Його Сина, у такий спосіб, щоб з допомогою цього люди могли знати, у який спосіб чекати на Його Сина для викуплення.
- 3 І ось спосіб, у який їх було висвячено—будучи покликаними і підготовленими від заснування світу відповідно до передбачення Бога, через їхню надзвичайну віру і добрі діяння; перш за все їх було поставлено перед вибором добра чи зла; отже, вони, вибравши добро і виявляючи надзвичайно велику віру, покликаються святим покликанням, так, тим святим покликанням, яке було підготовлено з допомогою і відповідно до підготовчого викуплення таких.
- 4 І таким чином їх було покликано до цього святого покликання через їхню віру, тоді як інші заперечували Дух Бога через закам'янілість своїх сердець і сліпоти свого розуму, і якби не це, вони б могли мати такі самі великі привілеї, як і їхні брати.
- 5 Або, в цілому, спочатку вони були в такому самому становищі, як і їхні брати; таким чином це святе покликання, що було підготовлене від заснування світу для тих, хто не закам'яніє серцем своїм, що приходить у Спокуті і через Спокуту Єдинонародженого Сина, Який був підготовлений,—
- 6 І таким чином, будучи покликаними тим святим покликанням і висвяченими у первосвященство святого чину Бога, щоб учити Його заповідям дітей людських, щоб вони також могли увійти в Його покій,—

## Alma 13

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest—

- 7 Це первосвященство було за чином Його Сина, за чином, який був від заснування світу; або, іншими словами, було без початку днів або без кінця років, було підготовлене від вічності до всієї вічності, згідно з Його передбаченням всього,—
- 8 Тож вони були висвячені у цей спосіб—будучи покликаними святим покликанням і висвяченими святим обрядом, і беручи на себе первосвященство святого чину, котрі покликання, і обряд, і первосвященство, є без початку і без кінця—
- 9 Таким чином вони стають первосвящениками назавжди, за чином Сина, Єдинонародженого від Батька, Який є без початку днів або без кінця років, Який є сповненим благодаті, справедливості й істини. І так це є. Амінь.
- 10 Тож, як я сказав про святий чин, або про це первосвященство, було багато тих, які були висвячені і стали первосвящениками Бога; і це сталося внаслідок їхньої надзвичайної віри і покаяння, і їхньої праведності перед Богом, тому що вони обрали покаяння і чинення праведності замість того, щоб загинути;
- 11 Тому їх було покликано за цим святим чином, і освячено, і їхній одяг було вибілено через кров Агнця.
- 12 Тоді вони, після того як їх було освячено Святим Духом, а їхній одяг було вибілено, будучи чистими і незаплямованими перед Богом, не могли дивитися на гріх інакше, як з огидою; і було багато, надзвичайно багато таких, яких було очищено і які увійшли в покій Господа Бога їхнього.
- 13 І ось, мої браття, я б хотів, щоб ви упокорилися перед Богом і принесли плід, гідний покаяння, щоб ви теж могли увійти в той покій.
- 14 Так, упокорюйтеся саме так, як люди в дні Мелхиседека, який був також первосвящеником за тим самим чином, про який я говорив, який також узяв на себе первосвященство назавжди.
- 15 І це був той самий Мелхиседек, якому Авраам сплачував десятину; так, навіть наш батько Авраам сплачував десятину в розмірі однієї десятої частини від усього, чим він володів.

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

16 Тож ці обряди було дано у цей спосіб, щоб з допомогою цього люди могли чекати на Сина Бога, це було символом Його чину, або це був Його чин, і це для того, щоб вони могли чекати на Нього для прощення їхніх гріхів, щоб вони могли увійти у покій Господа.

17 Тож цей Мелхиседек був царем на землі Салима; а його народ став сильним у беззаконні і мерзоті; так, вони всі збилися з пуття; вони були повні всілякої злочестивості;

18 Але Мелхиседек, виявивши могутню віру і отримавши посаду первосвященника згідно з святим чином Бога, проповідував покаєння своєму народові. І дивіться, вони покаєлися; і Мелхиседек установив мир на землі у свої дні; тому його називали князем миру, бо він був царем Салима; і він царював, будучи підлеглим своєму батькові.

19 Тож було багато перед ним, і ще було багато після нього, але ніхто не був величнішим за нього; тому про нього вони більш докладно згадують.

20 Тож мені не треба повторювати це; того, що я сказав, може бути досить. Бачите, писання перед вами; якщо ви перекручуватимете їх, це приведе до вашого власного знищення.

21 І ось сталося, що коли Алма сказав ці слова їм, він простер уперед свою руку до них і заволав могутнім голосом, кажучи: Тепер прийшов час покаятися, бо день спасіння наближається;

22 Так, і голос Господа, вустами ангелів, проголосив це всім народам; так, проголосив це, що вони можуть мати добру новину великої радості; так, і Він розголосив цю добру новину серед усіх Своїх людей, так, навіть серед тих, хто розсіяний за кордонами на лиці землі; тому вона прийшла до нас.

23 І вона стала відомою нам у простих висловах, щоб ми могли зрозуміти, щоб ми не могли помилитися; і це через те, що ми мандрівники на чужій землі; отже, ми таким чином дуже благословленні, бо ми маємо цю добру новину, проголошену нам в усіх частинах нашого виноградника.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

24 Бо знайте, ангели проголошують це багатьом у цей час на нашій землі; і це з метою підготувати серця дітей людських для сприйняття Його слова в час Його пришестя в Його славі.

25 І ось ми тільки чекаємо, щоб почути радісну новину, проголошену нам вустами ангелів, про Його пришестя; бо цей час приходить, ми не знаємо, як швидко. Я б хотів від Бога, щоб це збулося в мої дні; але, чи то буде раніше, чи пізніше, я радітиму цьому.

26 І це стане відомо справедливим і святим людям з вуст ангелів у час Його пришестя, що слова наших батьків можуть виповнитися, згідно з тим, що вони казали про Нього, що було згідно з духом пророцтва, який був у них.

27 І ось, мої браття, я бажаю з глибин мого серця, так, з великою тривогою, що викликає біль, щоб ви прислухалися до моїх слів, і відкинули свої гріхи, і не відкладали день вашого покаяння;

28 Але щоб ви упокорилися перед Господом і прикликали Його святе ім'я, і пильнували, і молилися постійно, щоб вас не можна було спокусити понад те, що ви можете витримати, і таким чином щоб вас вів Дух Святий, щоб ви ставали покірними, лагідними, смиренними, терплячими, сповненими любові і всього довготерпіння;

29 Маючи віру в Господа; маючи надію, що ви отримаєте вічне життя; маючи любов Бога завжди у ваших серцях, щоб ви могли бути піднесеними в останній день і увійти до Його покою.

30 І нехай Господь дарує вам покаяння, щоб вам не викликати Його гнів на вас, щоб вам не бути скутими ланцюгами пекла, щоб вам не зазнати другої смерті.

31 І Алма сказав людям ще багато слів, які не записані в цій книзі.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

## Алма 14

- 1 І сталося, після того як він закінчив говорити до людей, багато з них повірили його словам і почали каятися й вивчати писання.
- 2 Але більша частина їх мала бажання знищити Алму й Амулека; бо вони сердилися на Алму через прямоту його слів до Зизрома; і вони також сказали, що Амулек збрехав їм і скривдив їхній закон, а також їхніх законників і суддів.
- 3 І вони також сердилися на Алму й Амулека; і через те що вони свідчили так прямо проти їхньої злочестивості, вони прагнули вбити їх таємно.
- 4 Але сталося, що вони не зробили цього; але вони схопили їх і зв'язали міцними мотузками, і привели їх до головного судді на цій землі.
- 5 І люди виходили і свідчили проти них—свідчили, що вони скривдили закон, і їхніх законників і суддів на цій землі, і також усіх людей, що були на цій землі; і також свідчили, що є тільки один Бог, і що Він має послати Свого Сина до людей, але Він не спасатиме їх; і багато ще такого люди свідчили проти Алми й Амулека. Тож робилося це перед головним суддею на цій землі.
- 6 І сталося, що Зизром був вражений словами, які було промовлено; і він також знав про сліпоту розуму, яку він викликав серед людей своїми брехливими словами; і його душа почала терзатися від усвідомлення його власної провини; так, його почали оточувати муки пекла.
- 7 І сталося, що він почав волати до людей, кажучи: Знайте, я винен, а ці люди незаплямовані перед Богом. І він почав благодіяти за них з того часу і надалі; але вони ганьбили і його, кажучи: Чи тебе також полонив диявол? І вони плювали на нього, і прогнали його з-поміж себе, а також і всіх тих, хто вірив словам, які було сказано Алмою й Амулеком; і вони вигнали їх геть, і послали людей закидати їх камінням.

## Alma 14

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

8 І вони привели їхніх жінок і дітей разом, і всіх, хто вірив або кого було навчено вірити в слово Бога, вони наказали, щоб їх було кинуто у вогонь, і вони також принесли їхні літописи, які вміщували святі писання, і кинули їх у вогонь також, щоб їх могло бути спалено і знищено вогнем.

9 І сталося, що вони схопили Алму й Амулека і повели їх до місця мучення, щоб вони могли бути очевидцями знищення тих, кого мав поглинути вогонь.

10 І коли Амулек побачив муки жінок і дітей, яких поглинав вогонь, він також мучився; і він сказав Алмі: Як ми можемо бути очевидцями цього жалючого видовища? Тому простягнімо наші руки, і застосуємо силу Бога, яка є в нас, і врятуємо їх від полум'я.

11 Але Алма сказав йому: Дух стримує мене, щоб я не протирав мою руку; бо знай, Господь приймає їх до Себе, в славі; і Він дозволяє, щоб вони могли зробити це, або щоб люди могли зробити це з ними, згідно з закам'янілістю їхніх сердець, так щоб вироки, які Він винесе проти них у Своему гніві, були справедливими; і кров невинних буде стояти як свідчення проти них, так, і волатиме могутньо проти них в останній день.

12 Тоді Амулек сказав Алмі: Знаєш, можливо вони нас теж спалять.

13 І Алма сказав: Нехай станеться відповідно до волі Господа. Але, бачиш, нашу роботу ще не закінчено; тому вони не спалять нас.

14 Тож сталося, що коли тіла тих, кого кинули у вогонь, було поглинуто, а також і літописи, які було кинуто разом з ними, головний суддя цієї землі прийшов і став перед Алмою й Амулеком, які були зв'язані; і він ударив їх своєю рукою по щоках і сказав їм: Після всього, що ви побачили, чи будете ви знову проповідувати цьому народові, що їх буде кинуто до озера вогню і сірки?

And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?



15 Дивіться, ви бачите, що ви не мали сили врятувати тих, кого було кинуто у вогонь; і Бог також не врятував їх через те, що вони були вашої віри. І суддя знову вдарив їх по щоках і спитав: Що ви скажете за себе?

16 А був цей суддя за чином і вірою Негора, який вбив Гедеона.

17 І сталося, що Алма й Амулек нічого не відповіли йому; і він ударив їх ще раз, і віддав їх служителям, щоб їх було кинуто до в'язниці.

18 І коли вони були в ув'язненні протягом трьох днів, приходило багато законників, і суддів, і священників, і вчителів, які були віросповідання Негора; і вони прийшли до в'язниці побачити їх, і вони запитували в них багато про що; але вони не відповіли їм нічого.

19 І сталося, що суддя став перед ними і сказав: Чому ви не відповідаєте на слова цих людей? Хіба ви не знаєте, що я маю силу віддати вас на знищення вогнем? І він наказав їм говорити; але вони нічого не відповідали.

20 І сталося, що вони вирушили і пішли своєю дорогою, але знову прийшли наступного дня; і суддя знову вдарив їх по щоках. І багато ще приходило і било їх, кажучи: Чи ви станете знову і судитимете цей народ, і будете кривдити наш закон? Якщо в вас є така велика сила, чому ви не визволите себе?

21 І багато такого вони казали їм, скрегогучи зубами на них, і плюючи на них, і кажучи: Як ми будемо виглядати, коли нас буде проклято?

22 І багато такого, так, усілякі такі речі казали вони їм; і таким чином вони насміхалися з них протягом багатьох днів. І вони не давали їм їжі, щоб вони голодували, і води, щоб вони спрагли; і вони також відбрали в них одяг, щоб вони були голими; і у такому стані вони були зв'язані міцними мотузками і утримувалися у в'язниці.

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.

- 23 І сталося, після того як вони страждали так багато днів (а було це на дванадцятий день десятого місяця, десятого року правління суддів над народом Нефія), головний суддя над землею Аммонійги і багато з їхніх учителів і їхніх законників приходило до в'язниці, де Алму й Амулека було зв'язано мотузками.
- 24 І головний суддя став перед ними, і вдарив їх знову, і сказав їм: Якщо ви маєте силу від Бога, визвольте себе від цих пут, і тоді ми повіримо, що Господь знищить цей народ згідно з вашими словами.
- 25 І сталося, що вони всі підходили і били їх, кажучи ті самі слова, аж до останнього; а коли останній вже сказав до них, сила Бога була з Алмою й Амулеком, і вони підвелися і стали на ноги.
- 26 І Алма заволав, кажучи: Як довго ще ми будемо зносити такі великі страждання, о Господи? О Господи, дай нам силу згідно з нашою вірою, яка є вірою в Христа, аж до того, щоб визволитися. І вони розірвали пута, якими вони були зв'язані; і коли люди побачили це, вони почали втікати, бо страх знищення зійшов на них.
- 27 І сталося, що таким великим був їхній страх, що вони впали на землю і не досягли зовнішніх дверей в'язниці; і земля затряслася сильно, і мури в'язниці розкололися навпіл, так що вони впали на землю; і головного суддю, і законників, і священників, і вчителів, які били Алму й Амулека, було вбито під цими розвалинами.
- 28 І Алма, і Амулек вийшли з в'язниці, і не були ушкодженими; бо Господь наділив їх силою, згідно з їхньою вірою, яка була вірою в Христа. І вони одразу пішли з в'язниці; і вони звільнилися від своїх пут; і в'язниця рухнула на землю, і кожну душу всередині тих мурів, за винятком Алми й Амулека, було вбито; і вони попрямували до міста.

And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.

And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

29      Тоді люди, почувши великий галас, збіглися у великий натовп, щоб дізнатися, що є причиною його; і коли вони побачили Алму й Амулека, які поверталися з в'язниці, і що мури її там рухнули на землю, їх було вражено великим страхом, і вони втекли від присутності Алми й Амулека, так само як коза втікає з своїм малям від двох левів; так і вони втекли від присутності Алми й Амулека.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

## Алма 15

- 1 І сталося, що Алмі й Амулекові було звелено піти з цього міста; і вони пішли і дійшли аж до землі Сидома; і знайте, там вони знайшли всіх людей, які пішли з землі Аммонійга, яких було вигнано і закидано камінням, через те що вони повірили словам Алми.
- 2 І вони розповіли їм про все, що трапалося з їхніми жінками і дітьми, і також про себе, і про їхню силу визволення.
- 3 І також Зизром лежав у Сидомі, хворий на запальну гарячку, яку було викликано великими стражданнями його свідомості через його злочестивість, бо він вважав, що Алми й Амулека більше немає; і він вважав, що їх було вбито через його зло. І цей великий гріх і ще багато інших його гріхів терзали його душу, доки це не стало надзвичайно тяжко, і не було полегшення; тому його почала мучити запальна гарячка.
- 4 Тож коли він почув, що Алма й Амулек були на землі Сидома, його серце почало мужатися; і він відразу послав повідомлення їм, бажаючи, щоб вони прийшли до нього.
- 5 І сталося, що вони прийшли негайно, підкоряючись посланню, яке він послав їм; і вони зайшли в дім до Зизрома; і вони знайшли його на ліжку, хворого, дуже кволого від запальної гарячки; і його душа також боліла через його беззаконня; і коли він побачив їх, він простер уперед руку і благав їх, щоб вони зцілили його.
- 6 І сталося, що Алма сказав йому, взявши його за руку: Чи віриш ти у силу Христа до спасіння?
- 7 І він відповів йому і сказав: Так, я вірю всім словам, яким ти навчав.
- 8 І Алма сказав: Якщо ти віриш у викуплення Христа, тебе можна зцілити.
- 9 І він сказав: Так, я вірю відповідно до твоїх слів.

## Alma 15

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

And he said: Yea, I believe according to thy words.

10 І тоді Алма заволав до Господа, кажучи: О Господи Боже наш, змилуйся над цим чоловіком і зціли його згідно з його вірою, яка є вірою в Христа.

11 І коли Алма сказав ці слова, Зизром схопився на ноги і почав ходити; і це було зроблено на превеликий подив усіх людей; і звістка про це пройшла по всій землі Сидома.

12 І Алма хрестив Зизрома в ім'я Господа; і він почав з того часу і надалі проповідувати людям.

13 І Алма встановив церкву на землі Сидома і висвятив священників і вчителів на цій землі, щоб хрестити в ім'я Господа тих, хто мав бажання бути хрещеним.

14 І сталося, що таких було багато; бо вони збиралися разом з усього краю навколо Сидома, і хрестилися.

15 А щодо людей, які були на землі Аммонійги, вони ще залишалися закам'янілим серцем і твердошиїм народом; і вони не покаялися у своїх гріхах, приписуючи всю силу Алми й Амулека дияволу; бо вони були віросповідання Негора і не вірили в покаєння у своїх гріхах.

16 І сталося, що Алма й Амулек, після того як Амулек відмовився від усього свого золота, і срібла, і коштовностей, які були на землі Аммонійги, за слово Бога, від нього відвернулися ті, які колись були його друзями, а також його батько і його коліно;

17 Тому після того як Алма встановив церкву в Сидомі, побачивши велику зупинку, так, побачивши, що люди зупинили гордовитість своїх сердець і почали упокорюватися перед Богом, і почали збиратися разом у своїх святилищах, щоб ушанувати Бога перед жертovníком, стежачи і молячись постійно, щоб їх було визволено від Сатани, і від смерті, і від знищення, —

18 Тож як я сказав, Алма побачив усе це, отже, він узяв Амулека і прийшов до землі Зарагемлі, і взяв його у свій власний будинок, і заспокоїв його в його нещасті, і посилив його в Господеві.

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.

And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.

But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—

Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.

19      І так закінчився десятий рік правління суддів над народом Нефія.

And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

## Алма 16

- 1 І сталося одинадцятого року правління суддів над народом Нефія, п'ятого дня другого місяця, коли був великий мир на землі Зарагемлі, коли не було ніяких воєн, ані суперечок протягом певної кількості років, аж до п'ятого дня другого місяця на одинадцятий рік, почулася звістка про війну по всій землі.
- 2 Бо ось, військо Ламанійців прийшло з боку пустині в границі цієї землі, аж до міста Аммонійга, і почало вбивати людей і руйнувати місто.
- 3 І ось сталося, перш ніж Нефійці змогли зібрати достатнє військо, щоб вигнати їх геть з цієї землі, вони знищили людей, які були в місті Аммонійга, а також частину людей біля границь Ноя, і взяли інших у полон у пустині.
- 4 Тоді сталося, що Нефійці мали бажання повернути тих, кого було взято в полон у пустині.
- 5 Отже, той, кого було призначено головним полководцем над військом Нефійців (і його ім'я було Зорам, і він мав двох синів, Легія й Агу),—тоді Зорам і його два сини, знаючи, що Алма був первосвящеником у церкві, і почувши, що він має дух пророцтва, тому вони пішли до нього і забажали від нього знати, чи Господь хотів би, аби вони пішли в пустиню у пошуках своїх братів, яких було забрано в полон Ламанійцями.
- 6 І сталося, що Алма спитав у Господа про це. І Алма повернувся і сказав їм: Знайте, Ламанійці перетинатимуть ріку Сидон у південній пустині, далеко від границь землі Мантія. І знайте, там ви зустрінете їх, на східному боці ріки Сидон, і там Господь визволить для вас ваших братів, яких було взято в полон Ламанійцями.
- 7 І сталося, що Зорам і його сини перейшли ріку Сидон з своїм військом і попрямували аж до границь Мантія до південної пустині, яка була на східному боці ріки Сидон.

## Alma 16

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

8 І вони напали на військо Ламанійців, і Ламанійців було розсіяно і вигнано у пустиню; і вони взяли своїх братів, яких було взято в полон Ламанійцями, і жодна душа не була страчена з тих, кого було взято в полон. І їх було приведено їхніми братами, щоб вони володіли своїми власними землями.

9 І так закінчився одинадцятий рік суддів, Ламанійців було вигнано з землі, і народ Аммонійги було знищено; так, кожную живу душу з Аммонійгійців було знищено, а також і їхнє велике місто, яке, як вони сказали, Бог не може знищити через його велич.

10 Але дивіться, одного дня його було залишено спустошеним; і трупи було розшматовано собаками і дикими звірями з пустині.

11 Проте через багато днів їхні мертві тіла нагромили на лиці землі, і їх вкрили поверховим покровом. І ось таким сильним був сморід звідти, що люди не йшли туди володіти землею Аммонійги протягом багатьох років. І вона називалася Спустошення Негорів; бо вони були віросповідання Негора, ті, яких було вбито; а їхні землі залишилися спустошеними.

12 І Ламанійці не приходили знову з війною проти Нефійців аж до чотирнадцятого року правління суддів над народом Нефія. І так протягом трьох років народ Нефія мав постійний мир на всій землі.

13 І Алма й Амупек пішли далі, проповідуючи покаєння людям в їхніх храмах, і в їхніх святилищах, і також у їхніх синагогах, які було збудовано у такий самий спосіб, як і в Юдеїв.

14 І всім тим, хто хотів почути їхні слова, їм вони і передавали слово Бога, не зважаючи на те, хто вони були, постійно.

15 І таким чином Алма й Амупек пішли, а також ще багато тих, хто був вибраний для цієї праці, проповідувати Слово по всій землі. І встановлення церкви стало загальним по всій землі, по всьому краю навколо, серед усього народу Нефійців.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.



- 16 І не було ніякої нерівності серед них; Господь пролив Свій Дух по всьому лицю землі, щоб підготувати розум дітей людських, або щоб підготувати їхні серця сприймати Слово, якого мають навчати їх у час Його пришестя,—
- 17 Так щоб вони не закам'яніли проти Слова, щоб вони не зневірилися і не дійшли до знищення, але щоб вони могли отримати Слово з радістю, і, так як віта прищеплюється до природної лози виноградної, так і вони можуть увійти у покій Господа Бога свого.
- 18 Ось ті священники, які пішли серед людей, проповідували проти всілякої неправди, і обманів, і заздрощів, і розбрату, і злоби, і образ, і крадіжок, розбою, пограбувань, убивства, вчинення перелюбу, і всілякої похитливості, волаючи, що всього цього не повинно бути—
- 19 Розповідаючи про те, що має невдовзі прийти; так, розповідаючи про пришестя Сина Бога, Його страждання і смерть, і також про воскресіння мертвих.
- 20 І багато людей питали про місце, куди Син Бога має прийти; і їх учили, що Він явиться їм після Свого воскресіння; і це люди почули з великою радістю і задоволенням.
- 21 І ось після того як церкву було встановлено по всій землі—отримали перемогу над дияволом, і слово Бога проповідувалося у своїй чистоті по всій цій землі, і Господь вилив Свої благословення на цей народ—так закінчився чотирнадцятий рік правління суддів над народом Нефія.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

*Розповідь про синів Мосії, які відмовилися від своїх прав на царство заради слова Бога, і пішли до землі Нефія проповідувати Ламанійцям; їхні страждання і визволення —згідно з літописом Алми.*

## Алма 17

- 1 І тоді сталося, коли Алма мандрував від землі Гедеона на південь, аж до землі Мантія, ось, на його подив він зустрів синів Мосії, які мандрували до землі Зарагемлі.
- 2 Тож ці сини Мосії були з Алмою тоді, коли ангел вперше явився йому; тому Алма зрадів надзвичайно, що побачив своїх братів; і що ще додавало йому радості—вони все ще були його братами у Господі; так, і вони зміцніли у пізнанні істини; бо вони були чоловіками з твердим розумінням, і вони вивчали писання старанно, щоб вони могли знати слово Бога.
- 3 Але це ще не все; вони багато віддавалися молитві і посту; тому вони мали дух пророцтва і дух одкровення, і коли вони вчили, вони вчили з силою і владою від Бога.
- 4 І вони навчали слову Бога протягом чотирнадцяти років серед Ламанійців, маючи великий успіх у приведенні багатьох до пізнання істини; так, силою їхніх слів багатьох було приведено до жертovníка Бога, щоб звернутися до Його імені і зізнатися у своїх гріхах перед Ним.
- 5 Ось обставини, які супроводжували їх у їхніх мандрах, бо вони зазнали багатьох бідувань; вони дійсно знесли багато чого і тілом, і душею, а саме голод, спрагу і втому, і також багато праці духу.
- 6 Ось які були в них мандрування: Залишивши свого батька, Мосію, в перший рік суддів; відмовившись від царства, яке їхній батько мав бажання передати їм, і таким самим було бажання народу;

*An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.*

## Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

7 Проте вони залишили землю Зарагемлі, і взяли свої мечі, і свої списи, і свої луки, і свої стріли, і свої пращі; і це вони зробили для того, щоб вони могли забезпечити себе їжею під час перебування в пустині.

8 І так вони пішли в пустиню з тими, кого вони вибрали, щоб піти на землю Нефія проповідувати слово Бога Ламанійцям.

9 І сталося, що вони мандрували в пустині, і вони постилися багато і молилися багато, щоб Господь дав їм частину Свого Духа, щоб супроводжувати їх і перебувати з ними, аби вони могли бути знаряддям у руках Бога, щоб привести, якщо це буде можливим, їхніх братів, Ламанійців, до пізнання істини, до пізнання нечестивості традицій їхніх батьків, які не були правильними.

10 І сталося, що Господь благословив їх Своїм Духом і сказав їм: Заспокойтеся. І вони заспокоїлися.

11 І Господь ще сказав їм: Ідіть до Ламанійців, ваших братів, і встановіть Мое Слово; все-таки будьте терпеливими у довгостражданні і бідуванні, щоб ви могли показувати їм хороші приклади в Мені, і Я зроблю вас знаряддям в Моїх руках до спасіння багатьох душ.

12 І сталося, що серця синів Мосії, а також тих, хто був з ними, набралися мужності, щоб піти до Ламанійців проголошувати їм слово Бога.

13 І сталося, коли вони прибули у межі землі Ламанійців, вони розділилися і пішли один від одного, сподіваючись на Господа, що вони знову зустрінуться під час завершення їхніх жнив; бо вони припускали, що великою є праця, яку вони почали.

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

14 І справді, вона була великою, бо вони почали проповідувати слово Бога дикому, і закам'янілому, і жорстокому народові; народові, який втішався вбивством Нефійців, і обкраданням, і пограбуванням їх; і їхні серця були зосереджені на багатствах, або точніше, на золоті, і сріблі, і дорогоцінному камінні; все-таки вони намагалися отримати це вбивствами і пограбуваннями, щоб не працювати своїми власними руками.

15 Таким чином вони були дуже ледачим народом, багато хто з них поклонявся ідолам, і прокляття Бога впало на них через традиції їхніх батьків; незважаючи на це, обіцяння Господа поширювалися на них за умов покаяння.

16 Отже, це було причиною того, що сини Мосії взялися за цю працю, щоб, можливо, привести їх до покаяння; щоб вони привели їх до розуміння плану викуплення.

17 Отже, вони розділилися між собою і пішли до них, кожний окремо, згідно з словом і силою Бога, яка була йому дана.

18 Тоді Аммон, будучи головним серед них, або тим, хто служив їм, і він пішов від них після того як благословив їх відповідно до їхніх окремих місць, ділячись з ними словом Бога, тобто служачи їм перед тим як піти; і таким чином вони окремо вирушили у свої мандрівки по всій землі.

19 І Аммон пішов до землі Ізмаїла, землі, яку було названо на честь синів Ізмаїла, які теж стали Ламанійцями.

20 І коли Аммон прийшов на землю Ізмаїла, Ламанійці схопили його і зв'язали, бо то був їхній звичай зв'язувати всіх Нефійців, які потрапляли до їхніх рук, і приводити їх до царя; і таким чином це залишалось на розсуд за бажанням царя: вбити їх, або тримати їх у неволі, або кинути їх у в'язницю, або прогнати їх з його землі, за його волею і бажанням.

21 І таким чином Аммона було приведено до царя, який правив землею Ізмаїла; а його ім'я було Ламоній; і він був нащадком Ізмаїла.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

And thus Ammon was carried before the king who was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni; and he was a descendant of Ishmael.

22 І цар спитав Аммона, чи бажає він жити на цій землі серед Ламанійців, тобто серед його народу.

23 І Аммон сказав йому: Так, я бажаю жити серед цього народу деякий час; так, і можливо до того дня, коли я помру.

24 І сталося, що цар Ламоній був задоволений Аммоном і наказав, щоб його пута було розв'язано; і він захотів, щоб Аммон взяв одну з його дочок за дружину.

25 Але Аммон сказав йому: Ні, але я буду твоїм слугою. Отож Аммон став слугою царя Ламонія. І сталося, що його було призначено разом з іншими слугами стежити за отарами Ламонія, згідно з звичаєм Ламанійців.

26 І після того як він був на службі у царя протягом трьох днів, коли він ходив разом з іншими ламанійськими слугами з їхніми отарами до місця водопою, яке називалося водами Себуса, і всі Ламанійці гнали свої отари сюди, щоб вони могли мати воду,—

27 Отже, коли Аммон і слуги царя гнали свої отари до цього місця водопою, ось, певна кількість Ламанійців, які вже були з своїми отарами на водопой, встали і розігнали отари Аммона і слуг царя, і вони розігнали їх так, що ті розбіглися у різні боки.

28 Тоді слуги царя почали ремствувати, кажучи: Тепер цар уб'є нас, так само як наших братів, тому що їхні отари було розігнано злочестивістю цих людей. І вони почали плакати надзвичайно, кажучи: Бачиш, наші отари розігнано вже.

29 Тож вони плакали через страх бути вбитими. Коли ж Аммон побачив це, його серце сповнилося радістю всередині; бо, сказав він, я покажу мою силу моїм товаришам-слугам, точніше силу, яка в мені, збираючи ці отари для царя, щоб я міг завоювати серця цих моїх товаришів-слуг, щоб я міг вести їх до віри в мої слова.

30 І ось, такі були думки Аммона, коли він побачив бідування тих, кого він називав своїми братами.

And the king inquired of Ammon if it were his desire to dwell in the land among the Lamanites, or among his people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell among this people for a time; yea, and perhaps until the day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much pleased with Ammon, and caused that his bands should be loosed; and he would that Ammon should take one of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy servant. Therefore Ammon became a servant to king Lamoni. And it came to pass that he was set among other servants to watch the flocks of Lamoni, according to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.

Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

31 І сталося, що він утішав їх своїми словами, кажучи: Мої браття, будьте у доброму гуморі і ходімо на пошуки отар, і ми зберемо їх до купи і приведемо їх назад до водопою; і таким чином ми збережемо отари для царя, і він не вб'є нас.

32 І сталося, що вони пішли на пошуки отар, і вони слідували за Аммоном, і вони бігли з великою поспішністю, і наздогнали отари царя, і зібрали їх до купи знову на місці водопою.

33 А ті люди знову стояли, щоб розігнати їхні отари; але Аммон сказав своїм браттям: Оточіть отари навколо, щоб вони не втекли; а я піду і поборюся з тими людьми, які розганяють наші отари.

34 Отже, вони зробили так, як наказав їм Аммон, і він пішов і став, щоб боротися з тими, хто стояв поблизу вод Себуса; а була їх немала кількість.

35 Отже, вони не боялися Аммона, бо вони вважали, що один з їхніх людей може вбити його задля їхнього задоволення, бо вони не знали, що Господь обіцяв Мосії, що Він визволить його синів з їхніх рук; не знали вони також нічого і про Господа; отже, вони насолоджувалися знищенням своїх братів; і з цією метою вони стали, щоб розігнати отари царя.

36 Але Аммон став і почав кидати каміння в них своєю пращею; так, з могутньою силою він метав каміння в них; і таким чином він убив певну кількість їх, так що вони почали дивуватися його сили; проте вони були розгнівані вбивством своїх братів, і вони були сповнені рішучості його вбити; отже, побачивши, що вони не можуть попасти в нього своїм камінням, вони вийшли з палицями вбивати його.

37 Але ось, кожному чоловікові, який піднімав свою палицю, щоб ударити Аммона, він відрубав їм руки своїм мечем; бо він протистояв їхнім ударам, рубаючи по їхніх руках лезом меча, так що вони почали дивуватися, і почали тікати від нього; так, і їх було не так вже й мало; і він змусив їх тікати силою своєї руки.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

38 Тож шестеро з них загинуло від пращі, але він нікого не вбив мечем, окрім їхнього керівника; і він відсік стільки їхніх рук, скільки піднімалося проти нього, і їх було не так мало.

39 А коли він відтіснив їх геть далеко, він повернувся і вони напоїли свої отари і повернули їх на пасовисько царя, а тоді увійшли до царя, тримаючи руки, які було відсічено мечем Аммона у тих, хто намагався вбити його; і їх було принесено до царя як свідчення про те, що вони зробили.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

## Алма 18

- 1 І сталося, що цар Ламоній наказав, щоб його слуги вийшли наперед і свідчили про все, що вони бачили стосовно цієї справи.
- 2 І коли вони всі засвідчили про те, що бачили, і він дізнався про вірність Аммона у збереженні його отар, а також про його велику силу у боротьбі проти тих, хто намагався вбити його, він був здивований надзвичайно і сказав: Безсумнівно, цей є більше, ніж людина. Слухайте, чи це не той Великий Дух, який посилає такі великі покарання на цей народ через їхні вбивства?
- 3 І вони відповіли цареві і сказали: Чи він Великий Дух, чи людина—ми не знаємо; але це ми знаємо, що його не може бути вбито ворогами царя; також не можуть вони розігнати цареві отари, коли він з нами, через його досвідченість і велику силу; тому ми знаємо, що він друг цареві. Так ось, о царю, ми не віримо, що якась людина має таку велику силу, бо ми знаємо, що його не можна вбити.
- 4 І тоді, коли цар почув ці слова, він сказав їм: Тепер я знаю, що це є Великий Дух; і він зійшов у цей час, щоб зберегти ваші життя, щоб я не міг убити вас, як я вбивав ваших братів. Тож це є той Великий Дух, про який говорили наші батьки.
- 5 Тож це була така легенда у Ламонія, яку він отримав від свого батька, що існує Великий Дух. Незважаючи на те, що вони вірили у Великого Духа, вони вважали правильним усе, що б вони не робили; проте Ламоній почав боятися надзвичайно через страх, що він діяв погано, вбиваючи своїх слуг;
- 6 Бо він вбив багатьох з них, тому що їхні брати розганяли їхні отари на місці водопою; і, отже, за те, що їхні отари було розсіяно, їх було вбито.
- 7 Тож так робили ці Ламанійці—стояли поблизу вод Себуса, щоб розганяти отари людей, щоб таким чином вони могли розганяти геть багатьох, які розсіювалися по їхній власній землі, такою була практика грабування серед них.

## Alma 18

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.



8 І сталося, що цар Ламоній запитав своїх слуг, кажучи: Де той чоловік, що має таку велику силу?

9 І вони сказали йому: Дивись, він годує твоїх коней. А цар наказував своїм слугам, ще перед часом напування їхніх отар, щоб вони підготували його коней і колісниці, і супроводжували його до землі Нефія; бо велике свято було призначено на землі Нефія батьком Ламонія, який був царем над усією землею.

10 Тож коли цар Ламоній почув, що Аммон готує його коней і його колісниці, він був ще більш здивований вірністю Аммона, кажучи: Безсумнівно, не було жодного слуги серед усіх моїх слуг, який був би таким вірним, як цей чоловік; бо він-таки дійсно пам'ятає всі мої накази, щоб виконати їх.

11 Тепер я напевно знаю, що це є Великий Дух, і я б хотів, щоб він зайшов до мене, але я не наважуюся.

12 І сталося, що коли Аммон підготував коней і колісниці для царя і його слуг, він зайшов до царя, і він побачив, що цар змінився на лиці; тому він збрався піти від його присутності.

13 І один з царевих служителів сказав йому: Раббана, що означає, будучи перекладеним, могутній або великий цар, бо вважали своїх царів могутніми; і так він сказав йому: Раббана, цар хоче, щоб ти залишився.

14 Тому Аммон повернувся до царя і сказав йому: Що ти хочеш, щоб я зробив для тебе, о царю? І цар не відповідав йому протягом години, згідно з їхнім часом, бо він не знав, що він має йому сказати.

15 І сталося, що Аммон сказав йому знову: Чого ти хочеш від мене? Але цар не відповідав йому.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.

16 І сталося, що Аммон був сповненим Духом Бога, тому він зрозумів думки царя. І він сказав йому: Чи це через те, що ти почув, що я захищав твоїх слуг і твої отари, і вбив семеро з їхніх братів пращею і мечем, і відсік руки іншим, щоб захистити твої отари і твоїх слуг; слухай, чи не це викликає твоє здивування?

17 Я кажу тобі, що ж тут такого, що твоє здивування таке велике? Бачиш, я є людина, і є твій слуга; тому, чого б ти не забажав, що є добрим, те я буду робити.

18 Тож коли цар почув ці слова, він знову здивувався, бо він побачив, що Аммон може розпізнавати його думки; але, незважаючи на це, цар Ламоній відкрив свої уста і сказав йому: Хто ти? Чи ти той Великий Дух, який знає все?

19 Аммон відповів і сказав йому: Я не він.

20 А цар сказав: Як ти знаєш думки мого серця? Ти можеш говорити сміливо і розповісти мені про це; і ще скажи мені, якою силою ти вбивав і відсікав руки моїм братам, які розганяли мої отари,—

21 І ось, якщо ти розкажеш мені про це, то все, що ти бажаєш, я дам тобі; і якщо треба буде, я буду охороняти тебе моїм військом; але я знаю, що ти могутніший за них усіх; проте, все, що ти бажаєш від мене, я дарую тобі це.

22 Тож Аммон, будучи мудрим, і все ж незлобним, він сказав Ламонію: Чи ти прислухаєшся до моїх слів, якщо я скажу тобі, якою силою я роблю це? І це те, чого я хотів би від тебе.

23 І цар відповів йому і сказав: Так, я повірю всім твоїм словам. І таким чином його було спіймано хитрістю.

24 І Аммон почав говорити з ним сміливо і сказав йому: Чи ти віриш у те, що існує Бог?

25 І він відповів і сказав йому: Я не знаю, що це значить.

26 І тоді Аммон сказав: Чи ти віриш у те, що існує Великий Дух?

And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.

Now when the king had heard these words, he marvelled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.

And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.

And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?

27 І він сказав: Так.

28 І Аммон сказав: Це і є Бог. І Аммон ще сказав йому: Чи ти віриш, що Цей Великий Дух, Який є Бог, створив усе, що є на небесах і на землі?

29 І він сказав: Так, я вірю, що Він створив усе, що є на землі; але я не знаю про небеса.

30 І Аммон сказав йому: Небеса це є місце, де живе Бог і всі Його святі ангели.

31 І цар Ламоній сказав: Чи це є над землею?

32 І Аммон сказав: Так, і Він дивиться вниз на всіх дітей людських; і Він знає думки і наміри серця; бо Його рукою були вони всі створені від початку.

33 І цар Ламоній сказав: Я вірю всьому тому, що ти сказав. Чи тебе послано від Бога?

34 Аммон сказав йому: Я є людина; і людина на початку була створена за образом Бога, і я покликаний Його Святим Духом навчати цьому народ цей, щоб їх могло бути приведено до пізнання того, що є справедливим і істинним;

35 І частина того Духа живе в мені, що дає мені знання і також силу згідно з моєю вірою в Бога і бажаннями щодо Нього.

36 Тоді, коли Аммон сказав ці слова, він почав від сотворіння світу, а також сотворіння Адама, і розповів йому все про падіння людини, і переказував і викладав перед ним літописи і святі писання народу, яке промовлялося пророками, аж з того часу, як їхній батько, Легій, пішов з Єрусалима.

37 І він також переказував їм (бо це було для царя і для його слуг) про всі мандрівки їхніх батьків у пустині, і про всі їхні страждання від голоду і спраги, і їхню важку працю, і таке інше.

38 І він також переказував їм про бунт Ламана, і Лемуїла, і синів Ізмаїла, так, про всі бунти він переповів їм; і він роз'яснював їм усі літописи і писання від того часу, коли Легій пішов з Єрусалима, і дотепер.

And he said, Yea.

And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?

And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.

And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.

And king Lamoni said: Is it above the earth?

And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.

And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?

Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;

And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.

Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.

And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.

And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.

39 Але це ще не все; бо він роз'яснив їм план викуплення, який був підготовлений від заснування світу; і він також відкрив їм пришествя Христа, і всі діяння Господа він відкрив їм.

40 І сталося, що після того як він розповів усе це, і роз'яснив усе це цареві, цар повірив усім його словам.

41 І він почав волати до Господа, кажучи: О Господи, май милість; Твою щедру милість, яку Ти мав до людей Нефія, май до мене і до мого народу.

42 І ось, коли він промовив це, він упав на землю, як мертвий.

43 І сталося, що його слуги взяли його і понесли до його жінки, і поклали його на ліжку; і він лежав, як мертвий протягом двох днів і двох ночей; і його жінка, і його сини, і його дочки оплакували його за звичаєм Ламанійців, сильно голосячи через втрату його.

But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.

And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

## Алма 19

- 1 І сталося, що після двох днів і двох ночей вони вже збиралися взяти його тіло і покласти його в гробницю, яку вони зробили з метою поховання своїх мертвих.
- 2 Тоді цариця почула про славу Аммона, отже, вона послала за ним і побажала, щоб він прийшов до неї.
- 3 І сталося, що Аммон зробив, як йому наказали, і прийшов до цариці, і захотів дізнатися, що саме вона хоче, щоб він зробив.
- 4 І вона сказала йому: Слуги мого чоловіка відкрили мені, що ти є пророк святого Бога, і що ти маєш силу творити могутні діяння в ім'я Його;
- 5 Отже, якщо це так, я б хотіла, щоб ти зайшов і подивився на мого чоловіка, бо він уже лежить на своєму ліжкові протягом двох днів і двох ночей; і дехто каже, що він не мертвий, але інші кажуть, що він мертвий, і що він смердить, і що його треба покласти в гробницю; але щодо мене, мені він не смердить.
- 6 Тож це було те, чого хотів Аммон, бо він знав, що цар Ламоній був під впливом Бога; він знав, що темну завісу зневіри було скинуто геть з його свідомості, і світло, що освітлювало його розум, яке було світлом слави Бога, яке було дивовижним світлом Його благодаті,—так, це світло вливало таку радість у його душу, хмара темряви розвіялася, і що світло вічного життя запалало в його душі, так, він знав, що це пододало його природне тіло, і його було віднесено у Богові,—
- 7 Отже, те, чого побажала від нього цариця, було єдиним його бажанням. Отже, він увійшов, щоб побачити царя, так, як цариця хотіла від нього; і він побачив царя, і він знав, що той не був мертвим.
- 8 І він сказав цариці: Він не мертвий, але він спить у Богові, і завтра він встане знову; тому не ховайте його.

## Alma 19

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

- 9 І Аммон сказав їй: Чи ти віриш цьому? І вона сказала йому: Я не маю більше доказів, крім твого слова і слова наших слуг; проте я вірю, що це має статися, згідно з тим, що ти сказав.
- 10 І Аммон сказав їй: Благословенна ти через твою надзвичайну віру; я кажу тобі, жінко, не було ще до-сі такої великої віри серед усього народу Нефійців.
- 11 І сталося, що вона стежила за ліжком свого чоловіка, з тих пір аж до часу наступного дня, в який, як призначив Аммон, він повинен встати.
- 12 І сталося, що він устав, відповідно до слів Аммона; і коли він устав, він простяг руку свою до жінки і сказав: Благословенне буде ім'я Бога, і благословенна будеш ти.
- 13 Бо так вірно, як те, що ти живеш, ось, я бачив мого Викупителя; і Він прийде, і буде народжений від жінки, і Він викупить усе людство, яке вірить в Його ім'я. Тож коли він сказав ці слова, його серце переповнилося, і він знову знепритомнів від радості; і цариця також знепритомніла, будучи знесилена Духом.
- 14 Тоді Аммон, побачивши, що Дух Господа пролився згідно з його молитвами на Ламанійців, його братів, які були причиною таких великих оплакувань серед Нефійців, тобто серед усіх людей Бога, через їхні беззаконня і їхні традиції, він упав на коліна і почав виливати свою душу в молитві і дякуванні Богові за те, що Він зробив для його братів; і він також був пересилений радістю; і таким чином вони всі троє знепритомніли і впали на землю.
- 15 Тоді, коли слуги царя побачили, що вони впали, вони також почали волати до Бога, бо страх Господа зійшов на них також, бо то були саме вони, хто стояв перед царем і свідчив йому про велику силу Аммона.
- 16 І сталося, що вони зверталися до імені Господа з усією силою, аж до того, що впали всі на землю, крім однієї з ламанійських жінок, чиє ім'я було Авіш, її було наведено до Господа багато років тому внаслідок чудесного видіння її батька—

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

17 Таким чином, будучи наверненою до Господа, і ніколи не відкриваючи цього, тому, коли вона побачила, що всі слуги Ламонія впали на землю, і також її господиня, цариця, і цар, і Аммон лежав розпростертий на землі, вона знала, що то була сила Бога; і, вважаючи, що то є можливість зробити відомим для людей те, що трапилось серед них, що бачення цієї картини змусить їх повірити у силу Бога, тому вона побігла від хати до хати, сповіщаючи людям про це.

18 І вони почали збиратися разом у домі царя. І прийшла велика кількість людей, і на свій подив вони побачили царя, і царицю, і їхніх слуг розпростертими на землі, і вони всі лежали там, наче вони були мертвими; і вони також побачили Аммона, а він, ось, був Нефіємцем.

19 І тоді люди почали ремствувати між собою; дехто казав, що таке велике зло зійшло на них, тобто на царя і його дім, тому що він дозволив, аби Нефієць залишився на цій землі.

20 Але інші докоряли їм, кажучи: Цар навів це зло на свій дім, тому що він убивав своїх слуг, в яких отари було розігнано біля вод Себуса.

21 Їм також докоряли ті люди, які стояли поблизу вод Себуса і розганяли отари, які належали цареві, бо вони сердилися на Аммона через кількість їхніх братів, яких він убив поблизу вод Себуса, захищаючи отари царя.

22 Тоді один з них, чийого брата було вбито мечем Аммона, будучи надзвичайно сердитим на Аммона, витяг свого меча і пішов уперед, щоб дати йому впасти на Аммона, щоб убити його; і тільки він підняв меча, щоб ударити його, ось, він упав мертвим.

23 Тож ми бачимо, що Аммона не можна було вбити, бо Господь сказав Мосії, його батькові: Я збережу його, і йому буде відповідно з твоєю вірою—отже, Мосія довірив його Господеві.

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

24 І сталося, що коли безліч народу побачила, що цей чоловік упав мертвим, той, хто підняв меч, щоб убити Аммона, страх зійшов на них на всіх, і вони не наважувалися піднімати свої руки, щоб торкнутися його або когось з тих, хто впав; і вони почали дивуватися знову між собою, що може бути причиною такої великої сили, або що все це може означати.

25 І сталося, що багато було серед них таких, які говорили, що Аммон—то є Великий Дух, а інші казали, що його послано Великим Духом;

26 Але інші докоряли їм усім, кажучи, що він є потворою, яку було послано Нефійцями, щоб мучити їх.

27 І було декілька таких, які казали, що Аммона було послано Великим Духом, щоб завдавати страждань їм через їхні беззаконня; і що саме Великий Дух завжди приходив до Нефійців, який завжди визволяв їх з їхніх рук; і вони казали, що саме цей Великий Дух знищив так багато їхніх братів, Ламанійців.

28 І таким чином суперечка стала надзвичайно гострою серед них. І доки вони так сперечалися, прийшла жінка-служниця, яка зробила так, що безліч людей зібралось разом, і коли вона побачила суперечку, яка відбувалася між безліччю людей, вона надзвичайно опечалилася, аж до сліз.

29 І сталося, що вона пішла і взяла царицю за руку, щоб можна було підняти її з землі; і як тільки вона торкнулася її руки, та піднялася і стала на ноги, і заволала гучним голосом, кажучи: О благословенний Ісусе, Який врятував мене від жахливого пекла! О благословенний Боже, змилуйся над цим народом!

30 І коли вона сказала це, вона зчепила руки, будучи сповненою радості, промовляючи багато слів, які не були зрозумілими; і коли вона зробила це, вона взяла царя, Ламонія, за руку, і ось він піднявся і став на ноги.

31 І він негайно, побачивши суперечки поміж свого народу, вийшов і почав докоряти їм, і навчати їх словам, які він почув з вуст Аммона; і всі ті, хто чув його слова, вірили, і були навернуті до Господа.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.



32 Але багато було серед них, хто не хотів чути його слів; тому вони пішли собі своєю дорогою.

33 І сталося, що коли Аммон піднявся, він також служив їм, і те саме робили всі слуги Ламонія; і вони всі проголосили народові те саме—що їхні серця було змінено; що вони не мають більше бажання чинити зло.

34 І ось, багато хто проголосив народові, що вони бачили ангелів і розмовляли з ними; і так вони сказали їм те, що від Бога, і про Його праведність.

35 І сталося, що було багато таких, які повірили їхнім словам; і всі ті, які повірили, були хрищені; і вони стали праведним народом, і вони встановили церкву поміж себе.

36 І таким чином праця Господа почалася серед Ламанійців; так Господь пролив Свій Дух на них; і ми бачимо, що Його рука простерта до всіх людей, які покаються і повірять в Його ім'я.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

## Алма 20

- 1 І сталося, що коли вони встановили церкву на тій землі, тоді цар Ламоній захотів, щоб Аммон пішов з ним на землю Нефія, щоб він міг показати його своєму батькові.
- 2 І голос Господа дійшов до Аммона, кажучи: Ти не підеш на землю Нефія, бо знай, цар буде домагатися твого життя; але ти підеш на землю Міддонію; бо знай, твій брат Аарон, а також Мулокій і Амма у в'язниці.
- 3 Тоді сталося, що коли Аммон почув це, він сказав Ламонію: Слухай, мій брат і браття мої у в'язниці в Міддонії, і я йду, щоб визволити їх.
- 4 Тоді Ламоній сказав Аммонові: Я знаю, у сили Господа ти можеш зробити все. Але знай, я піду з тобою на землю Міддонію; бо цар землі Міддонії, ім'я якого Антіомно, є другом мені; тому я йду на землю Міддонію, щоб я міг улестити царя тієї землі, і він відпустить твоїх братів з в'язниці. Тоді Ламоній сказав йому: Хто сказав тобі, що твої браття у в'язниці?
- 5 І Аммон сказав йому: Ніхто не казав мені, крім Бога; а Він сказав мені—Йди і визволи своїх братів, бо вони у в'язниці на землі Міддонії.
- 6 Тоді, коли Ламоній почув це, він наказав, щоб його слуги приготували його коней і його колісниці.
- 7 І він сказав Аммонові: Ходімо, я піду з тобою до землі Міддонії, і там я благатиму царя, щоб він звільнив твоїх братів з в'язниці.
- 8 І сталося, що коли Аммон і Ламоній мандрували туди, вони зустріли батька Ламонія, який був царем над усією цією землею.
- 9 І ось, батько Ламонія сказав йому: Чому ти не прийшов на свято в той великий день, коли я зробив свято для моїх синів і для мого народу?
- 10 І він ще сказав: Куди ти йдеш з цим Нефійцем, який є одним з дітей брехуна?

## Alma 20

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?

11 І сталося, що Ламоній розповів йому, куди він іде, бо він боявся образити його.

12 І він також сказав йому всю причину своєї затримки у своєму власному царстві, чому він не прийшов до свого батька на свято, яке він влаштував.

13 І тоді, коли Ламоній розповів йому все це, ось, на його подив, його батько розгнівався на нього і сказав: Ламонію, ти йдеш визволяти цих Нефійців, які є синами брехуна. Знай, він пограбував наших батьків; і тепер його діти знову прийшли до нас, щоб вони могли своїми хитрощами і своєю брехнею обманути нас, щоб вони знову могли пограбувати нашу власність.

14 І батько Ламонія наказав йому, щоб він убив Аммона мечем. І він також наказав йому, щоб він не йшов на землю Міддонію, але щоб він повернувся з ним на землю Ізмаїла.

15 Але Ламоній сказав йому: Я не вбиватиму Аммона, і не повернуся також на землю Ізмаїла, але я піду на землю Міддонію, щоб визволити братів Аммона, бо я знаю, що вони справедливі люди і святі пророки істинного Бога.

16 Тоді, коли його батько почув ці слова, він розгнівався на нього і витяг свого меча, щоб він міг уразити його до землі.

17 Але Аммон вийшов і сказав йому: Слухай, не вбивай свого сина; хоч було б краще, якби він загинув, ніж ти, бо знай, він покаявся у своїх гріхах; але якщо ти мусиш загинути в цей час у своєму гніві, твою душу вже не можна буде спасти.

18 І знову, доцільно, щоб ти стримався; бо якщо ти вб'єш свого сина, а він є невинною людиною, його кров буде волати з-під землі до Господа Бога його, щоб помста зійшла на тебе; і, можливо, ти загубиш свою душу.

19 Ось, коли Аммон сказав йому ці слова, той відповів йому, кажучи: Я знаю, якщо я вб'ю свого сина, то я проллю невинну кров; бо це ти той, хто намагається знищити його.

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.

And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.

And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

20 І він простяг руку, щоб убити Аммона. Але Аммон протистояв його ударам, і ще вдарив його по руці, так що той не зміг діяти нею.

21 Тоді, коли цар побачив, що Аммон може вбити його, він почав благати Аммона, щоб той зберіг йому життя.

22 Але Аммон підняв свого меча і сказав йому: Ось, я вдарю тебе, якщо ти не пообіцяєш мені, що моїх братів можна буде визволити з в'язниці.

23 Тоді цар, боячись, що він може позбутися свого життя, сказав: Якщо ти пощадиш мене, я пообіцяю тобі все, що ти попросиш, навіть половину царства.

24 І ось, коли Аммон побачив, що він удіяв з старим царем відповідно до свого бажання, він сказав йому: Якщо ти пообіцяєш, що моїх братів можна буде звільнити з в'язниці, і також що Ламоній зможе залишити собі своє царство, і ти не будеш незадоволений ним, але дозволиш, щоб він чинив згідно з своїми власними бажаннями у всьому, що він надумає, тоді я пощажу тебе; інакше я вражу тебе до землі.

25 Ось коли Аммон сказав ці слова, цар почав радіти за своє життя.

26 І коли він побачив, що Аммон не має ніякого бажання знищити його, і коли він також побачив велику любов, яку той мав до його сина Ламонія, він був здивований надзвичайно і сказав: Через те, що ти бажаєш тільки того, щоб я звільнив твоїх братів і дозволив, щоб мій син Ламоній залишив собі своє царство, ось, я обіцяю тобі, що мій син може залишити собі своє царство з цього часу і назавжди; і я не буду більше керувати ним—

27 І я також обіцяю тобі, що твої браття можуть бути звільненими з в'язниці, і ти і твої браття можуть прийти до мене, в моє царство; бо я дуже багатиму побачити їх. Бо цар був дуже здивований словами, які той сказав, а також словами, які було сказано його сином Ламонієм, тому він хотів вивчити їх.

28 І сталося, що Аммон і Ламоній продовжили свою мандрівку до землі Міддонії. І Ламоній знайшов підтримку в очах царя тієї землі; отже, братів Аммона було визволено з в'язниці.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

29 І коли Аммон зустрівся з ними, він був надзвичайно засмучений, бо були вони голими, і їхня шкіра була виснажена надзвичайно через те, що вони були зв'язані міцними мотузками. І ще вони зносили голод, спрагу і всілякі скорботи; проте вони були терпеливими в усіх своїх стражданнях.

30 І, як і трапалося, то був їхній жереб— потрапити до рук більш закам'янілого і більш твердошого народу; тому вони не прислухалися до їхніх слів, і вони знехтували їх, і побили їх, і гнали їх від хати до хати, і з місця на місце, аж доки вони не прийшли на землю Міддонію; і там їх було схоплено і кинуте у в'язницю, і зв'язано міцними мотузками, і утримувано у в'язниці багато днів, і звільнено Ламонієм і Аммоном.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

*Розповідь про проповідання Аарона, і Мулокія, і їхніх братів Ламанійцям.*

## Алма 21

- 1 Тоді, коли Аммон і його браття розділилися на границі землі Ламанійців, ось, Аарон вирушив у мандрівку до землі, яку Ламанійці називали Єрусалимом, названої так на честь землі народження їхніх батьків; і це було далеко, поблизу границь Мормона.
- 2 Тож Ламанійці й Амалекійці і люди Амулона побудували велике місто, яке називалося Єрусалим.
- 3 Тож Ламанійці самі по собі були досить закам'янілі, але Амалекійці й Амулонійці були ще більш закам'янілими; отже, вони зробили так, що Ламанійці закам'яніли своїми серцями, щоб посилити свою злочестивість і свої мерзоти.
- 4 І сталося, що Аарон прийшов у місто Єрусалим, і спочатку почав проповідувати Амалекійцям. І він почав проповідувати їм у їхніх синагогах, бо вони побудували синагоги за чином Негорів; бо багато Амалекійців і Амулонійців були за чином Негорів.
- 5 Отже, коли Аарон увійшов до однієї з їхніх синагог проповідувати людям, і коли він говорив з ними, ось, піднявся Амалекієць і почав сперечатися з ним, кажучи: Що то таке, про що ти свідчив? Чи ти бачив ангела? Чому ангели не являються нам? Дивись, хіба цей народ не такий хороший, як твій народ?
- 6 Ти також кажеш, що якщо ми не покаємося, ми загинемо. Звідки знаєш ти думки і наміри наших сердець? Звідки знаєш ти, що ми маємо причину каятися? Звідки знаєш ти, що ми не праведний народ? Дивись, ми побудували святилища, і ми збираємося разом, щоб поклонятися Богові. Ми віримо, що Бог спасе всіх людей.
- 7 Тоді Аарон сказав йому: Чи ти віриш, що Син Бога прийде, щоб викупити людство від їхніх гріхів?

*An account of the preaching of Aaron, and Muloki, and their brethren, to the Lamanites.*

## Alma 21

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?

8 І чоловік сказав йому: Ми не віримо, що ти знаєш щось таке. Ми не віримо в такі дурні легенди. Ми не віримо, що ти знаєш про те, що має статися, а також не віримо ми, що твої батьки і також наші батьки знали те, що вони говорили, про те, що має статися.

9 Тоді Аарон почав розкривати їм писання стосовно пришествя Христа, а також стосовно воскресіння мертвих, і про те, що не може бути викуплення для людства інакше, ніж через смерть і страждання Христа, і Спокуту Його кров'ю.

10 І сталося, що коли він почав роз'яснювати їм це, вони розсердилися на нього і почали насміхатися над ним; і вони не хотіли слухати слів, які він їм говорив.

11 Отже, коли він побачив, що вони не хочуть слухати його слів, він пішов з їхньої синагоги і попрямував до села, яке називалося Ані-Антій, і там він зустрів Мулокія, який проповідував їм Слово; а також Амму і його братів. І вони сперечалися з багатьма про Слово.

12 І сталося, що вони побачили, що люди кам'яніють серцями своїми, тому вони пішли звідити і попрямували до землі Міддонії. І вони проповідували Слово багатьом, і мало хто повірив словам, яким вони навчали.

13 Проте Аарона і певну кількість його братів було схоплено і кинуто до в'язниці, а решта їх утекла з землі Міддонії до навколишніх країв.

14 А ті, кого було кинуто до в'язниці, перестраждали багато, і їх було визволено рукою Ламонія й Аммона, і їх було нагородовано й одягнуто.

15 І вони знову пішли проголошувати Слово, і ось так їх було визволено вперше з в'язниці; і ось так вони перестраждали.

16 І вони пішли туди, куди їх вів Дух Господа, проповідуючи слово Бога в кожній синагозі Амалекійців, або на кожному зібранні Ламанійців, куди їм дозволено було входити.

And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.

And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

17 І сталося, що Господь почав благословляти їх, так що вони привели багатьох до пізнання істини; так, вони дійсно переконали багатьох в їхніх гріхах, і в традиціях їхніх батьків, що не були правильними.

18 І сталося, що Аммон і Ламоній повернулися з землі Міддонії на землю Ізмаїла, яка була землею їхнього успадкування.

19 І цар Ламоній не дозволив, щоб Аммон служив йому, тобто, щоб був його слугою.

20 Але він наказав, щоб синагоги було побудовано на землі Ізмаїла; і він наказав, щоб його люди, тобто люди, які були під його царюванням, збиралися разом.

21 І він зрадів за них, і він навчав їх багато чому. І він також проголосував їм, що вони є народом під його владою, і що вони є вільним народом, що вони вільні від гноблення царя, його батька; бо його батько обіцяв йому, що він може царювати над людьми, які жили на землі Ізмаїла, і на всій навколишній землі.

22 І він також проголосив їм, що вони можуть мати волю поклонятися Господеві Богу своєму відповідно до своїх бажань, в якому б місці вони не жили, аби тільки це було на землі, яка була під царюванням царя Ламонія.

23 І Аммон проповідував народові царя Ламонія; і сталося, що він навчав їх усьому, що стосується речей праведних. І він закликав їх щоденно, з усією старанністю; і вони зважили на його слова, і вони завзято виконували заповіді Бога.

And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.

And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.

But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.

And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.

And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.

And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.



## Алма 22

- 1 Ось, оскільки Аммон так учив людей Ламонія постійно, ми повернемося до розповіді Аарона і його братів; бо після того як він залишив землю Міддонію, його було приведено Духом на землю Нефія, саме до дому царя, який був над усією цією землею, крім землі Ізмаїла; і він був батьком Ламонія.
- 2 І сталося, що він увійшов до нього у царевий палац з своїми братами, і вклонився перед царем, і сказав йому: Дивись, о царю, ми—браття Аммона, яких ти визволив з в'язниці.
- 3 І ось, о царю, якщо ти збережеш нам життя, ми будемо твоїми слугами. І цар сказав їм: Устаньте, бо я дарую вам ваше життя, і я не дозволю, щоб ви були моїми слугами; але я наполягатиму, щоб ви навчали мене; бо я дещо стурбований в душі через щедрість і великодушність слів твого брата Аммона; і я хотів би знати причину, чому він не прийшов з вами з Міддонії.
- 4 І Аарон сказав цареві: Знай, Дух Господа покликав його на інший шлях; він пішов на землю Ізмаїла вчити людей Ламонія.
- 5 Тоді цар сказав їм: Що означає те, що ти сказав про Дух Господа? Ось, саме це турбує мене.
- 6 І ще, що означає те, що сказав Аммон—Якщо ви покаєтесь, ви будете спасеними, а якщо ви не покаєтесь, то будете знехтувані в останній день?
- 7 І Аарон відповідав йому і сказав йому: Чи віриш ти, що Бог є? І цар сказав: Я знаю, що Амалекійці кажуть, що Бог є, і я дозволив їм, щоб вони будували святилища, щоб вони могли збиратися разом, щоб ушановувати Його. І якщо ти тепер скажеш, що Бог є, знай, я повірю.
- 8 І тоді, коли Аарон почув це, його серце почало радіти, і він сказав: Слухай, так вірно, як те, що ти живеш, о царю, так і Бог є.
- 9 І цар сказав: Чи Бог є Той Великий Дух, Який вивів наших батьків з землі Єрусалима?

## Alma 22

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

10 І Аарон сказав йому: Так, Він і є Той Великий Дух, і Він створив усе на небесах і на землі. Чи ти віриш у це?

11 І він сказав: Так, я вірю, що Великий Дух створив усе, і я хочу, щоб ти розповів мені про все це, і я повірю твоїм словам.

12 І сталося, що коли Аарон зрозумів, що цар повірить його словам, він почав від сотворіння Адама, читаючи цареві писання—як Бог створив людину за Своєю подобою, і що Бог дав їй заповіді, і що через провину людина пала.

13 І Аарон роз'яснював йому писання від сотворіння Адама, тлумачачи йому падіння людини, і їхній тілесний стан і також план викуплення, який був підготовлений від заснування світу, через Христа для всіх, хто повірить в Його ім'я.

14 І оскільки людина пала, вона не могла здобути нічого сама по собі; але страждання і смерть Христа спокутували їхні гріхи, через віру і покаяння і таке інше; і що Він розірвав пута смерті, щоб могила не мала ніякої перемоги, і щоб жало смерті було поглинуто надіями слави; і Аарон роз'яснював усе це цареві.

15 І сталося, що після того як Аарон роз'яснив йому це, цар сказав: Що мені треба робити, щоб я міг мати це вічне життя, про яке ти розповів? Так, що мені треба робити, щоб я міг народитися від Бога, вирвавши з коренем цей злочестивий дух з моїх грудей, і, отримавши Його Дух, щоб я міг сповнитися радості, щоб мене не було знехтувано в останній день? Слухай, сказав він, я віддам усе, що маю, так, я відмовлюся від мого царства, щоб я міг отримати цю велику радість.

16 Але Аарон сказав йому: Якщо ти хочеш цього, якщо ти вклонишся Богові, так, якщо ти покаєшся в усіх своїх гріхах і вклонишся перед Богом, і звертатимешся до Його імені з вірою, віруючи, що ти отримаєш, тоді ти отримаєш надію, якої ти бажаєш.

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and will bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.

- 17 І сталося, що коли Аарон сказав ці слова, цар уклонився Господеві, на колінах; так, він навіть простерся на землі і заволав гучно, кажучи:
- 18 О Боже, Аарон сказав мені, що Бог є; і якщо Бог є, і якщо Ти є Бог, зроби так, щоб я знав про Тебе, і я відмовлюся від усіх своїх гріхів, щоб тільки знати Тебе, і щоб я міг встати з мертвих, і бути спасеним в останній день. І ось коли цар промовив ці слова, він був уражений і став наче мертвий.
- 19 І сталося, що його слуги побігли і розповіли цариці про все, що сталося з царем. І вона увійшла до царя; і коли вона побачила, що він лежав, наче мертвий, а також Аарона і його братів, які стояли так, нібито вони були причиною його падіння, вона розгнівалася на них, і наказала, щоб її слуги, тобто слуги царя, схопили їх і вбили.
- 20 А слуги бачили причину царевого падіння; тому вони не наважилися накласти руки на Аарона і його братів; і вони благали царицю, кажучи: Чому ти наказуєш нам, що ми повинні вбити цю людину, коли, дивись, один з них сильніший від нас усіх? Тому ми впадемо перед ним.
- 21 Тоді, коли цариця побачила переляк слуг, вона теж перелякалася надзвичайно, щоб яке-небудь лихо не зійшло на неї. І вона наказала своїм слугам, щоб вони пішли і покликали людей, щоб вони могли вбити Аарона і його братів.
- 22 Тоді, коли Аарон побачив рішучість цариці, він, знаючи також закам'янілість сердець людей, боявся, що безліч людей збереться разом, і буде велика суперечка і заворушення серед них; тому він простер руку свою і підняв царя з землі, і сказав йому: Вставай. І він встав на ноги, отримавши свою силу.
- 23 Тож це було зроблено у присутності цариці і багатьох слуг. І коли вони побачили це, вони дуже здивувалися і злякалися. І цар вийшов наперед і став проповідувати їм. І він проповідував їм так, що всі до єдиного його домочадці були повернуті до Господа.

And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:

O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.

And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

24 Тож безліч народу зібралася разом за наказом цариці, і почалися великі ремствування серед них через Аарона і його братів.

25 Але цар вийшов до них і служив їм. І вони вгамували свій гнів на Аарона і тих, хто був з ним.

26 І сталося, що коли цар побачив, що люди вгамувалися, він сказав, щоб Аарон і його браття вийшли наперед з натовпу, і щоб вони проповідували їм Слово.

27 І сталося, що цар розіслав проголошення по всій землі серед усіх своїх людей, які жили на всій його землі, які були в усіх краях навколо, що виходили аж до моря, на сході і на заході, і які були відділені від землі Зарагемлі вузькою смужкою пустині, яка бігла від моря на сході аж до моря на заході, і навколо біля меж морського узбережжя, і меж пустині, яка була на півночі від землі Зарагемлі, через границі Мантія, повз верхів'я ріки Сидон, що тече зі сходу на захід,—і таким чином було розділено Ламанійців і Нефійців.

28 Тож, більш ледача частина Ламанійців жила в пустині, і мешкала в наметах; і вони розселилися по всій пустині на заході, на землі Нефія; так, а також на захід від землі Зарагемлі, у межах біля морського узбережжя, і на захід на землі Нефія, на місці першого успадкування їхніх батьків, і таким чином, маючи границі вздовж морського узбережжя.

29 І ще було багато Ламанійців на сході поблизу морського узбережжя, куди Нефійці вигнали їх. І таким чином, Нефійці були майже оточені Ламанійцями; проте Нефійці заволоділи всіма північними ділянками землі, межуючими з пустинею, у верхів'ї ріки Сидон, зі сходу на захід, усюди з боку пустині; на півночі вони дійшли аж до землі, яку вони називали Щедрою.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.

And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.

30 І вона межувала з землею, яку вони називали Спустошення, бо вона була так далеко на північ, що доходила до землі, яка була колись заселеною і зруйнованою, про чії кістки ми говорили, яку було відкрито людьми Зарагемлі і яка була першим місцем їхньої висадки.

31 І вони пішли звідти до південної пустині. Таким чином земля на півночі називалася Спустошення, а земля на півдні називалася Щедра, будучи пустинню, наповненою усілякими дикими звірями всіх видів, частина яких прийшла з землі, що на півночі, по їжу.

32 Так ось, це була відстань тільки півтораденної мандрівки для Нефійця вздовж землі Щедрої і землі Спустошення, з східного моря до західного моря; і таким чином земля Нефія і земля Зарагемлі були майже оточені водою, маючи тільки маленький перешийок землі між землею на півночі і землею на півдні.

33 І сталося, що Нефійці заселили землю Щедру, аж з східного моря до західного моря, і таким чином Нефійці у своїй мудрості, з своїми гвардією і військом, відтіснили Ламанійців на південь, так щоб вони не могли більше мати володінь на півночі, аби вони не могли перебігати на землю на півночі.

34 Тому Ламанійці не могли мати інших володінь, окрім землі Нефія і пустині навколо. Тож це була мудрість Нефійців—оскільки Ламанійці були їхніми ворогами, вони не хотіли зазнавати їхні скорботи з кожного боку, і також, щоб вони могли мати землю, куди вони могли б переходити згідно з своїми бажаннями.

35 І ось я після того як сказав це, повертаюся знову до розповіді про Аммона й Аарона, Омнера і Гімнія, і їхніх братів.

And it bordered upon the land which they called Desolation, it being so far northward that it came into the land which had been peopled and been destroyed, of whose bones we have spoken, which was discovered by the people of Zarahemla, it being the place of their first landing.

And they came from there up into the south wilderness. Thus the land on the northward was called Desolation, and the land on the southward was called Bountiful, it being the wilderness which is filled with all manner of wild animals of every kind, a part of which had come from the land northward for food.

And now, it was only the distance of a day and a half's journey for a Nephite, on the line Bountiful and the land Desolation, from the east to the west sea; and thus the land of Nephi and the land of Zarahemla were nearly surrounded by water, there being a small neck of land between the land northward and the land southward.

And it came to pass that the Nephites had inhabited the land Bountiful, even from the east unto the west sea, and thus the Nephites in their wisdom, with their guards and their armies, had hemmed in the Lamanites on the south, that thereby they should have no more possession on the north, that they might not overrun the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more possessions only in the land of Nephi, and the wilderness round about. Now this was wisdom in the Nephites—as the Lamanites were an enemy to them, they would not suffer their afflictions on every hand, and also that they might have a country whither they might flee, according to their desires.

And now I, after having said this, return again to the account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and their brethren.

## Алма 23

- 1 Ось тоді сталося, що цар Ламанійців розіслав проголошення серед усіх своїх людей, щоб вони не наклали руки на Аммона, або Аарона, або Омнера, або Гімнія, або на когось з їхніх братів, які підуть проповідувати слово Бога, в якому б місці вони не були, в будь-якій частині їхньої землі.
- 2 Так, він розіслав указ серед них, щоб вони не наклали руки на них і не зв'язували їх або кидали їх до в'язниці; не повинні вони також ні плювати на них, ні бити їх, ні виганяти їх з своїх синагог, ні бичувати їх; не повинні вони також кидати камінням у них, але щоб вони мали вільний доступ до їхніх домів, і також до їхніх храмів, і їхніх святилиць.
- 3 І, таким чином, вони можуть іти і проповідувати Слово за своїм бажанням, бо царя було наведено до Господа, і всіх його домочадців; тому він розіслав проголошення по всій землі до свого народу, щоб слово Бога не мало ніяких перешкод, але щоб воно могло розповсюдитися по всій землі, щоб його народ переконався у злочестивості традицій їхніх батьків, і щоб вони переконалися, що вони всі браття, і вони не повинні ні вбивати, ні грабувати, ні красти, ні чинити перелюб, ні чинити всіляку злочестивість.
- 4 І тоді сталося, що після того як цар розіслав це проголошення, то Аарон і його браття ходили від міста до міста, і від одного дому богослужіння до другого, встановлюючи церкви і висвячуючи священників і вчителів по всій землі серед Ламанійців, щоб проповідувати і навчати їх слову Бога; і так вони почали досягати великого успіху.
- 5 І тисячі було приведено до пізнання Господа, так, тисячі було приведено до вірування в традиції Нефійців; і їх було навчено літописам і пророцтвам, які дійшли аж до теперішнього часу.

## Alma 23

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

6 І так само точно, як те, що Господь живий, так само точно те, що всі, хто повірив, або всі, кого було приведено до пізнання істини через проповідування Аммона і його братів, згідно з духом одкровення і пророцтва, і силою Бога, яка творить чудеса в них,—так, я кажу вам, як Господь живий, так усі з Ламанійців, які повірили в їхнє проповідування, і були навернені до Господа, ніколи не відпали.

7 Бо вони стали праведним народом; вони відклали зброю своїх бунтів, щоб не боротися більше проти Бога, а також проти будь-кого з своїх братів.

8 Ось ті, хто був навернений до Господа:

9 Народ Ламанійців, які жили на землі Ізмаїла;

10 І також народ Ламанійців, які жили на землі Міддонії;

11 І також народ Ламанійців, які жили у місті Нефії;

12 І також народ Ламанійців, які жили на землі Шилом, і які жили на землі Шемлон, і в місті Лемуїлі, і в місті Шимніломі.

13 І це є назви міст Ламанійців, які були навернені до Господа; і це є ті, хто відклав зброю їхнього бунту, так, усю їхню зброю війни; і всі вони були Ламанійцями.

14 А Амалекійці не були навернені, крім одного; і також не був ніхто з Амулонійців; але вони закам'яніли своїми серцями, і також серця Ламанійців у тій частині землі, де б вони не жили, так, в усіх їхніх селах і усіх їхніх містах.

15 Отже, ми назвали всі міста Ламанійців, в яких вони покаялися і прийшли до розуміння істини, і були навернені.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

16 І тоді сталося, що цар і ті, які були навернені, за-  
бажали, щоб вони мали ім'я, щоб таким чином во-  
ни могли відрізнитися від їхніх братів; тому цар по-  
радився з Аароном і багатьма священиками про  
ім'я, яке вони повинні взяти собі, щоб вони могли  
відрізнитися.

17 І сталося, що вони назвали себе іменем Анті-  
Нефій-Легії; і вони називалися цим іменем і більше  
не називалися Ламанійцями.

18 І вони стали дуже працьовитим народом; так, і  
вони були дружніми до Нефійців; отже, вони запо-  
чаткували дружні стосунки з ними, і прокляття  
Бога більше не переслідувало їх.

And now it came to pass that the king and those who  
were converted were desirous that they might have a  
name, that thereby they might be distinguished from  
their brethren; therefore the king consulted with Aaron  
and many of their priests, concerning the name that  
they should take upon them, that they might be distin-  
guished.

And it came to pass that they called their names Anti-  
Nephi-Lehies; and they were called by this name and  
were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea,  
and they were friendly with the Nephites; therefore,  
they did open a correspondence with them, and the  
curse of God did no more follow them.



## Алма 24

- 1 І сталося, що Амалекійців, і Амулонійців, і Ламанійців, які були на землі Амулона, а також на землі Гелама, і які були на землі Єрусалима, і в цілому на всій землі навколо, які ще не були навернені і не взяли собі ім'я Анті-Нефій-Легія, підбурювали Амалекійці й Амулонійці до гніву проти їхніх братів.
- 2 Їхня ненависть ставала надзвичайно сильною проти них, аж до того, що вони почали повставати проти свого царя, до того, що вони не хотіли більше, щоб він був їхнім царем; отже, вони підняли зброю проти народу Анті-Нефій-Легія.
- 3 Тоді цар передав царство своєму синові, і він назвав його ім'ям Анті-Нефій-Легій.
- 4 І цар помер того самого року, коли Ламанійці почали робити приготування до війни проти народу Бога.
- 5 Тоді, коли Аммон, і його брати, і всі ті, які прийшли з ним, побачили приготування Ламанійців до знищення їхніх братів, вони прийшли на землю Мідіян, і там Аммон зустрів усіх своїх братів; і звідти вони прийшли на землю Ізмаїла, щоб радити раду з Ламонієм, а також з його братом Анті-Нефій-Легієм, що їм робити, щоб захистити себе проти Ламанійців.
- 6 Тож не було жодної душі серед усіх людей, навернених до Господа, яка б підняла зброю проти своїх братів; ні, вони навіть не хотіли робити ніяких приготувань до війни; так, і також їхній цар наказав їм, щоб вони не робили цього.
- 7 Ось ті слова, які він сказав людям стосовно цієї справи: Я дякую моему Богові, мої улюблені люди, що наш великий Бог у Своїй великодушності послав цих наших братів, Нефійців, до нас, щоб нам проповідувати, і переконати нас у традиціях наших злочестивих батьків.
- 8 І знайте, я дякую моему великому Богові, що Він дав нам частину Свого Духа, щоб пом'якшити наше серця, аби ми започаткували дружні стосунки з цими братами, Нефійцями.

## Alma 24

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

9 І знайте, я також дякую моєму Богові, що започаткувавши ці дружні стосунки, ми переконалися у наших гріхах, і в багатьох убивствах, які ми вчинили.

10 І я також дякую моєму Богові, так, моєму великому Богові за те, що Він дозволив нам, щоб ми могли покаятися в цьому, і також за те, що Він простив нас за багато тих наших гріхів і вбивств, які ми вчинили, і зняв провину з наших сердець через заслуги Його Сина.

11 І ось слухайте, браття мої, оскільки це було все, що ми могли зробити (бо ми були найбільш загубленими з усього людства)—покаятися в усіх наших гріхах і багатьох убивствах, які ми вчинили, і щоб Бог міг зняти їх з наших сердець, бо це було все, що ми могли зробити, щоб покаятися достатньо перед Богом, так, щоб Він зняв з нас заплямованість—

12 Тож, мої найулюбленіші брати, оскільки Бог зняв з нас заплямованість, і наші мечі стали чистими, то не заплямовуймо більше наші мечі кров'ю наших братів.

13 Слухайте, я кажу вам: Ні, утримаймо наші мечі, щоб вони не заплямувалися кров'ю наших братів; бо можливо, якщо ми заплямуємо наші мечі знову, вони не зможуть більше бути омитими дочиста через кров Сина нашого великого Бога, яка буде пролита для Спокути наших гріхів.

14 І великий Бог мав милість до нас, і зробив це відомим нам, щоб ми не загинули; авжеж, і Він зробив це відомим нам заздалегідь, тому що Він любить наші душі, так само як Він любить наших дітей; отже, у Своїй милості Він приходить до нас через Своїх ангелів, щоб план спасіння міг бути відомим нам, так само як наступним поколінням.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

15 О, який же милостивий наш Бог! І ось слухайте, оскільки це було все, що ми могли зробити, щоб наші плями були зняті з нас, і наші мечі було зроблено блискучими, сховаймо їх геть, щоб вони могли залишатися блискучими як свідчення перед нашим Богом в останній день, або в той день, коли нас буде приведено стояти перед Ним, щоб бути судимими, що ми не заплямували наші мечі кров'ю наших братів, оскільки Він дав нам Своє Слово і цим зробив нас чистими.

16 І ось, браття мої, якщо наші браття намагаються знищити нас, знайте, ми сховаємо наші мечі, так, а саме поховаємо їх глибоко в землю, щоб вони могли залишитися блискучими як свідчення того, що ми ніколи не використовували їх, в останній день; і якщо наші браття знищать нас, знайте, ми підемо до нашого Бога і будемо спасеними.

17 І тоді сталося, що коли цар закінчив ці промови, і всіх людей було зібрано разом, вони взяли свої мечі, і всю зброю, яка використовувалася для пролиття людської крові, і вони заховали їх глибоко в землю.

18 І це вони зробили, бо то було, на їхній погляд, свідченням перед Богом, а також перед людьми, що вони ніколи не використають зброю знову для пролиття людської крові; і це вони зробили, підтверджуючи і складаючи завіт з Богом, що ніж пролити кров їхніх братів, вони краще віддадуть свої власні життя; і ніж відібрати у брата, вони краще дадуть йому; і ніж проводити свої дні у неробстві, вони краще будуть трудитися багато своїми власними руками.

19 І таким чином ми бачимо, що коли цих Ламанійців було приведено до того, що вони повірили і пізнали істину, вони були стійкими, навіть краще прийняли б смерть, ніж учинили гріх; і так ми бачимо, що вони поховали свою зброю миру, тобто вони поховали зброю війни заради миру.

20 І сталося, що їхні брати, Ламанійці, робили приготування до війни і підійшли до землі Нефія з метою знищити царя і поставити іншого замість нього, і також з метою знищити народ Анті-Нефій-Легія з цієї землі.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

21 Тоді, коли люди побачили, що вони йдуть проти них, вони вийшли назустріч їм, і припали до землі перед ними, і почали прикликати ім'я Господа; і так вони були в цьому положенні, коли Ламанійці почали нападати на них, і почали вбивати їх мечем.

22 І таким чином, не зустрівши ніякого опору, вони вбили тисячу і п'ять з них; і ми знаємо, що вони благословенні, бо вони відійшли, щоб жити з своїм Богом.

23 Тоді, коли Ламанійці побачили, що їхні браття не тікають від меча, а також не відвертаються ні праворуч, ні ліворуч, але що вони будуть лежати і гинути і хвалити Бога навіть у мить самої загибелі від меча—

24 Тоді, коли Ламанійці побачили це, вони припинили вбивати їх; і було багато таких, чії серця були сповнені почуттів за тих їхніх братів, які впали від меча, бо вони покалися в тому, що вони вчинили.

25 І сталося, що вони кинули свою зброю війни, і не захотіли братися за неї знову, бо вони мучилися за вбивства, які вони вчинили; і вони схилилися до землі так само, як їхні браття; покладаючись на милості тих, чия зброя була піднята, щоб убити їх.

26 І сталося, що до людей Бога приєдналося того дня більше, ніж та кількість людей, яких було вбито; а ті, кого було вбито, були праведними людьми, тому ми не маємо причини сумніватися, що вони були спасенні.

27 І не було жодного злочестивого чоловіка серед них; але було більше тисячі приведених до пізнання істини; отже ми бачимо, що Господь діє різними шляхами для спасіння Свого народу.

28 Тож більшість тих Ламанійців, які вбили так багато своїх братів, були Амалекійцями й Амулонійцями, більшість з яких були за чином Негора.

29 Ось, серед тих, хто приєднався до людей Господа, не було жодного з Амалекійців або Амулонійців, або хто був за чином Негора, але вони були справжніми нащадками Ламана і Лемуїла.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.

Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.

Now, among those who joined the people of the Lord, there were none who were Amalekites or Amulonites, or who were of the order of Nehor, but they were actual descendants of Laman and Lemuel.

30 І таким чином ми можемо чітко визначити, що після того як люди один раз були просвітлені Духом Бога і мали велике знання про те, що стосується праведності, а потім відпали до гріха і провини, вони стають ще більше закаменілими, і таким чином їхній стан стає ще гіршим, ніж коли б вони ніколи не знали цього.

And thus we can plainly discern, that after a people have been once enlightened by the Spirit of God, and have had great knowledge of things pertaining to righteousness, and then have fallen away into sin and transgression, they become more hardened, and thus their state becomes worse than though they had never known these things.

## Алма 25

- 1 І ось тоді сталося, що ті Ламанійці ще більше розсердилися, бо вони вбили їхніх братів; тому вони поклялися помститися Нефійцям; і вони не чинили більше спроб убити людей Анти-Нефій-Легія в той час.
- 2 Але вони взяли своє військо й пішли до границь землі Зарагемлі, й напали на людей, які були на землі Аммонійга, й знищили їх.
- 3 І після цього вони мали багато битв з Нефійцями, під час яких їх було вигнано і вбито.
- 4 І серед Ламанійців, яких було вбито, було майже все сім'я Амулона і його братів, які були священиками Ноя, і їх було вбито руками Нефійців;
- 5 І решта, яка втекла у східну пустиню, і узурпувала владу й повноваження над Ламанійцями, зробила так, що більшість Ламанійців мала загинути у вогні через своє вірування—
- 6 Бо багато хто з них, після того як вони зазнали багатьох втрат і також багатьох страждань, почали збуджуватися до згадки слів, які Аарон і його брати проповідували їм на їхній землі; тому вони почали зневірюватися у традиціях своїх батьків, і вірити в Господа, і в те, що Він дав велику силу Нефійцям; і таким чином було багато з них навернено в пустині.
- 7 І сталося, що ті правителі, які були рештою дітей Амулона, наказали, щоб їх було віддано на смерть, так, усіх тих, хто вірив у це.
- 8 Тож це мучеництво стало причиною того, що багато їхніх братів було збуджено до гніву; і почалися суперечки в пустині; і Ламанійці почали полювати на сім'я Амулона і його братів і почали вбивати їх; і вони втекли у східну пустиню.
- 9 І ось на них досі полюють Ламанійці. Таким чином збулися слова Авінадія, які він сказав про сім'я священиків, які зробили так, щоб він прийняв смерть від вогню.

## Alma 25

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

10 Бо він сказав їм: Що ви зробите мені, то буде символом того, що настане.

11 І ось Авінадій був першим, хто вистраждав смерть від вогню за свою віру в Бога; тож ось те, що він мав на увазі, що багато хто прийме смерть від вогню, так як він її прийняв.

12 І він сказав священикам Ноя, що їхнє сім'я зробить так, що багато кого буде віддано на смерть, у той самий спосіб, що і його, і що їх буде розсіяно за межами і вбито, так само як вівцю, яка не має пастиря, виганяють і вбивають дикі звірі; і ось знайте, ці слова справдилися, бо їх було вигнано Ламанійцями, і на них полювали, і їх били.

13 І сталося, що коли Ламанійці побачили, що вони не можуть пересилити Нефійців, вони повернулися знову на свою власну землю; і багато хто з них прийшов жити на землю Ізмаїла і на землю Нефія, і приєднався до людей Бога, якими були люди Анті-Нефій-Легія.

14 І вони також поховали свою зброю війни, так само, як зробили їхні браття, і вони стали праведним народом; і вони йшли шляхами Господа, і старанно виконували Його заповіді і Його устави.

15 Так, і вони виконували закон Мойсея; бо було необхідно, щоб вони виконували закон Мойсея все-таки, бо він не повністю був виконаний. Але незважаючи на закон Мойсея, вони чекали на пришествя Христа, вважаючи, що закон Мойсея був символом Його пришествия, і віруючи в те, що вони повинні додержуватися тих зовнішніх відправ до тих пір, коли Його буде відкрито їм.

16 Тож вони не думали, що спасіння приходить через закон Мойсея; але закон Мойсея служить, щоб підсилувати їхню віру в Христа; і таким чином вони зберігали надію через віру у вічне спасіння, покладаючись на дух пророцтва, який говорив про те, що станеться.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.

17      І ось знайте, Аммон, і Аарон, і Омнер, і Гімній, і їхні браття раділи надзвичайно через успіх, який вони мали серед Ламанійців, побачивши, що Господь давав їм відповідно до їхніх молитов, і що Він також виконав Своє слово для них у всіх подробицях.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.



## Алма 26

- 1 І ось, це є слова Аммона до його братів, якими говориться таке: Мої братове і мої браття, слухайте, я кажу вам, яка велика причина є в нас, щоб радіти; бо хіба ми могли гадати, коли ми вийшли з землі Зарагемлі, що Бог дарує нам такі великі благословення?
- 2 І ось, я питаю, якими великими благословеннями Він нас нагородив? Чи можете ви сказати?
- 3 Слухайте, я відповім вам; наші браття, Ламанійці, були в темряві, так, саме в найтемнішій безодні, але слухайте, як багато з них приведено побачити дивовижне світло Бога! І це є благословення, яке було даровано нам, щоб нас було зроблено знаряддям у руках Бога для виконання цієї великої роботи.
- 4 Дивіться, тисячі з них утішаються, і їх приведено до пастви Бога.
- 5 Дивіться, нива дозріла, і благословенні ви, бо ви встромили серпа і жали з усієї сили, так, цілісінський день ви трудилися; і подивіться на кількість снопів! І їх буде зібрано у житницю, щоб вони не перевелися.
- 6 Так, їх не поб'є бурею в останній день; так, і не будуть вони розвіяні вихором; але коли буря прийде, їх буде зібрано разом у їхньому місці, щоб буря не могла проникнути до них; так, і не будуть вони вигнані суворими вітрами туди, куди тільки ворог забажає віднести їх.
- 7 Але знайте, вони в руках Господаря жніва, і вони Його; і Він піднесе їх в останній день.
- 8 Благословенне ім'я нашого Бога; заспіваймо Йому хвалу, так, складімо дяку Його святому імені, бо Він чинить праведність завжди.
- 9 Бо якби ми не вийшли з землі Зарагемлі, ці наші ніжно любимі браття, які так ніжно люблять нас, досі ще б мучилися ненавистю до нас, так, і вони також були б незнайомцями для Бога.

## Alma 26

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

10 І сталося, що коли Аммон промовив ці слова, його брат Аарон докоряв йому, кажучи: Аммене, я боюся, що твоя радість привела тебе аж до вихвалювання.

11 Але Аммон сказав йому: Я не вихваляюся ні своєю власною силою, ані своєю власною мудрістю; але знай, моя радість повна, так, моє серце наповнене по вінця радістю, і я втішуся в моєму Богові.

12 Авжеж, я знаю, що я ніщо; щодо моєї сили я слабкий; отже, я не буду вихвалитися собою, але я буду хвалитися моїм Богом, бо в Його силі я можу зробити все; так, знайте, багато сильних чудес ми вчинили на цій землі, за які ми будемо хвалити Його ім'я завжди.

13 Знайте, скільки тисяч наших братів визволив Він від мук пекла; і вони приведені, щоб співати викупительну любов, і все це через силу Його слова, яка в нас, отже, хіба ми не маємо великої причини радіти?

14 Так, ми маємо причину хвалити Його завжди, бо Він є Всевишній Бог, і звільнив наших братів від ланцюгів пекла.

15 Так, вони були оточені вічною темрявою і знищенням; але бачите, Він привів їх до Свого вічного світла, так, до вічного спасіння; і вони оточені незрівнянною щедрістю Його любові; так, і ми були знаряддям у Його руках для виконання цієї величної і дивовижної роботи.

16 Тому хвалімося, так, ми будемо хвалитися Господом; так, ми будемо втішатися, бо наша радість повна; так, ми будемо уславлювати нашого Бога завжди. Слухайте, хто може занадто хвалитися Господом? Так, хто може сказати надто багато про Його велику силу, і про Його милість, і про Його довготерпіння щодо дітей людських? Слухайте, я кажу вам, я не можу висловити й найменшої частки того, що я відчуваю.

17 Хто міг гадати, що наш Бог буде таким милосердним, щоб витягти нас з нашого жахливого, грішного і розбещеного стану?

18 Дивіться, ми ходили всюди саме в гніві, з сильними погрозами, щоб знищити Його церкву.

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

19 О, тоді чому Він не призначив нас до жахливого знищення, так, чому Він не дозволив мечеві Його правосуддя впасти на нас, і не прирік нас на вічний відчай?

20 О, моя душа нібито майже відлітає від цієї думки. Бачите, Він не застосував Своє правосуддя до нас, але у Своїй великій милості переніс нас через ту вічну прірву смерті і нещастя, аж до спасіння наших душ.

21 І ось слухайте, браття мої, яка тілесна людина тут є, що знає це? Я кажу вам, немає нікого, хто б знав це, за винятком тих, хто розкаюється.

22 Авжеж, той хто розкаюється, і діє згідно з вірою, і творить добрі діла, і молиться постійно й безупинно—таким дано пізнати таємниці Бога; авжеж, таким буде дано відкрити те, що ніколи не було відкрито; так, і таким буде дано привести тисячі душ до покаяння, саме так, як це було дано нам привести цих наших братів до покаяння.

23 Тож чи пам'ятаєте ви, мої браття, як ми сказали нашим браттям на землі Зарагемлі, що ми йдемо на землю Нефія проповідувати нашим браттям, Ламанійцям, і вони насміхалися з нас з презирством?

24 Бо вони казали нам: Чи припускаєте ви, що можете привести Ламанійців до пізнання істини? Чи припускаєте ви, що можете переконати Ламанійців у неправильності традицій їхніх батьків, коли вони такий твердоший народ; чиї серця втішаються у кровопролитті; чиї дні було проведено у найбільших беззаконнях; чиї шляхи були шляхами грішника від початку? Тож мої браття, ви пам'ятаєте, що такою була їхня розмова.

25 І більш того, вони сказали: Візьмімо зброю проти них, щоб знищити їх і їхні беззаконня з цієї землі, доки вони не напали на нас і не знищили нас.

26 Але бачите, мої улюблені браття, ми прийшли в пустиню не з наміром знищити наших братів, але з наміром, що можливо ми можемо спасти кілька їхніх душ.

Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.

And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.

Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiff-necked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.

27 Тож коли наші серця були пригнічені, і ми вже збиралися повернути назад, ось, Господь заспокоїв нас і сказав: Ідіть до ваших братів, Ламанійців, і зносьте з терпінням ваші страждання, і Я дам вам успіх.

28 І ось бачите, ми прийшли і пішли серед них; і ми були терплячими в наших стражданнях, і ми перестраждали всі злидні; так, ми мандрували від хати до хати, покладаючись на милості світу—не тільки на милості одного світу, але й на милості Бога.

29 І ми входили в їхні доми і вчили їх, і ми вчили їх на їхніх вулицях; так, і ми вчили їх на їхніх пагорбах; і ми також входили в їхні храми і в їхні синагоги і вчили їх; і нас виганяли, і з нас сміялися, і на нас плювали, і били нас по щоках; і в нас кидали камінням, і хапали нас і зв'язували міцними мотузками, і кидали до в'язниць; і через силу і мудрість Бога нас було знову визволено.

30 І ми знесли всілякі скорботи, і все це, щоб, можливо, бути засобом спасіння якоїсь душі; і ми гадаємо, що наша радість була б повною, якби, можливо, ми могли бути засобом спасіння якоїсь душі.

31 Тож бачите, ми можемо подивитися і побачити плоди наших зусиль; і хіба їх мало? Я кажу вам: Ні, їх багато; так, і ми можемо свідчити про їхню щирість, через їхню любов до своїх братів, і також до нас.

32 Бо знайте, вони б краще пожертвували своїм життям, ніж позбавили життя свого ворога; і вони поховали свою зброю війни глибоко в землю через їхню любов до своїх братів.

33 І ось слухайте, я кажу вам, чи була така велика любов на усій землі? Слухайте, я скажу вам: Ні, не було, навіть серед Нефійців.

34 Бо знайте, вони хотіли взяти зброю проти своїх братів; вони не хотіли дозволити, щоб їх самих було вбито. Але подивіться, як багато з цих віддали своє життя; і ми знаємо, що вони відійшли до свого Бога через їхню любов і через їхню ненависть до гріха.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

35 Тож чи не маємо ми причини радіти? Так, я кажу вам, ніколи не було людей, у яких була така велика причина радіти, як у нас, з тих пір як світ почався; так, і моя радість підлітає аж до вихваляння через мого Бога; бо Він має всю силу, всю мудрість, і все розуміння; Він розуміє все, і Він милостива Істота, навіть до спасіння, для тих, хто покається і повірить в Його ім'я.

36 Тож якщо це вихваляння, тоді я буду вихвалитися; бо це моє життя і моє світло, моя радість і моє спасіння, і моє викуплення від вічного горя. Так, благословенне ім'я мого Бога, Який був дбайливим до цього народу, який є вітою дерева Ізраїля, і був загублений від його тіла в чужу землю; так, я кажу, благословенне ім'я Бога мого, Який був дбайливим до нас, мандрівників у чужій землі.

37 Тож мої браття, ми бачимо, що Бог є дбайливим до кожного народу, на якій би землі вони не були; так, Він рахує Свій народ, і Його надра милості є над усією землею. Тож це і є моя радість і моя велика молитва подяки; так, і я буду складати дяку моему Богові завжди. Амінь.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

## Алма 27

- 1 Ось сталося, що коли ті Ламанійці, які пішли на війну проти Нефійців, дізналися, після їхніх багатьох зусиль знищити їх, що даремно було шукати їхнього знищення, вони повернулися знову на землю Нефія.
- 2 І сталося, що Амалекійці через свої втрати були надзвичайно розлючені. І коли вони побачили, що не можуть помститися Нефійцям, вони почали підбурювати народ у злобі проти їхніх братів, народу Анти-Нефій-Легія; тому вони почали знову знищувати їх.
- 3 Тоді цей народ знову відмовився взяти свою зброю, і вони дозволили, щоб їх було вбито відповідно до бажань їхніх ворогів.
- 4 Тож коли Аммон і його брати побачили ці діяння знищення серед тих, кого вони так ніжно любили, і серед тих, хто так ніжно любив їх,—бо до них ставилися так, нібито вони були ангелами, посланими від Бога, щоб спасти їх від вічного знищення,—отже, коли Аммон і його брати побачили це велике діяння знищення, вони були зворушені співчуттям, і вони сказали цареві:
- 5 Зберімо разом цих людей Господа, і ходімо на землю Зарагемлі до наших братів Нефійців, і тікаймо від рук наших ворогів, щоб нас не було знищено.
- 6 Але цар сказав їм: Слухайте, Нефійці знищать нас за численні вбивства і гріхи, які ми вчинили проти них.
- 7 І Аммон сказав: Я піду і спитаю в Господа, і якщо Він скаже нам піти до наших братів, чи підете ви?
- 8 І цар сказав йому: Так, якщо Господь скаже нам піти, ми підемо до наших братів, і ми будемо їхніми рабами до тих пір, поки не відшкодуємо їм за численні вбивства і гріхи, які ми вчинили проти них.
- 9 Але Аммон сказав йому: Це проти закону наших братів, який був установлений моїм батьком, щоб були які-небудь раби серед них; тому ходімо і покладімося на милості наших братів.

## Alma 27

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

10 Але цар сказав йому: Спитай у Господа, і якщо Він скаже нам іти, ми підемо; інакше ми загинемо на цій землі.

11 І сталося, що Аммон пішов і спитав у Господа, і Господь сказав йому:

12 Виведи цих людей з цієї землі, щоб вони не загинули; бо Сатана має великий вплив на серця Амалекійців, які підбурюють Ламанійців гніватися на своїх братів так, щоб убивати їх; тому виходь з цієї землі; і благословенні ці люди в цьому поколінні, бо я збережу їх.

13 І тоді сталося, що Аммон пішов і переказав цареві всі слова, які Господь сказав йому.

14 І вони зібрали разом усіх своїх людей, так, усіх людей Господа, і зібрали разом усі свої отари і стада, і пішли з цієї землі, і прийшли у пустиню, яка відділяла землю Нефія від землі Зарагемлі, і перейшли до границь землі.

15 І сталося, що Аммон сказав їм: Слухайте, я і мої браття підуть на землю Зарагемлі, а ви залишитесь тут, поки ми не повернемося; і ми випробуємо серця наших братів, чи захочуть вони, щоб ви прийшли на їхню землю.

16 І сталося, що коли Аммон ішов на цю землю, він і його браття зустріли Алму, на тому місці, про яке було сказано; і знайте, це була радісна зустріч.

17 Тож радість Аммона була настільки великою, що він був переповнений нею; так, його було поглинуто в радості його Бога, аж до виснаження його сили; і він знову впав на землю.

18 Тож хіба то не була надзвичайна радість? Знайте, це радість, яку ніхто не отримає, якщо він справді не розкається і не буде покірно прагнути щастя.

19 Тож радість Алми від зустрічі з своїми братами була справді великою, а також радість Аарона, Омнера і Гімнія; але ось їхня радість не була такою, щоб перевищувати їхню силу.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

20 І тоді сталося, що Алма провів своїх братів назад на землю Зарагемлі; аж до свого власного дому. І вони пішли і розповіли головному судді все, що трапалося з ними на землі Нефія, серед їхніх братів, Ламанійців.

21 І сталося, що головний суддя розіслав проголошення по всій землі, бажаючи голосу народу щодо прийняття їхніх братів, які були народом Анти-Нефій-Легія.

22 І сталося, що голос народу дійшов, кажучи: Ось, ми віддамо землю Єршона, яка на сході біля моря, яка межує з землею Щедрою, яка є на південь від землі Щедрої; і ця земля Єршона є тією землею, яку ми віддамо нашим братам у спадщину.

23 І знайте, ми поставимо наше військо між землею Єршона і землею Нефія, щоб ми могли захистити наших братів на землі Єршона; і це ми робимо для наших братів, ураховуючи їхній страх підняти зброю проти своїх братів, щоб не вчинити гріха; і цей їхній великий страх прийшов через їхнє тяжке покаяння, яке вони мали, враховуючи багато їхніх убивств і їхню жахливу злочестивість.

24 І ось знайте, це ми зробимо для наших братів, щоб вони могли успадкувати землю Єршона; і ми будемо охороняти їх від їхніх ворогів нашою зброєю за умови, що вони дадуть нам частину свого майна, щоб допомогти нам, аби ми могли утримувати наше військо.

25 Тоді сталося, що коли Аммон почув це, він повернувся до народу Анти-Нефій-Легія, і також Алма з ним, до пустині, де вони поставили свої намети, і оголосив їм усе це. І Алма також розповів їм про своє навернення, з Аммоном і Аароном, і його братами.

26 І сталося, що це викликало велику радість серед них. І вони спустилися до землі Єршона, і взяли у володіння землю Єршона; і Нефійці називали їх народом Аммона; отже, вони так іменувалися з того часу.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.



- 27 І вони були серед народу Нефія, і також причислялися до людей, які були від церкви Бога. І вони також відзначалися своєю ревністю у ставленні до Бога, а також до людей; бо вони були цілком чесні і відверті в усьому; і вони були стійкими у вірі в Христа, аж до самого кінця.
- 28 І вони дивилися на кровопролиття серед своїх братів з відразою; і їх ніколи не можна було примусити підняти зброю проти своїх братів; і вони ніколи не дивилися на смерть з якою-небудь мірою жаху через їхню надію і погляди на Христа і воскресіння; отже, смерть була поглинута для них перемогою Христа над нею.
- 29 Отже, вони б краще знесли смерть у найгірший і найтяжчий спосіб, який тільки міг бути заподіяний їхніми братами, ніж вони взяли б меч або криву шаблю, щоб ударити їх.
- 30 І таким чином вони були старанним і улюбленим народом, високо благословенним народом Господа.

And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.

And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.

Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.

And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

## Алма 28

- 1 І ось сталося, що після того як люди Аммона поселилися на землі Єршона, і церкву також було встановлено на землі Єршона, і військо Нефійців було поставлено навколо землі Єршона, так, по всіх межах навколо землі Зарагемлі; знайте, військо Ламанійців переслідувало їхніх братів у пустині.
- 2 І так сталася величезна битва; так, саме така, якої ще ніколи не знали серед усіх людей на землі від тих пір, як Легій залишив Єрусалим; так, і десятки тисяч Ламанійців було вбито і розсіяно повсюди.
- 3 Так, і також було величезне кровопролиття серед людей Нефія; проте Ламанійців було вигнано і розсіяно, і народ Нефія повернувся знову на свою землю.
- 4 І ось тоді настав час, коли було чути великий плач і голосіння по всій землі, серед усіх людей Нефія—
- 5 Так, волення вдів, які оплакують своїх чоловіків, а також батьків, які оплакують своїх синів, і дочка брата, так, і брат батька; і таким чином плач було чути серед усіх їх, оплакування своїх рідних, яких було вбито.
- 6 І ось тоді справді був сумний день; так, час похмури, і час великого посту і молитви.
- 7 І так закінчився п'ятнадцятий рік правління суддів над народом Нефія;
- 8 І це розповідь про Аммона і його братів, про їхні мандрівки на землі Нефія, їхні страждання на цій землі, їхні печалі, і їхні скорботи, і їхні незбагненні радощі, і щирий прийом і безпеку братів на землі Єршона. І тепер нехай Господь, Викупитель усіх людей, благословить їхні душі назавжди.
- 9 І це є розповідь про війни і суперечки між Нефійцями, а також про війни між Нефійцями і Ламанійцями; і п'ятнадцятий рік правління суддів закінчився.
- 10 І від першого року до п'ятнадцятого сталося знищення багатьох тисяч життів; так, цей час приніс жахливе видовище кровопролиття.

## Alma 28

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.

11 І тіла багатьох тисяч лежать глибоко в землі, в той час коли тіла багатьох тисяч розсипаються в купах на лиці землі; так, і багато тисяч оплакують втрату своїх рідних, бо вони мають причину боятися, згідно з обіцаннями Господа, що вони будуть приречені на нескінченне горе.

12 У той час, коли багато тисяч дійсно оплакують втрату своїх рідних, усе ж таки вони втішаються і радіють надією, і навіть знають, згідно з обіцаннями Господа, що вони встануть, щоб жити праворуч від Бога, в щасті, яке ніколи не скінчиться.

13 І так ми бачимо, яка велика нерівність людини через гріх і провину, і силу диявола, яка приходить через підступні плани, які він вигадав, щоб піймати в пастку серця людей.

14 І так ми бачимо великий заклик до людей старанно трудитися на виноградниках Господа; і так ми бачимо велику причину сумувати, і також радіти—сум через смерть і знищення серед людей, а радість через світло Христа, що веде до життя.

And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are moldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing—sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.

## Алма 29

- 1 О, якби я був ангелом і міг би мати бажання в моєму серці, щоб я міг піти і говорити сурмою Бога, таким голосом, щоб похитнути землю, і закликати до покаяння кожний народ!
- 2 Так, я проголошував би кожній душі, нібито голосом грому, покаяння і план викуплення, що вони повинні покаятися і прийти до нашого Бога, щоб не було більше смутку на всьому лиці землі.
- 3 Але ось, я є людина, і грішу в моєму бажанні; бо я повинен бути задоволений тим, чим Господь наділив мене.
- 4 Я не повинен розривати в моїх бажаннях тверду постанову справедливого Бога, бо я знаю, що Він дарує людям згідно з їхнім бажанням, чи то є смерть, чи то є життя; так, я знаю, що Він наділяє людей, так, постановляє їм постанови, які є незмінними, згідно з їхніми бажаннями, чи то вони до спасіння, чи до знищення.
- 5 Так, і я знаю, що добро й зло стало перед усіма людьми; той, хто не відрізняє добра від зла, є невинним; але той, хто знає, що таке добро й зло, тому дається згідно з його бажаннями, чи то він бажає добра або зла, життя або смерті, радості або мук сумління.
- 6 Тож усвідомлюючи, що я знаю це, чому я повинен бажати більше, ніж виконувати роботу, до якої я був покликаний?
- 7 Чому я повинен бажати бути ангелом, щоб я міг говорити до всіх кінців землі?
- 8 Бо ось, Господь дає усім народам з їхнього власного народу і язика навчати Його Слову, так, у мудрості, все, що Він вважає необхідним, щоб вони мали; тому ми бачимо, що Господь радить в мудрості, згідно з тим, що є справедливим та істинним.
- 9 Я знаю те, що заповів мені Господь, і я пишаюся цим. Я не пишаюся собою, але я пишаюся тим, що Господь заповів мені; так, і тим я пишаюся, що, мабуть, я можу бути знаряддям у руках Бога, щоб привести яку-небудь душу до покаяння; і в цьому моя радість.

## Alma 29

O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!

Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.

But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.

I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.

Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.

Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?

Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?

For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.

I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

10 І знайте, коли я бачу багатьох моїх братів, які розкаюються і приходять до Господа Бога свого, тоді моя душа сповнюється радістю; тоді я згадую, що Господь зробив для мене, так, а саме, що Він почув мою молитву; так, тоді я згадую Його милосердну руку, яку Він простер до мене.

11 Так, і я також згадую неволю моїх батьків; бо я напевно знаю, що Господь визволив їх з залежності, і цим Він установив Свою церкву; так, Господь Бог, Бог Авраама, Бог Ісака і Бог Якова визволив їх з залежності.

12 Так, я завжди пам'ятав неволю моїх батьків; і що Той Самий Бог, Який визволив їх від рук Єгиптян, визволив їх від залежності.

13 Так, і що Той Самий Бог установив Свою церкву серед них; так, і що Той Самий Бог покликав мене святим покликанням проповідувати Слово цьому народові, і дав мені великі успіхи, через які моя радість повна.

14 Але я радію не тільки через мій власний успіх, але моя радість є повнішою через успіхи моїх братів, які були на землі Нефія.

15 Знайте, вони трудилися надзвичайно і принесли багато плодів; і якою великою буде їхня винагорода!

16 Тепер, коли я думаю про успіхи цих моїх братів, моя душа відлітає, аж до того, що відділяється від тіла, начебто так є, такою великою є моя радість.

17 І тепер нехай Бог дарує їм, моїм братам, щоб вони могли сидіти в царстві Бога; так, а також усі ті, хто є плодом їхніх зусиль, щоб вони більше не залишали Його, але щоб вони могли прославляти Його завжди. І нехай Бог дасть, щоб це було зроблено відповідно до моїх слів, саме так, як я сказав. Амінь.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!

Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

## Алма 30

- 1 Слухайте, тоді сталося, що після того як народ Аммона поселився на землі Єршона, так, і також після того як Ламанійців було вигнано з землі, і їхніх мертвих було поховано людьми цієї землі—
- 2 Тож їхніх мертвих було незліченно через величину їхнього числа; також і мертвих Нефійців було незліченно—але сталося, після того як вони поховали своїх мертвих, а також після днів посту, і оплакування, і молитви (а було це шістнадцятого року правління суддів над народом Нефія), встановився тривалий мир по всій землі.
- 3 Так, і люди стежили за тим, щоб виконувати заповіді Господа; і вони були ретельними у виконанні обрядів Бога згідно з законом Мойсея; бо їх було навчено виконувати закон Мойсея, доки він не викониться.
- 4 І так люди не мали неспокою весь шістнадцятий рік правління суддів над народом Нефія.
- 5 І сталося, що на початку сімнадцятого року правління суддів був довготривалий мир.
- 6 Але сталося, що наприкінці сімнадцятого року, прийшов чоловік на землю Зарагемлі, і був він антихрист, бо він почав проповідувати людям проти пророцтв, які було сказано пророками, про пришествя Христа.
- 7 Тож не було ніякого закону проти людських вірувань; бо це було прямо протилежно заповідям Бога, щоб був закон, який приводив би людей до нерівних умов.
- 8 Бо так говорить писання: Виберіть собі сьогодні, кому будете служити.
- 9 Тож якщо людина бажала служити Богові, це було її правом; або, іншими словами, якщо вона вірила в Бога, це було її правом служити Йому; але якщо вона не вірила в Нього, не було такого закону, щоб покарати її.

## Alma 30

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

10 Але якщо вона вбивала, її карали на смерть; і якщо вона грабувала, її також карали; і якщо вона крала, її також карали; і якщо вона чинила перелюб, її також карали; так, за всю цю злочестивість їх карали.

11 Бо був такий закон, що людей засуджували за їхніми злочинами. Проте не було закону проти людських вірувань; тому людину карали тільки за злочини, які вона вчинила; отже, у всіх людей були рівні умови.

12 А цей антихрист, чиє ім'я було Коригор (і закон не мав влади над ним), почав проповідувати людям, що не повинно бути ніякого Христа. І так він проповідував, кажучи:

13 О ви, які зв'язані безглуздою і марною надією, навіщо ви впрягаєте себе в ярмо таких дурниць? Навіщо ви шукаєте Христа? Адже жодна людина не може знати про те, що має статися.

14 Слухайте, те, що ви називаєте пророцтвами, що, як ви кажете, передається святими пророками, слухайте, це є безглузді традиції ваших батьків.

15 Як ви знаєте про їхню достовірність? Слухайте, ви не можете знати про те, чого не бачите; отже, ви не можете знати, чи буде такий Христос.

16 Ви чекаєте і кажете, що бачите відпущення ваших гріхів. Але дивіться, це наслідок божевільного розуму; і це божевілья вашого розуму приходить через традиції ваших батьків, які ведуть вас геть до віри в те, що не є так.

17 І ще багато такого він говорив їм, кажучи їм, що не може бути Спокути, здійсненої за гріхи людей, але кожній людині живеться в цьому житті згідно з умінням особи; тому кожна людина процвітає відповідно до свого генія, і що кожна людина перемагає відповідно до своєї сили; і що б людина не зробила, то не є злочин.

18 І так він проповідував їм, відводячи серця багатьох, приводячи їх підняти голови свої у своїй злочестивості, так, ведучи багатьох жінок, а також чоловіків, до вчинення розпусти—кажучи їм, що коли людина мертва, то настає кінець їй.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms—telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

19 Тож цей чоловік пішов також на землю Єршона проповідувати таке серед людей Аммона, які колись були народом Ламанійців.

20 Але знайте, вони були мудрішими, ніж багато хто з Нефійців; бо вони взяли його, і зв'язали його, і привели його до Аммона, який був первосвященником над тим народом.

21 І сталося, що він наказав, щоб його вивели з цієї землі. І він прийшов на землю Гедеона, і почав проповідувати їм також; і тут він не мав такого великого успіху, бо його було схоплено, і зв'язано, і приведено до первосвященника, і також до головного судді цієї землі.

22 І сталося, що первосвященик сказав йому: Навіщо ти ходиш усюди, перекручуючи шляхи Господа? Навіщо ти вчиш цей народ, що не буде ніякого Христа, щоб перервати їхні радощі? Навіщо ти заперечуєш усі пророцтва святих пророків?

23 Тож ім'я цього первосвященника було Гіддона. І Коригор сказав йому: Тому, що я не навчаю безглуздим традиціям ваших батьків, і тому, що я не вчу цей народ зв'язувати себе безглуздими обрядами і відправами, які започатковані давніми священиками, щоб узурпувати владу і повноваження над ними, щоб тримати їх у незнанні, щоб вони не могли підняти свої голови, але були принижені згідно з твоїми словами.

24 Ви кажете, що цей народ є вільним народом. Слухайте, я кажу, що вони у залежності. Ви кажете, що ті давні пророцтва істинні. Ось, я кажу, що ви не знаєте, чи вони істинні.

25 Ви кажете, що цей народ є винним і павшим народом через провину батька. Слухайте, я кажу, що дитина не винна через своїх батьків.

26 І ви також кажете, що прийде Христос. Але ось, я кажу, що ви не знаєте, чи буде Христос. І ви також кажете, що Його буде вбито за гріхи світу—

Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—



27 І таким чином ведете цей народ за безглуздими традиціями ваших батьків, і згідно з вашими власними бажаннями; і ви тримаєте їх у покорі, саме так, немовби в неволі, щоб ви могли насичуватися трудами їхніх рук, щоб вони не наважувалися підвести очі з сміливістю, і щоб вони не наважувалися користуватися своїми правами і привілеями.

28 Так, вони не наважуються користуватися тим, що є їхнім власним, щоб не образити своїх священників, які впрягають їх у ярмо згідно з своїми бажаннями, і змусили їх повірити з допомогою їхніх традицій, і їхніх снів, і їхніх примх, і їхніх видінь, і їхніх удаваних таємниць, що вони, якщо не вчинять згідно з своїми словами, образять якусь невідому істоту, яку вони називають Богом,— істоту, яку ніколи не бачили і не знали, якої ніколи не було і ніколи не буде.

29 Тоді, коли первосвященик і головний суддя побачили закам'янілість його серця, так, коли вони побачили, що він кривдить навіть проти Бога, вони не відповіли на його слова; але вони наказали, щоб його зв'язали; і вони передали його в руки служників і відправили його до землі Зарагемлі, щоб його привели до Алми, і головного судді, який був правителем усієї землі.

30 І сталося, що коли його було приведено до Алми і головного судді, він продовжував те саме, що він робив на землі Гедеона; так, він продовжував блюзнірити.

31 І він підвищував свій голос у пишномовних словах перед Алмою, і кривдив священників і вчителів, звинувачуючи їх у тому, що ведуть людей за дурними традиціями їхніх батьків заради насичення трудами народу.

32 Тоді Алма сказав йому: Ти знаєш, що ми не насичуємося за рахунок праці цього народу; бо, ось, я працював аж від початку правління суддів і дотепер своїми власними руками для свого утримання, незважаючи на мої численні мандрівки по всій цій землі, щоб проголошувати слово Бога моєму народові.

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

33 І, незважаючи на те, що я виконував багато роботи у церкві, я ніколи не отримав навіть жодного сеніна за свою роботу; так само як і мої браття, за винятком того, що було в суді; і тоді ми отримували тільки згідно з законом за наш час.

34 І ось, якщо ми не отримуємо нічого за нашу роботу в церкві, яка нам користь працювати в церкві, крім того, щоб проголошувати істину, щоб ми могли втішатися радістю наших братів?

35 Тоді навіщо ти говориш, що ми проповідуємо цьому народові, щоб мати вигоду, коли ти сам знаєш, що ми не отримуємо ніякої вигоди? І ось, чи ти віриш, що ми обманюємо цей народ, і це викликає таку радість у їхніх серцях?

36 І Коригор відповів йому: Так.

37 І тоді Алма сказав йому: Чи ти віриш, що є Бог?

38 І він відповів: Ні.

39 Тоді Алма сказав йому: Чи ти будеш знову заперечувати, що Бог існує, а також заперечувати Христа? Бо ось, я кажу тобі, я знаю, що Бог є, і також, що Христос прийде.

40 І, ось, які докази ти маєш, що немає Бога або що Христос не прийде? Я кажу тобі, що в тебе немає ніяких, крім твого тільки слова.

41 Але, дивись, я маю все як свідчення, що це істина; і ти також маєш усе як свідчення тобі, що це істина; і чи будеш ти заперечувати це? Чи ти віриш, що це істина?

42 Слухай, я знаю, що ти віриш, але тобою заволодів лживий дух, і ти позбувся Духа Бога, так що Йому немає місця в тобі; але диявол має силу над тобою, і він водить тебе всюди, створюючи засоби, щоб ти міг знищити дітей Бога.

43 І тоді Коригор сказав Алмі: Якщо ти покажеш мені ознаку, щоб я міг переконатися, що Бог існує, так, покажи мені, що Він має силу, і тоді я буду переконаний в істинності твоїх слів.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

44 Але Алма сказав йому: Ти вже мав досить ознак; чи будеш ти знову спокушати Бога твого? Чи скажеш ти: Покажи мені ознаку, коли ти маєш свідчення всіх цих твоїх братів, а також усіх святих пророків? Писання лежать перед тобою, так, і все вказує на те, що Бог є; так, саме земля, і все, що на лиці її, так, і її рух, так, і також усі планети, які рухаються у своєму правильному порядку, свідчать про те, що існує Верховний Творець.

45 А ти все ж таки ходиш всюди, відводячи геть серця цих людей, засвідчуючи їм, що Бога немає? І чи будеш ти все ж таки заперечувати всі ці докази? І він сказав: Так, я буду заперечувати, доки ти не покажеш мені ознаку.

46 І ось сталося, що Алма сказав йому: Знай, я засмучений через закам'янілість твого серця, так, тому що ти все ще чиниш опір духові істини, так що твоя душа може бути знищена.

47 Але знай, краще, щоб твою душу було згублено, ніж щоб ти був знаряддям приведення багатьох душ до знищення твоєю брехнею і твоїми улесливими словами; тому, якщо ти знову будеш заперечувати, ось, Бог покарає тебе так, що ти онімієш, що ти більше ніколи не відкриєш свого рота, щоб не обманювати більше цей народ.

48 Тоді Коригор сказав йому: Я не заперечую існування Бога, але я не вірю, що Бог є; і я також кажу, що ви не знаєте, чи є Бог; і якщо ви не покажете мені ознаку, я не повірю.

49 Тоді Алма сказав йому: Ось це я дам тобі як ознаку, щоб ти онімів, відповідно до моїх слів; і я кажу, що в ім'я Бога ти онімієш, що не зможеш більше нічого вимовити.

50 Тож коли Алма промовив ці слова, Коригор онімів, так що не міг нічого вимовити, відповідно до слів Алми.

51 І тоді, коли головний суддя побачив це, він простяг свою руку і написав Коригорові, кажучи: Чи ти переконався у силі Бога? На кому б ти хотів, щоб Алма показав його ознаку? Чи ти хотів би, щоб він уразив інших, щоб показати тобі ознаку? Дивись, він показав тобі ознаку; а тепер, чи будеш ти ще сперечатися?

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

52 І Коригор простяг свою руку і написав, кажучи: Я знаю, що я онімів, бо я не можу говорити; і я знаю, що ніщо, крім сили Бога не могло б наслати це на мене; так, і я завжди знав, що Бог є.

53 Але знайте, диявол обманув мене; бо він явився мені в образі ангела, і сказав мені: Йди і виправляй цей народ, бо всі вони збилися з пуття, йдучи за невідомим Богом. І він сказав мені: Бога немає; так, і він навчив мене того, що я повинен говорити. І я навчав його словам; і я навчав їм, тому що вони були приємними плотському розумові; і я навчав їм аж поки досяг великого успіху, так що я дійсно повірив, що вони були істинні; і з цієї причини я протистояв істині, аж доки не навів на себе це велике прокляття.

54 Тоді, коли він сказав це, він благав, щоб Алма помолився Богові, щоб це прокляття могло бути знятим з нього.

55 Але Алма сказав йому: Якщо це прокляття буде знято з тебе, ти знову будеш відводити серця людей; тому воно буде на тобі, саме так, як Господь хоче.

56 І сталося, що те прокляття не було знято з Коригора; але його було знехтувано, і він пішов від хати до хати, просячи собі на харч.

57 Тож звістку про те, що трапилося з Коригором, було негайно оголошено по всій цій землі; так, послання було відправлено головним суддею усім людям на цій землі, проголошуючи тим, хто повірив у слова Коригора, що вони повинні негайно покаятися, поки такий самий вирок не зійшов на них.

58 І сталося, що всі вони переконалися у злочестивості Коригора; отже, їх усіх було знову навернено до Господа; і це поклато край беззаконням на зразок Коригорових. А Коригор усе ходив від хати до хати, просячи їжу на своє утримання.

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, inso-much that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.

But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.

And it came to pass that they were all convinced of the wickedness of Korihor; therefore they were all converted again unto the Lord; and this put an end to the iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did go about from house to house, begging food for his support.

59 І сталося, що коли він пішов до людей, так, до людей, які відокремилися від Нефійців і назвали себе Зорамійцями, бо їх вела людина на ім'я Зорам,—і коли він пішов поміж ними, ось, на нього наскочили і затоптали, аж на смерть.

60 І так ми бачимо кінець того, хто перекручував шляхи Господа; і так ми бачимо, що диявол не буде підтримувати своїх дітей в останній день, але швидко затягне їх до пекла.

And it came to pass that as he went forth among the people, yea, among a people who had separated themselves from the Nephites and called themselves Zoramites, being led by a man whose name was Zoram—and as he went forth amongst them, behold, he was run upon and trodden down, even until he was dead.

And thus we see the end of him who perverteth the ways of the Lord; and thus we see that the devil will not support his children at the last day, but doth speedily drag them down to hell.

## Алма 31

- 1 Тоді сталося, що після сконання Коригора Алма отримав звістку, що Зорамійці перекручували шляхи Господа, і що Зорам, який був їхнім провідником, вів серця людей до того, щоб вклонятися німим ідолам, і його серце знову почало відчувати великий жаль через беззаконня людей.
- 2 Бо це було причиною великого смутку для Алми—дізнатися про беззаконня серед його народу; отже, його серце було надзвичайно засмученим, бо Зорамійці відділилися від Нефійців.
- 3 Ось, Зорамійці зібралися разом на землі, що її вони назвали Антіонум, яка була на схід від землі Зарагемлі, яка простиралася, майже межуючи з морським узбережжям, яка була на південь від землі Єрсона, яка також межувала з пустинею на півдні, пустинею, яка була наповненою Ламанійцями.
- 4 Тож Нефійці дуже боялися, що Зорамійці увідуть у дружні стосунки з Ламанійцями, і що це буде причиною великої втрати з боку Нефійців.
- 5 І ось, оскільки проповідування Слова мало велику силу вести людей робити те, що було справедливим,—так, це мало сильніший вплив на свідомість людей, ніж меч або щось інше, що траплялося з ними,—тому Алма подумав, що було б доцільно, аби вони випробували силу слова Бога.
- 6 Тому він узяв Аммона, і Аарона, і Омнера; а Гімнія він залишив у церкві в Зарагемлі; але перших трьох він узяв з собою, а також Амалека і Зизрома, які були в Мелекові; і він також узяв двох з своїх синів.
- 7 Ось, найстаршого з своїх синів він не взяв з собою, і його ім'я було Геламан; а імена тих, кого він узяв з собою, були Шиблон і Коріантон; і це і є імена тих, хто пішов з ним до Зорамійців проповідувати їм Слово.
- 8 Тож Зорамійці були розкольниками, які відкололися від Нефійців; отже, їм було вже проповідано слово Бога.

## Alma 31

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblón and Corianton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

- 9 Але вони впали у великі помилки, бо вони не стежили за виконанням заповідей Бога і Його уставів, згідно з законом Мойсея.
- 10 Не дотримувалися вони й обрядів церкви, щоб продовжувати молитви і благання до Бога щоденно, щоб їм не ввійти у спокусу.
- 11 Тобто, в цілому вони перекручували шляхи Господа в багатьох випадках; отже, з цієї причини Алма і його браття пішли на цю землю проповідувати їм Слово.
- 12 Тож коли вони прийшли на цю землю, ось, на свій подив вони виявили, що Зорамійці будували синагоги, і що вони збиралися разом в один день тижня, який вони називали днем Господа; і вони поклонялися так, як Алма і його браття ніколи не бачили;
- 13 Бо в них було місце, збудоване в центрі їхньої синагоги, місце для стояння, яке було високо над головою, а верхівка його вміщувала тільки одну особу.
- 14 Отже, хто бажав поклонитися, той повинен був піти й стати на верхівку ту, і простерти свої руки до небес, і заволати гучним голосом, кажучи:
- 15 Святий, святий Боже; ми віримо, що Ти є Бог, і ми віримо, що Ти є святий, і що Ти був духом, і що Ти є дух, і що Ти будеш духом назавжди.
- 16 Святий Боже, ми віримо, що Ти відділив нас від наших братів; і ми не віримо в традиції наших братів, які були передані їм через легковажність їхніх батьків; але ми віримо, що Ти обрав нас, щоб ми були Твоїми святими дітьми; і Ти також повідомив нам, що Христа не буде.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

17 Але Ти є Такий Самий учора, сьогодні і навіки; і Ти обрав нас, щоб ми могли бути спасеними, тоді як усі навколо нас обрані, щоб бути скинутими Твоїм гнівом до пекла; за цю святість, о Боже, ми вдячні Тобі; і ми також вдячні Тобі, що Ти обрав нас, щоб ми не могли бути відведеними геть дурними традиціями наших братів, які зв'язують себе вірою в Христа, що веде їхні серця блукати далеко від Тебе, наш Боже.

18 І знову ми дякуємо Тобі, о Боже, що ми є вибраним і святим народом. Амінь.

19 Тоді сталося, що після того як Алма, і його браття, і його сини почули ці молитви, вони були приголомшені понад усяку міру.

20 Бо знайте, кожна людина виходила і складала ті самі молитви.

21 Тож місце те називалося ними Рамеумптом, що, будучи перекладеним, означає святе місце.

22 Ось, з цього місця вони склали, кожна людина, точно таку саму молитву до Бога, дякуючи своєму Богові, що їх було обрано Ним, і що Він не вів їх геть за традицією їхніх братів, і що їхні серця не було вкрадено, аби повірити в те, що прийде, про що вони нічого не знали.

23 Тож після того як усі люди склали так дяку, вони поверталися до своїх домів, ніколи не говорячи знову про свого Бога, доки вони не збиралися разом знову біля святого місця, щоб скласти дяку по своєму.

24 Тоді, коли Алма побачив це, його серце засмутилося; бо він побачив, що вони були злочестивим і порочним народом; так, він побачив, що їхні серця були зосереджені на золоті, і на сріблі, і на всіляких витончених речах.

25 Так, і він також побачив, що їхні серця були піднесені до великого вихваляння, в їхній гордовитості.

26 І він підніс свій голос до небес, і заволав, кажучи: О, як довго, о Господи, будеш Ти терпіти, що Твої слуги будуть жити тут унизу в плоті, щоб бачити таку велику злочестивість серед дітей людських?

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?



27 Слухай, о Боже, вони волають до Тебе, і все ж таки їхні серця поглинуто їхньою гордовитістю. Слухай, о Боже, вони волають до Тебе своїми вустами, водночас вони пихатяться аж до величі, від марних речей світу.

28 Подивись, о мій Боже, на їхні коштовні прикраси, і їхні каблучки, і їхні браслети, і їхні оздоби з золота, і всі їхні коштовності, якими вони прикрашають себе; і дивись, їхні серця зосереджені на них, і все ж таки вони волають до Тебе і кажуть: Ми вдячні Тобі, о Боже, бо ми є вибраний народ Твій, тоді як інші загинуть.

29 Так, і вони кажуть, що Ти повідомив їх, що не буде Христа.

30 О Господи Боже, як довго будеш Ти дозволяти такій злочестивості і невірності існувати серед цього народу? О Господи, дай Ти мені силу, щоб я міг знести всі мої недуги. Бо я немічний, і така злочестивість серед цього народу завдає болю моїй душі.

31 О Господи, моє серце надзвичайно засмучене; заспокой Ти мою душу в Христі. О Господи, даруй мені, щоб я мав силу, щоб я міг зносити з терпеливістю ці скорботи, які зйдуть на мене через беззаконня цього народу.

32 О Господи, заспокой Ти душу мою і дай мені успіх, а також моїм товаришам, які зі мною—так, Аммонові й Ааронові, й Омнерові, а також Амулекові й Зизромові, а також двом моїм сином,—так, саме всіх цих заспокой Ти, о Господи. Так, заспокой Ти їхні душі в Христі.

33 Даруй їм, щоб вони могли мати силу, щоб вони могли знести свої скорботи, які зйдуть на них через беззаконня цього народу.

34 О Господи, даруй нам, щоб ми могли мати успіх у приведенні їх знову до Тебе через Христа.

35 Дивись, о Господи, їхні душі дорогоцінні, і багато з них є нашими братами; тому дай Ти нам, о Господи, силу і мудрість, щоб ми могли привести цих наших братів знову до Тебе.

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

36 Тоді сталося, що коли Алма промовив ці слова, він поклав руки свої на тих, хто був з ним. І ось, коли він поклав руки свої на них, вони сповнилися Святим Духом.

37 І після того вони відділилися один від одного, не задумуючись про себе, що саме вони будуть їсти, або що вони будуть пити, або в що вони будуть одягатися.

38 І Господь забезпечив їх, щоб вони не були голодними, і не були спраглими; так, і Він також дав їм силу, щоб вони не зазнали ніякого лиха, без того, щоб воно не було поглинуто радістю через Христа. Тож було це згідно з молитвою Алми; і це тому, що він молився з вірою.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

## Алма 32

- 1 І сталося, що вони пішли й почали проповідувати слово Бога людям, входячи до їхніх синагог, і до їхніх будинків; так, і вони проповідували Слово навіть на їхніх вулицях.
- 2 І сталося, що після багатьох зусиль вони почали добиватися успіху серед бідного класу людей; бо ось їх було вигнано з їхніх синагог через грубість їхнього одягу—
- 3 Отже, їм не було дозволено входити до їхніх синагог, щоб поклонятися Богові, через те, що вони вважалися за брудноту; отже, вони були бідними; так, вони вважалися своїми братами за жужіль; отже вони були бідними на речі світу; і також вони були бідними серцем.
- 4 Тож коли Алма вчив і говорив до людей на горі Онїда, до нього прийшов великий натовп людей, тих, про кого ми говорили, хто був бідний серцем, через їхню бідність на речі світу.
- 5 І вони прийшли до Алми; і один, який був найголовнішим серед них, сказав йому: Слухай, що цим моїм братам робити, адже їх зневажають усі люди через їхню бідність, авжеж, і найбільше наші священики; бо вони вигнали нас з наших синагог, будуючи які, ми трудилися багато своїми власними руками; і вони вигнали нас через нашу надзвичайну бідність; і в нас немає місця, щоб поклонятися нашому Богові; і ось, що нам робити?
- 6 І тоді, коли Алма почув це, він повернувся обличчям прямо до нього, і він подивився з великою радістю; бо він побачив, що їхні скорботи дійсно упокорили їх, і вони були підготовлені почути Слово.
- 7 Тому він нічого більше не сказав іншим з натовпу; але він простяг свою руку до тих, кого він побачив, хто дійсно покався, і сказав їм:
- 8 Я бачу, що ви принижені серцем; і якщо це так, благословенні ви.
- 9 Ось ваш брат сказав: Що нам робити?—бо нас вигнано з наших синагог, так що ми не можемо поклонятися Богові нашому.

## Alma 32

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

Behold thy brother hath said, What shall we do?—for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

10 Слушайте, я кажу вам, чи ви вважаєте, що не можете поклонитися Богові ніде, окрім як тільки в синагогах ваших?

11 І більш того, я хочу запитати, чи ви вважаєте, що не повинні поклонитися Богові частіше, ніж тільки один раз на тиждень?

12 Я кажу вам, це добре, що вас вигнано з ваших синагог, щоб ви могли бути покірливими, і щоб ви могли навчитися мудрості; бо це необхідно, щоб ви навчилися мудрості; бо саме через те, що вас вигнано, через те, що вас зневажають ваші браття через вашу надзвичайну бідність, вас приведено до приниженості серця; бо вас через необхідність приведено до покірливості.

13 І ось, через те що ви змушені бути покірливими, благословенні ви; бо людина іноді, якщо вона змушена бути покірливою, прагне покаяння; а це певно, що той, хто кається, знаходить милість; а той, хто знаходить милість і витерпить до кінця, той буде спасеним.

14 І ось, хоч я сказав вам, що через те, що ви були змушені бути покірливими, ви були благословенні, чи не вважаєте ви, що більш благословенні ті, хто дійсно упокорився сам через Слово?

15 Так, той, хто дійсно упокорюється сам, і кається у своїх гріхах, і витерпить до кінця, той буде благословеним—так, набагато більше благословеним, ніж ті, хто змушений бути покірливими через свою надзвичайну бідність.

16 Отже, благословенні ті, які упокорюються самі без того, щоб бути змушеними упокоритися; або, вірніше, іншими словами, благословенний той, хто вірить у слово Бога, і хреститься без упертості серця, так, не будучи приведеним до пізнання Слова, або навіть змушеним пізнати, до того як вони повірять.

17 Так, є багато таких, які кажуть: Якщо ти покажеш нам ознаку з небес, тоді ми будемо знати з упевненістю; тоді ми повіримо.

18 Тож я питаю, чи то є віра? Слушайте, я кажу вам: Ні; бо якщо людина знає щось, у неї немає причини вірити, бо вона знає це.

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.

19 І ось, як набагато більше проклятий той, хто знає волю Бога і не виконує її, ніж той, хто тільки вірить, або тільки має причину вірити, і впадає у провину?

20 Тож про це ви повинні розсудити. Слухайте, я кажу вам, що це як з одного боку, так само і з другого; і буде кожній людині відповідно до її діянь.

21 І ось, як я сказав про віру—віра це не означає мати досконалі знання про щось; тому, якщо ви маєте віру, ви сподіваєтеся на те, чого не видно, але що є істинним.

22 І ось, слухайте, я кажу вам, і я б хотів, щоб ви запам'ятали, що Бог милостивий до всіх, хто вірить в Його ім'я; отже, Він бажає спершу, щоб ви вірили, так, саме в Його Слово.

23 І ось, Він передає Своє Слово через ангелів людям, так, не тільки чоловікам, але й жінкам також. Тож це ще не все; малі діти мають слова, дані їм багато разів, які примушують мовчати мудрих і освічених.

24 І ось, мої улюблені браття, оскільки ви хотіли дізнатися від мене, що вам робити, через те що ви скривджені і знехтувані—тож я не хочу, щоб ви вважали, що я маю на думці судити вас інакше, як тільки згідно з тим, що є істинне,—

25 Бо я не маю на думці, щоб ви всі були змушені упокоритися; бо я істинно вірю, що є серед вас дехто, хто б упокорився сам, незалежно від обставин, в яких вони можуть опинитися.

26 Тож, як я сказав про віру—що це не є досконале знання,—так само і з моїми словами. Ви не можете знати спочатку про їхню певність досконало, так само як і віра не є досконалим знанням.

27 Але знайте, якщо ви прокинетесь і пробудите сили свого розуму, аж до того, щоб зробити дослід над моїми словами, і скористуетесь принаймні частинкою віри, так, навіть якщо ви не можете нічого, окрім того, щоб мати бажання повірити, нехай це бажання працює в вас, аж до того, як ви повірите так, що зможете дати місце для частини моїх слів.

And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?

Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times, which confound the wise and the learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

28 Тепер ми порівняємо Слово з насінням. Тож, якщо ви знайдете місце, щоб насіння могло бути посіяне у вашому серці, знайте, якщо це справжнє насіння, тобто добре насіння, якщо ви не викинете його вашою зневірою, щоб чинити опір Духові Господа, знайте, воно почне розбухати у вашій душі; і коли ви відчуєте ці рухи розбухання, ви почнете говорити собі—Певно, що це є добре насіння, тобто що Слово є добрим, бо воно починає збільшувати мою душу; так, воно починає освітлювати моє розуміння, так, воно стає приємним для мене.

29 Тепер дивіться, чи не збільшуватиме це вашу віру? Я кажу вам: Так; проте, вона не виросла у досконале знання.

30 Але дивіться, коли насіння розбухає, і пускає паростки, і починає рости, тоді ви повинні сказати, що насіння добре; бо ось воно розростається, і пускає паростки, і починає рости. І ось дивіться, чи не буде це зміцнювати вашу віру? Так, це буде зміцнювати вашу віру, бо ви скажете: Я знаю, що це добре насіння; бо ось воно пустило паростки й починає рости.

31 А тепер, ось, чи ви впевнені, що це добре насіння? Я кажу вам: Так; бо кожне насіння родить собі подібне.

32 Отже, якщо насіння росте, то воно добре, але якщо воно не росте, ось, воно не добре, тому його викидають.

33 А тепер дивіться, через те, що ви зробили спробу, і посадили насіння, і воно розбухає і пускає паростки, і починає рости, ви повинні знати, що те насіння добре.

34 А тепер дивіться, чи ваше знання досконале? Так, ваше знання в цьому досконале, а ваша віра дрімає; і це через те, що ви знаєте, бо ви знаєте, що Слово розбухло у ваших душах, і ви також знаєте, що воно пустило паростки, що ваше розуміння почало про- освітлюватися, і ваш розум почав розширюватися.

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

35 О, тоді хіба це не є істинним? Я кажу вам: Так, тому що це світло; а все, що є світло, є добрим, тому що його помітно, отже, ви повинні знати, що воно є добрим; і ось дивіться, після того, як ви спробували це світло, чи ваше знання досконале?

36 Ось, я кажу вам: Ні; не повинні ви також залишати в стороні вашу віру, бо ви тільки скористалися вашою вірою, щоб посіяти насіння, щоб ви могли спробувати на досліді дізнатися, чи добре було те насіння.

37 І ось, коли дерево починає рости, ви скажете: Підживлюймо його з великим піклуванням, щоб воно могло пустити коріння, щоб воно могло рости і давати плоди нам. А тепер ось, якщо ви будете підживлювати його з великим піклуванням, воно пустить коріння, і виросте, і дасть плоди.

38 Але якщо ви не будете піклуватися про дерево, і не будете думати про його підживлення, знайте, воно не пустить ніякого коріння; і коли жар сонця прийде і спалить його, тому що воно не матиме коріння, воно висохне, і ви вирвете його і викинете його геть.

39 Тож це не тому, що насіння було недобрим, і не тому, що плід його був би небажаним; але це тому, що ваше поле неродюче, і ви не підживлюєте дерево, тому ви не можете мати плоду з нього.

40 І так, якщо ви не будете підживлювати Слово, чекаючи оком віри на плід його, ви ніколи не зможете зірвати плід з дерева життя.

41 Але якщо ви будете підживлювати Слово, так, підживлювати дерево, як тільки починає воно рости, своєю вірою з великою старанністю, і з терпінням, сподіваючись на плід його, воно пустить коріння; і знайте, це буде дерево, що проростає у вічне життя.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

42 І через вашу старанність, і вашу віру, і ваше терпіння з Словом у підживленні його, щоб воно могло пустити коріння у вас, дивіться, поступово ви зірвете плід його, який є найціннішим, який є солодшим над усе солодке, і який є білішим над усе біле, так, і чистішим над усе чисте; і ви будете бенкетувати цим плодом, аж поки не насититеся, щоб не бути голодним, і не бути спраглим.

43 Тоді, мої браття, ви будете пожинати нагороди за вашу віру, і за вашу старанність, і терпіння, і довготерпіння, чекаючи, щоб дерево принесло плід вам.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.



## Алма 33

- 1 Тож після того як Алма промовив ці слова, вони послали до нього, бажаючи знати, чи повинні вони вірити в одного Бога, щоб вони могли отримати цей плід, про який він говорив, тобто як вони повинні посіяти насіння, тобто Слово, про яке він говорив, яке, як він сказав, повинно бути посіяне в їхніх серцях; тобто як їм треба починати виявляти свою віру.
- 2 І Алма мовив до них: Слухайте, ви сказали, що не можете поклонитися своєму Богові, тому що вас вигнано з синагог ваших. Але ось, я кажу вам, якщо ви вважаєте, що не можете поклонитися Богові, ви дуже помиляєтеся, і вам слід уважно вивчити писання; якщо ви вважаєте, що воно навчило вас цьому, ви не розумієте його.
- 3 Чи ви пам'ятаєте, як читали те, що Зинос, пророк давнини, сказав про молитву, тобто поклоніння?
- 4 Бо він сказав: Ти милосердний, о Боже, бо Ти почув мою молитву, навіть коли я був у пустині; так, Ти був милосердним, коли я молився про тих, які були моїми ворогами, і Ти повернув їх до мене.
- 5 Так, о Боже, і Ти був милосердним до мене, коли я волав до Тебе на моєму полі; коли я волав до Тебе у своїй молитві, і Ти почув мене.
- 6 І ще, о Боже, коли я повернувся додому, Ти почув мене в моїй молитві.
- 7 І коли я зайшов до своєї комірчини, о Господи, і молився Тобі, Ти почув мене.
- 8 Так, Ти милосердний до Своїх дітей, коли вони волають до Тебе, щоб бути почутими Тобою, а не людьми, і Ти чуєш їх.
- 9 Так, о Боже, Ти був милосердним до мене, і чув мої волення посеред Твоїх зібрань.
- 10 Так, і Ти також чув мене, коли мене було знехтувано і зненавиджено моїми ворогами; так, Ти почув мої волення, і був розгніваний на моїх ворогів, і Ти покарав їх у Своєму гніві швидким знищенням.

## Alma 33

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

11 І Ти почув мене через мої скорботи і мою щирість; і це через Твого Сина Ти був таким милосердним до мене, тому я буду волати до Тебе в усіх моїх скорботах, бо в Тобі моя радість; бо Ти відвернув Свої вироки геть від мене через Свого Сина.

12 І тоді Алма сказав їм: Чи вірите ви тим писанням, які були написані тими, хто жив у давнину?

13 Знайте, якщо ви вірите, ви повинні повірити в те, що Зинос сказав; бо ось він сказав: Ти відвернув геть Свої вироки через Свого Сина.

14 Тож слухайте, мої браття, я б хотів запитати, чи ви читали писання? Якщо читали, то як ви можете не вірити в Сина Божого?

15 Бо не написано, що тільки Зинос один говорив про це, але Зинок також говорив про це—

16 Бо ось він сказав: Ти розгніваний, о Господи, на Свій народ за те, що вони не розуміють Твоїх милостей, які Ти дарував їм через Свого Сина.

17 І ось, мої браття, ви бачите, що другий пророк давнини свідчив про Сина Божого, і через те що люди не хотіли розуміти його слів, вони забили його камінням до смерті.

18 Але знайте, це ще не все; вони не єдині, хто говорив про Сина Божого.

19 Знайте, про нього говорив Мойсей; так, і ось символ був зведений у пустині, щоб той, хто подивиться на нього, міг жити. І багато хто дивився і жив.

20 Але мало хто розумів значення того, і все це через закам'янілість їхніх сердець. Але було багато таких, які закам'яніли так, що не хотіли дивитися, тому вони гинули. Тож причиною того, що вони не хотіли дивитися, було те, що вони не вірили, що це зцілить їх.

21 О мої браття, якби ви могли бути зцілені просто кинувши поглядом ваших очей, щоб вас можна було зцілити, чи не глянули б ви швидко, або ви краще закам'яніли б вашими серцями у зневірі, і були б ледачими, так що не кинули б поглядом ваших очей, щоб ви могли загинути?

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.

But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?

22 Якщо так, горе зійде на вас; але якщо не так, тоді киньте поглядом ваших очей і почніть вірити в Сина Божого, що Він прийде викупити Свій народ, і що Він страждатиме і загине, щоб спокутувати їхні гріхи; і що Він встане знову з мертвих, чим принесе воскресіння, щоб усі люди стояли перед Ним, будучи судженими в останній день і в день суду, згідно з їхніми діяннями.

23 І ось, мої браття, я бажаю, щоб ви посіяли це Слово у ваших серцях, і коли воно почне розбухати, продовжували б підживлювати його своєю вірою. І знайте, воно стане деревом, що проросте у вас у вічне життя. І тоді нехай Бог дарує вам, щоб ваші тягарі були легкими через радість в Його Синові. І саме все це ви можете зробити, якщо побажаєте. Амінь.

If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

## Алма 34

- 1 І ось сталося, що після того як Алма промовив їм ці слова, він сів на землю, а Амулек встав і почав учить їх, кажучи:
- 2 Мої браття, я думаю, що неможливо, щоб ви були необізнаними в тому, що говорилося про пришествя Христа, про Кого ми вчимо, що Він є Син Божий; так, я знаю, що цього вас достатньо вчили до вашого розколу з нами.
- 3 І оскільки ви хотіли від мого улюбленого брата, щоб він сповістив вас, що саме вам треба робити через ваші скорботи; і він сказав вам дещо, щоб підготувати ваш розум; так, і він закликав вас до віри й терпіння—
- 4 Так, навіть щоб ви мали так багато віри, щоб посягти Слово у ваших серцях, щоб ви могли випробувати на досліді чи добре воно.
- 5 І ми бачили, що найбільше питання, яке було у вашій свідомості, то є питання, чи Слово буде в Синові Божому, чи не буде ніякого Христа.
- 6 І ви також бачили, що мій брат довів вам на багатьох прикладах, що Слово є у Христі й веде до спасіння.
- 7 Мій брат звернувся до слів Зиноса, що викуплення приходить через Сина Божого, а також до слів Зинока; і ще він прикликав Мойсея довести, що це істина.
- 8 І ось, слухайте, я буду свідчити вам від себе, що це істина. Слухайте, я кажу вам, що я знаю, що Христос прийде до дітей людських, щоб узяти на Себе провини Свого народу, і що Він спокутує гріхи світу; бо Господь Бог сказав це.
- 9 Бо необхідно, щоб Спокута було здійснено; бо згідно з великим планом Вічного Бога повинна бути здійснена Спокута, бо інакше все людство повинно неминуче загинути; так, усі закам'янілі; так, усі занепалі й загублені, і повинні загинути, якби не Спокута, яка неодмінно має бути здійснена.

## Alma 34

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

10 Бо неодмінно має бути велика й остання жертва; так, жертва, але не людини, ані тварини, ані будь-якої птиці; бо це не повинна бути людська жертва; але це має бути нескінченна і вічна жертва.

11 Тож немає жодної людини, яка б могла жертвувати своєю власною кров'ю і цим спокутувати гріхи іншої. Наприклад, якщо людина вбиває, ось, чи візьме наш закон, який є справедливим, життя його брата? Я кажу вам: Ні.

12 Але закон вимагає життя того, хто вбив; тому не може бути нічого меншого за нескінченну Спокуту, якої було б досить для гріхів світу.

13 Отже, необхідно, щоб була велика й остання жертва; і тоді буде, тобто доцільно, щоб був кінець кровопролиття; тоді закон Мойсея буде виконано; так, його буде весь виконано, кожному йоту і риску його, і жодна з них не зникне.

14 І знайте, це є повне значення закону, кожна крихта вказує на ту велику й останню жертву; і тією великою й останньою жертвою буде Син Божий, так, нескінченною і вічною.

15 І так Він принесе спасіння усім тим, хто повірить в Його ім'я; це й буде метою цієї останньої жертви, викликати надра милості, яка перемагає справедливість, і дає засоби людям, щоб вони могли мати віру в покаяння.

16 І так милість може задовольнити вимоги справедливості і оточує їх руками безпеки, в той час, коли той, хто не має віри в покаяння, піддається цілковитому законівим вимогам справедливості; отже, тільки для того, хто має віру в покаяння, здійснюється великий і вічний план викуплення.

17 Отже, нехай Бог дарує вам, мої браття, щоб ви могли почати розвивати вашу віру в покаяння, щоб ви почали звертатися до Його священного імені, так щоб Він мав милість до вас;

18 Так, волайте до Нього за милістю; бо Він владний спасати.

19 Так, упокорюйте себе і продовжуйте молитися Йому.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

20 Волайте до Нього, коли ви в полях, так, за всі ваші отари.

21 Волайте до Нього у ваших домівках, так, за всіх ваших домочадців, і зранку, і опівдні, і ввечері.

22 Так, волайте до Нього проти сили ваших ворогів.

23 Так, волайте до Нього проти диявола, який є ворогом усієї праведності.

24 Волайте до Нього за врожаї ваших ланів, щоб ви процвітали в них.

25 Волайте за отари на ваших полях, щоб вони могли збільшуватися.

26 Але це ще не все; ви повинні виливати душі ваші у ваших комірчинах, і ваших таємних місцях, і у вашій пустині.

27 Так, і коли ви не волаєте до Господа, нехай ваші серця будуть сповнені, спрямовані в молитві до Нього постійно за ваш добробут, а також за добробут тих, хто навколо вас.

28 А тепер дивіться, мої улюблені брати, я кажу вам, не вважайте, що це все; бо після того як ви зробите все це, якщо ви відвернете нужденного і роздязненого, і не навідаєтеся до хворого і стражденного, і не поділитесь вашим майном, якщо воно у вас є, з тими, хто знаходиться в нужді,—я кажу вам, якщо ви не зробите чогось з цього, знайте, ваша молитва марна і нічого не дасть вам, і ви як ті лицеміри, які заперечують віру.

29 Отже, якщо ви забуваєте бути милосердними, ви є немов жужіль, що її золотар викидає (тому що вона не має цінності) і яку розтоптують під ногами люди.

30 І ось, мої брати, я б хотів, щоб після того як ви отримали так багато доказів, побачивши, що Святе Писання свідчить про це, ви приходьте і приносьте плід до покаяння.

31 Так, я б хотів, щоб ви вирішили прийти і не кам'яніти більше серцями вашими; бо знайте, тепер час і день вашого спасіння; і тому, якщо ви покаєтеся і не закам'янієте серцями вашими, негайно великий план викуплення буде здійснений для вас.

32 Бо знайте, це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом; так, ось цей день цього життя є днем для людей чинити діяння свої.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your enemies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an enemy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may increase.

But this is not all; ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually for your welfare, and also for the welfare of those who are around you.

And now behold, my beloved brethren, I say unto you, do not suppose that this is all; for after ye have done all these things, if ye turn away the needy, and the naked, and visit not the sick and afflicted, and impart of your substance, if ye have, to those who stand in need—I say unto you, if ye do not any of these things, behold, your prayer is vain, and availeth you nothing, and ye are as hypocrites who do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable, ye are as dross, which the refiners do cast out, (it being of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have received so many witnesses, seeing that the holy scriptures testify of these things, ye come forth and bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and harden not your hearts any longer; for behold, now is the time and the day of your salvation; and therefore, if ye will repent and harden not your hearts, immediately shall the great plan of redemption be brought about unto you.

For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.

33 І ось, як я сказав вам перед тим, оскільки ви мали так багато доказів, отже, я благаю вас, щоб ви не відкладали день свого покаяння на кінець; бо після цього дня життя, який дається нам, щоб підготуватися до вічності, ось, якщо ми не зробимо доброго з нашим часом, поки ми в цьому житті, то прийде ніч темряви, в якій жодного діяння не можна буде вчинити.

34 Ви не зможете сказати тоді, коли вас буде приведено до цієї жахливої кризи, що я покаюся, що я повернуся до мого Бога. Ні, ви не зможете сказати цього; бо той самий дух, який володіє вашими тілами в той час, в який ви підете з цього життя, той самий дух буде мати силу володіти вашим тілом у тому вічному світі.

35 Бо знайте, якщо ви відклали день вашого покаяння аж до самої смерті, знайте, ви стали підвладними духові диявола, і він накладає свою печать на вас; отже, Дух Господа залишає вас, і не має місця в вас, і диявол має всю владу над вами, і це кінцевий стан злочестивих.

36 І це я знаю, тому що Господь сказав, що Він не живе в несвятих храмах, але в серцях у праведних Він живе; так, і Він також сказав, що праведні будуть сидіти в Його царстві, щоб ніколи не виходити звідти; але їхній одяг буде вибілено через кров Агнця.

37 І ось, мої улюблені браття, я бажаю, щоб ви запам'ятали це, і щоб ви домагалися свого спасіння з страхом перед Богом, і щоб більше не заперечували пришествя Христа;

38 Щоб ви більше не боролися проти Святого Духа, але щоб ви сприйняли Його, і взяли на себе ім'я Христа; щоб ви принизили себе аж до праху і поклонялися Богові, в якому б місці ви не були, в душі і в істині; і щоб ви жили в дякуванні щоденному за великі милості і благословення, якими Він обдаровує вас.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

39 Так, і я також благаю вас, мої браття, щоб ви були готові до молитви постійно, щоб вас не можна було відвести геть спокусами диявола, щоб він не міг перемогти вас, щоб ви не могли стати його підлеглими в останній день; бо знайте, він не нагородить вас нічим добрим.

40 І ось, мої улюблені браття, я хочу благодіяти вам мати терпіння, і щоб ви знесли всіляке лихо; щоб ви не кривдили проти тих, хто знехтував вас через вашу надзвичайну бідність, бо інакше ви станете грішниками такими самими, як вони;

41 Але щоб ви мали терпіння, і зносили ті скорботи з твердою надією, що ви одного дня відпочинете від усіх ваших скорбот.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.



## Алма 35

- 1 Ось сталося, що після того як Амулек закінчив ці слова, вони вийшли з натовпу і пішли на землю Єршона.
- 2 Так, і решта братів, після того як вони проповідували Слово Зорамійцям, також пішла на землю Єршона.
- 3 І сталося, що після того як більш знатна частина Зорамійців порадилася між собою щодо слів, які було проповідувано їм, вони розгнівалися через Слово, бо воно руйнувало їхнє ремесло; тому вони не хотіли прислухатися до цих слів.
- 4 І вони розіслали посланців і зібрали разом по всій землі всіх людей, і порадилися з ними щодо слів, які їм було сказано.
- 5 Тож їхні правителі, і їхні священники, і їхні вчителі не дали людям знати про свої бажання; тому вони з'ясували думку всіх людей приватно.
- 6 І сталося, що після того як вони з'ясували думки всіх людей, тих, хто мав прихильність до слів, сказаних Алмою і його братами, було вигнано з цієї землі; і таких було багато; і вони також прийшли на землю Єршона.
- 7 І сталося, що Алма і його брати священнослужили їм.
- 8 Тож народ Зорамійців був розгніваний на народ Аммона, який жив у Єршоні, і головний правитель Зорамійців, будучи дуже злочестивою людиною, надіслав посланця до людей Аммона, бажаючи, щоб вони вигнали з своєї землі всіх тих, хто прийшов від них до їхньої землі.
- 9 І він виголосив багато погроз проти них. Але ось люди Аммона не боялися їхніх слів; тому вони не знехтували їх, але вони прийняли всіх бідних Зорамійців, які прийшли до них; і вони нагодували їх, і одягли їх, і дали їм землю для їхнього успадкування; і вони надавали їм допомогу відповідно до їхніх потреб.

## Alma 35

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.

10 Тож це обурило Зорамійців проти людей Аммона, і вони почали об'єднуватися з Ламанійцями і підбурювати їх також проти них.

11 І таким чином Зорамійці і Ламанійці почали готуватися до війни проти людей Аммона, а також проти Нефійців.

12 І так закінчився сімнадцятий рік правління суддів над народом Нефія.

13 І люди Аммона залишили землю Єршона і прийшли на землю Мелека, і звільнили місце на землі Єршона для війська Нефійців, щоб вони могли боротися з військом Ламанійців і військом Зорамійців; і так почалася війна між Ламанійцями і Нефійцями на вісімнадцятий рік правління суддів; і розповідь про їхні війни буде подано далі.

14 І Алма, і Аммон, і їхні браття, а також два сини Алми повернулися на землю Зарагемлі після того як вони були зняті в руках Бога у приведенні багатьох Зорамійців до покаяння; і всіх тих, кого було приведено до покаяння, було вигнано з цієї землі; але вони мали землю для успадкування на землі Єршона, і вони взяли в руки зброю, щоб захищати себе, і своїх жінок, і своїх дітей, і свої землі.

15 Тож Алма, засмучений беззаконням свого народу, саме через війни, і кровопролиття, і розбрат, який був поміж ними; і ходивши проголошувати Слово, або пославши проголошувати Слово, серед усіх людей в кожному місті; і побачивши, що серця народу почали ставати закам'янілими, і що вони починали ображатися на суворість Слова, його серце стало надзвичайно засмученим.

16 Отже, він наказав своїм синам зібратися разом, щоб він міг дати їм, кожному з них, своє доручення окремо, стосовно того, що є праведним. І ми маємо розповідь про його заповіді, які він дав їм, згідно з його власними записами.

Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.

Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

## Алма 36

- 1 Мій сину, прихили вухо до моїх слів; бо я присягаюся тобі, якщо ти виконуватимеш заповіді Бога, ти будеш процвітати на цій землі.
- 2 Я б хотів, щоб ти зробив так, як зробив я, пам'ятаючи неволю наших батьків; бо вони були в залежності, і ніхто не міг визволити їх, окрім Бога Авраама, і Бога Ісаака, і Бога Якова; і Він дійсно визволив їх від їхніх скорбот.
- 3 І ось, о сину мій Геламане, слухай, ти перебуваєш у молодості своїй, і тому я благаю тебе, щоб ти прислухався до моїх слів і навчився від мене; бо я знаю, що ті, які покладають надію свою на Бога, будуть підтримані в їхніх випробуваннях, і їхніх бідах, і їхніх скорботах, і будуть піднесені в останній день.
- 4 І я не хотів би, щоб ти подумав, що я знаю це від себе—не від земного, а від духовного, не від тілесного розуму, а від Бога.
- 5 Тож слухай, я кажу тобі, якби я не був народженим від Бога, я не знав би цього; але Бог вустами Свого святого ангела зробив це відомим для мене, не через якусь гідність мене самого.
- 6 Бо я ходив з синами Мосії, прагнучи знищити церкву Бога; але ось, Бог послав Свого святого ангела зупинити нас на нашому шляху.
- 7 І ось, він говорив з нами, нібито це був голос грому, і вся земля тремтіла під його ногами; і ми всі впали на землю, бо страх Господа зійшов на нас.
- 8 Але ось, голос сказав мені: Підведися. І я підвівся і встав, і побачив ангела.
- 9 І він сказав мені: Якщо ти сам і хочеш бути знищеним, не намагайся більше знищити церкву Бога.
- 10 І сталося, що я впав на землю; і це було так упродовж трьох днів і трьох ночей, що я не міг відкрити вуст своїх, не міг я також поворухнути кінцівками своїми.

## Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

11 І ангел сказав мені ще більше, що почули мої брати, але я не чув цього; бо коли я почув слова: Якщо ти сам і хочеш бути знищеним, не намагайся більше знищити церкву Бога,— мене вразив такий великий страх і подив, що я теж можу бути знищений, що я впав на землю і не чув більше нічого.

12 Але я був виснажений вічним катуванням, бо моя душа була змучена надмірно і виснажена всіма моїми гріхами.

13 Так, я згадав усі свої гріхи і беззаконня, за які я був катований муками пекла; так, я бачив, що я повстав проти мого Бога, і що я не виконував Його святи заповіді.

14 Так, і я вбив багатьох з Його дітей, або, краще сказати, довів їх до знищення; так, і взагалі, такими великими були мої беззаконня, що сама думка про те, що я прийду до присутності мого Бога, виснажувала мою душу невимовним жахом.

15 О, подумав я, хоч би мене могло бути вигнано і я б зник і душею і тілом, аби не стояти в присутності мого Бога, і не бути судженим за мої діяння.

16 І ось, протягом трьох днів і трьох ночей був я виснажений, а саме муками проклятої душі.

17 І сталося, що я так був виснажений катуванням, змучений згадками про багато моїх гріхів, ось, я пригадав також, що чув, як мій батько пророкував людям про пришестя якогось Ісуса Христа, Сина Божого, щоб спокутувати гріхи світу.

18 Тож коли мій розум схопився за цю думку, я заволав у серці своєму: О Ісусе, Ти, Сину Божий, змилуйся наді мною, бо я у жовчі гіркій, і оточений навколо вічними путами смерті.

19 І ось, знаєш, коли я подумав це, я не пам'ятав більше болю; так, мене більше не мучила згадка про мої гріхи.

20 І о, яка радість, і яке дивне світло я побачив; так, мою душу сповнила радість, така ж надзвичайна, якою була й моя мука!

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

21 Так, я кажу тобі, сину мій, що не може бути нічого такого гострого і такого гіркокого, якими були мої муки. Так, і знову я кажу тобі, сину мій, що з іншого боку, не може бути нічого такого гострого і солодкого, якою була моя радість.

22 Так, мені здалося, що я побачив, так само як наш батько Легій побачив, Бога, Який сидів на Своєму престолі, оточеного незліченними сонмами ангелів, які співали й уславляли їхнього Бога; так, і моя душа палко бажала бути там.

23 Але ось, мої кінцівки отримали свою силу знову, і я став на ноги, і проголосив людям, що я народився від Бога.

24 Так, і з того часу аж донині я працював безупинно, щоб я міг приводити душі до покаяння; щоб я міг привести їх відчутти смак надзвичайної радості, смак якої я відчув; щоб вони теж могли народитися від Бога і бути сповненими Святого Духа.

25 Так, і ось слухай, о мій сину, Господь дає мені надзвичайну радість у плодах моєї праці;

26 Бо через Слово, яким Він наділив мене, знай, багато хто народився від Бога і відчув смак того, що і я відчув, і побачив око-в-око те, що я бачив; отже, вони знають про те, що я говорив так, як я знаю; і знання, що його я маю, є від Бога.

27 І мене було підтримано під час випробувань і всілякого лиха, так, і в усіляких скорботах; так, Бог визволив мене з в'язниці, і з пут, і з смерті; так, і я покладаю надію свою на Нього, і Він ще визволить мене.

28 І я знаю, що Він підніме мене в останній день, щоб жити з Ним у славі; так, і я буду уславляти Його завжди, бо Він вивів наших батьків з Єгипту, і Він поглинув Єгиптян у Червоному морі; і Він вів їх Своєю владою на землю обіцяну; так, і Він визволяв їх від залежності і неволі час від часу.

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

29 Так, і Він також вивів наших батьків з землі Єрусалима; і Він також Своєю вічною владою зволяв їх від залежності і неволі, час від часу аж до цього дня; і я завжди зберігав у пам'яті їхню неволю; так, і ти також мусиш зберігати у пам'яті, як я це робив, їхню неволю.

30 Але знай, мій сину, це ще не все; бо ти мусиш знати, як я знаю, що якщо ти будеш виконувати заповіді Бога, ти будеш процвітати на цій землі; і ти повинен також знати: якщо ти не виконуватимеш заповідей Бога, ти будеш відсічений від Його присутності. Тож це є згідно з Його словом.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

## Алма 37

- 1 А тепер, мій сину Геламане, я наказую тобі, щоб ти взяв літописи, які було довірено мені;
- 2 І я також наказую тобі, щоб ти вів літопис цього народу, так само, як робив це я, на пластинах Нефія, і зберігав священним усе те, що зберігав я, саме так, як зберігав це я; бо для мудрої цілі зберігається це.
- 3 А ці пластини з латуні, які містять ці вигравіювання, які мають записи святих писань на них, які мають родовід наших прабатьків, аж від початку,—
- 4 Знай, було пророковано нашими батьками, що вони повинні зберігатися і передаватися від одного покоління до другого, і зберігатися і схоронятися рукою Господа, доки вони не дійдуть до всіх народів, колін, язиків і людей, щоб вони знали про таємниці, які містяться в них.
- 5 А тепер ось, якщо вони зберігатимуться, вони повинні утримувати свою яскравість; авжеж, і вони будуть утримувати свою яскравість; так, і також усі пластини, які містять те, що є Святим Письмом.
- 6 Отже, ти можеш вважати, що це є моє безглуздя; але знай, я кажу тобі, що через мале і просте відбувається велике; і незначні засоби у багатьох випадках примушують мовчати мудрих.
- 7 І Господь Бог працює через засоби, щоб досягти Своєї великої і вічної цілі; і дуже незначними засобами Господь примушує мовчати мудрих і досягає спасіння багатьох душ.
- 8 І от, досі було мудрістю Бога, щоб це зберігалось; бо знай, це збільшило пам'ять цього народу, так, і переконало багатьох у помилковості їхніх шляхів, і привело їх до пізнання їхнього Бога аж до спасіння їхніх душ.

## Alma 37

And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;

And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.

And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—

Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.

And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.

Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.

And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.

And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.

- 9 Так, я кажу тобі, якби не те, що містять ці літописи, які є на цих пластинах, Аммон і його браття не змогли б переконати стільки тисяч Ламанійців у невірності традицій їхніх батьків; так, ці літописи і їхні слова привели їх до покаяння; тобто вони привели їх до пізнання Господа Бога їхнього і до радості в Ісусі Христі, їхньому Викупителеві.
- 10 І хто знає, можливо, вони стануть засобом приведення багатьох тисяч з них, так, і також багатьох тисяч наших твердошиїх братів Нефійців, які зараз кам'яніють серцями в гріхові і беззаконнях, до пізнання їхнього Викупителя?
- 11 Тож ці таємниці ще не повністю відомі мені; тому я стримаю себе.
- 12 І досить буде, якщо я тільки скажу, що їх збережено для мудрої мети, мети, яка відома тільки Богові; бо Він обмірковує з мудрістю всі Свої діяння, і Його стежки прямі, і Його путь є один вічний круг.
- 13 О пам'ятай, пам'ятай, сину мій Геламане, які суворі заповіді Бога. І Він сказав: Якщо ви будете виконувати Мої заповіді, ви будете процвітати на цій землі—але якщо ви не будете виконувати Його заповідей, ви будете відсічені від Його присутності.
- 14 А тепер пам'ятай, сину мій, що Бог довірив тобі те, що є священним, що Він утримував священним, а також що Він буде утримувати і зберігати для мудрої цілі Своєї, щоб Він міг явити Свою силу майбутнім поколінням.
- 15 А тепер ось, я кажу тобі духом пророцтва, що якщо ти порушиш заповіді Бога, знай, все це, що є священним, буде забрано від тебе силою Бога, і ти будеш відданий Сатані, щоб він міг просіяти тебе, як полу на вітрі.
- 16 Але якщо ти будеш виконувати заповіді Бога, і чинити з тим, що священне, так, як Господь заповідав тобі, (бо ти повинен звертатися до Господа з усім, що ти повинен зробити з цим) ось, ніяка сила на землі або в пеклі не зможе відібрати цього в тебе, бо Бог є спроможним виконати всі Свої слова.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.



17 Бо він виконає всі Свої обіцяння, які Він дасть тобі, бо Він виконав Свої обіцяння, які Він дав нашим батькам.

18 Бо Він обіцяв їм, що збереже це з мудрою метою, що в Ньому, щоб Він міг показати Свою силу майбутнім поколінням.

19 І ось слухай, однієї мети Він досяг, а саме, відновив багато тисяч Ламанійців до пізнання істини; і Він показав у них Свою силу, і Він ще показуватиме в них Свою силу майбутнім поколінням; отже, їх буде збережено.

20 Отже, я заповідаю тобі, сину мій Геламане, щоб ти був старанним у виконанні всіх моїх слів, і щоб ти був старанним у дотримуванні заповідей Бога так, як вони записані.

21 І ось, я говоритиму з тобою про ті двадцять чотирьох пластинок, щоб ти зберігав їх, щоб таємниці і діяння темряви, і їхні таємні діяння, тобто таємні діяння тих людей, які були знищені, могли бути ясно показані цьому народові; авжеж, усі їхні вбивства, і грабежі, і їхні пограбування, і всю їхню злочестивість і мерзоти, можна було б ясно показати цьому народові; так, і щоб ти зберіг ці тлумачі.

22 Бо знай, Господь бачив, що Його народ почав діяти в темряві, так, чинити таємні вбивства і мерзоти; тоді Господь сказав: якщо вони не покаються, їх буде знищено з лиця землі.

23 І Господь сказав: Я приготую для Мого слуги Газелема камінь, який буде сяяти в темряві, як світло, щоб Я міг відкрити Моїм людям, які служать Мені, щоб я міг відкрити їм діяння їхніх братів, так, їхні таємні діяння, їхні діяння темряви, і їхню злочестивість і мерзоти.

24 І ось, мій сину, ці тлумачі виготовлено, щоб могло виповнитися слово Бога, яке Він промовив, кажучи:

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

25 Я виведу з темряви до світла всі їхні таємні діяння і їхні мерзоти; і якщо вони не покаються, Я знищу їх з лиця землі; і Я виведу до світла всі їхні таємниці і мерзоти, до всіх народів, які будуть після цього володіти землею.

26 І ось, сину мій, ми бачимо, що вони не покалися; тому вони були знищені, і таким чином слово Бога виповнилося; так, їхні таємні мерзоти було виведено з темряви і зроблено відомими нам.

27 І ось, сину мій, я наказую тобі, щоб ти зберігав у таємниці всі їхні клятви, і їхні завіти, і їхні узгодження в їхніх таємних мерзотах; так, і всі їхні знаки і їхні дива ти утримуй від цього народу, аби вони не знали їх, щоб там не сталося так, що й вони впадуть у темряву і будуть знищені.

28 Бо знай, над усією цією землею є прокляття, що знищення прийде до всіх цих чинителів темряви, згідно з силою Бога, коли вони вже повністю дозріють; тому я бажаю, щоб цей народ не був знищений.

29 Отже, ти будеш утримувати ті таємні плани їхніх клятв і їхніх завітів від цього народу, і тільки про їхню злочестивість, і їхні вбивства, і їхні мерзоти ти повідомиш їх; і ти будеш учити їх відчувати огиду до такої злочестивості, і мерзот, і вбивств; і ти також учитимеш їх, що цих людей було знищено внаслідок їхньої злочестивості, і мерзот, і їхніх убивств.

30 Бо дивись, вони вбили всіх пророків Господа, які приходили до них проголошувати їм про їхні беззаконня; і кров тих, кого вони вбили, волала до Господа Бога їхнього за помстою тим, які були їхніми вбивцями; і таким чином вироки Бога зійшли на цих чинителів темряви і таємних змов.

31 Так, і проклята буде земля на віки вічні через тих чинителів темряви і таємних змов, аж до знищення, якщо вони не покаються перед тим, як вони повністю дозріють.

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

32 І ось, сину мій, запам'ятай слова, які я казав тобі; не довіряй ті таємні плани цьому народові, але навчай їх вічної ненависті до гріха і беззаконня.

33 Проповідай їм покаєння і віру в Господа Ісуса Христа; вчи їх упокорювати себе і бути лагідними і приниженими серцем; учи їх протистояти всім спокусам диявола з їхньою вірою в Господа Ісуса Христа.

34 Учи їх ніколи не втомлюватися від добрих діянь, але бути лагідними і приниженими серцем, бо такі знайдуть покій душам своїм.

35 О пам'ятай, сину мій, і вчися мудрості змолоду; так, вчися змолоду виконувати заповіді Бога.

36 Так, і волай до Господа за всілякою для тебе підтримкою; так, нехай всі діяння твої будуть для Господа, і куди б ти не пішов, нехай буде це з Господом; так, нехай всі твої думки будуть націлені на Господа; так, нехай любов твого серця буде спрямована на Господа завжди.

37 Радься з Господом в усіх своїх діяннях, і Він направлятиме тебе на добре; авжеж, коли ти лягаєш вночі, лягай з Господом, щоб Він міг доглядати тебе у твоєму сні; і коли ти прокидаєшся вранці, нехай твоє серце буде сповнене подяки до Бога; і якщо ти будеш робити так, ти будеш піднесений в останній день.

38 А тепер, сину мій, я маю дещо сказати про ту річ, яку наші батьки називали кулею, або дороговказом, — тобто, наші батьки називали її Ліягона, що означає, будучи перекладеним, компас; і Господь уготував її.

39 І дивись, жодна людина не може виконати таку майстерну роботу. І знай, її було виготовлено, щоб показати нашим батькам путь, якою вони повинні були мандрувати в пустині.

40 І вона так діяла для них відповідно до їхньої віри в Бога; тому, якщо в них була віра в те, що Бог може зробити так, що ті веретена будуть указувати путь, якою вони повинні були йти, дивись, це було зроблено; отже, вони мали це чудо, а також багато інших чудес, здійснюваних силою Бога, день у день.

And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.

Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.

Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.

O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.

Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.

Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.

And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.

And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

41 Однак через те, що ці чудеса було здійснено незначними засобами, вона показала їм дивовижні справи. Вони були ледачими і забували користуватися своєю вірою і старанністю, і тоді ті дивовижні справи припинялися, і вони не просувалися у своїй мандрівці;

42 Отже, вони залишилися в пустині, тобто не пішли прямим шляхом, і бідували від голоду і спраги через свої провини.

43 А тепер, сину мій, я б хотів, щоб ти зрозумів, що все це є не без натяку; бо через те що наші батьки були надто ледачими, щоб підкоритися цьому компасові (а це справи мирські), вони й не процвітали; так само є і з справами духовними.

44 Бо дивись, саме так, як легко підкоритися слову Христа, яке вкаже тобі прямий шлях до вічного блаженства, так було і для наших батьків підкоритися цьому компасові, який би показав їм прямий шлях до землі обіцяної.

45 А тепер я питаю, хіба немає символу в цьому? Бо так само, як цей дороговказ привів наших батьків, які прямували за його курсом, до землі обіцяної, так і слова Христа, якщо ми прямуємо за їхнім курсом, ведуть нас понад цією долиною печалі до набагато кращої землі обіцяної.

46 О сину мій, не дозволяймо собі бути ледачими, через легкість шляху; бо так було з нашими батьками; бо так було уготовано їм, що якби вони подивилися, вони б вижили; так само і з нами. Шлях уготований, і якщо ми подивимося, ми зможемо жити вічно.

47 А тепер, сину мій, гляди, пильнуй ці священні справи, так, гляди, щоб ти сподівався на Бога і жив. Іди до народу і проголошуй Слово, і будь розсудливим. Мій сину, прощавай.

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

## Алма 38

- 1 Сину мій, прихили вухо до моїх слів, бо я кажу тобі, так само, як казав Геламанові: якщо ти будеш виконувати заповіді Бога, ти будеш процвітати на цій землі; а якщо ти не будеш виконувати заповідей Бога, ти будеш відсічений від Його присутності.
- 2 А тепер, сину мій, я сподіваюся, що буду мати велику радість у тобі через твою непохитність і твою вірність Богові; бо як ти почав у своїй молодості покладатися на Господа Бога твого, так само я сподіваюся, що ти будеш продовжувати виконувати Його заповіді; бо благословенний той, хто витерпить до кінця.
- 3 Я кажу тобі, сину мій, що я вже мав велику радість у тобі через твою вірність, і твою старанність, і твою терпеливість, і твоє довгостраждання серед народу Зорамійців.
- 4 Бо я знаю, що ти був у путах; так, і я також знаю, що тебе каменували через Слово; і ти зносив усе це з терпеливістю, тому що Господь був з тобою; і тепер ти знаєш, що Господь визволив тебе.
- 5 А тепер, сину мій Шиблоне, я б хотів, щоб ти запам'ятав, що наскільки ти будеш покладати довіру свою на Бога, настільки тебе буде визволено від твоїх випробувань, і твоїх бід, і твоїх скорбот, і тебе буде піднесено в останній день.
- 6 Тож сину мій, я б не хотів, щоб ти вважав, що я знаю це від себе, але це Дух Бога, Який в мені, Який повідомляє мене про це, бо якби я не народився від Бога, я б не міг знати цього.
- 7 Але ось, Господь у Його великій милості послав Свого ангела проголосити мені, що я маю зупинити дії руйнування серед Його народу; так, і я бачив ангела лице до лица, і він говорив зі мною, і його голос був наче грім, і він потряс усю землю.

## Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

8 І сталося, що я три дні і три ночі перебував у стані найгострішого болю і муки душі; і ніколи, аби я не заволав до Господа Ісуса Христа за милістю, я б не отримав прощення гріхів моїх. Але ось, я волав до Нього і дійсно знайшов спокій моїй душі.

9 І ось, сину мій, я сказав тобі це, щоб ти міг навчитися мудрості, щоб ти міг навчитися від мене тому, що немає іншого шляху або засобу, якими людина могла б спастися, як тільки в Христі і через Нього. Знай, Він є життя і світло світу. Знай, Він є слово істини і праведності.

10 І ось, як ти почав навчати Слову, саме так я б хотів, щоб ти продовжував навчати; і я б хотів, щоб ти був старанним і стриманим в усьому.

11 Гляди, щоб ти не підносився до гордовитості; так, гляди, щоб ти не хвалився ні своєю власною мудрістю, ані своєю великою силою.

12 Виявляй сміливість, але не зухвалість; і також гляди, щоб ти стримував усі свої пристрасті, щоб ти сповнився любові; гляди, щоб ти утримувався від неробства.

13 Не молися так, як Зорамійці роблять, бо ти бачив, що вони моляться, аби їх почули люди, і щоб їх хвалили за їхню мудрість.

14 Не кажи: О Боже, я дякую Тобі за те, що ми кращі за наших братів; але краще кажи: О Господи, прости мою нікчемність і згадуй моїх братів з милістю—так, визнавай свою нікчемність перед Богом у всі часи.

15 І нехай Господь благословить твою душу, і прийме тебе в останній день у Своему царстві, щоб посісти у мирі. Тепер іди, сину мій, і навчай цих людей Слову. Будь розсудливим. Сину мій, прощай.

And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.

And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.

And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.

See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.

Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.

Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.

Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.

And may the Lord bless your soul, and receive you at the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now go, my son, and teach the word unto this people. Be sober. My son, farewell.

## Алма 39

- 1 А тепер, сину мій, в мене є ще дещо сказати тобі крім того, що я сказав твоєму братові; бо дивись, хіба ти не помічав непохитності твого брата, його вірності і його старанності у виконанні заповідей Бога? Дивись, хіба він не подав тобі хороший приклад?
- 2 Бо ти не звертав такої уваги на мої слова, як це робив твій брат, перебуваючи серед народу Зорамійців. Ось що я маю проти тебе; ти продовжував вихвалитися твоєю силою і твоєю мудрістю.
- 3 І це ще не все, сину мій. Ти зробив те, що було дуже сумним для мене; бо залишив священнослужіння, і прийшов на землю Сирон, між границь Ламанійців, за повією Ізабель.
- 4 Авжеж, вона вкрала серця багатьох; але то не було виправданням для тебе, сину мій. Ти повинен був продовжувати священнослужіння, яке тобі було довірено.
- 5 Хіба ти не знаєш, сину мій, що це мерзота в очах Господа; так, наймерзотніший серед усіх гріхів, крім пролиття невинної крові або зречення Святого Духа?
- 6 Бо знай, якщо ти зрікаєшся Святого Духа, коли Він уже раз посів місце в тобі, і ти знаєш, що зрікаєшся Його, знай, то є гріх непростимий; так, і хто вбиває проти світла і знання Бога, йому не просто отримати прощення; так, я кажу тобі, сину мій, що йому не просто отримати прощення.
- 7 А тепер, сину мій, я б хотів перед Богом, щоб ти не був повинним у такому великому злочині. Я б не зупинявся докладно на твоїх злочинах, щоб не терзати твою душу, якби це не було для твого блага.
- 8 Але знай, ти не можеш приховати своїх злочинів від Бога; і якщо ти не покаєшся, вони стоятимуть як свідчення проти тебе в останній день.

## Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

- 9 Тож сину мій, я б хотів, щоб ти покався і полишив твої гріхи, і не йшов більше за хтивістю твоїх очей, але заперечував собі в усіх цих речах; бо якщо ти не зробиш цього, ти ніяк не зможеш успадкувати царство Бога. О пам'ятай і візьми це на себе, і заперечуй собі в цьому.
- 10 І я заповідаю тобі звернутися за радою до твоїх старших братів у твоїх починаннях; бо ось, ти тепер у своїй молодості, і ти потребуєш, щоб тебе підживлювали духовно твої брати. І звертай увагу на їхні поради.
- 11 Не дозволяй відвести себе геть будь-якою марною або безглуздою річчю; не дозволяй дияволові вести твоє серце знову за тими злочестивими блудницями. Дивися, о сину мій, яке велике беззаконня приніс ти Зорамійцям; бо коли вони побачили твою поведінку, вони не захотіли повірити моїм словам.
- 12 А тепер Дух Господа каже мені: Заповідай своїм дітям творити добро, щоб вони не вели серця багатьох людей до знищення; тому я заповідаю тобі, сину мій, у страхові Бога утримайся від своїх беззаконь;
- 13 Щоб ти повернувся до Господа всім своїм розумом, могутністю і силою; щоб ти більше нічиїх сердець не привів до злочестивих діянь; але краще повернися до них і визнай свої провини і те зло, що ти вчинив.
- 14 Не прагни ні багатств, ні марних речей цього світу; бо знай, ти не можеш узяти їх з собою.
- 15 А тепер, сину мій, я б хотів сказати тобі дещо про пришестя Христа. Слухай, я кажу тобі, що це саме Він дійсно прийде, щоб забрати геть гріхи світу; так, Він приходять проголошувати радісну новину про спасіння Своєму народові.
- 16 І от, сину мій, то було священнослужіння, до якого тебе було покликано, проголошувати цю радісну новину цьому народові, щоб підготувати їхню свідомість; або, краще сказати, щоб спасіння могло прийти до них, аби вони могли підготувати свідомість своїх дітей, щоб почути Слово під час Його пришестя.

Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.

And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.

Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.

And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;

That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.

Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.

And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.

And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people, to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.



17 А тепер я дещо заспокою твою свідомість з цього приводу. Ось, ти дивиєшся, чому це має бути відомо так заздалегідь. Дивись, я кажу тобі, хіба душа в цей час не є такою ж дорогоцінною для Бога, якою душа буде під час Його пришествя?

18 Хіба не є необхідним, аби план викуплення був відомий цим людям, так само як їхнім дітям?

19 Хіба не так само легко в цей час для Господа послати Свого ангела проголосити цю радісну новину нам, як і нашим дітям, або як це буде після часу Його пришествя?

And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?

Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?

Is it not as easy at this time for the Lord to send his angel to declare these glad tidings unto us as unto our children, or as after the time of his coming?

## Алма 40

- 1 Тепер, сину мій, є ще дещо, про що я хотів сказати тобі; бо я відчуваю, що твій розум бентежитьсья воскресінням померлих.
- 2 Ось, я кажу тобі, що немає воскресіння—або, я б сказав іншими словами, що це смертне не зодягнеться у безсмертя, це тління не зодягнеться у нетління—не раніше, як тільки після пришествя Христа.
- 3 Дивися, Він приносить воскресіння померлим. Але знай, сину мій, воскресіння ще немає. Тож я відкриваю тобі таємницю; проте, є багато таємниць, що зберігаються, про які ніхто не знає, крім самого Бога. Але я покажу тобі те, про що я питаю старанно у Бога, щоб я міг знати,—те, що стосується воскресіння.
- 4 Дивися, є час призначений, щоб усі встали з мертвих. Тож коли саме настане цей час, ніхто не знає; але Бог знає час, який призначено.
- 5 То чи буде це в перший раз, чи в другий раз, чи в третій раз, що люди встануть з мертвих, не має значення; бо Бог знає все це; і мені досить знати, що це станеться—що є час призначений, коли всі встануть з мертвих.
- 6 Тож обов'язково має бути проміжок між часом смерті і часом воскресіння.
- 7 І ось я б хотів спитати, що станеться з душами людей з цього часу смерті до часу, призначеного для воскресіння?
- 8 Тож чи є більше ніж один раз, призначений для того, щоб люди встали з мертвих, не має значення; бо всі не вмирають водночас, і це не має значення; весь час є як один день для Бога, а час вимірюється тільки для людей.
- 9 Отже, є час, призначений для людей, щоб вони встали з мертвих; і є проміжок між часом смерті і воскресіння. І ось, стосовно цього проміжку часу, що стає з душами людей, це й було те, про що я питаю старанно у Господа, щоб знати; і це є те, про що я знаю.

## Alma 40

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

- 10 І коли настане час, що всі встануть, тоді будуть вони знати, що Бог знає всі часи, призначені для людини.
- 11 Тож стосовно стану душі між смертю і воскресінням—Ось, це повідомив мені ангел, що духи всіх людей, як тільки вони залишають смертне тіло, так, духи всіх людей, чи то вони добрі, чи злі, переносяться додому до Того Бога, Який дав їм життя.
- 12 І тоді станеться, що духи тих, хто праведні, буде прийнято до стану щастя, який називається раєм, станом відпочинку, станом покою, де вони будуть відпочивати від усіх своїх бід і від усіх турбот, і смутку.
- 13 І тоді станеться, що духи злочестивих, так, тих, хто злий,—бо ось, вони не мають ані частини, ані часточки від Духа Господа; бо ось, вони обрали злі діяння замість добрих; тому дух диявола увійшов у них і заволодів їхнім домом—а ці будуть викинуті у зовнішню темряву; там буде плач, і голосіння, і скрегіт зубів, і все через їхнє власне беззаконня, тому що вони були взяті в полон за волею диявола.
- 14 Тож таким є стан душ злочестивих, так, у темряві, і стан жахливого, страшного чекання палючого збурення гніву Бога на них; таким чином, вони залишаються в цьому стані, так само як праведні в раю, аж до часу їхнього воскресіння.
- 15 Ось, є дехто, хто зрозумів, що цей стан щастя і цей стан нещастя душі, перед воскресінням, було першим воскресінням. Так, я припускаю, що це можна визначити як воскресіння, підведення духа, або душі, і їх призначення до щастя або до нещастя згідно з словами, що були сказані.
- 16 І знай, знову було сказано, що є перше воскресіння, воскресіння всіх тих, хто був, або хто є, або хто буде, аж до воскресіння Христа з мертвих.
- 17 Тож ми не припускаємо, що це перше воскресіння, про яке говориться так, може бути воскресінням душ і їхнім призначенням до щастя або нещастя. Ти не можеш припускати, що це те, що воно означає.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignation to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignation to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

18 Ось, я кажу тобі: Ні; але це означає возз'єднання душі з тілом у тих, хто жив від днів Адама до воскресіння Христа.

19 Тож чи будуть душі і тіла тих, про кого говорилося, возз'єднані одразу, злочестиві так само, як і праведні, я не кажу; нехай буде досить сказаного мною, що вони всі встануть; або, іншими словами, їхнє воскресіння станеться до воскресіння тих, хто помре після воскресіння Христа.

20 Тож, сину мій, я не кажу, що їхнє воскресіння приходить з воскресінням Христа; але ось, я подаю це як свою думку, що душі і тіла возз'єднуються, у праведних при воскресінні Христа і Його вознесінні на небеса.

21 Але чи буде це під час Його воскресіння або після того, я не кажу; але я кажу про те, що є проміжком між смертю і воскресінням тіла, і станом душі в щасті або в нещасті до призначеного Богом часу, коли померлі вийдуть і будуть возз'єднані, і душа, і тіло, і будуть приведені стояти перед Богом, і їх буде суджено відповідно до їхніх діянь.

22 Так, це приводить до відновлення того, про що говорилося в устами пророків.

23 Душу буде відновлено для тіла, а тіло для душі; так, і кожна кінцівка і суглоб будуть відновлені в їхньому тілі; так, навіть волосину з голови не буде загублено; але все буде відновлено до свого належного і досконалого стану.

24 І ось, сину мій, це є відновлення, про яке говорилося в устами пророків,—

25 І тоді праведні засіяють у царстві Бога.

26 Але дивися, жажлива смерть приходить до злочестивих; бо вони вмирають щодо того, що стосується праведного; бо вони є нечистими, а ніщо нечисте не може успадкувати царство Бога; але їх знехтувано і призначено скуштувати плодів своїх зусиль або діянь, які були злими; і вони п'ють осад з гіркої чаші.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice, that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.

Yea, this bringeth about the restoration of those things of which has been spoken by the mouths of the prophets.

The soul shall be restored to the body, and the body to the soul; yea, and every limb and joint shall be restored to its body; yea, even a hair of the head shall not be lost; but all things shall be restored to their proper and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which has been spoken by the mouths of the prophets—

And then shall the righteous shine forth in the kingdom of God.

But behold, an awful death cometh upon the wicked; for they die as to things pertaining to things of righteousness; for they are unclean, and no unclean thing can inherit the kingdom of God; but they are cast out, and consigned to partake of the fruits of their labors or their works, which have been evil; and they drink the dregs of a bitter cup.

## Алма 41

- 1 А тепер, сину мій, я маю дещо сказати стосовно відновлення, про яке було сказано; бо ось, дехто пере-  
кручував писання і заблукав через це дуже далеко. І  
я відчуваю, що твій розум збентежений також з  
приводу цього. Але дивись, я поясню це тобі.
- 2 Я кажу тобі, сину мій, що план відновлення не-  
обхідний за справедливістю Бога; бо необхідно,  
щоб усе було відновлено до свого належного поряд-  
ку. Ось, необхідно і справедливо, згідно з владою і  
воскресінням Христа, щоб душа людини була від-  
новлена для її тіла, і щоб кожна частина тіла була  
відновлена у саму себе.
- 3 І необхідно, за справедливістю Бога, щоб людей  
було суджено відповідно до їхніх діянь; і якщо їхні  
діяння були добрими в цьому житті, і бажання  
їхніх сердець були добрими, щоб їх також було, в  
останній день, відновлено до того, що є добрим.
- 4 А якщо їхні діяння є злими, їх буде відновлено в  
себе самих на зло. Отже, все буде відновлено до сво-  
го належного порядку, все до свого природного ста-  
ну—смертність встане у безсмертя, тління у нетлін-  
ня—встане для нескінченного щастя, щоб успадку-  
вати царство Бога, або для нескінченного нещастя,  
щоб успадкувати царство диявола, один з одного  
боку, другий з другого—
- 5 Один встане для щастя, згідно з його бажаннями  
щастя, або добра, згідно з його бажаннями добра; а  
другий для зла, згідно з його бажаннями зла; бо  
оскільки він бажав чинити зло протягом усього  
дня, таку саму він матиме винагороду зла, коли  
прийде ніч.
- 6 І таким самим це є з іншого боку. Якщо він пока-  
вся у своїх гріхах і бажав праведності до кінця днів  
своїх, так само його буде нагороджено праведністю.
- 7 Це ті, кого викупив Господь; так, це ті, яких виве-  
дено, яких визволено з нескінченної ночі темряви; і  
таким чином вони стоять або падають; бо ось, вони  
є своїми власними суддями, чи то чинити добро, чи  
то чинити зло.

## Alma 41

And now, my son, I have somewhat to say concerning  
the restoration of which has been spoken; for behold,  
some have wrested the scriptures, and have gone far  
astray because of this thing. And I perceive that thy  
mind has been worried also concerning this thing. But  
behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is  
requisite with the justice of God; for it is requisite that  
all things should be restored to their proper order.  
Behold, it is requisite and just, according to the power  
and resurrection of Christ, that the soul of man should  
be restored to its body, and that every part of the body  
should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men  
should be judged according to their works; and if their  
works were good in this life, and the desires of their  
hearts were good, that they should also, at the last day,  
be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto  
them for evil. Therefore, all things shall be restored to  
their proper order, every thing to its natural frame—  
mortality raised to immortality, corruption to incor-  
ruption—raised to endless happiness to inherit the  
kingdom of God, or to endless misery to inherit the  
kingdom of the devil, the one on one hand, the other on  
the other—

The one raised to happiness according to his desires  
of happiness, or good according to his desires of good;  
and the other to evil according to his desires of evil; for  
as he has desired to do evil all the day long even so shall  
he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of  
his sins, and desired righteousness until the end of his  
days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

These are they that are redeemed of the Lord; yea,  
these are they that are taken out, that are delivered from  
that endless night of darkness; and thus they stand or  
fall; for behold, they are their own judges, whether to do  
good or do evil.

8 Тож закони Бога є незмінними; отже, путь уготовано, щоб той, хто хоче, міг піти по ній і бути спасеним.

9 А тепер, гляди, сину мій, не зважуйся ще на одну образу проти Бога твого, щодо тих питань учення, в яких ти вже досі зважився вчинити гріх.

10 Не припускай, що якщо йшлося про відновлення, то тебе буде відновлено від гріха до щастя. Ось, я кажу тобі, злочестивість ніколи не була щастям.

11 І ось, сину мій, всі люди, які перебувають у стані природному, або, як сказав, у тілесному стані, перебувають у жовчі гіркоти і в путах беззаконня; вони живуть без Бога в світі, і вони пішли проти природи Бога; отже, вони перебувають у стані, протилежному станові щастя.

12 І от дивися, чи слово відновлення означає взяти щось з його природного стану і привести в неприродний стан, або привести його в стан, протилежний його природі?

13 О, сину мій, це не так; але слово відновлення означає привести знову зло до зла, або тілесне до тілесного, або диявольське до диявольського—добре до того, що є добрим; праведне до того, що є праведним; справедливе до того, що є справедливим; милостиве до того, що є милостивим.

14 Отже, сину мій, гляди, щоб ти був милостивим до своїх братів; чини справедливо, суди праведно й твори добро постійно; і якщо ти будеш робити все це, то отримаєш ти свою винагороду; так, ти будеш мати милість, відновлену для тебе знову; ти будеш мати справедливість, відновлену для тебе знову; ти будеш мати праведний суд, відновлений для тебе знову; і ти будеш мати добро як нагороду для тебе знову.

15 Бо те, що ти відправиш, повернеться до тебе знову, і буде відновлено; отже, слово відновлення повніше засуджує грішника, але ніяк не виправдовує його.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

For that which ye do send out shall return unto you again, and be restored; therefore, the word restoration more fully condemneth the sinner, and justifieth him not at all.

## Алма 42

- 1 А тепер, сину мій, я відчуваю, що є ще щось, що бентежить твій розум, чого ти не можеш зрозуміти—що стосується справедливості Бога у покаранні грішника; бо ти намагаєшся думати, що то є несправедливість, щоб грішника було призначено до стану нещастя.
- 2 Тож дивися, сину мій, я поясню це тобі. Бо ось, після того як Господь Бог відправив наших перших батьків геть з саду Еденського обробляти землю, з якої вони були взяті,—так, Він вивів чоловіка, і Він поставив на східному кінці саду Еденського херувимів і палаючий меч, який повертався в усі боки, щоб охороняти дерево життя,—
- 3 Тож ми бачимо, що чоловік став як Бог, знаючи добро і зло; і щоб він не простяг руку свою, і не взяв також з дерева життя, і не з'їв би, і не жив вічно, Господь Бог поставив херувимів і палаючий меч, щоб він не міг скуштувати плоду,—
- 4 І таким чином, ми бачимо, що був час, даний людині для покаяння, так, час випробування, час покаяння і служіння Богові.
- 5 Бо ось, якби Адам простяг свою руку негайно і скуштував з дерева життя, то він би жив вічно, відповідно до слова Бога, не маючи часу для покаяння; так, і також слово Бога було б недійсним, і великий план спасіння було б зірвано.
- 6 Але ось, людині було призначено померти—тому, оскільки вони були відсічені від дерева життя, вони повинні були бути відсіченими з лиця землі—і людина стала загубленою назавжди, авжеж, вони стали занепалою людиною.
- 7 І ось, ти бачиш, через те, що наші перші батьки були відсічені фізично і духовно від присутності Господа; і так ми бачимо, що вони стали владні слідувати за своєю власною волею.
- 8 Тож бачиш, було недоцільно, аби людину було позбавлено тієї фізичної смерті, бо це б знищило великий план щастя.

## Alma 42

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

9 Тому, оскільки душа ніколи не може вмерти, а падіння принесло всьому людству духовну смерть, так само як і фізичну, тобто їх було відсічено від присутності Господа, було доцільно, щоб людство було позбавлено цієї духовної смерті.

10 Отже, оскільки вони стали тілесними, хтивими і диявольськими від природи, цей стан випробування став для них станом підготовки; він став підготовчим станом.

11 А тепер запам'ятай, сину мій, якби не план викуплення, (відкладемо його в сторону), як тільки вони вмирали б, їхні душі були б нещасні, будучи відсіченими від присутності Господа.

12 І ось, не було б ніякого способу спасти людей від того занепаłego стану, який людина принесла на себе через свою власну неслухняність;

13 Отже, відповідно до справедливості, план викуплення не міг бути виконаний, якби не умови покаяння людей у цьому стані випробування, так, цьому підготовчому стані; бо якби не ці умови, милість не мала б впливу без того, щоб не знищити дію справедливості. А дію справедливості не може бути знищено; якщо так буде, Бог перестане бути Богом.

14 І так ми бачимо, що все людство було занепалим, і вони були в обіймах справедливості; так, справедливості Бога, Який призначив їм назавжди бути відсіченими від Його присутності.

15 І ось, план милості не міг би бути виконаним, якби Спокуту не було здійснено; отже, Бог Сам спокутує гріхи світу, щоб виконати план милості, щоб удовольнити вимоги справедливості, щоб Бог міг бути досконалим, справедливим Богом, і милосердним Богом також.

16 Тож покаяння не могло прийти до людей, якби не було покарання, яке також було вічним, як і життя душі має бути,—приєднана протилежність до плану щастя, яке було так само вічним, як і життя душі.

17 Тож як могла людина покаятися, якби вона не грішила? Як вона могла грішити, якби не було закону? Як міг бути закон, якби не було покарання?

18 Тож покарання було додано, і справедливий закон дано, що принесло муки сумління людині.

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.



19 Тож якби не було дано закону—якщо людина вбиває, вона повинна вмерти—чи боялася б вона, що помре, якщо вбиватиме?

20 І ще, якби не було дано закону проти гріха, люди не боялися б грішити.

21 І якби не було дано закону, якби люди грішили, що б могла справедливість вдіяти, або милість також, бо вони ж не мали б ніякого права на особу?

22 Але є даний закон, і покарання додано, і покаяння даровано; покаяння, якого вимагає милість; інакше, справедливість пред'являє права на особу і виконує закон, а закон накладає покарання; якби було не так, діяння справедливості було б знищено, і Бог перестав би бути Богом.

23 Але Бог не перестає бути Богом, і милість пред'являє права на тих, хто кається, а милість приходить через спокуту; а спокута приводить до воскресіння померлих; а воскресіння померлих приводить людей назад у присутність Бога; і таким чином їх відновлено у Його присутність, щоб їх було суджено відповідно до їхніх діянь, відповідно до закону і справедливості.

24 Бо знай, справедливість виконує всі свої вимоги, і також милість пред'являє права на все своє; і таким чином, ніхто, окрім тих, хто істинно покався, не буде спасеним.

25 Що, хіба ти вважаєш, що милість може пограбувати справедливість? Я кажу тобі: Ні; зовсім ні. Якби це було так, Бог перестав би бути Богом.

26 І таким чином Бог виконує Свої великі і вічні наміри, які були уготовані від заснування світу. І таким чином приходить спасіння і викуплення людей, а також їхнє знищення і нещастя.

27 Тому, сину мій, той, хто хоче, може прийти і скуштувати з вод життя вільно; а той, хто не хоче, того не примушено приходити; але в останній день йому буде відновлено відповідно до його вчинків.

28 Якщо він хотів чинити зло і не покався у свої дні, дивися, зло буде зроблено йому, відповідно до відновлення від Бога.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

- 29 А тепер, сину мій, я бажаю, щоб це вже не бентежило тебе більше, і нехай тільки гріхи твої бентежать тебе, таким збентеженням, яке приведе тебе до покаяння.
- 30 О сину мій, я бажаю, щоб ти більше не заперечував справедливості Бога. Не намагайся виправдувати себе анітрохи через свої гріхи, заперечуючи справедливість Бога; але нехай справедливість Бога, і Його милість, і Його довготерпіння повністю керують у твоєму серці; і нехай це принизить тебе аж до праху у покірливості.
- 31 А тепер, о сину мій, ти покликаний Богом проповідувати Слово цим людям. А тепер, сину мій, іди своїм шляхом, проголошуй Слово з істиною і розсудливістю, щоб ти міг привести душі до покаяння, щоб великий план милості міг поширюватися на них. І нехай Бог дарує тобі відповідно до моїх слів. Амінь.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

## Алма 43

- 1 І ось сталося, що сини Алми пішли до людей проголосувати їм Слово. І сам Алма також не міг спочивати, і він також пішов.
- 2 Тепер ми більше нічого не будемо говорити про їхнє проповідання, крім того, що вони проповідували Слово й істину згідно з духом пророцтва й одкровення; і вони проповідували за святим чином Бога, за яким їх було покликано.
- 3 А тепер я повертаюся до розповіді про війни між Нефійцями і Ламанійцями у вісімнадцятий рік правління суддів.
- 4 Бо знайте, сталося, що Зорамійці стали Ламанійцями; отже, на початку вісімнадцятого року народ Нефійців побачив, що Ламанійці йдуть на них; отже, вони зробили приготування до війни; так, вони зібрали разом своє військо на землі Єрсона.
- 5 І сталося, що Ламанійці прийшли з своїми тисячами; і вони прийшли на землю Антіонума, що є землею Зорамійців; і чоловік на ім'я Зерагемна був їхнім вождем.
- 6 І ось, оскільки Амалекійці були злочестивішою і кровожерливішою вдачею, ніж самі по собі були Ламанійці, отже, Зерагемна призначив головних полководців над Ламанійцями, і всі вони були Амалекійцями і Зорамійцями.
- 7 Тож це він зробив, щоб він міг уберегти їхню ненависть до Нефійців, щоб він міг привести їх у залежність для виконання своїх планів.
- 8 Бо ось, в його плани входило збурювати гнів Ламанійців проти Нефійців; це він робив, аби він міг узурпувати велику владу над ними, і ще, щоб він міг здобути владу над Нефійцями, приводячи їх у залежність.
- 9 А ось у плані Нефійців було захистити свої землі, і свої оселі, і своїх жінок, і своїх дітей, щоб вони могли уберегти їх від рук своїх ворогів; а також, щоб вони могли зберегти свої права та привілеї, так, і ще свою волю, щоб вони могли поклонятися Богові згідно з своїми бажаннями.

## Alma 43

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

10 Бо вони знали, якщо вони попадуть до рук Ламанійців, то того, хто поклонятиметься Богові в дусі та в істині, істинному і живому Богові, Ламанійці знищать.

11 Так, і вони також знали надзвичайну ненависть Ламанійців до своїх братів, які були народом Анті-Нефій-Легія, які називалися людьми Аммона,—а вони не візьмуть зброї, так, вони ввійшли в завіт, і вони не будуть порушувати його—отже, якщо вони попадуть до рук Ламанійців, їх буде знищено.

12 І Нефійці не допустять, щоб їх було знищено; тому вони дали їм землі для їхнього успадкування.

13 І люди Аммона дали Нефійцям велику частину свого майна, щоб підтримати їхнє військо; і тому Нефійці були змушені самі протистояти Ламанійцям, які склалися з нащадків Ламана і Лемуїла, і синів Ізмаїла, і всіх тих, хто відколовся від Нефійців, хто був Амалекійцями і Зорамійцями, і нащадками священиків Ноя.

14 Тож ті нащадки були такі численні, майже як Нефійці були; і тому Нефійці були змушені боротися проти своїх братів, аж до кровопролиття.

15 І сталося, що коли військо Ламанійців зібралось разом на землі Антіонума, бачите, військо Нефійців було готове зустріти їх на землі Єршона.

16 Тож вождь Нефійців, тобто чоловік, якого було призначено бути головним полководцем над Нефійцями,—тож головний полководець взяв командування над усім військом Нефійців,—і його ім'я було Мороній;

17 І Мороній взяв усе командування і керування їхніми війнами. І було йому тільки двадцять і п'ять років, коли його було призначено бути головним полководцем над військом Нефійців.

18 І сталося, що він зустрів Ламанійців на границі Єршона, і його люди були озброєні мечами, і кри-вими шаблями, і всілякою зброєю війни.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

19 І коли військо Ламанійців побачило, що люди Нефія, або краще сказати, що Мороній оснастив своїх людей нагрудниками і наручними щитами, так, і ще щитами, щоб захищати їхні голови, і ще вони були одягнені у товстий одяг—

20 А військо Зерагемни не було оснащене жодною з цих речей; вони мали тільки свої мечі і свої криві шаблі, свої луки і свої стріли, своє каміння і свої пращі; і вони були голими, тільки шкура була пов'язана навколо їхніх стегон; так, усі були голими, крім Зорамійців і Амалекійців;

21 Але вони не були озброєні ні нагрудниками, ні щитами—тому вони надзвичайно злякалися війська Нефійців через їхнє озброєння, незважаючи на їхню кількість, що була значно більшою, ніж у Нефійців.

22 Бачите, тоді сталося, що вони не наважилися вийти проти Нефійців на границі Єршона; тому вони пішли з землі Антіонума до пустині, і вирушили у свою мандрівку в обхід всієї пустині, ген до верхів'я ріки Сидон, щоб вони могли прийти на землю Мантія і заволодіти землею; бо вони не припустили, що військо Моронія буде знати, куди саме вони пішли.

23 Але сталося, як тільки вони пішли у пустиню, Мороній послав розвідників у пустиню стежити за їхнім табором; і Мороній також, знаючи про пророчтва Алми, послав кількох чоловіків до нього, бажаючи, щоб він спитав у Господа, куди саме військо Нефійців має піти, щоб захиститися від Ламанійців.

24 І сталося, що слово Господа дійшло до Алми, і Алма повідомив посланців Моронія, що військо Ламанійців пересувається в обхід пустині, щоб вони могли прийти на землю Мантія, щоб вони могли почати напад на слабшу частину народу. І ті посланці пішли й передали послання Моронію.

25 Тож Мороній, залишивши частину свого війська на землі Єршона, аби ні в якому разі частина Ламанійців не прийшла на ту землю і не заволоділа містом, узяв решту свого війська і попрямував до землі Мантія.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

26 І він наказав, щоб усі люди в тій стороні землі зібралися разом боротися проти Ламанійців, захищати свої землі і свою країну, свої права і свої свободи; тому вони були готові до часу приходу Ламанійців.

27 І сталося, що Мороній наказав, щоб його військо сховалося в долині, що була поблизу берега ріки Сидон, що була на заході від ріки Сидон у пустині.

28 І Мороній розмістив розвідників навколо, щоб він міг знати, коли саме табір Ламанійців наближатиметься.

29 І ось, коли Мороній дізнався про намір Ламанійців, що їхнім наміром було знищити своїх братів, або підкорити їх і привести їх у залежність, щоб вони могли встановити царство над ними по всій землі;

30 І він також знав, що єдиним бажанням Нефійців було зберегти свої землі, і свою волю, і свою церкву, отже, він думав, що це не буде гріхом, якщо він захистить їх хитрістю; отже, він дізнався від своїх розвідників, яким саме шляхом підуть Ламанійці.

31 Отже, він поділив своє військо і привів частину в долину, і сховав їх на сході, і на півдні від гори Рипла;

32 А решту він сховав у західній долині, на захід від ріки Сидон, і далі вздовж границь землі Мантія.

33 І так розмістивши своє військо за своїм бажанням, він підготувався зустріти їх.

34 І сталося, що Ламанійці підійшли з північного боку гори, де було сховано частину війська Моронія.

35 І коли Ламанійці пройшли повз гору Рипла, і ввійшли в долину, і почали переправлятися через ріку Сидон, військо, яке було сховано на південному боці гори, яке вів чоловік на ім'я Легій, виступило наперед і оточило Ламанійців на сході з їхнього тилу.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

36 І сталося, що Ламанійці, коли вони побачили Нефійців, які наступали на них з тилу, розвернулися і почали битися з військом Легія.

37 І робота смерті почалася з обох боків, але жахливою вона була на боці Ламанійців, бо їхню незахищеність було піддано тяжким ударам Нефійців їхніми мечами і їхніми кривими шаблями, які приносили смерть майже при кожному змахові.

38 Тоді, як на іншому боці тільки деколи чоловік падав серед Нефійців, від їхніх мечів і втрати крові, бо вони були захищені у найжиттєвіших частинах тіла, тобто найжиттєвіші частини тіла було захищено від ударів Ламанійців їхніми нагрудниками, і їхніми наручними щитами, і їхніми шоломами; і так Нефійці чинили роботу смерті серед Ламанійців.

39 І сталося, що Ламанійці злякалися через велике знищення серед них так, що вони почали тікати до ріки Сидон.

40 Їх переслідували Легій і його люди; і їх загнав Легій у води Сидону, і вони переправлялися через води Сидону. І Легій утримав своє військо на березі ріки Сидон, щоб вони не переправлялися через неї.

41 І сталося, що Мороній і його військо зустріли Ламанійців у долині на другому березі ріки Сидон і почали нападати на них і вбивати їх.

42 І Ламанійці тікали від них знову, до землі Мантия; і їх знову зустріло військо Моронія.

43 Тож за таких обставин Ламанійці билися надзвичайно; так, ніколи не було відомо, щоб Ламанійці билися з такою надзвичайно великою силою і мужністю, ні, навіть від початку.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their armshields, and their headplates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.

And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.

Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.

44 І їх надихали Зорамійці й Амалекійці, які були їхніми головними полководцями і вождями, і Зерагемна, який був їхнім головним полководцем, тобто їхнім головним вождем і командувачем; так, вони билися, як дракони, і багато кого з Нефійців було вбито їхніми руками, так, бо вони розбивали надвоє багато їхніх шоломів, і вони протикали багато їхніх нагрудників, і вони відсікали багато їхніх рук; і так Ламанійці билися у своєму лютому гніві.

45 Проте Нефійців надихала краща мета, бо вони не боролися ні за монархію, ні за владу, але вони боролися за свої оселі і свої свободи, своїх жінок і своїх дітей, і все своє, так, за обряди поклоніння і свою церкву.

46 І вони робили те, що відчували своїм обов'язком, яким вони завдячували Богові своєму; бо Господь сказав їм, а також їхнім батькам: Якщо ви не винуваті ні в першому нападі, ні в другому, ви не дозволите, щоб вас було вбито руками ваших ворогів.

47 І ще Господь сказав: Ви будете захищати свої сім'ї аж до кровопролиття. І тому за цю мету боролися Нефійці з Ламанійцями, щоб захистити себе, і свої сім'ї, і свої землі, свою країну, і свої права, і свою релігію.

48 І сталося, що коли люди Моронія побачили лють і гнів Ламанійців, вони майже не відступили і не втекли від них. І Мороній, відчуваючи їхній намір, направив посланців до них і надихнув у їхні серця ці думки—так, думки про їхні землі, їхню волю, так, їхню свободу від залежності.

49 І сталося, що вони напали на Ламанійців, і вони волали в один голос до Господа Бога свого, за свою волю і свою свободу від залежності.

50 І вони почали з силою протистояти Ламанійцям; і саме в той час, коли вони волали до Господа за свою свободу, Ламанійці почали тікати від них; і вони тікали аж до вод Сидону.

And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breast-plates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.

And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.

And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.



51 Тож Ламанійці були численніші, так, більш ніж удвоє від числа Нефійців; проте їх було вигнано аж до того, що вони зібралися разом в один загін у долині, на березі ріки Сидон.

52 Отже, військо Моронія оточило їх навкруги, так, а саме на обох берегах ріки, бо дивіться, на сході були люди Легія.

53 Отже, коли Зерагемна побачив, що люди Легія на сході від ріки Сидон, і військо Моронія на заході від ріки Сидон, що їх було оточено Нефійцями, вони були вражені жахом.

54 Тож Мороній, коли він побачив їхній жах, наказав своїм людям, щоб вони припинили пролиття їхньої крові.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

## Алма 44

- 1 І сталося, що вони зупинилися і відступили на один крок від них. І Мороній сказав Зерагемні: Бачиш, Зерагемно, що ми не хочемо бути людьми крові. Ти знаєш, що ви в наших руках, і все ж ми не хочемо вбивати вас.
- 2 Дивись, ми не вийшли на битву проти вас, щоб ми могли пролити вашу кров заради влади; також не хочемо ми приводити будь-кого в ярмо залежності. Але це є саме та причина, через яку ви виступили проти нас; так, і ви гніваєтеся на нас через нашу релігію.
- 3 А тепер ви бачите, що Господь з нами; і ви бачите, що Він віддав вас у наші руки. І тепер я б хотів, щоб ви зрозуміли, що це зроблено для нас через нашу релігію і нашу віру в Христа. І тепер ви бачите, що ви не можете знищити цю нашу віру.
- 4 Тепер ви бачите, що це є істинна віра в Бога; так, ви бачите, що Бог буде підтримувати, і охороняти, і оберігати нас доти, доки ми будемо вірними Йому, і нашій вірі, і нашій релігії; і ніколи Господь не дозволить, щоб нас було знищено, якщо ми не впадемо у провину і не зречемося нашої віри.
- 5 А тепер, Зерагемно, я наказую тобі, в ім'я Того всемогутнього Бога, Який зміцнив наші руки так, щоб ми здобули владу над вами, через нашу віру, через нашу релігію, і через наші обряди поклоніння, і через нашу церкву, і через священну підтримку, якою ми завдячуємо нашим жінкам і нашим дітям, через ту волю, яка прив'язує нас до наших земель і нашої країни; так, і також через додержання святого слова Бога, Якому ми завдячуємо всім нашим щастям; і через усе, що найдорожче для нас, —
- 6 Так, і це ще не все; я наказую вам заради всіх бажань жити, які ви маєте, віддайте нам вашу зброю війни, і ми не будемо прагнути вашої крові, але ми пощадимо ваші життя, якщо ви підете своїм шляхом і не прийдете більше воювати проти нас.

## Alma 44

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

7 І ось, якщо ви не зробите цього, дивіться, ви в наших руках, і я накажу моїм людям, щоб вони напали на вас, і нанесли рани смерті на ваші тіла, щоб ви зовсім загинули; і тоді ми побачимо, хто матиме владу над цим народом; так, ми побачимо, кого буде приведено в залежність.

8 І тоді сталося, що коли Зерагемна почув ці слова, він вийшов уперед і передав свій меч і свою криву шаблю, і свій лук у руки Моронія, і сказав йому: Дивися, ось наша зброя війни; ми віддамо її вам, але ми не дозволимо собі дати клятву вам, яку, як ми знаємо, ми порушимо, і також наші діти; але візьміть нашу зброю війни, і дозвольте нам піти в пустиню; інакше ми залишимо собі наші мечі, і ми загинемо або переможемо.

9 Дивися, ми не вашої віри; ми не віримо, що Бог віддав нас у ваші руки; але ми віримо, що це ваша хитрість уберегла вас від наших мечів. Ось, це ваші нагрудники і ваші щити уберегли вас.

10 І ось, коли Зерагемна закінчив говорити ці слова, Мороній повернув меч і зброю війни, яку він отримав, Зерагемні, кажучи: Ну що ж, ми закінчимо боротьбу.

11 Тож я не можу відізвати ті слова, що я промовив, тому, як Господь живий, ви не вийдете, окрім як вийдете з клятвою, що не будете повертатися знову воювати проти нас. Тож оскільки ви в наших руках, ми проллємо вашу кров на землю, або ви підкоритесь умовам, які я запропонував.

12 І ось, коли Мороній промовив ці слова, Зерагемна взяв свій меч, і він був розгніваний на Моронія, і він кинувся вперед, щоб убити Моронія; але як тільки він підняв свій меч, ось, один з Моронієвих воїнів ударив по ньому і він упав на землю, і він зламався у рукояті; і він також ударив Зерагемну так, що зняв з нього скальп, який впав на землю. І Зерагемна відійшов назад у середину поміж своїх воїнів.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

13 І сталося, що той воїн, який стояв поруч, який зняв скальп з Зерагемни, взяв той скальп з землі за волосся і поклав його на кінчик свого меча, і простяг його вперед до них, звертаючись до них гучним голосом:

14 Так само, як цей скальп упав на землю, а це є скальп вашого вождя, так само ви впадете на землю, якщо ви не віддасте вашу зброю війни і не підете з угодою миру.

15 Тож було багато таких, які, почувши ці слова і побачивши скальп, що був на мечі, були вражені страхом; і багато хто прийшов і кинув свою зброю війни до ніг Моронія, і ввійшов у згоду миру. І всім, хто ввійшов у згоду, вони дозволили піти в пустиню.

16 Ось сталося, що Зерагемна був надзвичайно розлючений, і він підбурював решту своїх воїнів до гніву, щоб битися ще сильніше проти Нефійців.

17 І тоді Мороній був дуже розгніваний через упертість Ламанійців; отже, він наказав своїм людям, щоб вони напали на них і вбили їх. І сталося, що вони почали вбивати їх; так, і Ламанійці боролися своїми мечами і своєю могутністю.

18 Але ось, їхні незахищені шкіри і їхні оголені голови були піддані гострим мечам Нефійців; так, вони були проколоті і розбиті, так, і падали надзвичайно швидко від мечів Нефійців; і їх стали знищувати саме так, як воїн Моронія пророкував.

19 Тоді Зерагемна, коли він побачив, що їх невдовзі всіх знищать, заволав гучно до Моронія, обіцяючи, що він дасть клятву і також його люди з ним разом, якщо вони пощадять решту з їхніх життів, що вони ніколи більше не прийдуть воювати проти них.

20 І сталося, що Мороній наказав, аби робота смерті знову припинилася серед людей. І він узяв зброю війни від Ламанійців; і після того як вони уклали з ним угоду миру, їм було дозволено піти в пустиню.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

21 Ну а число їхніх мертвих не було підраховано через величину цього числа; так, число мертвих було надзвичайно велике, і серед Нефійців, і серед Ламанійців.

22 І сталося, що вони кинули тіла своїх мертвих у води Сидону, і ті попливли далі і схоронені в глибинах моря.

23 А військо Нефія, тобто Моронія, повернулося і прийшло до своїх осель і на свої землі.

24 І так закінчився вісімнадцятий рік правління суддів над народом Нефія. І так закінчився літопис Алми, який було написано на пластинах Нефія.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.

*Розповідь про народ Нефія і про їхні війни і розбрат у дні Геламана, відповідно до літопису Геламана, який він вів у свої дні.*

## Алма 45

- 1 Ось тоді сталося, що люди Нефія надзвичайно зраділи, тому що Господь знову визволив їх від рук їхніх ворогів; отже, вони склали дяку Господеві Богу їхньому; так, і вони багато постилися і багато молилися, і вони поклонялися Богові з надзвичайно великою радістю.
- 2 І сталося на дев'ятнадцятому році правління судів над народом Нефія, що Алма прийшов до свого сина Геламана і сказав йому: Чи віриш ти словам, які я казав тобі про ті літописи, які було збережено?
- 3 І Геламан сказав йому: Так, я вірю.
- 4 І Алма знову сказав: Чи віриш ти в Ісуса Христа, Який прийде?
- 5 І він сказав: Так, я вірю всім словам, які ти сказав.
- 6 І Алма знову сказав йому: Чи будеш ти виконувати мої заповіді?
- 7 І він сказав: Так, я буду виконувати твої заповіді від усього мого серця.
- 8 Тоді Алма сказав йому: Благословенний ти; і Господь зробить тебе процвітаючим на цій землі.
- 9 Але знай, я маю дещо пророкувати тобі; але те, що я пророкую тобі, ти не будеш розповідати; так, те, що я пророкую, не буде повідомлено, аж поки пророцтво не виповниться; тому записуй слова, які я буду говорити.
- 10 І ось ці слова: Знай, я відчуваю, що саме цей народ, Нефійці, відповідно до духа одкровення, що в мені, через чотириста років після того часу, як Ісус Христос явиться їм, виродяться у зневірі.
- 11 Так, і тоді вони побачать війни і пошесті, так, голод і кровопролиття, аж до того, що народ Нефія вимре,—

*The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman, which he kept in his days.*

## Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

- 12 Так, і це через те, що вони виродяться у зневірі і впадуть у діяння темряви, і похітливість, і всілякі беззаконня; так, я кажу тобі, що через те, що вони грішитимуть проти такого великого світла і знання, так, я кажу тобі, що з того дня навіть четверте покоління не все перейде, як це велике беззаконня прийде.
- 13 І коли настане той великий день, знай, дуже скоро прийде час, коли ті, хто тепер є, або, краще сказати, сім'я тих, які тепер числяться серед людей Нефія, більше не будуть числитися серед людей Нефія.
- 14 Але той, хто залишиться, і кого не буде знищено того великого і жахливого дня, буде причисленим до Ламанійців, і стане таким, як вони всі, за винятком декількох, які будуть називатися учнями Господа; і їх будуть Ламанійці переслідувати, аж доки вони не вимруть. І ось, через беззаконня це прощтво буде виконано.
- 15 І ось сталося, що після того як Алма сказав це Геламанові, він благословив його, і також інших його синів; і він також благословив землю заради праведних.
- 16 І він сказав: Так каже Господь Бог—Проклятою буде земля, так, ця земля, для кожного народу, коліна, язика і всіх людей, аж до знищення, хто чинить злочестиво, коли вони вже дозрілі; і як я сказав, так воно і буде; бо це є прокляття і благословення Бога на цю землю, бо Господь не може дивитися на гріх навіть з найменшою мірою допущення.
- 17 І тоді, коли Алма сказав ці слова, він благословив церкву, так, усіх тих, хто стоятиме твердо у своїй вірі з цього часу і надалі.
- 18 І коли Алма зробив це, він пішов з землі Зарагемлі, нібито до землі Мелек. І сталося, що ніколи більше вже про нього не чули; про його смерть або поховання ми нічого не знаємо.

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

19 Ось, те ми знаємо, що був він праведною людиною; і як кажуть повсюди в церкві, було його забрано Духом, або поховано рукою Господа, так само як Мойсея. Але ось писання каже, що Господь взяв Мойсея до Себе; і ми припускаємо, що Він також прийняв Алму в духові до Себе; отже, з цієї причини ми не знаємо нічого про його смерть і поховання.

20 І ось сталося на початку дев'ятнадцятого року правління суддів над народом Нефія, що Геламан пішов до людей проголошувати їм Слово.

21 Бо ось, через їхні війни з Ламанійцями і багато дрібних чвар і заворушень, які були серед людей, стало необхідним, щоб слово Бога було проголошено серед них, так, і щоб правило було встановлено по всій церкві.

22 Отже, Геламан і його брати пішли, щоб знову встановити церкву на всій землі, так, у кожному місті по всій землі, якою володіли люди Нефія. І сталося, що вони призначили священників і вчителів по всій землі, над усіма церквами.

23 І тоді сталося, що після того як Геламан і його брати призначили священників і вчителів над церквами, серед них виник розбрат, і вони не хотіли звертати увагу на слова Геламана і його братів;

24 Але вони стали гордовитими, будучи піднесеними у своїх серцях завдяки своїм надзвичайно великим багатствам; отже, вони здавалися багатими у своїх власних очах і не хотіли звертати уваги на їхні слова і ходити чесно перед Богом.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.



## Алма 46

- 1 І сталося, що тих, хто не прислухався до слів Геламана і його братів, було зібрано разом проти їхніх братів.
- 2 І ось, вони були надзвичайно розгнівані, так що вони вирішили вбити їх.
- 3 Тож вождь тих, які були розгнівані на своїх братів, був великим і сильним чоловіком; і його ім'я було Амалікія.
- 4 І Амалікія мав бажання стати царем; і ті люди, які були розгнівані, також мали бажання, щоб він був їхнім царем; і більшість з них була нижчими судьями на цій землі, і вони шукали влади.
- 5 І вони пішли за лестощами Амалікії: якщо вони підтримають його і настановлять його своїм царем, то він зробить їх правителями над народом.
- 6 Так вони пішли за Амалікією до розколу, незважаючи на проповідування Геламана і його братів, так, незважаючи на їхню надзвичайно велику турботу про церкву, бо вони були первосвященниками над церквою.
- 7 І було багато в церкві тих, які повірили улесливим словам Амалікії, отже, вони відкололися в дійсності від церкви; і таким чином справи народу Нефія були надзвичайно нестійкими і небезпечними, незважаючи на їхню велику перемогу, яку вони отримали над Ламанійцями, і їхні великі радощі, які вони мали через своє визволення рукою Господа.
- 8 Так ми бачимо, як швидко діти людські забувають Господа Бога свого, так, як швидко вони чинять беззаконня і йдуть за Злим.
- 9 Так, і ми також бачимо, яку велику злочестивість одна злочестива людина може викликати серед дітей людських.

## Alma 46

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, inasmuch that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

10 Так, ми бачимо, що Амалікія через те, що він був людиною підступних засобів і людиною багатьох улесливих слів, що він вів серця багатьох людей чинити злочестиво; так, і намагалися знищити церкву Бога, і знищити основу волі, яку Бог дарував їм, або благословення, яке Бог послав на лице землі заради праведних.

11 І ось сталося, що коли Мороній, який був головним командувачем війська Нефійців, почув про цей розкол, він розгнівався на Амалікію.

12 І сталося, що він розірвав свій верхній одяг; і він узяв шмат його і написав на ньому—В пам'ять нашого Бога, нашої релігії, і свободи, і нашого миру, наших жінок, і наших дітей—і він прикріпив його на кінці жердини.

13 І він одягнув свій шолом, і свій нагрудник, і свої щити, і оперезав зброєю стегна; і він узяв жердину, яка мала на кінці своєму його розірваний верхній одяг (і він назвав це гаслом волі), і він уклонився до землі, і він молився гаряче своєму Богові за те, щоб благословення свободи залишилося на його братах доти, поки група Християн залишиться володіти цією землею,—

14 Бо так усіх істинно віруючих у Христа, які належали до церкви Бога, називали ті, хто не належав до церкви.

15 І ті, хто належали до церкви, були вірними; так, усі ті, які були істинно віруючими в Христа, взяли на себе з радістю ім'я Христа, тобто Християни, як їх називали, через їхню віру в Христа, Який прийде.

16 І тому, в цей час Мороній молився, щоб справа Християн і свобода землі могли бути благословеними.

17 І сталося, що коли він вилив свою душу Богові, він назвав усю землю, яка була на південь від землі Спустошення, так, і в цілому всю землю, і на північ, і на південь—Обіцяною землею, і землею волі.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning device and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breast-plate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—

For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.

And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

- 18 І він сказав: Справді Бог не дозволить, щоб нас, яких зневажають через те, що ми взяли на себе ім'я Христа, було розтоптано і знищено, до тих пір, коли ми самі не принесемо це на себе своїми власними провинами.
- 19 І коли Мороній промовив ці слова, він вийшов уперед серед людей, розмахуючи відірваною частиною свого одягу в повітрі, щоб усі могли бачити напис, який він написав на відірваній частині, і волаючи гучним голосом, кажучи:
- 20 Слухайте, ті, які будуть підтримувати цей заклик на землі, нехай вони вийдуть наперед з силою Господа, і увійдуть у завіт, що вони будуть захищати свої права, і свою релігію, щоб Господь Бог міг благословити їх.
- 21 І сталося, що коли Мороній проголосив ці слова, ось, люди вибігли разом з своєю зброєю, що оперезувала їхні стегна, роздираючи свій одяг на знак, або на завіт того, що вони не відмовляться від Господа Бога свого; тобто, іншими словами, якщо вони коли-небудь порушать заповіді Бога або впадуть у провину, і їм буде соромно взяти на себе ім'я Христа, Господь роздере їх так, як вони розідрали свій одяг.
- 22 Тож це був завіт, який вони уклали, і вони кинули свій одяг до ніг Моронія, кажучи: Ми уклали завіт з нашим Богом, що нас буде знищено, так само як наших братів на землі, що на півночі, якщо ми впадемо у провину; так, Він може кинути нас до ніг наших ворогів, так само, як ми кинули наш одяг до твоїх ніг, щоб його було розтоптано під ногами, якщо ми впадемо у провину.
- 23 Мороній сказав їм: Дивіться, ми є залишком сімені Якова; так, ми є залишком сімені Йосипа, чий верхній одяг було розідрано його братами на багато шматків; так, і тепер ось, не забуваймо дотримуватися заповідей Бога, інакше наш одяг буде розідрано нашими братами, і нас буде кинуто у в'язницю, або продано, або вбито.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

24 Так, збережімо нашу волю як залишок Йосипа; так, пам'ятаймо слова Якова перед його смертю, бо ось, він бачив, що одна частина залишку одягу Йосипа збереглася і не згнила. І він сказав: Так само, як цей залишок одягу мого сина зберігся, так один залишок сімені мого сина буде збережено рукою Бога, і буде взято до Нього, в той час, коли рештки сімені Йосипа загинуть, так само, як рештки його одягу.

25 Ось бачите, це дає моїй душі смуток; проте моя душа має радість у моєму синові через ту частину його сімені, яку буде взято до Бога.

26 Ось бачите, такою була промова Якова.

27 І тепер, хто знає, а чи не є рештками сімені Йосипа, які загинуть так само, як його одяг, ті, хто відколовся від нас? Авжеж, і навіть ми самі будемо такими, якщо ми не будемо твердо стояти у вірі в Христа.

28 І тоді сталося, що коли Мороній сказав ці слова, він пішов уперед, і також послав посланців в усі частини землі, де був розкол, і зібрав разом усіх людей, які хотіли захищати свою волю, щоб виступити проти Амалікії і тих, хто відколовся, кого називали Амалікійцями.

29 І сталося, що коли Амалікія побачив, що людей Моронія було більше за кількістю, ніж Амалікійців,—і він також побачив, що його люди сумніваються у справедливості справи, за яку вони взялися,—отже, боючись, що він не доб'ється свого, він узяв тих своїх людей, хто бажав, і пішов на землю Нефія.

30 Тож Мороній думав, що недоцільно, щоб у Ламанійців було більше сили; отже, він задумав відсікти людей Амалікії, тобто захопити їх і привести їх назад, а Амалікію віддати на смерть; так, бо він знав, що той буде підбурювати Ламанійців до гніву проти них, і зробить так, що вони підуть на битву проти них; і він знав, що Амалікія зробить це, щоб досягти своїх цілей.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.

And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

31 Отже, Мороній подумав, що йому доцільно взяти своє військо, тих, хто зібрався разом, і озброївся, і увійшов у завіт, що буде підтримувати мир,—і сталося, що він узяв своє військо і виступив з своїми наметами в пустиню, щоб відрізати шлях Амалікії в пустині.

32 І сталося, що він учинив за своїми бажаннями, і виступив у пустиню, і випередив військо Амалікії.

33 І сталося, що Амалікія втік з невеликою кількістю своїх людей, а решта потрапила до рук Моронія і була взята назад на землю Зарагемлі.

34 Тож оскільки Мороній був людиною, призначеною головними суддями і голосом народу, тому він мав владу діяти за своїм бажанням над військом Нефійців, щоб установити і застосувати владу над ними.

35 І сталося, що всіх, хто з Амалікійців не хотів входити в завіт підтримувати справу свободи, щоб можна було зберегти вільний уряд, він наказав віддати на смерть; але тільки дехто відмовився від завіту свободи.

36 І сталося також, що він наказав, щоб гасло волі було піднято над кожною баштою, які були по всій землі, що належала Нефійцям; і так Мороній міцно встановив прапор волі серед Нефійців.

37 І в них знову встановився мир на землі; і так вони підтримували мир на землі майже до кінця дев'ятого року правління суддів.

38 І Геламан і первосвященики також підтримували порядок у церкві; так, саме протягом чотирьох років вони мали багато спокою і радості в церкві.

39 І сталося, що багато хто помер, твердо віруючи, що їхні душі було викуплено Господом Ісусом Христом; так вони відійшли з цього світу, радіючи.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.

And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.

And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.

And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.

40 І були такі, які померли від гарячок, що в деякі пори року були дуже частими на цій землі,—але не так багато від гарячок, завдяки чудовим якостям багатьох рослин і коренів, які Бог підготував, щоб усунути причину хвороб, яких зазнавали люди через природу того клімату,—

41 Але було багато таких, які померли від старого віку; і тих, які померли з вірою в Христа, щасливі в Ньому, як ми повинні вважати.

And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very frequent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many plants and roots which God had prepared to remove the cause of diseases, to which men were subject by the nature of the climate—

But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in him, as we must needs suppose.

## Алма 47

- 1 Тепер ми повернемося у нашому літописі до Амалікії і тих, хто втік з ним у пустиню; бо, бачите, він узяв тих, хто пішов з ним, і пішов на землю Нефія до Ламанійців, і підбурював Ламанійців гніватися проти народу Нефія так, що цар Ламанійців послав проголошення по всій своїй землі, серед усього свого народу, що вони мають знову зібратися разом іти боротися проти Нефійців.
- 2 І сталося, що коли проголошення дійшло до них, вони надзвичайно злякалися; так, вони боялися розсердити царя, і вони також боялися піти боротися проти Нефійців, щоб не згубити свої життя. І сталося, що вони не захотіли, або, краще сказати, більшість з них не захотіла послухатися наказів царя.
- 3 І тоді сталося, що цар розгнівався через їхню неслухняність; тому він передав Амалікії під командування ту частину свого війська, яка була послухною його наказам, і наказав йому, щоб він пішов і примусив їх до зброї.
- 4 Тож дивіться, це було бажанням Амалікії; бо він був дуже хитромудрою людиною робити зло, тому він склав у своєму серці план скинути з престолу царя Ламанійців.
- 5 А тепер йому було надано командування над тими частинами Ламанійців, які були на боці царя; і він прагнув завоювати прихильність тих, хто не був послухним; отже, він вирушив до того місця, яке називалося Онїда, бо туди втекли всі Ламанійці; бо вони дізналися, що військо наступає і гадали, що вони йдуть знищити їх, отже, вони втекли до Онїди, до місця зброї.
- 6 І вони призначили одного чоловіка бути царем і вождем над ними, будучи невідступними в своїй свідомості від твердого рішення, що їх не примусять йти проти Нефійців.
- 7 І сталося, що вони зібралися разом на вершині гори, яка називалася Антипа, готуючись до битви.

## Alma 47

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

- 8 Тож Амалікія не мав наміру давати їм бій відповідно до наказів царя; але бачите, його наміром було заслужити прихильність війська Ламанійців, щоб поставити себе на чолі, і скинути з престолу царя, і заволодіти царством.
- 9 І ось сталося, що він наказав своєму військові поставити свої намети в долині, яка була біля гори Антипа.
- 10 І сталося, що коли настала ніч, він послав таємних послів до гори Антипа, бажаючи, щоб вождь тих, хто був на горі, чиє ім'я було Легонтій, спустився до підніжжя гори, бо він хоче поговорити з ним.
- 11 І сталося, що коли Легонтій отримав послання, він не наважився спуститися до підніжжя гори. І сталося, що Амалікія послав до нього знову вдруге, бажаючи, щоб він спустився. І сталося, що Легонтій не захотів; і він послав знову втретє.
- 12 І сталося, що коли Амалікія переконався, що він не зможе примусити Легонтія спуститися з гори, він пішов на гору, майже до Легонтієвого табору; і він послав знову вчетверте своє послання до Легонтія, бажаючи, аби він спустився і привів свою охорону з собою.
- 13 І сталося, що коли Легонтій спустився з своєю охороною до Амалікії, Амалікія забажав, щоб він спустився з своїм військом в нічний час, і оточив у їхніх таборах тих людей, над якими цар надав йому командування, і що він передасть їх у руки Легонтія, якщо той зробить його (Амалікію) другим вождем над усім військом.
- 14 І сталося, що Легонтій спустився з своїми людьми і оточив людей Амалікії, так що перед тим, як вони прокинулися на світанку дня, їх було оточено військом Легонтія.
- 15 І сталося, що коли вони побачили, що їх оточено, вони благали Амалікію, щоб він дозволив їм зійтися з їхніми братами, щоб їх не було знищено. Тож це й було саме те, чого бажав Амалікія.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the nighttime, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.



16 І сталося, що він передав своїх людей, всупереч наказам царя. Тож це й було те, чого Амалікія бажав, аби він міг довершити свої плани у скинненні царя з престолу.

17 Ну а серед Ламанійців був такий звичай: якщо їхнього головного вождя вбивали, призначався інший вождь бути їхнім головним вождем.

18 І сталося, що Амалікія наказав, аби один з його служителів поступово давав отруту Легонтію, щоб той помер.

19 Тож, коли Легонтій помер, Ламанійці призначили Амалікію своїм вождем і своїм головнокомандувачем.

20 І сталося, що Амалікія виступив з своїм військом (бо він здобув, що бажав) до землі Нефія, до міста Нефій, яке було головним містом.

21 І цар вийшов назустріч йому з своїми охоронцями, бо він гадав, що Амалікія виконав його накази, і що Амалікія зібрав разом таке велике військо, щоб іти битися проти Нефійців.

22 Але ось, коли цар вийшов назустріч йому, Амалікія наказав, щоб його служителі пішли вперед назустріч цареві. І вони пішли і вклонилися перед царем, нібито вшановуючи його велич.

23 І сталося, що цар простяг руку, щоб підвести їх, як це було за звичаєм Ламанійців, на знак миру, за звичаєм, який вони взяли від Нефійців.

24 І сталося, що коли він підняв першого з землі, ось, той заколов царя, вдаривши прямо в серце; і він упав на землю.

25 Тоді служителі царя втекли; а служителі Амалікії здійняли галас, кажучи:

26 Дивіться, служителі царя закололи його прямо в серце, і він упав, а вони втекли; ось, приходьте і побачите.

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

And it came to pass that when he had raised the first from the ground, behold he stabbed the king to the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him to the heart, and he has fallen and they have fled; behold, come and see.

27 І сталося, що Амалікія наказав, аби його військо виступило вперед і подивилося, що саме трапилося з царем; і коли вони прийшли на місце і знайшли царя, який лежав у закипій крові, Амалікія прикинувся розгніваним і сказав: Той, хто любив царя, вийдіть уперед і переслідуйте його служителів, щоб убити їх.

28 І сталося, що всі ті, хто любив царя, почувши ці слова, вийшли вперед і переслідували служителів царя.

29 Тож коли служителі царя побачили військо, яке переслідувало їх, вони злякалися знову і втекли в пустиню, і прийшли на землю Зарагемлі і приєдналися до людей Аммона.

30 А військо, яке переслідувало їх, повернулося, переслідуючи їх безуспішно; і так Амалікія своїм обманом завоював серця народу.

31 І сталося наступного дня, що він увійшов у місто Нефій з своїм військом і оволодів містом.

32 І тоді сталося, що цариця, коли вона почула, що царя вбито—бо Амалікія відправив послів до цариці, повідомляючи їй, що царя вбили його служителями, що він переслідував їх з своїм військом, але це було безуспішно, і вони зникли—

33 Отже, коли цариця отримала це послання, вона відправила послання Амалікії, забажавши від нього, щоб він пощадив людей в місті; і вона також забажала від нього, щоб він прийшов до неї; і вона також забажала від нього, щоб він привів з собою свідка, аби засвідчити смерть царя.

34 І сталося, що Амалікія узяв того самого служителя, який вбив царя, і всіх тих, хто був з ним, і пішов до цариці, до того місця, де вона сиділа; і вони всі свідчили перед нею, що царя було вбито його власними служителями; і вони також сказали: Вони втекли; чи це не свідчить проти них? І так вони переконали царицю щодо смерті царя.

And it came to pass that Amalickiah commanded that his armies should march forth and see what had happened to the king; and when they had come to the spot, and found the king lying in his gore, Amalickiah pretended to be wroth, and said: Whosoever loved the king, let him go forth, and pursue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the king, when they heard these words, came forth and pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.

And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.

And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

35 І сталося, що Амалікія шукав прихильності цариці, і взяв її собі в жони; і так своїм обманом і з допомогою своїх підступних служителів він здобув царство; так, він був визнаний цар по всій землі, серед усього народу Ламанійців, який складався з Ламанійців, і Лемуїльців, і Ізмаїльців, і всіх розкольників Нефійців, від царювання Нефія і дотепер.

36 Тож ці розкольники, хоч і мали таке саме навчання і такі самі знання, як Нефійці, так, будучи навчені таким самим знанням про Господа, проте, це дивно розповідати, незабаром після їхнього розколу, вони стали ще більше закам'янілими і не бажаючи каятися, і дикішими, злочестивішими і лютішими за Ламанійців—упиваючись традиціями Ламанійців; піддаючись лінощам і всілякій похитливості; так, повністю забуваючи Господа Бога свого.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

## Алма 48

- 1 І ось сталося, що як тільки Амалікія отримав царство, він почав надихати серця Ламанійців проти народу Нефія; так, він призначив людей звертатися до Ламанійців з їхніх башт проти Нефійців.
- 2 І так він надихав їхні серця проти Нефійців, до того, що на останку дев'ятнадцятого року правління суддів, звершивши вже свої плани, так, ставши царем над Ламанійцями, він прагнув також царювати на всій землі, так, і над усіма людьми, які були на цій землі, Нефійцями, так само, як і Ламанійцями.
- 3 Отже, він звершив свій план, бо він зробив зам'янілими серця Ламанійців і засліпив їхній розум, і збудив їх до гніву, так що він зібрав разом численне військо, щоб піти битися проти Нефійців.
- 4 Бо він був сповнений рішучості завдяки великій кількості свого народу перемогти Нефійців і привести їх у залежність.
- 5 І так, він призначив головних полководців з Зорамійців, оскільки вони найбільше знали про силу Нефійців, і місця їхнього захистку, і найслабші місця їхніх міст; отже, він призначив їх бути головними полководцями над його військом.
- 6 І сталося, що вони зняли свій табір і вирушили вперед до землі Зарагемлі в пустиню.
- 7 Тож сталося, що тоді як Амалікія так здобував владу обманом і хитрощами, Мороній, з іншого боку, готував свідомість людей бути вірними Господу Богу своєму.
- 8 Так, він зміцнював військо Нефійців, і зводив маленькі форти, або місця захистку; насипаючи вали землі навколо, щоб огородити своє військо, і також будуючи стіни з каменю, щоб оточити їх навколо, навколо їхніх міст і границь їхніх земель; так, навкруги всієї землі.
- 9 І в їхніх найслабших укріпленнях він розмістив більшу кількість людей; і таким чином він укріпив і зміцнив землю, якою володіли Нефійці.

## Alma 48

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

10 І таким чином він готувався захищати їхню волю, їхні землі, їхніх жінок, і їхніх дітей, і їхній мир, і щоб вони могли жити для Господа Бога свого, і щоб вони могли зберігати те, що їхні вороги називали справою Християн.

11 І Мороній був сильним і могутнім чоловіком; він був чоловіком досконалого розуміння; так, чоловіком, який не насолоджувався кровопролиттям; чоловіком, чия душа раділа волі і свободі його країни і його братів від залежності і рабства;

12 Так, чоловіком, чие серце сповнювалося дякою Богові його за численні ті привілеї і благословення, які Він дарував Своєму народові; чоловіком, який працював надзвичайно заради благополуччя і безпеки свого народу.

13 Так, він був чоловіком, який був твердим у вірі в Христа, і він дав клятву захищати свій народ, свої права, і свою країну, і свою релігію, аж до останньої краплі своєї крові.

14 Тож Нефійців навчали захищати себе від своїх ворогів, аж до пролиття крові, якщо необхідно; так, і їх також навчали ніколи не завдавати образ, так, і ніколи не підіймати меча, лише проти ворога, лише якщо це буде для збереження їхнього життя.

15 І це було їхньою вірою, що якщо вони діятимуть так, Бог зробить їх процвітаючими на цій землі, тобто, іншими словами, якщо вони будуть вірними у виконанні заповідей Бога, тоді Він зробить їх процвітаючими на цій землі; так, попередить їх, що треба тікати або готуватися до війни, відповідно до небезпеки для них;

16 І також, що Бог повідомить їх, куди їм треба йти, щоб захистити себе від своїх ворогів, і якщо вони зроблять так, Господь врятує їх; і це було вірою Моронія, і його серце пишалось цим; не пролиттям крові, але творенням добра, збереженням свого народу, так, виконанням заповідей Бога, так, і протистоянням беззаконню.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

17 Авжеж, істинно, істинно я кажу вам, якби всі люди були, і є, і будуть колись такими, як Мороній, знайте, навіть самі сили пекла було б зруйновано назавжди; так, диявол ніколи вже не мав би сили над серцями дітей людських.

18 Бачите, він був таким чоловіком, як Аммон, син Мосії, так, і також як інші сини Мосії, так, і також Алма і його сини, бо всі вони були людьми Бога.

19 Тепер дивіться, Геламан і його брати були не менш послужливими до людей, ніж був Мороній; бо вони проповідували слово Бога, і вони христили на покаяння всіх людей, які прислухалися до їхніх слів.

20 І так вони йшли вперед, і люди упокорювалися завдяки їхнім словам настільки, що вони були щедро благословенні Господом, і так, вони були вільні від воєн і суперечок між собою, так, саме протягом чотирьох років.

21 Але, як я вже сказав, наприкінці дев'ятнадцятого року, так, незважаючи на їхній мир між собою, вони були змушені неохоче боротися з своїми братами, Ламанійцями.

22 Так, і в цілому їхні війни ніколи не припинялися протягом багатьох років з Ламанійцями, незважаючи на їхню велику неохоту.

23 Ось, їм було жаль братися за зброю проти Ламанійців, тому що вони не насолоджувалися пролиттям крові; так, і це ще було не все—їм було жаль бути засобом для відсилання багатьох своїх братів з цього світу до вічного світу непідготовленими до зустрічі з їхнім Богом.

24 Проте вони не могли дозволити віддати свої життя і щоб їхніх жінок і їхніх дітей було вирізано з варварською жорстокістю тих, які колись були їхніми братами, так, і відкололися від їхньої церкви, і залишили їх, і пішли знищувати їх, приєднавшись до Ламанійців.

25 Так, вони не могли знести, що їхні брати будуть втішатися кров'ю Нefійців так довго, як буде хтось, хто виконуватиме заповіді Бога, бо обіцанням Господа було, якщо вони будуть виконувати заповіді, вони будуть процвітати на цій землі.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hearken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, insomuch that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, unprepared to meet their God.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

## Алма 49

- 1 І ось сталося одинадцятого місяця дев'ятнадцятого року, на десятий день місяця, були помічені війська Ламанійців, що наближалися до землі Аммонійга.
- 2 І дивіться, місто було перебудовано, і Мороній поставив військо біля границь міста, і вони накидали землі навколо, щоб захистити себе від стріл і каміння Ламанійців; бо знайте, вони воювали камінням і стрілами.
- 3 Дивіться, я сказав, що місто Аммонійга було перебудовано. Я кажу вам, так, що воно було частково перебудовано; і через те, що Ламанійці вже руйнували його одного разу через беззаконня народу, вони вважали, що воно знову стане легкою здобиччю для них.
- 4 Але дивіться, яким великим було їхнє розчарування; бо знайте, Нефійці насипали вал з землі навколо себе, який був таким високим, що Ламанійці не могли докинути своє каміння і свої стріли до них, щоб ті досягали цілі, не могли вони й наступати на них інакше, як через місце їхнього входу.
- 5 Тож у цей час головні полководці Ламанійців були вражені надзвичайно мудрістю Нефійців у приготуванні своїх місць безпеки.
- 6 Тож вожді Ламанійців вважали, завдяки великій їхній кількості, так, вони вважали, що в них буде перевага нападати на них так, як вони досі робили; так, і вони ще підготували себе щитами і нагрудниками; і вони також підготували себе одягом з шкіри, так, дуже товстим одягом, що прикривав їхню наготу.
- 7 І будучи підготовленими таким чином, вони вважали, що вони зможуть легко перемогти і підкорити своїх братів ярмом залежності, або вбивати і ризати їх за своїм бажанням.
- 8 Але дивіться, на їхній крайній подив, вони були підготовлені до них, у такий спосіб, який ніколи не був відомим серед дітей Легія. Тож вони були підготовлені до Ламанійців, щоб битися за наказами Моронія.

## Alma 49

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

9 І сталося, що Ламанійці, або Амалікійці, були надзвичайно здивовані їхнім способом приготування до війни.

10 Тож якби цар Амалікія прийшов з землі Нефія на чолі свого війська, можливо, він наказав би Ламанійцям напасти на Нефійців поблизу міста Аммонійга; бо бачите, він не шкодував крові своїх людей.

11 Але дивіться, Амалікія сам не прийшов битися. І дивіться, його головні полководці не наважилися напасти на Нефійців поблизу міста Аммонійга, бо Мороній змінив ведення дій серед Нефійців, так що Ламанійці були розчаровані в їхніх місцях схову, і вони не могли напасти на них.

12 Отже, вони відступили в пустиню, і зняли свій табір, і попрямували до землі Ноя, гадаючи, що то є друге найкраще місце для них, щоб напасти на Нефійців.

13 Бо вони не знали, що Мороній укріпив, тобто побудував форти безпеки для всіх міст на всій цій землі; тому вони попрямували до землі Ноя з твердою рішучістю; так, їхні головні полководці вийшли наперед і поклялися, що вони знищать людей того міста.

14 Але ось, на їхній подив, місто Ной, яке досі було слабким місцем, стало тепер завдяки Моронієві сильним, так, навіть переважило силу міста Аммонійга.

15 І ось, дивіться, у цьому була мудрість Моронія; бо він розумів, що вони будуть налякані містом Аммонійга; а оскільки місто Ной було найслабшим місцем цієї землі, отже, вони попрямують битися туди; і це було якраз те, чого він прагнув.

16 І ось, Мороній призначив Легія бути головним полководцем над людьми того міста; і то був той самий Легій, який боровся з Ламанійцями в долині на сході від ріки Сидон.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.



- 17 І тоді ось сталося, що коли Ламанійці дізналися, що Легій командує містом, вони знову були розчаровані, бо надзвичайно боялися Легія; проте, їхні головні полководці поклялися клятвою напасти на місто; тому вони просували своє військо.
- 18 Тоді ось, Ламанійці не могли дістатися до їхніх фортів безпеки ніяким іншим способом, як тільки через вхід, завдяки висоті насипу, який було накидано, і глибині рову, який було викопано кругом, за винятком входу.
- 19 І так Нефійці підготувалися знищувати всіх тих, хто спробує лізти нагору, щоб увійти у форт якимось іншим шляхом, кидаючи в них каміння і стріли.
- 20 Таким чином були вони підготовлені, так, загін їхніх найсильніших чоловіків, з їхніми мечами і їхніми пращами, вбивати всіх, хто спробує дістатися їхнього місця безпеки через місце входу; і таким чином вони підготувалися захищатися від Ламанійців.
- 21 І сталося, що полководці Ламанійців привели свої війська до місця входу і почали битися з Нефійцями, щоб дістатися до їхнього місця безпеки; але ось, їх відкидали назад раз за разом, так що їх було вбито величезним убивством.
- 22 Тож коли вони зрозуміли, що не можуть подолати Нефійців через місце входу, вони почали розкопувати їхні насипи з землі, щоб зробити прохід для свого війська, аби мати рівні можливості битися; але ось, у цих спробах їх було зметено камінням і стрілами, якими їх було закидано; і замість того, щоб заповнити їхні рови, скидаючи насипи з землі, їх майже заповнили їхні мертві і поранені тіла.
- 23 Таким чином Нефійці мали повну перевагу над своїми ворогами; і таким чином Ламанійці намагалися знищити Нефійців, доки всіх їхніх головних полководців не було вбито; так, і більше ніж тисячу Ламанійців було вбито; тоді як з іншого боку, жодної душі з Нефійців не було вбито.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

- 24 Було близько п'ятдесяти поранених, яких було піддано стрілам Ламанійців крізь вхід, але їх захищали щити, і їхні нагрудники, і їхні головні пластинки, так що їхні рани були на ногах, і багато з них були дуже тяжкими.
- 25 І сталося, що коли Ламанійці побачили, що їхніх головних полководців усіх убито, вони втекли в пустиню. І сталося, що вони повернулися на землю Нефія повідомити їхнього царя Амалікію, який був Нефійцем від народження, про їхні великі втрати.
- 26 І сталося, що він був надзвичайно сердитий на своїх людей, тому що він не домігся свого щодо Нефійців; він не підкорив їх ярмом залежності.
- 27 Так, він був надзвичайно розгніваний, і він прокляв Бога, а також Моронія, клянучись клятвою, що він вип'є його кров; і все це тому, що Мороній виконав накази Бога, забезпечуючи безпеку свого народу.
- 28 І сталося, що з іншого боку, люди Нефія дякували Господеві Богові своєму за Його незрівнянну силу у визволенні їх з рук їхніх ворогів.
- 29 І так закінчився дев'ятнадцятий рік правління суддів над народом Нефія.
- 30 Так, і був тривалий мир серед них, і надзвичайно велике процвітання в церкві, завдяки їхній увазі й старанності, що вони їх приділяли слову Бога, яке було проголошено їм Геламаном, і Шиблоном, і Коріантоном, і Аммоном з його братами, так, і всіма тими, кого було посвячено за святим чином Бога, кого було хрищено на покаяння, і послано проповідувати серед народу.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblon, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

## Алма 50

- 1 І ось сталося, що Мороній не припинив готуватися до війни, тобто захищати свій народ від Ламанійців; бо він наказав, щоб його військо почало на початку двадцятого року правління суддів, щоб вони почали накидати купи землі навколо всіх міст, по всій землі, якою володіли Нефійці.
- 2 А по верхові цих насипів землі він наказав, щоб там поставили балки, так, споруди з балок висотою у зріст людини, навколо міст.
- 3 І він наказав, щоб на тих спорудах з балок було поставлено частокіл на балках навкруги; і він був міцним і високим.
- 4 І він наказав, щоб було зведено башти, які б вивисувалися над тими частоколами, і він наказав, щоб місця безпеки було споруджено на тих баштах, щоб каміння і стріли Ламанійців не змогли заподіяти їм шкоди.
- 5 І вони були підготовлені до того, щоб змогли кидати каміння з того верху, згідно з їхнім задоволенням і їхньою силою, і вбивати того, хто спробує наблизитися до стін міста.
- 6 Так Мороній підготував фортеці до наступу ворогів навколо кожного міста по всій землі.
- 7 І сталося, що Мороній наказав, щоб його військо пішло до східної долини; так, і вони пішли і вигнали всіх Ламанійців, які були у східній пустині, до їхніх власних земель, які були на південь від землі Зарагемлі.
- 8 А земля Нефія простягалася прямим курсом від східного моря на захід.
- 9 І сталося, що коли Мороній вигнав усіх Ламанійців із східної пустині, яка була на північ від земель їхнього володіння, він наказав, щоб жителі, які були на землі Зарагемлі і на землі навколо, пішли у східну пустиню, аж до меж узбережжя, і заволоділи землею.

## Alma 50

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

10 І він також поставив військо на півдні, на межах їхніх володінь, і наказав їм звести укріплення, щоб вони могли зберегти своє військо і своїх людей від рук їхніх ворогів.

11 І так він відсік усі фортеці Ламанійців у східній пустині, так, а також на заході, укріплюючи межу між Нефійцями і Ламанійцями, між землею Зарагемлі і землею Нефія, від західного моря, повз верхів'я ріки Сидон,—Нефійці володіли всією землею на півночі, так, саме всією землею, що була на північ від землі Щедрої, відповідно до їхнього бажання.

12 Так Мороній, з своїм військом, яке збільшувалося щодня завдяки забезпеченому захистові, який надали його споруди, прагнув відрізати силу і владу Ламанійців від земель їхнього володіння, щоб вони не мали влади на землях їхнього володіння.

13 І сталося, що Нефійці почали заснування міста, і вони дали цьому місту ім'я Мороній; і воно було поблизу східного моря; і воно було на південь по межі володінь Ламанійців.

14 І вони також почали заснування міста між містом Мороній і містом Аарон, поєднавши границі Аарона і Моронія; і вони дали ім'я місту, або землі, Нефійга.

15 І вони також почали того самого року будувати багато міст на півночі, одне—особливим способом, яке вони назвали Легій, яке було на півночі біля меж узбережжя.

16 І так закінчився двадцятий рік.

17 І в такому процвітаючому достатку був народ Нефія на початку двадцять і першого року правління суддів над народом Нефія.

18 І вони процвітали надзвичайно, і вони стали надзвичайно багатими; так, і вони розмножувалися і ставали сильними на цій землі.

19 І так ми бачимо, якими милосердними і справедливими є всі справи Господа, так, що виконуються всі слова Його дітям людським; авжеж, ми можемо бачити, що підтверджуються Його слова, саме в цей час, які Він сказав Легію, кажучи:

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephihah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

20 Благословенний ти і твої діти; і вони будуть благословенними, якщо виконуватимуть Мої заповіді, то процвітатимуть на цій землі. Але запам'ятай, якщо вони не будуть виконувати Мої заповіді, їх буде відсічено від присутності Господа.

21 І ми бачимо, що ці обіцяння було здійснено для народу Нефія, бо саме їхні чвари і суперечки, так, їхні вбивства і їхні пограбування, їхнє ідолопоклонство, їхня розпуста і їхні мерзоти, які були поміж ними, принесли на них їхні війни і їхні знищення.

22 А тих, хто був вірним у виконанні заповідей Господа, було визволено в усі часи, поки тисячі їхніх злочестивих братів було призначено до залежності, або до того, щоб загинути від меча, або вимеритися у зневірі і змішатися з Ламанійцями.

23 Але знайте, не було щасливішого часу серед народу Нефієвого, починаючи від днів Нефія, ніж у дні Моронія, так, саме в цей час, у двадцять і перший рік правління суддів.

24 І сталося, що двадцять і другий рік правління суддів також закінчився в мирі; так, і також двадцять і третій рік.

25 І сталося, що на початку двадцять і четвертого року правління суддів також був би мир серед народу Нефія, якби не суперечка, яка виникла поміж ними стосовно землі Легія, і землі Моріантона, які прилягали до границь Легія; обидві були поблизу меж узбережжя.

26 Бо ось, люди, які володіли землею Моріантона, претендували на частину землі Легія; отже, почалася гаряча суперечка між ними, так що люди Моріантона взялися за зброю проти своїх братів, і вони були сповнені рішучості мечем убити їх.

27 Але ось, люди, які володіли землею Легія, втекли в табір Моронія і звернулися до нього по допомогу; бо бачите, вони не були неправими.

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrelings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

28 І сталося, що коли люди Моріантона, яких вів чоловік на ім'я Моріантон, дізналися, що люди Легія втекли в табір Моронія, вони надзвичайно злякалися, щоб військо Моронія не напало на них і не знищило їх.

29 Отже, Моріантон переконав їх до глибини серця, що їм слід тікати на землю, яка була на північ, яка була вкрита великими масами води, і взяти у володіння землю, яка була на півночі.

30 І бачите, вони б здійснили цей план (що стало б причиною бути оплаканими), але дивіться, Моріантон, будучи людиною сильних емоцій, отже, він розсердився на одну з своїх служниць, і він накинувся на неї і дуже побив її.

31 І сталося, що вона втекла, і прийшла до табору Моронія, і розповіла Моронієві все про цю справу, а також про їхні наміри втекти на землю, що на півночі.

32 Тож дивіться, люди, які були на землі Щедрій, або, краще сказати, Мороній, боявся, що вони прислухаються до слів Моріантона і з'єднаються з його людьми, і таким чином він заволодіє тими частинами землі, що закладе основу для серйозних наслідків серед людей Нефія, так, таких наслідків, які приведуть до повалення їхньої волі.

33 Отже, Мороній послав військо з їхнім обозом випередити людей Моріантона, щоб зупинити їхню втечу на землю, що на півночі.

34 І сталося, що вони не випередили їх, аж поки не прийшли до границь землі Спустошення; а там вони випередили їх вузьким шляхом, який вів повз море до землі, що на півночі, так, повз море на заході і на сході.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

35 І сталося, що військо, послане Моронієм, яке очолював чоловік, чие ім'я було Теанкум, зустріло-таки людей Моріантона; і такими впертими були люди Моріантона (їх надихали його злочестивість і його улесливі слова), що між ними почалася битва, в якій Теанкум убив Моріантона і розбив його військо, і взяв їх у полон, і повернувся до табору Моронія. І так закінчився двадцять і четвертий рік правління суддів над народом Нефія.

36 І так людей Моріантона було повернено. І після того як вони уклали угоду зберігати мир, їх було відновлено на землі Моріантона, і склався союз між ними і народом Легія; і їх також було відновлено на їхніх землях.

37 І сталося, що того самого року, коли у людей Нефія було відновлено мир, Нефійга, другий головний суддя, помер, займаючи місце суду з бездоганною чесністю перед Богом.

38 Проте він відмовив Алмі взяти у володіння ті літописи і ті речі, які вважалися Алмою і його батьками найсвятішими; тому Алма передав їх своєму синові, Геламану.

39 Ось сталося, що сина Нефійги було призначено зайняти місце суду замість свого батька; так, його було призначено головним суддею і правителем над людьми, з клятвою і священним обрядом судити праведно, і зберігати мир і свободу людей, і дарувати їм їхні священні привілеї поклонятися Господу Богові їхньому, так, підтримувати і захищати справу Бога в усі свої дні, і привести злочестивих до правосуддя, відповідно до їхнього злочину.

40 Тож знайте, його ім'я було Пагоран. І Пагоран зайняв місце свого батька, і почав своє правління наприкінці двадцять і четвертого року над народом Нефія.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephiah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

Behold, it came to pass that the son of Nephiah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

## Алма 51

- 1 І ось сталося на початку двадцять і п'ятого року правління суддів над народом Нефія, вони встановили мир між народом Легія і народом Моріантона стосовно їхніх земель і почали двадцять і п'ятий рік у мирі;
- 2 Проте вони не довго підтримували повний мир на землі, бо почалися суперечки серед людей щодо головного судді Пагорана; бо ось, була частина людей, які бажали, щоб кілька окремих місць у законі було змінено.
- 3 Але дивіться, Пагоран не хотів ні змінювати закон, ані дозволяти, щоб його було змінено; тому він не прислухався до тих, хто подав свої голоси з проханнями про змінення закону.
- 4 Тому ті, хто мав бажання, щоб закон було змінено, сердилися на нього і хотіли, щоб він більше не був головним суддею на цій землі; тому виникли гарячі спори щодо цієї справи, але не до кровопролиття.
- 5 І сталося, що ті, хто мав бажання, аби Пагорана було скинуто з місця суду, називалися прихильниками царя, бо вони хотіли, щоб закон було змінено у такий спосіб, щоб скинути свободний уряд і встановити царя на цій землі.
- 6 А ті, хто мав бажання, щоб Пагоран залишався головним суддею на цій землі, взяли на себе ім'я прихильників свободи; і таким було розділення між ними, бо прихильники свободи присягнули, тобто склали завіт захищати свої права і привілеї своєї релігії з допомогою свободного уряду.
- 7 І сталося, що це питання їхньої суперечки було вирішено голосом народу. І сталося, що голос народу прозвучав на користь прихильників свободи, і Пагоран зберіг за собою місце суду, що викликало багато радощів серед братів Пагорана і також серед багатьох людей волі, які теж примусили прихильників царя замовкнути, так що ті не наважилися чинити опір, але були змушені захищати справу свободи.

## Alma 51

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.



8 Тож ті, хто був за царів, були знатного походження, і вони прагнули бути царями; і їх було підтримано тими, хто прагнув сили і влади над людьми.

9 Але дивіться, цей час був ризикованим для таких суперечок серед народу Нефія; бо дивіться, Амалікія знову збурих серця народу Ламанійців проти народу Нефійців, і він збирав разом воїнів з усіх частин своєї землі, і озброював їх, і готував їх до війни з усією старанністю; бо він поклявся випити кров з Моронія.

10 Але дивіться, ми побачимо, що його обіцяння, яке він дав, було необачним; проте він приготував себе і своє військо йти на битву проти Нефійців.

11 Тож його військо було не таким великим, як досі, через багато тисяч тих, кого було вбито рукою Нефійців; але, незважаючи на свою велику втрату, Амалікія зібрав разом на подив велике військо, таке, що він не боявся прийти на землю Зарагемлі.

12 Так, сам Амалікія прийшов на чолі Ламанійців. І було це в двадцять і п'ятому році правління суддів; і саме тоді вони почали вирішувати справи своїх суперечок про головного суддю Пагорана.

13 І сталося, що коли люди, яких називали прихильниками царя, почули, що Ламанійці йдуть боротися проти них, вони зраділи в серці своєму; і вони відмовилися взяти зброю, бо вони були настільки розгніваними на головного суддю, і також на людей волі, що вони не хотіли брати зброю, щоб захищати свою країну.

14 І сталося, що коли Мороній побачив це, і також побачив, що Ламанійці переходять границі землі, він надзвичайно розгнівався через упертість тих людей, яких він з такою старанністю намагався зберегти; так, він був надзвичайно розгніваний; його душа була сповнена гніву проти них.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

- 15 І сталося, що він послав прохання з результатами голосування до правителя цієї землі, бажаючи, щоб він прочитав його, і надав йому (Моронію) владу примусити тих розкольників захищати свою країну або віддати їх на смерть.
- 16 Бо його першою турботою було покласти край таким суперечкам і розколові серед людей; бо дивиться, це й дотепер було причиною всього їхнього знищення. І сталося, що це даровано було згідно з голосом народу.
- 17 І сталося, що Мороній наказав своєму військові йти проти тих прихильників царя, щоб збити з них їхню гордовитість і їхню знатність і зрівняти їх з землею, або вони повинні взяти зброю і захищати справу волі.
- 18 І сталося, що військо виступило вперед проти них; і вони збили з них гордовитість і знатність, так що коли ті підняли свою зброю війни, щоб боротися проти людей Моронія, їх було порубано і зрівняно з землею.
- 19 І сталося, що було чотири тисячі тих розкольників, яких було порубано мечем; а тих їхніх вождів, яких не було вбито в боротьбі, було схоплено і кинуто до в'язниці, бо не було коли судити їх тоді.
- 20 І решта тих розкольників, аби не бути збитими до землі мечем, здалася прапорові волі, і була змущена підняти гасло волі над своїми баштами, і в своїх містах, і взяти зброю на захист своєї країни.
- 21 І так Мороній поклав край тим прихильникам царя, так що не було більше нікого, відомого під назвою прихильники царя; і так він поклав край упертості і гордовитості тих людей, які заявляли про знатність своєї крові; але їх було приведено до цього, щоб вони упокорилися, так само як їхні браття, і боролися доблесно за свою свободу від залежності.

And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.

For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.

And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.

And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.

And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.

And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.

And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.

- 22 Ось сталося, що в той час коли Мороній у такий спосіб позбавлявся воєн і суперечок серед власного народу, і підпорядковував їх мирові й цивілізації, і давав розпорядження готуватися до війни проти Ламанійців, бачите, Ламанійці прийшли на землю Моронія, яка була біля меж узбережжя.
- 23 І сталося, що Нефійці не були достатньо сильними в місті Мороній; тому Амалікія вигнав їх, вбиваючи багатьох. І сталося, що Амалікія захопив володіння містом, так, володіння всіма їхніми укріпленнями.
- 24 І ті, хто втік з міста Мороній, прийшли в місто Нефійга; і також люди з міста Легій зібралися разом, і підготувалися, і були готові прийняти бій з Ламанійцями.
- 25 Але сталося, що Амалікія не хотів дозволити Ламанійцям іти на місто Нефійга битися, але тримав їх біля узбережжя, залишаючи людей в кожному місті, щоб охороняти і захищати його.
- 26 І так він просувався, захоплюючи багато міст, місто Нефійга, і місто Легій, і місто Моріантон, і місто Омнер, і місто Гід, і місто Мулек, усі, які були на східних межах біля узбережжя.
- 27 І таким чином, здобули Ламанійці хитрістю Амалікії так багато міст, завдяки їхньому незліченному воїнству, всі вони були міцно укріплені, так само як і укріплення Моронія; всі вони забезпечували Ламанійців фортецями.
- 28 І сталося, що вони попрямували до границь землі Щедрої, женучи Нефійців перед собою і вбиваючи багатьох.
- 29 Але сталося, що їх зустрів Теанкум, який вбив Моріантона і випередив його людей під час його втечі.
- 30 І сталося, що він випередив Амалікію також, коли той прямував з своїм численним військом, щоб захопити у володіння землю Щедру, а також землю на півночі.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war against the Lamanites, behold, the Lamanites had come into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephihah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephihah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephihah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

31 Але дивіться, його спіткало розчарування, коли його було відбито Теанкумом і його людьми, бо вони були великими воїнами; бо кожний чоловік Теанкума перевершував Ламанійців в їхній силі і в їхній майстерності в справах війни, так що вони досягли переваги над Ламанійцями.

32 І сталося, що вони виснажували їх настільки, що вони вбивали їх, аж доки не стемніло. І сталося, що Теанкум і його люди поставили свої намети на границях землі Щедрої; і Амалікія поставив свої намети біля меж на міліні узбережжя, і у такий спосіб їх вигнали.

33 І сталося, що коли настала ніч, Теанкум і його служитель вислизнули і вийшли вночі, і пішли в табір Амалікії; і ось, сон знесилив їх через їхню велику втому, викликану зусиллями і спекою цього дня.

34 І сталося, що Теанкум крадькома вліз у намет царя, і встромив спис йому в серце; і цим він враз заподіяв смерть цареві, так що той не збудив своїх слуг.

35 І він знову крадькома повернувся до свого власного табору, і бачите, його люди спали, і він розбудив їх і розповів їм про все, що вчинив.

36 І він наказав, щоб його військо чекало в готовності, коли Ламанійці прокинуться і нападуть на них.

37 І так закінчився двадцять і п'ятий рік правління суддів над народом Нефія; і так закінчилися дні Амалікії.

But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, in-  
somuch that they did gain advantage over the Lamanites.

And it came to pass that they did harass them, in-  
somuch that they did slay them even until it was dark.  
And it came to pass that Teancum and his men did  
pitch their tents in the borders of the land Bountiful;  
and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the  
beach by the seashore, and after this manner were they  
driven.

And it came to pass that when the night had come,  
Teancum and his servant stole forth and went out by  
night, and went into the camp of Amalickiah; and be-  
hold, sleep had overpowered them because of their  
much fatigue, which was caused by the labors and heat  
of the day.

And it came to pass that Teancum stole privily into  
the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he  
did cause the death of the king immediately that he did  
not awake his servants.

And he returned again privily to his own camp, and  
behold, his men were asleep, and he awoke them and  
told them all the things that he had done.

And he caused that his armies should stand in readi-  
ness, lest the Lamanites had awakened and should come  
upon them.

And thus endeth the twenty and fifth year of the  
reign of the judges over the people of Nephi; and thus  
endeth the days of Amalickiah.

## Алма 52

- 1 І ось сталося на двадцять і шостому році правління суддів над народом Нефія, знайте, коли Ламанійці прокинулися першого ранку першого місяця, ось, вони знайшли Амалікію мертвим в його власному наметі; і вони також побачили, що Теанкум готовий дати їм бій того ж дня.
- 2 І ось, коли Ламанійці побачили це, вони перелякалися; і вони відмовилися від свого плану прямувати до землі, що на півночі, і відступили з усім своїм військом у місто Мулек і прагнули знайти захист у своїх укріпленнях.
- 3 І сталося, що брата Амалікії було призначено царем над народом; і його ім'я було Амморон; таким чином, брата царя Амалікії було призначено царювати замість нього.
- 4 І сталося, що він наказав, аби його народ захищав ті міста, які вони захопили через кровопролиття, бо вони не захоплювали жодного міста без того, щоб не втратити багато крові.
- 5 І тоді Теанкум побачив, що Ламанійці були сповнені рішимою захистити ті міста, які вони захопили, і ті частини землі, якими вони заволоділи; і також, побачивши незліченну їхню кількість, Теанкум подумав, що недоцільно буде йому зважитися напасти на них у їхніх фортах.
- 6 Але він утримав своїх людей навколо, нібито роблячи приготування до війни; так, і справді він готувався захищатися від них, зводячи мури навколо і готуючи місця для укриття.
- 7 І сталося, що він продовжував так готуватися до війни, доки Мороній не прислав велику кількість людей, щоб підкріпити його військо.
- 8 І Мороній також віддав накази йому, щоб він тримав усіх полонених, які потрапили до його рук; бо оскільки Ламанійці взяли багато полонених, йому слід було тримати всіх полонених Ламанійців як викуп за тих, кого захопили Ламанійці.
- 9 І він також послав накази йому, що йому слід укріпити землю Щедру і охороняти вузький прохід, який вів до землі на півночі, щоб Ламанійці не захопили те місце, і не мали сили непокоїти їх з усіх боків.

## Alma 52

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

10 І Мороній ще передав йому своє побажання, щоб він був вірним у захисті тієї ділянки землі і щоб він шукав кожної нагоди покарати Ламанійців на цій ділянці настільки, наскільки це було йому по силі, щоб, можливо, він знову зміг узяти хитрістю або якимось іншим шляхом ті міста, які було взято з їхніх рук; і щоб він також укріпив і зміцнив міста навколо, які не потрапили до рук Ламанійців.

11 І він також сказав йому; Я прийшов би до тебе, але дивися, Ламанійці напали на нас на границях землі біля західного моря; і дивися, я виступаю проти них, тому я не можу прийти до тебе.

12 Тож цар (Амморон) вийшов з землі Зарагемлі, і повідомив царицю про смерть свого брата, і зібрав разом велику кількість чоловіків, і виступив проти Нефійців на межах західного моря.

13 І таким чином він намагався непокоїти Нефійців, і відтягнути частину їхніх сил на ту частину землі, водночас він наказав тим, кого він залишив володіти містами, які він захопив, щоб вони також непокоїли Нефійців на межах біля східного моря, і заволоділи їхніми землями, наскільки це було їм по силі, зважаючи на силу їхнього війська.

14 І тому були Нефійці в тих небезпечних обставинах в кінці двадцять і шостого року правління суддів над народом Нефія.

15 Але ось, сталося у двадцять і сьомому році правління суддів, що Теанкум за наказом Моронія, який розмістив військо, щоб захистити південні і західні границі землі, і почав свій похід до землі Щедрої, щоб він міг допомогти Теанкумові з його людьми у взятті міст, які вони втратили—

16 І сталося, що Теанкум отримав накази зробити напад на місто Мулек, і взяти його, якщо це буде можливо.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

17 І сталося, що Теанкум зробив приготування до нападу на місто Мулек і виступив з своїм військом проти Ламанійців; але він побачив, що йому неможливо пересилити їх, поки вони були в своїх укріпленнях; тому він відмовився від своїх планів і повернувся знову до міста Щедре чекати на прибуття Моронія, щоб він міг отримати підкріплення для свого війська.

18 І сталося, що Мороній прибув зі своїм військом на землю Щедру у другій половині двадцять і сьомого року правління суддів над народом Нефія.

19 А на початку двадцять і восьмого року Мороній і Теанкум і багато хто з головних полководців тримали военну раду—що їм слід зробити, аби викликати Ламанійців вийти проти них на бій; або щоб вони могли якимось чином виманити їх з їхніх фортець, аби вони могли здобути перевагу над ними і знову взяти місто Мулек.

20 І сталося, що вони відправили послів до війська Ламанійців, яке захищало місто Мулек, до їхнього вождя, чие ім'я було Яків, вимагаючи, аби він вийшов зі своїм військом зустрітися з ними на рівнинах між двома містами. Але ось, Яків, який був Зорамійцем, не хотів виходити зі своїм військом зустрічатися з ними на рівнинах.

21 І сталося, що Мороній не мав ніякої надії зустрітися з ними на справедливих умовах, тому він зважився на такий план, що він виманить Ламанійців з їхніх фортець.

22 Тому він наказав, щоб Теанкум узяв невелику кількість чоловіків і попрямував униз до узбережжя; а Мороній і його військо вночі попрямувало в пустиню, на захід від міста Мулек; і таким чином, наступного дня, коли вартові Ламанійців знайшли Теанкума, вони побігли і розповіли це Якову, своєму вождеві.

23 І сталося, що військо Ламанійців виступило проти Теанкума, сподіваючись своєю кількістю перемогти Теанкума, зважаючи на їхнє невелике число. І коли Теанкум побачив військо Ламанійців, що виступало проти нього, він почав відступати до узбережжя, на північ.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

24 І сталося, що коли Ламанійці побачили, що він почав тікати, вони набралися мужності й енергійно переслідували його. А коли Теанкум таким чином відводив Ламанійців, які переслідували їх марно, дивіться, Мороній наказав, щоб частина його війська, яка була з ним, попрямувала до міста і оволоділа ним.

25 І так вони й зробили, і вбили всіх тих, кого було залишено захищати місто, так, усіх тих, хто не хотів скласти свою зброю війни.

26 І так Мороній з частиною свого війська оволодів містом Мулек, коли він прямував з рештою зустрічати Ламанійців, коли вони будуть повертатися після переслідування Теанкума.

27 І сталося, що Ламанійці переслідували Теанкума, доки вони не дійшли до міста Щедре, а тоді їх зустрів Легій і маленьке військо, яке залишилося захищати місто Щедре.

28 А тоді ось, коли головні полководці Ламанійців побачили Легія з його військом, які виступали проти них, вони втекли у великому замішанні, що вони можуть не досягти міста Мулек до тих пір, як Легій з його військом переможе їх; бо вони були втомлені своїм походом, а люди Легія були свіжими.

29 Тож Ламанійці не знали, що Мороній був у них у тилу зі своїм військом; і вони боялися тільки Легія і його людей.

30 Тож Легій не мав бажання захопити їх, доки вони не зустрінуться з Моронієм і його військом.

31 І сталося, що перш ніж Ламанійці відступили дуже далеко, їх було оточено Нефійцями, людьми Моронія з одного боку, і людьми Легія з другого, які всі були свіжими і повними сили; а Ламанійці були втомлені через свій тривалий похід.

32 І Мороній наказав своїм людям, щоб вони напали на них, доки ті не складуть свою зброю війни.

33 І сталося, що Яків, будучи їхнім вождем, будучи також Зорамійцем і маючи непереможний дух, повів Ламанійців уперед на битву з надзвичайною лютью проти Моронія.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.



34 Оскільки Мороній був на їхньому шляху, тому Яків вирішив убивати їх і прорубати собі шлях до міста Мулек. Але дивіться, Мороній і його люди були набагато сильнішими; тому вони не поступалися Ламанійцям.

35 І сталося, що вони боролися з обох сторін з надзвичайною люттю; і було багато вбитих з обох сторін; так, і Моронія було поранено, і Якова було вбито.

36 І Легій натискав з їхнього тилу з такою люттю зі своїми сильними людьми, що Ламанійці з тилу склали свою зброю війни; а решта їх, будучи у великому замішанні, не знала, чи йти, чи вдарити.

37 Тоді Мороній, побачивши їхнє замішання, сказав їм: Якщо ви принесете свою зброю війни і складете її, знайте, ми утримаємося від пролиття вашої крові.

38 І сталося, що коли Ламанійці почули ці слова, їхні головні полководці, всі ті, кого не було вбито, вийшли наперед і кинули свою зброю війни до ніг Моронія, а також наказали своїм людям, щоб вони зробили те саме.

39 Але ось, було багато таких, які не захотіли; і тих, хто не захотів віддати свої мечі, було схоплено і зв'язано, і їхню зброю війни забрали в них, і їх було примушено прямувати зі своїми братами до землі Щедрої.

40 І ось число полонених, яких було захоплено, перевищувало кількість убитих, так, їх було більше, ніж убитих з обох сторін.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

And now the number of prisoners who were taken exceeded more than the number of those who had been slain, yea, more than those who had been slain on both sides.

## Алма 53

- 1 І сталося, що вони приставили охорону до полонених Ламанійців, і примусили їх піти і поховати своїх мертвих, так, а також мертвих Нефійців, яких було вбито; і Мороній приставив людей охороняти їх, поки вони будуть виконувати свою роботу.
- 2 І Мороній пішов у місто Мулек з Легієм, і взяв на себе командування містом і передав його Легієві. Тож бачите, цей Легій був людиною, яка була з Моронієм у більшості всіх його битв; і він був людиною, схожою на Моронія, і вони втішалися благополуччям один одного; так, вони любили один одного, і також їх любили всі люди Нефія.
- 3 І сталося, що після того як Ламанійці закінчили поховання своїх мертвих, а також мертвих Нефійців, вони вернулися назад до землі Щедрої; і Теанкум, за командами Моронія, наказав, щоб вони почали копати рів навколо землі, тобто міста, Щедре.
- 4 І він наказав, щоб вони збудували бруствер з деревини на внутрішній стороні рову; і вони накидали землі з рову на бруствер з деревини; і таким чином вони примусили Ламанійців працювати, доки вони не обгородили місто Щедре навколо міцною стіною з дерева і землі, надзвичайної висоти.
- 5 І це місто стало надзвичайною фортецею з тих пір; і в цьому місті вони охороняли полонених Ламанійців; так, саме за стіною, яку вони наказали їм збудувати своїми власними руками. Тож Мороній був змушений наказати Ламанійцям працювати, тому що за працею було легше охороняти їх; і він хотів мати всі свої сили, коли буде робити напад на Ламанійців.
- 6 І сталося, що Мороній таким чином здобув перемогу над одним з найбільших військ Ламанійців, і заволодів містом Мулек, яке було одним з найсильніших оплотів Ламанійців на землі Нефія; і так він також побудував фортецю, щоб утримувати своїх полонених.

## Alma 53

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

7 І сталося, що він більше не чинив спроб боротися з Ламанійцями того року, але він дав роботу своїм чоловікам у підготовці до війни, так, і в зведенні укріплень, щоб захищатися від Ламанійців, так, і також у врятуванні своїх жінок і своїх дітей від голоду і скорбот, і забезпеченні їжею свого війська.

8 І ось сталося, що війська Ламанійців, на західному морі, на півдні, за відсутності Моронія внаслідок якоїсь інтриги серед Нефійців, що викликала розкол серед них, отримали якусь перевагу над Нефійцями, так, настільки, що вони здобули у володіння певну кількість їхніх міст у тій частині землі.

9 І таким чином через беззаконня серед них, авжеж, через розколи та інтриги серед них, їх було поставлено у найнебезпечніші обставини.

10 І ось бачите, я маю щось сказати про людей Аммона, які спочатку були Ламанійцями; але Аммоном і його братами, або, краще сказати, силою і словом Бога, їх було навернено до Господа; і їх було приведено в землю Зарагемлі, і з того часу їх захищали Нефійці.

11 І через їхню клятву їх було утримано від того, щоб братися за зброю проти своїх братів; бо вони дали клятву, що ніколи більше не проливатимуть крові; і згідно з їхньою клятвою вони б загинули; так, вони б дозволили собі потрапити до рук їхніх братів, якби не жалість і надзвичайна любов, яку Аммон і його брати відчували до них.

12 І для цього їх було приведено до землі Зарагемлі; і вони були захищені Нефійцями.

13 Але сталося, що коли вони побачили, яку небезпеку, і багато скорбот і лиха Нефійці знесли заради них, вони були зворушені співчуттям і мали бажання взятися за зброю на захист своєї країни.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue amongst themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

14 Але ось, коли вони вже збиралися взятися за зброю війни, вони були пересилені переконаннями Геламана і його братів, бо вони вже збиралися порушити клятву, яку вони дали.

15 А Геламан боявся, щоб, учинивши так, вони не згубили своїх душ; тому всі ті, хто увійшов у цей завіт, були змушені дивитися, як їхні браття долають скорботи, в своїх небезпечних тодішніх обставинах.

16 Але ось, сталося, що в них було багато синів, які не увійшли в завіт про те, що не будуть братися за зброю війни, щоб захищати себе проти своїх ворогів; тому вони зібралися тоді разом стільки, скільки могли тримати зброю, і вони називали себе Нефійцями.

17 І вони увійшли в завіт боротися за волю Нефійців, так, щоб захищати землю аж до того, щоб пожити свої життя; так, тож вони склали завіт, що вони ніколи не віддадуть своєї волі, а будуть боротися в будь-яких випадках, щоб захищати Нефійців і самих себе від залежності.

18 Тож ось, було дві тисячі тих молодих чоловіків, які увійшли у цей завіт і взяли за свою зброю війни, щоб захищати свою країну.

19 І тоді ось, як до цього вони ніколи не були перешкодою для Нефійців, так тепер у цей період часу вони стали також і великою підтримкою; бо вони взяли за свою зброю війни, і вони захотіли, щоб Геламан став їхнім вождем.

20 І всі вони були молодими чоловіками, і всі вони були надзвичайно хоробрими, бо мали мужність, а також силу і спритність; але знаєте, це ще не все— вони були такими людьми, які були вірними завжди в усьому, що їм довірялося.

21 Так, вони були людьми істини і розсудливості, бо їх було навчено дотримуватися заповідей Бога і ходити чесно перед Ним.

22 І тоді сталося, що Геламан вирушив на чолі своїх двох тисяч юних воїнів на підтримку народу на границях землі на півдні біля західного моря.

23 І так закінчився двадцять і восьмий рік правління суддів над народом Нефія.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

## Алма 54

- 1 І ось сталося на початку двадцять і дев'ятого року суддів, що Амморон послав до Моронія, бажаючи обмінятися з ним полоненими.
- 2 І сталося, що Мороній відчув надзвичайну радість від цього прохання, бо він хотів використати провізію, що надавалася для утримання Ламанійських полонених, для утримання свого власного народу; і він також хотів повернути своїх власних людей для зміцнення свого війська.
- 3 Бо Ламанійці захопили багато жінок і дітей, а серед полонених Моронія, тобто полонених, яких Мороній захопив, не було жодної жінки і жодної дитини; тому Мороній вирішив хитрістю забрати від Ламанійців стільки полонених Нефійців, скільки було можливо.
- 4 Отже, він написав послання, і відправив його зі слугою Амморона, тим самим, який приніс послання Моронієві. Ось ті слова, які він написав Амморонові, кажучи:
- 5 Дивися, Аммороне, я написав тобі дещо про цю війну, яку ти вів проти мого народу, або краще сказати, яку твій брат вів проти них, і яку ти все ще збираєшся продовжувати після його смерті.
- 6 Дивися, я б розповів тобі дещо про справедливість Бога, і меч Його всемогутнього гніву, який висить над тобою, доки ти не покаєшся і не виведеш своє військо на свої власні землі, тобто на землю свого володіння, якою є земля Нефія.
- 7 Так, я б розповів тобі це, якби ти був здатний прислухатися до цього; так, я б розповів тобі про те жахливе пекло, яке чекає прийняти таких убивць, якими ти і твій брат були, якщо ти не покаєшся і не відмовишся від своїх убивчих замислів, і не повернешся зі своїм військом на свої власні землі.
- 8 Але, оскільки ти одного разу вже зрікся цього, і боровся проти народу Господа, саме тому я можу чекати, що ти зробиш це знову.

## Alma 54

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

9 І ось дивися, ми готові прийняти тебе; так, і якщо ти не відмовишся від своїх намірів, дивися, ти накличеш на себе гнів Того Бога, Якого ти зрікся, аж до твого повного знищення.

10 Але, як Господь живе, наше військо виступить проти тебе, якщо ти не відмовишся, і незабаром тебе відвідає смерть, бо ми повернемо свої міста і свої землі; так, і ми збережемо нашу релігію і справу нашого Бога.

11 Але дивися, мені здається, що я розмовляю з тобою про це даремно; тобто, мені здається, що ти дитя пекла; тому я завершую моє послання тим, що кажу тобі, що я не буду обмінювати полонених, якщо це не буде за таких умов, що ти визволиш чоловіка, і його жінку, і його дітей за одного полоненого; якщо буде так, що ти зробиш це, я буду обмінюватися.

12 І дивися, якщо ти не зробиш цього, я виступлю проти тебе з моїм військом; так, я навіть озброю моїх жінок і моїх дітей, і я виступлю проти тебе, і я буду переслідувати тебе до твоєї власної землі, яка є землею нашого першого успадкування; так, і буде кров за кров, так, життя за життя; і я дам тобі бій, аж доки тебе не буде знищено з лиця землі.

13 Дивися, я в гніві, і мій народ також; ти прагнув убити нас, а ми тільки прагнули захистити себе. Але дивися, якщо ти і надалі будеш прагнути знищити нас, ми будемо прагнути знищити тебе; так, і ми будемо прагнути нашої землі, землі нашого першого успадкування.

14 Тепер я завершую моє послання. Я—Мороній; я—вождь народу Нефійців.

15 Тоді сталося, що Амморон, коли він отримав це послання, розсердився; і він написав ще одне послання Моронієві, і ось ті слова, що він написав, кажучи:

16 Я—Амморон, цар Ламанійців; я—брат Амалікії, якого ти вбив. Знай, я відомщу тобі за його кров, так, і я виступлю проти тебе з моїм військом, тому що я не боюся твоїх погроз.

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

17 Бо дивися, твої батьки вчинили зло їхнім братам, так що вони позбавили їх їхнього права на урядування, коли воно по праву належало їм.

18 А тепер знай, якщо ти складеш свою зброю, і підкоришся, щоб тобою урядували ті, кому урядування по праву належить, тоді я накажу моїм людям скласти їхню зброю і не воювати більше.

19 Дивися, ти вже видихнув багато погроз проти мене і мого народу; але бачиш, ми не злякалися твоїх погроз.

20 Проте я погоджуся обмінятися полоненими відповідно до твого прохання, з радістю, щоб я міг зберегти їжу для моїх воїнів; і ми будемо вести війну, яка буде вічною: або до підкорення Нефійців нашій владі, або до їхнього повного винищення.

21 А що стосується Того Бога, Якого, як ти кажеш, ми зреклися, ось, ми не знаємо такої істоти; і ти не знаєш; але якщо це так, що є така істота, ми тільки знаємо, що Він зробив нас, так само як і вас.

22 І якщо це так, що є диявол і пекло, тож чи не відправить Він вас туди жити з моїм братом, якого ви вбили, про якого ти натякав, що він відправився у таке місце? Але знай, це не має значення.

23 Я—Амморон, і нащадок Зорама, якого ваші батьки притиснули і вивели з Єрусалима.

24 І дивись, ось я сміливий Ламанієць; дивися, ця війна велася, щоб помститися за їхні образи, і зберегти й отримати їхні права на урядування; і я завершую моє послання до Моронія.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

## Алма 55

- 1 Тоді сталося, що коли Мороній отримав це послання, він ще більше розсердився, тому що він знав, що Амморон мав досконале знання про свій обман; так, він знав, що Амморон знав, що не була справедливою та причина, яка зробила так, що вони почали вести війну проти народу Нефія.
- 2 І він сказав: Ось, я не буду обмінюватися полоненими з Аммороном, якщо він не відмовиться від свого замислу, як я вже заявив у моєму посланні; бо я не дозволю йому, щоб він мав більше влади, ніж він уже має.
- 3 Ось, я знаю місце, де Ламанійці охороняють моїх людей, яких вони взяли в полон; і оскільки Амморон не погодився з тим, про що я прошу в моєму посланні, знайте, я зроблю йому згідно з моїми словами; так, я буду прагнути смерті їхньої, доки вони не благатимуть миру.
- 4 І ось сталося, що коли Мороній промовив ці слова, він наказав, щоб було зроблено пошук серед його людей, щоб, можливо, він знайшов би серед них чоловіка, який був би нащадком Ламана.
- 5 І сталося, що вони знайшли одного, чиє ім'я було Ламан; і він був одним зі служителів царя, якого було вбито Амалікією.
- 6 Тож Мороній наказав, аби Ламан і невелика кількість його людей пішли до охорони, яка була біля Нефійців.
- 7 Тож Нефійців охороняли в місті Гід; тому Мороній призначив Ламана і наказав, щоб невелика кількість людей пішла з ним.
- 8 І коли настав вечір, Ламан пішов до охорони, яка була біля Нефійців, і ось вони побачили, що він іде, і вони озвалися до нього; але він каже їм: не бійтеся; бачите, я—Ламанієць. Дивіться, ми втекли від Нефійців, і вони сплять; і дивіться, ми взяли їхнього вина і принесли з собою.
- 9 Тож коли Ламанійці почули ці слова, вони прийняли його з радістю; і вони сказали йому: Дай нам свого вина, щоб ми могли випити; ми дуже раді, що ти отак узяв вина з собою, бо ми втомлені.

## Alma 55

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.



10 Але Ламан сказав їм: Збережімо наше вино, доки ми підемо битися з Нефійцями. Але ці слова тільки підсилили їхнє бажання випити вина;

11 Бо сказали вони: Ми втомлені, тому випиймо вина, а незабаром ми отримаємо вино з нашою провізією, що зміцнить нас іти проти Нефійців.

12 А Ламан сказав їм: Ви можете робити згідно з вашими бажаннями.

13 І сталося, що вони пили вино досхочу; і воно було приємним на їхній смак, тому вони ще пили його досхочу; а воно було міцним, бо його було приготовлено міцним.

14 І сталося, що вони випили і звеселилися, і невдовзі вони всі сп'яніли.

15 І тоді, коли Ламан і його люди побачили, що ті всі сп'яніли, і були в глибокому сні, вони повернулися до Моронія і розповіли йому все, що трапилося.

16 А це все було за планом Моронія. І Мороній приготував для своїх людей зброю війни; і він пішов до міста Гід, поки Ламанійці були в глибокому сні і сп'янілі, і кинув зброю війни полоненим, так що їх усіх було озброєно;

17 Так, навіть їхнім жінкам і всім тим з їхніх дітей, хто міг тримати зброю війни, коли Мороній озброїв усіх тих полонених; і все це було зроблено в повній тиші.

18 Але якби вони і збудили Ламанійців, ось, були вони сп'янілі, і Нефійці могли б убити їх.

19 Але ось, не це було бажанням Моронія; він не насолоджувався вбивством або кровопролиттям, але він насолоджувався врятуванням своїх людей від знищення; і заради цієї мети, щоб не брати на себе несправедливість, він не хотів нападати на Ламанійців і знищувати їх у стані сп'яніння.

20 Але він домігся своїх бажань; бо він озброїв тих полонених Нефійців, які були в межах стіни міста, і дав їм силу заволодіти тими частинами, які були всередині стін.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, insomuch that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

21 І тоді він наказав чоловікам, які були з ним, відійти на крок від них і оточити військо Ламанійців.

22 Тож бачите, це було в нічний час, так що коли Ламанійці прокинулися вранці, вони побачили, що зовні їх було оточено Нефійцями, а зсередини їхні полонені були озброєні.

23 І таким чином вони побачили, що Нефійці мають силу над ними; і за цих обставин вони зрозуміли, що воювати з Нефійцями недоцільно; отже, їхні головні полководці вимагали їхню зброю війни, і вони принесли її і кинули її до ніг Нефійців, благуючи милості.

24 Тож бачите, таким було бажання Моронія. Він захопив їх як військовополонених, і оволодів містом, і наказав, щоб усіх полонених, які були Нефійцями було визволено; і вони приєдналися до війська Моронія, і були великою силою для його війська.

25 І сталося, що він наказав Ламанійцям, яких він захопив у полон, що їм слід почати роботу по зміцненню укріплень навколо міста Гід.

26 І сталося, що коли він укріпив місто Гід відповідно до своїх бажань, він наказав, щоб його полонених було взято до міста Щедре; і він також охороняв те місто надзвичайно міцною силою.

27 І сталося, що вони, незважаючи на всі підступи Ламанійців, таки утримали і захистили всіх полонених, яких вони захопили, і також відстояли всю територію і перевагу, яку вони здобули знову.

28 І сталося, що Нефійці знову почали перемагати і відновлювати свої права і привілеї.

29 Багато разів Ламанійці намагалися оточити їх уночі, але в цих намаганнях вони втратили багато полонених.

30 І багато разів вони пробували дати їхнього вина Нефійцям, щоб вони могли знищити їх отрутою або сп'янінням.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

31 Але дивіться, Нефійці були не такими повільними згадувати Господа Бога свого в цей час своїх скорбот. Їх не можна було піймати в пастку; так, вони не хотіли куштувати їхнього вина без того, щоб спочатку не дати трохи його Ламанійським полоненим.

32 І вони були настільки обережними, що ніякої отрути не можна було їм дати; бо якби їхнє вино отруїло Ламанійця, воно також отруїло б і Нефійця; і таким чином вони перевіряли всі їхні напої.

33 І ось сталося, що необхідним було Моронієві зробити приготування, щоб напасти на місто Моріантон; бо дивіться, Ламанійці своїми зусиллями укріпили місто Моріантон, так що воно стало надзвичайною фортецею.

34 І вони постійно направляли нові сили в те місто, і також нові припаси провізії.

35 І так закінчився двадцять і дев'ятий рік правління суддів над народом Нефія.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

## Алма 56

- 1 І ось сталося, на початку тридцятого року правління суддів, другого дня першого місяця, Мороній отримав послання від Геламана, яке повідомляло про справи людей на тій ділянці землі.
- 2 І ось ті слова, що він написав, кажучи: Мій ніжнолюбимий брате Моронію, як у Господі, так і в лихоліттях наших воєнних дій; дивись, мій улюблений брате, я маю дещо сказати тобі про хід наших воєнних дій в цій частині землі.
- 3 Дивись, дві тисячі синів тих чоловіків, яких Аммон вивів з землі Нефія—тепер ти знаєш, що вони були нащадками Ламана, який був старшим сином нашого батька Легія;
- 4 Тож мені не треба повторювати тобі про їхні традиції або їхню зневагу, бо ти знаєш про все це—
- 5 Отже, досить мені розповісти тобі, що дві тисячі цих молодих чоловіків узяли свою зброю війни, і захотіли, щоб я був їхнім вождем; і ми пішли захищати нашу країну.
- 6 І ось ти також знаєш про завіт, який склали їхні батьки, що вони не візьмуться до зброї війни проти своїх братів, щоб проливати кров.
- 7 Але в двадцять і шостому році, коли вони побачили наші скорботи і наші лихоліття заради них, вони вже збиралися порушити завіт, який вони склали, і взятися до своєї зброї війни на наш захист.
- 8 Але я не дозволив їм, щоб вони порушили цей завіт, який вони склали, сподіваючися, що Бог зміцнить нас, так що ми не будемо більше страждати, через дотримання клятви, яку вони дали.
- 9 Але дивись, ось те, з чого ми можемо радіти. Бо дивись, у двадцять і шостому році, я, Геламан, виступив на чолі цих двох тисяч молодих чоловіків до міста Юдеї, щоб допомогти Антіпі, якого ти призначив вождем над людьми тієї частини землі.

## Alma 56

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

10 І я приєднав дві тисячі моїх синів (бо вони достойні називатися синами) до війська Антіпи, цього підкріпленню Антіпа зрадів надзвичайно; бо дивися, його військо було зменшене Ламанійцями, тому що їхніми силами було вбито величезну кількість наших чоловіків, і з цієї причини ми маємо сумувати.

11 Проте ми можемо втішатися тим, що вони загинули за справу своєї країни і свого Бога, так, і вони щасливі.

12 І Ламанійці також захопили багато полонених, усі вони є головними полководцями, бо більше нікого вони не залишили живими. І ми вважаємо, що вони зараз у цей час на землі Нефія; це так, якщо їх не вбили.

13 І ось ті міста, якими оволоділи Ламанійці, проливши кров багатьох наших доблесних чоловіків:

14 Земля Мантія, або місто Мантій, і місто Зизром, і місто Куменій, і місто Антіпара.

15 І це є ті міста, якими вони володіли, коли я прибув у місто Юдею; і я знайшов Антіпу і його людей, які працювали з усіх сил, аби укріпити місто.

16 Так, і вони були ослаблені і тілом, і духом, бо вони боролися доблесно вдень і працювали вночі, щоб захистити свої міста; і так вони зносили великі скорботи різного роду.

17 А тепер вони були готові завоювати це місце або вмерти; тому ти можеш добре уявити, що ця невелика сила, яку я привів з собою, так, ті сини мої, дали їм великі надії і велику радість.

18 І ось сталося, що коли Ламанійці побачили, що Антіпа отримав більше підкріплення для свого війська, вони були змушені за наказами Амморона не вступати в бій проти міста Юдеї, тобто проти нас.

19 І таким чином Господь був прихильним до нас; бо якби вони напали на нас під час нашої слабості, вони, можливо б, знищили наше маленьке військо; але так нас було врятовано.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

20 Амморон наказав їм захищати ті міста, що їх вони захопили. І так закінчився двадцять і шостий рік. А на початку двадцять і сьомого року ми вже підготували наше місто і самих себе для захисту.

21 Тепер ми вже мали бажання, щоб Ламанійці напали на нас; бо ми не мали бажання робити напад на них у їхніх фортецях.

22 І сталося, що ми послали розвідників у всі сторони стежити за пересуванням Ламанійців, щоб вони не могли пройти повз нас ні вночі, ані вдень, щоб зробити напад на інші наші міста, які були на півночі.

23 Бо ми знали, що в тих містах вони недостатньо сильні, щоб зустріти їх; тому ми мали бажання, якщо вони пройдуть повз нас, напасти на них з тилу, і таким чином зупинити їх з тилу, в той самий час їх буде зустрінуто з фронту. Ми думали, що зможемо перемогти їх; але ось, ми були розчаровані в цьому нашому бажанні.

24 Вони не наважувалися пройти повз нас з усім своїм військом, а також не наважувалися і з частиною його, щоб не виявитися недостатньо сильними і не бути переможеними.

25 Не наважувалися вони також виступити проти міста Зарагемля; не наважувалися вони також перетнути верхів'я Сидону, до міста Нефійга.

26 І так своїми силами вони збиралися захищати ті міста, які вони вже захопили.

27 І тоді сталося другого місяця цього року, що було доставлено нам багато провізії від батьків тих моїх двох тисяч синів.

28 І також було направлено дві тисячі чоловіків нам з землі Зарагемлі. І таким чином ми були готові, маючи десять тисяч чоловіків, і провізію для них, і також для їхніх жінок і їхніх дітей.

29 І Ламанійці, побачивши, що наші сили збільшуються щоденно і провізія прибуває для нашого утримання, вони почали боятися і почали робити вилазки, щоб, якщо це буде можливо, покласти край нашому отриманню провізії і підкріплення.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephihah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.

And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.

30 Тож коли ми побачили, що Ламанійців почало це турбувати, ми захотіли застосувати одну хитрість проти них; тому Антіпа наказав, щоб я вирушив з моїми малими синами до сусіднього міста, нібито ми несемо провізію до сусіднього міста.

31 І ми повинні були пройти повз місто Антіпара, нібито ми збиралися йти в місто, що попереду, біля меж узбережжя.

32 І сталося, що ми вийшли, нібито з нашою провізією, щоб піти до того міста.

33 І сталося, що Антіпа пішов уперед з частиною свого війська, залишивши решту захищати місто. Але він не вирушав, доки я не пройшов з моїм маленьким військом і не підійшов до міста Антіпара.

34 Аж ось, у місті Антіпара стояло найсильніше військо Ламанійців; так, найчисленніше.

35 І сталося, що коли їм було повідомлено їхніми розвідниками, вони виступили зі своїм військом і пішли проти нас.

36 І сталося, що ми втікали від них на північ. І таким чином ми відвели геть наймогутніше військо Ламанійців;

37 Так, і на досить значну відстань, так що коли вони побачили військо Антіпи, що переслідувало їх з усієї сили, вони не повернулися ні праворуч, ані ліворуч, але продовжували свій похід прямим курсом за нами; і, як ми гадаємо, їхнім наміром було вбити нас, ще до того, як Антіпа наздожене їх, і це для того, щоб не бути оточеними нашими людьми.

38 І ось, Антіпа, розуміючи, що нам загрожує небезпека, прискорив ходу свого війська. Але дивіться, то була ніч; тому вони не наздогнали нас, а Антіпа теж не наздогнав їх; тому ми розташувалися табором на ніч.

39 І сталося, що до світанку, ось, Ламанійці переслідували нас. Тож ми були не досить сильними боротися з ними; так, я не дозволив би, щоб мої маленькі сини попали до їхніх рук; тому ми продовжували наш похід, і ми спрямували наш похід у пустиню.

Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.

And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

40 Тож вони не наважувалися повернути ні праворуч, ані ліворуч, щоб їх не було оточено; і я не повертав ні праворуч, ані ліворуч, аби вони не наздогнали мене, і ми не могли протистояти їм, бо нас було б вбито, і вони б здійснили свою втечу; і таким чином ми тікали весь той день у пустиню, аж до темноти.

41 І сталося, що коли знову настав світлий ранок, ми побачили, що Ламанійці наздоганяють нас, і ми втекли від них.

42 Але сталося, що вони недалеко переслідували нас і незабаром зупинилися; і це було вранці третього дня сьомого місяця.

43 І ось, чи наздогнав їх Антіпа, ми не знали, але я сказав моїм людям: Бачите, ми знаємо тільки, що вони зупинилися для того, щоб ми напали на них, щоб вони могли спіймати нас у свою пастку;

44 Тому, що скажете ви, сини мої, чи підете ви проти них на битву?

45 І ось я кажу тобі, мій улюблений брате Моронію, що ніколи не бачив я такої великої мужності, ні, ніколи серед усіх Нефійців.

46 Оскільки я завжди називав їх своїми синами (бо всі вони були дуже молодими), саме тому вони сказали мені: Батьку, бачиш, наш Бог з нами, і Він не дозволить, щоб ми полягли; тож рушаймо вперед; ми не будемо вбивати наших братів, якщо вони не чіпатимуть нас; отже, ходімо, поки вони не перемогли військо Антіпи.

47 Тож вони ніколи не воювали, і все ж таки вони не боялися смерті; і вони більше думали про волю своїх батьків, ніж про своє життя; так, вони були навчені своїми матерями, що якщо вони не сумніватимуться, Бог визволить їх.

48 І вони повторили мені слова своїх матерів, кажучи: Ми не сумніваємося, що наші матері знали це.

49 І сталося, що я повернувся з моїми двома тисячами проти цих Ламанійців, які переслідували нас. І ось дивися, військо Антіпи наздогнало їх, і почалася жахлива битва.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.



50 Військо Антіпи, будучи дуже втомленим своїм довгим походом за такий короткий проміжок часу, ледь не попало до рук Ламанійців; і якби я не повернувся з моїми двома тисячами, вони б домоглися своєї мети.

51 Бо Антіпа пав від меча, і багато з його вождів через свою втому, яка була викликана швидкістю їхнього просування—тому люди Антіпи, будучи у замішанні через загибель їхніх вождів, почали відступати перед Ламанійцями.

52 І сталося, що Ламанійці набралися хоробрості і почали переслідувати їх; і так Ламанійці переслідували їх з великою рішучістю, коли Геламан напав з тилу зі своїми двома тисячами і почав убивати їх надзвичайно, так що ціле військо Ламанійців зупинилося і повернулося проти Геламана.

53 Тож коли люди Антіпи побачили, що Ламанійці розвернулися від них, вони зібрали разом своїх чоловіків і напали знову з тилу Ламанійців.

54 І тоді сталося, що ми, люди Нефія, люди Антіпи, і я з моїми двома тисячами, оточили Ламанійців і вбивали їх; авжеж, так що вони були змушені здати свою зброю війни і також самих себе як військовополонених.

55 І тоді сталося, що коли вони здалися нам, ось, я перелічив тих молодих чоловіків, які боролися разом зі мною, боючися, що багатьох з них було вбито.

56 Але знаєш, на мою велику радість, жодна душа з них не впала на землю; так, і боролися вони начебто з силою Бога; так, ніколи ще не знали, щоб люди боролися з такою дивовижною силою; і з такою могутньою силою вони нападали на Ламанійців, що перелякали їх; і з цієї причини Ламанійці здалися як військовополонені.

The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, insomuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.

Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.

And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

57      І оскільки в нас не було місця для наших полонених, де б ми могли охороняти їх від війська Ламанійців, тому ми послали їх на землю Зарагемлі, і частину тих людей Антіпи, яких не було вбито, з ними; а решту я взяв і приєднав їх до моїх юних Аммонійців, і вирушив у похід назад до міста Юдеї.

And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.

## Алма 57

- 1 І ось сталося, що я отримав послання від Амморона, царя, в якому повідомлялося, якщо я звільню тих військовополонених, яких я захопив, то він звільнить нам місто Антіпара.
- 2 Але я відіслав послання цареві, що ми впевнені, що наших сил буде достатньо, щоб здобути місто Антіпара силою; і, звільняючи полонених за те місто, ми б виявилися нерозумними, і що ми будемо звільняти наших полонених тільки шляхом обміну.
- 3 І Амморон відмовив мені на моє послання, бо він не хотів обмінюватися полоненими; отже, ми почали робити приготування, щоб виступити проти міста Антіпара.
- 4 Але люди з Антіпари залишили місто і втекли до інших міст, якими вони володіли, щоб укріпити; і таким чином місто Антіпара попало до наших рук.
- 5 І так закінчився двадцять і восьмий рік правління суддів.
- 6 І сталося, що на початку двадцять і дев'ятого року ми отримали запас провізії, а також поповнення до нашого війська, з землі Зарагемлі, і з землі навколо, числом у шість тисяч чоловік, крім шістдесятьох синів Аммонійців, які прийшли, щоб приєднатися до своїх братів, мого маленького загону з двох тисяч. І ось бачите, ми були сильними, так, і в нас було багато провізії, яку нам принесли.
- 7 І сталося, що нашим бажанням було вести боротьбу з військом, яке було поставлене захищати місто Куменій.
- 8 А тепер ось, я покажу тобі, що ми швидко досягли нашої мети; так, нашим сильним загonom, тобто частиною нашого сильного загону, ми оточили до ночі місто Куменій, незадовго до того як вони повинні були отримати запас провізії.

## Alma 57

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

- 9 І сталося, що ми розташувалися табором навколо міста на багато ночей; але ми спали з нашими мечами наготові і стояли на сторожі, щоб Ламанійці не могли напасти на нас уночі і вбити нас, що вони намагалися зробити багато разів; але стільки разів, скільки вони намагалися зробити це, було пролито їхню кров.
- 10 Нарешті їхня провізія прибула, і вони вже збиралися ввійти в місто вночі. А ми замість того, щоб бути Ламанійцями, були Нефійцями; тому ми захопили їх разом з їхньою провізією.
- 11 І незважаючи на те, що Ламанійців було відсічено в такий спосіб від їхньої підтримки, вони все ще були сповнені рішимості захищати місто; отже, стало необхідним, щоб ми взяли цю провізію і відправили її до Юдеї, а наших полонених— до землі Зарагемлі.
- 12 І сталося, що пройшло не так багато днів перед тим, як Ламанійці почали втрачати всяку надію на підмогу; отже, вони здали місто в наші руки; і так ми досягли нашої мети в здобутті міста Куменій.
- 13 Але сталося, що наших полонених було так багато, що, незважаючи на величезність нашого війська, ми повинні були використати всю нашу силу для того, щоб охороняти їх, або ж віддати їх на смерть.
- 14 Бо ось, вони проривалися великими групами, і билися камінням, і палицями, або будь-чим, що попадалося їм під руку, так що ми вбили майже дві тисячі з них після того, як вони здалися як полонені війни.
- 15 Отже, стало необхідним для нас, щоб ми покінчили з ними або охороняли їх з мечем в руках, аж до землі Зарагемлі; і ще, нашої провізії було не більше, ніж необхідно для наших власних людей, навіть разом з тією, яку ми взяли у Ламанійців.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, insomuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

16 І тоді, за цих критичних обставин, стало дуже серйозною справою вирішити щодо цих військово-полонених; проте ми вирішили відправити їх до землі Зарагемлі; тому ми вибрали частину наших чоловіків і дали їм відповідальність стежити за нашими полоненими, доки вони будуть вести їх до землі Зарагемлі.

17 Але сталося, що наступного дня вони повернулися. І тоді ось, ми не питали в них про полонених; бо ось, Ламанійці напали на нас, і вони повернулися якраз вчасно, щоб врятувати нас від попадання до їхніх рук. Бо ось, Амморон відправив їм на підтримку новий запас провізії і також численне військо чоловіків.

18 І сталося, що ті люди, яких ми відправили з полоненими, прибули вчасно, щоб перешкодити їм, коли вони вже ледве не перемогли нас.

19 Але дивися, мій маленький загін з двох тисяч і шістдесятьох боровся найвідчайдушніше; так, вони були стійкими перед Ламанійцями, і несли смерть усім тим, хто протистояв їм.

20 І коли решта нашого війська вже збиралася відступити перед Ламанійцями, дивися, ті дві тисячі і шістдесят були стійкими і безстрашними.

21 Так, і вони слухалися і стежили за виконанням кожного слова наказу з точністю; так, і саме відповідно до їхньої віри було зроблено їм; і я пам'ятав слова, яким, як вони сказали мені, їхні матері навчили їх.

22 І ось бачиш, саме цим моїм синам і тим людям, яких було вибрано супроводжувати полонених, ми зобов'язані цією великою перемогою, бо саме вони поборили Ламанійців; отже, їх було відкинуто назад до міста Мантій.

23 А ми утримали наше місто Куменій, і не всіх було знищено мечем; проте ми зазнали великих втрат.

24 І сталося, що після того як Ламанійці втекли, я негайно дав наказ, щоб моїх людей, яких було поранено, було знайдено серед мертвих, і щоб їхні рани було перев'язано.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

25 І сталося, що було двісті з моїх двох тисяч і шістдесяти, які знепритомніли через втрату крові; проте, згідно з великодушністю Бога і на наш превеликий подив, і також на радість усього нашого війська, не було жодної душі серед них, яка б загинула; так, і також жодної душі не було серед них, яка б не мала багато поранень.

26 І ось, їхнє збереження було дивним для всього нашого війська, так, що їх було збережено, тоді як тисячу наших братів було вбито. І ми справедливо приписували це чудотворній силі Бога, через їхню надзвичайну віру в те, у що їх було навчено вірити—що є справедливий Бог, і той, хто не сумнівається, того буде збережено Його дивовижною силою.

27 Ось такою була віра тих, про кого я розповідав; вони молоді, і їхня думка тверда, і вони покладають свою надію на Бога постійно.

28 І тоді сталося, що після того як ми у такий спосіб потурбувалися про наших поранених, і поховали наших загиблих, а також загиблих Ламанійців, яких було багато, ось, ми спитали у Гіда про полонених, з якими вони вирушили на землю Зарагемлі.

29 Тож Гід був головним полководцем над загоном, який було призначено супроводжувати їх до тієї землі.

30 І ось такими є ті слова, що їх сказав мені Гід: Слухай, ми вирушили до землі Зарагемлі з нашими полоненими. І сталося, що ми зустріли розвідників нашого війська, яких було послано стежити за табором Ламанійців.

31 І вони закричали нам, кажучи: Дивіться, військо Ламанійців прямує до міста Куменій; і ось, вони нападуть на них, так, і знищать наших людей.

32 І сталося, що наші полонені почули ці крики, завдяки яким вони сповнилися хоробрості; і вони підняли повстання проти нас.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

33 І сталося, що через їхнє повстання ми змушені були зробити так, щоб наші мечі впали на їхні голови. І сталося, що вони групою кинулися на наші мечі, і при цьому велику кількість з них було вбито; а решта з них прорвалася і втекла від нас.

34 І ось, коли вони втекли і ми не змогли наздогнати їх, ми швидкою ходою попрямували до міста Куменій; і дивись, ми прибули вчасно, щоб допомогти нашим братам у збереженні міста.

35 І дивися, нас знову визволено від рук наших ворогів. І благословенним буде ім'я Бога нашого; бо ось, це саме Він визволив нас; так, зробив таку велику справу для нас.

36 Тож сталося, що коли я, Геламан, почув ці слова Гіда, я сповнився надзвичайної радості через великодушність Бога у збереженні нас, щоб ми не загинули всі; так, і я вірю, що душі тих, кого було вбито, увійшли до покою Бога їхнього.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

## Алма 58

- 1 І ось, тоді сталося, що нашою наступною метою було здобути місто Мантій; але бачите, не було ніякого способу нашими маленькими загонами вивести їх з нашого міста. Бо ось, вони пам'ятали те, що ми робили дотепер; тому ми не могли виманити їх з їхніх фортець.
- 2 І їх було настільки більше, порівняно з нашим військом, що ми не наважувалися вийти і напасти на них в їхніх фортецях.
- 3 Так, і стало необхідним, щоб ми використовували наших чоловіків для захисту тих частин землі, якими ми знову оволоділи; отже, стало необхідним, щоб ми чекали, доки не отримаємо більше підкріплення з землі Зарагемлі і також новий запас провізії.
- 4 І сталося, що я відправив послів до правителя нашої землі, щоб ознайомити його зі справами нашого народу. І сталося, що ми чекали, щоб отримати провізію і підкріплення з землі Зарагемлі.
- 5 Але ось, це дало нам мало користі, бо Ламанійці також отримували велике підкріплення щодня, і також багато провізії; і такими були обставини в цей проміжок часу.
- 6 І Ламанійці робили вилазки проти нас час від часу, вирішивши хитрістю знищити нас; проте ми не могли вийти на битву з ними, зважаючи на їхні укриття і фортеці.
- 7 І сталося, що ми чекали в цих складних обставинах протягом багатьох місяців, аж доки вже ледь не загинули від нестачі їжі.
- 8 Але сталося, що ми отримали їжу, яку нам було принесено під охороною війська з двох тисяч чоловік, які прийшли до нас на допомогу; і це вся допомога, яку ми отримали, щоб захистити себе і свою країну, щоб не попасти до рук наших ворогів, так, щоб боротися з ворогом, який був незліченним.

## Alma 58

And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.



9 І ось, причини цих наших труднощів, тобто причини того, чому вони не прислали більше підкріплення нам, ми не знали; тож, ми були засмучені і також сповнені страху, що якимось чином вироки Бога впадуть на нашу землю аж поки нас не буде повалено і повністю знищено.

10 Тому ми вилили наші душі в молитві до Бога, щоб Він зміцнив нас і визволив нас від рук наших ворогів, так, і також дав нам силу, щоб ми могли повернути наші міста, і наші землі, і наші володіння для підтримки нашого народу.

11 Так, і сталося, що Господь Бог наш благословив нас упевненістю, що Він визволить нас; так, Він промовляв мир нашим душам, і дарував нам велику віру, і зробив так, що ми мали сподіватися на наше визволення в Ньому.

12 І ми набралися мужності з нашими малими силами, які ми отримали, і були сповнені рішимої перемогти наших ворогів, і захистити наші землі, і наші володіння, і наших жінок, і наших дітей, і справу волі.

13 І тому ми пішли вперед з усією нашою міццю проти Ламанійців, які були в місті Мантій; і ми поставили наші намети з боку пустині, що була поруч з містом.

14 І сталося, що наступного дня, коли Ламанійці побачили, що ми вже біля меж пустині, яка була біля міста, вони послали своїх розвідників навколо нас, щоб вони дізналися про кількість і силу нашого війська.

15 І сталося, що коли вони побачили, що ми не були сильними, за нашою кількістю, і боючися, що ми відріжемо їх від їхніх підкріплень, якщо вони не вийдуть на битву проти нас і не вб'ють нас, і також гадаючи, що вони можуть легко знищити нас своїм численним військом, отже, вони почали робити приготування, щоб вийти проти нас на битву.

16 І коли ми побачили, що вони роблять приготування, щоб вийти проти нас, ось, я наказав Гідові сховатися з невеликою кількістю людей у пустині, а також Теомнеру і невеликій кількості людей теж сховатися в пустині.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, inasmuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

17 Тож Гід і його люди були праворуч, а другі—ліворуч; і коли вони так сховалися, дивись, я залишився з рештою мого війська на тому самому місці, де ми вперше поставили наші намети, для того часу, коли Ламанійці вийдуть на битву.

18 І сталося, що Ламанійці вийшли-таки зі своїм численним військом проти нас. А коли вони підійшли і вже збиралися напасти на нас з мечами, я наказав, щоб мої люди, ті, які були зі мною, відступили в пустиню.

19 І сталося, що Ламанійці переслідували нас з великою швидкістю, бо вони мали надзвичайне бажання наздогнати нас, щоб убити нас; отже, вони переслідували нас до пустині; а ми пройшли посередині між Гідом і Теомнером, так що їх не виявили Ламанійці.

20 І сталося, що коли Ламанійці пройшли, тобто, коли військо пройшло, Гід і Теомнер вийшли зі своїх таємних схованок і відрізали розвідників Ламанійців, щоб вони не могли повернутися до міста.

21 І сталося, що коли вони відрізали їх, вони побігли до міста і напали на охорону, яку було залишено охороняти місто, так що вони знищили їх і оволоділи містом.

22 Тож це було зроблено, бо Ламанійці дозволили, аби їхнє військо повністю, за винятком тільки декількох охоронців, було виведено в пустиню.

23 І сталося, що Гід і Теомнер так здобули їхні фортеці. І сталося, що ми пішли в напрямі землі Зарагемлі, після того, що багато промандрували в пустині.

24 І коли Ламанійці побачили, що вони прямують до землі Зарагемлі, вони надзвичайно злякалися, що в нас був план їхнього знищення; отже, вони почали відступати в пустиню знову, так, саме назад тим самим шляхом, яким вони прийшли.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, insomuch that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

25 І ось, була ніч, і вони поставили свої намети, бо головні полководці Ламанійців гадали, що Нефійці були втомлені своїм походом; і, гадаючи, що вони відтіснили все їхнє військо, вони і думки не мали про місто Мантій.

26 Тож сталося, що коли була ніч, я наказав, щоб мої люди не спали, але щоб вони йшли вперед іншим шляхом до землі Мантія.

27 І завдяки цьому нашому переходові в нічний час, дивіться, наступного дня ми вже випередили Ламанійців, так що ми прибули раніше за них у місто Мантій.

28 І так сталося, що цією хитрістю ми оволоділи містом Мантій без пролиття крові.

29 І сталося, що коли військо Ламанійців прибуло до міста і побачило, що ми вже готові зустріти їх, вони були здивовані надзвичайно і приголомшені великим страхом настільки, що вони втекли у пустиню.

30 Так, і сталося, що військо Ламанійців утекло з усієї цієї частини землі. Але дивись, вони забрали з собою багато жінок і дітей з цієї землі.

31 А ті міста, які здобули Ламанійці, всі вони в цей проміжок часу знаходяться в нашому володінні; а наші батьки, і наші жінки, і наші діти повертаються до своїх домів, усі, за винятком тих, кого було взято в полон і забрано Ламанійцями.

32 Але ось, наше військо мале, аби захищати таку велику кількість міст і такі великі володіння.

33 Але ось, ми віримо в нашого Бога, Який дав нам перемогу над цими землями, так що ми отримали знову ті міста і ті землі, які були нашими власними.

34 Тож ми не знаємо причини, через яку уряд не надав нам більше підкріплення; а також ті люди, які прийшли до нас, не знають, чому ми не отримали більшого підкріплення.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

35 Дивись, ми не знаємо нічого, тільки те, що ви не мали успіху, і ви направили сили в ту частину землі; якщо це так, ми не хочемо ремствувати.

36 Але якщо це не так, ось, ми боїмося, що існують якісь чвари в уряді, через що вони не посилають більше людей нам на допомогу; бо ми знаємо, що їх набагато більше, ніж тих, кого вони прислали.

37 Але знаєте, це не має значення—ми віримо, що Бог визволить нас, незважаючи на слабкість нашого війська, так, визволить нас від рук наших ворогів.

38 Бачите, зараз двадцять і дев'ятий рік, друга половина, і ми володіємо нашими землями; і Ламанійці втекли до землі Невія.

39 А ті сини народу Аммона, про яких я так високо говорив, зі мною в місті Мантій; і Господь підтримував їх, так, і зберіг їх від меча, так, що жодної душі не було вбито.

40 Але знайте, вони отримали багато поранень; проте вони стоять непохитно за ту волю, якою Бог зробив їх свободними; і вони старанно пам'ятають Господа Бога свого день у день; так, вони стежать постійно за дотриманням Його уставів, і Його вироків, і Його заповідей; і сильною є їхня віра в прощання про те, що має статися.

41 І ось, мій улюблений брате Моронію, нехай Господь Бог наш, Який викупив нас і зробив нас свободними, зберігає тебе постійно у Своїй присутності; так, і нехай Він благословляє цей народ, щоб ви мали успіх у поверненні володіння всім тим, що Ламанійці забрали від нас, що було для нашого утримання. А тепер ось, я завершую моє послання. Я—Геламан, син Алми.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken from us, which was for our support. And now, behold, I close mine epistle. I am Helaman, the son of Alma.

## Алма 59

- 1 Тож сталося в тридцятому році правління суддів над народом Нефія, що після того як Мороній отримав і прочитав Геламанове послання, він надзвичайно зрадів благополуччю, так, надзвичайному успіхові, який мав Геламан у поверненні тих земель, які було втрачено.
- 2 Так, і він повідомив про це всім своїм людям, по всій землі навколо в тій частині, де він був, щоб вони теж могли радіти.
- 3 І сталося, що він негайно відіслав послання Пагоранові, бажаючи, щоб він наказав людям зібратися разом, щоб укріпити Геламана, або військо Геламана, так щоб він міг з легкістю захищати ту частину землі, якою йому так дивовижно вдалося оволодіти знову.
- 4 І сталося, що коли Мороній відправив це послання до землі Зарагемлі, він почав знову складати план, як би отримати решту тих володінь і міст, які Ламанійці відібрали в них.
- 5 І сталося, що коли Мороній так готувався вийти проти Ламанійців на битву, ось, на народ Нефійги, який було зібрано разом з міста Мороній, і з міста Легій, і з міста Моріантон, напали Ламанійці.
- 6 Так, тобто ті, які були змушені втекти з землі Мантія, і з землі навколо, прийшли і приєдналися до Ламанійців у цій частині землі.
- 7 І тому, будучи надзвичайно численними, так, і отримуючи підкріплення щодня, за наказом Амморона, вони вийшли проти людей Нефійги, і почали вбивати їх надзвичайно великим убивством.
- 8 Їхнє військо було таким численним, що решта народу Нефійги була змушена втекти від них; і вони прийшли-таки і приєдналися до війська Моронія.

## Alma 59

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephiah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephiah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephiah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

- 9       І от, оскільки Мороній гадав, що, мабуть, чоловіків послано до міста Нефійга на допомогу людям захищати те місто, і знаючи, що легше було утримати місто від рук Ламанійців, ніж знову забрати його в них, він гадав, що вони легко утримають те місто.
- 10       Тому він залишив усе своє військо захищати ті місця, що їх він повернув назад.
- 11       І ось, коли Мороній побачив, що місто Нефійга було втрачено, він надзвичайно засмутився, і почав сумніватися, через злочестивість людей, чи не попадуть вони до рук їхніх братів.
- 12       І так само всі його головні полководці. Вони сумнівалися і дивувалися також злочестивості людей, і все через успіх Ламанійців над ними.
- 13       І сталося, що Мороній розгнівався на уряд через їхню байдужість до свободи власної країни.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephiah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephiah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

## Алма 60

- 1 І сталося, що він написав правителю землі, яким був Пагоран, і ось ті слова, які він написав, кажучи: Ось, я направляю моє послання Пагоранові в місто Зарагемля, який є головним суддею і правителем цієї землі, і також усім тим, кого цим народом було обрано керувати й управляти справами цієї війни.
- 2 Бо дивіться, я маю сказати дещо осудливе про них; бо дивіться, ви самі знаєте, що вам було призначено зібрати разом чоловіків, і озброїти їх мечами, і кривими шаблями, і всілякою зброєю війни кожного виду, і відправити їх проти Ламанійців, з якої б сторони вони не приходили на нашу землю.
- 3 І ось дивіться, я кажу вам, що я сам, а також мої люди, а також Геламан і його люди перестраждали надзвичайно великі страждання; так, саме голод, спрагу, і втому, і всілякі скорботи різного виду.
- 4 Але дивіться, якби це було все, що ми перестраждали, ми б не ремствували, і не скаржилися.
- 5 Але дивіться, великим було вбивство серед наших людей; так, тисячі пали від меча, хоч могло бути по-іншому, якби ви надали нашому військовій достатню силу і допомогу для них. Так, великою була ваша зневага до нас.
- 6 А тепер дивіться, ми бажаємо знати причину цієї надзвичайно великої зневаги; так, ми бажаємо знати причину вашого бездумного стану.
- 7 Чи думаєте ви, що можете сидіти собі на своїх тронах у стані бездумного отупіння, поки ваші вороги сіють діяння смерті навколо вас? Так, поки вони вбивають тисячі ваших братів—
- 8 Так, саме тих, які поклалися на вас у захисті, так, поставили вас на посади, щоб ви могли допомагати їм, так, щоб ви могли послати військо до них, щоб укріпити їх, і врятувати тисячі з них від падіння від меча.

## Alma 60

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

9 Але дивіться, це ще не все—ви утримали свою провізію від них, так що багато хто з них боровся і віддавав життя через те, що мав велике бажання благополуччя своєму народові; так, і це вони робили ледь не вмираючи від голоду, через вашу надзвичайно велику зневагу до них.

10 І ось, мої улюблені брати—бо вам слід бути улюбленими; так, і вам слід було потурбуватися більш старанно про благополуччя і свободу цього народу; але ось, ви зневажили їх так, що кров тисяч упаде на ваші голови як помста; так, бо відомі були Богові всі їхні волення і всі їхні страждання—

11 Ось, невже ви гадали, що зможете сидіти на наших тронах, і через надзвичайну великодушність Бога ви зможете нічого не робити, а Він визволить вас? Тож якщо ви гадали так, ви гадали даремно.

12 Невже ви гадаєте, що те, що так багато ваших братів було вбито, то це через їхню злочестивість? Я кажу вам, якщо ви гадали так, ви гадали даремно; бо я кажу вам, є багато таких, які пали від меча; і знайте, це є на ваш осуд;

13 Бо Господь допускає, щоб праведних було вбито, щоб Його правосуддя і вирокі зійшли на злочестивих; отже, вам не треба гадати, що праведних загублено через те, що їх убито; але знайте, вони входять до покою Господа Бога свого.

14 А тепер дивіться, я кажу вам, я боюся надзвичайно, що вирокі Бога зйдуть на цей народ через їхню надзвичайну ледачість, так, саме ледачість нашого уряду і їхню надзвичайну зневагу до своїх братів, так, до тих, кого було вбито.

15 Бо якби не злочестивість, яка вперше почалася з нашої голови, ми б протистояли нашим ворогам, так що вони не змогли б здобути влади над нами.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.



16 Так, якби не війна, яка розпочалася серед нас; так, якби не ці прихильники царя, які стали причиною такого великого кровопролиття серед нас; так, у той час, коли ми боролися між собою, якби ми з'єднали наші сили, як ми це зробили тепер; так, якби не прагнення тих прихильників царя до сили і влади, яку вони мали над нами; якби вони були вірними справі нашої свободи, і з'єдналися з нами, і вийшли проти наших ворогів замість того, щоб підіймати свої мечі проти нас, що стало причиною такого великого кровопролиття серед нас; так, якби ми вийшли проти наших ворогів з силою Господа, ми б розігнали їх, бо було б це зроблено згідно з вивченням Його слова.

17 Але дивіться, тепер Ламанійці наступають на нас, забирають у володіння наші землі, і вони вбивають наших людей мечем, так, наших жінок і наших дітей, і також, забираючи їх у полон, змушують їх зазнавати всіляких страждань, і все це через велику злочестивість тих, хто прагне сили і влади, так, саме тих прихильників царя.

18 Але чи варто мені говорити багато про цю справу? Бо ми тільки знаємо, що ви самі прагнете влади. Ми тільки знаємо, що ви також є зрадниками своєї країни.

19 Або може тому ви зневажили нас, що знаходитеся в серці нашої країни, і вас оточено безпекою, тому ви не наказали, щоб їжу було відправлено нам, а також і людей, щоб укріпити наше військо?

20 Чи забули ви заповіді Господа Бога нашого? Авжеж, чи забули ви неволю наших батьків? Чи ви забули, скільки разів нас було визволено з рук наших ворогів?

21 Або невже ви гадаєте, що Господь усе ще визволятиме нас, поки ми сидимо на наших тронах і не застосовуємо засоби, якими Господь забезпечує нас?

22 Так, чи будете ви сидіти у бездіяльності, доки вас оточено тисячами тих, так, і десятками тисяч тих, хто теж сидить у бездіяльності, доки є тисячі навкруги в межах цієї землі, хто падає від меча, так, поранений і стікає кров'ю?

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

23 Чи гадаєте ви, що Бог буде дивитися на вас як на безвинних? Ось я кажу вам: Ні. Тож я хотів би, щоб ви пам'ятали сказане Богом, що треба очистити спочатку посудину всередині, а потім очистити посудину зовні також.

24 І ось, якщо ви не покаєтеся в тому, що ви нароби-ли, і не почнете підійматися і робити щось, і не відправите їжу і людей до нас і також до Геламана, щоб він міг утримувати ті частини нашої країни, які він знову повернув, і щоб ми теж могли повернути решту наших володінь у тих частинах, дивіться, буде доцільно, щоб ми більше не воювали з Ламанійцями, доки ми спершу не очистимо нашу посудину всередині, так, саме велике керівництво нашого уряду.

25 І якщо ви не погодитеся з моїм посланням, і не вийдете і не покажете мені справжній дух свободи і бажання зміцнити й укріпити наше військо, і надати їм їжу для їхнього утримання, ось, я залишу частину моїх прихильників свободи захищати цю частину нашої землі, і я залишу з ними силу і благословення Бога, щоб ніяка інша сила не могла діяти проти них—

26 І це завдяки їхній надзвичайній вірі і їхньому терпінню в їхніх злигоднях—

27 І я прийду до вас, і якщо буде серед вас хоч би один, хто має бажання до свободи, так, якщо залишиться хоч би іскра свободи, знайте, я викличу повстання серед вас, аж поки ті, хто має бажання узурпувати силу і владу, не будуть винищені.

28 Так, дивіться, я не боюся ні вашої сили, ні вашої влади, але Бога мого я боюся; і згідно з Його заповідями я беру свій меч, щоб захищати справу моєї країни, і саме через ваше беззаконня ми зазнали такої великої втрати.

29 Знайте, настав час, так, час уже поруч, коли, якщо ви не зрушитесь для захисту вашої країни і ваших маленьких, меч правосуддя висить над вами; так, і він упаде на вас і покарає вас аж до вашого повного знищення.

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

30 Ось, я чекаю допомоги від вас; і, якщо ви не надасте нам допомоги, знайте, я прийду до вас, саме на землю Зарагемлі, і покараю вас мечем, так що ви не зможете більше мати сили перешкоджати рухові цього народу до нашої свободи.

31 Бо ось, Господь не допустить, щоб ви жили і ставали сильнішими у ваших беззаконнях, щоб знищували Його праведний народ.

32 Дивіться, невже ви можете припустити, що Господь пощадить вас, а натомість засудить Ламанійців, коли це традиція їхніх батьків зробила їхню ненависть, так, і її було подвоєно тими, хто відколосся від нас, у той час коли ваше беззаконня існує з-за вашої любові до слави і марних речей світу?

33 Ви знаєте, що ви порушуєте закони Бога, і ви знаєте-таки, що топчете їх своїми ногами. Дивіться, Господь каже мені: Якщо ті, кого ви призначили своїми правителями, не каються у своїх гріхах і беззаконнях, ви вийдете боротися проти них.

34 А тепер дивіться, я, Мороній, змушений, відповідно до завіту, який я склав, виконувати заповіді мого Бога; отже, я б хотів, щоб ви дотримувалися слова Бога і швидше направили до мене з вашої провізії і ваших людей, а також Геламанові.

35 І дивіться, якщо ви не зробите цього, я негайно нападу на вас; бо ось, Бог не дозволить, щоб ми загинули від голоду; тому, Він дасть нам з вашої їжі, навіть якщо це буде зроблено мечем. Тож дивіться, щоб ви виконували слово Бога.

36 Ось, я—Мороній, ваш головний полководець. Я прагну не влади, а повалення її. Я прагну не шани світу, але слави для мого Бога, і свободи, і благополуччя моєї країни. І цим я закінчую моє послання.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

## Алма 61

- 1 Ось тоді сталося, що невдовзі після того як Мороній відправив своє послання головному правителеві, він одержав послання від Пагорана, головного правителя. І ось ті слова, які він отримав у відповідь:
- 2 Я, Пагоран, який є головним правителем цієї землі, посилаю ці слова Моронієві, головному полководцеві над військом. Ось, я кажу тобі, Моронію, що я не радію від ваших великих скорбот, так, це за смучує мою душу.
- 3 Але дивися, є такі, які радіють вашим скорботам, так, настільки, що вони підняли повстання проти мене і всіх тих моїх людей, які є прихильниками свободи, так, і тих, хто повстав, надзвичайно багато.
- 4 І саме ті, які намагалися забрати в мене місце суду, стали причиною цього великого беззаконня; бо вони використали велику улесливість, і вони відвернули серця багатьох людей, що й буде причиною тяжких скорбот серед нас; вони забрали нашу провізію і залякали наших прихильників свободи так, що ті не прийшли до вас.
- 5 І ось, вони гнали мене поперед себе, і я втік на землю Гедеона з такою кількістю людей, яку я зумів зібрати.
- 6 І ось, я надіслав проголошення по всій цій частині землі; і ось, вони збираються юрбами до нас щоденно, зі своїм озброєнням, на захист своєї країни і своєї свободи, і щоб помститися за образи.
- 7 І вони прийшли до нас, так що тим, хто підняв повстання проти нас, було кинуте виклик, авжеж, так що вони бояться нас і не наважуються вийти проти нас битися.
- 8 Вони заволоділи землею, тобто, містом Зарагемля; вони призначили царя над собою, і він написав листа цареві Ламанійців, у якому вступив у союз з ним; у цьому союзі він погодився захищати місто Зарагемля, захист якого, він думав, надасть можливість Ламанійцям завоювати решту землі, і його буде поставлено царем над цим народом, коли їх буде завойовано Ламанійцями.

## Alma 61

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

9 І ось, у твоєму посланні ти засуджуєш мене, але це не має значення; я не гніваюся, але радію величі твого серця. Я, Пагоран, не прагну влади, я тільки хочу утримати своє місце суду, щоб зберегти права і волю мого народу. Моя душа непохитно відстоює ту волю, якою Бог зробив нас свободними.

10 І ось знайте, ми будемо протистояти злочестивості аж до кровопролиття. Ми не будемо проливати кров Ламанійців, якщо вони залишатимуться на своїй власній землі.

11 Ми не будемо проливати кров наших братів, якщо вони не будуть повставати в бунті і не піднімуть меча проти нас.

12 Ми підкорилися б тягареві залежності, якби це було необхідно для справедливості Бога або якщо Він наказав би нам так зробити.

13 Але знайте, Він не наказував нам підкорятися нашому ворогові, але щоб ми поклали свою довіру на Нього, і Він визволить нас.

14 Отже, мій улюблений брате Моронію, протистіймо злу, і якому злу ми не зможемо протистояти нашими словами, так, такому як повстання і розколи, протистіймо їм нашими мечами, щоб ми могли зберегти нашу свободу, щоб ми могли втішатися великими привілеями нашої церкви і справою нашого Викупителя і нашого Бога.

15 Тому приходь до мене негайно з кількома своїми людьми, а решту залиш у розпорядженні Легія і Теанкума; дай їм повноваження вести війну в тій частині землі, згідно з Духом Бога, що є також Духом свободи, Який в них є.

16 Ось я послав їм дещо з провізії, щоб вони не загинули, поки ти прийдеш до мене.

17 Збери разом яку тільки зможеш силу по дорозі сюди, і ми виступимо швидко проти тих розкольників з силою нашого Бога, згідно з вірою, що є в нас.

18 І ми оволодіємо містом Зарагемля, так що зможемо отримати більше їжі, щоб послати Легію і Теанкуму; так, ми виступимо проти них з силою Господа, і ми покладемо край цьому великому беззаконню.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the spirit of freedom which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.

Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.

And we will take possession of the city of Zarahemla, that we may obtain more food to send forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth against them in the strength of the Lord, and we will put an end to this great iniquity.

19 І ось, Моронію, я радію, що отримав твоє послання, бо я був дещо стурбований тим, що ми маємо зробити, чи буде справедливим з нашого боку виступити проти наших братів.

20 Але ти сказав, якщо вони не покаються, Господь наказав тобі виступити проти них.

21 Дивися, щоб ти зміцнив Легія і Теанкума в Господеві: накажи їм не боятися, бо Бог визволить їх, так, і також усіх тих, хто твердо стоїть за ту волю, якою Бог створив їх свободними. А тепер я завершую моє послання до мого улюбленого брата Моронія.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle, for I was somewhat worried concerning what we should do, whether it should be just in us to go against our brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the Lord; tell them to fear not, for God will deliver them, yea, and also all those who stand fast in that liberty wherewith God hath made them free. And now I close mine epistle to my beloved brother, Moroni.

## Алма 62

- 1 І ось сталося, що коли Мороній отримав це послання, його серце набралось мужності і сповнилося надзвичайно великою радістю через вірність Пагорана, що він не був теж зрадником свободи і справи своєї країни.
- 2 Але він також засмутився надзвичайно беззаконням тих, хто вигнав Пагорана з місця суду, так, у цілому через тих, хто повстав проти своєї країни, а також свого Бога.
- 3 І сталося, що Мороній взяв невелику кількість людей, відповідно до бажання Пагорана, і передав Легієві і Теанкумові командування рештою свого війська, і вирушив у похід до землі Гедеона.
- 4 І він піднімав прапор волі, в яке б місце він не входив, і збирав яку міг силу під час свого походу до землі Гедеона.
- 5 І сталося, що тисячі збиралися юрбою під його прапор і брали мечі на захист своєї свободи, щоб не потрапити у залежність.
- 6 І таким чином, коли Мороній зібрав разом усіх чоловіків, яких він міг зібрати у своєму поході, він прийшов на землю Гедеона; і з'єднавшись своїми силами з силами Пагорана, вони стали надзвичайно сильними, навіть сильнішими від людей Пахуса, який був царем тих розкольників, які вигнали прихильників свободи з землі Зарагемлі і заволоділи землею.
- 7 І сталося, що Мороній і Пагоран пішли зі своїм військом на землю Зарагемлі, і виступили проти міста, і зустріли людей Пахуса, так що вони вийшли на битву.
- 8 І ось, Пахуса було вбито, а його людей було взято в полон, і Пагорана було відновлено на його місці суду.
- 9 А люди Пахуса стали перед судом згідно з законом, а також і ті прихильники царя, яких було схоплено і кинуті до в'язниці; і їх було страчено згідно з законом; так, тих людей Пахуса і тих прихильників царя, усіх, хто не хотів брати зброю на захист своєї країни, але боровся проти неї, було віддано на смерть.

## Alma 62

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

10 І таким чином стало необхідним, щоб цього закону суворо дотримувалися заради безпеки їхньої країни; так, і коли з'ясовувалося, що хтось заперечує їхню свободу, того негайно страчували згідно з законом.

11 І так закінчився тридцятий рік правління суддів над народом Нефія; Мороній і Пагоран відновили мир на землі Зарагемлі, серед свого власного народу, заподіявши смерть усім тим, хто не був вірним справі свободи.

12 І сталося на початку тридцять і першого року правління суддів над народом Нефія, Мороній негайно наказав, щоб провізію було відправлено, а також військо з шести тисяч чоловік було відправлено до Геламана, щоб допомогти йому в збереженні тієї частини землі.

13 І він також наказав, щоб військо з шести тисяч чоловік з достатньою кількістю їжі було відправлено до війська Легія і Теанкума. І сталося, що це було зроблено, щоб укріпити землю проти Ламанійців.

14 І сталося, що Мороній і Пагоран, залишивши великий загін на землі Зарагемлі, вирушили в похід з великим загоном до землі Нефійга, сповнені рішучості скинути Ламанійців у тому місті.

15 І сталося, що коли вони прямували до цієї землі, вони захопили великий загін Ламанійців, і вбили багатьох з них, і відібрали їхню провізію і їхню зброю війни.

16 І сталося після того як вони захопили їх, вони примусили їх увійти в завіт, за яким вони більше не будуть братися до зброї війни проти Нефійців.

17 І коли вони увійшли в цей завіт, вони відправили їх жити з людьми Аммона, і було їх числом близько чотирьох тисяч, кого не було вбито.

18 І сталося, що коли вони відправили їх, вони продовжили свій похід до землі Нефійги. І сталося, що коли вони прийшли у місто Нефійга, вони поставили свої намети в долинах Нефійги, що поруч з містом Нефійга.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephiah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephiah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephiah, they did pitch their tents in the plains of Nephiah, which is near the city of Nephiah.



19 Тож Мороній мав бажання, щоб Ламанійці вийшли на битву проти них, на долинах; але Ламанійці, знаючи про їхню надзвичайну хоробрість і побачивши величезність їхнього числа, отже, вони не наважувалися вийти проти них; тому вони не вийшли на битву того дня.

20 А коли настала ніч, Мороній пішов у темряві ночі і забрався на верх стіни, щоб дізнатися, в якій частині міста Ламанійці розташувалися табором зі своїм військом.

21 І сталося, що вони були на сході, біля входу; і вони всі спали. І тоді Мороній повернувся до свого війська, і наказав, щоб вони спішно підготували міцні мотузки і драбини, щоб спустити їх зверху стіни по внутрішній стороні стіни.

22 І сталося, що Мороній наказав, щоб його люди пішли і забралися на верх стіни, і спустилися в ту частину міста, так, саме на заході, де Ламанійці не розташувалися табором зі своїм військом.

23 І сталося, що вони всі спустилися в місто вночі за допомогою своїх мотузок і драбин; таким чином, коли настав ранок, вони всі були всередині в стінах міста.

24 І ось, коли Ламанійці прокинулися і побачили, що військо Моронія всередині в стінах міста, вони злякалися надзвичайно, так, що втекли через прохід.

25 І ось, коли Мороній побачив, що вони тікають від нього, він зробив так, що його люди виступили проти них, і вбили багатьох, і оточили багато інших, і взяли їх у полон; а решта їх утекла на землю Моронія, яка була в межах біля узбережжя.

26 Таким чином Мороній і Пагоран оволоділи містом Нефійга, не втративши жодної душі; а Ламанійців було вбито багато.

27 Тоді сталося, що багато Ламанійців, які були полоненими, мали бажання приєднатися до людей Аммона і стати свободним народом.

28 І сталося, що всім, хто мав це бажання, їм було даровано за їхніми бажаннями.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephihah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

29 Отже, всі полонені серед Ламанійців приєдналися до народу Аммона, і почали трудитися надзвичайно, обробляючи землю, вирощуючи всіляке зерно, і отари, і стада різного виду; і так Нефійців було звільнено від великого тягара; так, їх було позбавлено всіх полонених Ламанійців.

30 Тоді сталося, що Мороній, після того як він оволодів містом Нефійга, захопивши багато полонених, що надзвичайно зменшило військо Ламанійців, і визволивши багато Нефійців, яких було взято в полон, що надзвичайно зміцнило військо Моронія; отже, Мороній пішов з землі Нефійги на землю Легія.

31 І сталося, що коли Ламанійці побачили, що Мороній наступає на них, вони знову злякалися і втекли від війська Моронія.

32 І сталося, що Мороній і його військо переслідували їх з міста до міста, доки їх не зустріли Легій і Теанкум; і Ламанійці втекли від Легія і Теанкума, аж до меж біля узбережжя, доки вони не прийшли на землю Моронія.

33 І військо Ламанійців усе зібралось разом, так що всі вони були одним загonom на землі Моронія. Тож Амморон, цар Ламанійців, був також з ними.

34 І сталося, що Мороній, і Легій, і Теанкум розташувалися табором зі своїм військом повсюди вздовж границь землі Моронія, так що Ламанійців було оточено вздовж меж біля пустині на півдні і вздовж меж біля пустині на сході.

35 І таким чином вони розташувалися табором на ніч. Бо ось Нефійці і Ламанійці також були втомлені тривалістю свого походу; отже, вони не зважилися ні на яку хитрість у нічний час, крім Теанкума; бо він був надзвичайно сердитий на Амморона, так, бо він вважав, що Амморон і його брат Амалікія стали причиною цієї великої і тривалої війни між ними і Ламанійцями, що стало причиною такої сильної боротьби і кровопролиття, так, і такого великого голоду.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephahah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephahah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

36 І сталося, що Теанкум у своєму гніві пішов у табір Ламанійців і переліз через стіни міста. І він ходив з мотузкою, від місця до місця, доки нарешті він не знайшов царя; і він метнув у нього спис, який проткнув його біля серця. Але ось, цар розбудив своїх служителів перед тим як померти, так що вони переслідували Теанкума і вбили його.

37 Тоді сталося, що коли Легій і Мороній дізналися, що Теанкум мертвий, вони надзвичайно опечалилися; бо ось, був він людиною, яка доблесно боролася за свою країну, так, істинним другом волі; і він зніс дуже багато надзвичайно тяжких скорбот. Але ось він був мертвим і пройшов дорогою всієї землі.

38 Тоді сталося, що Мороній наступного дня виступив уперед і напав на Ламанійців, так що вони стали вбивати їх великим убивством; і вони вигнали їх з цієї землі; і вони втекли, так що навіть і не повернулися того разу проти Нефійців.

39 І так закінчився тридцять і перший рік правління суддів над народом Нефія; і таким чином вони мали війни, і кровопролиття, і голод, і скорботи протягом багатьох років.

40 І були вбивства, і суперечки, і розколи, і всілякі беззаконня серед людей Нефія; проте, заради праведних, так, завдяки молитвам праведних, їх було помилувано.

41 Але ось, через надзвичайно довгу тривалість війни між Нефійцями і Ламанійцями, багато хто став закама'ялим, через надзвичайно довгу тривалість війни; і багато хто став м'якшим через свої скорботи, так що вони упокорилися перед Богом, до самих глибин покірності.

42 І сталося, що після того як Мороній укріпив ті частини землі, які найбільше були піддані нападам Ламанійців, так що вони стали достатньо міцними, він повернувся до міста Зарагемля; і також Геламан повернувся до місця свого успадкування; і знову було встановлено мир серед людей Нефія.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

43 І Мороній передав командування своїм військом в руки свого сина, чие ім'я було Моронійга; а сам він повернувся до свого власного дому, щоб провести там решту своїх днів у спокої.

44 А Пагоран повернувся до свого місця суду; а Геламан знову взявся до проповідування серед людей слова Бога; бо через таку велику кількість воєн і суперечок стало необхідним, щоб знову було встановлено порядок у церкві.

45 Отже, Геламан і його брати пішли і проголошували слово Бога з великою силою, так, що переконали багатьох людей у їхній злочестивості, що зробило так, що вони покалися у своїх гріхах і були хрищеними Господеві Богу їхньому.

46 І сталося, що вони знов організували церкву Бога по всій землі.

47 Так, і порядок було встановлено за законом. І їхніх суддів, і їхніх головних суддів було обрано.

48 І люди Нефія почали процвітати знову на цій землі, і почали розмножуватися і ставали надзвичайно сильними знову на цій землі. І вони ставали надзвичайно багатими.

49 Але, незважаючи на їхні багатства, або їхню силу, або їхнє процвітання, вони не підносилися в гордовитості своїх очей; і не так швидко вони забували Господа Бога свого; але вони надзвичайно упокорилися перед Ним.

50 Авжеж, вони пам'ятали, які великі справи Господь звершив для них, що Він визволив їх від смерті, і від пут, і від в'язниць, і від усіляких скорбот, і Він визволив їх з рук їхніх ворогів.

51 І вони молилися Господеві Богу своєму постійно, так що Господь благословив їх, згідно зі Своїм словом, так що вони ставали сильними і процвітали на цій землі.

52 І сталося, що все це було здійснено. І Геламан помер у тридцять і п'ятому році правління суддів над народом Нефія.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

## Алма 63

- 1 І сталося на початку тридцять і шостого року правління суддів над народом Нефія, що Шиблон узяв у володіння ті священні речі, які було передано Геламанові Алмою.
- 2 А був він справедливим чоловіком, і він ішов чесно перед Богом; і він прагнув постійно творити добро, виконувати заповіді Господа Бога свого; і так само чинив і його брат.
- 3 І сталося, що Мороній також помер. І так закінчився тридцять і шостий рік правління суддів.
- 4 І сталося, що в тридцять і сьомому році правління суддів велика група чоловіків, аж близько п'яти тисяч і чотирьохсот чоловіків зі своїми жінками і своїми дітьми вийшли з землі Зарагемлі до землі, яка була на півночі.
- 5 І сталося, що Гагот, будучи надзвичайно допитливою людиною, отже, він пішов і побудував собі надзвичайно великий корабель, на межах землі Щедрої, поблизу землі Спустошення, і спустив його на воду в західному морі, поблизу вузького перешийка, який вів до землі на півночі.
- 6 І ось, було багато з Нефійців, які зійшли на нього і попливли вперед з великою кількістю провізії, а також багато жінок і дітей; і вони взяли курс на північ. І так закінчився тридцять і сьомий рік.
- 7 І в тридцять і восьмому році той чоловік побудував інші кораблі. І перший корабель також повернувся, і набагато більше людей зійшло на нього; і вони також узяли багато провізії, і знову вирушили до землі на півночі.
- 8 І сталося, що більше про них нічого не було чути. І ми гадаємо, що вони потонули в глибинах моря. І сталося, що ще один корабель відплив; і куди він поплив, ми не знаємо.
- 9 І сталося, що в цей рік було багато людей, які вирушили до землі на півночі. І так закінчився тридцять і восьмий рік.

## Alma 63

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblon took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

10 І сталося в тридцять і дев'ятому році правління суддів Шиблон також помер, а Коріантон вирушив до землі на півночі на кораблі, щоб доставити провізію людям, які до того вирушили до тієї землі.

11 Отже, було необхідно, щоб Шиблон передав ті священні речі перед своєю смертю синові Геламана, якого назвали Геламаном, якого назвали ім'ям його батька.

12 Тож дивіться, всі ті вигравіювання, які були у володінні Геламана, було переписано і розіслано серед дітей людських по всій землі, крім тих частин, які було заповідано Алмою не розсилати.

13 Проте ці речі повинні були зберігатися священними і передаватися від покоління до покоління; отже, цього року їх було передано Геламанові, перед смертю Шиблона.

14 І сталося також цього року, що були деякі розкольники, які пішли до Ламанійців; і їх було знову підбурено до гніву проти Нефійців.

15 І також того самого року вони прийшли з численним військом воювати проти народу Моронійги, тобто проти війська Моронійги, під час чого їх було розбито і вигнано знову до їхніх власних земель, і вони зазнали великих втрат.

16 І так закінчився тридцять і дев'ятий рік правління суддів над народом Нефія.

17 І так закінчилася розповідь Алми, і його сина Геламана, і також Шиблона, який був його сином.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblón died also, and Coriantón had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.

Therefore it became expedient for Shiblón to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblón.

And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.

And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblón, who was his son.

# Книга Геламана

*Розповідь про Нефійців. Їхні війни, і суперечки, і їхні розколи. І також пророцтва багатьох святих пророків перед пришествям Христа, відповідно до літописів Геламана, який був сином Геламана, а також відповідно до записів його синів, аж до пришествия Христа. А також багато Ламанійців навернено. Розповідь про їхнє навернення. Розповідь про праведність Ламанійців та злочестивість і мерзоти Нефійців, відповідно до літопису Геламана і його синів, аж до пришествия Христа, що й називається книгою Геламана, тощо.*

## Геламан 1

- 1 І ось бачите, сталося на початку сорокового року правління суддів над народом Нефія, що почалися серйозні труднощі серед народу Нефійців.
- 2 Бо ось, Пагоран помер і пішов дорогою всієї землі; тому почалися серйозні суперечки стосовно того, хто з братів, які були синами Пагорана, має посісти місце суду.
- 3 Тож ось їхні імена, тих, хто сперечався за місце суду, хто також викликав суперечки серед народу: Пагоран, Паанхій і Пакуменій.
- 4 Тож це не всі сини Пагорана (бо він мав багато синів), але це ті, хто сперечався за місце суду; отже через них народ розділився на три частини.
- 5 Проте, сталося, що Пагорана було призначено голосом народу бути головним суддею і правителем над народом Нефія.
- 6 І сталося, що Пакуменій, коли побачив, що не може отримати місце суду, то приєднався до голосу народу.

# The Book of Helaman

*An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.*

## Helaman 1

- And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.
- For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.
- Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.
- Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.
- Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.
- And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

7 Але ось, Паанхій і та частина людей, які хотіли, щоб він був їхнім правителем, надзвичайно розгнівалися; отже, він збирався улестити тих людей підняти повстання проти їхніх братів.

8 І сталося, що він уже збирався зробити це, коли, бачите, його схопили і судили згідно з голосом народу, і засудили на смерть; бо він підняв повстання і прагнув знищити волю народу.

9 Тож коли ті люди, які хотіли, щоб він був їхнім правителем, побачили, що його було засуджено на смерть, отже, вони розсердилися, і ось вони послали одного Кішкумена піти до місця суду Пагорана, і він убив Пагорана, коли той сів на місце суду.

10 І його переслідували слуги Пагорана; але ось, такою швидкою була втеча Кішкумена, що ніхто з чоловіків не міг його наздогнати.

11 І він прийшов до тих, хто послав його, і всі вони вступили у змову, так, поклявшися своїм вічним Творцем, що вони жодній людині не скажуть, що Кішкумен убив Пагорана.

12 Отже, Кішкумена не було впізнано людьми Нефія, бо він був переодягнений в той час, коли вбивав Пагорана. І Кішкумен, і його група, яка вступила у змову з ним, змішалися з людьми так, щоб їх усіх не можна було знайти; але тих, кого було знайдено, було засуджено на смерть.

13 І тоді ось Пакуменія було призначено, згідно з голосом народу, бути головним суддею і правителем над народом, правити замість його брата Пагорана; і це було згідно з його правом. І все це відбувалося в сороковий рік правління суддів; і він закінчився.

14 І сталося сорок і першого року правління суддів, що Ламанійці зібрали разом незліченне військо чоловіків і озброїли їх мечами, і кривими шаблями, і луками, і стрілами, і шоломами, і нагрудниками, і різними щитами всякого роду.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breast-plates, and with all manner of shields of every kind.



15 І вони знову прийшли, щоб нав'язати Нефійцям заздалегідь підготовлену битву. Їх вів чоловік, чие ім'я було Коріантумр; і був він нащадком Зарагемлі; і був він розкольник серед Нефійців; і був він великим і могутнім чоловіком.

16 Отже, цар Ламанійців, чие ім'я було Тувалот, який був сином Амморона, гадаючи, що Коріантумр, будучи могутньою людиною, зможе, з його силою і також з його великою мудрістю, протистояти Нефійцям, так що, посилаючи його вперед, він здобуде владу над Нефійцями—

17 Отже, він підбурив їх гніватися, і він зібрав своє військо, і він призначив Коріантумра бути їхнім вождем, і наказав їм, щоб вони йшли до землі Зарагемлі на битву проти Нефійців.

18 І сталося, що через великі суперечки і великі труднощі в уряді вони не тримали достатньо охорони на землі Зарагемлі; бо вони гадали, що Ламанійці не наважаться прийти в саме серце їхніх земель, щоб напасти на таке велике місто, як Зарагемля.

19 Але сталося, що Коріантумр прямував на чолі свого численного війства і напав на жителів міста, і їхній наступ відбувся з такою надзвичайною швидкістю, що у Нефійців не вистачило часу зібрати разом своє військо.

20 Отже, Коріантумр порубав сторожу біля входу до міста, і попрямував уперед з усім своїм військом у місто, і вони вбивали кожного, хто чинив опір, так що вони оволоділи цілим містом.

21 І сталося, що Пакуменій, який був головним суддею, втік від Коріантумра аж до стін міста. І сталося, що Коріантумр ударив його об стіну, так що той помер. І так закінчилися дні Пакуменія.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

- 22 І ось коли Коріантумр побачив, що він володіє містом Зарагемля, і побачив, що Нефійці втекли від нього, і їх було вбито, і взято в полон, і кинуто до в'язниці, і що він здобув у володіння найсильнішу фортецю в усій землі, його серце сповнилося хоробрості так, що він був готовий піти проти всієї цієї землі.
- 23 І ось, він не гаявся на землі Зарагемлі, але він попрямував уперед з великим військом, аж до міста Щедре; бо це було його наміром піти і прорубати собі шлях мечем, щоб здобути північні частини землі.
- 24 І гадаючи, що їхня найвеличезніша сила була в середині землі, тому він попрямував уперед, не даючи їм часу зібратися разом, хіба що тільки малими загонами; і в такій ситуації вони напали на них і зрубали їх до землі.
- 25 Але ось, цей похід Коріантумра через середину землі надав Моронійзі велику перевагу над ними, незважаючи на велике число Нефійців, яких було вбито.
- 26 Бо ось, Моронійга гадав, що Ламанійці не наважаться піти в середину землі, але що вони нападуть на навколишні міста біля границь, як вони досі чинили; тому Моронійга наказав, щоб їхні сильні війська утримували ті навколишні частини, що вздовж границь.
- 27 Але ось, Ламанійці не злякалися, як він хотів, але вони прийшли в середину землі, і захопили головне місто, яким було місто Зарагемля, і попрямували крізь найголовніші частини землі, вбиваючи людей великим убивством, і чоловіків, і жінок, і дітей, захоплюючи у володіння багато міст і багато фортець.
- 28 Але коли Моронійга виявив це, він негайно послав Легія з військом навкруги, щоб випередити їх перед тим, як вони прийдуть на землю Щедру.
- 29 Так він і зробив; і він випередив їх перед тим, як вони прийшли на землю Щедру, і дав їм бій, так що вони почали відступати назад до землі Зарагемлі.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

30 І сталося, що Моронійга випередив їх, коли вони відступали, і дав їм битву, так що вона стала надзвичайно кривавою битвою; так, багатьох було вбито, а серед тих, кого було вбито, знайдено було Коріантумра.

31 І тоді ось, Ламанійці не змогли відступити ні в якому напрямі, ні на північ, ні на південь, ні на схід, ні на захід, бо їх оточили Нефійці з усіх сторін.

32 І таким чином Коріантумр завів Ламанійців у середину Нефійців, так що вони опинилися у владі Нефійців, а його самого було вбито, і Ламанійці здалися в руки Нефійців.

33 І сталося, що Моронійга заволодів містом Зарагемля знову і наказав, щоб Ламанійці, яких було взято в полон, пішли з цієї землі з миром.

34 І так закінчився сорок і перший рік правління суддів.

And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, inso-much that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.

And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.

And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.

And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.

## Геламан 2

- 1 І сталося в сорок і другому році правління суддів, після того як Моронійга знову встановив мир між Нефійцями і Ламанійцями, ось, не було нікого, хто б посів місце суду; тому знову почалася суперечка серед людей стосовно того, хто має посісти місце суду.
- 2 І сталося, що Геламана, який був сином Геламана, було призначено посісти місце суду за голосом народу.
- 3 Але ось, Кішкумен, який вбив Пагорана, вичікував, щоб знищити Геламана також; і його підтримувала його банда, яка увійшла у змову, що ніхто не дізнається про його злочестивість.
- 4 Бо був там один Гадіантон, який був надзвичайно обізнаним у багатослівності, а також у майстерності чинити таємні діяння, вбивства і пограбування; отже, він став вождем банди Кішкумена.
- 5 Отже, він улестив їх, а також Кішкумена, що якщо вони посадять його на місце суду, він обіцяє тим, хто належить до його банди, що їм буде надано силу і владу серед народу; отже, Кішкумен прагнув знищити Геламана.
- 6 І сталося, що коли він ішов до місця суду, щоб знищити Геламана, ось, один зі слуг Геламана, який виходив уночі і отримав, завдяки переодяганню, відомості про ті плани, які було складено цією бандою, щоб знищити Геламана,—
- 7 І сталося, що він зустрів Кішкумена, і він дав йому знак; отже, Кішкумен відкрив йому мету свого бажання, бажаючи, щоб він провів його до місця суду, щоб він міг убити Геламана.
- 8 І коли слуга Геламана дізнався про все, що на серці в Кішкумена, і що вбивати було його метою, і також що вбивати було метою всіх тих, хто належав до його банди, і грабувати, і досягти влади (а це й був їхній таємний план і їхня змова), слуга Геламана сказав Кішкуменові: Ходімо до місця суду.

## Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

9 Тож це сподобалося Кішкумену надзвичайно, бо він гадав, що звершить свій план; але знайте, слуга Геламана по дорозі до місця суду заколов Кішкумена в саме серце, так що той впав мертвим, не застогнавши. І він побіг і розповів Геламанові все, що він побачив, і почув, і вдіяв.

10 І сталося, що Геламан послав схопити цю банду розбійників і таємних убивць, щоб можна було стратити їх згідно з законом.

11 Але ось, коли Гадіантон зрозумів, що Кішкумен не повернувся, він злякався, аби його не знищили; отже, він наказав, щоб його банда слідувала за ним. І вони втекли з цієї землі таємним шляхом у пустиню; і, таким чином, коли Геламан послав, щоб схопити їх, ніде не можна було їх знайти.

12 І ще про Гадіантона буде розповідатися пізніше. І так закінчився сорок і другий рік правління суддів над народом Нефія.

13 І ось, у кінці цієї книги ви побачите, що цей Гадіантон довів-таки до повалення, так, майже до повного знищення народу Нефія.

14 Ось, я не посылаюся на кінець книги Геламана, але я посылаюся на кінець книги Нефія, з якої я взяв усю розповідь, яку я записав.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

## Геламан 3

- 1 І ось сталося в сорок і третьому році правління суддів, не було суперечок серед людей Нефія, крім невеликої гордовитості, що була в церкві, яка викликала деякі розколи серед людей, чиї справи було впорядковано наприкінці сорок і третього року.
- 2 І не було суперечок між людьми в сорок і четвертому році; не було також багато суперечок і в сорок і п'ятому році.
- 3 І сталося в сорок і шостому році, так, було багато суперечок і багато розколів, через які надзвичайно багато людей залишило землю Зарагемлі й пішло на землю, що на півночі, щоб успадкувати цю землю.
- 4 І вони пройшли надзвичайно велику відстань, доки не прийшли до великих вод і багатьох рік.
- 5 Так, і вони розселилися по всіх частинах землі, по всіх частинах, які не було перетворено на спустошені і без дерев, через багато жителів, які до того успадковували землю.
- 6 І ось, жодна частина цієї землі не була спустошена, тільки без дерев; але через величезність знищення народу, який перед тим населяв цю землю, її було названо спустошеною.
- 7 І через те, що було мало дерев на лиці землі, люди, які пішли, стали надзвичайно досвідченими у застосуванні цементу; отже, вони будували з цементу дома, в яких жили.
- 8 І сталося, що вони дійсно розмножувалися і розселялися, і пішли з землі, що на півдні, на землю, що на півночі, і розселилися так, що почали покривати лице всієї землі, від моря, що на півдні, до моря, що на півночі, від моря, що на заході, до моря, що на сході.

## Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.

And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.

9 І люди, які були на півночі, жили в наметах, і в домах з цементу, і вони дозволяли будь-якому дереву, що проростало на лиці землі, щоб воно виростало, щоб свого часу мати деревину для зведення їхніх осель, так, їхніх міст, і їхніх храмів, і їхніх синагог, і їхніх святилищ, і всіляких будівель.

10 І сталося, що оскільки деревини надзвичайно не вистачало на землі, що на півночі, вони переправляли багато її за допомогою кораблів.

11 І таким чином вони давали змогу людям, які жили на півночі, будувати багато міст і з деревини, і з цементу.

12 І сталося, що багато людей Аммона, які були Ламанійцями за походженням, також прийшли на цю землю.

13 І ось, є багато літописів, написаних багатьма з цього народу про те, що відбувалося з цим народом, докладних і дуже великих, стосовно їх.

14 Але дивіться, й соту частину того, що відбувалося з цим народом, так, розповідь про Ламанійців і про Нефійців, і їхні війни, і суперечки, і розколи, і їхнє проповідування, і їхні пророцтва, і їхні плавання на кораблях та будування кораблів, і їхнє будування храмів, і синагог, і їхніх святилищ, і їхню праведність, і їхню злочестивість, і їхні вбивства, і їхні грабежі, і їхні пограбування, і всілякі мерзоти й розпусту, не можна вмістити в цей літопис.

15 Але дивіться, є багато книг і багато літописів різного роду, і вони велися головним чином Нефійцями.

16 І їх передавали від одного покоління до іншого Нефійці, аж до тих пір, доки вони не впали у провину і їх було вбито, пограбовано, і переслідувано, і вигнано, і знищено, і розсіяно по всьому лиці землі, і змішано з Ламанійцями, після чого їх більше вже не називали Нефійцями, і вони стали злочестивими, і дикими, і лютими, так, саме стали Ламанійцями.

And the people who were in the land northward did dwell in tents, and in houses of cement, and they did suffer whatsoever tree should spring up upon the face of the land that it should grow up, that in time they might have timber to build their houses, yea, their cities, and their temples, and their synagogues, and their sanctuaries, and all manner of their buildings.

And it came to pass as timber was exceedingly scarce in the land northward, they did send forth much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land northward that they might build many cities, both of wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the people of Ammon, who were Lamanites by birth, did also go forth into this land.

And now there are many records kept of the proceedings of this people, by many of this people, which are particular and very large, concerning them.

But behold, a hundredth part of the proceedings of this people, yea, the account of the Lamanites and of the Nephites, and their wars, and contentions, and dissensions, and their preaching, and their prophecies, and their shipping and their building of ships, and their building of temples, and of synagogues and their sanctuaries, and their righteousness, and their wickedness, and their murders, and their robbings, and their plundering, and all manner of abominations and whoredoms, cannot be contained in this work.

But behold, there are many books and many records of every kind, and they have been kept chiefly by the Nephites.

And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.

17 А тепер я знову повертаюся до своєї розповіді; отже, те, про що я говорив, відбувалося після того, як були великі суперечки, і занепокоєння, і війни, і розколи серед людей Нефія.

18 Сорок і шостий рік правління суддів закінчився;

19 І сталося, що все ще були великі суперечки на цій землі, так, саме в сорок і сьомому році, а також і в сорок і восьмому році.

20 Проте, Геламан посідав місце суду з правосуддям і справедливістю; так, він дотримувався уставів, і присудив, і заповідей Бога; і він чинив те, що було правильно в очах Бога, постійно; і він ішов шляхами своїх батьків, так що він процвітав на цій землі.

21 І сталося, що було в нього двоє синів. Він дав найстаршому ім'я Нефій, а наймолодшому—ім'я Легій. І вони почали рости в Господі.

22 І сталося, що війни і суперечки почали вщухати потроху серед народу Нефійців у другій половині сорок і восьмого року правління суддів над народом Нефія.

23 І сталося в сорок і дев'ятому році правління суддів, було встановлено тривалий мир на цій землі, тільки окрім таємних змов, які організував розбійник Гадіантон у більш населених частинах землі, і які в той час не були відомі тим, хто був на чолі уряду; отже, їх не було знищено з цієї землі.

24 І сталося, що того самого року було надзвичайно велике процвітання у церкві, так що були тисячі таких, хто приєднався до церкви і христився на покаяння.

25 І таким великим було процвітання церкви, і так багато благословень було вилито на людей, що навіть первосвященики і вчителі були самі здивовані понад міру.

26 І сталося, що робота Господа процвітала так, що христилося і приєдналося до церкви Бога багато душ, так, саме десятки тисяч.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.



27 І так ми можемо бачити, що Господь милостивий до всіх, хто в щирості своїх сердець прикликає Його святе ім'я.

28 Так, таким чином ми бачимо, що ворота небес відчинено для всіх, саме тих, хто повірить в ім'я Ісуса Христа, Який є Сином Бога.

29 Так, ми бачимо, що той, хто захоче, може володіти словом Бога, яке є живим і сильним, яке розірве на шматки всяку підступність, і пастки, і хитрощі диявола, і поведе людину Христа тісним і вузьким шляхом через ту вічну безодню нещастя, яка приго-товлена, щоб поглинути злочестивих—

30 І привести їхні душі, так, їхні безсмертні душі, по правицю Бога в царстві небесному, щоб сидіти поруч з Авраамом, і Ісаком, і з Яковом, і з усіма нашими святими батьками, щоб більше не покидати того місця.

31 І того року була тривала радість на землі Зарагемлі, і в усіх краях навколо, дійсно по всій землі, якою володіли Нефійці.

32 І сталося, що був мир і надзвичайно велика радість до кінця сорок і дев'ятого року; так, і також був тривалий мир і велика радість у п'ятдесятому році правління суддів.

33 А в п'ятдесят і першому році правління суддів був також мир, за винятком того, що була гордовитість, яка почала проникати до церкви— не до церкви Бога, але в серця людей, які заявляли, що належать до церкви Бога,—

34 І вони підносилися в гордовитості аж до того, що переслідували багатьох зі своїх братів. Тож це було велике зло, через яке покірливіша частина народу зазнала великих переслідувань і долала багато скорбот.

35 Проте вони постилися і молилися часто, і ставали все сильнішими і сильнішими в своїй покірливості, і все стійкішими і стійкішими у вірі в Христа, до того, що наповнило їхні душі радістю і втіхою, авжеж, аж до очищення й освячення їхніх сердець, освячення, яке приходить через те, що вони віддають свої серця Богові.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church— not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

36 І сталося, що п'ятдесят і другий рік закінчився в мирі також, за винятком надзвичайно великої гордовитості, яка увійшла в серця людей; а було це через їхні надзвичайні багатства і їхнє процвітання на цій землі; і вона зростала в них з дня на день.

37 І сталося, у п'ятдесят і третьому році правління суддів Геламан помер, а його старший син Нефій почав правити замість нього. І сталося, що він посідав місце суду з правосуддям і справедливістю; так, він дотримувався заповідей Бога і йшов шляхами свого батька.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.

## Геламан 4

- 1 І сталося, в п'ятдесят і четвертому році було багато розколів у церкві, і була також суперечка серед народу, так що було багато кровопролиття.
- 2 І бунтівну частину було вбито і вигнано з землі, і вони пішли до царя Ламанійців.
- 3 І сталося, що вони намагалися підбурювати Ламанійців до війни проти Нефійців; але, бачите, Ламанійці були надзвичайно налякані, так що вони не прислухалися до слів тих розкольників.
- 4 Але сталося п'ятдесят і шостого року правління суддів, були розкольники, які перейшли від Нефійців до Ламанійців; і їм удалося з тими іншими підбурити їхній гнів проти Нефійців; і вони весь той рік готувалися до війни.
- 5 І п'ятдесят і сьомого року вони пішли проти Нефійців на битву і почали діяти смерті; так, такою мірою, що в п'ятдесят і восьмому році правління суддів їм удалося заволодіти землею Зарагемлі; так, і також усіма землями, аж до землі, яка була біля землі Щедрої.
- 6 І Нефійців, і військо Моронійги було вигнано аж до землі Щедрої;
- 7 І там вони зводили укріплення проти Ламанійців від західного моря аж до східного; було то на відстані односторонньої мандрівки для Нефійця, вздовж лінії, яку вони укріпили і вздовж якої вони розмістили своє військо, щоб захищати свою північну країну.
- 8 І так ті розкольники з Нефійців з допомогою численного війська Ламанійців здобули всі володіння Нефійців, які були на землі, що на півдні. І все це відбулося в п'ятдесят і восьмому і дев'ятому роках правління суддів.

## Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

9 І сталося в шістдесятому році правління суддів, Моронійзі вдалося зі своїм військом здобути багато частин землі; так, вони знову заволоділи багатьма містами, які до того попали в руки Ламанійців.

10 І сталося в шістдесят і першому році правління суддів їм удалося знову заволодіти аж половиною всіх своїх володінь.

11 Тож ця велика втрата Нефійців, і велике вбивство, яке було серед них, не сталися б, якби не їхня злочестивість і їхні мерзоти, що були серед них; так, і це було також серед тих, хто заявляв, що належить до церкви Бога.

12 І було це через гордовитість їхніх сердець, через надзвичайні багатства, так, це було через те, що вони гнобили бідних, не давали їжі голодним, не давали одягу роздягненим, і били своїх покірливих братів по щоці, глузували з того, що є священним, заперечували дух пророцтва й одкровення через убивства, грабежі, брехню, крадіжки, чинення перелюбу, повстання у великих суперечках, втечу до землі Нефія, до Ламанійців,—

13 І через цю їхню велику злочестивість і їхнє вихвалення своєю власною силою їх було залишено з їхньою власною силою; отже, вони не процвітали, але були страждаючими, і побитими, і гнаними Ламанійцями, доки вони не втратили володіння майже всіма своїми землями.

14 Але ось, Моронійга проповідував багато чого людям через їхні беззаконня, і також Нефій і Легій, які були синами Геламана, проповідували багато чого людям, так, і пророкували їм багато чого стосовно їхніх беззаконь, і що станеться з ними, якщо вони не покаються у своїх гріхах.

15 І сталося, що вони покалися, і наскільки вони покалися, настільки вони почали процвітати.

16 Бо коли Моронійга побачив, що вони покалися, він зважився повести їх з місця до місця, і від міста до міста, аж поки вони не повернуть одну половину своєї власності й одну половину всіх своїх земель.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.

And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they did not prosper, but were afflicted and smitten, and driven before the Lamanites, until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.

For when Moronihah saw that they did repent he did venture to lead them forth from place to place, and from city to city, even until they had regained the one-half of their property and the one-half of all their lands.

17 І так закінчився шістдесят і перший рік правління суддів.

18 І сталося у шістдесят і другому році правління суддів, що Моронійга не міг більше здобути володіння у Ламанійців.

19 Отже, вони облишили свій план отримати решту своїх земель, бо такими численними були Ламанійці, що Нефійці вже не могли здобувати більше влади над ними; отже, Моронійга використав усе своє військо для утримування тих частин, якими вони вже оволоділи.

20 І сталося, через величезну кількість Ламанійців, Нефійці були у великому страхові, що їх буде пере-  
можено, і роздавлено, і вбито, і знищено.

21 Так, вони почали згадувати пророцтва Алми, а також слова Мосії; і вони побачили, що вони були твердошиїм народом, і що вони зневажали заповіді Бога;

22 І що вони змінили і розтоптали під ногами законів Мосії; тобто, ті закони, які Господь заповідав йому передати людям; і вони побачили, що їхні закони було перекручено, і що вони стали злочестивим народом, до того, що вони були такими самими злочестивими, як і Ламанійці.

23 І через їхні беззаконня церква почала вироджуватися; і вони піддалися зневірі в духові пророцтва і духові одкровення; і вироки Бога дивилися їм прямо в обличчя.

24 І вони побачили, що вони стали слабкішими, як і їхні брати Ламанійці, і що Дух Господа не оберігає їх більше; так, Він полишив їх, тому що Дух Господа не живе в несвятих храмах,—

25 Отже, Господь перестав оберігати їх Своєю дивовижною і незрівнянною силою, бо вони впали в стан зневіри і жахливої злочестивості; і вони бачили, що Ламанійці були надзвичайно численнішими за них, і якщо вони не припадуть до Господа Бога їхнього, вони неминуче загинуть.

And thus ended the sixty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixty and second year of the reign of the judges, that Moronihah could obtain no more possessions over the Lamanites.

Therefore they did abandon their design to obtain the remainder of their lands, for so numerous were the Lamanites that it became impossible for the Nephites to obtain more power over them; therefore Moronihah did employ all his armies in maintaining those parts which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of the number of the Lamanites the Nephites were in great fear, lest they should be overpowered, and trodden down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of Alma, and also the words of Mosiah; and they saw that they had been a stiffnecked people, and that they had set at naught the commandments of God;

And that they had altered and trampled under their feet the laws of Mosiah, or that which the Lord commanded him to give unto the people; and they saw that their laws had become corrupted, and that they had become a wicked people, insomuch that they were wicked even like unto the Lamanites.

And because of their iniquity the church had begun to dwindle; and they began to disbelieve in the spirit of prophecy and in the spirit of revelation; and the judgments of God did stare them in the face.

And they saw that they had become weak, like unto their brethren, the Lamanites, and that the Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it had withdrawn from them because the Spirit of the Lord doth not dwell in unholy temples—

Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God they must unavoidably perish.

26      Бо ось, вони побачили, що сила Ламанійців була так само великою, як і їхня сила, тобто чоловік за чоловіка. І таким чином вони впали у цю велику провину; так, таким чином вони стали слабкими через свою провину протягом не дуже багатьох років.

For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.

## Геламан 5

- 1 І сталося, що того самого року, ось, Нефій передав місце суду чоловікові, чиє ім'я було Сезорам.
- 2 Бо оскільки їхні закони і їхні уряди було встановлено голосом народу, і ті, хто обрав зло, були численнішими, ніж ті, хто обрав добро, отже, вони вже дозріли для знищення, бо закони стали перекрученими.
- 3 Так, і це ще не все; вони були твердошиїм народом, так що ними не можна було управляти ні законом, ні правосуддям, хіба що тільки знищити їх.
- 4 І сталося, що Нефій втомився від їхнього беззаконня; і він відмовився від місця суду, і взявся за проповідування слова Бога всю решту днів своїх, і його брат Легій також, усю решту днів своїх;
- 5 Бо вони пам'ятали слова, які їхній батько Геламан промовляв до них. І ось ті слова, які він промовляв:
- 6 Дивіться, сини мої, я бажаю, щоб ви не забували виконувати заповіді Бога; і я б хотів, щоб ви проголосили людям ці слова. Слухайте, я дав вам імена наших перших батьків, які вийшли з землі Єрусалима; і це я зробив для того, щоб ви, пам'ятаючи свої імена, пам'ятали і їх; а коли ви пам'ятатимете їх, ви пам'ятатимете їхні діяння; а коли ви пам'ятатимете їхні діяння, ви знатимете, як про це сказано, і також написано, що вони були добрими.
- 7 Отже, сини мої, я б хотів, щоб ви робили те, що добре, щоб про вас можна було сказати, і також написати саме так, як було сказано і написано про них.
- 8 І ось сини мої, дивіться, я ще дечого хочу від вас, хочу, щоб ви не робили це для того, щоб вихвалитися, але для того, щоб ви могли робити це, щоб скласти собі скарб на небесах, так, скарб, що є вічним, і що не зникає; так, щоб ви могли мати той дорогоцінний дар вічного життя, який, за нашим розумінням, було дано нашим батькам.

## Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

- 9 О пам'ятайте ж, пам'ятайте, сини мої, слова, які цар Веніямин казав своєму народові; так, пам'ятайте, що немає ніякого іншого шляху, ані засобу, з допомогою якого людина може бути спасенною, як тільки через спокутуючу кров Ісуса Христа, Який прийде; авжеж, пам'ятайте, що Він прийде, щоб викупити світ.
- 10 І пам'ятайте також слова, які Амудек сказав Зизромові в місті Аммоніага; бо він сказав йому, що Господь дійсно прийде, щоб викупити Свій народ, але Він прийде не для того, щоб викупити їх в їхніх гріхах, а для того, щоб викупити їх від їхніх гріхів.
- 11 І в Нього є сила, дана Йому від Батька, щоб викупити їх від їхніх гріхів через покаяння; отже, Він послав Своїх ангелів проголосити новину про умови покаяння, яке силою Викупителя приносить спасіння їхнім душам.
- 12 І ось, сини мої, пам'ятайте, пам'ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудувалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти.
- 13 І сталося, що такими були слова, якими Геламан навчав своїх синів; так, він навчав їх багато чому, що не записано, а також багато чому, що записано.
- 14 І вони запам'ятали його слова; і тому вони пішли вперед, дотримуючися заповідей Бога, навчати слову Бога серед усього народу Нефія, починаючи з міста Щедре;
- 15 А звідти до міста Гід; а з міста Гід до міста Мулек;

O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remember that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.

And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.

And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;



- 16 І ось з одного міста до іншого, доки вони не пройшли серед усього народу Нефія, який був на землі, що на півдні; а звідти до землі Зарагемлі, серед Ламанійців.
- 17 І сталося, що вони проповідували з великою силою, так що вони збентежили багатьох з тих розкольників, які відійшли від Нефійців, так що вони прийшли, і сповідалися у своїх гріхах, і християлися на покаяння, і негайно повернулися до Нефійців, щоб спробувати відшкодувати їм те погане, що вони вчинили.
- 18 І сталося, що Нефій і Легій проповідували Ламанійцям з такою великою силою і владою, бо вони мали силу і владу, надану їм, щоб вони могли говорити, і їм також було відкрито те, що їм слід говорити,—
- 19 Отже, вони говорили, на превеликий подив Ламанійців, переконуючи їх, так що вісім тисяч Ламанійців, які були на землі Зарагемлі і навколо, християлися на покаяння і переконалися у злочестивості традицій своїх батьків.
- 20 І сталося, що Нефій і Легій вирушили звідти до землі Нефія.
- 21 І сталося, що їх було схоплено військом Ламанійців і кинуте у в'язницю; так, саме в ту в'язницю, в яку Аммона і його братів було кинуте слугами Лімгія.
- 22 І після того як їх було кинуте у в'язницю на багато днів без їжі, ось, прийшли до в'язниці взяти їх, щоб убити.
- 23 І сталося, що Нефія і Легія було оточено нібито полум'ям, так що ті не наважувалися накласти руки на них через страх, що можуть бути спаленими. Проте, Нефія і Легія не було спалено; і нібито вони стояли серед полум'я, а їх не було спалено.
- 24 І коли вони побачили, що їх оточив стовп вогню і він не спалював їх, їхні серця сповнилися мужності.

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

25 Бо вони побачили, що Ламанійці не наважуються накласти руки на них; також не наважуються вони підійти близько до них, але стоять, немов онімілі від подиву.

26 І сталося, що Нефій і Легій встали і почали говорити до них, кажучи: Не бійтеся, бо знайте, це Бог показав вам цю дивовижну річ, чим вам було показано, що ви не можете накласти руки на нас, щоб убити нас.

27 І ось, коли вони сказали ці слова, земля затряслася надзвичайно, і стіни в'язниці затряслися, немов от-от упадуть на землю; але дивіться, вони не впали. І дивіться, ті, хто був у в'язниці, були Ламанійцями і Нефійцями, які були розкольникми.

28 І сталося, що їх покрила хмара темряви, і жахливий, затьмарюючий страх зійшов на них.

29 І сталося, що долинув голос, нібито з-понад хмари темряви, кажучи: Покайтеся, покайтеся, і не намагайтеся більше знищити Моїх слуг, яких Я послав до вас проголошувати добру новину.

30 І сталося, коли вони почули цей голос, і зрозуміли, що це не був голос грому, а також це не був голос великого збудженого галасу, але ось, це був спокійний голос цілковитої лагідності, немов шепіт, і Він проникав у кожную душу—

31 І, незважаючи на лагідність голосу, дивіться, земля тряслася надзвичайно, і стіни в'язниці затремтіли знову, нібито збиралися впасти на землю; і дивіться, хмара темряви, що покрила їх, не розсіювалася—

32 І ось голос долинув знову, кажучи: Покайтеся ви, покайтеся, бо царство небесне вже поруч; і не намагайтеся знищити Моїх слуг. І сталося, що земля знову затряслася, і стіни затремтіли.

33 І також втретє голос знову долинув і промовив до них ті дивовижні слова, які не можуть бути вимовлені людиною; і стіни знову затремтіли, і земля затряслася, немов от-от розколеться на шматки.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

34 І сталося, що Ламанійці не могли втекти через хмару темряви, яка покривала їх; так, і ще їх скував страх, що зійшов на них.

35 Тож серед них був один, Нефієць за походженням, який колись належав до церкви Бога, але відколовся від неї.

36 І сталося, що він повернувся і ось, побачив крізь хмару темряви обличчя Нефія і Легія; і ось, сяяли вони надзвичайно, так само як обличчя ангелів. І він побачив, що вони зводять очі до небес; і вони наче розмовляли або здіймали свої голоси до якоїсь істоти, яку вони бачили.

37 І сталося, що цей чоловік заволав до натовпу, щоб вони повернулися і подивилися. І ось, їм було надано силу, щоб вони повернулися і подивилися; і вони дійсно побачили обличчя Нефія і Легія.

38 І вони сказали цьому чоловікові: Дивися, що це все означає, і хто то такий, з ким ці люди спілкуються?

39 Тож чоловікове ім'я було Амінадав. І Амінадав сказав їм: Вони спілкуються з ангелами Бога.

40 І сталося, що Ламанійці сказали йому: Що нам потрібно зробити, щоб ця хмара темряви була усунута і не покривала нас?

41 І Амінадав сказав їм: Ви повинні покаятися і волати до голосу, аж поки не будете мати віру в Христа, про Якого вчили вас Алма, і Амулек, і Зизром; і коли ви це зробите, хмара темряви буде усунута і не покриватиме вас.

42 І сталося, що вони всі почали волати до голосу Того, Хто тряс землю; так, вони волали аж доки хмара темряви не розсіялася.

43 І сталося, що коли вони кинули оком навколо і побачили, що хмара темряви розсіялася і не покривала їх, ось, вони побачили, що їх було оточено, так, кожну душу, стовпом вогню.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.

And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.

44 І Нефій, і Легій були посеред них; так, їх було оточено; так, вони були нібито серед палаючого вогню, і все-таки він не шкодив їм, а також він не охоплював стін в'язниці; і вони були сповнені такої радості, яка є невимовною і повною слави.

45 І ось, Святий Дух Бога зійшов з небес і увійшов у їхні серця, і вони наче сповнилися вогнем, і вони могли говорити дивовижні слова.

46 І сталося, що долинув до них голос, так, приємний голос, нібито шепіт, кажучи:

47 Мир, мир вам через вашу віру в Мого Найулюбленішого, Який був від заснування світу.

48 І тоді, коли вони почули це, вони кинули оком, немов для того, щоб подивитися, звідки линув голос; і ось, вони побачили небеса відкриті; і ангели зійшли з небес і священнослужили їм.

49 І було близько трьохсот душ, які бачили і чули це; і їм було сказано піти, і не дивуватися, і також не сумніватися.

50 І сталося, що вони пішли і священнослужили людям, проголошуючи по всіх навколишніх краях усе, що вони чули і бачили, так що більшу частину Ламанійців вони переконали завдяки величчю свідчень, які вони отримали.

51 І всі, кого було переконано, склали свою зброю війни, а також і свою ненависть, і традиції своїх батьків.

52 І сталося, що вони повернули Нефійцям землі їхнього упадкування.

And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.

And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:

Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.

And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.

And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.

And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.

And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.

And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

## Геламан 6

- 1 І сталося, що коли шістдесят і другий рік правління суддів закінчився, все це трапилося, і Ламанійці стали, більшість їх, праведним народом, так що їхня праведність завдяки їхній стійкості і їхній непохитності у вірі перевищила праведність Нефійців.
- 2 Бо ось, було багато Нефійців, які закам'янили, і не хотіли каятися, і стали вкрай злочестивими, так що вони заперечували слово Бога і всі проповідування і пророцтва, які були серед них.
- 3 Проте люди церкви мали велику радість через навернення Ламанійців, так, через церкву Бога, яку було встановлено серед них. І вони товаришували між собою і втішалися один одним, і мали велику радість.
- 4 І сталося, що багато Ламанійців прийшло на землю Зарагемлі, і проголосило народові Нефійців шлях їхнього навернення, і закликало їх до віри і покаяння.
- 5 Так, і багато проповідувало з надзвичайно великою силою і владою, так що привели багатьох з них до глибин покірності, щоб бути покірними послідовниками Бога і Агнця.
- 6 І сталося, що багато Ламанійців пішло на землю, що на півночі; і також Нефій і Легій пішли на землю, що на півночі, проповідувати людям. І так закінчився шістдесят і третій рік.
- 7 І дивіться, був мир на всій землі, так що Нефійці ходили в ту частину землі, в яку хотіли, чи до Нефійців, чи то до Ламанійців.
- 8 І сталося, що Ламанійці також ходили, де їм заманеться, чи то серед Ламанійців, чи то серед Нефійців; і, таким чином, між ними були вільні стосунки, щоб купувати, і продавати, і отримувати прибуток згідно з їхнім бажанням.

## Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, insomuch that their righteousness did exceed that of the Nephites, because of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, insomuch that they did reject the word of God and all the preaching and prophesying which did come among them.

Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another, and did rejoice one with another, and did have great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.

Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, insomuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.

9 І сталося, що вони стали надзвичайно багатими, і Ламанійці, і Нефійці; і вони мали надзвичайно багато золота, і срібла, і всіляких дорогоцінних металів і на землі, що на півдні, і на землі, що на півночі.

10 Тож земля на півдні називалася Легій, а земля на півночі називалася Мулек, бо була названа за іменем сина Седекії; бо Господь привів Мулека на землю, що на півночі, а Легія—на землю, що на півдні.

11 І ось, було всілякого золота на обох цих землях, і срібла, і дорогоцінної руди всіх видів; і були також умілі майстри, які обробляли всі види руди і збагачували її, і так вони стали багатими.

12 Вони вирощували зерна рясно і на півночі, і на півдні; і вони процвітали надзвичайно і на півночі, і на півдні. І вони розмножувалися і ставали надзвичайно сильними на цій землі. І вони вирощували багато отар і стад, так, багато вгодованих молодих тварин.

13 Ось, жінки їхні працювали, і пряли, і виготовляли всіляку тканину з тонкотканного полотна і тканину різного роду, щоб зодягти свою наготу. І так шістдесят і четвертий рік пройшов у мирі.

14 І в шістдесят і п'ятому році вони також мали велику радість і мир, так, багато проповідування і багато пророцтв стосовно того, що має статися. І так пройшов шістдесят і п'ятий рік.

15 І сталося, що в шістдесят і шостому році правління суддів, ось, Сезорама було вбито невідомою рукою, коли він сидів на місці суду. І сталося, що того ж самого року його сина, якого було призначено народом на його місце, було також убито. І так закінчився шістдесят і шостий рік.

16 І на початку шістдесят і сьомого року народ почав ставати надзвичайно злочестивим знову.

And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.

Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.

And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.

They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.

Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.

And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.

And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.

And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

17 Бо ось, Господь благословляв їх так довго багатствами світу, що серед них не збуджувалися ні гнів, ні війни, ні кровопролиття; отже, вони почали прикипати серцями до своїх багатств; так, вони почали прагнути отримувати прибуток, щоб заноситися один над одним; отже, вони почали чинити таємні вбивства, і розбійничати, і грабувати, щоб отримувати прибуток.

18 І ось, дивіться, ті вбивці і грабіжники були бандою, яку було сформовано Кішкуменом і Гадіантоном. І ось сталося, що багато було їх, тобто серед Нефійців, з Гадіантовою банди. Але бачите, їх було більше числом серед більш злочестивої частини Ламанійців. І їх називали Гадіантоновими розбійниками і вбивцями.

19 І саме вони вбили головного суддю Сезорама і його сина на місці суду; і знайте, їх не було знайдено.

20 І тоді сталося, що коли Ламанійці з'ясували, що серед них були розбійники, вони надзвичайно опечалилися; і вони застосували всі способи, що були в їхній силі, щоб знищити їх з лиця землі.

21 Але ось, Сатана збуджував серця більшості Нефійців, так що вони приєдналися до тих банд розбійників і увійшли в їхні змови і їхні клятви, що будуть захищати і зберігати один одного, у які б складні обставини їх не було б поставлено, що їх не буде покарано за їхні вбивства, і їхні грабежі, і їхні крадіжки.

22 І сталося, що вони мали свої знаки, так, свої таємні знаки і таємні слова; і це для того, щоб розрізнити брата, який увійшов у змову, щоб яку б злочестивість його брат не вчинив, його не буде уражено ні його братом, ні тими, хто належить до його банди, яка уклала цю змову.

23 І таким чином вони могли вбивати, і грабувати, і красти, і чинити розпусту і всіляку злочестивість, всупереч законам своєї країни і також законам свого Бога.

For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers, and did enter into their covenants and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.

24 І якщо хтось з тих, хто належав до їхньої банди, відкриє світові їхню злочестивість і їхні мерзоти, його буде засуджено не за законами їхньої країни, але за законами їхньої злочестивості, які було дано Гадіантоном і Кішкуменом.

25 Тож бачите, це ті таємні клятви і згоди, які, як заповідав Алма своєму синові, не повинні бути відкриті світові, щоб вони не стали засобом приведення людей до знищення.

26 Тож бачите, ті таємні клятви і згоди не прийшли до Гадіантона з літописів, які було передано Геламанові; але ось, їх було закладено в серце Гадіантона тією самою істотою, тим, хто спокусив наших перших батьків скуштувати від забороненого плоду,—

27 Так, тією самою істотою, тим, хто під'юджував Каїна, що якщо він уб'є свого брата Авеля, світ не дізнається про це. І він під'юджував Каїна і його послідовників з того часу і надалі.

28 І також це та сама істота, це той, хто заклав у серця людей бажання побудувати башту, досить високу для того, щоб їм дістатися небес. І це була та сама істота, це той, хто захопив серця людей, які прийшли від тієї башти на цю землю; той, хто поширює діяння темряви і мерзоти по всьому лицю землі, доки він не приведе людей до повного знищення і до вічного пекла.

29 Так, це та сама істота, це той, хто заклав у серце Гадіантонові намір продовжувати діяння темряви і таємного вбивства; і він породжував це від появи людини аж дотепер.

30 І ось, це він є творцем усякого гріха. І знайте, він виконує свої діяння темряви і таємного вбивства і передає свої замисли, і свої клятви, і свої згоди, і свої плани жахливої злочестивості від покоління до покоління, залежно від того, чи може він володіти серцями дітей людських.

And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.



31 А тепер дивіться, він сильно заволодів серцями Нефійців; авжеж, так що вони стали надзвичайно злочестивими; так, більшість їх звернула зі шляху праведності, і розтоптала під ногами заповіді Бога, і повернула на свої власні шляхи, і створила собі ідолів зі свого золота і свого срібла.

32 І сталося, що всі ці беззаконня прийшли до них протягом небагатьох років, так що більша частина цього сталася з ними в шістдесят і сьомому році правління суддів над народом Нефія.

33 І вони зростали у своїх беззаконнях також і в шістдесят і восьмому році, на превеликий жаль і тугу праведних.

34 І таким чином ми бачимо, що Нефійці почали вироджуватися у зневірі і зростати у злочестивості і мерзотах, у той час, як Ламанійці почали зростати надзвичайно в знанні про їхнього Бога; вони почали дотримуватися Його уставів і заповідей і ходити в істині й чесності перед ним.

35 І так ми бачимо, що Дух Господа почав залишати Нефійців через злочестивість і закам'янілість їхніх сердець.

36 І так ми бачимо, що Господь почав проливати Свій Дух на Ламанійців завдяки їхній покірливості і бажанню вірити в Його слова.

37 І сталося, що Ламанійці переслідували банду розбійників Гадіантона; і вони проповідували слово Бога серед найзлочестивіших з них, так що цю банду розбійників було повністю винищено з-поміж Ламанійців.

38 І сталося з іншого боку, що Нефійці посилювали їх і підтримували їх, починаючи з найзлочестивіших з них, доки вони не поширилися по всій землі Нефійців і не звабили більшість праведних, доки ті не опустилися до того, що повірили в їхню справу, і ділили з ними здобич, і приєдналися до них в їхніх таємних убивствах і змовах.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

39 І так вони отримали цілковите управління урядом, так що вони топтали ногами, і били, і роздирали, і поверталися спинами до бідних, і покірних, і смиренних послідовників Бога.

40 І так ми бачимо, що вони були в жахливому стані і дозрівали до вічного знищення.

41 І сталося, що так закінчився шістдесят і восьмий рік правління суддів над народом Нефія.

And thus they did obtain the sole management of the government, insomuch that they did trample under their feet and smite and rend and turn their backs upon the poor and the meek, and the humble followers of God.

And thus we see that they were in an awful state, and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

*Пророцтво Нефія, сина Геламана—Бог погрожує людям Нефія, що Він у Своєму гніві покарає їх, аж до повного знищення, якщо вони не покаються у своїй злочестивості. Бог карає людей Нефія пошестю; вони каються і повертаються до Нього. Самуїл, Ламанієць, пророкує Нефійцям.*

## Геламан 7

- 1 Ось тоді сталося в шістдесят і дев'ятому році правління суддів над народом Нефійців, що Нефій, син Геламана, повернувся на землю Зарагемлі з землі, що на півночі.
- 2 Бо він ходив поміж людей, які були на землі, що на півночі, і проповідував слово Бога їм, і пророкував багато чого їм;
- 3 А вони заперечували всі слова його, так що він не міг залишатися серед них, але повернувся знову до землі свого народження.
- 4 І він побачив, що народ перебуває у стані такої жахливої злочестивості, а ті Гадіантонові розбійники посідають місця суду—узурпували силу і владу на цій землі; не звертають уваги на заповіді Бога, і анітрохи не праві перед Ним; не чинять правосуддя серед дітей людських;
- 5 Обвинувачують праведних через їхню праведність; дозволяють винуватим і злочестивим залишатися непокараними за їхні гроші; і більше того, утримувати основні посади в уряді, правити і чинити за своїми бажаннями, щоб вони могли мати вигоду і славу світу, і, більше того, щоб вони могли легше чинити перелюб, і красти, і вбивати, і чинити за своїми власними бажаннями,—
- 6 Тож таке велике беззаконня зійшло на Нефійців протягом кількох років; і коли Нефій побачив це, його серце сповнилося смутком у грудях; і він вигукнув у агонії своєї душі:

*THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN—God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger, to their utter destruction except they repent of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a Lamanite, prophesies unto the Nephites.*

## Helaman 7

Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.

For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;

And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.

And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;

Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills—

Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

7 О, якби ж то я міг прожити свої дні у дні, коли мій батько Нефій вперше вийшов з землі Єрусалима, щоб я міг радіти з ним на землі обіцяній; тоді його люди легше сприймали, твердо виконували заповіді Бога, і не поспішали чинити беззаконня; але вони поспішали прислухатися до слів Господа—

8 Так, якби мої дні пройшли в ті дні, тоді душа моя б утішалася праведністю моїх братів.

9 Але ось, мені призначено, щоб саме ці дні були моїми, і щоб мою душу сповнював смуток через злочестивість моїх братів.

10 І ось, тоді сталося, і було це на вежі, що в саду Нефія, який був біля дороги, що вела до головного ринку, який був у місті Зарагемля; отже, Нефій вклонився на вежі, що була в його саду, вежа, що була також поруч з садовими воротами, повз які пролягала дорога.

11 І сталося, що мимо проходили якісь люди і побачили Нефія, коли він виливав свою душу Богові на вежі; і вони побігли і сказали людям про те, що вони бачили, і люди зібралися у натовп, щоб узнати причину такого великого оплакування злочестивості людей.

12 І тоді, коли Нефій підвівся, він побачив натовп людей, які зібралися разом.

13 І сталося, що він відкрив свої уста і сказав їм: Слухайте, чому ви зібралися разом? Щоб я міг розповісти вам про ваші беззаконня?

14 Так, тому що я зійшов на вежу, щоб вилити свою душу моєму Богові через надзвичайний смуток мого серця, який є через ваші беззаконня!

15 І через моє оплакування і голосіння ви зібралися разом і дивуетесь; так, і ви маєте велику потребу дивуватися; так, вам слід дивуватися, тому що ви піддалися, так що диявол має такий великий вплив на ваші серця.

16 Так, як ви могли піддатися спокусам того, хто прагне кинути ваші душі у вічне нещастя і нескінченне горе?

Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.

And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?

Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

17 О покайтеся ж ви, покайтеся! Для чого вам умирати? Поверніться ви, поверніться ви до Господа Бога вашого. Чому Він покинув вас?

18 Це тому, що ви закам'яніли серцями своїми; так, ви не прислухаєтеся до голосу доброго пастиря; так, ви викликали в Нього великий гнів проти вас.

19 І дивіться, замість того, щоб зібрати вас, якщо ви не покаєтесь, дивіться, Він розсіє вас повсюди, щоб ви стали м'ясом для собак і диких звірів.

20 О, як же ви могли забути вашого Бога в той самий день, коли Він визволив вас?

21 Але ось, це для того, щоб отримати вигоду, щоб вас хвалили люди, так, і щоб ви могли отримати золото і срібло. І ви прикипіли своїми серцями до багатств і марних речей цього світу, за які ви вбиваєте, і грабуєте, і крадете, і неправдиво свідчите проти ближнього свого, і чините всілякі беззаконня.

22 І з цієї причини горе прийде до вас, якщо ви не покаєтесь. Бо якщо ви не покаєтесь, знайте, це велике місто, а також усі ті великі навколишні міста, що є на землі нашого володіння, будуть забрані, щоб вам не було місця в них; бо знайте, Господь не дасть вам сили, як Він досі чинив, щоб протистояти вашим ворогам.

23 Бо знайте, так каже Господь: Я не покажу злочестивим Моєї сили, ніякому народу більше, за винятком тих, хто кається у своїх гріхах і прислухається до Моїх слів. Ось тому я б хотів, щоб ви зрозуміли, мої браття, що Ламанійцям буде краще, ніж вам, якщо ви не покаєтесь.

24 Бо ось, вони праведніші за вас, бо вони не грішили проти того великого знання, яке ви отримали; отже, Господь буде милостивим до них; так, Він продовжить їхні дні і збільшить їхнє сім'я, тоді як вас буде повністю знищено, якщо ви не покаєтесь.

25 Так, горе вам через ту велику мерзоту, яка скоїлася серед вас; і ви приєдналися до цього, так, до тієї таємної банди, яку було створено Гадіантоном!

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye will not hearken unto the voice of the good shepherd; yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea, and that ye might get gold and silver. And ye have set your hearts upon the riches and the vain things of this world, for the which ye do murder, and plunder, and steal, and bear false witness against your neighbor, and do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye shall repent. For if ye will not repent, behold, this great city, and also all those great cities which are round about, which are in the land of our possession, shall be taken away that ye shall have no place in them; for behold, the Lord will not grant unto you strength, as he has hitherto done, to withstand against your enemies.

For behold, thus saith the Lord: I will not show unto the wicked of my strength, to one more than the other, save it be unto those who repent of their sins, and hearken unto my words. Now therefore, I would that ye should behold, my brethren, that it shall be better for the Lamanites than for you except ye shall repent.

For behold, they are more righteous than you, for they have not sinned against that great knowledge which ye have received; therefore the Lord will be merciful unto them; yea, he will lengthen out their days and increase their seed, even when thou shalt be utterly destroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomination which has come among you; and ye have united yourselves unto it, yea, to that secret band which was established by Gadianton!

26 Так, горе прийде до вас через ту гордовитість, якій ви дозволили увійти у ваші серця, яка піднесла вас за межі того, що є добрим, через ваші великі багатства!

27 Так, горе вам через ваші злочестивість і мерзоти!

28 І якщо ви не покаєтесь, то ви загинете; так, навіть ваші землі буде забрано від вас, і вас буде знищено з лиця землі.

29 Дивіться тепер, я не кажу, що це станеться, від себе, тому що не від себе я знаю це; але ось, я знаю, що це істинно, тому що Господь Бог повідомив це мені, тому я свідчу, що все це станеться.

Yea, wo shall come unto you because of that pride which ye have suffered to enter your hearts, which has lifted you up beyond that which is good because of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even your lands shall be taken from you, and ye shall be destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall be, of myself, because it is not of myself that I know these things; but behold, I know that these things are true because the Lord God has made them known unto me, therefore I testify that they shall be.

## Геламан 8

- 1 І тоді сталося, що коли Нефій промовив ці слова, ось, були люди, які були суддями, які теж належали до таємної банди Гадіантона, і вони розгнівалися, і вони вигукували проти нього, кажучи людям: Чому ви не схопите цього чоловіка і не приведете його, щоб обвинуватити його відповідно до злочину, який він учинив?
- 2 Чому ви дивитеся на цього чоловіка і слухаєте, як він ганьбить цей народ і наш закон?
- 3 Бо ось, Нефій говорив їм про продажність їхнього закону; так, багато чого Нефій говорив такого, що не може бути записано; і нічого він не казав такого, що було б усупереч заповідям Бога.
- 4 А ті судді були розгнівані на нього через те, що він говорив їм відверто про їхні таємні діяння темряви; проте, вони не наважувалися накласти руки на нього, бо боялися, що люди будуть обурені ними.
- 5 Отже, вони закричали до людей, кажучи: Чому ви дозволяєте цьому чоловікові ганьбити нас? Бо ось, він звинувачує весь цей народ, і навіть каже про знищення; так, і також що ці наші великі міста буде забрано в нас, щоб не мати нам місця в них.
- 6 І тепер ми знаємо, що це неможливо, бо ось ми сильні, і наші міста великі, отже наші вороги не можуть мати влади над нами.
- 7 І сталося, що таким чином вони підбурювали людей до гніву проти Нефія і викликали суперечки серед них; бо там були деякі, які кричали: Не чіпайте цього чоловіка, бо він хороший чоловік, і те, що він каже, точно здійсниться, якщо ми не покаємося;
- 8 Так, знайте, всі вироки зйдуть на нас, про які він свідчив нам; бо ми знаємо, що він свідчив нам правильно стосовно наших беззаконь. І знайте, їх багато, і він знає також про все, що трапиться з нами, так само як він знає про наші беззаконня;
- 9 Так, і знайте, якби він не був пророком, він не міг би свідчити про це.

## Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

10 І сталося, що ті люди, які намагалися знищити Нефія, були змушені через їхній страх не накладати руки на нього; отже, він почав знову говорити до них, побачивши, що він здобув прихильність в очах деякого, так що решта боялася робити щось.

11 Отже, він був змушений ще звернутися до них, кажучи: Слухайте, браття мої, хіба ви не читали, що Бог дав силу одному чоловікові, а саме Мойсеєві, вдарити по водах Червоного моря, і вони розступилися в обидві сторони, так що Ізраїльтяни, які були нашими батьками, пройшли крізь них посуху, а води зійшлися над військом Єгиптян і поглинули їх?

12 І ось знайте, якщо Бог дав цьому чоловікові таку силу, тоді чому ви сперечаєтеся між собою і кажете, що Він не дав мені ніякої сили, через яку я можу знати стосовно вироків, які зйдуть на вас, якщо ви не покаєтеся?

13 Але ось ви не тільки заперечуєте мої слова, але ви також заперечуєте всі слова, сказані нашими батьками, і також слова, сказані цим чоловіком, Мойсеєм, який мав таку велику силу, дану йому, так, слова, які він сказав про пришестя Месії.

14 Так, хіба він не дав свідчення, що Син Бога має прийти? І так само, як він підносив мідяного змія в пустині, саме так буде піднесено і Того, Хто прийде.

15 І так само, як всі, хто дивився на того змія, залишалися живими, саме так усі, хто дивитиметься на Сина Бога з вірою, маючи упокорений дух, можуть жити, аж до того життя, яке вічне.

16 А тепер дивіться, не тільки Мойсей свідчив про це, але й усі святі пророки від його днів аж до днів Авраама.

17 Так, і ось Авраам мав видіння про Його пришестя і був сповнений задоволенням і втішився.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.



18 Так, і дивіться, я кажу вам, що Авраам був не єдиний, хто знав про це, але було багато таких до днів Авраама, кого було покликано за чином Бога; так, саме за чином Його Сина; і це для того, щоб показати людям, за дуже багато тисяч років до Його пришествя, що дійсно викуплення прийде до них.

19 І тепер я хотів би, щоб ви знали, що аж від днів Авраама було багато пророків, які свідчили це; так, ось, пророк Зинос свідчив сміливо; і за це його було вбито.

20 І ось, також Зинок, і також Езія, і також Ісяя, і Єремія (Єремія був тим пророком, який свідчив про знищення Єрусалима), і тепер ми знаємо, що Єрусалим було знищено, відповідно до слів Єремії. О чому ж тоді не прийде Син Бога, відповідно до його пророцтва?

21 А тепер чи заперечуватимете ви, що Єрусалим було зруйновано? Чи говоритимете ви, що синів Седекії не було вбито, всіх, за винятком Мулека? Так, і хіба не бачите ви, що сім'я Седекії з нами, і їх було вигнано з землі Єрусалима? Але знайте, це не все—

22 Нашого батька, Легія, було вигнано з Єрусалима через те, що він свідчив про це. Нефій також свідчив про це, і також майже всі з наших батьків, аж дотепер; так, вони свідчили про пришествя Христа, і чекали на це, і втішалися Його днем, який настане.

23 І знайте, Він є Бог, і Він з ними, і Він являвся їм, щоб їх було викуплено Ним; і вони склали Йому хвалу за те, що станеться.

24 А тепер, побачивши, що ви знаєте це і не можете заперечувати це, якщо не будете брехати, отже, ось у чому ви грішні, бо ви заперечували все це, незважаючи на так багато свідчень, які ви отримали; так, ви дійсно отримали все, і те, що на небесах, і те, що на землі, як свідчення, що це істинно.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

25 Але знайте, ви заперечили істину і повстали проти вашого святого Бога; і саме в цей час, замість того, щоб складати для себе скарби на небесах, де нічого не торкається тління, і куди ніщо не може прийти, якщо воно нечисте, ви нагромаджуєте на себе гнів на день суду.

26 Так, саме в цей час ви дозріваєте, через ваші вбивства, і ваш блуд, і злочестивість, для вічного знищення; так, і якщо ви не покаєтесь, воно прийде до вас скоро.

27 Так, дивіться, воно вже тепер саме біля ваших дверей; так, ідіть до місця суду і шукайте; і дивіться, вашого суддю вбито, і він лежить у своїй крові; і його було вбито його братом, який прагне посісти місце суду.

28 І знайте, вони обидва належать до вашої таємної банди, чий засновник Гадіантон і Злий, який прагне знищити душі людей.

But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

## Геламан 9

- 1 Ось тоді сталося, що коли Нефій промовив ці слова, деякі чоловіки, які були серед них, побігли до місця суду; так, а саме п'ятеро було тих, котрі пішли, і вони говорили між собою, поки йшли:
- 2 Бачите, зараз ми будемо знати напевно, чи цей чоловік пророк і чи Бог наказав йому пророкувати такі дивовижні речі нам. Бачите, ми не віримо, що Він наказав йому; так, ми не віримо, що він є пророком; проте, якщо те, що він сказав стосовно головного судді, істинне, що він буде мертвим, тоді ми повіримо, що й інші слова, які він говорив, істинні.
- 3 І сталося, що вони побігли щосили і ввійшли до місця суду; і ось головний суддя, впавши на землю, лежав у своїй крові.
- 4 І тоді ось, коли вони побачили це, вони були здивовані надзвичайно, так що вони впали на землю; бо вони до того не вірили словам, які говорив Нефій стосовно головного судді.
- 5 Але тепер, коли вони побачили, вони повірили, і страх зійшов на них, що всі вирокі, про які Нефій говорив, прийдуть на людей; отже, вони затремтіли і впали на землю.
- 6 Тож, негайно, коли суддю було вбито—його заколов його брат, замаскувавшись за допомогою одягу, і він утік, а слуги побігли і розповіли людям, зчинивши серед них галас про вбивство;
- 7 І ось люди зібралися разом там, де було місце суду,—і ось на їхній подив вони побачили тих п'ятьох чоловіків, які впали на землю.
- 8 І ось дивіться, люди нічого не знали про натовп, який зібрався разом у саду Нефія; тому вони говорили між собою: Ці люди є тими, хто вбив суддю, і Бог покарав їх, щоб вони не могли втекти від нас.
- 9 І сталося, що вони схопили їх, і зв'язали їх, і кинули до в'язниці. І було надіслано повсюди проголошення, що суддю вбито, а вбивців схоплено і кинуто до в'язниці.

## Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

10 І сталося, що наступного дня люди зібралися разом оплакувати і поститися на похороні великого головного судді, якого було вбито.

11 І таким чином ті судді, які також були в саду Нефія, і почули його слова, також зібралися разом на похороні.

12 І сталося, що вони розпитували серед людей, кажучи: Де ті п'ятеро, яких послали дізнатися про головного суддю, чи був він мертвим? І вони відповіли і сказали: Про цих п'ятьох, яких, як ви кажете, ви послали, ми нічого не знаємо; але є п'ятеро, які є вбивцями, котрих ми кинули до в'язниці.

13 І сталося, що судді зажадали, щоб їх привели; і їх привели, і ось вони виявилися тими, кого було послано; і ось судді спитали в них, що вони знають стосовно цієї справи, і вони розповіли їм усе, що вони робили, кажучи:

14 Ми побігли й опинилися на тому місці, де було місце суду, і коли ми побачили все те, про що саме Нефій свідчив, ми були настільки здивовані, що впали на землю; а коли ми отямилися від здивування, ось, вони кинули нас у в'язницю.

15 Тож стосовно вбивства цього чоловіка, ми не знаємо, хто це вчинив; а ми знаємо тільки те, що ми побігли й опинилися там згідно з тим, як ви хотіли, і ось він був мертвим, згідно зі словами Нефія.

16 І тоді сталося, що судді роз'яснили цю справу народові, і кричали проти Нефія, кажучи: Дивіться, ми знаємо, що цей Нефій певно домовився з кимось убити суддю, і щоб потім оголосити нам про це, щоб повернути нас у свою віру, щоб він міг представити себе наче він велика людина, обрана Богом, і пророк.

17 І тепер ось ми викриємо цього чоловіка, і він зізнається у своєму злочині і скаже нам, хто є справжнім убивцею цього судді.

18 І сталося, що тих п'ятьох було звільнено в день похорону. Проте вони докоряли суддям за слова, які ті говорили проти Нефія, і сперечалися з ними поодинці, так що примусили їх замовкнути.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.

19 Проте ті вчинили так, що Нефїя було схоплено, і зв'язано, і приведено перед натовпом, і вони почали допитувати його різними способами, щоб примусити його протирічити собі, щоб його можна було засудити на смерть, —

20 Кажучи йому: Ти—співучасник; хто той чоловік, який учинив це вбивство? Тепер скажи нам і зізнайся у своєму злочині; кажучи: Бачиш, ось гроші; і ми також даруємо тобі твоє життя, якщо ти скажеш нам і зізнаєшся у тій змові, в яку ти ввійшов з ним.

21 Але Нефїй сказав їм: О ви, дурні, ви, необрізані серцем, ви, сліпі, і ви, твердошії люди, чи знаєте ви, як довго Господь Бог ваш дозволить вам продовжувати йти цим вашим шляхом гріха?

22 О, вам слід починати голосити і тужити через велике знищення, яке на цей раз очікує вас, якщо ви не покаєтесь.

23 Ось ви кажете, що я змовився з якимось чоловіком, щоб він убив Сизорама, нашого головного суддю. Але ось, я кажу вам, що все це через те, що я свідчив вам, щоб ви могли знати про це; авжеж, саме за свідчення вам, що я знаю про злочестивість і мерзоти, які є серед вас.

24 І через те, що я зробив це, ви кажете, що я змовився з якимось чоловіком, щоб він учинив це; так, тому що я показав вам цю ознаку, ви розсердилися на мене і прагнете знищити моє життя.

25 А тепер ось, я покажу вам ще одну ознаку і подивлюся, чи будете ви за це прагнути знищити мене.

26 Ось я кажу вам: Ідіть у дім Сеантума, який є братом Сизорама, і скажіть йому:

27 Чи Нефїй, удаваний пророк, який пророкував так багато зла стосовно цього народу, змовився з тобою, щоб ти вбив Сизорама, який є твоїм братом?

28 І дивіться, він скаже вам: Ні.

29 А ви скажете йому: Це ти вбив свого брата?

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

30 А він стоятиме переляканий і не знатиме, що сказати. І ось, він заперечуватиме вам; і він буде вдавати, нібито він здивований; проте він заявить вам, що невинний.

31 Але ось, ви перевірятимете його і виявите кров на полі його плаща.

32 А коли ви побачите це, ви скажете: Звідки взялася ця кров? Хіба ми не знаємо, що це кров твого брата?

33 І тоді він затремтить і зблідне, неначе смерть прийшла до нього.

34 А тоді ви скажете: Через цей страх і цю блідість, яка вкрила обличчя твоє, ось, ми знаємо, що ти винен.

35 І тоді ще більший страх зійде на нього; і тоді він зізнається вам і не заперечуватиме більше, що він учинив це вбивство.

36 І тоді він скаже вам, що я, Нефій, нічого не знав би про цю справу, якби те не було відомо мені силою Бога. І тоді ви будете знати, що я чесна людина і що мене послано до вас від Бога.

37 І сталося, що вони пішли і зробили саме так, як Нефій їм сказав. І ось, слова, які він сказав, були правдивими; бо відповідно до цих слів, він заперечував; і також відповідно до цих слів, він зізнався.

38 І його було приведено до підтвердження того, що саме він був убивцею, так що тих п'ятьох було відпущено на волю, а також і Нефія.

39 І дехто з Нефійців повірив словам Нефія; і дехто також повірив через свідчення п'ятьох, бо їх було наведено, поки вони були у в'язниці.

40 І ось дехто серед людей говорив, що Нефій—пророк.

41 І були такі, які говорили: Дивіться, він є бог, бо якби він не був богом, він не міг би знати про все. Бо ось, він розповідав нам думки наших сердець, і також розповідав нам про події; і навіть дав нам знання про те, хто є справжнім убивцею нашого головного судді.

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

## Геламан 10

- 1 І сталося, що виникло розділення серед людей, так що вони розділилися на групи і пішли своїми шляхами, залишаючи Нефія одного стояти серед них.
- 2 І сталося, що Нефій пішов своєю дорогою до свого власного дому, обдумуючи те, що Господь показав йому.
- 3 І сталося, коли він так роздумував—будучи дуже пригніченим через злочестивість народу Нефійців, їхніх таємних діянь темряви, і їхніх убивств, і їхніх грабеджів, і всляких беззаконь—і сталося, коли він так роздумував у серці своєму, ось, голос дійшов до нього, кажучи:
- 4 Благословенний ти, Нефію, за те, що ти зробив; бо Я бачив, як ти невтомно проголошував Слово, яке Я дав тобі, цьому народові. І ти не злякався їх і не прагнув врятувати своє власне життя, але прагнув виконати Мою волю і дотримуватися Моїх заповідей.
- 5 І ось, через те що ти робив це так невтомно, ось, Я благословлю тебе назавжди; і я зроблю тебе могутнім у слові і вчинках, у вірі і в діяннях; так, дійсно все буде зроблено тобі відповідно до твого слова, бо ти не будеш просити того, що суперечить Моїй волі.
- 6 Слухай, ти—Нефій, а Я—Бог. Слухай, Я проголошую тобі у присутності Моїх ангелів, що ти матимеш владу над цими людьми, і покараєш землю голодом, і чумою, і знищенням, згідно зі злочестивістю цього народу.
- 7 Ось, Я даю тобі владу, що все, що ти запечатаєш на землі, буде запечатано на небесах; і все, що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язано на небесах; і таким чином ти матимеш владу серед цього народу.
- 8 І таким чином, якщо ти скажеш цьому храмові, щоб він розділився надвоє, так і буде зроблено.
- 9 І якщо ти скажеш цій горі: Опустися і стань рівною, так і буде зроблено.
- 10 І ось, якщо ти скажеш, що Бог покарає цей народ, так і станеться.

## Helaman 10

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unwearyingness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unwearyingness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.

11 А тепер ось, Я наказую тобі, що ти підеш і проголошиш цьому народові, що так каже Господь Бог, Який є Всемогутнім: Якщо ви не покаєтесь, вас буде покарано, аж до знищення.

12 І ось, тоді сталося, що коли Господь промовив ці слова Нефієві, він зупинився і не пішов до свого власного дому, а повернувся до натовпу, який розсіявся по лицю землі, і почав проголошувати їм слово Господа, яке було сказано йому стосовно їхнього знищення, якщо вони не покаються.

13 Тож ось, незважаючи на таке велике чудо, яке Нефій вчинив, сказавши їм стосовно смерті головного судді, вони закам'яніли серцями своїми і не прислухалися до слів Господа.

14 Отже, Нефій проголосив їм слово Господа, кажучи: Якщо ви не покаєтесь, так каже Господь, вас буде покарано аж до знищення.

15 І сталося, що коли Нефій проголосив їм Слово, ось, вони все ще були закам'янілі серцями своїми і не прислухалися до його слів; отже, вони кривдили його і намагалися накласти руки на нього, щоб кинути його до в'язниці.

16 Але ось, сила Бога була з ним, і вони не могли схопити його, щоб кинути його до в'язниці, бо його було охоплено Духом і перенесено геть з-посеред них.

17 І сталося, що таким чином він переносився Духом від натовпу до натовпу, проголошуючи слово Бога, аж доки він не проголосив його всім їм, або передав його всім людям.

18 І сталося, що вони не прислухалися до його слів; і почалися суперечки, так що вони розділилися між собою і почали вбивати один одного мечем.

19 І так закінчився сімдесят і перший рік правління суддів над народом Нефія.

And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.

And it came to pass that they would not hearken unto his words; and there began to be contentions, inasmuch that they were divided against themselves and began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.



## Геламан 11

- 1 І ось сталося сімдесят і другого року правління суддів, що суперечки збільшилися, так що почалися війни по всій землі серед усього народу Нефія.
- 2 І саме ця таємна банда розбійників виконувала цю роботу знищення і злочестивості. І ця війна продовжувалася весь той рік; і в сімдесят і третьому році вона також продовжувалася.
- 3 І сталося, що того року Нефій волав до Господа, кажучи:
- 4 О Господи, не дозволяй, щоб цей народ було знищено мечем; але, о Господи, краще нехай буде голод на цій землі, щоб збудити в них спогад про Господа Бога їхнього, і, може, вони покаються і звернуться до Тебе.
- 5 І так було зроблено, згідно зі словами Нефія. І був страшний голод на землі, серед усіх людей Нефія. І таким чином у сімдесят і четвертому році голод продовжувався, і робота знищення мечем припинилася, але стала тяжкою через голод.
- 6 І ця робота знищення продовжувалася в сімдесят і п'ятому році. Бо землю було проклято, щоб вона стала сухою і не давала зерна в пору зерна; і всю землю було проклято, і серед Ламанійців, і так само серед Нефійців, так що їх було покарано, щоб вони гинули тисячами в найзлочестивіших частинах землі.
- 7 І сталося, що люди побачили, що вони от-от загинуть від голоду, і вони почали згадувати Господа Бога свого; і вони почали згадувати слова Нефія.
- 8 І люди почали благати своїх головних суддів і своїх вождів, щоб вони сказали Нефієві: Слухай, ми знаємо, що ти людина Бога, і тому волай до Господа Бога нашого, щоб Він відвернув від нас цей голод, щоб усі слова, які ти казав про наше знищення, не здійснилися.
- 9 І сталося, що судді сказали Нефієві все згідно зі словами, яких від них бажали. І сталося, що коли Нефій побачив, що люди покаялися і упокорилися у волосяниці, він заволав до Господа знову, кажучи:

## Helaman 11

And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.

And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.

And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:

O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.

And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.

And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.

And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

10 О Господи, дивись, цей народ кається; і вони змели геть банду Гадіантона з-поміж себе, так що ті вимерли і сховали свої таємні плани в землю.

11 Тож, о Господи, через цю їхню покірність відверни Свій гнів, і нехай Твій гнів удовольниться знищенням тих злочестивих людей, яких Ти вже знищив.

12 О Господи, відверни Свій гнів, так, Свій лютий гнів, і зроби так, щоб цей голод припинився на цій землі.

13 О Господи, вислухай мене, і зроби, щоб було вчинено відповідно до моїх слів, і пошли дощ на лице землі, щоб вона могла приносити свої плоди і своє зерно в пору зерна.

14 О Господи, Ти прислухався до моїх слів, коли я кавав: Нехай буде голод, щоб пошесть від меча могла припинитися; і я знаю, що Ти, саме в цей час, прислухаєшся до моїх слів, бо Ти сказав: Якщо ці люди покаються, Я помилую їх.

15 Так, о Господи, і Ти бачиш, що вони покалялися через голод, і пошесть, і знищення, яке зійшло на них.

16 А тепер, о Господи, відверни Свій гнів і спробуй ще раз, чи будуть вони служити Тобі? І якщо так, о Господи, Ти можеш благословити їх згідно з Твоїми словами, які Ти сказав.

17 І сталося, що в сімдесят і шостому році Господь відвернув Свій гнів від людей і зробив так, щоб дощ упав на землю, так що вона вродила плоди свої в пору плодів своїх. І сталося, що вона вродила зерно своє в пору зерна свого.

18 І ось, люди зраділи і прославляли Бога, і все лице землі було сповнене радістю; і вони більше не намагалися знищити Нефія, але поважали його як великого пророка і людину від Бога, яка має велику силу і владу, дану йому від Бога.

19 І ось, Легій, брат його, аніскільки не відставав від нього, що стосується праведності.

O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadianton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

20 І так сталося, що люди Нефія почали процвітати знову на землі, і почали забудовувати свої спустошені місця, і почали розмножуватися і поширюватися, аж поки не вкрили все лице землі, і на півночі, і на півдні, від моря на заході до моря на сході.

21 І сталося, що сімдесят і шостий рік закінчився в мирі. І сімдесят і сьомий рік почався в мирі; і церква поширилася по всьому лицу землі; і більшість людей, і Нефійців, і Ламанійців, належала до церкви; і в них був надзвичайно стійкий мир на землі; і так закінчився сімдесят і сьомий рік.

22 І також у них був мир і в сімдесят і восьмому році, за винятком декількох суперечок стосовно питань учення, яке було встановлене пророками.

23 А в сімдесят і дев'ятому році почалася велика боротьба. Але сталося, що Нефій, і Легій, і багато з їхніх братів, які знали про істинні питання вчення, маючи багато одкровень щодня, отже, вони проповідували людям, так що вони поклали край їхній боротьбі ще того самого року.

24 І сталося, що у вісімдесятому році правління судів над народом Нефія була деяка кількість розкольників з народу Нефія, які декілька років перед тим перейшли до Ламанійців і взяли на себе ім'я Ламанійців, а також деяка кількість тих, які були справжніми нащадками Ламанійців, яких було підбурено на гнів ними, тобто тими розкольниками, отже, вони почали війну зі своїми братами.

25 І вони чинили вбивство і грабіж; а потім відходили назад у гори, і в пустиню, і в таємні місця, переховуючися, щоб їх не можна було знайти, отримуючи щоденно поповнення до своєї кількості, оскільки були розкольники, які приходили до них.

26 І так з часом, так, саме протягом небагатьох років, вони стали надзвичайно великою бандою розбійників; і вони проникли у всі таємні плани Гадіантона; і таким чином вони стали розбійниками Гадіантона.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

27 Тож ось, ці розбійники завдавали великого руйнування, так, дійсно великого знищення серед народу Нефія, а також серед народу Ламанійців.

28 І сталося, що було необхідно покласти кінець цій роботі знищення; отже вони послали військо сильних чоловіків у пустиню і в гори розшукати цю банду розбійників і знищити їх.

29 Але ось сталося, що того самого року їх було відкинуто назад аж у їхні власні землі. І так закінчився вісімдесятий рік правління суддів над народом Нефія.

30 І сталося, на початку вісімдесят і першого року вони знову пішли проти банди розбійників і знищили багатьох; і багато з них самих теж підпало під велике знищення.

31 І вони знову були змушені повернутися з пустині і з гір до своїх земель через надзвичайну величезність чисельності тих розбійників, якими кишили гори і пустиня.

32 І сталося, що так закінчився цей рік. І розбійників ставало більше, і вони ставали сильнішими, так що вони протистояли цілому військові Нефійців і також Ламанійців; і вони викликали великий страх у людей повсюди на лиці землі.

33 Авжеж, бо вони чинили напади на багато частин землі і піддавали їх великому знищенню; авжеж, убивали багатьох, а інших забирали в полон до пустині, так, і особливо їхніх жінок і їхніх дітей.

34 Тож це велике зло, яке зійшло на людей через їхні беззаконня, знову збудило їх пригадати Господа Бога їхнього.

35 І так закінчився вісімдесят і перший рік правління суддів.

36 А в вісімдесят і другому році вони почали знову забувати Господа Бога свого. А в вісімдесят і третьому році вони сильніше піддалися беззаконню. І в вісімдесят і четвертому році вони не виправили своїх шляхів.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, insomuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.

37 І сталося, що у вісімдесят і п'ятому році вони все сильніше і сильніше зростали у своїй гордовитості і своїй злочестивості; і таким чином вони знову дозріли для знищення.

38 І так закінчився вісімдесят і п'ятий рік.

And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.

And thus ended the eighty and fifth year.

## Геламан 12

- 1 І таким чином ми можемо бачити віроломність, а також нестійкість сердець дітей людських; так, ми можемо бачити, що Господь у Його великій безкінчній великодушності благословляє і дає процвітання тим, хто покладає довіру на Нього.
- 2 Так, і ми можемо бачити в той самий час, коли Він дає процвітання Своїм людям, так, збільшуючи їхні поля, їхні отари, і їхні стада, і їхнє золото, і срібло, і всілякі коштовності кожного виду і роду; зберігаючи їхнє життя і визволяючи їх від рук їхніх ворогів; пом'якшуючи серця їхніх ворогів, щоб вони не оголошували воєн проти них; так, і в цілому роблячи все заради добробуту і щастя Свого народу; так, тоді настає час, коли вони кам'яніють серцями своїми і забувають Господа Бога свого, і топчуть під ногами Святого—так, і все через їхній спокій і їхнє надзвичайно велике процвітання.
- 3 І таким чином ми бачимо, що доки Господь не покарає Свій народ багатьма скорботами, так, доки Він не вразить їх смертю, і жахом, і голодом, і всілякою пошестю, вони не згадують про Нього.
- 4 О якими ж нерозумними, і якими марними, і якими злими, і диявольськими, і якими швидкими чинити беззаконня, і якими повільними творити добро є діти людські; так, як швидко прислухаються до слів Злого, і прикипають серцями своїми до марних речей світу!
- 5 Так, які швидкі вони підноситися в гордовитості; так, які швидкі вихвалитися і чинити всіляке беззаконня; і як повільно вони згадують Господа Бога свого, і прихиляють вухо до Його порад, так, як повільно вони йдуть стежками мудрості!
- 6 Бачите, вони не бажають, щоб Господь Бог їхній, Який створив їх, правив і царював над ними; незважаючи на Його велику великодушність і Його милість до них, вони зневажають Його поради, і вони не хочуть, щоб Він був їхнім провідником.
- 7 О яка ж велика нікчемність дітей людських; так, вони навіть менші за прах землі.

## Helaman 12

And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.

8 Бо дивіться, прах землі переміщається туди-сюди і навіть розділяється на частини за наказом нашого великого і вічного Бога.

9 Так, дивіться, від Його голосу пагорби і гори тремтять і трясуться.

10 І силою Його голосу вони розколюються і стають рівними, так, справді наче долина.

11 Так, силою Його голосу вся земля трясеться;

12 Так, силою Його голосу підвалини коливаються, аж до самого центру.

13 Так, і якщо Він скаже землі: Руш,— вона зрушить.

14 Так, якщо Він скаже землі: Ти будеш рухатися назад, щоб це подовжило день на багато годин,—це буде зроблено;

15 І таким чином, згідно з Його словом, земля рухатиметься назад, і здаватиметься людині, що сонце стоїть на місці; так, і знайте, що це так і є; бо певно, що це земля рухається, а не сонце.

16 І ось, ще, якщо Він скаже водам великої глибини: Висохніть,—так буде зроблено.

17 Дивіться, якщо Він скаже цій горі: Піднімися, і прихось, і впади на це місто, щоб його було поховано,—знайте, це зроблено.

18 І дивіться, якщо людина сховає скарб у землі, а Господь скаже: Хай його буде проклято через беззаконня того, хто сховав його,—знайте, його буде проклято.

19 А якщо Господь скаже: Будь ти проклятий, щоб ніхто з людей не знайшов тебе з цього часу надалі і назавжди,—знайте, жодна людина не отримає його з цього часу і назавжди.

20 І дивіться, якщо Господь скаже людині: Через твої беззаконня тебе буде проклято назавжди,—так буде зроблено.

21 І якщо Господь скаже: Через твої беззаконня тебе буде відсічено від Моєї присутності,—Він зробить, щоб це було так.

For behold, the dust of the earth moveth hither and thither, to the dividing asunder, at the command of our great and everlasting God.

Yea, behold at his voice do the hills and the mountains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up, and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole earth shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back, that it lengthen out the day for many hours—it is done;

And thus, according to his word the earth goeth back, and it appeareth unto man that the sun standeth still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised up, and come over and fall upon that city, that it be buried up—behold it is done.

And behold, if a man hide up a treasure in the earth, and the Lord shall say—Let it be accursed, because of the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no man shall find thee from this time henceforth and forever—behold, no man getteth it henceforth and forever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—Because of thine iniquities, thou shalt be accursed forever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniquities thou shalt be cut off from my presence—he will cause that it shall be so.

- 22 І горе тому, кому Він скаже це, бо це трапиться з тим, хто чинитиме беззаконня, і його не можна буде спасти; отже, для того, щоб людей можна було спасти, було проголошено покаяння.
- 23 Отже, благословенні ті, хто покається і прислухається до голосу Господа Бога їхнього; бо це ті, які будуть спасенні.
- 24 І нехай Господь дарує, у Своїй великій повноті, щоб людей було приведено до покаяння і добрих діянь, щоб їх було відновлено до благодаті за благодать, згідно з їхніми діяннями.
- 25 А я хотів би, щоб усі люди могли бути спасенними. Але ми читаємо, що у великий і останній день будуть такі, кого буде знехтувано, так, кого буде знехтувано від присутності Господа;
- 26 Так, кого буде призначено до стану нескінченного нещастя, виповнюючи слова, які кажуть: Ті, хто чинив добро, матимуть вічне життя; а ті, хто чинив зло, матимуть вічне прокляття. І так це є. Амінь.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.



### Геламан 13

- 1 І ось сталося у вісімдесят і шостому році, Нефійці все ще залишалися у злочестивості, так, у великій злочестивості, тоді як Ламанійці стежили за тим, щоб суворо дотримуватися заповідей Бога, згідно з законом Мойсея.
- 2 І сталося, що цього року був один Самуїл, Ламанієць, який прийшов на землю Зарагемлі, і почав проповідувати людям. І сталося, що він проповідував багато днів покаяння людям, і вони знехтували його, і він уже збирався повернутися на свою власну землю.
- 3 Але ось, голос Господа дійшов до нього, що йому треба повертатися знову і пророкувати людям усе те, що спаде йому на серце.
- 4 І сталося, що вони не дозволили, щоб він увійшов у місто; отже, він пішов і піднявся на стіну того міста, і простер свою руку, і заволав гучним голосом, і пророкував людям усе те, що Господь укладав йому в серце.
- 5 І він сказав їм: Слухайте, я, Самуїл, Ламанієць, говорю словами Господа, які Він укладає в моє серце; і знайте, Він уклав у моє серце сказати цьому народові, що меч правосуддя висить над цим народом; і чотириста років ще не пройде, як меч правосуддя впаде на цей народ.
- 6 Так, тяжке знищення очікує на цей народ, і воно певно прийде до цього народу, і ніщо не спасе цей народ, окрім покаяння і віри в Господа Ісуса Христа, Який обов'язково прийде у світ і вистраждає багато і Його буде вбито за Свій народ.
- 7 І знайте, ангел Господа проголосив це мені, і він приніс добру новину моїй душі. І ось, мене було послано до вас проголосити це і вам також, щоб ви могли мати добру новину; але ось ви не хотіли сприймати мене.

### Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

8 Тому, так каже Господь: Через закам'янілість сердець народу Нефійців, якщо вони не покаються, Я заберу Своє слово від них, і Я відведу Мій Дух від них, і Я не буду їх більше терпіти, і Я поверну серця їхніх братів проти них.

9 І чотириста років ще не пройде перед тим, як Я зроблю так, що їх буде переможено; так, Я покараю їх мечем, і голодом, і пошестю.

10 Так, Я покараю їх у Моєму лютому гніві, і будуть такі в четвертому поколінні серед ваших ворогів, які житимуть, щоб побачити ваше цілковите знищення; і це обов'язково станеться, якщо ви не покаєтесь, каже Господь; а ті з четвертого покоління покарають вас знищенням.

11 Але якщо ви покаєтесь і повернетесь до Господа Бога вашого, Я відверну Мій гнів, каже Господь; авжеж, так каже Господь, благословенні ті, хто покається і повернеться до Мене, але горе тому, хто не покається.

12 Так, горе цьому великому місту Зарагемля; бо ось, саме завдяки тим, хто праведний, його врятовано; так, горе цьому великому місту, бо Я відчуваю, каже Господь, що є багато, так, дійсно, більшість цього великого міста, які закам'яніють своїми серцями проти Мене, каже Господь.

13 Але благословенні ті, хто покається, бо їх Я помилую. Але знайте, якби не праведні, які є в цьому великому місті, знайте, Я б зробив так, щоб вогонь зійшов з небес і знищив його.

14 Але знайте, заради праведних його помилувано. Але знайте, час настане, каже Господь, що якщо ви проженете праведних з-поміж себе, тоді ви дозрієте для знищення; так, горе цьому великому місту через злочестивість і мерзоти, які в ньому.

15 Так, і горе місту Гедеон через злочестивість і мерзоти, які в ньому.

16 Так, і горе всім містам, які знаходяться на цій землі навкруги і якими володіють Нефійці, через злочестивість і мерзоти, які є в них.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.

17 І знайте, прокляття впаде на землю, каже Господь Саваот, через людей, які є на цій землі, так, через їхню злочестивість і їхні мерзоти.

18 І станеться, каже Господь Саваот, так, наш великий і істинний Бог, що той, хто сховає скарби в землі, не знайде їх більше знову через велике прокляття землі, якщо він не буде праведною людиною і не сховає їх у Господа.

19 Бо Я хочу, каже Господь, щоб вони сховали свої скарби у Мене; і прокляті будуть ті, хто не сховає свої скарби у Мене; бо ніхто не ховає свої скарби у Мене, крім праведних; а той, хто не ховає свої скарби у Мене, буде проклятий, а також і скарб його, і ніхто не викупить його, через прокляття землі.

20 І настане день, коли вони сховають свої скарби, тому що вони прикипіли серцями своїми до багатств; і через те що вони прикипіли серцями своїми до багатств своїх, вони і сховають свої скарби, коли втікатимуть від своїх ворогів; через те, що вони не сховають їх у Мене, прокляті будуть вони і їхні скарби; і в той день будуть вони покарані, каже Господь.

21 Слухайте ви, люди цього великого міста, і прислухайтеся до Моїх слів; так, прислухайтеся до слів, які Господь каже; бо знайте, Він каже, що вас проклято через ваші багатства, і також ваші багатства прокляті через те, що ви прикипіли серцями своїми до них і не прислухаєтеся до слів Того, Хто дав їх вам.

22 Ви не згадуєте Господа Бога вашого в тому, чим Він благословив вас, але ви завжди згадуєте свої багатства, не дякуючи Господу Богу вашому за них; так, ваші серця не повернені до Господа, але вони пихатяться від великої гордовитості, аж до вихвалання, і до великої пиhi, заздрощів, розбрату, злоби, утисків, і вбивств, і всіляких беззаконь.

23 З цієї причини Господь Бог зробив так, щоб прокляття зійшло на цю землю, а також і на ваші багатства, і все через ваші беззаконня.

And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

24 Так, горе цьому народові через той час, що настав, коли ви виганяєте пророків, і глузуєте з них, і каменуєте їх, і вбиваєте їх, і чините їм всілякі беззаконня, так само як робили в минулі часи.

25 І ось, коли ви говорите, ви кажете: Якби нашими днями були дні наших батьків минулого, ми б не вбивали пророків; ми б не каменували їх і не виганяли їх.

26 Знайте, ви гірші за них; бо як Господь живий, якщо пророк приходить до вас і проголошує вам слово Господа, яке свідчить про ваші гріхи і беззаконня, ви гніваєтеся на нього, і виганяєте його, і прагнете всілякими способами знищити його; так, ви кажете, що він лжепророк, і що він грішник, і від диявола, тому що свідчить, що ваші вчинки є зло.

27 Але знайте, якщо чоловік прийде до вас і скаже: Робіть це, і в цьому немає беззаконня; робіть це, і ви не будете страждати; так, він скаже: Ідіть за гордовитістю ваших власних сердець; так, ідіть за гордовитістю ваших очей і робіть те, що ваше серце бажає—і якщо чоловік прийде до вас і скаже таке, ви сприймете його і скажете, що він пророк.

28 Так, ви возвеличите його, і ви дасте йому від вашого майна; ви дасте йому від вашого золота, і від вашого срібла, і ви одягнете його у коштовний одяг; і через те, що він казатиме улесливі слова вам, і він скаже, що все добре, то ви не знайдете хиби в нього.

29 О ви, злочестиве і розбещене покоління; ви, закам'янілі і твердошії люди, як довго ще, ви гадаєте, Господь терпітиме вас? Так, як довго ви дозволятимете, щоб вас вели нерозумні і сліпі провідники? Так, як довго ще обиратимете ви темряву замість світла?

30 Так, дивіться, гнів Господа вже запалено проти вас; дивіться, Він уже прокляв землю через ваші беззаконня.

31 І знайте, настане час, коли Він прокляне ваші багатства, щоб вони стали слизькими, щоб ви не могли утримати їх; і в дні вашої бідності ви не зможете зберегти їх.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

32 І в дні вашої бідності ви волатимете до Господа; і марно будете ви волати, бо ваше спустошення вже прийде до вас, і ваше знищення вже буде певним; і тоді будете ви тужити і завивати в той день, каже Господь Саваот. І тоді ви будете голосити, і скажете:

33 О якби ж то я покався, і не вбивав пророків, і не каменував їх, і не виганяв їх. Так, того дня ви скажете: О якби ми згадали Господа Бога нашого в той день, коли Він дав нам наші багатства, і тоді вони б не стали слизькими, і ми не згубили б їх; бо дивіться, наші багатства пішли від нас.

34 Ось, ми кладемо інструмент тут, а на завтра його вже немає; і ось, наші мечі забрано від нас того дня, коли ми шукали їх для битви.

35 Так, ми сховали наші скарби, і вони вислизнули від нас через прокляття цієї землі.

36 О якби ж то ми покалися того дня, коли слово Господа прийшло до нас; бо ось, землю проклято, і все стало слизьким, і ми не можемо втримати нічого.

37 Дивіться, нас обступили демони, так, нас оточили ангели того, хто прагнув знищити наші душі. Дивіться, наші беззаконня великі. О Господи, чи не можеш Ти відвести Свій гнів від нас? І такою буде ваша мова в ті дні.

38 Але знайте, дні вашого випробування пройшли; ви відклали день свого спасіння доки вже не стало навіки надто пізно, і ваше знищення вже неминуче; так, бо ви прагнули в усі дні свого життя того, чого ви не могли отримати; і ви прагнули щастя, творячи беззаконня, що суперечить природі праведності, яка є в нашому великому і Вічному Главі.

39 О ви, люди цієї землі, хоч би ви почули мої слова! І я молюся, щоб гнів Господа було відведено від вас і щоб ви покалися і були спасеними.

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

## Геламан 14

- 1 І ось сталося, що Самуїл, Ламанієць, пророкував ще багато великого, чого не можна записати.
- 2 І ось, він сказав їм: Бачите, я даю вам ознаку; бо пройде ще п'ять років, і ось, тоді прийде Син Бога викупити всіх тих, хто віритиме в Його ім'я.
- 3 І знайте, це я вам даю як ознаку часу Його при- шестя; бо знайте, будуть у небесах великі вогні, такі, що вночі перед тим, як Він прийде, не буде темря- ви, так що здаватиметься людині, що це день.
- 4 Отже, буде один день, і ніч, і день—нібито один тільки день і не буде ночі; і це буде вам за ознаку; бо ви знатимете про схід сонця і також про його захід; отже, вони знатимуть напевно, що буде два дні і ніч; проте, вночі не стемніє; і це буде ніч перед тим, як Він народиться.
- 5 І ось, зійде нова зірка, така, яку ви ніколи не бачили; і це теж буде ознакою вам.
- 6 І ось це ще не все, буде багато ознак і чудес на не- бесах.
- 7 І станеться, що ви будете всі здивовані і здивуєте- ся так, що впадете на землю.
- 8 І станеться, що всі, які віритимуть в Сина Бога, ті матимуть вічне життя.
- 9 І ось, так Господь наказав мені через Свого анге- ла, щоб я прийшов і розповів це вам; так, Він нака- зав, щоб я пророкував це вам; так, Він сказав мені: волай до цього народу, щоб покаялися і готували дорогу Господеві.
- 10 І ось, тому що я Ламанієць і переказав вам ті сло- ва, що Господь наказав мені, і тому що вони були сильно проти вас, ви обурюєтеся проти мене, і пра- гнете знищити мене, і прогнали мене з-поміж себе.

## Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

11 І ви почуєте мої слова, бо задля цієї мети підняв-  
ся я на стіни цього міста, щоб ви могли почути і зна-  
ти вироки Бога, які очікують на вас через ваші без-  
законня, і ще щоб ви могли знати умови покаяння;

12 І ще, щоб ви могли знати про пришестя Ісуса  
Христа, Сина Бога, Батька небес і землі, Творця  
всього від початку; і щоб ви могли знати про озна-  
ки Його пришестя з тим наміром, щоб ви могли по-  
вірити в Його ім'я.

13 І якщо ви повірите в Його ім'я, ви покаєтесь в  
усіх своїх гріхах, щоб у такий спосіб ви могли мати  
прощення їх через Його заслуги.

14 І дивіться, ще одну ознаку я даю вам, так, ознаку  
Його смерті.

15 Бо знайте, Він обов'язково має вмерти, щоб мо-  
гло прийти спасіння; так, Йому належить і необхі-  
дно вмерти, щоб принести воскресіння мертвим,  
щоб у такий спосіб люди могли бути приведеними  
у присутність Господа.

16 Так, знайте, ця смерть приносить воскресіння і  
викупляє все людство від першої смерті—тієї ду-  
ховної смерті; бо все людство, падінням Адама бу-  
дучи відсіченим від присутності Господа, вважає-  
ться мертвим, стосовно того, що фізичне, і того, що  
духовне.

17 Але ось, воскресіння Христа викупляє все люд-  
ство, так, дійсно все людство, і приводить їх назад  
до присутності Господа.

18 Так, і воно створює умови для покаяння, щоб  
усіх, хто кається, не було зрубано і кинуто у вогонь;  
але всіх, хто не кається, буде зрубано і кинуто у во-  
гонь; і тоді знаходить на них знову духовна смерть,  
так, друга смерть, бо їх буде відсічено знову від  
усього, що стосується праведності.

19 А тому, покайтеся ви, покайтеся ви, щоб не ста-  
лося так, що, знаючи це і не виконуючи, ви дозво-  
лите собі підпасти під засудження, і вас буде приве-  
дено до цієї другої смерті.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I  
come up upon the walls of this city, that ye might hear  
and know of the judgments of God which do await you  
because of your iniquities, and also that ye might know  
the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus  
Christ, the Son of God, the Father of heaven and of  
earth, the Creator of all things from the beginning; and  
that ye might know of the signs of his coming, to the in-  
tent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all  
your sins, that thereby ye may have a remission of them  
through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea,  
a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may  
come; yea, it behooveth him and becometh expedient  
that he dieth, to bring to pass the resurrection of the  
dead, that thereby men may be brought into the pres-  
ence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrec-  
tion, and redeemeth all mankind from the first death—  
that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam  
being cut off from the presence of the Lord, are consid-  
ered as dead, both as to things temporal and to things  
spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth  
mankind, yea, even all mankind, and bringeth them  
back into the presence of the Lord.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repen-  
tance, that whosoever repenteth the same is not hewn  
down and cast into the fire; but whosoever repenteth  
not is hewn down and cast into the fire; and there  
cometh upon them again a spiritual death, yea, a second  
death, for they are cut off again as to things pertaining  
to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these  
things and not doing them ye shall suffer yourselves to  
come under condemnation, and ye are brought down  
unto this second death.

20 Але ось, як я сказав вам стосовно іншої ознаки, ознаки Його смерті, знайте, того дня, коли Він зазнає смерті, сонце потьмяніє і відмовиться давати світло вам; і також місяць і зірки; і не буде світла на лиці цієї землі, аж відтоді, коли Він зазнає смерті й протягом трьох днів, до тих пір, коли Він устане знову з мертвих.

21 Так, і тоді, коли Він віддасть дух, будуть громи і блискавки протягом багатьох годин, і земля буде трястися і тремтіти; і скелі, що на лиці цієї землі, ті, що і на землі, і під нею, ті, що, як ви знаєте, зараз тверді, або краще сказати, більша частина яких є однією твердою масою, будуть розколюватися;

22 Так, вони розколяться надвое, і з того часу вони будуть у рубцях, і тріщинах, і розбитих уламках по лицю всієї землі, так, і над землею, і під нею.

23 І ось, будуть великі бурі, буде багато гір зроблено плоскими, як долини, і буде багато місць, які зараз називаються долинами, що стануть горами великої висоти.

24 І багато доріг буде розбито, і багато міст буде спустошено.

25 І багато могил відкриються і віддадуть багатьох зі своїх мертвих; і багато святих являться багатьом.

26 І ось, таким чином ангел говорив до мене; бо він сказав мені, що будуть громи і блискавки протягом багатьох годин.

27 І він сказав мені, що поки грім і блискавка триватимуть, і буря, що це має статися, і що темрява вкриє лице всієї землі протягом трьох днів.

28 І ангел сказав мені, що багато хто побачить величніші за ці справи для того, щоб вони могли повірити, що ці ознаки і ці чудеса повинні статися на всьому лиці цієї землі, для того, щоб не було причини для невіри серед дітей людських,—

But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.

Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.

And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—



29 І це для того, щоб усі, хто повірять, могли бути спасенні, а на тих, хто не повірить, праведне засудження зійде на них; і також, якщо їх буде засуджено, вони накличуть на себе своє власне засудження.

30 А тепер пам'ятайте, пам'ятайте, мої браття, що всі, хто загине, загине через себе; а той, хто чинить беззаконня, чинить його собі; бо ось, ви свободні; вам дозволено діяти за себе; бо ось, Бог дав вам знання і зробив вас свободними.

31 Він надав вам можливість відрізнити добро від зла, і Він надав вам можливість вибирати життя або смерть; і ви можете творити добро, і вас буде відновлено в тому, що є добро, тобто ви матимете те, що є добро, відновленим для вас; або ви можете чинити зло і мати те, що є зло, відновленим для вас.

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

## Геламан 15

- 1 І ось, мої улюблені браття, знайте, я проголошую вам, якщо ви не покаєтесь, ваші домівки буде залишено вам спустошеними.
- 2 Так, якщо ви не покаєтесь, ваші жінки будуть мати серйозні причини сумувати в той день, коли вони годуватимуть немовлят; бо ви намагатиметесь втекти, і вам не буде притулку; так, і горе тим, хто з дитиною, бо вони будуть важкими і не зможуть утекти; отже, їх буде розтопано і залишено на загибель.
- 3 Так, горе цим людям, які називаються народом Нефія, якщо вони не покаються, побачивши всі ці ознаки і чудеса, які будуть показані їм; бо знайте, вони були вибраним народом Господа; так, Він любив народ Нефія, і також Він карав їх; так, у дні їхніх беззаконь карав Він їх, тому що любив їх.
- 4 Але знайте, мої браття, Ламанійців Він ненавидів, бо їхні вчинки тривалий час були злими, і це через беззаконня традиції їхніх батьків. Але дивіться, спасіння прийшло до них через проповідання Нефійців; і задля цього подовжив Господь їхні дні.
- 5 І я б хотів, щоб ви зрозуміли, що більшість їх на шляху свого обов'язку, і вони йдуть обачно перед Богом, і вони стежать за тим, щоб дотримуватися Його заповідей, і Його уставів, і Його присудів згідно з законом Мойсея.
- 6 Так, я кажу вам, що більшість їх робить це, і вони намагаються з невтомною старанністю привести решту братів своїх до пізнання істини; отже, є багато таких, хто щодня приєднується до їхнього числа.
- 7 І ось, ви самі знаєте, бо ви були свідками цього, що всі ті з них, кого приведено до пізнання істини, і щоб дізнатися про злочестиві і мерзотні традиції їхніх батьків, і кого приведено повірити святому писанню, так, пророцтвам святих пророків, які записано, які привели їх до віри в Господа і до покаяння, до віри і покаяння, які приносять їм зміну серця,—

## Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

- 8 Отже, всі ті з них, які прийшли до цього, ви знаєте самі, що вони стійкі і непохитні у вірі і в тому, чим їх було зроблено свободними.
- 9 І ви знаєте також, що вони поховали свою зброю війни, і вони бояться братися за неї, щоб ні в якому разі не грішити; так, ви можете бачити, що вони бояться грішити—бо ось, вони згодні, щоб їх було розтоптано і вбито їхніми ворогами, і не піднімуть мечів своїх проти них, і це все завдяки їхній вірі в Христа.
- 10 І тож через їхню непохитність, коли вони вірять у те, у що вони вірять, тож через їхню стійкість, коли їх одного разу освічено, ось, Господь благословить їх і подовжить їхні дні, незважаючи на їхні беззаконня—
- 11 Так, навіть якщо вони виродяться у зневірі, Господь подовжить їхні дні, доки час не прийде, про який було сказано нашими батьками, і також пророком Зиносом, і багатьма іншими пророками стосовно відновлення наших братів, Ламанійців, знову до пізнання істини—
- 12 Так, я кажу вам, що в прийдешні часи обіцання Господа поширяться на наших братів Ламанійців; і незважаючи на багато скорбот, які вони матимуть, і незважаючи на те, що їх буде гнано по всьому лицю землі, на них будуть полювати, і знищувати, і розсіювати повсюди, і вони не матимуть місця для притулку, Господь буде милостивим до них.
- 13 І це згідно з пророцтвом, що їх буде знову приведено до істинного знання, яке є знанням про нашого Викупителя, і їхнього великого й істинного Пастиря, і буде причислено до Його овець.
- 14 Отже, я кажу вам, буде краще їм, ніж вам, якщо ви не покаєтесь.
- 15 Бо дивіться, якби їм було показано могутні діяння, які було показано вам, авжеж, їм, які виродилися у зневірі через традиції їхніх батьків, ви могли б бачити самі, що вони ніколи б знову не виродилися у зневірі.

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

16 Отже, каже Господь: Я не знищу їх повністю, але Я зроблю так, щоб того самого дня, за Моєю мудрістю, вони знову повернулися до Мене, каже Господь.

17 А тепер ось, каже Господь стосовно народу Нефійців: Якщо вони не покаються і не намагаться виконувати Мою волю, Я повністю знищу їх, каже Господь, через їхню зневіру, незважаючи на багато могутніх діянь, які Я вчинив серед них; і так точно, як те, що Господь живий, це буде, каже Господь.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

## Геламан 16

- 1 І ось сталося, що було багато таких, які чули слова Самуїла, Ламанійця, які він промовляв на стінах міста. І всі, хто повірив його слову, пішли і шукали Нефія; а коли вони прийшли і знайшли його, вони зізналися йому у своїх гріхах і не замовчували, бажаючи, щоб їх було хрищено в ім'я Господа.
- 2 Але всі ті, хто не повірив словам Самуїла, були сердиті на нього; і вони кидали камінням у нього на стіні, і також багато хто пускав стріли в нього, поки він стояв на стіні; але Дух Господа був з ним, так що вони не могли вцілити в нього ані своїм камінням, ані своїми стрілами.
- 3 Тоді, коли вони побачили, що не можуть вцілити в нього, набагато більше людей повірило його словам, так що вони пішли до Нефія, щоб їх було хрищено.
- 4 Бо ось, Нефій христив, і пророкував, і проповідував, волаючи про покаєння до людей, вказуючи на ознаки і чудеса, творячи чудеса серед людей, щоб вони могли знати, що Христос має скоро прийти,—
- 5 Розповідаючи їм про те, що має невдовзі статися, щоб вони могли знати і згадати в час, коли це настає, що їм було повідомлено наперед, для того, щоб вони повірили; отже, всі, які повірили словам Самуїла, пішли до нього, щоб бути хрищеними, бо вони прийшли, каючись і зізнаючись у своїх гріхах.
- 6 Але більшість з них не повірила словам Самуїла; отже, коли вони побачили, що вони не можуть вцілити в нього своїм камінням і своїми стрілами, вони закричали до своїх полководців, кажучи: Схопіть цього хлопця і зв'яжіть його, бо бачите, у ньому диявол; і через силу диявола, яка в ньому, ми не можемо вцілити в нього нашим камінням і нашими стрілами; отже, схопіть його, і зв'яжіть його, і заберіть його геть.

## Helaman 16

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

7 І коли вони пішли накласти на нього руки, ось, він стрибнув зі стіни й утік з їхніх земель, так, аж до своєї власної країни, і почав проповідувати і пророкувати серед свого власного народу.

8 І ось, більше ніколи не було чути про нього серед Нефійців; і такими були справи людей.

9 І так закінчився вісімдесят і шостий рік правління суддів над народом Нефія.

10 І так закінчився також і вісімдесят і сьомий рік правління суддів, більшість народу залишалася в своїй гордовитості і злочестивості, а менша частина йшла обачніше перед Богом.

11 І такими були умови також і у вісімдесят і восьмому році правління суддів.

12 І були тільки невеликі зміни у справах людей, крім того, що люди почали ставати більш закам'янілими в беззаконні, і чинили більше і більше такого, що було всупереч заповідям Бога, у вісімдесят і дев'ятому році правління суддів.

13 Але сталося в дев'яностому році правління суддів, що було людям дано великі ознаки і дива; і слова пророків почали збуватися.

14 І ангели являлися людям, мудрим людям, і проголошували їм добру новину великої радості; таким чином того року писання почало здійснюватися.

15 Проте народ почав кам'яніти серцями своїми, всі, за винятком найбільш віруючої частини з них, і Нефійців, і також Ламанійців, і вони почали поклатися на свою власну силу і на свою власну мудрість, кажучи:

16 Може про деякі речі вони й здогадалися правильно серед багатьох інших; але ось, ми знаємо, що не можуть статися всі ці величні і дивовижні діяння, про які розповідається.

17 І вони почали обговорювати і сперечатися між собою, кажучи:

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

18 Не може такого бути, що така істота, як Христос, прийде; якби так, і Він є Сином Бога, Батьком небес і землі, як було сказано, чому б Йому не явити Себе нам, так само як і тим, хто буде в Єрусалимі?

19 Авжеж, чому б Йому не явити Себе на цій землі так само, як і на землі Єрусалима?

20 Але ось, ми знаємо, що це злочестива традиція, яка передалася нам нашими батьками, щоб зробити так, щоб ми повірили у щось велике і дивовижне, що має статися, але не серед нас, а на землі, що розташована дуже далеко, землі, яку ми не знаємо; тому вони можуть тримати нас у незнанні, бо ми не можемо бачити на наші власні очі, що воно істинне.

21 І вони підступними і таємними діями Злого творитимуть якусь велику таємницю, яку ми не можемо зрозуміти, яка буде тримати нас у покорі слугами їхніх слів, і також їхніми слугами, бо ми залежатимемо від того, що вони навчатимуть нас Слову; і таким чином вони триматимуть нас у незнанні, якщо ми віддамо їм себе, всі дні свого життя.

22 І ще багато чого люди уявляли собі у своїх серцях, що було нерозумним і марним; і вони були дуже схвильованими, бо Сатана збуджував їх постійно чинити беззаконня; так, він ходив повсюди, поширюючи чутки і суперечки на всьому лиці землі, щоб зробити серця людей закам'янілими проти того, що було добрим, і проти того, що має статися.

23 І незважаючи на ознаки і дива, які творилися серед людей Господа, і багато чудес, які вони чинили, Сатана отримав велику владу над серцями людей на всьому лиці землі.

24 І так закінчився дев'яностий рік правління суддів над народом Нефія.

25 І так закінчилася книга Геламана, відповідно до літопису Геламана і його синів.

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetyeth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

# Третій Нефій

## Книга Нефія

### Сина Нефія, який був сином Геламана

*А Геламан був сином Геламана, який був сином Алми, який був сином Алми, того, який був нащадком Нефія, який був сином Легія, який вийшов з Єрусалима в перший рік правління Седекії, царя Юдеї.*

#### 3 Нефій 1

- 1 Тож сталося, що дев'яносто і перший рік пройшов і вивповнилося шістсот років відтоді, як Легій залишив Єрусалим; і було це того року, коли Лахонеус був головним суддею і правителем цієї землі.
- 2 І Нефій, син Геламана, пішов з землі Зарагемлі, передавши відповідальність своєму синові Нефію, який був його старшим сином, стосовно пластин з латуні і всіх літописів, які велися, і всього того, що утримувалося священним від виходу Легія з Єрусалима.
- 3 Після цього він вийшов з землі, і куди він пішов, ніхто не знав; а його син Нефій вів літопис замість нього, так, літопис цього народу.
- 4 І сталося, що на початку дев'яносто і другого року, ось, пророцтва пророків почали здійснюватися повніше; бо ставало більше ознак і більше див, що вершилися серед людей.
- 5 Але були деякі, які почали говорити, що минув уже час, коли мали здійснитися слова, сказані Самуїлом, Ламанійцем.
- 6 І вони почали потішатися над своїми братами, кажучи: Ось, час уже минув, а слова Самуїла не здійснилися; отже, ваша радість і ваша віра стосовно цього була марною.

# Third Nephi

## The Book of Nephi

### the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

*And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.*

#### 3 Nephi 1

- Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.
- And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.
- Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.
- And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.
- But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.
- And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.



7 І сталося, що вони зчинили великий галас по всій землі; а люди, які повірили, дуже засумували, боячися, що якимось чином те, про що було сказано, може не здійснитися.

8 Але ось, вони постійно чекали того дня, і тієї ночі, і того дня, які мають бути як один день, нібито не буде ночі, щоб вони знали, що їхня віра не була марною.

9 Тож сталося, що невіруючі призначили день, коли всіх тих, хто вірив у ті традиції, буде віддано на смерть, якщо не явиться та ознака, яку дав пророк Самуїл.

10 Тож сталося, що коли Нефій, син Нефія, побачив злочестивість свого народу, його серце огорнув великий смуток.

11 І сталося, що він вийшов, і вклонився до землі, і заволав щиро до свого Бога від імені свого народу, так, тих, кого от-от збиралися знищити через їхню віру в традиції їхніх батьків.

12 І сталося, що він волав щиро до Господа весь той день; і ось, голос Господа долинув до нього, кажучи:

13 Підійми свою голову і будь у доброму гуморі; бо ось, час уже поруч, і цієї ночі буде дано ознаку, а на завтра Я прийду у світ, щоб показати світові, що Я здійсно все те, що Я уклав у вуста Моїх святих пророків.

14 Дивись, Я приходжу до Своїх, щоб здійснити все, що Я зробив відомим для дітей людських від заснування світу, і щоб виконати волю і Батька, і Сина—Батька через Мене, і Сина через Мою плоть. І знай, час уже поруч, і цієї ночі вже буде дано ознаку.

15 І сталося, що слова, які дійшли до Нефія, здійснилися, відповідно до того, як їх було сказано; бо ось, при заході сонця не було темряви; і люди почали дивуватися, тому що не було темряви, коли настала ніч.

And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.

Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.

And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.

And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:

Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.

Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.

And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

16 І багато тих, хто досі не вірив у слова пророків, упали на землю і стали наче мертві, бо вони зрозуміли, що великий план знищення, який вони склали для тих, хто вірив словам пророків, було зірвано; бо ознака, яку було дано, була вже поруч.

17 І вони почали розуміти, що Син Бога має незабаром явитися; так, у цілому, всі люди на лиці всієї землі від заходу до сходу, і на землі, що на півночі, і на землі, що на півдні, були так надзвичайно здивовані, що вони впали на землю.

18 Бо вони знали, що пророки свідчили про це багато років і що ознака, яку було дано, вже була поруч; і вони почали боятися через беззаконня і свою зневіру.

19 І сталося, що не було темряви всієї тієї ночі, але було світло, наче у полудень. І сталося, що сонце зійшло вранці знову, відповідно до належного порядку; і вони знали, що то був день, коли Господь має народитися, завдяки ознаці, яку було дано.

20 І все сталося, дійсно, все-все, кожна дрібниця, згідно зі словами пророків.

21 І сталося також, що нова зірка з'явилася, згідно зі Словом.

22 І сталося, що з тих пір почалося, що брехня розповсюджувалася серед людей Сатаною, щоб зробити їхні серця закам'янілими для того, щоб вони не вірили в ті ознаки і дива, які вони бачили; але, незважаючи на ці брехню й обман, більшість людей повірила і була навернена до Господа.

23 І сталося, що Нефій пішов до людей, і також багато інших, християчи їх на покаяння, в якому було велике відпущення гріхів. І таким чином для людей знову настав мир на цій землі.

24 І не було суперечок, за винятком того, що було декілька таких, які почали проповідувати, намагаючись доводити з допомогою святого писання, що вже немає необхідності дотримуватися закону Мойсея. Тож у цьому вони помилялися, не розуміючи писання.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

25 Але сталося, що їх скоро було навернено і переконано у помилці, в якій вони були, бо їм стало відомо, що закон ще не було виповнено, а що він має виповнитися цілковито; так, слово дійшло до них, що він має виповнитися; так, що жодну йоту і риску не можна пропустити, доки він увесь не виповниться; отже, того самого року їх було приведено до пізнання їхньої помилки, і вони визнали свої хиби.

26 І так дев'яносто і другий рік пройшов, приносячи радісну новину людям через ознаки, які сталися, згідно зі словами пророцтва всіх святих пророків.

27 І сталося, що дев'яносто і третій рік також пройшов у мирі, крім того, що Гадіантонові розбійники, які жили в горах, нападали на землю; бо настільки міцними були їхні фортеці і їхні таємні місця, що люди не могли перемогти їх; отже, вони чинили багато вбивств і влаштовували різанину серед народу.

28 І сталося, що в дев'яносто і четвертому році вони почали зростати у великій кількості, тому що було багато розкольників серед Нефійців, які втікали до них, що стало причиною великого горя для тих Нефійців, які залишалися на землі.

29 І була також причина для великого горя серед Ламанійців; бо ось, вони мали багато дітей, які вирости і почали дорослішати, так що вони вирішували самі за себе, і їх було відвернуто деякими, які були Зорамійцями, їхньою брехнею і їхніми улесливими словами, щоб приєднати до тих Гадіантонових розбійників.

30 І отже, Ламанійці теж зазнали скорбот і почали ослаблюватися у своїй вірі і праведності через злочестивість молодого покоління.

But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.

And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.

And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.

And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.

And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.

And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.

### 3 Нефій 2

- 1 І сталося, що так пройшов дев'яносто і п'ятий рік також, і люди почали забувати ті ознаки і дива, про які вони чули, і почали все менше і менше дивуватися ознаці або дивові з небес, так що вони стали закам'янілими серцем і сліпі розумом своїм, і перестали вірити всьому тому, що вони чули і бачили,—
- 2 Уявляючи собі щось марне у своїх серцях, нібито це було вдіяно людьми і силою диявола, щоб відвернути й обманути серця людей; і таким чином Сатана заволодів серцями людей знову, так що він засліпив їм очі і повів їх геть, щоб вони повірили, що вчення Христа було нерозумним і марним.
- 3 І сталося, що люди почали сильніше впадати у злочестивість і мерзоти; і вони не вірили, що буде дано ще ознаки і дива; і Сатана ходив навколо, відводячи геть серця людей, спокушаючи їх і роблячи так, що вони чинили велику злочестивість на цій землі.
- 4 І так пройшов дев'яносто і шостий рік; і також дев'яносто і сьомий рік; і також дев'яносто і восьмий рік; і також дев'яносто і дев'ятий рік;
- 5 І також сто років пройшло від днів Мосії, який був царем над народом Нефійців.
- 6 І шістсот і дев'ять років пройшло відтоді, коли Легій залишив Єрусалим.
- 7 І дев'ять років пройшло з тих пір, як було дано ознаку, про яку говорили пророки, що Христос має прийти у світ.
- 8 Тож Нефійці почали вести відлік свого часу відтоді, як було дано ознаку, тобто від пришествия Христа; отже, дев'ять років пройшло.
- 9 І Нефій, який був батьком Нефія, який мав відповідальність за літописи, не повернувся на землю Зарагемлі, і його не можна було відшукати на всій землі.

### 3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;

And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.

10 І сталося, що народ все ще залишався у злочестивості, незважаючи на багато проповідувань і пророкувань, які посилалися до них; і так пройшов і десятий рік також; і одинадцятий рік також пройшов у беззаконні.

11 І сталося, у тринадцятому році почалися війни і суперечки по всій землі; бо Гадіантонові розбійники стали такими численними, і вбивали так багато людей, і спустошували так багато міст, і розповсюджували так багато смерті і кривавої розправи по всій землі, що стало необхідним, щоб усі люди, і Нефійці, і Ламанійці, взялися до зброї проти них.

12 Отже, всі Ламанійці, яких було наведено до Господа, об'єдналися зі своїми братами, Нефійцями, і були змушені, заради безпеки свого життя, і своїх жінок, і своїх дітей взятися до зброї проти тих Гадіантонових розбійників, так, і ще для того, щоб захистити свої права, і привілеї своєї церкви і свого богослужіння, і своєї свободи і своєї волі.

13 І сталося, що перед тим як цей тринадцятий рік пройшов, Нефійцям загрожувало цілковите знищення через цю війну, яка стала надзвичайно тяжкою.

14 І сталося, що тих Ламанійців, які приєдналися до Нефійців, було причислено до Нефійців;

15 І прокляття їх було знято з них, і їхня шкіра стала білою, як у Нефійців;

16 Їхні юнаки і їхні дочки стали надзвичайно красивими, і їх було причислено до Нефійців і названо Нефійцями. І так закінчився тринадцятий рік.

17 І сталося, на початку чотирнадцятого року війна між розбійниками і людьми Нефія продовжувалася і ставала надзвичайно тяжкою; проте люди Нефія отримали деяку перевагу над розбійниками, так що вони вигнали їх геть зі своїх земель у гори і в їхні таємні місця.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

18 І так закінчився чотирнадцятий рік. А в п'ятнадцятому році вони виступили проти народу Нефія; і через злочестивість народу Нефія і значні їхні суперечки і розколи, Гадіантонові розбійники отримали багато переваг над ними.

19 І так закінчився п'ятнадцятий рік, і таким чином, люди були в стані багатьох скорбот; і меч знищення висів над ними, так що їх от-от було б зрубно ним, і все це через їхні беззаконня.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadianton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

### 3 Нефій 3

- 1 І ось сталося, що в шістнадцятому році від прише-  
стя Христа, Лахонеус, правитель цієї землі, отри-  
мав послання від вождя і правителя цієї банди роз-  
бійників; і такі слова там було написано, в яких го-  
ворилося:
- 2 Лахонеусе, найблагородніший і найголовніший  
правителю цієї землі, ось, я пишу це послання тобі і  
складаю тобі надзвичайно велику хвалу через твою  
стійкість і також стійкість твоїх людей у захисті то-  
го, що ви вважаєте вашим правом і волею; так, ви  
стали міцно, нібито вас підтримано рукою Бога, на  
захист вашої волі, і вашого майна, і вашої країни,  
тобто того, що ви так називаєте.
- 3 І мені, здається, жаль, найблагородніший  
Лахонеусе, що ти настільки нерозумний і пихатий,  
що вважаєш, що ти зможеш протистояти такій ве-  
ликій кількості хоробрих чоловіків, які є під моїм  
командуванням, які вже в цей час стоять озброєні і  
очікують з великим нетерпінням на команду:  
Нападїть на Нефїйцїв і знищїть їх.
- 4 І я, знаючи їхній непереможний дух, випробу-  
вавши їх на полі бою і знаючи їхню одвічну нена-  
висть до вас через те велике лихо, якого ви завдали  
їм, отже, якщо вони нападуть на вас, вони покара-  
ють вас цілковитим знищенням.
- 5 Отже, я написав це послання, запечатавши його  
своєю власною рукою, турбуючися про ваш добро-  
бут, через вашу стійкість у тому, що ви вважаєте  
правильним, і ваш благородний дух на полі бою.
- 6 Отже, я пишу тобі, бажаючи, щоб ви краще здали  
цим моїм людям ваші міста, ваші землі, і ваші воло-  
діння, ніж вони прийдуть до вас з мечем і знищен-  
ня зйде на вас.
- 7 Тобто, іншими словами, здавайтеся нам, і об'єд-  
найтеся з нами, і ознайомтеся з нашими таємними  
діяннями, і станьте нашими братами, щоб ви були,  
як ми—не нашими рабами, але нашими братами і  
напарниками в усьому, що ми маємо.

### 3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from  
the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the  
land, received an epistle from the leader and the gover-  
nor of this band of robbers; and these were the words  
which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the  
land, behold, I write this epistle unto you, and do give  
unto you exceedingly great praise because of your firm-  
ness, and also the firmness of your people, in maintain-  
ing that which ye suppose to be your right and liberty;  
yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand  
of a god, in the defence of your liberty, and your prop-  
erty, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble  
Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to  
suppose that ye can stand against so many brave men  
who are at my command, who do now at this time stand  
in their arms, and do await with great anxiety for the  
word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, hav-  
ing proved them in the field of battle, and knowing of  
their everlasting hatred towards you because of the  
many wrongs which ye have done unto them, therefore  
if they should come down against you they would visit  
you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with  
mine own hand, feeling for your welfare, because of  
your firmness in that which ye believe to be right, and  
your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would  
yield up unto this my people, your cities, your lands,  
and your possessions, rather than that they should visit  
you with the sword and that destruction should come  
upon you.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and  
unite with us and become acquainted with our secret  
works, and become our brethren that ye may be like  
unto us—not our slaves, but our brethren and partners  
of all our substance.

8 І знайте, я клянуся вам, якщо ви зробите це, з клятвою, вас не буде знищено; але якщо ви не зробите цього, я клянуся вам клятвою, що наступного місяця я накажу, щоб моє військо напало на вас, і вони не стримуватимуть своєї руки, і не щадитимуть, але вбиватимуть вас, і дозволятимуть мечеві падати на вас, аж доки не винищать вас.

9 І ось, я—Гіддіангій; і я—правитель цієї таємної організації Гадіантона; організації, яку і діяння якої я вважаю добрими; і вони існують з давніх часів, і їх було передано нам.

10 І я пишу це послання тобі, Лакхонеусе, і я сподіваюся, що ти здаси свої землі і володіння без пролиття крові, щоб ці мої люди могли повернути собі свої права й уряд, люди, які відкололися від вас через вашу злочестивість у відмові їм у їхніх правах урядування, і якщо ви не вчините так, я відомщу за їхні образи. Я є Гіддіангій.

11 І ось сталося, коли Лакхонеус отримав це послання, він був надзвичайно здивований хоробрістю Гіддіангія, який вимагав володіння землею Нефійців і також погрожував народові помстою за образи тих, які не зазнали ніяких образ, за винятком того, що вони самі собі вчинили лихо, відколовшись геть до злочестивих і мерзотних розбійників.

12 Тож ось, цей Лакхонеус, правитель, був справедливим чоловіком, і його не можна було залякати вимогами і погрозами розбійника; отже, він не прислухався до послання Гіддіангія, правителя розбійників, але він зробив так, щоб його люди волали до Господа і просили сили на той час, коли розбійники нападуть на них.

13 Так, він розіслав проголошення серед усього народу, щоб вони зібралися разом зі своїми жінками, і своїми дітьми, своїми отарами і стадами, і з усім їхнім майном, окрім своєї землі, в одне місце.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.



14 І він наказав, що має бути збудовано укріплення навколо них, і їхня міцність має бути надзвичайно великою. І він наказав, щоб військо, і Нефійців, і Ламанійців, тобто всіх тих, хто був зачислений до Нефійців, було розміщено як сторожу довкола, щоб доглядати за ними і охороняти їх від розбійників удень і вночі.

15 Так, він сказав їм: Як Господь живий, якщо ви не покаєтесь в усіх ваших беззаконнях і не волатимете до Господа, вас аж ніяк не буде визволено від рук тих Гадіантонових розбійників.

16 І такими величними і дивовижними були слова і пророцтва Лахонеуса, що вони навели страх на всіх людей; і вони дійсно напружилися з усією міццю, щоб виконати слова Лахонеуса.

17 І сталося, що Лахонеус призначив головних полководців над усім військом Нефійців командувати ними тоді, коли розбійники виступлять з пустині проти них.

18 Тож було призначено найголовнішого серед усіх головних полководців і верховного командувача військом Нефійців, і його ім'я було Гідгіддоній.

19 Тож був звичай серед усіх Нефійців призначати своїми головними полководцями (за винятком часів їхньої злочестивості) когось, хто має дух одкровення і також пророцтва; отже, цей Гідгіддоній був великим пророком серед них і також головним суддею.

20 Тож люди сказали Гідгіддонієві: Молися Господеві, і ходімо в гори і в пустиню, щоб напасти на розбійників і знищити їх на їхніх власних землях.

21 Але Гідгіддоній каже їм: Борони Господи; бо якби ми пішли проти них, Господь віддав би нас у їхні руки; отже, ми приготуємося в середині наших земель, і ми зберемо все наше військо разом, і ми не підемо проти них, але зачекаємо, доки вони не виступлять проти нас; отже, як Господь живий, якщо ми зробимо це, Він віддасть їх у наші руки.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadianton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chiefest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

22 І сталося у сімнадцятому році, наприкінці року, проголошення Лахонеуса пішло по всьому лицю землі, і вони взяли своїх коней, і свої вози, і свою рогату худобу, і всі свої отари, і свої стада, і своє зерно, і все своє майно, і вирушили вперед тисячами і десятками тисяч, доки всі не прийшли в те місце, де їм було призначено зібратися разом, щоб захищатися від своїх ворогів.

23 А земля, яку було призначено, була землею Зарагемлі і землею, яка була між землею Зарагемлі і землею Щедрою, так, до границі, яка була між землею Щедрою і землею Спустошення.

24 І було дуже багато тисяч людей, які називалися Нефійцями, які зібралися разом на цій землі. Тож Лахонеус наказав, що вони мають зібратися разом на землі, що на півдні, через велике прокляття, яке було на землі, що на півночі.

25 І вони укріпилися проти своїх ворогів; і жили на одній землі, і однією групою, і вони боялися слів, які було сказано Лахонеусом, так що вони покаялися в усіх своїх гріхах; і вони склали свої молитви до Господа Бога свого, щоб Він визволив їх у той час, коли їхні вороги прийдуть битися проти них.

26 І вони були надзвичайно сумними через своїх ворогів. І Гідгіддоній наказав, щоб вони зробили зброю війни всякого роду, і щоб вони були сильними з бронєю, і з щитами, і з малими круглими щитами, так, як він учив.

And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.

And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.

And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.

And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.

And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

### 3 Нефій 4

- 1 І сталося, що наприкінці вісімнадцятого року те військо грабіжників підготувалося до битви і почало спускатися і робити вилазки з-за пагорбів, і з гір, і пустині, і своїх фортець, і своїх таємних місць, і почали захоплювати землі, і ті, що були на землі на півдні, і ті, що були на землі на півночі, і почали займати всі землі, що їх було покинуто Нефійцями, і міста, які було залишено спустілими.
- 2 Але ось, не було ні диких звірів, ані дичини на тих землях, які було покинуто Нефійцями, і не було ніякої дичини для розбійників, крім тієї, що була в пустині.
- 3 І розбійники не могли існувати ніде, крім пустині, через нестачу їжі; бо Нефійці залишили свої землі спустілими, і зібрали свої отари, і стада, і все своє майно, і вони були однією групою.
- 4 Отже, не було можливості розбійникам грабувати і здобувати їжу, як тільки виступити на відкриту битву проти Нефійців; а Нефійці, будучи однією групою і в такій великій кількості, і зберігаючи для себе провізію, і коней, і худобу, і отари всякого роду, щоб можна було харчуватися протягом семи років, а за цей час вони сподівалися знищити розбійників з лиця землі; і так пройшов вісімнадцятий рік.
- 5 І сталося, що в дев'ятнадцятому році Гіддіангій зрозумів, що необхідно йому йти на битву проти Нефійців, бо не було для них іншого шляху, щоб вижити, як тільки грабувати, і розбійничати, і вбивати.
- 6 І вони не наважувалися розповсюджуватися по лицю землі так, щоб вирощувати зерно, аби Нефійці не напали на них і не повбивали їх; отже, Гіддіангій дав наказ своєму військові, що цього року вони мають піти на битву проти Нефійців.

### 3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

- 7 І сталося, що вони пішли на битву; і було це шостого місяця; і знайте, великим і жахливим був той день, коли вони пішли на битву; і були вони підпезані за звичаєм розбійників, і мали вони ягнячі шкури навколо стегон, і були вони пофарбовані кров'ю, а їхні голови було поголено, і вони мали шоломи на них; і величним і жахливим був вигляд війська Гіддіангія через їхню броню, і через те, що вони були пофарбовані кров'ю.
- 8 І сталося, що військо Нефійців, побачивши вигляд війська Гіддіангія, впало на землю, і здійняло волання свої до Господа Бога свого, щоб Він пощади їх і визволив їх від рук їхніх ворогів.
- 9 І сталося, що коли військо Гіддіангія побачило це, вони почали голосно кричати, радіючи, бо вони вважали, що Нефійці впали від страху, злякавшись їхнього війська.
- 10 Але в цьому вони були розчаровані, бо Нефійці не боялися їх; але вони боялися свого Бога і благали у Нього захисту; отже, коли військо Гіддіангія кинулося на них, вони були готові зустріти їх; так, з силою Господа вони прийняли їх.
- 11 І битва почалася цього шостого місяця; і великою і жахливою була битва в той час, авжеж, великою і жахливою була різанина в той час, так що не було ще відомо такої великої різанини серед усіх людей Легія відтоді, як він залишив Єрусалим.
- 12 І, незважаючи на погрози і клятви Гіддіангія, ось, Нефійці розбили їх, так що ті відступили від них.
- 13 І сталося, що Гідгіддоній наказав, щоб його військо переслідувало їх аж до меж пустині і щоб вони не щадили нікого, хто попаде в їхні руки по дорозі; і так вони переслідували їх і вбивали їх до меж пустині, аж доки не виконали наказу Гідгіддонія.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, insomuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.

And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.

- 14 І сталося, що Гіддіангія, який стояв і бився з хоробрістю, переслідували, коли він тікав; і оскільки він втомився через довгу свою боротьбу, його було захоплено і вбито. І таким був кінець розбійника Гіддіангія.
- 15 І сталося, що військо Нефійців повернулося знову до місця своєї безпеки. І сталося, що цей дев'ятнадцятий рік пройшов, і розбійники не поверталися на битву; не приходили вони знову і в двадцятому році.
- 16 І в двадцять і першому році вони не виходили на битву, але вони підійшли з усіх боків поставити облогу навколо народу Нефія; бо вони вважали, що якби вони відсікли народ Нефія від їхніх земель, і оточили б їх з усіх боків, і якби вони відсікли їх від усіх їхніх зовнішніх привілеїв, тоді вони б змусили їх здатися згідно з їхніми бажаннями.
- 17 Тож вони призначили собі іншого вождя, чие ім'я було Земнарійга; отже, саме Земнарійга наказав, щоб ця облога мала місце.
- 18 Але ось, це було перевагою для Нефійців; бо розбійникам було неможливо утримувати облогу настільки довго, щоб це мало якийсь вплив на Нефійців, бо вони зробили великий запас провізії,
- 19 І через нестачу провізії у розбійників—бо ось, вони нічого не мали, окрім м'яса, для свого харчування, м'яса, яке вони отримували з пустині;
- 20 І сталося, що дичина стала рідкістю в пустині—так що розбійники мало не загинули від голоду.
- 21 А Нефійці постійно виходили вдень і вночі, і напали на їхнє військо, і рубали їх тисячами і десятками тисяч.
- 22 І тому люди Земнарійги забажали відмовитися від свого плану через велике знищення, яке пришло на них вночі і вдень.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnariyah; therefore it was Zemnariyah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnariyah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

23 І сталося, що Земнарійга віддав наказ своїм людям, що вони мають відмовитися від облоги і прямувати у найвіддаленіші частини землі, що на півночі.

24 І тоді Гідгіддоній, будучи обізнаним з їхнім планом і знаючи про їхню слабкість через нестачу їжі і велику різанину, яка сталася серед них, отже, він вислав своє військо вночі, і відрізав їм шлях до відступу, і розмістив своє військо на шляху їхнього відступу.

25 І це здійснили вони в нічний час і просувалися вперед у своєму поході, випереджаючи розбійників, так що наступного дня, коли розбійники почали свій похід, їх зустріло військо Нефія і з їхнього фронту, і з їхнього тилу.

26 А розбійників, які були на півдні, було також відрізано на дорогах їхнього відступу. І все це було зроблено за наказом Гідгіддонія.

27 І було багато тисяч таких, які здалися в полон Нефійцям, а решту з них було вбито.

28 І їхнього вождя, Земнарійгу, було захоплено і повішено на дереві, так, аж на самій його верхівці, доки він не вмер. А коли він, повішений, вмер, вони зрубали дерево, поваливши його на землю, і заволали гучним голосом, кажучи:

29 Хай Господь збереже Свій народ у праведності і в святості серця, щоб вони могли зрубати до землі тих, хто намагатиметься вбити їх через владу і таємні змови, так само, як цього чоловіка було зрубано до землі.

30 І вони зраділи і заволали знову в один голос, кажучи: Нехай Бог Авраама, і Бог Ісака, і Бог Якова захищає цей народ у праведності стільки, скільки вони прикликатимуть ім'я свого Бога на захист.

31 І сталося, що вони грянули, всі як один, спів і хвалу їхньому Богу за те велике, що Він зробив для них, зберігаючи їх від того, щоб не потрапити до рук їхніх ворогів.

32 Так, вони кричали: Осанна Всевишньому Богові. І вони кричали: Благословенне ім'я Господа Бога Всемогутнього, Всевишнього Бога.

And it came to pass that Zemnarihah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthestmost parts of the land northward.

And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnarihah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

33      Іїхні серця сповнилися радістю, аж до великого пролиття сліз, через великодушність Бога у врятуванні їх від рук їхніх ворогів; і вони знали, що це через їхнє покаяння і їхню смиренність їх було врятовано від вічного знищення.

And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.

### 3 Нефій 5

- 1 І ось тоді не було жодної живої душі серед усього народу Нефійців, яка б хоч якнайменше сумнівалася в словах усіх святих пророків, які говорили; бо вони знали, що має бути необхідність, щоб вони здійснилися.
- 2 І вони знали, що має бути необхідно, щоб Христос прийшов, через багато ознак, які було дано згідно зі словами пророків; і через те, що вже сталося, вони знали, що необхідно, щоб все сталося згідно з тим, що було сказано.
- 3 Отже, вони припинили чинити всі свої гріхи, і свої мерзоти, і свою розпусту і служили Богу з усією старанністю вдень і вночі.
- 4 І тоді сталося, що коли вони взяли в полон усіх розбійників, так що жоден з тих, кого не було вбито, не втік, вони кинули своїх ув'язнених у в'язницю і наказали, щоб слово Бога було проповідовано їм; і всіх тих, які покалися в своїх гріхах і увійшли в завіт більше не вбивати, було відпущено на волю.
- 5 Але всіх тих, які не увійшли в завіт, і які все ще продовжували мати ті таємні вбивства в своїх серцях, так, усіх, які видихали погрози проти своїх братів, було засуджено і покарано згідно з законом.
- 6 І так вони поклали край усім тим злочестивим, і таємним, і мерзотним змовам, в яких було так багато злочестивості і так багато вбивств було вчинено.
- 7 І так двадцять і другий рік пройшов, і двадцять і третій рік також, і двадцять і четвертий, і двадцять і п'ятий; і так пройшло двадцять і п'ять років.
- 8 І багато чого сталося такого, що в очах декого було великим і дивовижним; проте все це неможливо записати в цій книзі; так, ця книга не може вмістити навіть сотої частини того, що було зроблено серед такої кількості людей протягом двадцяти і п'яти років;

### 3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;



9 Але дивіться, є літописи, які дійсно містять усі події серед цього народу; і Нефій подає коротшу, але правдиву розповідь.

10 Отже, я зробив мій літопис про це, згідно з літописом Нефія, вигравіюваного на пластинах, які називалися пластинами Нефія.

11 І знайте, я роблю запис на пластинах, які я виготовив своїми власними руками.

12 І знайте, мене звуть Мормоном, мене було названо за землею Мормон, землею, в якій Алма заснував церкву серед людей, так, першу церкву, яку було засновано серед них після їхньої провини.

13 Знайте, я учень Ісуса Христа, Сина Бога. Мене Він покликав проголошувати слово Його серед Його народу, щоб вони могли мати вічне життя.

14 І стало доцільним, щоб я,— згідно з волею Бога, щоб молитви тих, які пройшли переді мною і які були святими, було виконано згідно з їхньою вірою,— вів літопис того, що було зроблено—

15 Так, невеликий літопис того, що відбувалося з тих пір, коли Легій залишив Єрусалим і аж дотепер.

16 Отже, я складаю свій літопис з розповідей, які було подано тими, хто був переді мною, до початку мого дня;

17 І тоді я складаю літопис того, що я бачив на свої власні очі.

18 І я знаю, що літопис, який я складаю, є справедливий і правдивий літопис; проте є багато такого, чого нашою мовою ми не можемо написати.

19 І тепер я закінчую мої висловлювання, які від мене, і продовжую подавати мою розповідь про те, що було до мене.

20 Я—Мормон, і прямий нащадок Легія. Я маю причину благословляти мого Бога і мого Спасителя Ісуса Христа за те, що Він вивів наших батьків з землі Єрусалима (і ніхто не знав того, крім Нього Самого і тих, кого Він вивів з тієї землі), і що Він дав мені і моєму народові так багато знань, які приведуть до спасіння наших душ.

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I have reason to bless my God and my Savior Jesus Christ, that he brought our fathers out of the land of Jerusalem, (and no one knew it save it were himself and those whom he brought out of that land) and that he hath given me and my people so much knowledge unto the salvation of our souls.

21 Дійсно, Він благословив дім Якова і був милостивим до сімені Йосипа.

22 І наскільки діти Легія виконували Його заповіді, настільки Він благословляв їх і допомагав їм процвітати згідно з Його словом.

23 Так, і дійсно Він знову приведе решту сімені Йосипа до пізнання Господа Бога їхнього.

24 І так дійсно, як те, що Господь живий, збере Він з чотирьох сторін землі всю решту сімені Якова, яка розсіяна повсюди по всьому лицю землі.

25 І оскільки Він склав завіт з усім домом Якова, саме так, завіт, який Він склав з домом Якова, буде здійснено в свій належний час, аж до відновлення всього дому Якова до пізнання завіту, який Він склав з ними.

26 І тоді вони знатимуть свого Викупителя, Яким є Ісус Христос, Син Бога; і тоді їх буде зібрано з чотирьох сторін землі на свої власні землі, з яких їх було розсіяно; так, як Господь живий, так це і буде. Амінь.

Surely he hath blessed the house of Jacob, and hath been merciful unto the seed of Joseph.

And insomuch as the children of Lehi have kept his commandments he hath blessed them and prospered them according to his word.

Yea, and surely shall he again bring a remnant of the seed of Joseph to the knowledge of the Lord their God.

And as surely as the Lord liveth, will he gather in from the four quarters of the earth all the remnant of the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all the face of the earth.

And as he hath covenanted with all the house of Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his own due time, unto the restoring all the house of Jacob unto the knowledge of the covenant that he hath covenanted with them.

And then shall they know their Redeemer, who is Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be gathered in from the four quarters of the earth unto their own lands, from whence they have been dispersed; yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

### 3 Нефій 6

- 1 І тоді сталося, що весь народ Нефійців повернувся до своїх власних земель у двадцять і шостому році, кожний чоловік зі своєю сім'єю, своїми отарами і своїми стадами, своїми кінями, і своєю худобою, і з усім, що їм належало.
- 2 І сталося, що вони не з'їли всю свою провізію; отже, вони забрали з собою все, що вони не поїли, все своє зерно кожного сорту, і своє золото, і своє срібло, і всі свої дорогоцінні речі, і вони повернулися до своїх власних земель і своїх володінь, і на півночі, і на півдні, і на землі, що на північ, і на землі, що на південь.
- 3 І вони подарували тим розбійникам, які увійшли в завіт зберігати мир на землі і які бажали залишитися Ламанійцями, землі, відповідно до їхньої кількості, щоб вони могли своїми зусиллями утримувати себе; і таким чином вони встановили мир на всій землі.
- 4 І вони почали процвітати і ставати великими; і двадцять і шостий, і сьомий роки пройшли, і був великий порядок на цій землі; і вони сформували свої закони згідно зі справедливістю і правосуддям.
- 5 І тепер не було нічого на всій цій землі, що б заважало людям постійно процвітати, якби вони не впали у провину.
- 6 І ось, Гідгіддоній, і суддя Лахонеус, і ті, кого було призначено вождями, встановили цей великий мир на землі.
- 7 І сталося, що багато нових міст було побудовано і багато старих міст відновлено.
- 8 І було багато шляхів прокладено і багато доріг зроблено, які вели від міста до міста, і від землі до землі, і від місця до місця.
- 9 І так пройшов двадцять і восьмий рік, і люди мали тривалий мир.
- 10 Але сталося, що в двадцять і дев'ятому році почалися суперечки серед людей; і дехто підносився у гордовитості і вихвалюваннях через свої надзвичайно великі багатства, так, аж до сильних утисків;

### 3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

11 Бо було багато купців на цій землі, і також багато законників, і багато службовців.

12 І люди почали розрізнятися за рангами, відповідно до своїх багатств і своїх можливостей до навчання; так, деякі були неосвіченими через свою бідність, а інші отримали хорошу освіту через свої багатства.

13 Деякі підносилися у своїй гордовитості, а інші були надзвичайно покірливими; деякі відповідали лайкою на лайку, тоді як інші сприймали лайку, і утиски, і всілякі скорботи, і не поверталися і не лягалися у відповідь, але були покірними і каюлися перед Богом.

14 І так почалася велика нерівність на всій землі, так що церква почала розпадатися; авжеж, так що в тридцятому році церква розпалася на всій землі, за винятком того, що вона була серед декількох Ламанійців, яких було наведено до істинної віри; і вони не відступали від неї, бо були твердими, стійкими і непохитними, бажаючи з усією старанністю виконувати заповіді Господа.

15 Тож причиною цього беззаконня народу було ось що: Сатана мав велику силу, таку, що підбурював людей чинити всілякі беззаконня, і роздуватися від гордовитості, спокушаючи їх прагнути сили, і влади, і багатств, і марних речей світу.

16 І так Сатана звів серця людей чинити всілякі беззаконня; отже, вони втішались миром тільки декілька років.

17 І таким чином, на початку тридцятого року—а людей було залишено на тривалий час і відведено спокусами диявола туди, куди тільки б він не захотів їх відвести, і вони чинили таке беззаконня, яке б тільки він не захотів, щоб вони чинили,—і таким чином, на початку цього тридцятого року вони були в стані жажливої злочестивості.

18 Тож вони не грішили у незнанні, бо вони знали волю Бога стосовно їх, бо цьому їх було навчено; отже, вони свідомо повстали проти Бога.

For there were many merchants in the land, and also many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by ranks, according to their riches and their chances for learning; yea, some were ignorant because of their poverty, and others did receive great learning because of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were exceedingly humble; some did return railing for railing, while others would receive railing and persecution and all manner of afflictions, and would not turn and revile again, but were humble and penitent before God.

And thus there became a great inequality in all the land, insomuch that the church began to be broken up; yea, insomuch that in the thirtieth year the church was broken up in all the land save it were among a few of the Lamanites who were converted unto the true faith; and they would not depart from it, for they were firm, and steadfast, and immovable, willing with all diligence to keep the commandments of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was this—Satan had great power, unto the stirring up of the people to do all manner of iniquity, and to the puffing them up with pride, tempting them to seek for power, and authority, and riches, and the vain things of the world.

And thus Satan did lead away the hearts of the people to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed peace but a few years.

And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.

19 І ось було це в дні Лахонеуса, сина Лахонеуса, бо Лахонеус посів місце свого батька і управляв народом того року.

20 І з'явилися люди, які отримували натхнення з небес і їх було послано вперед, і вони йшли поміж людьми по всій землі, проповідуючи і свідчачи сміливо про гріхи і беззаконня народу, і свідчачи їм стосовно викуплення, яке Господь зробить для Свого народу, тобто, іншими словами, про воскресіння Христа; і вони свідчили прямо про Його смерть і страждання.

21 Тож було багато людей, які були надзвичайно сердитими на тих, хто свідчив про це; і ті, сердиті, були головним чином головними суддями, і ті, які були первосвященниками і законниками; так, усі ті, які були законниками, були сердитими на тих, хто свідчив про це.

22 Тож не було жодного законника, ані судді, ані первосвященника, який би мав владу засуджувати когось на смерть, якщо їхнє засудження не було підписано правителем землі.

23 Тож було багато таких, які свідчили про те, що стосується Христа, які свідчили сміливо, яких було схоплено і таємно віддано суддями на смерть, так що звістка про їхню смерть доходила до правителя землі тільки після їхньої смерті.

24 Тож ось, це було всупереч законам цієї землі, щоб якусь людину було віддано на смерть, якщо вони не мали влади від правителя землі—

25 Отже, скарга надійшла до землі Зарагемлі, до правителя землі, проти цих суддів, які незаконно засуджували пророків Господа на смерть.

26 Тож сталося, що їх було взято і приведено перед суддею, щоб судити за злочин, який вони вчинили, згідно з законом, встановленим людьми.

27 Тож сталося, що ті судді мали багато друзів і родичів; а решта, так, майже всі законники і первосвященники, зібралися разом і об'єдналися з родичами тих суддів, яких мали судити згідно з законом.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.

Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.

Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.

Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.

Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—

Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.

Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.

Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.

- 28 І вони увійшли в завіт один з одним, так, саме в завіт, який було їм дано в давнину, завіт, який було дано і призначено дияволом, щоб об'єднатися проти всієї праведності.
- 29 Отже, вони таки об'єдналися проти людей Господа і увійшли в завіт, щоб знищити їх і звільнити тих, хто був винен у вбивстві, від руки правосуддя, яке вже повинно було здійснитися згідно з законом.
- 30 І вони кинули виклик законові і правам своєї країни; і вони уклали завіт один з одним, щоб знищити правителя і встановити царя на цій землі, щоб земля більше не була вільною, але була б підлеглою царям.

And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

### 3 Нефій 7

- 1 Тож дивіться, я покажу вам, що вони не встановили царя над цією землею; але того самого року, так, тридцятого року, вони знищили на місці суду, так, вбили головного суддю цієї землі.
- 2 І люди розділилися один проти одного; і вони відділилися один від одного у племена, кожний чоловік відповідно до своєї родини, і своїх родичів, і друзів; і так вони знищили уряд на землі.
- 3 І кожне плем'я призначило собі ватажка, або вождя; і так вони стали племенами і вождями племен.
- 4 Тож бачите, не було жодного чоловіка серед них, який не мав би великої родини і багатьох родичів і друзів; отже, їхні племена стали надзвичайно великими.
- 5 Тож все це було зроблено, і не було ще воєн між ними; і все це беззаконня зійшло на людей, тому що вони піддалися силі Сатани.
- 6 І постанови уряду було знищено через таємну змову друзів і родичів тих, які вбили пророків.
- 7 І вони зробили так, що почалися великі суперечки на цій землі, так що праведніша частина народу майже вся стала злочестивою; так, залишилося тільки декілька праведних людей серед них.
- 8 І ось, ще не пройшло й шести років відтоді, як більшість народу відвернулася від своєї праведності, так само як пес повертається до своєї блювоти, або як свиня—до валяння в багні.
- 9 Тож ця таємна змова, яка принесла таке велике беззаконня серед народу, зібрала їх разом, і поставила на чолі чоловіка, якого вони називали Яків;
- 10 І вони назвали його своїм царем; отже, він став царем над цією злочестивою бандою; і він був один з найголовніших, хто віддав свій голос проти пророків, які свідчили про Ісуса.

### 3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, inasmuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

11 І сталося, що вони не були такими сильними кількістю своєю, як племена людей, які об'єдналися разом, за винятком того, що їхні вожді встановили свої закони, кожний відповідно до свого племені; проте, вони були ворогами; незважаючи на те, що вони не були праведним народом, все ж таки вони були об'єднані в ненависті до тих, які увійшли в завіт, щоб знищити уряд.

12 Отже, Яків, побачивши, що їхні вороги були численніші за них, через те, що він був царем банди, отже, він наказав своїм людям, що вони повинні втекти у найпівнічнішу частину землі і там побудувати собі царство, доки до них не приєднаються розкольники (бо він улестив їх, що буде багато розкольників), і доки вони не стануть досить сильними, щоб боротися з племенами народу; і вони так і вчинили.

13 І настільки швидким був їхній похід, що йому не можна було перешкодити, доки вони не вийшли за межі досяжності для людей. І так закінчився тридцятий рік; і такими були справи народу Нефія.

14 І сталося у тридцять і першому році, що вони розділилися на племена, кожний чоловік згідно зі своєю сім'єю, родичами і друзями; проте вони дійшли згоди, що не будуть іти війною один на одного; але вони не були єдині щодо своїх законів і свого способу урядування, бо їх було зорганізовано відповідно до міркувань тих, які були їхніми ватажками і їхніми вождями. Але вони встановили дуже суворі закони, що одне плем'я не повинно провинитися проти іншого, так що деякою мірою вони мали мир на землі; проте їхні серця були відвернуті від Господа Бога їхнього, і вони каменували пророків і виганяли їх з-поміж себе.

15 І сталося, що Нефій, будучи відвіданий ангелами і почувши голос Господа, тож побачивши ангелів, і будучи очевидцем, і маючи силу, дану йому, щоб він міг знати про священнослужіння Христа, і також будучи очевидцем їхнього швидкого повернення від праведності до їхньої злочестивості і мерзот;

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;



16 Отже, будучи опечаленим через закам'янілість їхніх сердець і сліпоту їхнього розуму, пішов до них того самого року і почав свідчити сміливо про покаєння і відпущення гріхів через віру в Господа Ісуса Христа.

17 І він учив їх багато чому; і все це не може бути записано, а частини з того не буде достатньо, отже, це не записано в цій книзі. І Нефій вчив з силою і з великою владою.

18 І сталося, що були вони сердиті на нього, саме через те, що він мав більшу силу, ніж вони, бо було неможливо не повірити його словам, бо такою великою була його віра в Господа Ісуса Христа, що ангели священнослужили йому щоденно.

19 І в ім'я Ісуса він виганяв дияволів і нечистих духів; і навіть свого брата він підняв з мертвих, після того як того каменували і він прийняв смерть від людей.

20 І люди бачили це, і свідчили про це, і сердилися на нього через його силу; а він творив ще набагато більше чудес на очах людей в ім'я Ісуса.

21 І сталося, що тридцять і перший рік пройшов, і було тільки декілька таких, яких було наведено до Господа; але всі, кого було наведено, дійсно висловлювали людям, що їх було відвідано силою і Духом Бога, Який був в Ісусі Христі, в Якого вони вірили.

22 І всі, з кого було вигнано дияволів, кого було виліковано від їхніх хвороб і їхніх недугів, істинно являли людям, що на них вплинув Дух Бога і їх було виліковано; і вони показували також ознаки і творили деякі чудеса серед людей.

23 Так пройшов також тридцять і другий рік. І Нефій волав до людей на початку тридцять і третього року; і він проповідував їм покаєння і відпущення гріхів.

24 Тож я хотів би, щоб ви пам'ятали також, що не було нікого, кого було б приведено до покаєння і не було б хрищено водою.

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

25 Отже, Нефій посвятив чоловіків до цього священнослужіння, щоб усіх тих, хто приходив до них, було хрищено водою, і це є доказ і свідчення перед Богом і перед людьми, що вони покалися і отримали відпущення своїх гріхів.

26 І було багато таких на початку цього року, кого було хрищено на покаяння; і так пройшла більша частина року.

Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.

And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

### 3 Нефій 8

- 1 І ось сталося, що згідно з нашим літописом, а ми знаємо, що наш літопис істинний, бо ось, той чоловік був справедливим, хто вів той літопис,—бо він дійсно творив багато чудес в ім'я Ісуса; а не було жодного чоловіка, який міг би творити чудо в ім'я Ісуса, якщо його не було очищено до останньої крихточки від його беззаконня,—
- 2 І ось сталося, якщо цей чоловік не допустив ніякої помилки у обчисленні нашого часу, тридцять і третій рік пройшов;
- 3 І люди з палким бажанням почали чекати на ознаку, яку дав пророк Самуїл, Ламанієць, так, на той час, коли буде темрява протягом трьох днів на лиці землі.
- 4 І почалися великі сумніви і суперечки серед людей, незважаючи на так багато ознак, які було дано.
- 5 І сталося у тридцять і четвертому році, першого місяця, на четвертий день місяця, здійнялася велика буря, така, якої не знавали досі на всій землі.
- 6 І була також велика і жахлива гроза; і був страшений грім, такий, що він трусив усю землю, нібито вона от-от розколеться навпіл.
- 7 І були надзвичайно яскраві блискавиці, такі, яких не знавали досі на всій землі.
- 8 І місто Зарагемля взялося вогнем.
- 9 І місто Мороній затонуло в глибинах моря, і всі жителі його потонули.
- 10 І землю занесло місто Моронійга, так що на місці цього міста виросла гора.
- 11 І велике і жахливе руйнування було на землі, що на півдні.
- 12 Але ось, найбільш величезне і жахливе руйнування було на землі, що на півночі; бо ось, все лице землі змінилося через грозу й урагани, і громи, і блискавиці, і надзвичайно великі струси всієї землі;

### 3 Nephi 8

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

13 І шляхи було розбито, і рівні дороги було зіпсовано, і багато плоских місць стало нерівними.

14 І багато великих і значних міст було затоплено, і багато згоріло, і багато трусило, доки будівлі їхні не впали на землю, і жителів їхніх було вбито, і місця було спустошено.

15 І було декілька міст, що залишилися; але пошкодження в них були надзвичайно великі, і було багато там таких, яких було вбито.

16 І було декілька таких, яких віднесло ураганом; і куди вони пішли, жодна людина не знає, крім того, що знають, що їх було віднесено геть.

17 І, отже, лице всієї землі було спотворено через грози, і громи, і блискавиці, і землетруси.

18 І ось, скелі було розколото навпіл; їх було розбито по лицу всієї землі, так що вони були розбиті на уламки, і в рубцях, і в тріщинах, по всьому лицу землі.

19 І сталося, що коли громи, і блискавиці, і буря, і гроза, і землетрус припинилися—бо ось, вони тривали близько трьох годин; а дехто говорив, що й довше; проте, всі ці великі й жакливі речі відбувалися протягом майже трьох годин—а потім, ось, була темрява на лиці землі.

20 І сталося, що густа темрява вкрила все лице землі, так що жителі її, хто не загинув, могли відчувати туман темряви;

21 І не можна було мати світла через темряву, ні свічок, ні факелів; не можна було запалити вогню з їхньої хорошої і надзвичайно сухої деревини, так що не могло бути ніякого світла зовсім;

22 І не було видно зовсім ніякого світла, ані вогню, ані мигтіння, ні сонця, ні місяця, ні зірок, бо такіми великими були тумани темряви, що були на лиці землі.

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, insomuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, insomuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

23 І сталося, що це продовжувалося протягом трьох днів, що не було видно ніякого світла; і було велике тужіння, і голосіння, і оплакування серед усіх людей тривалий час; так, великим був стогін людей через темряву і велике знищення, яке зійшло на них.

24 І в одному місці було чути, як вони волали, кажучи: О, якби ж то ми покаялися перед тим великим і жахливим днем, тоді б наших братів було помилувано, і їх не було б спалено у тому великому місті Зарагемля.

25 А в іншому місці було чути, як вони волають і тужать, кажучи: О якби ж то ми покаялися перед тим великим і жахливим днем, і не вбивали, і не камували пророків, і не виганяли їх геть; тоді б наших матерів, і наших прекрасних дочок, і наших дітей було помилувано і не засипано в тому великому місті Моронійга. І таким великим і жахливим було голосіння людей.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

### 3 Нефій 9

- 1 І сталося, що почувся голос серед усіх жителів землі, на всьому лиці цієї землі, який казав:
- 2 Горе, горе, горе цьому народові; горе жителям усієї землі, якщо вони не покаються; бо диявол сміється, і його ангели радіють через убивство прекрасних синів і дочок Мого народу; і це через свої беззаконня і мерзоти вони загинули!
- 3 Знайте, те велике місто Зарагемля Я спалив вогнем, і жителів його також.
- 4 І знайте, Я зробив так, що те велике місто Мороній було потоплено в глибинах моря, а жителі його потонули.
- 5 І знайте, те велике місто Моронійга вкрив Я землею і жителів його, щоб сховати їхні беззаконня і мерзоти від Мого лица, щоб кров пророків і святих не ставала більше переді Мною проти них.
- 6 І знайте, Я зробив так, що місто Гілгал було потоплено, і жителів його поховано в глибинах землі;
- 7 Так, і місто Онійга і жителів його, і місто Мокум і жителів його, і місто Єрусалим і жителів його; і Я зробив так, щоб води прийшли на місце їх, щоб сховати їхню злочестивість і мерзоти від мого лица, щоб кров пророків і святих не ставала більше переді Мною проти них.
- 8 І знайте, місто Гадіандій, і місто Гадіомна, і місто Яків, і місто Гімгімно, всім їм Я зробив так, щоб їх було потоплено, і зробив пагорби і долини на їхніх місцях; і жителів їхніх Я поховав у глибинах землі, щоб сховати їхню злочестивість і мерзоти від мого лица, щоб кров пророків і святих не ставала більше переді Мною проти них.

### 3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard among all the inhabitants of the earth, upon all the face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabitants of the whole earth except they shall repent; for the devil laugheth, and his angels rejoice, because of the slain of the fair sons and daughters of my people; and it is because of their iniquity and abominations that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused to be sunk in the depths of the sea, and the inhabitants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moronihah have I covered with earth, and the inhabitants thereof, to hide their iniquities and their abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants thereof, and the city of Mocum and the inhabitants thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.

9 І знайте, те велике місто Яковугат, яке було заселено людьми царя Якова, Я зробив так, що його було спалено вогнем через їхні гріхи і їхню злочестивість, яка була понад усю злочестивість усієї землі, через їхні таємні вбивства і змови; бо саме вони знищили мир серед Мого народу й уряд цієї землі; отже, Я зробив так, щоб їх було спалено, щоб знищити їх від Мого лица, щоб кров пророків і святих не ставала більше переді Мною проти них.

10 І знайте, місто Ламан, і місто Йош, і місто Гад, і місто Кішкумен, Я зробив так, що їх було спалено вогнем, і їхніх жителів також, через їхню злочестивість у вигнанні пророків і каменуванні тих, кого Я прислав проголошувати їм про їхню злочестивість і їхні мерзоти.

11 І через те що вони виганяли їх усіх, доки не залишилося жодного праведного серед них, Я наслав вогонь і знищив їх, щоб їхню злочестивість і мерзоти можна було сховати від Мого лица, щоб кров пророків і святих, яких Я посилав до них, не водала до Мене з землі проти них.

12 І Я зробив так, що багато великих знищень сталося на цій землі і з цим народом, через їхню злочестивість і їхні мерзоти.

13 О всі ви, кого було помилувано, тому що ви були більш праведними, ніж вони, чи повернетесь ви тепер до Мене, і покаєтесь у ваших гріхах, і навернетеся, щоб Я міг зцілити вас?

14 Так, істинно кажу Я вам, якщо ви прийдете до Мене, ви матимете вічне життя. Дивіться, Моя рука милості простерта до вас, і хто прийде, того Я прийму; і благословенні ті, хто приходить до Мене.

15 Ось, Я є Ісус Христос, Син Бога. Я створив небеса, і землю, і все, що на них. Я був з Батьком від початку. Я в Батькові, і Батько в Мені; і в Мені Батько прославив Своє ім'я.

16 Я прийшов до Своїх, і Свої не прийняли Мене. І писання про Мое пришествя вповнилися.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.

- 17 І всі, які прийняли Мене, їм Я дав можливість стати синами Бога; і саме так Я дам усім, хто повірить у Моє ім'я, бо знайте, через Мене викуплення приходить, і в Мені закон Мойсея виповнився.
- 18 Я є світло і життя світу. Я є Альфа і Омега, початок і кінець.
- 19 І ви не будете більше приносити Мені пролиття крові; так, з вашими жертвами і вашими всеспаленнями буде покінчено, бо Я не прийматиму жодної з ваших жертв і ваших всеспалень.
- 20 І ви принесете в жертву Мені скрушене серце і упокорений дух. І той, хто прийде до Мене із скрушеним серцем і упокореним духом, того Я хрищу вогнем і Святим Духом, саме так, як Ламанійців, через їхню віру в Мене в час їхнього навернення було хрищено вогнем і Святим Духом, і вони не знали цього.
- 21 Дивіться, Я прийшов у світ принести викуплення світові, щоб спасти світ від гріха.
- 22 Отже, кожного, хто кається і приходить до Мене, як мале дитя, того Я прийму, бо для таких царство Бога. Знайте, за таких Я поклав Своє життя і знову взяв його; отже, покайтеся і приходьте до Мене, ви, кінці землі, і будьте спасеними.

And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.



### 3 Нефій 10

- 1 І тоді ось сталося, що всі люди на цій землі почули ці висловлювання і були очевидцями того. А після тих висловлювань була тиша на землі протягом багатьох годин;
- 2 Бо таким великим було здивування людей, що вони припинили голосити і завивати через утрату своїх родичів, яких було вбито; отже, була тиша на всій землі протягом багатьох годин.
- 3 І сталося, що дійшов знову голос до людей, і всі люди почули і були очевидцями того, як Він казав:
- 4 О ви, люди цих великих міст, що загинули, хто є нащадками Якова, так, хто з дому Ізраїля, скільки разів Я збирав вас, як квочка збирає своїх курчаток під свої крила, і годував вас.
- 5 І знову, скільки разів Я збирав вас, як квочка збирає своїх курчаток під свої крила, так, о ви, люди з дому Ізраїля, які загинули; так, о ви, люди з дому Ізраїля, ви, хто живе в Єрусалимі, як і ті, хто загинув; так, скільки разів Я хотів зібрати вас, як квочка збирає своїх курчаток, а ви не хотіли.
- 6 О ви, доме Ізраїля, кого Я пощадив, скільки разів Я збиратиму вас, як квочка збирає курчаток своїх під свої крила, якщо ви покаєтеся і повернетесь до Мене з щирими намірами в серці.
- 7 Але якщо ні, о доме Ізраїля, місця твоїх помешкань будуть спустошеними до часу виповнення завіту, складеного з вашими батьками.
- 8 І тоді сталося, що після того як люди почули ці слова, ось, вони почали плакати і голосити знову через втрату своїх родичів і друзів.
- 9 І сталося, що так пройшло три дні. І було це вранці, і темрява розсіялася з лиця землі, і земля перестала тремтіти, і скелі перестали розколюватися, і страшний стогін припинився, і весь збентежений галас пройшов.

### 3 Nephi 10

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.

10 І земля з'єдналася знову, щоб стояти; і тужіння, і оплакування, і зойки людей, яких було залишено в живих, припинилися; і їхнє тужіння перетворилося на радість, і їхнє голосіння—на хвалу і подяку Господеві Ісусу Христу, їхньому Викупителеві.

11 І дотепер виповнилися писання, які промовлялися пророками.

12 І саме праведніші з народу були спасеними, і саме вони були тими, хто приймав пророків і не каменував їх; і саме вони були тими, хто не проливав кров святих, і їх було помилувано—

13 І їх було помилувано, і не втоплено, і не поховано в землі; і вони не потонули в глибинах моря; і їх не було спалено вогнем, і нічого не впало на них і не задавило на смерть; і не було їх віднесено ураганом; і не задихнулися вони в тумані з диму і темряви.

14 І ось, хто б не читав це, нехай зрозуміє; той, хто має писання, нехай вивчає їх, і побачить, і зрозуміє, чи не є всі ці смерті і знищення вогнем, і дим, і грози, і урагани, і роз'єднання землі, щоб поглинути їх, і все це чи не є виповненням пророцтв багатьох зі святих пророків.

15 Ось, я кажу вам: Так, багато хто свідчив про ці явища під час пришестя Христа, і їх було вбито, тому що вони свідчили про це.

16 Так, пророк Зинос свідчив про це, і також Зинок говорив про це, тому що вони свідчили особливо про нас, хто є рештою їхнього сімені.

17 Ось, наш батько Яків також свідчив про решту сімені Йосипа. І ось, хіба ми не є рештою сімені Йосипа? І те, що свідчить про нас, хіба не написано на пластинах з латуні, які наш батько Легій приніс з Єрусалима?

And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

18 І сталося, що наприкінці тридцять і четвертого року, ось, я покажу вам, що людям Нефія, яких було помилувано, і також тим, яких називали Ламанійцями, кого було помилувано, було виказано великі милості для них, і великі благословення було пролито на їхні голови, так що невдовзі після сходження Христа на небеса Він істинно явив Себе їм—

19 Показав їм Своє тіло і священнослужив їм; і розповідь про Його священнослужіння буде подано далі. Отже, на цей час я закінчую мою розповідь.

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, insomuch that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

*Ісус Христос явив Себе людям Нефія, коли натовп зібрався разом на землі Щедрій, і священнослужив їм; і у такий спосіб Він явив їм Себе.*

### 3 Нефій 11

- 1 І тоді сталося, що зібрався великий натовп людей Нефія навколо храму, який був на землі Щедрій; і вони дивувалися і цікавилися один в одного, і вказували один одному на велику і дивовижну зміну, що сталася.
- 2 І вони також говорили про Цього Ісуса Христа, про смерть Якого було дано ознаку.
- 3 І сталося, що в той час, коли вони так розмовляли між собою, вони почули голос, і линув він нібито з небес; і вони кинули оком навколо, бо не зрозуміли голос, який почули; і цей голос не був ані грубим, ані гучним; проте, і незважаючи на те, що це був тихий голос, він проникав у них аж до самого нутра, так що не було жодної часточки їхнього тіла, яку б це не змусило здригнутися; так, він проникав у саму душу і запалював їхні серця.
- 4 І сталося, що знову вони почули голос і не зрозуміли Його.
- 5 І знову, втретє, вони почули голос, і відкрили свої вуха, щоб почути Його; і їхні очі повернулися в напрямі цього звуку; і вони пильно дивилися в небеса, звідки лунав той звук.
- 6 І ось, з третього разу вони зрозуміли голос, який почули; і Він сказав їм:
- 7 Ось Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений, в Якому Я прославив Своє ім'я,—слухайте Його.

*Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.*

### 3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

8 І сталося, коли вони зрозуміли, вони кинули оком знову на небеса; і ось побачили вони Чоловіка, Який сходив з небес; і був Він одягнений у білі шати; і Він спустився і став поміж них; і очі всіх у натовпі звернулися до Нього, і вони не наважилися відкрити свої вуста, навіть один до одного, і не знали, що то значить, бо вони думали, що то ангел, який явився їм.

9 І сталося, що Він простер Свою руку вперед і звернувся до людей, кажучи:

10 Дивіться, Я є Ісус Христос, про Якого пророки свідчили, що Він прийде на землю.

11 І знайте, Я є світло і життя світу; і Я випив з тієї гіркої чаші, яку Батько дав Мені, і прославив Батька, взявши на Себе гріхи світу, в чому Я перетерпів волю Батька в усьому від початку.

12 І сталося, що коли Ісус промовив ці слова, всі з натовпу впали на землю; бо вони згадали, що їм було пророковано, що Христос має явити Себе їм після Свого сходження у небеса.

13 І сталося, що Господь звернувся до них, кажучи:

14 Встаньте і підійдіть до Мене, щоб ви могли вкласти руки свої до Мого боку, і також щоб ви могли відчутти сліди цвяхів на Моїх руках і на Моїх ногах, щоб ви могли знати, що Я Бог Ізраїля і Бог усієї землі, і Мене було вбито за гріхи світу.

15 І сталося, що безліч людей підійшло і вклало руки свої в Його бік, і торкнулося слідів цвяхів на Його руках і на Його ногах; і це вони зробили, підходячи один за одним, доки вони всі не підійшли, і доки не побачили на свої власні очі і не торкнулися своїми власними руками, і доки не дізналися напевно і не засвідчили, що це був Він, про Кого було написано пророками, що Він має прийти.

16 А коли вони всі попіходили і стали самі очевидцями, вони заволали в один голос, кажучи:

And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.

And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:

17 Осанна! Благословенне ім'я Всевишнього Бога! І вони припали до ніг Ісуса і поклонялися Йому.

18 І сталося, що Він звернувся до Нефія (бо Нефій був серед натовпу) і наказав йому вийти наперед.

19 І Нефій встав, і підійшов, і вклонився Господеві, і поцілував Йому ноги.

20 І Господь наказав йому, щоб він підвівся. І він підвівся і став перед Ним.

21 І Господь сказав йому: Я даю тобі владу, щоб ти христив цей народ, коли Я знову зйду на небеса.

22 І ще Господь підізвав інших і сказав їм те саме; і Він дав їм владу христити. І Він сказав їм: У такий спосіб ви будете христити; і не буде сперечань між вами.

23 Істинно Я кажу вам, що кожного, хто покається у своїх гріхах через ваші слова і багатиме христитися в Моє ім'я, у такий спосіб будете ви христити їх— Ось ви підете і станете у воду, і в Моє ім'я будете ви христити їх.

24 І тож слухайте, ось слова, які ви промовлятимете, називаючи їх по імені, кажучи:

25 Маючи повноваження, надане мені Ісусом Христом, я хрищу тебе в ім'я Батька, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

26 І тоді ви занурите їх у воду і піднімете знову з води.

27 І у такий спосіб будете ви христити в Моє ім'я; бо знайте, істинно кажу вам, що Батько, і Син, і Святий Дух єдині; і Я в Батькові, і Батько в Мені, і Батько і Я єдині.

28 І згідно з тим, що Я вам заповідав, так ви будете христити. І не буде сперечань між вами, як досі було; і не буде також сперечань між вами стосовно питань Мого вчення, як досі було.

29 Бо істинно, істинно Я кажу вам, той, в кому є дух суперечок, не від Мене, але від диявола, який є батьком суперечок, і він підбурює серця людей сперечатися із злістю, один з другим.

Hosanna! Blessed be the name of the Most High God! And they did fall down at the feet of Jesus, and did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for Nephi was among the multitude) and he commanded him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed himself before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you power that ye shall baptize this people when I am again ascended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto them likewise; and he gave unto them power to baptize. And he said unto them: On this wise shall ye baptize; and there shall be no disputations among you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his sins through your words, and desireth to be baptized in my name, on this wise shall ye baptize them—Behold, ye shall go down and stand in the water, and in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my name; for behold, verily I say unto you, that the Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and I am in the Father, and the Father in me, and the Father and I are one.

And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

30 Ось, це не Моє вчення—підбурювати серця людей на злість один проти одного; але Моє вчення у тому, щоб з цим було покінчено.

31 Ось, істинно, істинно кажу Я вам, Я проголошу вам Моє вчення.

32 І це Моє вчення, і це вчення, яке Батько дав Мені; і Я даю свідчення про Батька, а Батько дає свідчення про Мене, і Святий Дух дає свідчення про Батька і про Мене; і Я даю свідчення, що Батько наказав усім людям, повсюди, покаятися і повірити в Мене.

33 І кожен, хто повірить у Мене і хреститься, той буде спасений; і вони є тими, хто успадкує царство Бога.

34 А кожного, хто не повірить у Мене і не хреститься, буде проклято.

35 Істинно, істинно Я кажу вам, що це є Моє вчення, і Я даю Моє свідчення про це від Батька; і кожен, хто повірить у Мене, повірить і в Батька також; і йому дасть Батько свідчення про Мене, бо Він благословить його вогнем і Святим Духом.

36 І так Батько даватиме свідчення про Мене, і Святий Дух даватиме свідчення йому про Батька і про Мене; бо Батько, і Я, і Святий Дух є єдине.

37 І знову кажу Я вам, ви маєте покаятися, і стати як мале дитя, і бути хрищеними в Моє ім'я, інакше ні в якому разі не отримаєте ви цього.

38 І знову Я кажу вам, ви повинні покаятися, і бути хрищеними в Моє ім'я, і стати як мале дитя, інакше ви ні в якому разі не зможете успадкувати царство Бога.

39 Істинно, істинно Я кажу вам, що це є Моє вчення, і кожний, хто будуватиме на цьому, будуватиме на Моєму камені, і ворота пекла не переможуть їх.

40 І кожний, хто проголошуватиме більше або менше від цього і видаватиме те за Моє вчення, той приходить від зла і не побудований на Моєму камені; але він будує на піщаній основі, і ворота пекла стоять відчиненими, щоб прийняти таких, коли розіллється ріки і вітри вдарять по них.

41 Отже, йдіть до цих людей і проголошуйте слова, які Я сказав, по всіх кінцях землі.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I have spoken, unto the ends of the earth.

### 3 Нефій 12

- 1 І сталося, що коли Ісус промовив ці слова Нефіїві і тим, кого було покликано (тож число тих, кого було покликано і хто отримав силу і владу христити, було дванадцять), і ось, Він простер вперед Свою руку до натовпу і заволав до них, кажучи: Благословенні ви, якщо звернете увагу на слова цих дванадцятьох, яких Я обрав з-поміж вас священнослужити вам і бути вашими слугами; і їм Я дав владу, щоб вони могли христити вас водою; і після того як вас буде хрищено водою, ось, Я хрищу вас вогнем і Святим Духом; отже, благословенні ви, якщо повірите в Мене і христитесь, після того як ви бачили Мене і знаєте, що Я є.
- 2 І знову, ще більш благословенні ті, хто повірить вашим словам, тому що ви будете свідчити, що бачили Мене і знаєте, що Я є. Так, благословенні ті, хто повірить вашим словам і спуститься до глибин покірливості і буде хрищений, бо вони будуть відвідані вогнем і Святим Духом, і отримають відпущення своїх гріхів.
- 3 Так, благословенні бідні духом, які приходять до Мене, бо їхнім є царство небесне.
- 4 І ще, благословенні всі ті, хто тужить, бо вони втішаться.
- 5 І благословенні лагідні, бо вони успадкують землю.
- 6 І благословенні всі ті, хто голодує і спрагне за праведністю, бо будуть вони сповнені Святим Духом.
- 7 І благословенні милостиві, бо вони отримають милість.
- 8 І благословенні всі чисті серцем, бо вони побачать Бога.
- 9 І благословенні всі миротворці, бо їх буде названо дітьми Бога.
- 10 І благословенні всі ті, кого переслідують через Мое ім'я, бо їхнім є царство небесне.
- 11 І благословенні ви, коли люди будуть кривдити вас і утискувати, і всіляко злословити проти вас брехливо, через Мене;

### 3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;



12 Бо ви матимете велику радість і будете надзвичайно раді, бо великою буде ваша винагорода на небесах; бо так само переслідували вони пророків, які були перед вами.

13 Істинно, істинно кажу Я вам, Я даю вам бути сіллю землі; але якщо сіль втратить свою солоність, то чим тоді земля солитися буде? Сіль тоді буде ні до чого непридатною, як тільки бути викинутою і розтопаною під ногами людей.

14 Істинно, істинно Я кажу вам, Я даю вам бути світлом для цього народу. Місто, що поставлене на пагорбі, не можна сховати.

15 Дивіться, чи люди запалюють свічку і ставлять її під посудину? Ні, але на свічник, і вона дає світло всім, хто в домі;

16 Отже, нехай ваше світло сяє перед цим народом, щоб вони бачили ваші добрі вчинки і прославляли вашого Батька, Який на небесах.

17 Не думайте, що Я прийшов знищити закон чи пророків. Я не прийшов знищити, але виповнити;

18 Бо істинно кажу Я вам, жодна йота, жодна риска не зникла з закону, але в Мені він весь був виконаний.

19 І ось, Я дав вам закон і заповіді Мого Батька, щоб ви повірили в Мене, і щоб ви покалися у своїх гріхах і прийшли до Мене із скрушеним серцем і упокореним духом. Ось, ви маєте заповіді перед собою, і закон виповнено.

20 Отже, приходіть до Мене і будьте спасеними; бо істинно кажу Я вам, що якщо ви не виконуватимете Моїх заповідей, які Я заповідав вам у цей час, ви ні в якому разі не увійдете в царство небесне.

21 Ви чули, як це було сказано тими, що з давнини, і це також написано перед вами—не вбивати, а тому, хто вбиватиме, загрожуватиме покарання від Бога;

22 Але кажу я вам, що тому, хто сердиться на брата свого, загрожуватиме його покарання. І тому, хто скаже братові своєму: Рака,—загрожуватиме суд; а тому, хто скаже: Ти дурень,—загрожуватиме вогонь пекельний.

For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor where-with shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.

Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;

Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.

Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;

For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.

And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.

Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.

Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;

But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

23 Отже, якщо ви прийдете до Мене або бажатимете прийти до Мене, і пам'ятатимете, що ваш брат має щось проти вас,—

24 Спрямуйте свій шлях до брата свого і спочатку примиріться зі своїм братом, а тоді приходьте до Мене з ширими намірами в серці, і Я прийму вас.

25 Примиріться зі своїм супротивником швидко, доки ти в дорозі з ним, щоб він ні в який час не міг схопити тебе і тебе не було кинуто у в'язницю.

26 Істинно, істинно кажу Я тобі, ти ні в якому разі не вийдеш звідти, доки ти не заплатиш все до останнього сеніна. А поки ти у в'язниці, хіба можеш ти заплатити хоч би один сенін? Істинно, істинно Я кажу тобі: Ні.

27 Ось написано тими, хто з давнини, не чинити перелюбу;

28 Але Я кажу вам, що той, хто дивиться на жінку, пристрасно бажаючи її, вже вчинив перелюб у серці своєму.

29 Ось, Я даю вам заповідь, щоб ви не дозволяли нічому з цього входити у ваше серце;

30 Бо краще вам відмовитися від цього, взявши на себе хреста свого, ніж вас буде кинуто у пекло.

31 Було написано, що той, хто залишить дружину свою, нехай той дасть їй запис про розлучення.

32 Істинно, істинно кажу Я вам, що той, хто залишить дружину свою, якщо це не з причини блуду, робить так, що вона чинить перелюб; а той, хто одружиться з тією, яка розлучена, чинить перелюб.

33 І ще написано, не порушуй клятви, але виконуй перед Господом клятви свої;

34 Але істинно, істинно кажу Я вам, не клянїться зовсім; ані небесами, бо це Божий престол;

35 Ані землею, бо це підніжок його;

36 Не клянись головою своєю, бо не можеш ти збити жодної волосини чорною або білою;

37 Але нехай твоя відповідь буде: Так, так; Ні, ні; бо все, що виходить понад це, є злом.

38 І ось написано: Око за око, і зуб за зуб;

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay; for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a tooth for a tooth;

39 Але Я кажу вам, не чинить опір злу, але якщо хтось ударить тебе по твоїй правій щоці, поверни до нього й другу також;

40 І якщо якийсь чоловік порушить справу проти тебе в суді і забере сорочку твою, віддай йому і плаща твого також;

41 І хто б не примусив тебе пройти милю, пройди з ним дві.

42 Дай тому, хто просить у тебе, і від того, хто хотів би позичити в тебе, не відвертайся.

43 І ось написано ще любити ближнього свого і ненавидіти ворога свого;

44 Але ось я кажу вам, любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, творіть добром тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто жорстоко ставиться до вас і утискує вас;

45 Щоб могли ви бути дітьми вашого Батька, Який на небесах; бо Він наказує сонцю Своему сходити над злими і над добрими.

46 Отже, те, що з давнини, що було під законом, в Мені все виповнилося.

47 Усе старе скінчилося, і все новим стало.

48 Отже, Я б хотів, щоб ви були досконалими, саме яким є Я, або Яким досконалим є ваш Батько, Який на небесах.

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take away thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them who despitefully use you and persecute you;

That ye may be the children of your Father who is in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on the good.

Therefore those things which were of old time, which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have become new.

Therefore I would that ye should be perfect even as I, or your Father who is in heaven is perfect.

### 3 Нефій 13

- 1 Істинно, істинно кажу Я, що хотів би, щоб ви давали милостиню бідним; але зверніть увагу на те, щоб не давати милостиню перед людьми для того, щоб вони побачили вас; інакше ви не матимете винагороди від вашого Батька, Який на небесах.
- 2 Отже, коли будете давати милостиню, не сурміть перед собою, як лицеміри чинитимуть у синагогах і на вулицях, щоб мати славу від людей. Істинно кажу Я вам, вони мають свою винагороду.
- 3 Але коли ти даєш милостиню, нехай ліва твоя рука не знає, що чинить твоя права рука;
- 4 Щоб твоя милостиня була таємною; і твій Батько, Який бачить таємне, Сам винагородить тебе відкрито.
- 5 І коли ти молишся, не чини, як лицеміри, бо вони люблять молитися, стоячи в синагогах і на розі вулиць, щоб їх побачили люди. Істинно кажу Я тобі, вони мають свою винагороду.
- 6 Але ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, і, зачинивши двері свої, помолися Батькові своєму, Який в таємниці; і твій Батько, Який бачить таємне, винагородить тебе відкрито.
- 7 А коли ти молишся, не вживай марних повторень, як язичник, бо вони думають, що їх буде почуто через те, що багато говорять.
- 8 Отже, не будьте схожими на них, бо ваш Батько знає, в чому у вас є потреба, ще до того, як ви попросите в Нього.
- 9 Тож у такий спосіб моліться ви: Батьку наш, Який на небесах, нехай освячено буде ім'я Твоє.
- 10 Твоя воля нехай буде на землі, як на небі.
- 11 І прости нам борги наші, як ми прощаємо боржникам нашим.
- 12 І не введи нас у спокусу, але визволи нас від зла.
- 13 Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь.
- 14 Бо, якщо ви прощаєте людям їхні провини, ваш Небесний Батько також простить вам;
- 15 Але якщо ви не прощаєте людям їхніх провин, не простить вам і ваш Батько ваші провини.

### 3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;

But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.

16 Більш того, коли ви поститесь, не будьте, як лицеміри, з сумним обличчям, бо вони спотворюють свої обличчя, щоб люди могли побачити, що вони постяться. Істинно, кажу Я вам, вони мають свою винагороду.

17 Але ти, коли постишся, помаж свою голову і вмий обличчя своє;

18 Щоб не люди бачили, що ти постишся, а твій Батько, Який є таємним; і твій Батько, Який бачить таємне, віддячить тобі відкрито.

19 Не накопичуй для себе скарбів на землі, де міль та іржа зіпсують і злодії увірвуться і вкрадуть;

20 Але накопичуй для себе скарби на небесах, де ні міль, ні іржа не зіпсують і де злодії не увірвуться і не вкрадуть.

21 Бо де ваш скарб, там буде і ваше серце також.

22 Світло тіла є око; отже, якщо твоє око буде єдиноспрямованим, твоє тіло буде сповненим світлом.

23 Але якщо твоє око буде злим, все твоє тіло буде сповненим темряви. Отже, якщо світло, що в тобі, є темрявою, то якою великою є та темрява!

24 Жоден чоловік не може служити двом хазаям; він або буде ненавидіти одного і любити другого, або буде вірним одному і зневажати другого. Ви не можете служити Богові і мамоні.

25 І от сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він подивився на дванадцятьох, яких Він обрав, і сказав їм: Пам'ятайте слова, які Я промовив. Бо знайте, ви ті, кого Я обрав священнослужити цьому народові. Отже, Я кажу вам, не турбуйтеся про своє життя, що ви будете їсти або що ви будете пити; а також про своє тіло—у що ви одягнетесь. Хіба життя не більше, ніж їжа, а тіло не більше, ніж одяг?

26 Подивіться на птахів у повітрі: адже вони не сіють, не жнуть вони і не збирають у комору; і все-таки ваш Небесний Батько годує їх. Хіба ви не набагато кращі за них?

27 Хто з вас може, потурбувавшись, додати один лікоть до свого зросту?

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If, therefore, the light that is in thee be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

28 А для чого турбуватися про одяг? Подумайте про лілеї польові, як вони ростуть; вони не трудяться, а також не прядуть;

29 І все ж таки, кажу я вам, що навіть Соломон у всій своїй славі не був одягнений, як одна з них.

30 Отже, якщо Бог так одягає траву польову, яка сьогодні є, а завтра її вже викинуто в піч, так само Він одягне і вас, якщо ви не малої віри.

31 Отже, не беріть до думки, кажучи: Що ми будемо їсти? або: Що ми будемо пити? або: У що ми будемо одягатися?

32 Бо ваш Небесний Батько знає, що ви маєте потребу в усьому цьому.

33 Але шукайте найперше всього царства Бога і Його праведності, і все це додасться вам.

34 Не турбуйтеся про завтрашній день, бо завтрашній день потурбується про себе сам. Досить у цьому дні зла свого.

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field how they grow; they toil not, neither do they spin;

And yet I say unto you, that even Solomon, in all his glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, even so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient is the day unto the evil thereof.

### 3 Нефій 14

- 1 І тоді сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він повернувся знову до натовпу і знову відкрив до них Свої уста, кажучи: Істинно, істинно кажу Я вам, не судіть, щоб вас не було суджено.
- 2 Бо яким судом ви судите, таким і вас буде суджено; і якою мірою ви міряєте, такою і вам буде відміряно також.
- 3 І чому бачиш ти порошинку, що в оці брата твого, але не зважаєш на колоду, що в твоєму власному оці?
- 4 Або як ви скажете своєму братові: Давай вийму порошинку з твого ока—аж ось, колода в твоєму власному оці?
- 5 Ти, лицеміре, спершу викинь колоду зі свого власного ока; тоді ти ясно побачиш, як вийняти порошинку з братового ока.
- 6 Не давайте того, що святе, собакам, і не розкидайте перлин ваших перед свинями, щоб вони не розтоптали їх під ногами, і не повернулися до вас, і не розірвали вас.
- 7 Просіть, і буде дано вам; шукайте, і ви знайдете; стукайте, і буде відчинено вам.
- 8 Бо кожний, хто просить, отримає; і той, хто шукає, знайде; і тому, хто стукає, буде відчинено.
- 9 Чи є серед вас хтось, хто, якщо у нього син попросить хліба, дасть йому камінь?
- 10 Або якщо попросить риби, дасть йому змію?
- 11 Тож якщо ви, будучи злими, знаєте, як давати добрі дари вашим дітям, як набагато більше буде ваш Батько, Який на небесах, давати добре тим, хто просить у Нього?
- 12 Отже, все, що б ви хотіли, аби люди робили для вас, робіть таке для них, бо це і є закон і пророки.
- 13 Увійдіть через тісні ворота; бо широкими є ворота і широким є шлях, що веде до знищення, і багато хто йде через них;
- 14 Тому що тісні ворота, і вузький шлях, що веде до життя, і мало хто знаходить його.

### 3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

15 Остерігайтеся лжепророків, які приходять до вас в одежі овечій, але в душі вони є хижі вовки.

16 Ви пізнаєте їх по їхніх плодах. Хіба збирають люди виноград з тернини або фіги з чортополоху?

17 Саме так кожне добре дерево приносить добрий плід; а зіпсоване дерево приносить злий плід.

18 Добре дерево не може принести злий плід, також не може і зіпсоване дерево принести добрий плід.

19 Кожне дерево, що не приносить добрі плоди, зрубається і кидається у вогонь.

20 Ось чому за їхніми плодами ви пізнаєте їх.

21 Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи, —увійде в царство небесне; але той, хто виконує волю Батька Мого, Який на небесах.

22 Багато хто скаже Мені в той день: Господи, Господи, хіба ми не пророкували в ім'я Твоє, і в Твоє ім'я хіба не виганяли дияволів, і в Твоє ім'я не вчинили багато чудових діянь?

23 І тоді Я заявлю їм: Я ніколи не знав вас; відійдіть від Мене, ви, хто чинить беззаконня.

24 Отже, кожного, хто чує ці висловлювання Мої і виконує їх, Я порівняю його з мудрим чоловіком, який побудував дім свій на камені,—

25 І дощ падав, і розлилися ріки, і подули вітри, і вдарили по домові цьому; і він не впав, бо його було закладено на камені.

26 І кожного, хто чує ці Мої висловлювання і не виконує їх, буде порівняно з нерозумним чоловіком, який побудував свій дім на піску,—

27 І дощ падав, і розлилися ріки, і подули вітри, і вдарили по домові цьому; і він упав, і великим було падіння його.

Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.

Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?

Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.

A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.

Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.

Wherefore, by their fruits ye shall know them.

Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.

Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?

And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.

Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.

And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.



### 3 Нефій 15

- 1 І тоді сталося, що коли Ісус закінчив ці висловлювання, Він кинув оком навколо у натовп і сказав їм: Ось, ви чули те, чого Я навчав перед тим, як Я зійшов до Мого Батька; отже, кожний, хто пам'ятає ці висловлювання Мої і виконує їх, того Я підніму з мертвих в останній день.
- 2 І сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він відчув, що були деякі серед них, які здивувалися і побажали знати, що саме Він хотів сказати стосовно закону Мойсея; бо вони не зрозуміли висловлювання, що старе відійшло і що все стало новим.
- 3 І Він сказав їм: Не дивуйтеся, що Я сказав вам, що старе відійшло і що все стало новим.
- 4 Знайте, Я кажу вам, що закон, який було дано Мойсеєві, вповнено.
- 5 Отже, Я Той, Хто дав закон, і Я Той, Хто склав завіт з Моїм народом, Ізраїлем; отже, закон у Мені вповнився, бо Я прийшов виконати закон; отже, він має кінець.
- 6 Ось, Я не знищую пророків, бо все, що не вповнено в Мені, істинно Я кажу вам, буде все вповнено.
- 7 І через те, що Я кажу вам, що старе відійшло, Я не знищую те, що було сказано про те, що має статися.
- 8 Бо ось, завіт, який Я склав з Моїм власним народом, не весь виконано; але закон, який було дано Мойсеєві, має закінчення в Мені.
- 9 Ось, Я є закон і світло. Подивіться на Мене, і витерп'їть до кінця, і ви житимете; бо тому, хто витерпить до кінця, подарую Я вічне життя.
- 10 Ось, Я дав вам заповіді; отже, виконуйте Мої заповіді. І це і є закон і пророки, бо вони дійсно свідчать про Мене.
- 11 І тоді сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він сказав тим дванадцятьом, яких Він обрав:
- 12 Ви—Мої учні; і ви є світочем для цього народу, який є залишком дому Йосипа.

### 3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:

Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.

13 І ось, це є земля вашого успадкування; і Батько дав її вам.

14 І ні в які часи не давав Батько Мені наказу, що Я мушу розповісти це вашим братам в Єрусалимі.

15 Ні в які часи також не давав Батько Мені наказ, що Я мушу розповісти їм про інші коліна дому Ізраїля, які Батько вивів з тієї землі.

16 Ось що Батько наказав Мені, щоб Я сказав їм:

17 Інших овець Я маю, що не з цієї отари; їх також Я маю привести, і вони почують голос Мій; і буде одна отара, і один пастир.

18 І ось, через твердошість і зневіру вони не розуміють Моє слово; отже, Мені було наказано не казати їм нічого більше від Батька стосовно цього.

19 Але істинно кажу Я вам, що Батько наказав Мені, і Я кажу це вам, що вас було відділено від них через їхнє беззаконня; отже, саме через своє беззаконня вони не знають про вас.

20 І істинно кажу Я вам ще, що інші коліна Батько відділив від них; і це через їхнє беззаконня вони не знають про них.

21 І істинно кажу Я вам, що ви ті, про яких Я сказав: Інших овець Я маю, що не з цієї отари; їх також Я маю привести, і вони почують голос Мій; і буде одна отара і один пастир.

22 І вони не зрозуміли Мене, бо вони гадали, що це були Іновірці; бо вони не зрозуміли, що Іновірці мають бути навернені з допомогою їхнього проповідання.

23 І вони не зрозуміли Мене, коли Я сказав, що вони почують Мій голос; і вони не зрозуміли Мене, що Іновірці ні в які часи не почули б Мій голос— що Я б не явив Себе їм, хіба що через Святого Духа.

24 Але ось, ви і чули Мій голос, і бачили Мене; і ви Мої вівці, і вас причислено до тих, кого Батько дав Мені.

And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.

And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.

And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.

But behold, ye have both heard my voice, and seen me; and ye are my sheep, and ye are numbered among those whom the Father hath given me.

### 3 Нефій 16

- 1 Істинно, істинно кажу Я вам, що в Мене є інші вівці, які не з цієї землі, і не з землі Єрусалима, і не з якихось частин тієї землі, навколо якої Я священнослужив.
- 2 Бо ті, про кого Я кажу, ще не чули Мого голосу; і також ні в які часи Я не являв Себе їм.
- 3 Але Я отримав наказ від Батька, що Я мушу піти до них і що вони почують Мій голос і будуть причислені до Моїх овець, щоб могла бути одна отара й один пастир; отже, Я йду, щоб показати Себе їм.
- 4 І Я наказую вам, щоб ви записали ці висловлювання після того, як Я піду, щоб якщо буде так, що Мій народ в Єрусалимі, ті, хто бачив Мене і був зі Мною в Моєму священнослужінні, не попросить у Батька в Моє ім'я, щоб вони могли отримати знання про вас через Святого Духа, а також про інші коліна, про які вони не знають, щоб ці висловлювання, які ви запишете, було збережено і явлено Іновірцям, щоб через повноту Іновірців, залишки їхнього сімені, які буде розсіяно по лицю землі через їхню зневіру, могло бути приведено, тобто могло бути приведено до пізнання Мене, їхнього Викупителя.
- 5 І тоді зберу Я їх з чотирьох кінців землі; і тоді Я виповню завіт, який Батько склав з усім народом з дому Ізраїля.
- 6 І благословенні Іновірці через їхню віру в Мене, в Святого Духа і через Нього, Який свідчить їм про Мене і про Батька.
- 7 Ось, через їхню віру в Мене, каже Батько, і через твою зневіру, о доме Ізраїля, в прийдешні дні істина прийде до Іновірців, щоб повнота цього стала відомою їм.

### 3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

8 Але горе, каже Батько, невіруючим Іновірцям— бо незважаючи на те, що вони прийшли на лице цієї землі і розсіяли Мій народ, який з дому Ізраїля; і Мій народ, який з дому Ізраїля, було знехтувано з-поміж них і було розтоптане ними під ногами;

9 І через милості Батька до Іновірців, а також ви- роки Батька Моему народові, який з дому Ізраїля, істинно, істинно кажу Я вам, що після всього цього, і після того, що Я зробив так, що Мій народ, який з дому Ізраїля, було побито, і йому було завдано скорбот, і його було вбито, і викинуто геть з-поміж них, і було зненавиджено ними, і піддано освісту- ванню і зроблено посміховищем серед них—

10 І так наказує Батько, щоб Я сказав вам: Того дня, коли Іновірці согрішать проти Моеї євангелії, і зре- чуться повноти Моеї євангелії, і будуть піднесені в гордовитості своїх сердець над усіма народами, і над усіма людьми з усієї землі, і будуть сповнені всі- лякою брехнею, і обманом, і злом, і всіляким лице- мірством, і бивствами, і орудуванням священників, і розпустою, і таємними мерзотами; і якщо вони робитимуть усе це, і зречуться повноти Моеї єван- гелії, ось, каже Батько, Я заберу повноту євангелії від них.

11 І тоді Я згадаю Мій завіт, який Я склав з Моїм на- родом, о доме Ізраїля, і Я принесу Мою євангелію їм.

12 І Я покажу тобі, о доме Ізраїля, що Іновірці не матимуть влади над тобою; але Я згадаю Мій завіт тобі, о доме Ізраїля, і ви прийдете до пізнання пов- ноти Моеї євангелії.

13 Але якщо Іновірці покаються і повернуться до Мене, каже Батько, ось, їх буде причислено до Мого народу, о доме Ізраїля.

14 І Я не дозволю Моему народові, який з дому Ізраїля, пройти серед них і розтоптати їх, каже Батько.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;

And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—

And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will re- member my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

15 Але якщо вони не повернуться до Мене і не при-  
слухаються до Мого голосу, Я дозволю їм, так, Я до-  
зволю Моєму народові, о доме Ізраїля, щоб вони  
пройшли серед них і розтоптали їх, і будуть вони,  
як сіль, що втратила свою солоність, яка після цьо-  
го ні на що не придатна, хіба що тільки бути вики-  
нутою і розтоптанюю під ногами Мого народу, о до-  
ме Ізраїля.

16 Істинно, істинно кажу Я вам, так наказав Мені  
Батько—щоб Я дав цьому народові землю для  
їхнього успадкування.

17 І тоді сповняться слова пророка Ісаї, який сказав:

18 Твої охоронці піднімуть голос; голосом разом  
вони співатимуть, бо вони побачать на свої власні  
очі, коли Господь відновить знову Сіон.

19 Вибухніть радістю, співайте разом, ви, спустоше-  
ні місця Єрусалима; бо Господь утішив Свій народ,  
Він викупив Єрусалим.

20 Господь обнажив Свою святу руку на очах усіх  
народів; і всі кінці землі побачать спасіння від Бога.

But if they will not turn unto me, and hearken unto  
my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people,  
O house of Israel, that they shall go through among  
them, and shall tread them down, and they shall be as  
salt that hath lost its savor, which is thenceforth good  
for nothing but to be cast out, and to be trodden under  
foot of my people, O house of Israel.

Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father  
commanded me—that I should give unto this people  
this land for their inheritance.

And then the words of the prophet Isaiah shall be  
fulfilled, which say:

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice  
together shall they sing, for they shall see eye to eye  
when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of  
Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he  
hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of  
all the nations; and all the ends of the earth shall see the  
salvation of God.

### 3 Нефій 17

- 1 Ось тоді сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він знову обвів поглядом натовп, і Він сказав їм: Ось, Мій час вже поруч.
- 2 Я відчуваю, що ви слабкі, що ви не можете зрозуміти всіх Моїх слів, які Мені було наказано Батьком сказати вам у цей час.
- 3 Отже, ідіть до своїх домівок, і подумайте над тим, що Я сказав, і просіть у Батька в Моє ім'я, щоб ви могли зрозуміти і підготувати свій розум до завтра, і Я прийду до вас знову.
- 4 Але тепер Я йду до Батька, і ще щоб показати Себе загубленим колінам Ізраїля, бо вони не загублені для Батька, адже Він знає, куди Він їх привів.
- 5 І сталося, що коли Ісус промовив так, Він кинув оком знову навколо на натовп і побачив, що вони були в сльозах і дивилися нерухомо на Нього, нібито хотіли попросити Його залишитися трохи довше з ними.
- 6 І Він сказав їм: Знайте, Моє нутро сповнене співчуттям до вас.
- 7 Чи маєте хворих серед вас? Приведіть їх сюди. Чи маєте ви кривих, або сліпих, або кульгавих, або скалічених, або прокажених, або сухоруких, або глухих, або яких інших страждених? Приведіть їх сюди, і Я зцілю їх, бо Я маю співчуття до вас; Моє нутро сповнене милості.
- 8 Бо Я відчуваю, що ви бажаєте, щоб Я показав вам те, що Я робив вашим браттям в Єрусалимі, бо Я бачу, що вашої віри вистачить, аби Я зцілив вас.
- 9 І сталося, що коли Він так сказав, увесь натовп, одностайно, підійшов зі своїми хворими, і своїми страждаючими, і своїми кривими, і зі своїми сліпими, і зі своїми глухими, і з усіма тими, хто страждав від чогось; і Він зцілив кожного з тих, кого було приведено до Нього.

### 3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

10 І вони всі, кого було зцілено і хто був здоровим, схилилися до Його ніг і поклонялися Йому; і всі, хто зміг підійти з натовпу, цілували Йому ноги, так що омили Його ноги сльозами.

11 І сталося, що Він наказав, щоб було приведено їхніх малих дітей.

12 Тож вони привели своїх малих дітей і поставили їх на землю навколо Нього, й Ісус стояв посередині; і натовп розступився, доки всіх їх не було приведено до Нього.

13 І сталося, що коли всіх їх було приведено і Ісус стояв посередині, Він наказав натовпу, щоб вони опустилися навколішки на землю.

14 І сталося, що коли вони опустилися навколішки на землю, Ісус застогнав у собі і сказав: Батьку, Я стурбований через злочестивість народу з дому Ізраїля.

15 І коли Він сказав ці слова, Він Сам також опутився навколішки на землю; і ось Він молився до Батька, і те, про що Він молився, не можна записати, і натовп давав свідчення, хто чув Його.

16 І так вони дають свідчення: Око ніколи не бачило, також і вухо ніколи не чуло досі такого великого і дивовижного, як те, що Ісус, як ми побачили і почувли, говорив Батькові;

17 І жодний язик не може вимовити, а також жодний чоловік не може це написати, а також не можуть серця людей сприйняти такого великого і дивовижного, як те, що Ісус, як ми і побачили, і почувли, говорив; і ніхто не може сприйняти радість, яка сповнила наші душі в той час, коли ми чули, як Він молиться за нас Батькові.

18 І сталося, що коли Ісус закінчив молитися Батькові, Він підвівся; але такою великою була радість натовпу, що їх було знесилено.

19 І сталося, що Ісус звернувся до них і попросив їх підвестися.

20 І вони підвелися з землі, і Він сказав їм: Благословенні ви через вашу віру. А тепер ось, Моя радість повна.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

21 І коли Він промовив ці слова, Він заплакав, і натовп свідчив про це, і Він узяв їхніх малих дітей, одного за другим, і благословив їх, і молився Батькові за них.

22 А коли Він зробив це, Він знову заплакав;

23 І Він звернувся до натовпу і сказав їм: Дивіться на своїх маленьких.

24 І коли вони подивилися, щоб побачити, вони кинули погляд до небес, і вони побачили небеса відкриті, і вони побачили ангелів, які спустилися з небес, нібито це було посередині вогню; і вони спустилися і оточили тих маленьких, і їх було оточено вогнем; і ангели священнослужили їм.

25 І натовп побачив, і почув, і свідчив; і вони знають, що їхнє свідчення істинне, бо вони всі бачили і чули, кожна людина сама по собі; а було їх числом близько двох тисяч і п'ятсот душ; і серед них були чоловіки, жінки і діти.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.



### 3 Нефій 18

- 1 І сталося, що Ісус наказав Своїм учням, щоб вони принесли хліба й вина Йому.
- 2 І поки вони ходили за хлібом і вином, Він наказав натовпу, щоб вони сіли на землю.
- 3 А коли учні підійшли з хлібом і вином, Він узяв хліб і розломив, і благословив його; і Він дав учням і наказав, щоб вони їли.
- 4 А коли вони з'їли і наситилися, Він наказав, щоб вони дали людям з натовпу.
- 5 І коли люди з натовпу з'їли і сповнилися, Він сказав учням: Дивіться, буде одного з-поміж вас висвячено, і йому Я дам владу, щоб він розламував хліб і благословляв його, і давав його людям з Моєї церкви, всім тим, хто повірить і буде хрищений в ім'я Моє.
- 6 І це ви завжди будете ретельно виконувати, саме як Я зробив, саме так, як Я розломив хліб, і благословив його, і дав його вам.
- 7 І це ви будете робити в пам'ять Мого тіла, яке Я показав вам. І це буде свідченням Батькові, що ви завжди пам'ятаєте Мене. А якщо ви завжди пам'ятатимете Мене, Мій Дух буде завжди з вами.
- 8 І сталося, що коли Він сказав ці слова, Він наказав Своїм учням, щоб вони взяли вина з чаші, і пили його, і щоб вони також дали людям з натовпу, щоб ті могли пити з неї.
- 9 І сталося, що вони зробили так, і випили вина, і сповнилися; і вони дали людям з натовпу, і ті випили, і вони сповнилися.
- 10 І коли учні зробили так, Ісус сказав їм: Благословенні ви за те, що ви зробили, бо це є виконання Моїх заповідей, і це свідчить Батькові, що ви бажаєте робити те, що Я заповідав вам.

### 3 Nephi 18

And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.

And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.

And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.

And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.

And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.

And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.

And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.

And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.

And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

11 І це ви будете завжди робити для тих, хто кається і хреститься в Моє ім'я; і ви будете робити це в пам'ять Моєї крові, яку Я пролив за вас, щоб ви могли свідчити Батькові, що ви завжди пам'ятаєте Мене. І якщо ви будете завжди пам'ятати Мене, Мій Дух буде завжди з вами.

12 І Я даю вам заповідь, щоб ви робили так. І якщо ви завжди робитимете це, благословенні ви, бо ви збудовані на Моєму камені.

13 А той серед вас, хто буде робити більше або менше, ті не збудовані на Моєму камені, але збудовані на піщаній основі; і коли дощ падатиме, і ріки розіллються, і вітри подують, і вдарять по них, вони впадуть, і ворота пекла відчиняться, готові прийняти їх.

14 Отже, благословенні ви, якщо ви дотримуетесь Моїх заповідей, які Батько заповідав Мені, щоб Я дав вам.

15 Істинно, істинно кажу Я вам, ви повинні завжди пильнувати і молитися, щоб вас не спокусив диявол і не забрав у свій полон.

16 І так само, як Я молився серед вас, так і ви будете молитися в Моїй церкві, серед Моїх людей, які каються і хрестяться в Моє ім'я. Знайте, Я є світло; Я подав приклад для вас.

17 І сталося, що після того як Ісус промовив ці слова до Своїх учнів, Він повернувся знову до натовпу і сказав їм:

18 Ось, істинно, істинно кажу Я вам, ви повинні пильнувати і молитися завжди, щоб не увійти у спокусу; бо Сатана жадає володіти вами, щоб він міг просіяти вас, як пшеницю.

19 Отже, ви завжди повинні молитися Батькові в Моє ім'я;

20 І чого б ви не попросили у Батька в Моє ім'я, того, що є правильним, віруючи, що отримаєте, ось це буде дано вам.

21 Моліться в своїх сім'ях Батькові, завжди в Моє ім'я, щоб ваші жінки і ваші діти могли бути благословенні.

And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.

22 І ось, ви будете зустрічатися часто; і не будете забороняти нікому приходити до вас, коли ви збиратиметеся разом, але дозволятимете їм, щоб вони могли приходити до вас, і не заборонятимете їм;

23 Але ви будете молитися за них, і не проганятимете їх; і якщо так буде, що вони приходитимуть до вас часто, ви будете молитися за них Батькові в Моє ім'я.

24 Отже, тримайте свій світоч: щоб він міг сяяти світові. Знайте, Я є світоч, який ви будете піднімати,—те, що ви бачили, як Я роблю. Ось ви бачите, що Я молився Батькові, і ви всі були очевидцями.

25 І ви бачите, що Я наказав, щоб ніхто з вас не йшов геть, але, швидше, Я наказав, щоб ви приходили до Мене, щоб ви могли відчутти і побачити; саме так ви робитимете для світу; а той, хто порушить цю заповідь, дозволить собі бути введеним у спокусу.

26 І тоді сталося, що після того як Ісус промовив ці слова, Він повернув очі знову до учнів, яких Він обрав, і сказав їм:

27 Ось, істинно, істинно кажу Я вам, Я даю вам ще одну заповідь, і тоді Я маю іти до Свого Батька, щоб Я міг виконати інші заповіді, які Він дав Мені.

28 А тепер ось ця заповідь, яку Я даю вам: не дозволяйте нікому свідомо куштувати від Моєї плоти і крові недостойно, коли ви будете священнослужити;

29 Бо хто б не їв і не пив від Моєї плоти й крові недостойно, їсть і п'є прокляття для своєї душі; отже, якщо ви знаєте, що людина недостойна їсти і пити від Моєї плоти й крові, ви забороните їй.

30 Проте, ви не знехтуєте її з-поміж вас, але будете служити їй і молитися за неї Батькові в Моє ім'я; і якщо буде так, що вона покається і хреститься в Моє ім'я, тоді ви приймете її і священнослужитимете їй від Моєї плоти і крові.

31 Але якщо вона не покається, її не буде причислено до Мого народу, щоб вона не знищила Мій народ, бо Я знаю Своїх овець, і всіх їх перечислено.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.

- 32 Проте ви не викинете її з ваших синагог або з ваших місць поклоніння, бо таким ви продовжуватимете проповідувати; бо ви не знаєте, може вони повернуться, і покаються, і прийдуть до Мене з щирими намірами в серці, і Я зцілю їх; а ви будете знярядям принесення їм спасіння.
- 33 Отже, виконуйте те, що Я наказав вам, щоб не прийти до засудження; бо горе тому, кого Батько засуджує.
- 34 І Я даю вам ці заповіді, через сперечання, що були між вами. І благословенні ви, якщо не маєте сперечань між собою.
- 35 А тепер Я йду до Батька, тому що доцільно, щоб Я пішов до Батька заради вас.
- 36 І сталося, що коли Ісус закінчив ці висловлювання, Він торкнувся рукою Своєю учнів, яких Він обрав, одного за одним, доки їх усіх не торкнувся, і говорив з ними, коли торкався їх.
- 37 І натовп не чув слів, які Він казав, отже, вони не дають свідчень; але учні свідчать, що Він надав їм владу надавати Святого Духа. І я покажу вам згодом, що це свідчення правдиве.
- 38 І сталося, що коли Ісус торкнувся їх усіх, найшла хмара й затінила натовп, так що вони не бачили Ісуса.
- 39 І в той час, коли їх було затінено, Він залишив їх і зійшов на небеса. А учні бачили і свідчать, що Він знову зійшов на небеса.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.

Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.

And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.

### 3 Нефій 19

- 1 І тоді сталося, що коли Ісус зійшов на небеса, натовп розійшовся, і кожний чоловік узяв свою жінку й своїх дітей і повернувся до свого власного дому.
- 2 І поширилися чутки серед людей негайно, перед тим як стемніло, що натовп людей бачив Ісуса, і що Він священнослужив їм, і що Він також явить Себе перед натовпом наступного дня.
- 3 Так, і дійсно всю ніч поширювалися чутки про Ісуса; і так сильно вони розповсюджувалися серед людей, що було багато таких, авжеж, надзвичайно велика кількість людей докладала надзвичайно великих зусиль усієї тієї ночі, щоб наступного дня бути на тому місці, де Ісус мав явити Себе натовпу.
- 4 І сталося, що зранку, коли натовп зібрався разом, ось, Нефій і його брат, якого він підняв з мертвих, чие ім'я було Тимофій, і також його син, чие ім'я було Йона, і також Матоній, і Матонійга, його брат, і Кумен, і Куменонгій, і Єремія, і Шемнон, і Йона, і Седекія, і Ісая—тож це були імена учнів, яких Ісус обрав,—і сталося, що вони вийшли і стали посеред натовпу.
- 5 І ось, натовп був настільки великий, що вони наказали, щоб ті розділилися на дванадцять груп.
- 6 І дванадцяттеро навчали натовп; і ось, вони зробили так, щоб натовп опустився навколішки на лиці землі і молився Батькові в ім'я Ісуса.
- 7 І учні молилися Батькові також в ім'я Ісуса. І сталося, що вони підвелися і проповідували людям.
- 8 І коли вони проповідували ті самі слова, які Ісус сказав,—не змінюючи жодного слова з того, що Ісус сказав,—ось, вони знову опустилися навколішки і молилися Батькові в ім'я Ісуса.
- 9 І вони молилися про те, чого вони більше всього бажали; а бажали вони, щоб Святого Духа було дано їм.

### 3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

10 А коли вони так помолилися, вони підійшли до краю води, і натовп пішов слідом за ними.

11 І сталося, що Нефій увійшов у воду і був хрищений.

12 І він вийшов з води і почав христити. І він христив усіх тих, кого Ісус обрав.

13 І сталося, коли їх усіх було хрищено і вони вийшли з води, Святий Дух зійшов на них і вони сповнилися Святим Духом і вогнем.

14 І ось, їх було оточено нібито вогнем; і він спускався з небес, люди з натовпу були очевидцями цього і давали свідчення; і ангели спустилися з небес і священнослужили їм.

15 І сталося, що коли ангели священнослужили учням, ось, Ісус підійшов і став посередині і священнослужив їм.

16 І сталося, що Він звернувся до натовпу і наказав їм, щоб вони знову опустилися навколішки на землю, і також Його учні мають опуститися навколішки на землю.

17 І сталося, що коли вони всі опустилися навколішки на землю, Він наказав Своїм учням молитися.

18 І ось, вони почали молитися; і вони молилися Ісусові, називаючи Його своїм Господом і своїм Богом.

19 І сталося, що Ісус вийшов з-поміж них, і відійшов на деяку відстань від них, і вклонився до землі, і Він сказав:

20 Батьку, Я вдячний Тобі, що Ти дав Святого Духа тим, кого Я вибрав; і це через їхню віру в Мене Я вибрав їх з світу.

21 Батьку, Я молюся Тобі, щоб Ти дав Святого Духа всім тим, хто віритиме в їхні слова.

22 Батьку, Ти дав їм Святого Духа, тому що вони вірять у Мене; і Ти бачиш, що вони вірять у Мене, тому що Ти чуєш їх, і вони моляться Мені; і вони моляться Мені, тому що Я з ними.

And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.

Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.

23 А тепер, Батьку, Я молюся Тобі за них і також за всіх тих, хто повірить їхнім словам, так щоб вони могли повірити в Мене, щоб Я міг бути в них, так само як Ти, Батьку, є в Мені, щоб ми могли бути єдиним.

24 І сталося, що коли Ісус таким чином молився Батькові, Він підійшов до Своїх учнів, і ось, вони продовжували безупинно молитися Йому; і вони не повторювали багато слів, бо їм було дано, як вони мають молитися, і вони були сповнені бажанням.

25 І сталося, що Ісус благословив їх, коли вони молилися Йому; і Його обличчя посміхалося до них, і світло Його обличчя осявало їх, і ось, були вони такими білими, як обличчя і також одяг Ісуса; і ось білизна ця перевершувала всяку білизну, так, дійсно не могло бути на землі нічого білішого понад цю білизну.

26 І Ісус сказав їм: Моліться далі; проте вони і не переставали молитися.

27 І Він відвернувся від них знову, і відійшов трохи далі, і вклонився до землі; і Він молився знову Батькові, кажучи:

28 Батьку, Я вдячний Тобі, що Ти очистив тих, кого Я обрав через їхню віру, і Я молюся за них і також за тих, хто повірить їхнім словам, щоб їх було очищено в Мені через віру в їхні слова, саме так, як їх очищено в Мені.

29 Батьку, Я молюся не за світ, а за тих, кого Ти дав мені з світу, через їхню віру, щоб вони могли бути очищеними в Мені, щоб Я міг бути в них, як Ти, Батьку, є в Мені, щоб ми могли бути єдиним, щоб Я міг бути прославленим у них.

30 І коли Ісус промовив ці слова, Він підійшов знову до Своїх учнів; і ось, вони молилися Йому щиро, безупинно; і Він знову посміхнувся їм; і ось були вони білими, так само як Ісус.

31 І сталося, що Він знову відійшов трохи далі і молився Батькові;

And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:

Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.

Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.

And it came to pass that he went again a little way off and prayed unto the Father;

32 І язик не може вимовити слова, якими Він молився, і також не можуть бути записані людиною ті слова, якими Він молився.

33 І натовп почув і свідчив; і їхні серця були відкриті, і вони розуміли серцями своїми слова, якими Він молився.

34 Проте такими великими і дивовижними були слова, якими Він молився, що їх не можна записати, і також їх не може вимовити людина.

35 І сталося, що коли Ісус закінчив молитися, Він знову підійшов до учнів і сказав їм: Такої великої віри Я ніколи не бачив серед усіх Юдеїв; ось чому Я не міг показати їм таких великих чудес, через їхню зневіру.

36 Істинно кажу Я вам, немає жодного з них, хто б бачив стільки великого, скільки ви бачили; і не чули вони стільки великого, скільки ви чули.

And tongue cannot speak the words which he prayed, neither can be written by man the words which he prayed.

And the multitude did hear and do bear record; and their hearts were open and they did understand in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the words which he prayed that they cannot be written, neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying he came again to the disciples, and said unto them: So great faith have I never seen among all the Jews; wherefore I could not show unto them so great miracles, because of their unbelief.

Verily I say unto you, there are none of them that have seen so great things as ye have seen; neither have they heard so great things as ye have heard.



### 3 Нефій 20

- 1 І сталося, що Він наказав людям з натовпу, щоб вони перестали молитися, а також і Його учні. І Він наказав їм, щоб вони не припиняли молитися у своїх серцях.
- 2 І Він наказав їм, щоб вони підвелися і стали на ноги. І вони підвелися і стали на ноги.
- 3 І сталося, що Він розломив хліб знову, і благословив його, і дав від нього учням з'їсти.
- 4 А коли вони з'їли, Він наказав їм, щоб вони розломали хліб і роздали його людям з натовпу.
- 5 А коли вони вже роздали людям з натовпу, Він також дав їм вина випити і наказав їм, щоб вони дали людям з натовпу.
- 6 Тож не було ні хліба, ані вина, принесеного ані учнями, ані людьми з натовпу;
- 7 Але Він дійсно дав їм їсти хліб і також випити вино.
- 8 І Він сказав їм: Той, хто їсть цей хліб, їсть від Мого тіла для своєї душі; а той, хто п'є це вино, п'є від Моєї крові для своєї душі; і його душа ніколи не буде ні голодувати, ані відчувати спрагу, але буде наповнена.
- 9 Тож, коли люди з натовпу всі з'їли і випили, ось, вони сповнилися Духом; і вони заволали в один голос, і склали хвалу Ісусові, Якого вони і бачили, і чули.
- 10 І сталося, що коли вони всі склали хвалу Ісусові, Він сказав їм: Ось тепер Я закінчую заповідь, яку Батько заповідав Мені щодо цього народу, який є залишком дому Ізраїля.
- 11 Ви пам'ятайте, що Я звертався до вас і казав, що коли слова Ісаї сповняться—ось вони написані, ви маєте їх перед собою, отже, вивчайте їх—
- 12 Істинно, істинно кажу Я вам, що коли їх буде здійснено, тоді буде виповнено завіт, який Батько склав з Його народом, о доме Ізраїля.

### 3 Nephi 20

- And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.
- And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.
- And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.
- And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.
- And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.
- Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;
- But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.
- And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.
- Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.
- And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.
- Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—
- And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

13 І тоді залишки, які буде розсіяно навкруги по лицю землі, буде зібрано зі сходу, і з заходу, і з півдня, і з півночі; і їх буде приведено до пізнання Господа Бога їхнього, Який викупив їх.

14 І Батько наказав Мені, щоб Я дав вам цю землю у ваше успадкування.

15 І Я кажу вам, якщо Іновірці не покаються після благословення, яке вони отримують, після того як вони розсіяли Мій народ,—

16 Тоді ви, хто є залишком дому Якова, підете до них; і ви будете всередині них, яких буде багато; і ви будете серед них, як лев серед звірів лісу і як молодий лев серед отари овець, який, якщо він пройде крізь неї, то розтопче і розірве на шматки, і ніхто не спасеться.

17 Твою руку буде піднесено над супротивниками твоїми, і всіх твоїх ворогів буде відсічено.

18 І Я зберу Мій народ разом, як чоловік збирає свої снопи в клуню.

19 Бо Я зроблю Мій народ, з яким Батько склав завіт, так, Я зроблю залізним твій ріг, і Я зроблю латунними твої копита. І ти розпорошиш численні народи; і Я посвячу їхню здобич для Господа і їхне майно для Господа всієї землі. І ось Я Той, Хто зробить це.

20 І станеться, каже Батько, що меч Мого правосуддя висітиме над ними в той день; і якщо вони не покаються, він упаде на них, каже Батько, так, дійсно, на всі народи Іновірців.

21 І станеться, що Я встановлю Мій народ, о доме Ізраїля.

22 І ось, цей народ Я встановлю на цій землі, до здійснення завіту, який Я склав з твоїм батьком Яковом; і буде це Новий Єрусалим. І сили небес будуть серед цих людей; так, саме Я буду серед вас.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

23 Ось, Я Той, про Кого Мойсей розповідав, кажучи: Пророка поставить Господь Бог ваш для вас з ваших братів, як мене; Його ви слухайтеся в усьому, що б Він не сказав вам. І станеться, що кожну душу, яка не слухатиме Того Пророка, буде відсічено від народу.

24 Істинно кажу Я вам, так, і всі пророки від Самуїла і ті, які йшли слідом, усі, хто говорив, свідчили про Мене.

25 І ось, ви є діти пророків; і ви з дому Ізраїля; і ви з того завіту, який Батько склав з вашими батьками, кажучи Авраамові: І в твоєму сімені всі коліна землі будуть благословенні.

26 Батько поставив Мене для вас спочатку і послав Мене благословити вас, відвертаючи кожного з вас від ваших беззаконь; і це через те, що ви— діти завіту—

27 І після того як вас було так благословлено, тоді виконає Батько завіт, який Він склав з Авраамом, кажучи: У твоєму сімені будуть усі коліна землі благословенні—до пролиття Святого Духа через Мене на Іновірців, і це благословення на Іновірців зробить їх могутніми над усе, до розсіяння Мого народу, о доме Ізраїля.

28 І будуть вони бичем для народу цієї землі. Проте коли вони отримають повноту Моєї євангелії, тоді, якщо вони закам'яніють серцями своїми проти Мене, Я поверну їхні беззаконня на їхні власні голови, каже Батько.

29 І Я згадаю завіт, який Я склав з Моїм народом; і Я склав з ними завіт, що Я зберу їх разом у Свій належний час, щоб Я міг дати їм знову землю їхніх батьків для їхнього успадкування, яка і є землею Єрусалима, яка є для них обіцяною землею назавжди, каже Батько.

30 І станеться, що час настане, коли повноту Моєї євангелії буде проповідовано їм;

31 І вони повірять у Мене, що Я є Ісус Христос, Син Бога, і будуть молитися Батькові в Моє ім'я.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that every soul who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.

And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

32 Тоді їхні охоронці піднімуть свій голос, і в єдиний голос вони заспівають; бо вони побачать на свої власні очі.

33 Тоді Батько збере їх разом знову і дасть їм Єрусалим як землю їхнього успадкування.

34 Тоді вони грядуть з радістю—Співайте разом, ви, спустошені місця Єрусалима; бо Батько утішив Свій народ, Він викупив Єрусалим.

35 Батько обнажив Свою святу руку на очах усіх народів; і всі кінці землі побачать спасіння Батька; і Батько і Я є єдине.

36 І потім станеться те, що написано: Прокинься, прокинься знову і зодягнись у силу свою, о Сіоне; зодягни свої прекрасні шати, о Єрусалиме, святе місто, бо з цього часу не прийдуть більше до тебе необрізані і нечисті.

37 Обтруси з себе прах; підведися, сідай, о Єрусалиме; звільни себе від пут, що на шії твоїй, о полонена дочко Сіону.

38 Бо так каже Господь: Ви продали себе задарма, і вас буде викуплено без грошей.

39 Істинно, істинно кажу Я вам, що Мій народ знатиме Моє ім'я; в той день вони знатимуть, що Я Той, Хто говорить.

40 І тоді вони скажуть: Які прекрасні на горах ноги того, хто приносить добру новину їм, хто проголошує мир; хто приносить добру новину тим, хто від добра, хто проголошує спасіння; хто каже Сіонові: Твій Бог царює!

41 І тоді крик пролунає: Вирушайте ви, вирушайте ви, виходьте звідти, не торкайтеся того, що нечисте; виходьте з середини його; будьте чистими, ви, хто носить посудини Господа.

42 Бо ви не будете виходити ні з поспішністю, ані втечею; бо Господь піде перед вами, а Бог Ізраїля буде за вами.

43 Ось, Мій Слуга діятиме розважливо; Він буде піднесений, вихвалений і дуже високий.

44 Як багато хто був здивований Тобою—Його лик був такий спотворений, більше ніж у будь-кого з людей, а Його тіло—більше ніж у синів людських—

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.

As many were astonished at thee—his visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men—

45 Так Він окропить багато народів; царі закриють уста свої перед Ним, бо те, що не було сказано їм, вони побачать; і те, чого вони не чули, зрозуміють.

46 Істинно, істинно кажу Я вам, усе це справді станеться, саме так, як Батько заповідав Мені. Тоді цей завіт, який Батько склав з народом Своїм, виповниться; і тоді Єрусалим буде знову заселено Моїм народом, і це буде земля їхнього успадкування.

So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him, for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall surely come, even as the Father hath commanded me. Then shall this covenant which the Father hath covenanted with his people be fulfilled; and then shall Jerusalem be inhabited again with my people, and it shall be the land of their inheritance.

### 3 Нефій 21

- 1 Істинно кажу Я вам, Я даю вам ознаку, щоб ви могли знати той час, коли це повинно буде здійснитися—що Я зберу з їхнього довгого розсіяння Мій народ, о доме Ізраїля, і встановлю знову серед них Мій Сіон;
- 2 І знайте, ось що Я дам вам за ознаку—бо істинно кажу Я вам, що коли те, що Я проголошую вам, і те, що Я проголошу вам потім Сам і силою Святого Духа, Який буде дано вам Батьком, стане відомо Іновірцям, щоб вони могли знати про цей народ, який є залишком дому Якова, і про цей Мій народ, який буде розсіяно ними;
- 3 Істинно, істинно кажу Я вам, коли це буде відомим їм від Батька і прийде від Батька через вас до них;
- 4 Бо є мудрість у Батька, що вони мають бути відновлені на цій землі і встановлені як свободний народ силою Батька, щоб це могло перейти від них до залишку вашого сімені, щоб могло бути виконано завіт Батька, який Він склав зі Своїм народом, о доме Ізраїля;
- 5 Отже, коли ці справи і справи, які буде звершено серед вас згодом, придуть від Іновірців до вашого сімені, яке виродиться у зневірі через беззаконня;
- 6 Бо так потрібно Батькові, щоб це прийшло від Іновірців, щоб Він міг показати Свою силу Іновірцям, для того, щоб Іновірці, якщо вони не закам'яніють серцями своїми, щоб вони могли покаятися і прийти до Мене, і бути хрищеними в Мое ім'я, і знати істинні положення Мого вчення, щоб їх можна було причислити до Мого народу, о доме Ізраїля;
- 7 І коли станеться, що твоє сім'я почне пізнавати це—це і буде ознакою для них, так щоб вони могли знати, що робота Батька вже почалася у виконанні завіту, який Він склав з людьми, які з дому Ізраїля.

### 3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

And when these things come to pass that thy seed shall begin to know these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the people who are of the house of Israel.

8 І коли той день настане, станеться, що царі зімкнуть уста свої; бо те, чого не було сказано їм, побачать вони; і про те, чого не чули, будуть вони роздумувати.

9 Бо в той день заради Мене Батько роботу звершить, яка буде великою і дивовижною роботою серед них; і будуть серед них ті, які не повірять цьому, хоч чоловік проголосить їм це.

10 Але ось, життя Мого слуги буде в Моїх руках; тому вони не зашкодять йому, хоч його і буде спотворено через них. Все ж таки Я зцілю його, бо Я покажу їм, що Моя мудрість більша за підступність диявола.

11 Отже, станеться, що всі ті, хто не повірить словам Моїм, Того, Хто є Ісусом Христом, які Батько наказав Йому принести до Іновірців, і дасть Йому силу, щоб Він приніс їх до Іновірців (це буде зроблено саме так, як сказав Мойсей), тих буде відсічено від Мого народу, який є завітним.

12 І Мій народ, який є залишком Якова, буде серед Іновірців, так, всередині них, як лев серед звірів лісу, як молодий лев серед отари овець, який, якщо він пройде крізь неї, то розтопче і розірве на шматки, і ніхто не спасеться.

13 Їхню руку буде піднесено над супротивниками їхніми, і всіх їхніх ворогів буде відсічено.

14 Так, горе Іновірцям, якщо вони не покаються; бо станеться в той день, каже Батько, що Я відсічу твоїх коней від тебе, і Я знищу твої колісниці;

15 І Я відсічу міста від твоєї землі і зруйную всі твої фортеці;

16 І Я відсічу чаклунство з твоєї землі, і більше не будете мати ворожбитів;

17 Твої вирізьблені зображення Я теж відсічу, і твої стоячі зображення з-поміж тебе, і ти більше не будеш поклонятися витворам рук твоїх;

18 І Я повитинаю твої гаї з-поміж тебе; також і міста твої знищу.

And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.

19 І станеться, що з усією брехнею, і обманами, і за-  
здощами, і чварами, і орудуванням священників, і  
розпустою буде покінчено.

20 Бо станеться, каже Батько, що в той день усіх, хто  
не покається і не прийде до Мого Улюбленого  
Сина, тих Я відсічу від Мого народу, о доме Ізраїля;

21 І Я звершу помсту і несамовитість над ними, так  
само як над язичниками, такі, про які вони навіть  
не чули.

22 Але якщо вони покаються і прислухаються до  
Моїх слів, і не закам'яніють серцями своїми, Я вста-  
новлю Свою церкву серед них, і вони увійдуть у за-  
віт, і їх буде причислено до цих залишків Якова, ко-  
му Я дав цю землю для їхнього успадкування;

23 І вони допомагатимуть Моєму народові, зали-  
шкам Якова, і також усім з дому Ізраїля, хто при-  
йде, щоб вони могли побудувати місто, яке буде на-  
звано Новим Єрусалимом.

24 І тоді вони допоможуть Моєму народові, щоб їх  
було зібрано, тих, кого розсіяно по всьому лицю  
землі, в Новий Єрусалим.

25 І тоді сила небес зійде на них; і Я теж буду всере-  
дині.

26 І тоді робота Батька розпочнеться в той день, са-  
ме тоді, коли цю євангелію буде проповідовано се-  
ред залишків цього народу. Істинно кажу Я вам, у  
той день робота Батька розпочнеться серед усіх  
розсіяних з Мого народу, так, саме колін, які було  
загублено, яких Батько вивів з Єрусалима.

27 Так, робота розпочнеться серед усіх розсіяних з  
Мого народу, і Батько готує путь, якою вони мо-  
жуть прийти до Мене, щоб вони могли звертатися  
до Батька в Моє ім'я.

28 Так, і тоді робота розпочнеться, і Батько серед  
усіх народів готує путь, якою Його народ може бути  
зібрано додому на землю свого успадкування.

29 І вони вийдуть з усіх народів; і вони не підуть з  
поспішністю, ані втечу, бо Я піду перед ними, ка-  
же Батько, і Я буду поза ними.

And it shall come to pass that all lyings, and deceiv-  
ings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and  
whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at that  
day whosoever will not repent and come unto my  
Beloved Son, them will I cut off from among my people,  
O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them,  
even as upon the heathen, such as they have not heard.

But if they will repent and hearken unto my words,  
and harden not their hearts, I will establish my church  
among them, and they shall come in unto the covenant  
and be numbered among this the remnant of Jacob,  
unto whom I have given this land for their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of  
Jacob, and also as many of the house of Israel as shall  
come, that they may build a city, which shall be called  
the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may be  
gathered in, who are scattered upon all the face of the  
land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down  
among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence at  
that day, even when this gospel shall be preached among  
the remnant of this people. Verily I say unto you, at that  
day shall the work of the Father commence among all  
the dispersed of my people, yea, even the tribes which  
have been lost, which the Father hath led away out of  
Jerusalem.

Yea, the work shall commence among all the dis-  
persed of my people, with the Father to prepare the way  
whereby they may come unto me, that they may call on  
the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the  
Father among all nations in preparing the way whereby  
his people may be gathered home to the land of their in-  
heritance.

And they shall go out from all nations; and they shall  
not go out in haste, nor go by flight, for I will go before  
them, saith the Father, and I will be their rearward.



### 3 Нефій 22

- 1 І тоді те, що написано, станеться: Співай, неплідна, та, що не родила; зайдися співом і волай гучно, та, що мук породільних не мала; бо більше дітей у бездітної, ніж у заміжньої жінки, каже Господь.
- 2 Збільши місце намету твого, і дай їм простягнути далі завіси твоїх помешкань; не шкодуй, подовжуй твої мотузки і зміцнюй свої коли;
- 3 Бо ти розширишся праворуч і ліворуч, і твоє сім'я успадкує Іновірців і заселить спустошені міста.
- 4 Не бійся, бо тебе не буде посоромлено; не буде тебе і принижено, бо ти не зазнаєш сорому; бо ти забудеш сором своєї юності, і не пам'ятатимеш ганьби своєї юності, і не пам'ятатимеш більше ганьби свого вдівства.
- 5 Бо твій Творець, твій чоловік, Господь Саваот Його ім'я; і твій Викупитель, Святий Ізраїля — Богом усієї землі Його буде названо.
- 6 Бо Господь покликав тебе, як жінку покинуту і засмучену духом і дружину юності, коли тебе було відкинуто, каже твій Бог.
- 7 На коротку мить залишив Я тебе, але з великими милостями тебе Я зберу.
- 8 У невеликому гніві Я сховав Своє обличчя від тебе на одну мить, але з вічною добротою буду Я мати милість до тебе, каже Господь, Викупитель твій.
- 9 Бо це як води Ноя для Мене, бо як Я поклявся, що води Ноя більш не розліються по землі, так Я поклявся, що не буду гніватися на тебе.
- 10 Бо гори зрушаться, і пагорби зсунуться, але Моя доброта не зрушиться від тебе, і завіт миру також не зсунеться, каже Господь, Який має милість до тебе.
- 11 О ти, стражденна, гнана бурєю, і невтішна! Ось, Я покладу каміння твоє яскравих кольорів і закладу основи твої з сапфірів.
- 12 І Я зроблю твої вікна з агатів, і твої ворота з карбункулів, і всі твої межі з приємного каміння.

### 3 Nephi 22

And then shall that which is written come to pass: Sing, O barren, thou that didst not bear; break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail with child; for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord.

Enlarge the place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thy habitations; spare not, lengthen thy cords and strengthen thy stakes;

For thou shalt break forth on the right hand and on the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make the desolate cities to be inhabited.

Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame; for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more.

For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the God of the whole earth shall he be called.

For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God.

For a small moment have I forsaken thee, but with great mercies will I gather thee.

In a little wrath I hid my face from thee for a moment, but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy Redeemer.

For this, the waters of Noah unto me, for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth, so have I sworn that I would not be wroth with thee.

For the mountains shall depart and the hills be removed, but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord that hath mercy on thee.

O thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted! Behold, I will lay thy stones with fair colors, and lay thy foundations with sapphires.

And I will make thy windows of agates, and thy gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

13 І всіх твоїх дітей буде навчено Господом; і великим буде мир серед твоїх дітей.

14 У праведності буде тебе встановлено; ти будеш далеко від гноблення, бо ти не будеш боятися, і від жаху, бо він не наблизиться до тебе.

15 Ось, вони певно збиратимуться разом проти тебе, не від Мене; всі, хто збиратимуться разом проти тебе, впадуть заради тебе.

16 Ось, Я створив коваля, який роздуває вугілля у вогнищі і який виробляє знаряддя для своєї праці; і Я створив вигубника, щоб руйнувати.

17 Жодна зброя, що точиться проти тебе, не буде мати успіху; і кожний язик, що скривдить тебе в суді, ти засудиш. Такою є спадщина служителів Господа, і їхня праведність від Мене, каже Господь.

And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou shalt be far from oppression for thou shalt not fear, and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against thee, not by me; whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.

No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall revile against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.

### 3 Нефій 23

- 1 І тепер ось, Я кажу вам, що вам слід вивчати це. Так, заповідь Я даю вам, щоб ви старанно вивчали це; бо великими є слова Ісаї.
- 2 Бо дійсно, він говорив, торкаючись усього щодо Мого народу, який від дому Ізраїля; отже, має бути необхідність у тому, що він повинен говорити також до Іновірців.
- 3 І все, що він казав, було і буде, саме згідно зі словами, які він говорив.
- 4 А тому, зверніть увагу на Мої слова; запишіть те, що Я сказав вам; і згідно з часом і волею Батька вони перейдуть до Іновірців.
- 5 І той, хто прислухається до Моїх слів, і покається, і христиться, той буде спасений. Вивчайте пророків, бо багато хто з них свідчить про це.
- 6 І тоді сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він знову звернувся до них, після того як Він роз'яснив їм усі писання, які вони отримали, Він сказав їм: Слухайте, інші писання Я б хотів, щоб ви написали, такі що ви не написали ще.
- 7 І сталося, що Він сказав Нефієві: Принеси літопис, який ви вели.
- 8 І коли Нефій приніс літописи і поклав їх перед Ним, Він кинув оком на них і сказав:
- 9 Істинно кажу Я вам, Я наказав Моєму служителю Самуїлу Ламанійцеві, щоб він свідчив цьому народові, що в день, коли Батько прославить Своє ім'я в Мені, буде багато святих, які встануть з мертвих, і являться багатьом, і священнослужитимуть їм. І Він сказав їм: Хіба не так було?
- 10 І Його учні відповіли Йому і сказали: Так, Господи, Самуїл пророкував згідно з Твоїми словами, і їх було всі здійснено.
- 11 А Ісус сказав їм: Як же так, що ви не записали цього, того, що багато святих встало з мертвих, і явилось багатьом, і проповідувало їм?

### 3 Nephi 23

- And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.
- For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.
- And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.
- Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.
- And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.
- And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.
- And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.
- And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:
- Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?
- And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.
- And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

12 І сталося, що Нефій згадав, що це не було записано.

13 І сталося, що Ісус наказав, що це слід записати; отже, це було записано згідно з тим, як Він наказав.

14 І тоді сталося, що коли Ісус роз'яснив їм разом усі писання, які вони написали, Він наказав їм, що їм слід навчати тому, що Він роз'яснив їм.

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

### 3 Нефій 24

- 1 І сталося, що Він наказав їм, що вони мають записати слова, які Батько дав Малахії, щоб той переказав їм. І сталося, що після того як їх було записано, Він роз'яснив їх. І ось ті слова, які Він переказав їм, кажучи: Так Батько сказав Малахії: Знай, Я надішлю Свого посланця, і Він підготує шлях переді Мною, і Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму, саме посланець завіту, яким ви втішаєтеся; знайте, Він прийде, каже Господь Саваот.
- 2 Але хто переживе день Його пришестя, і хто вистойть, коли Він явиться? Бо Він, як вогонь плавильника і як мило валяльника.
- 3 І Він сидітиме, як плавильник і очишувач срібла; і Він очистить синів Левія і прочистить, як золото і срібло, щоб вони могли принести Господеві жертву в праведності.
- 4 Тоді буде жертвоприношення Юдеї і Єрусалима приемне Господеві, як у дні давнини і як у минулі роки.
- 5 І Я прийду близько до вас, щоб судити; і Я буду скорим свідком проти чаклунів, і проти перелюбників, і проти тих, хто лжеприсягу дає, і проти тих, хто пригноблює наймитів у платні, вдову і безбатченка, і хто виганяє геть незнайомця, і не боїться мене, каже Господь Саваот.
- 6 Бо Я є Господь, Я не змінююсь; отже, вас, синів Якова, не буде винищено.
- 7 Аж з днів ваших батьків ви відійшли від Моїх обрядів і не дотримуетесь їх. Поверніться до Мене, і Я повернуся до вас, каже Господь Саваот. Але ви кажете: У чому маємо ми повернутися?
- 8 Чи буде людина грабувати Бога? А ви пограбували Мене. Але ви кажете: У чому ми пограбували Тебе? У десятинах і пожертвуваннях.
- 9 Ви прокляті прокляттям, бо ви пограбували Мене, саме весь цей народ.

### 3 Nephi 24

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi —Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

10 Принесіть ви всі десятину в комору, щоб могла бути їжа в Моєму домі; і випробуйте цим Мене тепер, каже Господь Саваот, чи Я не відчиню вам вікна небес і не проллю благословення, що не буде достатньо місця прийняти його.

11 І Я докорятиму пожирателеві заради вас, і він не буде знищувати плоди вашої землі; а також і ваша виноградна лоза не скидатиме свої плоди передчасно на полях, каже Господь Саваот.

12 І всі народи назвуть вас благословеними, бо ви будете чудовою землею, каже Господь Саваот.

13 Ваші слова були дуже зухвалими проти Мене, каже Господь Саваот. І все-таки ви кажете: Що ми казали проти Тебе?

14 Ви казали: Марно служити Богові, і яка вигода, що ми дотримувалися Його обрядів і що ми йшли в жалобі перед Господом Саваотом?

15 Аж ось, ми називаємо гордовитих щасливими; так, ті, хто чинить злочестивість, влаштовані; так, ті, хто спокушає Бога, навіть визволені.

16 Тоді ті, які боялися Господа, розмовляли часто одне з одним, а Господь прислухався і чув; і пам'ятну книгу було написано перед Ним для тих, хто боявся Господа і хто ім'я Його поважав.

17 І вони будуть Моїми, каже Господь Саваот, у той день, коли Я вироблятиму Свої самоцвіти; і Я помилую їх, як чоловік милує свого власного сина, який служить йому.

18 Тоді ви повернетесь і розпізнаєте, де праведні, а де злочестиві, де той, хто служить Богові, і де той, хто не служить.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightsome land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

### 3 Нефій 25

- 1 Бо знайте, день настає, що палатиме, як піч; і всі гордовиті, авжеж, і всі, хто чинить злочестя, стануть стернею; і день, що настає, спалить їх, каже Господь Саваот, так що Він не залишить їм ні коріння, ані віти.
- 2 Але для того, хто боїться Мого імені, встане Син Праведності зі зціленням на Своїх крилах; і ви підете і ростимете, як телята в стійлі.
- 3 І ви розтопчете злочестивих; бо вони будуть попелом під подошвами ваших ніг у той день, коли Я зроблю це, каже Господь Саваот.
- 4 Пам'ятайте ви закон Мойсея, Мого слуги, який Я дав йому як заповідь на Хориві для всього Ізраїля, зі статутами і присудами.
- 5 Ось, Я надішлю тобі Іллю-пророка перед пришестьям великого і жахливого дня Господа;
- 6 І він поверне серця батьків до дітей, а серця дітей—до їхніх батьків, щоб Я не прийшов і не вразив землю прокляттям.

### 3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

### 3 Нефій 26

- 1 І тоді сталося, що коли Ісус промовив це, Він роз'яснив це всьому натовпу; і Він-таки роз'яснив їм усе це, і велике, і мале.
- 2 І Він каже: Ці писання, яких у вас немає, Батько наказав Мені, щоб Я дав вам; бо була мудрість у Нього, що їх треба дати майбутнім поколінням.
- 3 І Він роз'яснив усе це, аж від початку і до тих пір, коли Він прийде у Своїй славі,—так, дійсно все, що має статися на лиці землі, аж доки елементи не розплавляться від сильної спеки і землю не буде згорнуто, як сувій, і небеса й земля минуться;
- 4 І аж до того великого й останнього дня, коли всі люди, і всі коліна, і всі народи, і язика стануть перед Богом, щоб їх було суджено за їхні діяння, чи то вони добрі або чи то вони злі—
- 5 Якщо будуть вони добрими—на воскресіння до вічного життя; і якщо будуть вони злими—на воскресіння до прокляття; будучи на одній паралелі, одне по один бік і друге по другий бік, згідно з милістю, і справедливістю, і святістю, що є в Христі, Який був ще до того, як світ почався.
- 6 І ось, не можна записати в цій книзі навіть сотої частини того, чого Ісус дійсно навчав народ;
- 7 Але ось, пластини Нефія вміщують більшу частину того, чого Він навчав людей.
- 8 І це я записав, що є меншою частиною того, чого Він учив людей; і я записав це з таким наміром, щоб це могло бути знову принесено цьому народові від Іновірців, згідно зі словами, які Ісус говорив.
- 9 І коли вони отримають це, те, що їм доцільно мати спочатку, щоб випробувати свою віру, і якщо буде так, що вони повірять цьому, тоді більше буде явлено їм.
- 10 А якщо буде так, що вони не повірять цьому, тоді більше буде забрано від них на їхнє засудження.

### 3 Nephi 26

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory—yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.



11 Ось, я вже збирався записати все, що було вигравіювано на пластинах Нефія, але Господь заборонив це, кажучи: Я випробую віру Мого народу.

12 Тому я, Мормон, пишу те, що було наказано мені Господом. І тепер я, Мормон, закінчую свої висловлювання, і переходжу до написання того, що було мені наказано.

13 Отже, я хотів би, щоб ви знали, що Господь дійсно навчав людей протягом трьох днів; і після цього Він являв Себе їм часто, і розламував хліб часто, і благословляв його, і давав його їм.

14 І сталося, що Він навчав дітей з натовпу, про яких вже говорилося, і священнослужив їм, і Він розв'язав їм язиками, і вони говорили своїм батькам великі й дивовижні речі, навіть величніші, ніж Він відкрив людям; і Він розв'язав їхні язиками, щоб вони могли вимовляти.

15 І сталося, що після того як Він зійшов на небеса—після того як удруге Він показав їм Себе і пішов до Батька, після того, що Він зцілив усіх їхніх хворих і їхніх калік, і відкрив очі їхнім сліпим, і відкрив вуха їхніх глухих, і після того, що Він звершив усілякі зцілення серед них, і підняв чоловіка з мертвих, і показав їм Свою силу, і зійшов до Батька—

16 Ось, сталося наступного дня, що натовп зібрався разом, і вони і бачили, і чули цих дітей; так, навіть немовлята відкрили свої вуста і вимовили дивовижні слова; і те, що вони вимовили, було заборонено жодній людині записувати.

17 І сталося, що учні, яких Ісус обрав, почали з тих пір і надалі христити і навчати всіх тих, хто приходив до них; і всіх, кого було хрищено в ім'я Ісуса Христа, було сповнено Святим Духом.

18 І багато з них бачило і чуло невимовне, яке записувати не дозволено.

19 І вони навчали і служили один одному; і вони мали все спільне між собою, всі люди вели справи справедливо один з одним.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.

20 І сталося, що вони робили все саме так, як Ісус наказав їм.

And it came to pass that they did do all things even as Jesus had commanded them.

21 І ті, кого було хрищено в ім'я Ісуса Христа, називалися церквою Христа.

And they who were baptized in the name of Jesus were called the church of Christ.

### 3 Нефій 27

- 1 І сталося, що поки учні Ісуса мандрували і проповідували те, що вони і чули і бачили, і христили в ім'я Ісуса, сталося, що учні зібралися разом і з'єдналися в могутній молитві й пості.
- 2 І Ісус знову явився їм, бо вони молилися Батькові в Його ім'я; і Ісус прийшов, і став поміж них, і сказав їм: Що б ви хотіли, аби Я дав вам?
- 3 І вони сказали Йому: Господи, ми б хотіли, аби Ти сказав нам ім'я, яким ми будемо називати цю церкву; бо є сперечання серед людей стосовно цього питання.
- 4 І Господь сказав їм: Істинно, істинно кажу Я вам, чому це люди мають ремствувати і сперечатися про це?
- 5 Хіба вони не читали писання, в яких сказано, що ви маєте взяти на себе ім'я Христа, яке є Моїм іменем? Бо цим іменем вас називатимуть в останній день;
- 6 І той, хто візьме на себе Моє ім'я і витерпить до кінця, той буде спасений в останній день.
- 7 Отже, що б ви не робили, робіть це в Моє ім'я; отже, ви назвете церкву Моїм іменем; і ви проситимете Батька в Моє ім'я, аби Він благословив церкву заради Мене.
- 8 І як може вона бути Моєю церквою, якщо не буде називатися Моїм іменем? Бо якщо церква називається Мойсеєвим іменем, тоді це Мойсеєва церква; або якщо вона називається іменем людини, тоді це церква людини; але якщо вона називатиметься Моїм іменем, тоді це Моя церква, якщо буде так, що вони збудовані на Моїй євангелії.
- 9 Істинно кажу я вам, що ви збудовані на Моїй євангелії; отже, ви будете просити все те, що будете просити, в Моє ім'я; отже, якщо ви проситимете Батька за церкву, якщо це буде в Моє ім'я, Батько почує вас;

### 3 Nephi 27

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;

10 І якщо це так, що церкву збудовано на Моїй євангелії, тоді Батько явить Свої власні діяння в ній.

11 Але якщо її не збудовано на Моїй євангелії, а збудовано на діяннях людей або на діяннях диявола, істинно кажу Я вам, вони мають радість на час, а поступово приходить кінець, і їх зрубано і кинуто у вогонь, звідкіля немає повернення.

12 Бо їхні діяння йдуть за ними слідом, бо саме через свої діяння вони зрубані; отже, пам'ятайте те, що Я сказав вам.

13 Ось, Я дав вам Свою євангелію, і такою є євангелія, яку Я дав вам,— що Я прийшов у світ виконати волю Мого Батька, тому що Мій Батько послав Мене.

14 І Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті; і після того як Мене було піднято на хресті, щоб Я міг привести всіх людей до Себе, щоб так як Мене було піднято людьми, так і людей буде піднято Батьком, щоб вони стали переді Мною, щоб бути судженими за свої діяння, чи то вони добрі або чи то вони злі—

15 І з цієї причини Мене було піднято; отже, згідно з силою Батька Я приведу всіх людей до Себе, щоб їх було суджено згідно з їхніми діяннями.

16 І станеться, що кожний, хто покається і буде хрищений в Моє ім'я, буде сповнений; і якщо він витерпить до кінця, ось того Я вважатиму невинним перед Моїм Батьком того дня, коли Я стану судити світ.

17 А того, хто не витерпить до кінця, того буде також зрубано і кинуто у вогонь, звідки вони не зможуть більше повернутися завдяки справедливості Батька.

18 І таке слово Він дав дітям людським. І з цієї причини Він виконує всі слова, які Він дає, і Він не обманює, але виконує всі Свої слова.

And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.

19 І ніщо нечисте не може увійти в Його царство; отже, ніхто не входить до Його покою, крім тих, хто омив свій одяг в Моїй крові через свою віру, і покаяння в усіх своїх гріхах, і свою вірність до кінця.

20 Тож ось ця заповідь: покайтеся, всі ви, кінці землі, і прийдіть до Мене і христіться в Моє ім'я, щоб вас можна було освятити прийняттям Святого Духа, щоб ви могли стояти незаплямованими переді Мною в останній день.

21 Істинно, істинно кажу Я вам, це є Моя євангелія; і ви знаєте те, що ви повинні робити в Моїй церкві; бо ті діяння, які ви бачили, коли Я робив, є тими, які ви теж будете робити; бо те, що ви бачили, як Я робив, саме те будете ви робити;

22 Отже, якщо ви робитимете це, благословенні ви, бо вас буде піднесено в останній день.

23 Запишіть те, що ви побачили і почули, окрім того, що заборонено.

24 Запишіть діяння цього народу, які ще будуть, саме так, як було записано про те, що було.

25 Бо знайте, за книгами, які було написано і які будуть написано, судитимуть цей народ, бо завдяки їм будуть їхні діяння відомі людям.

26 І знайте, все записано Батьком; отже, за книгами, які буде написано, буде світ суджено.

27 І знайте ви, що ви будете суддями цього народу, згідно з судженням, яке Я дам вам, яке буде справедливе. Отже, якими людьми повинні ви бути? Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є.

28 А тепер Я іду до Батька. І істинно кажу Я вам, все, що ви попросите Батька в Моє ім'я, буде дано вам.

29 Отже, просіть, і ви отримаєте; стукайте, і вам буде відчинено; бо той, хто просить, отримує; а тому, хто стукає, буде відчинено.

30 І ось, знайте, великою є Моя радість, аж до повноти її, через вас і також це покоління; так, і навіть Батько радіє, а також усі святі ангели, через вас і це покоління; бо нікого з них не загублено.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

And now, behold, my joy is great, even unto fulness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

31 Ось я б хотів, щоб ви зрозуміли; бо Я маю на увазі тих, хто зараз живий з цього покоління; і ніхто з них не загублений; і в них Я матиму повноту радості.

32 Але знайте, Мене засмучує четверте покоління від цього покоління, бо їх буде забрано в полон саме тим, ким був і син загибелі; бо вони продадуть Мене за срібло і за золото, і за те, що міллю псується, і що можуть украсти злодії, коли вриваються. І в той день Я покараю їх, саме повертаючи їхні діяння на їхні власні голови.

33 І сталося, що коли Ісус закінчив ці висловлювання, Він сказав Своїм учням: Увійдіть ви тісними воротами; бо тісні ворота, і вузький шлях, що веде до життя, і мало хто знаходить його; але широкими є ворота, і просторим шлях, що веде до смерті, і багато буде тих, хто йтиме ним, доки не настане ніч, коли жодна людина не зможе діяти.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

### 3 Нефій 28

- 1 І сталося, коли Ісус промовив ці слова, Він звернувся до учнів Своїх, до кожного по черзі, кажучи їм: Чого ви бажаєте від Мене, після того, як Я піду до Батька?
- 2 І всі вони говорили, за винятком трьох, кажучи: Ми хочемо, щоб, після того як ми проживемо людський вік, наше священнослужіння, до якого Ти покликав нас, могло підійти до кінця, щоб ми могли якнайшвидше прийти до Тебе в Твоє царство.
- 3 І Він сказав їм: Благословенні ви, тому що ви бажаєте цього від Мене; отже, після того як вам виповниться по сімдесят два роки, ви прийдете до Мене у Моє царство; і зі Мною ви знайдете покій.
- 4 І після того як Він поговорив з ними, Він повернувся до трьох і сказав їм: Що б ви хотіли, аби Я зробив для вас, коли Я піду до Батька?
- 5 І вони опечалилися в серцях своїх, бо вони не наважувалися сказати Йому про те, чого вони хотіли.
- 6 І Він сказав їм: Ось, Я знаю ваші думки, і ви хочете того, чого Іван, Мій улюблений, який був зі Мною в Моєму священнослужінні, перед тим як Мене було розіп'ято Юдеями, бажав від Мене.
- 7 Отже, благословенніші ви, бо ви ніколи не пізнаєте смаку смерті; але ви будете жити, щоб побачити всі діяння Батька для дітей людських, аж доки все не виповниться згідно з волею Батька, коли Я прийду в Моїй славі з силами небес.
- 8 І вам ніколи не терпіти мук смерті; але коли Я прийду в Моїй славі, вас буде змінено, як оком змигнути, від смертності до безсмертя; і тоді вас буде благословлено в царстві Мого Батька.
- 9 І ще, ви не знатимете болю, поки житимете в плоті, і ні суму, крім суму за гріхи світу; і все це Я зроблю через те, чого ви бажали від Мене, бо ви хотіли приводити душі людей до Мене, поки світ стоятиме.

### 3 Nephi 28

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

10 І з цієї причини ви матимете повноту радості; і ви сядете в царстві Мого Батька; так, ваша радість буде повною, саме так, як Батько дав Мені повноту радості; і ви будете такими самими, як Я, а Я є Таким Самим, як Батько; і Батько і Я є єдине;

11 І Святий Дух приносить свідчення про Батька і про Мене; і Батько дає Святого Духа дітям людським завдяки Мені.

12 І сталося, що коли Ісус промовив ці слова, Він торкнувся кожного з них Своїм перстом, крім трьох, які ще мали залишатися, і тоді Він пішов.

13 І ось, небеса відкрилися, і їх було взято на небеса, і вони побачили і почули невимовне.

14 Їм було заборонено висловлюватися; і не було також дано їм сили, щоб вони могли висловити те, що вони бачили і чули;

15 І чи були вони в тілі чи поза тілом, вони не могли сказати; бо їм здалося це схожим на їхнє перетворення, ніби їх було змінено з цього тіла з плоті у безсмертний стан, так що вони могли бачити те, що від Бога.

16 Але сталося, що вони знову священнослужили на лиці землі; проте вони не проповідували те, що вони чули і бачили, бо мали заповідь, яку було дано їм на небесах.

17 І ось, чи були вони смертні, чи безсмертні з дня їхнього перетворення, я не знаю;

18 Але я знаю тільки, згідно з літописом, який було дано—вони пішли по лицю землі і проповідували всім людям, приєднуючи до церкви всіх, хто вірив у їхнє проповідування; християчи їх, і всі, кого було хрищено, отримували Святого Духа.

19 Їх було кинуте у в'язницю тими, хто не належав до церкви. І в'язниці не могли утримати їх, бо вони розпадалися надвоє.

20 Їх було скинуто у землю; але вони вдарили землю словом Бога, так що Його силу їх було визволено з глибин землі; і тому вони не змогли викопати ям, достатніх, щоб утримати їх.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.



21 І тричі їх було кинуте в піч, і вони не дістали ні-  
яких ушкоджень.

22 І двічі було їх кинуте в лігво диких звірів; і зна-  
йте, вони бавилися зі звірями, як дитина з ягням-  
сисунцем, і не дістали пошкоджень.

23 І сталося, що таким чином вони ходили серед  
усього народу Нефія і проповідували євангелію  
Христа всім людям на лиці землі; і їх було наведе-  
но до Господа і приєднано до церкви Христа, і у та-  
кий спосіб людей того покоління було благословле-  
но згідно зі словом Ісуса.

24 А тепер я, Мормон, припиняю на деякий час  
розповідати про це.

25 Ось я вже збирався написати імена тих, кому бу-  
ло призначено ніколи не пізнати смаку смерті, але  
Господь заборонив; отже, я не записую їх, бо вони  
сховані від світу.

26 Але знайте, я бачив їх, і вони священнослужили  
мені.

27 І знайте, вони будуть серед Іновірців, і Іновірці  
не знатимуть їх.

28 Вони також будуть серед Юдеїв, і Юдеї не знати-  
муть їх.

29 І настане час, коли Господь вважатиме можли-  
вим у Своїй мудрості, щоб вони проповідували  
всім розсіяним колінам Ізраїля і всім народам, ко-  
лінам, язикам і людям і приводили з-поміж них до  
Ісуса багато душ, щоб їхнє бажання могло здійсни-  
тися, а також через переконуючу силу Бога, яка бу-  
ла в них.

30 І вони як ангели Бога, і якщо вони будуть моли-  
тися Батькові в ім'я Ісуса, вони зможуть явитися до  
кожної людини, до якої їм здається добрим.

31 Отже, великі і дивовижні діяння звершать вони  
перед великим днем, що настає, коли всі люди ма-  
ють неодмінно стати перед місцем суду Христа;

32 Так, навіть серед Іновірців вони звершать велику  
і дивовижну роботу перед днем суду.

And thrice they were cast into a furnace and received  
no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts;  
and behold they did play with the beasts as a child with  
a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth  
among all the people of Nephi, and did preach the  
gospel of Christ unto all people upon the face of the  
land; and they were converted unto the Lord, and were  
united unto the church of Christ, and thus the people  
of that generation were blessed, according to the word  
of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking con-  
cerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who  
were never to taste of death, but the Lord forbade;  
therefore I write them not, for they are hid from the  
world.

But behold, I have seen them, and they have minis-  
tered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the  
Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall  
know them not.

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in  
his wisdom that they shall minister unto all the scat-  
tered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds,  
tongues and people, and shall bring out of them unto  
Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and  
also because of the convincing power of God which is in  
them.

And they are as the angels of God, and if they shall  
pray unto the Father in the name of Jesus they can show  
themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be  
wrought by them, before the great and coming day  
when all people must surely stand before the judgment-  
seat of Christ;

Yea even among the Gentiles shall there be a great and  
marvelous work wrought by them, before that judg-  
ment day.

33 І якщо ви маєте всі писання, які містять розпо-  
відь про всі дивовижні діяння Христа, ви будете,  
згідно зі словами Христа, знати, що це має неодмін-  
но статися.

34 І горе тому, хто не прислухається до слів Ісуса, а  
також тих, кого Він обрав і послав до них; бо той,  
хто не приймає слів Ісуса і слів тих, кого Він послав,  
зрікається Його; і тому Він не прийме їх в останній  
день;

35 І було б краще для них, аби вони не народилися.  
Бо невже ви гадаєте, що ви зможете уникнути пра-  
восуддя ображеного Бога, Якого розтоптано під  
ногами людей, щоб через це могло прийти спасін-  
ня?

36 А тепер ось, як казав я стосовно тих, кого Господь  
обрав, так, саме трьох, яких було забрано на небеса,  
що я не знаю, чи були вони очищені від смертності  
до безсмертя—

37 Але знайте, відколи я писав, я спитав у Господа, і  
Він зробив так, щоб показати мені, що повинна бу-  
ти необхідність у тому, щоб у їхніх тілах сталася змі-  
на, бо інакше буде необхідно, щоб вони обов'язково  
пізнали смак смерті.

38 Отже, для того, щоб вони могли не пізнавати  
смак смерті, сталася зміна в їхніх тілах, щоб вони  
могли не страждати ні від болю, ні від печалі, окрім  
тільки як за гріхи світу.

39 Тож ця зміна не дорівнювала тій, яка станеться в  
останній день; але таку зміну було вчинено над їхні-  
ми тілами, щоб Сатана не міг мати сили над ними,  
щоб він не міг спокушати їх; і їх було освячено в  
плоті, так щоб вони були святими і щоб сили землі  
не мали впливу на них.

40 І в цьому стані вони повинні залишатися до дня  
суду Христового; а в той день вони мали отримати  
ще більшу зміну і бути прийнятими в царство  
Батька, щоб більше не залишати Його, але жити з  
Богом вічно на небесах.

And if ye had all the scriptures which give an account  
of all the marvelous works of Christ, ye would, accord-  
ing to the words of Christ, know that these things must  
surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the  
words of Jesus, and also to them whom he hath chosen  
and sent among them; for whoso receiveth not the  
words of Jesus and the words of those whom he hath  
sent receiveth not him; and therefore he will not receive  
them at the last day;

And it would be better for them if they had not been  
born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice  
of an offended God, who hath been trampled under feet  
of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom  
the Lord hath chosen, yea, even three who were caught  
up into the heavens, that I knew not whether they were  
cleansed from mortality to immortality—

But behold, since I wrote, I have inquired of the  
Lord, and he hath made it manifest unto me that there  
must needs be a change wrought upon their bodies, or  
else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there  
was a change wrought upon their bodies, that they  
might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins  
of the world.

Now this change was not equal to that which shall  
take place at the last day; but there was a change  
wrought upon them, insomuch that Satan could have  
no power over them, that he could not tempt them; and  
they were sanctified in the flesh, that they were holy,  
and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judg-  
ment day of Christ; and at that day they were to receive  
a greater change, and to be received into the kingdom of  
the Father to go no more out, but to dwell with God  
eternally in the heavens.

### 3 Нефій 29

- 1 А тепер ось, я кажу вам, що коли Господь вважати-  
ме можливим, у Своїй мудрості, щоб ці висловлю-  
вання дійшли до Іновірців згідно з Його словом,  
тоді ви можете пізнати, що завіт, який Батько склав  
з дітьми Ізраїля стосовно їхнього відновлення на  
землях їхнього успадкування, вже починає здій-  
снюватися.
- 2 І ви можете пізнати, що слова Господа, які було  
сказано святими пророками, буде всі здійснено; і  
вам не варто говорити, що Господь бариться зі  
Своїм пришестям до дітей Ізраїля.
- 3 І вам не варто уявляти в своїх серцях, що слова,  
які було сказано, марні, бо дивіться, Господь згадає  
Свій завіт, який Він склав зі Своїм народом, який з  
дому Ізраїля.
- 4 А коли ви побачите, що ці висловлювання прихо-  
дять до вас, тоді вам не треба буде більше відкидати  
із зневагою діяння Господа, бо меч Його правосуд-  
дя в Його правиці; і знайте, в той день, якщо ви бу-  
дете відкидати із зневагою Його діяння, Він учи-  
нить так, щоб він швидко наздогнав вас.
- 5 Горе тому, хто відкидає із зневагою діяння  
Господа; так, горе тому, хто заперечуватиме Христа  
і Його справи!
- 6 Так, горе тому, хто заперечуватиме одкровення  
Господа і хто казатиме, що Господь більше не діє че-  
рез одкровення, або пророцтва, або дари, або язи-  
ки, або зцілення, або силу Святого Духа!
- 7 Так, і горе тому, хто скаже в той день, щоб дістати  
прибуток, що не може бути ніяких чудес, творимих  
Ісусом Христом; бо той, хто скаже таке, стане як  
син прокляття, для кого не було милості, згідно зі  
словом Христа!
- 8 Так, і вам не треба більше освістувати, і відкида-  
ти зневажливо, і робити посміховисько з Юдеїв або  
будь-якого залишку дому Ізраїля; бо знайте,  
Господь пам'ятає Свій завіт з ними, і Він вчинить з  
ними так, як Він поклявся.
- 9 Отже, ви не повинні вважати, що можете пере-  
творити праву руку Господа на ліву, щоб Він не вер-  
шив правосуддя аж до виконання завіту, який Він  
склав з домом Ізраїля.

### 3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

### 3 Нефій 30

- 1 Прислухайтесь, о ви, Іновірці, і почуйте слова Ісуса Христа, Сина живого Бога, які Він заповідав мені сказати про вас, бо ось, Він заповідає мені, щоб я записав, кажучи:
- 2 Відверніться, всі ви, Іновірці, від ваших злочестивих шляхів; і покайтеся у своїх злих діяннях, у своїй брехні й обманах, і у своїй розпусті, і у своїх таємних мерзотах, і у своєму ідолопоклонстві, і у своїх убивствах, і у своєму орудуванні священників, і ваших заздощах, і ваших чварах, і від усілякого свого злочестя і мерзот, і приходьте до Мене, і христіться в Моє ім'я, щоб ви могли отримати відпущення своїх гріхів і сповнитися Святим Духом, щоб вас було причислено до Мого народу, який з дому Ізраїля.

### 3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envying, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

# Четвертий Нефій

## Книга Нефія

### Який є сином Нефія—одного з учнів Ісуса Христа

*Розповідь про народ Нефія, згідно з його літописом.*

- 1 І сталося, що пройшов тридцять і четвертий рік, а також тридцять і п'ятий, і ось, учні Ісуса організували церкву Христа на всіх землях навкруги. І всіх, хто приходив до них і щиро каюся у своїх гріхах, було хрищено в ім'я Ісуса; і вони також отримували Святого Духа.
- 2 І сталося в тридцять і шостому році, всіх людей було навернено до Господа, по всьому лицю землі, і Нефійців, і Ламанійців, і не було суперечок і сперечань серед них, і всі люди справедливо вели справи один з одним.
- 3 І в них усе було спільним між собою; отже, не було багатих і бідних, залежних і свободних, але всі вони були свободними і причасниками небесного дару.
- 4 І сталося, що тридцять і сьомий рік пройшов також, і на землі все ще тривав мир.
- 5 І величні і дивовижні діяння творили учні Ісуса, такі, що вони зціляли хворих, піднімали з мертвих і робили так, що каліки починали ходити, сліпі отримували зір, а глухі—слух; і всілякі чудеса творили вони серед дітей людських; і ніяк інакше не творили вони чудес, як тільки в ім'я Ісуса.
- 6 І так тридцять і восьмий рік пройшов, і також тридцять і дев'ятий, і сорок і перший, і сорок і другий, так, і аж доки сорок і дев'ять років не пройшло, а також п'ятдесят і перший, і п'ятдесят і другий; так, аж доки п'ятдесят і дев'ять років не пройшло.

# Fourth Nephi

## The Book of Nephi

### Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

*An account of the people of Nephi, according to his record.*

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

7 І Господь сприяв їхньому надзвичайному процвітанню на цій землі; авжеж, так що вони знову збудували міста там, де міста було спалено.

8 Так, навіть те велике місто Зарагемля було відбудовано знову.

9 Але було багато міст, що було затоплено, і води підійшли на їхнє місце; отже, ці міста не можна було відновити.

10 І тоді ось сталося, що люди Нефія стали сильними, і розмножувалися надзвичайно швидко, і стали надзвичайно красивим і приємним народом.

11 І вони одружувалися і виходили заміж, і їх було благословлено згідно з безліччю обіцянь, які Господь дав їм.

12 І вони більше не жили за відправами і обрядами закону Мойсея; але вони жили за заповідями, які вони отримали від їхнього Господа і їхнього Бога, продовжуючи піст і молитву, часто збираючись разом, щоб молитися і чути слово Господа.

13 І сталося, що не було суперечок серед усього народу, по всій землі; але могутніми були чудеса, що творили учні Ісуса.

14 І сталося, що сімдесят і перший рік пройшов, і також сімдесят і другий рік, так, і, нарешті, аж доки сімдесят і дев'ятий рік не пройшов; так, справді, сто років пройшло, і учні Ісуса, яких Він обрав, усі відійшли до раю Бога, за винятком трьох, які мали залишитися; і було інших учнів посвячено замість них; і також багато з цього покоління пішло з життя.

15 І сталося, що не було суперечок на цій землі через любов Бога, яка жила в серцях людей.

16 І не було ані заздощів, ані розбрату, ані заворушень, ані розпусти, ані неправди, ані вбивств, ніякої похитливості; і певно не могло бути щасливішого народу серед усіх людей, яких було створено рукою Бога.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightsome people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.

17 Не було ані розбійників, ані вбивць, не було також Ламанійців, і ніяких інших-ійців; але були вони всі як один дітьми Христа і спадкоємцями царства Бога.

18 І якими благословенними були вони! Бо Господь благословив їх у всіх їхніх діяннях; так, саме були вони благословенними і процвітаючими, доки сто і десять років не пройшло; і перше покоління від Христа пішло з життя, і не було суперечок по всій землі.

19 І сталося, що Нефій, той, який вів цей останній літопис (а він його вів на пластинах Нефія), помер, і його син Амос вів його замість нього; і він вів його також на пластинах Нефія.

20 І він вів його вісімдесят і чотири роки, і все ще був мир на землі, за винятком того, що була невелика група людей, яка відпала від церкви і взяла на себе ім'я Ламанійців; отже, знову почали існувати Ламанійці на цій землі.

21 І сталося, що Амос помер також (а було це сто і дев'яносто і чотири роки від пришествя Христа), і його син Амос вів літопис замість нього; і він також вів його на пластинах Нефія; і це було також написано в книзі Нефія, якою і є ця книга.

22 І сталося, що двісті років пройшло; і друге покоління все пішло з життя, крім декількох.

23 І ось тепер я, Мормон, хотів би, щоб ви знали, що люди розмножилися, так що їх було поширено по всьому лицю землі, і що вони стали надзвичайно багатими через своє процвітання у Христі.

24 І тоді, в цьому двісті і першому році з'явилися серед них такі, які були піднесені у своїй гордовитості, бо носили коштовний одяг, і всілякі прекрасні перлини, і прекрасні речі цього світу.

25 І з тих пір і надалі їхні речі і їхнє майно перестали бути спільними між ними.

26 І почали вони ділитися на класи; і почали вони будувати церкви для себе, щоб отримувати прибуток, і почали зрікатися істинної церкви Христа.

There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of -ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.

And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.

27 І сталося, що коли пройшло двісті і десять років, на землі було багато церков; так, було багато церков, що заявляли, що знають Христа, і все ж таки вони заперечували більшість положень Його євангелії, так що вони сприймали всіляку злочестивість і роздавали те, що було священним, тим, кому це було заборонено через нечестивість.

28 І ця церква збільшувалася надзвичайно через беззаконня і через силу Сатани, який заволодів їхніми серцями.

29 І знову, була ще одна церква, яка зреклася Христа; і вони утискували істинну церкву Христа через їхню покірливість і їхню віру в Христа; і вони зневажали їх через ті великі чудеса, які творилися серед них.

30 Отже, вони користувалися силою і владою над учнями Ісуса, які залишилися з ними, і вони кинули їх до в'язниці; але силою слова Бога, яка була в них, в'язниці розпалися надвоє, і вони вийшли, творячи могутні чудеса серед них.

31 Проте, і незважаючи на всі ці чудеса, люди закам'яніли серцями своїми і таки прагнули вбити їх, саме як Юдеї в Єрусалимі прагнули вбити Ісуса, відповідно до Його слова.

32 І вони кидали їх у печі вогняні, а вони виходили, не діставши ніяких ушкоджень.

33 І вони також кидали їх у лігво диких звірів, а вони бавилися з дикими звірями так само, як дитина—з ягням; і вони виходили від них, не діставши ніяких ушкоджень.

34 Проте, люди закам'яніли серцями своїми, бо багато священників і лжепророків вело їх будувати багато церков і чинити всіляке беззаконня. І вони били людей Ісуса; але люди Ісуса не били їх у відповідь. І так вони вироджувалися в зневірі і злочестивості з року в рік, аж доки не пройшло двісті і тридцять років.

35 І ось сталося в цьому році, так, у двісті і тридцять першому році, відбулося велике розділення між людьми.

And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.

And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.

And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.

Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.

Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.

And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.



36 І сталося в цьому році, що виник народ, який називався Нефійцями, і вони були істинно віруючими в Христа; а серед них були ті, яких Ламанійці назвали—Яківцями, Йосипівцями і Зорамійцями;

37 Отже, істинно віруючі в Христа, і ті, хто істинно поклонявся Христу (серед яких були троє учнів Ісуса, які мали залишитися), називалися Нефійцями, і Яківцями, і Йосипівцями, і Зорамійцями.

38 І сталося, що ті, хто заперечував євангелію, називалися Ламанійцями, і Лемуїльцями, і Ізмаїльцями; і вони не виродилися у зневірі, а навмисно повстали проти євангелії Христа; і вони навчали своїх дітей, щоб вони не вірили, так само, як їхні батьки, від початку, виродилися.

39 І було це через злочестивість і мерзоту їхніх батьків, саме як це було на початку. Їх було навчено ненавидіти дітей Бога, так само, як Ламанійців було навчено ненавидіти дітей Нефія від початку.

40 І сталося, що пройшло двісті і сорок і чотири роки, і такими були справи народу. І злочестивіша частина народу стала сильною, і їх стало надзвичайно більше числом, ніж людей Бога.

41 І вони все ще продовжували будувати церкви для себе і прикрашати їх всілякими дорогоцінними речами. І так пройшло двісті і п'ятдесят років, і також двісті і шістьдесят років.

42 І сталося, що злочестива частина людей почала знову складати таємні клятви і змови Гадіантона.

43 І також люди, які називалися людьми Нефія, ставали гордовитими у своїх серцях через свої надзвичайні багатства і стали суєтними, як їхні браття, Ламанійці.

44 І з тих пір учні почали сумувати через гріхи світу.

45 І сталося, що коли триста років пройшло, обидва народи—і народ Нефія, і народ Ламанійців—стали надзвичайно злочестивими,—і перший, і другий.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

46 І сталося, що розбійники Гадіантона поширилися по всьому лицю землі; і не було жодного, хто був би праведним, окрім учнів Ісуса. І золота і срібла вони наклали про запас рясно, і торгували всілякими видами торгівлі.

47 І сталося, що після того як пройшло триста і п'ять років (а люди все ще залишалися в злочестивості), Амос помер; і його брат Аммарон вів літопис замість нього.

48 І сталося, що коли триста і двадцять років пройшло, Аммарон, будучи примушений Святим Духом, сховав літописи, які були священними,—так, саме всі священні літописи, які передавалися від покоління до покоління, які були священними,—аж до триста і двадцятого року від пришествия Христа.

49 І він сховав їх під захист Господа, щоб вони знову могли з'явитися залишкові дома Якова, згідно з пророцтвами й обіцаннями Господа. І таким є кінець літопису Аммарона.

And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.

And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.

And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.

And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

# Книга Мормона

## Мормон 1

- 1 І ось я, Мормон, пишу літопис про те, що я і бачив, і чув, і називаю його Книгою Мормона.
- 2 І приблизно в той час, коли Аммарон ховав літописи під захист Господа, він прийшов до мене (мені було тоді близько десяти років і мене починали навчати дечому згідно зі знаннями мого народу), і Аммарон сказав мені: Я відчуваю, що ти розсудлива і з швидким сприйняттям дитина;
- 3 Отже, коли тобі буде двадцять і чотири роки, я б хотів, щоб ти згадав те, що ти спостерігав стосовно цього народу; і коли ти будеш того віку, піди на землю Антум, до пагорба, який зветься Шим; і там я заховав під захист Господа всі священні вигравіювання стосовно цього народу.
- 4 І ось, ти візьмеш пластини Нефія собі, а решту залишиш в тому місці, де вони є; і ти вигравіюєш на пластинках Нефія все, що ти спостерігав стосовно цього народу.
- 5 І я, Мормон, нащадок Нефія, (а ім'я мого батька було Мормон), я запам'ятав те, що Аммарон наказав мені.
- 6 І сталося, що коли мені було одинадцять років, мій батько взяв мене на землю, що на півдні, саме на землю Зарагемлі.
- 7 Все лице землі було вкрито будівлями, а людей було так багато, майже як піску морського.
- 8 І сталося того року, що почалася війна між Нефійцями, які склалися з Нефійців, і Яківців, і Йосипівців, і Зорамійців; і ця війна була між Нефійцями та Ламанійцями, і Лемуїльцями, і Ізмаїльцями.
- 9 Тож Ламанійці, і Лемуїльці, і Ізмаїльці називалися Ламанійцями, і двома сторонами були Нефійці і Ламанійці.

# The Book of Mormon

## Mormon 1

- And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.
- And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;
- Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.
- And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.
- And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.
- And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.
- The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.
- And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.
- Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

10 І сталося, що війна почалася між ними в границях Зарагемлі, поблизу вод Сидону.

11 І сталося, що Нефійці зібрали разом велику кількість чоловіків, навіть перевищуючи кількість у тридцять тисяч. І сталося, що того самого року вони мали декілька битв, в яких Нефійці перемогли Ламанійців і вбили багатьох з них.

12 І сталося, що Ламанійці відмовилися від свого плану, і було встановлено мир на цій землі; і мир тривав протягом чотирьох років, коли не було кровопролиття.

13 Але злочестивість панувала на лиці всієї землі, так що Господь забрав своїх улюблених учнів, і творення чудес і зцілень припинилося через беззаконня людей.

14 І не було дарів від Господа, і Святий Дух не приходив ні до кого через їхню злочестивість і зневіру.

15 І мене, якому було п'ятнадцять років і який мав достатньо розсудливий розум, отже, мене відвідав Господь, і я відчув смак великодушності Ісуса і пізнав її.

16 І я намагався проповідувати цьому народові, але мої уста було замкнено, і мені було заборонено проповідувати їм; бо знайте, вони навмисно повстали проти свого Бога; і улюблених учнів було забрано з землі через їхні беззаконня.

17 Але я залишився серед них, але мені було заборонено проповідувати їм через закам'янілість їхніх сердець; і через закам'янілість їхніх сердець землю було проклято через них.

18 І ці Гадіантонові розбійники, які були серед Ламанійців, заповнили землю, так що жителі її почали ховати свої скарби в землю; і вони ставали висковзючими, тому що Господь прокляв землю, щоб вони не могли ані втримати їх, ані відшукати їх знову.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

19      І сталося, що було чаклунство, і ворожбитство, і магія; і влада Злого поширювалася по всьому лицю землі, аж до виповнення всіх слів Авінадія і також Самуїла, Ламанійця.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

## Мормон 2

- 1 І сталося, того самого року почалася війна між Нефійцями і Ламанійцями. І незважаючи на те, що я був молодим, я був міцної статури; отже, народ Нефія призначив мене, щоб я був їхнім вождем, тобто полководцем їхнього війська.
- 2 Отже, сталося, що у свої шістнадцять років я став на чолі війська Нефійців проти Ламанійців; отже, пройшло триста і двадцять і шість років.
- 3 І сталося, що в триста і двадцять і сьомому році Ламанійці напали на нас надзвичайно великою силою, так що вони налякали-таки моє військо; отже, воно не захотіло битися і почало відступати до північних країн.
- 4 І сталося, що ми прийшли у місто Ангола, і ми захопили володіння містом, і зробили приготування, щоб захищатися від Ламанійців. І сталося, що ми укріпили місто з усієї сили; але, незважаючи на наші укріплення, Ламанійці напали на нас і вигнали нас з міста.
- 5 І вони також вигнали нас з землі Давида.
- 6 І ми попрямували вперед і прийшли на землю Єгошуа, яка була в границях на захід від морського узбережжя.
- 7 І сталося, що ми зібрали наш народ так швидко, як тільки можна було, щоб звести їх усіх разом в один загін.
- 8 Але бачите, на землі було повно розбійників і Ламанійців; і, незважаючи на велике знищення, яке нависло над моїм народом, вони не покаялися у своїх зlodіяннях; отже, по всьому лицю землі поширилися кров і різанина, як з боку Нефійців, так і з боку Ламанійців; і був один цілковитий переворот скрізь по всьому лицю землі.

## Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

9 Аж ось, у Ламанійців був цар, і його ім'я було Аарон; і він виступив проти нас з військом у сорок і чотири тисячі. І ось, я протистояв йому з сорока і двома тисячами. І сталося, що я з моїм військом переміг його, так що він утік від мене. І ось, все це відбулося, і триста і тридцятий рік пройшов.

10 І сталося, що Нефійці почали каятися у своєму беззаконні і благи, саме так як пророкував пророк Самуїл; бо знайте, жодний чоловік не міг утримати те, що було його власним, через злодіїв, і розбійників, і вбивць, і чародійницьке ремесло, і ворожбитство, які були на землі.

11 Таким чином почалися тут і голосіння по всій землі через це, і найбільше серед народу Нефія.

12 І сталося, що коли я, Мормон, споглянув їхнє голосіння, і їхнє тужіння, і їхній сум перед Господом, моє серце почало втішатися в мені, бо я знав милості і довготерпіння Господа, отже, гадав, що Він буде милосердним до них, так що вони знову стануть праведним народом.

13 Але знайте, ця моя радість була марною, бо їхній сум був не на покаяння, через великодушність Бога; але швидше це був сум проклятих, через те що Господь не завжди захоче дозволяти їм мати щастя у гріхові.

14 І вони не прийшли до Ісуса із скрушеними серцями і упокореними духами, але вони проклинали Бога і хотіли вмерти. Проте вони боролися мечем за свої життя.

15 І сталося, що мій сум знову повернувся до мене, і я побачив, що день благодаті проминув для них, і фізично, і духовно; бо я бачив тисячі їх зрубаними у відкритому бунті проти свого Бога, і наваленими, як купи гною на лиці землі. І так пройшло триста і сорок і чотири роки.

And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet; for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrow before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

16 І сталося, що в триста і сорок і п'ятому році Нефійці почали втікати від Ламанійців; і їх переслідували, доки вони не дійшли аж до землі Яшон, після чого вже стало можливим зупинити їх у їхньому відступі.

17 І ось, місто Яшон було поруч з землею, де Аммарон сховав літописи під захист Господа, щоб їх не можна було знищити. І ось, я пішов згідно зі словом Аммарона, і взяв пластини Нефія, і написав літопис згідно зі словами Аммарона.

18 І на пластинах Нефія я подав докладну розповідь про всю злочестивість і мерзоти; але на цих пластинах я утримався від того, щоб подати докладну розповідь про їхню злочестивість і мерзоти, бо ось, тривала картина злочестивості і мерзот була перед моїми очима завжди з тих пір, як я став підходящим, щоб розуміти шляхи людські.

19 І горе мені через їхню злочестивість; бо моє серце сповнене смутком через їхню злочестивість усі мої дні; проте я знаю, що мене буде піднесено в останній день.

20 І сталося, що в цьому році народ Нефія знову переслідували і гнали. І сталося, що нас гнали, доки ми не прийшли на північ до землі, яка називалася Сим.

21 І сталося, що ми укріпили місто Сим, і ми зібрали в ньому наших людей, скільки було можливо, щоб, якщо вдасться, врятувати їх від знищення.

22 І сталося у триста і сорок і шостому році, вони почали наступати на нас знову.

23 І сталося, що я звернувся до мого народу і благав їх з великою силою, щоб вони стояли сміливо перед Ламанійцями і билися за своїх жінок, і своїх дітей, і свої будинки, і свої домівки.

24 І мої слова збудили в них деякою мірою силу, так що вони не тікали від Ламанійців, але зі сміливістю протистояли їм.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.



- 25 І сталося, що ми військом у тридцять тисяч зіткнулися з військом у п'ятдесят тисяч. І сталося, що ми протистояли їм з такою стійкістю, що вони тікали від нас.
- 26 І сталося, що коли вони тікали, ми переслідували їх з нашим військом, і знову зустрічали їх, і перемогли їх; проте, сили Господа не було з нами; так, нас було залишено наодинці з собою, так що Дух Господа не перебував з нами; отже, ми стали слабкими, як і наші браття.
- 27 І моє серце сумувало через цю велику біду мого народу, через їхню злочестивість і їхні мерзоти. Але ось, ми пішли проти Ламанійців і розбійників Гадіантона, доки не заволоділи знову землями нашого успадкування.
- 28 І минув триста і сорок і дев'ятий рік. А в триста і п'ятдесятому році ми уклали угоду з Ламанійцями і розбійниками Гадіантона, за якою ми розділили землі нашого успадкування.
- 29 І Ламанійці віддали нам землю, що на півночі, так, аж до вузького перешийка, який вів до землі, що на півдні. А ми віддали Ламанійцям усю землю, що на півдні.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

## Мормон 3

- 1 І сталося, що Ламанійці не приходили на битву знову, аж доки десять років не пройшло. І ось, я загадав моїм людям, Нефійцям, підготувати свої землі і свою зброю до часу битви.
- 2 І сталося, що Господь сказав мені: Благай цей народ—Покайтеся ви, і прийдіть до Мене, і христиться ви, і збудуйте знову Мою церкву, і вас буде помилувано.
- 3 І я благав цей народ, але марно; і вони не уявляли собі, що це Господь помилував їх і дарував їм можливість покаятися. І бачите, вони закам'янили серцями своїми проти Господа Бога свого.
- 4 І сталося, що після того як цей десятий рік пройшов, завершуючи, в цілому, триста і шістьдесят років від пришествя Христа, цар Ламанійців відправив мені послання, яким давав мені знати, що вони готуються виступити знову на битву проти нас.
- 5 І сталося, що я наказав моїм людям зібратися разом на землі Спустошення, у місті, яке було на границі, поблизу вузького перешийка, який вів до землі, що на півдні.
- 6 І там ми розташували наше військо, щоб ми могли зупинити військо Ламанійців, щоб вони не могли заволодіти жодною з наших земель; отже, ми укріпилися проти них з усією нашою силою.
- 7 І сталося, що в триста і шістьдесят і першому році Ламанійці прийшли до міста Спустошення битися проти нас; і сталося, що того року ми перемогли їх, так що вони повернулися на свої власні землі знову.
- 8 А в триста і шістьдесят і другому році вони знову прийшли на битву. І ми знову перемогли їх і вбили велику кількість їх, і їхніх мертвих було кинуте в море.
- 9 І ось, через цю велику справу, яку мої люди, Нефійці, здійснили, вони почали вихвалитися своєю власною силою і почали клястися перед небесами, що вони помстяться за кров своїх братів, яких було вбито їхніми ворогами.

## Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

10 І вони клялися небесами і також престолом Бога, що вони підуть на битву проти своїх ворогів, і відсичуть їх геть з лица землі.

11 І сталося, що я, Мормон, повністю відмовився з цих пір бути полководцем і вождем цього народу через їхні злочестивість і мерзоту.

12 Дивіться, я водив їх, незважаючи на їхню злочестивість я водив їх багато разів на битву і любив їх любов'ю Бога, що була в мені, від усього свого серця; і моя душа виливалася в молитві за них до мого Бога протягом цілого дня; проте це було без віри, через закам'янілість їхніх сердець.

13 І тричі визволяв я їх від рук їхніх ворогів, але вони не покаялися у своїх гріхах.

14 І коли вони поклялися усім, чим було заборонено їм нашим Господом і Спасителем Ісусом Христом, що вони підуть на своїх ворогів битися і помститися за кров своїх братів, ось, голос Господа дійшов до мене, кажучи:

15 Помста за Мною, і Я відплачу; а через те що цей народ не покався після того, як Я визволив їх, знайте, їх буде відсичено з лица землі.

16 І сталося, що я повністю відмовився виступити проти моїх ворогів; і я зробив саме так, як Господь наказав мені; і я стояв як бездіяльний очевидець, щоб показати світові те, що я бачив і чув, згідно з проявами Духа, Який свідчив про те, що станеться.

17 Отже, я пишу для вас, Іновірці, і також для вас, доме Ізраїля: коли робота почнеться, щоб ви вже готувалися до повернення на землю вашого успадкування.

18 Так, ось, я пишу для всіх кінців землі; так, для вас, дванадцять колін Ізраїля, кого буде суджено згідно з вашими діяннями дванадцятьма, яких Ісус обрав бути Його учнями на землі Єрусалима.

19 І я пишу також залишку цього народу, кого теж буде суджено дванадцятьма, яких Ісус обрав на цій землі; і їх буде суджено іншими дванадцятьма, яких Ісус обрав на землі Єрусалима.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

20 І це Дух являє мені; отже, я пишу вам усім. І з цієї причини я пишу вам, щоб ви могли знати, що ви повинні всі стати перед місцем суду Христа, так, кожна душа, яка належить до всієї людської сім'ї Адама; і ви повинні стати, щоб вас було суджено за ваші діяння, чи то вони добрі, чи злі;

21 І ще для того, щоб ви могли вірити євангелії Ісуса Христа, яку ви матимете серед вас; і ще для того, щоб Юдеї, завітний народ Господа, мали ще одного очевидця, окрім того, кого вони бачили і чули, що Ісус, Якого вони вбили, був Той Самий Христос і Той Самий Бог.

22 І я б хотів, щоб мені вдалося переконати всіх вас, кінці землі, покаятися і підготуватися стати перед місцем суду Христа.

And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;

And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.

And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

## Мормон 4

- 1 І ось сталося, що в триста і шістдесят і третьому році Нефійці прийшли зі своїм військом битися проти Ламанійців, з землі Спустошення.
- 2 І сталося, що військо Нефійців було відкинуто назад знову до землі Спустошення. І поки вони ще були втомлені, свіже військо Ламанійців напало на них; і була між ними тяжка битва, так що Ламанійці заволоділи містом Спустошення, і вбили багатьох Нефійців, і взяли багатьох полонених.
- 3 А решта втекла і приєдналася до жителів міста Теанкум. Тож місто Теанкум лежало в границях поблизу морського узбережжя; і було воно також поблизу міста Спустошення.
- 4 І саме через те, що військо Нефійців пішло на Ламанійців, їх почали знищувати; бо якби не це, Ламанійці ніколи не мали б влади над ними.
- 5 Але, знайте, вироки Бога настигнуть злочестивих; і саме з допомогою злочестивих покарано злочестивих; бо саме злочестиві підбурюють серця дітей людських на кровопролиття.
- 6 І сталося, що Ламанійці зробили приготування, щоб виступити проти міста Теанкум.
- 7 І сталося, у триста і шістдесят і четвертому році Ламанійці виступили проти міста Теанкум, щоб заволодіти містом Теанкум також.
- 8 І сталося, що їх було відкинуто і вигнано назад Нефійцями. А коли Нефійці побачили, що вони вигнали Ламанійців, вони знову почали вихвалитися своєю власною силою; і вони виступили вперед у своїй власній силі, і заволоділи знову містом Спустошення.
- 9 І ось усе це відбулося, і були тисячі вбитих з обох сторін, і Нефійців, і Ламанійців.

## Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, inso-much that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

10 І сталося, що триста і шістдесят і шостий рік пройшов, і Ламанійці знову прийшли до Нефійців битися; а Нефійці все ще не покаялися в тому злі, яке вони вчинили, але вперто стояли на своїй злочестивості постійно.

11 І язиком неможливо зобразити, або людина не зможе записати досконале зображення жахливої картини крові і різанини, яка була серед людей, і серед Нефійців, і серед Ламанійців; і кожне серце закам'яніло, так що вони втішалися пролиттям крові постійно.

12 І ніколи не було такої великої злочестивості серед усіх дітей Легія, ані навіть серед усього дому Ізраїля, згідно зі словами Господа, як було серед цього народу.

13 І сталося, що Ламанійці заволоділи містом Спустошення, і це сталося через те, що їхнє число перевищувало число Нефійців.

14 І вони також вирушили вперед проти міста Теанкум, і вигнали жителів звідти, і взяли багато полонених, жінок і дітей, і принесли їх у жертву своїм богам-ідолам.

15 І сталося, що в триста і шістдесят і сьомому році, оскільки Нефійці були розгнівані через те, що Ламанійці принесли в жертву їхніх жінок і їхніх дітей, вони виступили проти Ламанійців у надзвичайно великому гніві, так що вони розбили Ламанійців і вигнали їх зі своїх земель.

16 І Ламанійці не виступали проти Нефійців аж до триста і сімдесяти і п'ятого року.

17 І в цьому році вони вийшли проти Нефійців з усіма своїми силами; і їх не можна було перерахувати через величезність їхнього числа.

18 І з тих пір Нефійці не здобували переваги над Ламанійцями, але їх самих було зметено, як росу сонцем.

19 І сталося, що Ламанійці виступили проти міста Спустошення; і була надзвичайно тяжка битва, що відбулася на землі Спустошення, в якій вони перемогли Нефійців.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

20 І знову вони втекли від них, і вони прийшли в місто Боаз; і там вони протистояли Ламанійцям з надзвичайною сміливістю, так що Ламанійці не перемогли їх, доки не прийшли знову вдруге.

21 І коли вони прийшли вдруге, Нефійців було вигнано і забито надзвичайно великим убивством; їхніх жінок і їхніх дітей було знову принесено в жертву ідолам.

22 І сталося, що Нефійці знову втекли від них, забравши всіх жителів з собою, і в містах, і в селах.

23 І ось, я, Мормон, побачивши, що Ламанійці от-от заволодіють землею, отже, я пішов до пагорба Шим і взяв усі літописи, які Аммарон сховав під захист Господа.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, insomuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

## Мормон 5

- 1 І сталося, що я пішов до Нефійців і покався у клятві, яку я дав у тому, що не буду більше допомагати їм; і вони знову передали мені командування своїм військом, бо вони дивилися на мене як на такого, хто зможе їх позбавити їхніх скорбот.
- 2 Але бачите, в мене не було надії, бо я знав вироки Господа, які мали зійти на них; бо вони не покалялися у своїх беззаконнях, але боролися за свої життя, не звертаючись до тієї Істоти, Яка створила їх.
- 3 І сталося, що Ламанійці напали на нас, коли ми втекли до міста Йордан; але ось, їх було відкинуто назад, так що вони не захопили міста того разу.
- 4 І сталося, що вони знову напали на нас, і ми втримали місто. І були інші міста, які втримувалися Нефійцями, чії фортеці відсікали їх, так що вони не могли вторгнутися в країну, яка лежала перед нами, щоб знищити жителів нашої землі.
- 5 Але сталося, що які з тих земель ми залишали, а їхніх жителів не забирали з собою, їх знищували Ламанійці, а їхні містечка, і села, і міста було спалено вогнем; і таким чином пройшло триста і сімдесят і дев'ять років.
- 6 І сталося, що в триста і вісімдесятому році Ламанійці знову прийшли проти нас битися, і ми протистояли їм сміливо; але це все було марно, бо таким великим було їхнє число, що вони розтоптали Нефійців під своїми ногами.
- 7 І сталося, що ми знову взялися до втечі, і ті, чия втеча була швидшою за переслідування Ламанійців, врятувалися, а тих, чия втеча не перевищувала наступу Ламанійців, було зметено і знищено.
- 8 І ось я, Мормон, не бажаю терзати душі людей, розкриваючи перед ними таку жакливу картину крові і різанини, яка відкрилася моїм очам; але я, знаючи, що це має бути повідомлено обов'язково і що все, що сховано, має бути відкрито на дахах будинків—

## Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of men in casting before them such an awful scene of blood and carnage as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must surely be made known, and that all things which are hid must be revealed upon the house-tops—



9 І ще, щоб знання про це мусило прийти до залишку цього народу, а також до Іновірців, які, Господь сказав, розсіють цей народ, і цей народ буде вважатися за ніщо серед них—отже, я викладаю це в невеликому скороченні, не наважуючись дати повний опис того, що я бачив, через заповідь, яку я отримав, і також щоб ви не засмучувалися так сильно через злочестивість цього народу.

10 І ось дивіться, це я кажу їхньому сімені, а також Іновірцям, які потурбуються про дім Ізраїля, які розуміють і знають, звідки приходять їхні благословення.

11 Бо я знаю, що такі будуть засмучені через біду дому Ізраїля; так, вони будуть засмучені через знищення цього народу; вони будуть засмучені через те, що ці люди не покаються, щоб мати змогу опинитися в обіймах рук Ісуса.

12 Тож це написано для залишку дому Якова; і написано саме так, тому що Богу відомо, що через злочестивість воно не дійде до них; і його слід сховати під захист Господа, щоб воно могло з'явитися в належний для Нього час.

13 І це заповідь, яку я отримав; і знайте, воно з'явиться згідно з заповіддю Господа, коли Він вважатиме за належне у Своїй мудрості.

14 І ось, воно прийде до невірних з Юдеїв; і ось з яким наміром прийде воно—щоб їх можна було переконати, що Ісус є Христос, Син живого Бога; що Батько може здійснити, через Свого Найулюбленішого, Свою велику і вічну мету у відновленні Юдеїв, тобто всього дому Ізраїля, на землі їхнього успадкування, яку Господь Бог їхній дав їм, щоб виповнився Його завіт;

15 І також щоб сім'я цього народу могло повніше вірити в Його євангелію, яка перейде до них від Іновірців; бо цей народ буде розсіяно, і вони стануть темним, брудним і огидним народом, понад описання того, що коли-небудь було серед нас, так, навіть того, що коли-небудь було серед Ламанійців, і все це через їхню зневіру й ідолопоклонство.

And also that a knowledge of these things must come unto the remnant of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said should scatter this people, and this people should be counted as naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not to give a full account of the things which I have seen, because of the commandment which I have received, and also that ye might not have too great sorrow because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles who have care for the house of Israel, that realize and know from whence their blessings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow that this people had not repented that they might have been clasped in the arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

16 Бо знайте, Дух Господа вже припинив боротися разом з їхніми батьками; і вони без Христа і без Бога у світі; і їх жене, як полову вітром.

17 Колись вони були приємним народом, і був у них Христос за пастиря їхнього; так, їх вів Сам Бог Батько.

18 Але тепер, ось, їх веде Сатана, саме як полову жене вітром, або судно кидає хвилями, без вітрил чи якоря, або без будь-чого, чим можна було його вести; і саме яким воно є, такі самі й вони.

19 І ось Господь відклав їхні благословення, які вони могли б отримати на цій землі, для Іновірців, які володітимуть цією землею.

20 Але ось, станеться, що їх буде вигнано і розсіяно Іновірцями; а після того як їх буде вигнано і розсіяно Іновірцями, знайте, тоді Господь згадає завіт, який Він склав з Авраамом і з усім домом Ізраїля.

21 І ще Господь згадає молитви праведних, які підносилися Йому за них.

22 І тоді, о ви, Іновірці, як зможете ви встояти перед силою Бога, якщо ви не покаєтесь і не звернете зі своїх злих шляхів?

23 Хіба ви не знаєте, що ви в руках Бога? Хіба ви не знаєте, що в Нього вся сила, і за Його великим наказом земля враз скрутиться, як сувій?

24 Отже, покайтеся ви і упокоріться перед Ним, щоб Він не явився у правосудді проти вас—щоб залишок сімені Якова не пройшов поміж вас, як лев, і не розірвав вас на шматки, і не буде нікого, щоб зволити.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

## Мормон 6

- 1 А тепер я закінчую мій літопис про знищення мого народу, Нефійців. І сталося, що ми відступали перед Ламанійцями.
- 2 І я, Мормон, написав послання до царя Ламанійців і забажав від нього, щоб він дозволив нам зібрати разом наших людей на землі Кумора, біля пагорба, який називався Кумора, а там ми можемо дати їм бій.
- 3 І сталося, що цар Ламанійців дозволив мені те, що я бажав.
- 4 І сталося, що ми попрямували до землі Кумора і поставили наші намети навколо пагорба Кумора; і було це на землі багатьох вод, рік і джерел; і тут ми мали надію здобути перевагу над Ламанійцями.
- 5 І коли триста і вісімдесят і чотири роки пройшло, ми зібрали весь залишок нашого народу на землі Кумора.
- 6 І сталося, що коли ми зібрали весь наш народ в одне ціле на землі Кумора, ось я, Мормон, зістарився; і знаючи, що це буде остання битва мого народу, і маючи заповідь від Господа, що я не повинен допустити, щоб літописи, які було передано нам нашими батьками, які були священними, потрапили в руки Ламанійців (бо Ламанійці б знищили їх), отже, я написав цей літопис з пластин Нефія і сховав на пагорбі Кумора всі літописи, які було довірено мені рукою Господа, за винятком цих декількох пластин, які я дав моєму синові Моронієві.
- 7 І сталося, що мої люди, зі своїми жінками і своїми дітьми, побачили військо Ламанійців, яке наступало на них; і з тим жахливим страхом смерті, який сповнює груди всіх злочестивих, вони чекали на зустріч з ними.
- 8 І сталося, що вони прийшли битися проти нас, і душу кожного сповнював жах через величезність їхнього числа.
- 9 І сталося, що вони напали на мій народ з мечем, і з луком, і зі стрілою, і з сокирою, і з усілякою зброєю війни.

## Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

10 І сталося, що моїх людей було порубано, так, дійсно, мої десять тисяч, що були зі мною, і я впавав поранений серед них; і вони пройшли повз мене, так що не позбавили мене життя.

11 І коли вони пройшли крізь нас і порубали всіх моїх людей, крім того, що залишилося двадцять і четверо з нас (серед яких був мій син Мороній), і ми, переживши мертвих з нашого народу, побачили наступного дня, коли Ламанійці повернулися у свої табори, з вершини пагорба Кумора, що десять тисяч моїх людей, яких я вів за собою, було порубано.

12 І ми також побачили десять тисяч моїх людей, яких вів мій син Мороній.

13 І ось, десять тисяч людей Гідгіддони пало, і він також серед них.

14 І Лама пав з його десятьма тисячами; і Гілгал пав з його десятьма тисячами; і Лімга пав з його десятьма тисячами; і Єнеум пав з його десятьма тисячами; і Куменійга, і Моронійга, і Антіонум, і Шиблом, і Сим, і Йош пали зі своїми десятьма тисячами кожний.

15 І сталося, що було ще десять, які пали від меча, зі своїми десятьма тисячами кожний; так, саме всі мої люди, крім тих двадцяти і чотирьох, які були зі мною, і ще декількох, які втекли в південні країни, і декількох, які дезертирували до Ламанійців, пали; і їхня плоть, і кістки, і кров лежали на лиці землі, залишені руками тих, хто вбив їх, щоб вони розсипалися по землі, розпалися і повернулися до своєї матері-землі.

16 І моя душа розривалася від болю, через убивство моїх людей, і я заволав:

17 О ви, прекрасні, як ви могли зійти зі шляхів Господа! О ви, прекрасні, як ви могли зректися Того Ісуса, Який стояв з розкритими обіймами, щоб прийняти вас!

18 Бачите, якби ви не зробили цього, ви б не пали. Але бачите, ви пали, і я оплакую втрату вас.

19 О ви, прекрасні сини і дочки, ви, батьки і матері, ви, чоловіки і жінки, ви, прекрасні, як же це так, що ви могли загинути!

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!

Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and mothers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it that ye could have fallen!

20 Але ось, ви пішли, і мої печалі не можуть повернути вас.

21 І незабаром настане день, коли ваше смертне зодягнеться у безсмертне, і ці тіла, які тепер розсіпаються у тлінні, мусять незабаром стати нетлінними тілами; і тоді ви повинні стати перед місцем суду Христа, щоб бути судженими згідно з вашими діяннями; і якщо так є, що ви праведні, тоді благословенні ви разом з батьками вашими, які пішли з життя ще перед вами.

22 О, якби ви тільки покаялися перед тим, як це велике знищення прийшло до вас. Але бачите, ви пішли, а Батько, так, Вічний Батько небес, знає ваше становище; і Він чинить з вами згідно зі Своїм правосуддям і милістю.

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must put on immortality, and these bodies which are now moldering in corruption must soon become incorruptible bodies; and then ye must stand before the judgment-seat of Christ, to be judged according to your works; and if it so be that ye are righteous, then are ye blessed with your fathers who have gone before you.

O that ye had repented before this great destruction had come upon you. But behold, ye are gone, and the Father, yea, the Eternal Father of heaven, knoweth your state; and he doeth with you according to his justice and mercy.

## Мормон 7

- 1 А тепер ось, я б хотів дещо сказати залишкові цього народу, яких помилювано, якщо буде так, що Бог зможе передати їм мої слова, щоб вони могли знати про справи своїх батьків; так, я звертаюся до вас, ви, залишок дому Ізраїля; і ось слова, які я кажу:
- 2 Знайте ви, що ви з дому Ізраїля.
- 3 Знайте ви, що ви повинні прийти до покаяння, інакше ви не можете бути спасеними.
- 4 Знайте ви, що ви повинні скласти вашу зброю війни, і не втішатися більше пролиттям крові, і не братися до зброї знову, за винятком того, коли Бог накаже вам.
- 5 Знайте ви, що ви повинні прийти до знання про ваших батьків, і покаятися в усіх ваших гріхах і беззаконнях, і повірити в Ісуса Христа, що Він є Син Бога, і що Його було вбито Юдеями, і силою Батька Він піднявся знову, чим отримав перемогу над смертю; і також у Ньому жало смерті поглинуто.
- 6 І Він приносить воскресіння мертвих, чим людину мусить бути піднято, щоб стала вона перед Його місцем суду.
- 7 І Він приніс викуплення світові, через що тому, кого виявлено невинним перед Ним у день суду, буде дано жити у присутності Бога в Його царстві, щоб співати безупинну хвалу з хорами, що над нами, Батькові, і Синові, і Святому Духові, Які є єдиним Богом, у стані щастя, яке не має кінця.
- 8 Отже, покайтеся, і христіться в ім'я Ісуса, і тримайтеся євангелії Христа, яку буде пред'явлено вам не тільки в цьому літописі, але також у літописі, який прийде до Іновірців від Юдеїв, літописі, який прийде від Іновірців до вас.
- 9 Бо ось, це написано з наміром, щоб ви могли повірити в те; і якщо ви повірите в те, ви повірите в це також; а якщо ви повірите в це, ви знатимете про ваших батьків і також про дивовижні діяння, звершені силою Бога серед них.

## Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

10 І ви також будете знати, що ви є залишок сімені Якова; отже, вас зачислено до народу першого завіту; і якщо так є, що ви вірите в Христа, і хреститеся, спочатку водою, потім вогнем і Святим Духом, наслідуючи приклад нашого Спасителя, згідно з тим, що Він заповідав нам, з вами все буде гаразд у день суду. Амінь.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

## Мормон 8

- 1 Ось я, Мороній, завершую літопис мого батька, Мормона. Ось, я маю тільки дещо написати, те, що мені було наказано моїм батьком.
- 2 І ось, сталося, що після великої і страшної битви під Куморою, ось, Нефійців, які втекли у країну, що на півдні, переслідували Ламанійці, доки їх усіх не було знищено.
- 3 І мого батька також було вбито ними, і тільки я єдиний залишився, щоб записати сумну історію знищення мого народу. Але бачите, вони загинули, і я виконую заповідь мого батька. І чи вб'ють мене, я не знаю.
- 4 Отже, я напишу і сховаю літописи в землі; а куди я піду, не має значення.
- 5 Знайте, мій батько написав цей літопис, і він написав про намір для цього. І знайте, я б теж написав, якби було місце на пластинах, але його немає; і руди в мене немає, бо я один. Мого батька вбито в битві і всіх моїх родичів, і я не маю ані друзів, ані куди йти; і скільки ще Господь дозволить мені жити, я не знаю.
- 6 Отже, чотириста років пройшло від пришествя нашого Господа і Спасителя.
- 7 І ось, Ламанійці переслідували мій народ, Нефійців, від міста до міста, і з місця до місця, аж доки їх уже більше не стало; і великим було їхнє падіння; так, великим і дивовижним є знищення мого народу, Нефійців.
- 8 І дивіться, рукою Господа зроблено це. І дивіться ще, Ламанійці у стані війни один з одним; і все лице цієї землі є одним безперервним кругом убивства і кровопролиття; і ніхто не знає, коли кінець війні.
- 9 А тепер ось, я більше нічого не скажу про них, бо нікого немає, крім Ламанійців і розбійників, які ще існують на лиці землі.

## Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.



10 І немає нікого, хто знав би істинного Бога, крім учнів Ісуса, які залишалися на землі, доки злочестивість людей не стала такою великою, що Господь не дозволив їм залишатися з людьми; і чи є вони на лиці землі, жодний чоловік не знає.

11 Але знайте, мій батько і я бачили їх, і вони священнослужили нам.

12 І той, хто отримає цей літопис і не буде зневажати його через недосконалості, які є в ньому, той дізнається про ще величніше, ніж це. Ось, я—Мороній; і якби то було можливо, я б зробив усе відомим для вас.

13 Ось, я закінчую розповідати про цей народ. Я—син Мормона, а мій батько був нащадком Нефія.

14 І я той, хто ховає цей літопис під захист Господа; пластини ці не мають цінності через заповідь Господа. Бо Він істинно каже, що ніхто не матиме їх, щоб отримати користь; але літопис на них—великої цінності; і той, хто виведе його до світла, того Господь благословить.

15 Бо ніхто не може мати силу вивести його до світла, якщо це не дано йому Богом; бо Бог хоче, щоб це було зроблено з оком, єдиноспрямованим до Його слави, тобто благополуччя давнього і надовго розсіяного завітного народу Господа.

16 І благословенним буде той, хто виведе його до світла; бо його буде виведено з темряви до світла згідно зі словом Бога; так, його буде виведено з землі, і він сяятиме з темряви і люди пізнають його; і буде це зроблено силою Бога.

17 І якщо будуть помилки, так то будуть помилки людини. Але ось, ми не знаємо ніякої помилки; проте Бог знає все; отже, той, хто засуджує, нехай той усвідомлює, щоб не опинитися йому у небезпеці пекельного вогню.

18 І той, хто каже: Покажіть мені, інакше вас буде побито,—нехай він остерігається, щоб не вимагати того, що заборонено Господом.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

19 Бо ось, того, хто судить необачно, буде суджено необачно теж; бо відповідною його роботі буде й платня; отже, того, хто б'є, буде побито теж Господом.

20 Слухайте, що писання каже—людина не повинна бити, а також не повинна судити; бо суд є Мій, каже Господь, і помста Моя теж, і Я відплачу.

21 А той, хто дихатиме гнівом і боротиметься проти діянь Господа і проти завітного народу Господа, який є домом Ізраїля, і скаже: Ми знищимо діяння Господа, і Господь не пам'ятатиме Свого завіту, який Він склав з домом Ізраїля,—той у небезпеці бути порубаним і кинутим у вогонь;

22 Бо вічні наміри Господа будуть собі розгортатися далі, доки всі Його обіцяння не буде виконано.

23 Вивчайте пророцтва Ісаї. Ось, я не можу записати їх. Так, ось я кажу вам, що ті святі, які померли переді мною, які володіли цією землею, будуть волати, авжеж, навіть з праху волатимуть вони до Господа; і як Господь живий, Він пам'ятатиме завіт, який Він склав з ними.

24 І Він знає їхні молитви, що були вони заради їхніх братів. І Він знає їхню віру, бо в Його ім'я вони могли гори пересувати; і в Його ім'я могли вони наказати землі здригнутися; і силою Його слова вони наказали в'язницям завалитися на землю; так, навіть вогненна піч не могла зашкодити їм, ані дикі звірі, ані отруйні змії, завдяки силі Його слова.

25 І ось, їхні молитви були також заради того, кому Господь дозволить донести ці речі.

26 І ніхто не може сказати, що вони не з'являться, бо вони напевно з'являться, бо Господь сказав це; бо з землі їх буде явлено рукою Господа, і ніхто не зможе зупинити цього; і це станеться в той день, коли будуть говорити, що чудеса більше не відбуваються; і це станеться так, нібито хтось говоритиме з мертвих.

27 І це станеться в той день, коли кров святих волатиме до Господа через таємні змови і діяння темряви.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

28 Так, це станеться в той день, коли силу Бога будуть заперечувати, і церкви будуть осквернені і піднесені в гордовитості своїх сердець; так, саме в той день, коли провідники церков і вчителі підноситимуться в гордовитості своїх сердець, аж до того, що зазіхатимуть на тих, хто належить до їхніх церков.

29 Так, це станеться в той день, коли буде почуто про пожежі, і бурі, і тумани з диму в чужих землях;

30 І буде також почуто про війни, чутки воєнні і землетруси в різних місцях.

31 Так, це станеться в той день, коли будуть великі осквернення на лиці землі; будуть убивства, і розбій, і брехня, і обмани, і розпуста, і всілякі мерзоти; коли буде багато таких, які скажуть: Роби це або роби те—немає значення, бо Господь захистить таких в останній день. Але горе таким, бо вони перебувають у жовчі гіркоти і в путах беззаконня.

32 Так, це станеться в той день, коли буде збудовано церкви, які говоритимуть: Приходьте до мене, і за ваші гроші вам буде прощено ваші гріхи.

33 О ви, злочестиві, і вперті, і твердошії люди, чому ви понабудувували церков для себе, щоб отримувати користь? Чому ви видозмінили священне слово Бога, щоб принести прокляття на свої душі? Ось, дивіться ви на одкровення Бога; бо ось, час настає в той день, коли все це має здійснитися.

34 Ось, Господь показав мені великі і дивовижні речі стосовно того, що має невдовзі відбутися, в той день, коли ці речі прийдуть до вас.

35 Ось, я звертаюся до вас, нібито ви присутні тут, і все ж вас немає. Але знайте, Ісус Христос показав мені вас, і я знаю ваші діла.

36 І я знаю, що ви проходите в гордовитості ваших сердець; і немає нікого, крім тільки декількох, хто б не підносився у гордовитості своїх сердець, аж до того, що носить дуже красивий одяг, аж до заздрощів, і розбрату, і злоби, і утисків, і всіляких беззаконь; і ваші церкви, так, дійсно, кожна з них, стали забрудненими через гордовитість ваших сердець.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

37 Бо знайте, ви таки любите гроші, і своє майно, і свій красивий одяг, і прикраси своїх церков більше, ніж ви любите бідних і нужденних, хворих і страждених.

38 О ви, бруднота, ви, лицеміри, ви, вчителі, які продають себе за те, що роз'їдає, чому ви забруднили святу церкву Бога? Чому вам соромно взяти на себе ім'я Христа? Чому ви не думаете, що набагато цінніше нескінченне щастя, ніж нещастя, яке ніколи не вмирає,—через вихвалання світу?

39 Чому ви прикрашаєте себе тим, що не має життя, і все ж дозволяєте голодним, і нужденним, і роздягненим, і хворим, і стражденим проходити повз вас, і не помічаєте їх?

40 Так, чому ви будете ваші таємні мерзоти, щоб отримати користь, і робите так, щоб вдови тужили перед Господом, а також сироти тужили перед Господом, а також кров їхніх батьків і їхніх чоловіків волала до Господа з землі про помсту на ваші голови?

41 Отже, меч помсти висить над вами; і час невдовзі настане, коли Він помститься вам за кров святих, бо Він не може більше слухати їхні волання.

For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.

O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?

Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?

Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?

Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.

## Мормон 9

- 1 І ось, я кажу також стосовно тих, хто не вірить у Христа.
- 2 Ось, чи повірите ви того дня, коли вас буде покарано,— знайте, коли Господь прийде, авжеж, саме того великого дня, коли земля скрутиться разом, як сувій, а елементи розплавляться від сильної спеки, так, у той великий день, коли вас буде приведено стояти перед Агнцем Бога,— чи скажете ви тоді, що немає Бога?
- 3 Чи будете ви тоді й далі заперечувати Христа, або чи зможете ви подивитися на Агнця Бога? Чи думаете ви, що зможете жити з Ним, усвідомлюючи свою вину? Чи думаете ви, що зможете бути щасливими, якщо житимете з Тією священною Істотою, коли ваші душі виснажено усвідомленням вини, що ви постійно безчестили Його закони?
- 4 Слушайте, я кажу вам, що ви будете нещаснішими, якщо житимете зі святим і справедливим Богом, усвідомлюючи свою брудноту перед Ним, ніж якщо житимете з проклятими душами в пеклі.
- 5 Бо ось, коли вас приведуть, щоб ви побачили свою наготу перед Богом, а також славу Бога і святість Ісуса Христа, це запалить полум'я негасимого вогню на вас.
- 6 О тоді ви, невіруючі, поверніться до Господа; волайте голосно до Батька; волайте голосно до Батька в ім'я Ісуса, щоб, можливо, вас виявили незаплямованими, чистими, прекрасними і білими, будучи очищеними кров'ю Агнця в той великий і останній день.
- 7 І знову я кажу вам, тим, хто заперечує одкровення Бога, і каже, що з ними покінчено, що немає ні одкровень, ні пророцтв, ні дарів, ні зцілення, ні мовлення язиками, ні тлумачення язиків;
- 8 Ось, я кажу вам, той, хто заперечує це, не знає євангелію Христа; так, він не читав писань; а якщо й читав, то не розуміє їх.
- 9 Бо хіба ми не читаємо, що Бог є Той Самий учора, сьогодні і навіки, і в Ньому немає ніякої мінливості, чи тіні переміни?

## Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation—behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variableness neither shadow of changing?

10 І ось, якщо ви уявили собі бога, який змінюється, і в якому є тінь змін, тоді ви уявили собі бога, який не є Богом чудес.

11 Але ось, я покажу вам Бога чудес, саме Бога Авраама, і Бога Ісаака, і Бога Якова; і це Той Самий Бог, Який створив небеса і землю, і все, що на них.

12 Знайте, Він створив Адама, а через Адама сталося падіння людини. А через падіння людини прийшов Ісус Христос, саме Батько і Син; а через Ісуса Христа прийшло і викуплення людства.

13 А через викуплення людства, яке прийшло через Ісуса Христа, їх приведено назад у присутність Господа; так, ось чому всіх людей викуплено, бо смерть Христа приносить воскресіння, яке приносить викуплення від нескінченного сну—сну, від якого всіх людей буде пробуджено силою Бога, коли сурма зазвучить; і вони придуть, і малі, і великі, і всі стануть перед Його місцем суду, будучи викуплені і звільнені від цих вічних пут смерті, смерті, яка є фізичною смертю.

14 І тоді приходить суд Святого на них; і тоді настає час, коли той, хто брудний, буде все ще брудним; а той, хто праведний, буде все ще праведним; той, хто щасливий, буде все ще щасливим; а той, хто нещасливий, буде все ще нещасливим.

15 А тепер, о всі ви, хто уявив собі бога, який не може творити ніяких чудес, а б хотів запитати вас, чи все це відбулося вже, про що я сказав? Чи прийшов уже кінець? Ось, я кажу вам: Ні; і Бог не перестав бути Богом чудес.

16 Ось, хіба те, що звершив Бог, не дивовижно в наших очах? Так, і хто може осягти дивовижні діяння Бога?

17 Хто скаже, що це було не чудо, коли за Його словом небеса і земля стали бути; і силою Його слова було створено чоловіка з праху землі; і силою Його слова чудеса творилися?

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

18 І хто скаже, що Ісус Христос не робив багато могутніх чудес? І багато могутніх чудес було зроблено руками апостолів.

19 А якщо творилися чудеса тоді, чому ж Бог припинив би бути Богом чудес і все ж був незмінною Істотою? І ось, я кажу вам, Він не змінюється; інакше Він перестав би бути Богом; а Він не перестає бути Богом, і є Богом чудес.

20 А причина, через яку Він перестав творити чудеса серед дітей людських, у тому, що вони вироджуються у зневірі, і звертають з правильного шляху, і не знають Бога, Якому вони повинні довіряти.

21 Ось, я кажу вам, що той, хто вірить у Христа, не сумніваючись ні в чому, все, що він попросить у Батька в ім'я Христа, буде дано йому; і це обіцяння усім, тобто всім кінцям землі.

22 Бо знайте, так сказав Ісус Христос, Син Бога, Своїм учням, які мали залишитися, так, і також усім Своїм учням, у присутності натовпу: Ідіть ви до всього світу і проповідуйте євангелію кожному створінню;

23 А того, хто вірить і хреститься, буде спасенно, але того, хто не вірить, буде проклято;

24 І ті ознаки слідуватимуть за тими, хто вірить,— у Моє ім'я виганятимуть вони дияволів; вони говоритимуть новими язиками; вони братимуть зміїв; а якщо вони смертодійне що вип'ють, воно не заподіє їм шкоди; вони кластимуть руки на хворих і ті будуть одужувати;

25 І тому, хто віритиме в Моє ім'я, не сумніваючись ні в чому, тому Я підтверджу всі Мої слова, тобто всім кінцям землі.

26 А тепер дивіться, хто може протистояти діянням Господа? Хто може заперечувати Його висловлювання? Хто повстане проти всемогутньої сили Господа? Хто зневажатиме діяння Господа? Хто зневажатиме дітей Христа? Знайте, всі ви, хто є зневажники діянь Господа, бо ви дивуватиметеся і загинете.

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

27 О, тоді не зневажайте і не дивуйтеся, але прислухайтеся до слів Господа, і просіть Батька в ім'я Ісуса все те, в чому ви матимете нужду. Не сумнівайтесь, але вірте, і почніть як у давнину, і прийдіть до Господа всім серцем вашим, домагайтеся свого властного спасіння зі страхом і тремтінням перед Ним.

28 Будьте мудрими в дні свого випробування; скиньте з себе всю нечистоту; не просіть, щоб ви могли вжити це для своєї похоті, але просіть з твердістю непохитною, щоб ви не піддалися ніякій спокусі, але щоб ви служили істинному і живому Богові.

29 Дивіться, щоб ви не христилися недостойно; дивіться, щоб ви не куштували причастя Христа недостойно; але дивіться, щоб ви робили все з достоїнством, і робили це в ім'я Ісуса Христа, Сина живого Бога; і якщо ви робитимете це і витерпите до кінця, вас ні в якому разі не буде знехтувано.

30 Слухайте, я звертаюся до вас, нібито я звертаюся до вас з мертвих; бо я знаю, що до вас дійдуть мої слова.

31 Не звинувачуйте мене через мою недосконалість, ані мого батька через його недосконалість, ані тих, хто писав перед ним; але краще складіть подяку Богові за те, що Він явив вам наші недосконалість, щоб ви могли навчитися бути мудрішими за нас.

32 А тепер дивіться, ми написали цей літопис згідно з нашим знанням, письменами, які називалися серед нас реформованими єгипетськими, які було передано нам і змінено нами, згідно зі стилем нашої мови.

33 Якби наші пластини були достатньо великими, ми б писали гебрійською; але гебрійську мову нами теж було змінено; і якби ми могли писати гебрійською, ось, ви б не мали ніяких недосконалостей в нашому літописі.

34 Але Господь знає те, що ми написали, і ще, що ніякий інший народ не знає нашої мови; і через те що ніякий інший народ не знає нашої мови, отже, Він підготував засоби для тлумачення її.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.



35 І це написано, щоб ми могли позбавити наш одяг від крові наших братів, які виродилися у зневірі.

36 І знайте, те, що ми бажаємо для наших братів, так, а саме їхнього відновлення до пізнання Христа, відповідає молитвам усіх святих, які жили на цій землі.

37 І нехай Господь Ісус Христос дарує, щоб на їхні молитви відповідалося згідно з їхньою вірою; і нехай Бог Батько пам'ятає завіт, який Він склав з домом Ізраїля; і нехай благословить їх назавжди, через віру в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

# Книга Етера

*Літопис Яредійців, взятий з двадцяти чотирьох пластин, знайдених народом Лімгія за днів царя Мосії.*

## Етер 1

- 1 І ось я, Мороній, приступаю до подання розповіді про тих давніх жителів, яких було знищено рукою Господа на лиці цієї північної країни.
- 2 І я беру мою розповідь з двадцяти і чотирьох пластин, які було знайдено народом Лімгія, і вона називається Книгою Етера.
- 3 І оскільки я вважаю, що першу частину цього літопису, в якій розповідається про створення світу, а також про Адама, і міститься розповідь з тих пір аж до великої башти, і все, що траплялося серед дітей людських до тих пір, вели Юдеї—
- 4 Отже, я не пишу те, що трапилося від днів Адама до тих пір; але це є на пластинах; і той, хто відшукає їх, той буде мати силу отримати повну розповідь.
- 5 Але ось, я не подаю повної розповіді, але частину розповіді я подаю, від башти до тих пір, коли їх було знищено.
- 6 І в такий спосіб я подаю цю розповідь. Той, хто писав цей літопис, був Етер, і він був нащадком Коріантора.
- 7 Коріантор був сином Морона.
- 8 А Морон був сином Етема.
- 9 А Етем був сином Аги.
- 10 А Ага був сином Сифа.
- 11 А Сиф був сином Шиблона.
- 12 А Шиблон був сином Кома.
- 13 А Ком був сином Коріантума.
- 14 А Коріантум був сином Амнігадди.
- 15 А Амнігадда був сином Аарона.
- 16 А Аарон був нащадком Хета, який був сином Геартома.
- 17 А Геартом був сином Ліва.

# The Book of Ether

*The record of the Jaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limhi in the days of King Mosiah.*

## Ether 1

And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.

And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.

And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—

Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.

But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.

And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.

Coriantor was the son of Moron.

And Moron was the son of Ethem.

And Ethem was the son of Ahah.

And Ahah was the son of Seth.

And Seth was the son of Shiblon.

And Shiblon was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Amnigaddah.

And Amnigaddah was the son of Aaron.

And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.

And Hearthom was the son of Lib.

18 А Лів був сином Кіша.  
19 А Кіш був сином Корома.  
20 А Кором був сином Левія.  
21 А Левій був сином Кіма.  
22 А Кім був сином Моріантона.  
23 А Моріантон був нащадком Ріплакіша.  
24 А Ріплакіш був сином Шеза.  
25 А Шез був сином Хета.  
26 А Хет був сином Кома.  
27 А Ком був сином Коріантума.  
28 А Коріантум був сином Емера.  
29 А Емер був сином Омера.  
30 А Омер був сином Шула.  
31 А Шул був сином Ківа.  
32 А Ків був сином Орійги, який був сином Яреда;

33 Того Яреда, який вирушив зі своїм братом і їхніми сім'ями, ще з іншими і з їхніми сім'ями, від великої башти тоді, коли Господь змішав мову людей і поклявся у гніві Своему, що їх буде розсіяно по всьому лицю землі; і відповідно до слова Господа людей було розсіяно.

34 А брат Яреда був кремезним і могутнім чоловіком і чоловіком, якого щедро благословив Господь; Яред, його брат, сказав йому: Волай до Господа, аби Він не змішав нас так, щоб ми не могли розуміти наші слова.

35 І сталося, що брат Яреда волав до Господа, і Господь змилювався над Яредом; отже, Він не змішав мову Яреда; і Яреда та його брата не було змішано.

36 Тоді Яред сказав своєму братові: Волай знову до Господа, і може статися, що Він відверне Свій гнів від тих, хто є нашими друзями, щоб Він не змішав їхню мову.

37 І сталося, що брат Яреда волав до Господа, і Господь мав співчуття до їхніх друзів і їхніх сімей також, так що їх не було змішано.

And Lib was the son of Kish.

And Kish was the son of Corom.

And Corom was the son of Levi.

And Levi was the son of Kim.

And Kim was the son of Morianton.

And Morianton was a descendant of Riplakish.

And Riplakish was the son of Shez.

And Shez was the son of Heth.

And Heth was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Emer.

And Emer was the son of Omer.

And Omer was the son of Shule.

And Shule was the son of Kib.

And Kib was the son of Orihah, who was the son of Jared;

Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.

And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.

Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.

- 38 І сталося, що Яред звернувся знову до свого брата, кажучи: Іди й спитай в Господа, чи вижене Він нас з цієї землі, а якщо Він вижене нас з цієї землі, волай до Нього, куди нам іти. І хто знає, може Господь поведе нас на землю, яка є обраною над усі інші у світі? А якщо це так, то будьмо вірними Господеві, щоб ми могли отримати її для нашого успадкування.
- 39 І сталося так, що брат Яреда волав до Господа відповідно до того, що було сказано вустами Яреда.
- 40 І сталося, що Господь почув брата Яреда, і мав співчуття до нього, і сказав йому:
- 41 Піди і збери разом свої отари, самців і самиць, кожного виду; і також насіння землі кожного виду; і твої сім'ї; і також Яреда, брата твого, та його сім'ю, і також твоїх друзів та їхні сім'ї, і друзів Яреда та їхні сім'ї.
- 42 А коли ти зробиш це, то підеш на чолі їх вниз на долину, що на півночі. І там Я зустріню тебе, і Я піду перед тобою на землю, що є обраною над усі землі у світі.
- 43 І там Я благословлю тебе і твоє сім'я і зроблю для Себе з твого сімені, і з сімені твого брата, і тих, хто піде з вами, великий народ. І не буде нікого величнішого за той народ, який Я зроблю Собі з вашого сімені, на всьому лиці землі. І таке я зроблю для тебе, тому що цей тривалий час ти волав до Мене.

And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy families; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and they who shall go with thee, a great nation. And there shall be none greater than the nation which I will raise up unto me of thy seed, upon all the face of the earth. And thus I will do unto thee because this long time ye have cried unto me.

## Етер 2

- 1 І сталося, що Яред, і його брат, і їхні сім'ї, а також друзі Яреда, і його брата, і їхні сім'ї спустилися в долину, яка була на півночі (а назва цієї долини була Німрод, що її дали за іменем могутнього мисливця), з їхніми отарами, які вони зібрали разом, самців і самиць, кожного виду.
- 2 І вони також поставили сільця і піймали птахів повітря; і вони також підготували посудину, в якій вони везли з собою риби вод.
- 3 І вони також везли з собою дезерет, що у перекладі означає медоносна бджола; і, таким чином, вони везли з собою рої бджіл і всякого роду те, що було на лиці землі, насіння кожного виду.
- 4 І сталося, що коли вони спустилися в долину Німрод, Господь зійшов і говорив з братом Яреда; і був Він у хмарині, і брат Яреда не бачив Його.
- 5 І сталося, що Господь наказав їм, що вони мають іти в пустиню, так, у ту частину, де ніколи не було людей. І сталося, що Господь ішов перед ними, і розмовляв з ними, поки стояв у хмарині, і вказував напрям, куди їм слід іти.
- 6 І сталося, що вони мандрували по пустині і збудували барки, на яких вони перетнули багато вод, будучи постійно керованими рукою Господа.
- 7 І Господь не дозволяв їм зупинятися по той бік моря у пустині, але Він хотів, щоб вони пішли аж у глиб землі обіцяної, яка була обраною серед усіх інших земель, яку Господь Бог зберіг для праведних людей.
- 8 І Він поклявся у Своему гніві братові Яреда, що той, хто володітиме цією землею обіцяною, з тих пір, надалі і назавжди, має служити Йому, істинному і єдиному Богові, або інакше їх буде зметено геть, коли повнота Його гніву зійде на них.

## Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

- 9 І ось, ми можемо бачити накази Бога стосовно цієї землі, що це є земля обіцяна; і який би народ не володів нею, він має служити Богові, інакше їх буде зметено геть, коли повнота Його гніву зійде на них. А повнота Його гніву зійде на них, коли вони дозріють у беззаконні.
- 10 Бо знайте, це земля, яка є обраною серед усіх інших земель; отже, той, хто володіє нею, має служити Богові, інакше його буде зметено геть; бо це є вічний наказ Бога. І тільки тоді, коли настане повнота беззаконня серед дітей цієї землі, їх буде зметено геть.
- 11 І це приходять до вас, о ви, Іновірці, щоб ви знали накази Бога—щоб ви могли покаятися, і не продовжувати свої беззаконня, щоб не настала повнота, щоб ви не накликали на себе повноту гніву Бога, як жителі цієї землі вчинили перед тим.
- 12 Ось, це є обрана земля, і той народ, який володітиме нею, буде свobodний від залежності, і від неволі, і від усіх інших народів під небесами, якщо вони тільки служитимуть Богу цієї землі, Яким є Ісус Христос, Якого було явлено через те, що ми написали.
- 13 І тепер я продовжую свій літопис; бо ось, сталося, що Господь привів Яреда і його братів аж до того великого моря, яке розділяє землі. І коли вони підійшли до моря, вони поставили свої намети; і вони назвали це місце Моріанкумер; і вони жили в наметах, і вони жили в наметах на березі моря протягом чотирьох років.
- 14 І сталося в кінці чотирьох років, що Господь знову прийшов до брата Яреда і стояв у хмарі й розмовляв з ним. І протягом трьох годин Господь розмовляв з братом Яреда і соромив його, тому що той не згадав прикликати ім'я Господа.

And now, we can behold the decrees of God concerning this land, that it is a land of promise; and whatsoever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hitherto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

15 І брат Яреда покався в злі, яке він учинив, і прикликав ім'я Господа за своїх братів, які були з ним. І Господь сказав йому: Я прощаю тобі і твоїм братам ваші гріхи; але ти не повинен більше грішити, бо пам'ятайте, що не буде Мій Дух перемагатися в людини навіки; отже, якщо ви будете грішити до того, поки повністю не дозрієте, вас буде відсічено від присутності Господа. І такі Мої думки про землю, яку Я дам вам у ваше успадкування; бо це буде земля, обрана з усіх інших земель.

16 І Господь сказав: Ідіть працювати і будувати у такий спосіб барки так, як ви досі будували. І сталося, що брат Яреда пішов працювати, а також його брати, і будували барки у той спосіб, у який вони будували раніше, за вказівками Господа. І вони були маленькими, і вони були легкими на воді, дійсно, наче легкість птаха на воді.

17 І було їх збудовано в такий спосіб, що вони були надзвичайно щільними, саме такими, що вони б тримали воду, як посудина; і дно в них було таким щільним, як у посудині; і боки в них були такими щільними, як у посудині; і кінці в них були загострені; а верхня частина в них була такою щільною, як у посудині; а довжиною вони були в довжину дерева; а двері там, коли були зачиненими, були щільними, як у посудині.

18 І сталося, що брат Яреда волав до Господа, кажучи: О Господи, я виконав роботу, яку Ти наказав мені, і я спорудив барки, згідно з тим, як Ти настановив мене.

19 І ось, о Господи, в них немає світла; як ми поведемо їх? І ще, ми загинемо, бо зможемо в них дихати тільки тим повітрям, що в них є; отже, ми загинемо.

20 І Господь сказав братові Яреда: Дивись, ти зробиш отвір зверху і також у днищі; і коли тобі потрібне буде повітря, ти відкупориш отвір і отримаєш повітря. Якщо буде так, що вода полетиться на тебе, ось, ти закупориш отвір, щоб не загинути в потоці.

21 І сталося, що брат Яреда зробив так, згідно з тим, що наказав Господь.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

22 І він знову заволав до Господа, кажучи: О Господи, бачиш, я вчинив саме так, як Ти мені наказав; і я підготував судна для моїх людей, і ось, в них немає світла. Дивись, о Господи, чи допустиш Ти, щоб ми перетинали ці великі води в темряві?

23 І Господь сказав братові Яреда: Що ти хочеш, щоб Я зробив, аби ви мали світло на ваших суднах? Бо бачиш, ви не можете мати вікон, бо їх рознесе вщент; також не можете ви взяти з собою вогню, бо ви не будете плисти при світлі вогню.

24 Бо ось, будете ви, наче кит посередині моря; бо гори хвиль обрушаться на вас. Проте Я знову винеситиму вас з глибин моря; бо вітри вийшли з Моїх вуст, а також дощі й потоки послав Я.

25 І ось, Я готую вас до цього; бо ви не зможете перетнути цю велику глибочинь, якщо Я не підготую вас до хвиль моря, і вітрів, які віють, і потоків, які прийдуть. Отже, що ж ти хочеш, щоб Я підготував для вас для того, щоб ви мали світло, коли вас поглинуть глибини моря?

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?



## Етер 3

- 1 І сталося, що брат Яреда (тож число суден, які було підготовлено, було вісім), пішов на гору, яку вони називали горою Шелем через її надзвичайну висоту, і виплавив з каменю шістнадцять маленьких камінців; і були вони білі і ясні, точно як прозоре скло; і він поніс їх у своїх руках на вершину гори і заволав знову до Господа, кажучи:
- 2 О Господи, Ти сказав, що нас має бути оточено потоками. Тож дивись, о Господи, і не сердься на Твого слугу через його слабкість перед Тобою; бо ми знаємо, що Ти святий і живеш на небесах, і ми недостойні перед Тобою; через падіння наші натури стали постійно грішними; проте, о Господи, Ти дав нам заповідь, щоб ми прикликали Тебе, щоб від Тебе ми могли отримати згідно з нашими бажаннями.
- 3 Дивись, о Господи, Ти покарав нас через наше беззаконня і гнав нас уперед, і всі ці багато років ми були в пустині; проте Ти був милостивим до нас. О Господи, подивись на мене з жалем і відверни Свій гнів від цього Свого народу, і не дозволяй, аби вони йшли вперед крізь цю бурхливу глибочінь у темряві; але подивись на те, що я виплавив з каменю.
- 4 І я знаю, о Господи, що Ти маєш усю силу і можеш робити все, що хочеш, на благо людині; отже, торкнися цих камінців, о Господи, Своім перстом і підготуй їх так, щоб вони могли сяяти в темряві; і вони будуть сяяти нам на суднах, які ми приготували, щоб ми могли мати світло, коли будемо перетинати море.
- 5 Дивись, о Господи, Ти можеш зробити це. Ми знаємо, що Ти можеш показати велику силу, яка виглядає малою для розуміння людей.

## Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

6 І сталося, що коли брат Яреда промовив ці слова, ось, Господь простер Свою руку і торкнувся камінців, одного за одним, Своїм перстом. І завісу було знято з очей брата Яреда, і він побачив перст Господа; і він був як перст людини, нібито з плоті і крові; і брат Яреда впав перед Господом, бо він був приголомшений страхом.

7 І Господь побачив, що брат Яреда впав на землю; і Господь сказав йому: Вставай, чому ти впав?

8 А він каже Господеві: Я побачив перст Господа, і я злякався, щоб він не вразив мене; бо я не знав, що Господь має плоть і кров.

9 І Господь сказав йому: Через свою віру ти побачив, що Я візьму на Себе плоть і кров; і ніколи ще не проходив переді Мною чоловік з такою надзвичайною вірою, як у тебе; бо якби це не було так, ти б не зміг побачити Мій перст. Чи бачив ти більше, ніж це?

10 І він відповів: Ні; Господи, покажися мені.

11 І Господь сказав йому: Чи повіриш ти словам, які Я скажу?

12 І він відповів: Так, Господи, я знаю, що Ти кажеш істину, бо Ти є Бог істини і не можеш брехати.

13 І коли він сказав ці слова, ось, Господь показав Себе йому, і сказав: Через те що ти знаєш це, тебе викуплено від падіння; отже, тебе приведено назад до Моєї присутності; отже, Я покажуся тобі.

14 Дивись, Я є Той, Кого було підготовлено від заснування світу, щоб викупити Мій народ. Дивись, Я є Ісус Христос. Я є Батько і Син. У Мені все людство матиме життя, і матиме вічно, саме ті, хто вірять в Моє ім'я; і вони стануть Моїми синами і Моїми дочками.

15 І ніколи Я не показував Себе людині, яку Я створив, бо ніколи людина не вірила в Мене так, як ти. Чи бачиш ти, що тебе створено за Моїм власним образом? Так, дійсно, всіх людей було створено на початку за Моїм власним образом.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

16 Бачиш, це тіло, яке ти тепер бачиш, є тіло Мого духа; і людину Я створив за тілом Мого духа; і так само як Я явився тобі, будучи в дусі, явлюся Я Моєму народові в плоті.

17 І ось, як я, Мороній, сказав, я не можу записати докладну розповідь про те, що написано, отже, досить того, що я скажу, що Ісус показав Себе цьому чоловікові в дусі, саме у такий спосіб і в подібні такого самого тіла, як Він показав Себе Нефійцям.

18 І Він священнослужив йому так само, як Він священнослужив Нефійцям; і все це, щоб цей чоловік міг знати, що Він Бог, через багато великих діянь, які Господь показав йому.

19 І завдяки знанням цього чоловіка його не можна було утримати від бачення поза завісою; і він бачив перст Ісуса, через який, коли він побачив його, він упав від страху; бо він знав, що це був перст Господа; і вже не мав він віри, а він знав, не сумніваючись ні в чому.

20 Тому що він мав таке досконале знання про Бога, його не можна було тримати поза завісою; отже, він бачив Ісуса; і Він священнослужив йому.

21 І сталося, що Господь сказав братові Яреда: Ось, ти не допустиш, щоб те, що ти бачив і чув, пішло в світ, доки не настане час, коли Я прославлю Своє ім'я у плоті; тому ти зберігай як скарб те, що ти бачив і чув, і не показуй це нікому з людей.

22 І дивись, коли ти йтимеш до Мене, ти запишеш це і запечатаєш це, щоб ніхто не міг тлумачити це; бо ти напишеш це мовою, яку вони не зможуть прочитати.

23 І дивись, ці два камінці Я даю тобі, і ти запечатаєш їх разом з тим, що ти напишеш.

24 Бо знай, мову, якою ти писатимеш, Я змішав; отже, Я зроблю так у Свій належний час, щоб ці камінці збільшували для очей людських те, що ти напишеш.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

- 25 І коли Господь промовив ці слова, Він показав братові Яреда всіх жителів землі, які були, і також усіх, які будуть; і Він не усував їх з його поля зору, аж до кінців землі.
- 26 Бо Він сказав йому в ті часи, що були до того, що якщо він повірить у Нього, то Він покаже йому все—це буде показано йому; отже, Господь ніщо не міг приховати від нього, бо він знав, що Господь міг показати йому все.
- 27 І Господь сказав йому: Запиши це і запечатай це; і Я покажу це у Свій належний час дітям людським.
- 28 І сталося, що Господь наказав йому, що він має запечатати два камені, які він отримав, і не показувати їх, доки Господь не покаже їх дітям людським.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

## Етер 4

- 1 І Господь наказав братові Яреда спуститися з гори від присутності Господа і записати те, що він бачив; і цьому було заборонено доходити до дітей людських, аж доки Його не буде піднесено на хресті; і з цією метою цар Мосія зберігав це, щоб воно не дійшло до світу, аж доки Христос не явить Себе Своєму народові.
- 2 А після того як Христос дійсно показав Себе Своєму народові, Він наказав, щоб це було явлено.
- 3 І тепер, після цього, вони всі виродилися в зневірі; і немає нікого, окрім Ламанійців, і вони зrekliся євангелії Христа; отже, мені наказано, щоб я знову сховав це в землі.
- 4 Дивіться, я написав на цих пластинах саме те, що брат Яреда бачив; і ніколи не було явлено величнішого, ніж те, що було явлено братові Яреда.
- 5 Отже, Господь наказав мені написати це; я написав це. І Він наказав мені, щоб я запечатав це; і Він також наказав мені, щоб я запечатав тлумачення цього; отже, я запечатав тлумачі згідно з заповіддю Господа.
- 6 Бо Господь сказав мені: Воно не дійде до Іновірців аж до того дня, коли вони покаються у своєму беззаконні і стануть чистими перед Господом.
- 7 І в той день, коли вони виявлятимуть віру в Мене, каже Господь, саме так, як брат Яреда, щоб вони могли бути освяченими в Мені, тоді Я явлю їм те, що брат Яреда бачив, аж до того, що розгорну перед ними всі Мої одкровення, каже Ісус Христос, Син Бога, Батько небес і землі і всього того, що на них є.
- 8 А той, хто боротиметься проти слова Господа, нехай буде проклятий; і той, хто буде заперечувати це, нехай буде проклятий; бо їм Я не покажу більш великого, каже Ісус Христос; бо Я є Той, Хто каже.

## Ether 4

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

9 І за Моїм наказом небеса відкриваються і закри-  
ваються; і за Моїм словом земля здригнеться; і за  
Моїм наказом жителі її загинуть, наче від вогню.

10 І той, хто не вірить Моїм словам, не вірить і  
Моїм учням; і якщо буде так, що Я не буду говори-  
ти, судіть ви; бо ви знатимете, що це Я Той, Хто го-  
ворить в останній день.

11 Але той, хто вірить у те, що Я сказав, того Я відві-  
даю проявами Мого Духа, і він знатиме і складати-  
ме свідчення. Бо через Мій Дух він знатиме, що це  
істина; бо Він переконує людей чинити добро.

12 І все те, що переконує людей чинити добро, є від  
Мене; бо добро не приходять ні від кого, окрім  
Мене. Я Той Самий, Хто веде людей до всього до-  
брого; і той, хто не віритиме Моїм словам, не віри-  
тиме Мені—що Я є; і той, хто не віритиме Мені, не  
віритиме Батькові, Який прислав Мене. Бо знайте,  
Я є Батько, Я є світло, і життя, і істина світу.

13 Приходьте до Мене, о ви, Іновірці, і Я покажу  
вам більш велике—знання, яке сховано через зневі-  
ру.

14 Приходьте до Мене, о ви, доме Ізраїля, і для вас  
буде зроблено явним, скільки великого Батько збе-  
ріг для вас від заснування світу; і воно не прийшло  
до вас через зневіру.

15 Дивіться, коли ви розірвете ту завісу зневіри, яка  
робить так, що ви залишаєтеся у вашому жахливо-  
му стані злочестивості, і закам'янілості серця, і слі-  
поти розуму, тоді буде велике і дивовижне, що було  
сховано від вас від заснування світу,—так, коли ви  
закличете до Батька в Моє ім'я, із скрушеним сер-  
цем і упокореним духом, тоді ви знатимете, що  
Батько згадав завіт, який Він склав з вашими ба-  
тьками, о доме Ізраїля.

16 І тоді Моїм одкровенням, які Я наказав записати  
Моєму слугі Івану, розгорнуться перед очима всіх  
людей. Пам'ятайте, коли ви побачите це, ви будете  
знати, що час уже поруч, коли це буде явлено на-  
справді.

And at my command the heavens are opened and are  
shut; and at my word the earth shall shake; and at my  
command the inhabitants thereof shall pass away, even  
so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my  
disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for  
ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spo-  
ken, him will I visit with the manifestations of my  
Spirit, and he shall know and bear record. For because  
of my Spirit he shall know that these things are true; for  
it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is  
of me; for good cometh of none save it be of me. I am  
the same that leadeth men to all good; he that will not  
believe my words will not believe me—that I am; and he  
that will not believe me will not believe the Father who  
sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and  
the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto  
you the greater things, the knowledge which is hid up  
because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be  
made manifest unto you how great things the Father  
hath laid up for you, from the foundation of the world;  
and it hath not come unto you, because of unbelief.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief  
which doth cause you to remain in your awful state of  
wickedness, and hardness of heart, and blindness of  
mind, then shall the great and marvelous things which  
have been hid up from the foundation of the world  
from you—yea, when ye shall call upon the Father in my  
name, with a broken heart and a contrite spirit, then  
shall ye know that the Father hath remembered the  
covenant which he made unto your fathers, O house of  
Israel.

And then shall my revelations which I have caused to  
be written by my servant John be unfolded in the eyes of  
all the people. Remember, when ye see these things, ye  
shall know that the time is at hand that they shall be  
made manifest in very deed.

17 Отже, коли ви отримаєте цей літопис, ви зможете знати, що діяння Батька почалися на всьому лиці землі.

18 Отже, покайтеся ви, всі кінці землі, і прийдіть до Мене, і повірте в Мою євангелію, і христіться в Моє ім'я; бо того, хто вірить і христиться, буде спасенно; а того, хто не вірить, буде проклято; і ознаки слідуватимуть за тими, хто вірить у Моє ім'я.

19 І благословенний той, хто виявиться вірним Моєму імені в останній день, бо його буде піднесено жити в царстві, підготовленому для нього від заснування світу. І знайте, Я є Той, Хто сказав це. Амінь.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

## Етер 5

- 1 І ось я, Мороній, написав слова, які мені було наказано, згідно з моєю пам'яттю; і я розповів вам те, що я запечатав; отже не торкайтеся цього для того, щоб перекласти; бо це заборонено вам, аж поки невдовзі на це буде мудрість Бога.
- 2 І знайте, ви можете мати перевагу, щоб показати пластини тим, хто буде допомагати виконати цю роботу;
- 3 І трьом буде їх показано силою Бога; тож вони будуть знати напевно, що це є істина.
- 4 І вустами трьох свідків їх буде стверджено; і свідчення трьох, і ця робота, в якій буде показано силу Бога і також Його слово, про які Батько, і Син, і Святий Дух засвідчують,—і все це стоятиме як свідчення проти світу в останній день.
- 5 І якщо буде так, що вони покаються і прийдуть до Батька в ім'я Ісуса, їх буде прийнято в царство Бога.
- 6 І ось, чи я не маю влади на це, судити вам; бо ви знатимете, що я маю владу, коли ви побачите мене, і ми будемо стояти перед Богом в останній день. Амінь.

## Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.



## Етер 6

- 1 А тепер я, Мороній, продовжую подавати літопис Яреда і його брата.
- 2 Бо сталося після того як Господь приготував камінці, які брат Яреда приніс на гору, брат Яреда зійшов з гори, і він поклав камінці в судна, які було підготовлено, по одному з кожного кінця їх; і ось, вони дійсно давали світло для суден.
- 3 І таким чином Господь зробив так, що камінці почали сяяти в темряві, давати світло чоловікам, жінкам і дітям, щоб вони не пересікали великі води в темряві.
- 4 І сталося, що коли вони підготували всіляку їжу, щоб з її допомогою вони могли харчуватися на воді, і також корм для своїх отар, і стад, і для всякого звіра, і тварини, і птаха, яких вони взяли з собою,—і сталося, що коли вони зробили все це, вони сіли на свої судна, або барки, і вирушили в море, вручивши себе Господеві Богу своєму.
- 5 І сталося, що Господь Бог учинив так, щоб шалений вітер дув на лиці вод у напрямі землі обіцяної; і, отже, їх шпурляло на хвилях моря під вітром.
- 6 І сталося, що їх багато разів було поховано в глибинах моря горами хвиль, які обрушувалися на них, і також великими і жакливими бурями, які було викликано шаленістю вітру.
- 7 І сталося, що коли їх було поховано в глибині, ніяка вода не могла зашкодити їм, їхні судна були щільними, як посудина, і також вони були щільними, як ковчег Ноя; отже, коли їх було оточено багатьма водами, вони волали до Господа, і Він піднімав їх знову на поверхню вод.
- 8 І сталося, що вітер ніколи не припиняв дуги у напрямі обіцяної землі, доки вони були на воді; і таким чином, вітром їх було гнано вперед.

## Ether 6

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

9 І вони співали хвалу Господеві; так, брат Яреда співав хвалу Господеві, і він дякував і хвалив Господа впродовж усього дня; і коли ніч наставала, вони не припиняли хвалити Господа.

10 І так їх було гнано вперед; і ніяка потвора з моря не могла зруйнувати їх, і також кит не міг зашкодити їм; і вони мали світло постійно, чи це було над водою, чи під водою.

11 І так їх було гнано вперед триста і сорок і чотири дні по воді.

12 І вони висадилися на берег обіцяної землі. І коли вони ступили на береги обіцяної землі, вони вклонилися аж до лица землі, і упокорилися перед Господом, і проливали сльози радості перед Господом через безліч Його лагідних милостей до них.

13 І сталося, що вони пішли вперед по лицу землі і почали обробляти землю.

14 А Яред мав чотирьох синів; і вони звалися Яком, і Гілга, і Мейга, і Орійга.

15 І брат Яреда також мав синів і дочок.

16 А друзів Яреда і його брата було числом близько двадцяти і двох душ; і в них також були сини і дочки перед тим, як вони прийшли на обіцяну землю; і, отже, їх стало багато.

17 І їх було навчено проходити покірно перед Господом; і їх також було навчено з неба.

18 І сталося, що вони почали поширюватися на лиці землі, і розмножуватися, і обробляти землю; і вони стали сильними на цій землі.

19 І брат Яреда зістарився, і побачив він, що має невдовзі зійти в могилу; ось чому він сказав Яреду: Зберімо разом наших людей, щоб ми могли перелічити їх, щоб ми могли дізнатися від них, що саме вони захочуть від нас перед тим, як ми зійдемо в могили.

And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.

And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.

And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.

And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.

And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.

And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.

And the brother of Jared also begat sons and daughters.

And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.

And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.

And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.

And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

20 І відповідно до цього, людей було зібрано разом. Тож синів і дочок брата Яреда числом було двадцять і дві душі; а синів і дочок Яреда числом було дванадцять, бо він мав чотирьох синів.

21 І сталося, що вони перелічили своїх людей; а після того як вони перелічили їх, вони забажали, щоб ті сказали, чого б вони хотіли, щоб вони зробили перед тим, як зійти в могили.

22 І сталося, що люди побажали від них, щоб вони помазали одного з їхніх синів бути царем над ними.

23 І тепер ось, це було гірко для них. І брат Яреда сказав їм: Безсумнівно, це приведе вас у неволю.

24 Але Яред сказав своєму братові: Дозволь їм мати царя. І тому той сказав їм: Обирайте ви з-поміж наших синів царя, саме того, кого ви хочете.

25 І сталося, що вони обрали саме першонародженого у брата Яреда; і його ім'я було Пейгаг. І сталося, що він відмовився і не захотів бути їхнім царем. А люди хотіли, щоб його батько примусив його, але його батько не захотів; і він наказав їм, що вони не повинні примушувати жодного чоловіка бути їхнім царем.

26 І сталося, що вони обирали всіх братів Пейгага, а вони не хотіли.

27 І сталося, що також не захотіли і сини Яреда, дійсно всі, крім одного; і Орійгу було помазано бути царем над народом.

28 І він почав царювати, і люди почали процвітати; і вони стали надзвичайно багатими.

29 І сталося, що Яред помер, і його брат також.

30 І сталося, що Орійга ходив покійно перед Господом, і пам'ятав, як багато великого Господь зробив для його батька, і також учив свій народ, як багато великого Господь зробив для їхніх батьків.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the firstborn of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

## Етер 7

- 1 І сталося, що Орійга чинив правосуддя на землі в праведності в усі свої дні, а днів його було надзвичайно багато.
- 2 І породив він синів і дочок; так, він породив тридцять і одного, серед яких було двадцять і троє синів.
- 3 І сталося, що він також породив Ківа у своєму похилому віці. І сталося, що Ків царював замість нього; а Ків породив Коригора.
- 4 І коли Коригорові було тридцять і два роки, він повстав проти свого батька, і пішов від нього, і жив на землі Негор; і він породив синів і дочок, і вони стали надзвичайно красивими; ось чому Коригор вивів за собою багато людей.
- 5 І коли він зібрав разом військо, він пішов на землю Морон, де жив цар, і взяв його у неволю, що привело до здійснення слів брата Яреда, що їх буде приведено у неволю.
- 6 Тож земля Морон, де жив цар, була близько від землі, яку Нефійці називали Спустошення.
- 7 І сталося, що Ків жив у неволі, і його народ був під Коригором, його сином, аж поки він не став надзвичайно старим; проте Ків породив Шула у своєму похилому віці, поки він ще був у неволі.
- 8 І сталося, що Шул був сердитим на свого брата; і Шул зростав сильним і став могутнім силою людською; і він також був могутнім у судженні.
- 9 Ось чому він пішов до пагорба Єфрем, і він виплавив з пагорба і виготовив мечі зі сталі для тих, кого він вивів за собою; і після того як він озброїв їх мечами, він повернувся до міста Негор, і дав бій своєму братові Коригорові, завдяки чому він отримав царство і відновив його для свого батька Ківа.
- 10 І ось за те, що Шул зробив, його батько нагородив його царством; отже, він почав царювати замість свого батька.

## Ether 7

- And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.
- And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.
- And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.
- And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.
- And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.
- Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.
- And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.
- And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.
- Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.
- And now because of the thing which Shule had done, his father bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the stead of his father.

11 І сталося, що він чинив правосуддя в праведності; і він розширив своє царство на все лице землі, бо людей стало надзвичайно багато.

12 І сталося, що Шул також породив багатьох синів і дочок.

13 І Коригор покався у всьому злі, яке він наробив; ось чому Шул дав йому владу у своєму царстві.

14 І сталося, що Коригор мав багато синів і дочок. І серед синів Коригора був один, чиє ім'я було Ной.

15 І сталося, що Ной повстав проти Шула, царя, і також свого батька Коригора, і потягнув за собою Когора, свого брата, і також усіх його братів і багатьох людей.

16 І він дав бій Шулові, цареві, після якого він отримав землю їхнього першого успадкування; і він став царем над тією частиною землі.

17 І сталося, що він дав бій Шулові, цареві; і він захопив Шула, царя, і забрав його в полон у Морон.

18 І сталося, що коли він вже збирався віддати його на смерть, сини Шула вночі прокралися в дім Ноя, і вбили його, і зламали двері в'язниці, і вивели звідти свого батька, і посадили його на його престол в його царстві.

19 Ось чому син Ноя збудував його царство замість нього; проте вони не мали сили більше над Шулом, царем, і люди, які були під царюванням Шула, царя, процвітали надзвичайно і ставали сильними.

20 І країну було поділено; і було два царства, царство Шула і царство Когора, сина Ноя.

21 І Когор, син Ноя, зробив так, щоб його люди дали бій Шулові, в якому Шул побив їх і вбив Когора.

22 І ось, Когор мав сина, якого звали Німрод; і Німрод віддав Шулові царство Когора і здобув прихильність в очах Шула; ось чому Шул нагородив його великою прихильністю до нього, і він чинив у царстві Шула згідно зі своїми бажаннями.

And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people had become exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore Shule gave him power in his kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

23 І ще під час царювання Шула приходили пророки до людей, яких було послано від Господа, пророкуючи, що злочестивість і ідолопоклонство людей приносять прокляття на землю, і їх треба буде знищити, якщо вони не покаються.

24 І сталося, що люди кривдили пророків і глузували з них. І сталося, що цар Шул чинив правосуддя проти всіх тих, хто кривдив пророків.

25 І він видав закон по всій землі, який давав повноваження пророкам, щоб вони ходили, куди захочуть; і з цієї причини людей було приведено до покаєння.

26 І через те що люди покаялися у своїх беззаконнях і ідолопоклонстві, Господь пощадив їх, і вони почали процвітати знову на цій землі. І сталося, що Шул породив синів і дочок у своєму похилому віці.

27 І не було більше воєн у дні Шула; і він пам'ятав великі діяння, які Господь здійснив для його батьків, переправивши їх крізь велику глибочінь на обіцяну землю; ось чому він чинив правосуддя у праведності в усі свої дні.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

## Етер 8

- 1 І сталося, що він породив Омера, і Омер царював замість нього. А Омер породив Яреда; і Яред породив синів і дочок.
- 2 І Яред повстав проти свого батька, і пішов, і оселився на землі Хет. І сталося, що він улещував багатьох людей своїми підступними словами, доки не здобув половину царства.
- 3 А коли він здобув половину царства, то дав бій своєму батькові, і забрав свого батька в неволю, і примусив його служити в неволі;
- 4 І ось, у дні царювання Омера він був у неволі половину своїх днів. І сталося, що він породив синів і дочок, серед яких були Есром і Коріантумр;
- 5 Їх надзвичайно розсердили діяння Яреда, їхнього брата, так що вони зібрали військо і дали бій Яредові. І сталося, що вони дали йому бій уночі.
- 6 І сталося, що коли вони вбили військо Яреда, вони вже збиралися вбити його також; і він благав їх, щоб вони не вбивали його, а він віддав би царство своєму батькові. І сталося, що вони дарували йому життя.
- 7 І тоді Яред надзвичайно засмутився через втрату царства, бо він прикипів серцем своїм до царства і до слави світу.
- 8 Тож дочка Яреда, будучи надзвичайно кмітливою і побачивши сум свого батька, надумала скласти план, з допомогою якого вона змогла б повернути царство для свого батька.
- 9 Тож дочка Яреда була надзвичайно красивою. І сталося, що вона поговорила зі своїм батьком і сказала йому: Чим мій батько такий засмучений? Хіба він не читав літопис, який наші батьки перенесли через велику глибочінь? Ось, хіба там немає розповіді про тих, хто жив у давнину, що вони згідно зі своїми таємними планами отримували царства й велику славу?

## Ether 8

And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.

And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.

And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;

And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;

And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.

And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.

And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.

Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.

Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

10 І ось тому нехай мій батько пошле за Акішем, сином Кімнора; і ось, я красива, і я буду танцювати перед ним, і я сподобаюсь йому, так що він захоче взяти мене за дружину; так ось, якщо він захоче від тебе, щоб ти дав йому мене за дружину, тоді ти скажеш: Я віддам її, якщо ти принесеш мені голову мого батька, царя.

11 Аж ось, Омер був другом Акіша; отже, коли Яред послав за Акішем, дочка Яреда танцювала перед ним, щоб сподобатися йому, так що він забажав взяти її за дружину. І сталося, що він сказав Яредові: Віддай її мені за дружину.

12 І Яред сказав йому: Я віддам її тобі, якщо ти принесеш мені голову мого батька, царя.

13 І сталося, що Акіш зібрав у домі Яреда всіх своїх родичів і сказав їм: Клянеться мені, що ви будете вірними мені в тому, що я побажаю від вас?

14 І сталося, що вони всі поклялися йому Богом небес, і також небесами, і також землею, і своїми головами, що той, хто відмовиться надати допомогу, яку Акіш бажає, той загубить свою голову; і той, хто розголосить будь-що з того, що Акіш повідомив їм, той загубить своє життя.

15 І сталося, що на цьому вони погодилися з Акішем. І Акіш привів їх до клятв, які складали ті, хто жив у давнину і хто також прагнув влади, які передавалися аж від Каїна, який був убивцею від початку.

16 Їх було збережено силою диявола, щоб приводити людей до цих клятв, щоб тримати їх у темряві, щоб допомогти таким, хто прагне сили, отримати силу, і вбивати, і грабувати, і брехати, і чинити всіляку злочестивість і розпусту.

17 І була це дочка Яреда, яка заронила в його серце знайти те, що з давнини; а Яред заронив це в серце Акіша; ось чому Акіш привів до цього свою рідню і друзів, зманюючи їх красивими обіцяннями зробити все, що він забажає.

18 І сталося, що вони організували таємну змову, саме так, як ті в давнину; змову, найбільш мерзотну і злочестиву з усіх в очах Бога;

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimmnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all sware unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;



19 Бо Господь не діє в таємних змовах, і не хоче Він також, щоб людина проливала кров, але в усьому заборонив це, від початку людини.

20 І тепер я, Мороній, не писатиму про способи їхніх клятв і змов, бо мені було повідомлено, що такі є серед усіх людей, і є вони серед Ламанійців.

21 І вони призвели до знищення цього народу, про який я тепер розповідаю, і також до знищення народу Нефія.

22 І той народ, який буде підтримувати такі таємні змови, щоб отримати силу і наживу, до того, що вони поширяться серед усього народу, знайте, його буде знищено; бо Господь не дозволить, щоб кров Його святих, яку буде ними пролита, завжди вола-ла до Нього з-під землі до помсти за них, і щоб Він не помстився за них.

23 Ось чому, о ви, Іновірці, за мудрістю Бога, все це було показано вам, щоб з допомогою цього ви могли покаятися у своїх гріхах і не дозволити, щоб над вами взяли верх ці смертоносні змови, які зводяться, щоб отримати силу й наживу,—і щоб діяння, так, саме діяння знищення зійшло на вас, так, саме меч правосуддя вічного Бога впав на вас, до вашого повалення і знищення, якщо ви дозволите цьому статися.

24 Ось чому Господь наказує вам, що коли ви побачите, що це відбувається серед вас, щоб ви прокинулися до відчуття вашого жахливого становища через цю таємну змову, яка буде серед вас; інакше горе їй через кров тих, кого було вбито; бо вони волатимуть з праху про помсту їй і також тим, хто звів її.

25 Бо станеться так, що той, хто заводить її, намагається повалити свободу всіх земель, народів і країн, і вона приносить знищення всіх людей, бо вона зводиться дияволом, який є батьком усякої брехні; саме тим брехуном, який обманув наших перших батьків, так, саме тим брехуном, який змусив людину чинити вбивство від початку, який зробив закам'янілими серця людей, так що вони вбивали пророків, і каменували їх, і виганяли їх від початку.

For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who built it up.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

26 Отже, мені, Моронієві, заповідано написати це, щоб можна було покінчити зі злом і щоб настав час, коли Сатана не мав би сили над серцями дітей людських, але щоб їх можна було переконати чинити добро постійно, щоб вони могли прийти до джерела всієї праведності і бути спасеними.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

## Етер 9

- 1 А тепер я, Мороній, продовжую мій літопис. Отже, дивіться, сталося, що через таємні змови Акіша і його друзів, дивіться, вони скинули з царства Омера.
- 2 Проте Господь був милостивим до Омера, і також до його синів і його дочок, які не хотіли його знищення.
- 3 І Господь попередив Омера уві сні, що йому слід піти з цієї землі; ось чому Омер покинув цю землю зі своєю сім'єю, і мандрував багато днів, і прийшов, і пройшов повз пагорб Шим, і пройшов повз місце, де Нейфійців було знищено, а звідти на схід, і прийшов до місця, яке називалося Авлом, поблизу морського узбережжя, і там він поставив свій намет, і також його сини і дочки, і всі його домочадці, за винятком Яреда і його сім'ї.
- 4 І сталося, що Яреда було помазано царем над народом рукою злочестивості; і він віддав Акішеві свою дочку за дружину.
- 5 І сталося, що Акіш намагався позбавити життя свого тестя; і він звернувся до тих, хто поклявся йому присягою прадавніх, і вони здобули голову його тестя, коли він сидів на своєму престолі і приймав своїх людей.
- 6 Бо таким великим було поширення цього злочестивого і таємного товариства, що воно зіпсувало серця всіх людей; тому Яреда було вбито на його престолі, і Акіш царював замість нього.
- 7 І сталося, що Акіш почав задрити своєму синові, тому він замкнув його у в'язниці і тримав його впроголодь або зовсім без їжі, доки той не зазнав смерті.
- 8 І ось, брат того, хто зазнав смерті (а його ім'я було Німра), був сердитий на свого батька за те, що його батько вчинив з його братом.
- 9 І сталося, що Німра зібрав разом невелике число чоловіків, і втік з цієї землі, і прийшов, і став жити з Омером.

## Ether 9

- And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.
- Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.
- And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.
- And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.
- And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.
- For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.
- And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.
- And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.
- And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

10 І сталося, що Акіш породив інших синів, і вони завоювали серця людей, незважаючи на те, що вони поклялися йому чинити всіляке беззаконня, згідно з тим, що він побажає.

11 Тож люди Акіша прагнули до наживи, так само як Акіш прагнув до влади; ось чому сини Акіша запропонували їм гроші, з допомогою чого вони потягнули більшу частину людей за собою.

12 І почалася війна між Акішем і синами Акіша, яка тривала впродовж багатьох років, так, аж до знищення майже всіх людей царства, так, саме всіх, крім тридцяти душ і тих, хто втік з домом Омера.

13 Отже, Омера було відновлено знову на землі його успадкування.

14 І сталося, що Омер почав старіти; проте у своєму похилому віці він породив Емера; і він помазав Емера бути царем, щоб царювати замість нього.

15 А після того як він помазав Емера бути царем, він бачив мир на цій землі протягом двох років, і він помер, переживши на своєму віку надзвичайно багато днів, сповнених смутком. І сталося, що Емер царював замість нього і йшов по стопах свого батька.

16 І Господь почав знову знімати прокляття з цієї землі, і дім Емера процвітав надзвичайно за часи царювання Емера; і протягом шістдесяти і двох років вони стали надзвичайно сильними, так що вони стали надзвичайно багатими—

17 Маючи всілякі плоди, і зерно, і шовки, і витончену білизну, і золото, і срібло, і коштовності;

18 І також всіляку худобу, волів, і корів, і овець, і свиней, і кіз, і також багато інших видів тварин, які були корисні для харчування людини.

19 І вони також мали коней і ослів, і були в них слони, і куреломи, і кумоми; всі вони були корисні людині, а найперше слони, і куреломи, і кумоми.

And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain, even as Akish was desirous for power; wherefore, the sons of Akish did offer them money, by which means they drew away the more part of the people after them.

And there began to be a war between the sons of Akish and Akish, which lasted for the space of many years, yea, unto the destruction of nearly all the people of the kingdom, yea, even all, save it were thirty souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old; nevertheless, in his old age he begat Emer; and he anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he saw peace in the land for the space of two years, and he died, having seen exceedingly many days, which were full of sorrow. And it came to pass that Emer did reign in his stead, and did fill the steps of his father.

And the Lord began again to take the curse from off the land, and the house of Emer did prosper exceedingly under the reign of Emer; and in the space of sixty and two years they had become exceedingly strong, inso-much that they became exceedingly rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows, and of sheep, and of swine, and of goats, and also many other kinds of animals which were useful for the food of man.

And they also had horses, and asses, and there were elephants and cureloms and cumoms; all of which were useful unto man, and more especially the elephants and cureloms and cumoms.

20 І так Господь пролив Свої благословення на цю землю, яка була обраною з усіх інших земель; і він заповідав, що той, хто володітиме землею, має володіти нею для Господа, інакше їх буде знищено, коли вони дозріють у беззаконні; бо на таких, каже Господь: Я виллю повноту свого гніву.

21 І Емер чинив правосуддя в праведності в усі свої дні, і він породив багатьох синів і дочок; і він породив Коріантума, і він помазав Коріантума царювати замість себе.

22 І після того як він помазав Коріантума царювати замість себе, він прожив чотири роки, і він бачив мир на землі; так, і він навіть бачив Сина Праведності, і він насолоджувався і пишався його днем; і він помер у мирі.

23 І сталося, що Коріантум йшов по стопах свого батька, і побудував багато могутніх міст, і призначав своїм людям те, що було добре, в усі свої дні. І сталося, що в нього не було дітей аж до тих пір, як він став надзвичайно старим.

24 І сталося, що його жінка померла, маючи сто і два роки. І сталося, що Коріантум взяв за жінку, в своєму похилому віці, молоду дівчину, і породив синів і дочок; отже, він жив, доки йому не виповнилося сто і сорок і два роки.

25 І сталося, що він породив Кома, і Ком царював замість нього; і він царював сорок і дев'ять років, і він породив Хета; і він ще породив інших синів і дочок.

26 І люди поширилися знову по всьому лицю землі, і знову почалася надзвичайно велика злочестивість на лиці цієї землі, і Хет почав знову сприймати таємні плани давнини, щоб знищити свого батька.

27 І сталося, що він скинув з престолу свого батька, якого він убив його ж власним мечем; і він царював замість нього.

28 І знову приходили пророки на цю землю, волаючи їм про покаяння—що вони мають підготувати шлях Господеві, бо інакше прокляття має прийти на лице землі; так, дійсно, має бути великий голод, яким їх буде знищено, якщо вони не покаються.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

29 Але люди не вірили словам пророків, а виганяли їх; і декого з них вони кидали в ями і залишали їх гинути. І сталося, що вони робили все це за наказом царя Хета.

30 І сталося, що почалася велика нестача їжі на землі, і жителі почали знищуватися надзвичайно швидко через цю нестачу, бо не було дощу на лиці землі.

31 І з'явилися ще отруйні змії на лиці землі і отруїли багато людей. І сталося, що їхні отари почали втікати від отруйних змій до землі, що на півдні, яку Нефійці називали Зарагемлею.

32 І сталося, що було багато з них, які загинули в дорозі; проте, були деякі, які втекли на землю, що на півдні.

33 І сталося так, що Господь наказав зміям, щоб вони не переслідували їх більше, але щоб вони перешкоджали шлях, щоб люди не змогли пройти, щоб той, хто спробує пройти, впав від отруйних змій.

34 І сталося, що люди прямували за звірями і поїдали туші тих, які падали по дорозі, доки не поїли їх усіх. Тож коли люди побачили, що вони мають загинути, вони почали каятися у своїх беззаконнях і волати до Господа.

35 І сталося, що коли вони впокорилися достатньо перед Господом, Він послав дощ на лице землі; і люди почали оживати знову, і з'явилися плоди в північних краях і в усіх краях навкруги. І Господь показав їм Свою силу, рятуючи їх від голоду.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

## Етер 10

- 1 І сталося, що Шез, який був нащадком Хета,—бо Хет загинув від голоду і всі його домочадці, крім Шеза,—отже, Шез почав знову відновлювати розорений народ.
- 2 І сталося, що Шез пам'ятав про знищення своїх батьків, і він будував праведне царство; бо він пам'ятав, що Господь учинив, переправляючи Яреда і його брата через глибочинь; і він ішов шляхами Господа; і він породив синів і дочок.
- 3 І його старший син, чиє ім'я було Шез, повстав проти нього; проте Шеза було забито рукою розбійника через його надзвичайні багатства, що знову принесло мир його батькові.
- 4 І сталося, що його батько побудував багато міст на лиці землі, і люди почали знову поширюватися по всьому лицю землі. І Шез дожив до надзвичайно похилого віку; і він породив Ріплакіша. І він помер, і Ріплакіш царював замість нього.
- 5 І сталося, що Ріплакіш не робив того, що було правильно в очах Господа, бо він мав багато жінок і наложниць і звалив на плечі людей таке, що було тяжко знести; авжеж, він обклав їх важкими податками; і за ці податки він будував просторі будинки.
- 6 І він спорудив собі надзвичайно красивий престол; і він побудував багато в'язниць, і тих, хто не підкорявся податкам, він кидав у в'язницю; і тих, хто був неспроможним сплачувати податки, він кидав у в'язницю; і він наказав, щоб вони постійно трудилися для їхнього утримання; а того, хто відмовлявся трудитися, він наказував віддавати на смерть.
- 7 Ось так він здобував усю свою витончену роботу, так, навіть своє високоякісне золото він наказав очищувати у в'язниці; і всілякі витончені вироби він наказав виробляти у в'язниці. І сталося, що він завдавав страждань людям своєю розпустою і мерзотами.

## Ether 10

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

8 І коли він процарював протягом сорока і двох років, люди підняли бунт проти нього; і знову почалася війна на землі, так що Ріплакіша було вбито, а його нащадків було вигнано з цієї землі.

9 І сталося, через багато років Моріантон (він був нащадком Ріплакіша) зібрав разом військо вигнанців, пішов і дав бій людям; і він здобув владу над багатьма містами; і війна стала надзвичайно тяжкою і тривала протягом багатьох років; і він здобув владу над усією землею і настановив себе царем над цією землею.

10 І після того як він настановив себе царем, він полегшив тягар народу, чим здобув прихильність в очах народу, і вони помазали його бути їхнім царем.

11 І він чинив правосуддя над людьми, але не над собою за свою велику розпусту; ось чому його було відсічено від присутності Господа.

12 І сталося, що Моріантон побудував багато міст, і люди стали надзвичайно багатими за часів його царювання і будинками, і золотом та сріблом, і вирощуванням зерна, і отарами, і стадами, і тим, що було відновлено для них.

13 І Моріантон прожив до надзвичайно значного віку, і тоді він породив Кіма; і Кім царював замість свого батька; і він царював вісім років, і його батько помер. І сталося, що Кім не царював у праведності, ось чому він не мав прихильності від Господа.

14 І його брат підняв бунт проти нього, під час якого він забрав його в неволю; і він залишався в неволі всі свої дні; і він породив синів і дочок у неволі, а в своєму похилому віці він породив Левія; і він помер.

15 І сталося, що Левій служив у неволі після смерті свого батька протягом сорока і двох років. І він затіяв війну проти царя цієї землі, з допомогою якої він здобув собі царство.

And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.

And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.

And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.

And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.

And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.

And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.

And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.

And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.



16 І після того як він здобув собі царство, він робив те, що було правильно в очах Господа; і люди процвітали на землі; і він дожив до вельми похилого віку, і породив синів і дочок; і він також породив Корома, якого він помазав царем замість себе.

17 І сталося, що Кором робив те, що було добре в очах Бога всі свої дні; і він породив багато синів і дочок; і після того як він бачив багато днів, він пішов з життя так само, як решта на землі; і Кіш царював замість нього.

18 І сталося, що Кіш також пішов з життя, і Лів царював замість нього.

19 І сталося, що Лів також робив те, що було добре в очах Бога. І за днів Ліва отруйних змій було знищено. Ось чому вони пішли на землю, що на півдні, щоб полюванням здобути їжу для людей на землі, бо землю було вкрито тваринами з лісу. І Лів сам також став великим мисливцем.

20 І вони побудували велике місто поблизу вузького перешийку землі, поблизу того місця, де море розділює землю.

21 І вони зберегли землю на півдні дикою місцевістю, щоб здобувати дичину. А все лице землі на півночі було вкрито жителями.

22 І вони були надзвичайно працелюбними, і вони купували, і продавали, і торгували один з другим, щоб отримувати прибуток.

23 І вони обробляли всіляку руду, і вони виробляли золото, і срібло, і залізо, і латунь, і всілякі метали; і вони викопували її з землі; ось чому вони понакидали величезні купи землі, щоб здобути руду—золоту, і срібну, і залізну, і мідну. І вони виробляли всілякі витончені вироби.

24 І вони мали шовки і тонкоткане полотно; і вони виробляли всілякі тканини, щоб прикрити свою наготу.

25 І вони робили всілякі знаряддя, щоб обробляти землю, і орати, і сіяти, і жати, і сапати, і ще молотити.

26 І вони робили всіляке знаряддя, з яким вони примушували працювати своїх тварин.

And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

27 І вони робили всіляку зброю війни. І вони виробляли всілякі вироби надзвичайно витонченої роботи.

28 І ніколи не могли люди бути благословеннішими, ніж вони були, і більш процвітаючими від руки Господа. І вони були на землі, яка була обраною з усіх земель, бо Господь сказав це.

29 І сталося, що Лів прожив багато років, і породив синів і дочок; і він також породив Геартома.

30 І сталося, що Геартом царював замість свого батька. І коли Геартом процарював двадцять і чотири роки, ось, царство було відібрано в нього. І він служив багато років у неволі, так, саме всю решту своїх днів.

31 І він породив Хета, і Хет жив у неволі всі свої дні. А Хет породив Аарона, і Аарон прожив у неволі всі свої дні; і він породив Амнігадду, і Амнігадда також прожив у неволі всі свої дні; і він породив Коріантума, і Коріантум прожив у неволі всі свої дні; і він породив Кома.

32 І сталося, що Ком відтягнув половину царства. І він царював над половиною царства сорок і два роки; і він виступив на битву проти царя Амгіда, і вони боролися протягом багатьох років, за цей час Ком здобув владу над Амгідом і дістав владу над рештою царства.

33 А за днів Кома з'явилися розбійники на землі; і вони прийняли старі плани, і приводилися до присяги в спосіб прадавніх, і намагалися знову знищити царство.

34 Тож Ком багато боровся проти них; проте він не переборов їх.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

And never could be a people more blessed than were they, and more prospered by the hand of the Lord. And they were in a land that was choice above all lands, for the Lord had spoken it.

And it came to pass that Lib did live many years, and begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the stead of his father. And when Hearthom had reigned twenty and four years, behold, the kingdom was taken away from him. And he served many years in captivity, yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in captivity all his days; and he begat Amnigaddah, and Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of the kingdom. And he reigned over the half of the kingdom forty and two years; and he went to battle against the king, Amgid, and they fought for the space of many years, during which time Com gained power over Amgid, and obtained power over the remainder of the kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in the land; and they adopted the old plans, and administered oaths after the manner of the ancients, and sought again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; nevertheless, he did not prevail against them.

## Етер 11

- 1 І приходило також у дні Кома багато пророків і пророкували про знищення того великого народу, якщо вони не покаються, і не повернуться до Господа, і не полишать свої вбивства і злочестивість.
- 2 І сталося, що пророків було відринуту людьми, і вони втекли до Кома під захист, бо люди прагнули знищити їх.
- 3 І вони пророкували Комові багато чого; і він був благословен на всю решту своїх днів.
- 4 І він дожив до доброготики похилого віку, і породив Шиблома; і Шиблом царював замість нього. А брат Шиблома повстав проти нього, і почалася надзвичайно велика війна на всій землі.
- 5 І сталося, що брат Шиблома зробив так, щоб усіх пророків, які пророкували про знищення народу, було віддано на смерть.
- 6 І була велика біда на всій землі, бо вони свідчили, що велике прокляття має зійти на землю і також на народ і що має бути велике знищення серед них, таке, якого ніколи не було на лиці землі, і їхні кістки перетворяться на купи праху на лиці землі, якщо вони не покаються у своїй злочестивості.
- 7 І вони не прислухалися до голосу Господа через свої таємні змови; ось чому почалися війни, і суперечки на всій землі, і також багато голоду і пошесті, так що було велике знищення, таке, яке досі ніколи не було відоме на лиці землі; і все це сталося у дні Шиблома.
- 8 І люди почали каятися у своїх беззаконнях; і наскільки вони робили це, настільки Господь мав милість до них.
- 9 І сталося, що Шиблома було вбито, і Сифа було забрано в неволю, і він прожив у неволі всі свої дні.

## Ether 11

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, insomuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

10 І сталося, що Ага, його син, здобув царство; і він царював над людьми всі свої дні. І він чинив всілякі беззаконня у свої дні, через що пролилося багато крові; і недовгими були його дні.

11 І Етем, будучи нащадком Аги, здобув царство; і він теж робив те, що було злочестивим у його дні.

12 І сталося, що в дні Етема приходило багато пророків і знову пророкувало людям; так, вони пророкували, що Господь цілковито знищить їх з лиця землі, якщо вони не покаються у своїх беззаконнях.

13 І сталося, що люди закам'яніли серцями своїми і не прислухалися до їхніх слів; а пророки сумували і залишали людей.

14 І сталося, що Етем чинив правосуддя в злочестивості всі свої дні; і він породив Морона. І сталося, що Морон царював замість нього; і Морон робив те, що злочестиве перед Господом.

15 І сталося, що зчинився бунт поміж людей, через ту таємну змову, яку було зведено, щоб здобути владу й наживу; і піднявся серед них чоловік, могутній у беззаконні, і дав бій Моронові, в якому він заграв половину царства; і половину царства він утримував багато років.

16 І сталося, що Морон переміг його і здобув царство знову.

17 І сталося, що піднявся ще один могутній чоловік; і був він нащадком брата Яреда.

18 І сталося, що він переміг Морона і здобув царство; ось чому Морон прожив у неволі решту всіх своїх днів; і він породив Коріантора.

19 І сталося, що Коріантор прожив у неволі всі свої дні.

20 І у дні Коріантора також приходило багато пророків, і пророкували про велике і дивовижне, і волали про покаєння людям, і якщо вони не покаються, Господь Бог чинитиме правосуддя проти них до їхнього цілковитого знищення;

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;

21 І що Господь Бог прише або приведе інший народ володіти землею, Своєю силою, так, як Він привів їхніх батьків.

22 І вони відринули всі слова пророків через своє таємне об'єднання і злочестиві мерзоти.

23 І сталося, що Коріантор породив Етера, а сам помер, проживши в неволі всі свої дні.

And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.

And they did reject all the words of the prophets, because of their secret society and wicked abominations.

And it came to pass that Coriantor begat Ether, and he died, having dwelt in captivity all his days.

## Етер 12

- 1 І сталося, що дні Етера були за днів Коріантумра; і Коріантумр був царем над усією землею.
- 2 І Етер був пророком Господа; ось чому Етер прийшов у дні Коріантумра і почав пророкувати людям, бо його не можна було стримати через Дух Господа, Який був у ньому.
- 3 Бо він волав з ранку аж до заходу сонця, спонукаючи людей повірити в Бога аж до покаяння, щоб їх не було знищено, кажучи їм, що вірою все здійснюється,—
- 4 Ось чому той, хто вірить в Бога, може з впевненістю надіятися на кращий світ, так, саме на місце праворуч Бога, така надія приходить через віру, стає якорем для душ людей, який зробить їх впевненими і непохитними, завжди багатими на добрі діяння, і веденими до уславлення Бога.
- 5 І сталося, що Етер пророкував велике і дивовижне людям, у що вони не вірили, тому що не бачили цього.
- 6 І ось я, Мороній, хотів би сказати дещо про це; я хотів би показати світові, що віра є сподіване, але не бачене; ось чому не сперечайтесь через те, що не бачите, бо ви не матимете доказів перед тим, як буде випробувано вашу віру.
- 7 Бо саме через віру Христос показав Себе нашим батькам, після того як Він встав з мертвих; і Він показав їм Себе тільки після того, як вони мали віру в Нього; ось чому має бути необхідність в тому, щоб хтось мав віру в Нього, бо Він не показав Себе світові.
- 8 Але завдяки вірі людей Він показав Себе світові, і уславив ім'я Батька, і підготував шлях, щоб ним інші могли бути причасниками небесного дару, щоб вони могли надіятися на те, чого вони не бачили.
- 9 Ось чому ви також можете мати надію і бути причасниками цього дару, якщо тільки матимете віру.

## Ether 12

- And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.
- And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.
- For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—
- Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.
- And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.
- And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.
- For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.
- But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.
- Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

10 Ось, було це через віру, що тих у давнину було по-  
кликано за святим чином Бога.

11 Ось чому через віру було дано закон Мойсея. Але  
в дарі Свого Сина підготував Бог більш чудовий  
шлях; і через віру його було здійснено.

12 Бо якщо не буде віри серед дітей людських, Бог  
не зможе творити ніякого чуда серед них; ось чому  
Він показав Себе тільки після їхньої віри.

13 Ось, саме віра Алми й Амулека зробила так, що  
в'язниця завалилася на землю.

14 Ось, саме віра Нефія і Легія зробила зміну в  
Ламанійцях, так що їх було хрищено вогнем і  
Святим Духом.

15 Ось, саме віра Аммона і його братів зробила таке  
велике чудо серед Ламанійців.

16 Авжеж, і справді всі ті, хто творив чудеса, творив  
їх вірою, навіть ті, які були до Христа і також ті, які  
були опісля.

17 І саме вірою троє учнів здобули обіцяння, що во-  
ни не відчують смаку смерті; і вони здобули це обі-  
цяння тільки після своєї віри.

18 І також ніхто ніколи не творив чудес, як тільки  
внаслідок своєї віри; ось чому спочатку вони пові-  
рили в Сина Бога.

19 І було багато таких, чия віра була такою надзви-  
чайно сильною, навіть до того, як Христос при-  
йшов, що їх не можна було утримувати поза заві-  
сою, і вони істинно побачили на свої власні очі те,  
що вони бачили оком віри, і вони зраділи.

20 І ось, ми побачили в цьому літописі, що один з  
таких був брат Яреда; бо такою великою була його  
віра в Бога, що коли Бог простер вперед Свій перст,  
Він не міг сховати його від погляду брата Яреда, че-  
рез Його слово, яке Він сказав йому, слово, яке він  
здобув вірою.

21 А після того як брат Яреда побачив перст  
Господа, через обіцяння, яке брат Яреда здобув ві-  
рою, Господь не міг нічого сховати від його очей;  
ось чому Він показав йому все, бо його не можна бу-  
ло більше тримати поза завісою.

Behold it was by faith that they of old were called af-  
ter the holy order of God.

Wherefore, by faith was the law of Moses given. But  
in the gift of his Son hath God prepared a more excel-  
lent way; and it is by faith that it hath been fulfilled.

For if there be no faith among the children of men  
God can do no miracle among them; wherefore, he  
showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that  
caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that  
wrought the change upon the Lamanites, that they  
were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his brethren  
which wrought so great a miracle among the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles wrought  
them by faith, even those who were before Christ and  
also those who were after.

And it was by faith that the three disciples obtained a  
promise that they should not taste of death; and they  
obtained not the promise until after their faith.

And neither at any time hath any wrought miracles  
until after their faith; wherefore they first believed in  
the Son of God.

And there were many whose faith was so exceedingly  
strong, even before Christ came, who could not be kept  
from within the veil, but truly saw with their eyes the  
things which they had beheld with an eye of faith, and  
they were glad.

And behold, we have seen in this record that one of  
these was the brother of Jared; for so great was his faith  
in God, that when God put forth his finger he could not  
hide it from the sight of the brother of Jared, because of  
his word which he had spoken unto him, which word  
he had obtained by faith.

And after the brother of Jared had beheld the finger  
of the Lord, because of the promise which the brother  
of Jared had obtained by faith, the Lord could not with-  
hold anything from his sight; wherefore he showed him  
all things, for he could no longer be kept without the  
veil.

22 І саме вірою мої батьки здобули обіцяння, що це перейде до їхніх братів через Іновірців; тому Господь наказав мені, так, Сам Ісус Христос.

23 І я сказав Йому: Господи, Іновірці будуть насміхатися над цим, через нашу слабкість у письмі; бо Ти, Господи, зробив нас могутніми у слові через віру, але Ти не зробив нас могутніми в письмі; бо Ти зробив усіх цих людей так, щоб вони могли говорити багато завдяки Святому Духові, Який Ти дав їм;

24 І Ти зробив нас, щоб ми могли писати тільки трохи, через незграбність наших рук. Дивись, Ти не зробив нас могутніми у письмі, як брата Яреда, бо Ти зробив так, щоб те, що він писав, було так само могутнім, як Ти є, щоб спонукати людину читати це.

25 Ти також зробив наші слова сильними й великими, що ми навіть не можемо записати їх; ось чому, коли ми пишемо, ми бачимо нашу слабкість і спотикаємося у розміщенні наших слів; і я боюся, що Іновірці будуть насміхатися з наших слів.

26 І коли я сказав це, Господь звернувся до мене, кажучи: Дурні насміхаються, але вони будуть плакати; а Моєї благодаті вистачить для лагідних, щоб вони не скористалися вашою слабкістю;

27 І якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них.

28 Ось, Я покажу Іновірцям їхню слабкість, і Я покажу їм, що віра, надія і милосердя ведуть до Мене—джерела всієї праведності.

29 І я, Мороній, почувши ці слова, заспокоївся, і сказав: О Господи, Твоє праведне буде здійснено, бо я знаю, що Ти робиш дітям людським згідно з їхньою вірою;

30 Бо брат Яреда сказав горі Зерін: Зсунься!—і вона зсунулася. А якби в нього не було віри, вона б не зсунулася; ось чому Ти дієш після того, як люди мають віру.

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.



31 Бо так Ти явився Своїм учням; бо після того як вони мали віру і зверталися до імені Твого, Ти показав-таки їм Себе у великій силі.

32 І я також пам'ятаю, що Ти сказав, що приготував дім для людини, так, саме серед осель Твого Батька, на який людина може мати більш чудову надію; ось чому людина мусить надіятися, інакше вона не зможе отримати спадок у тому місці, яке Ти приготував.

33 І ще, я пам'ятаю, Ти сказав, що Ти полюбив світ настільки, що навіть поклав Своє життя за світ, щоб могли взяти його знову, аби приготувати місце для дітей людських.

34 І тепер я знаю, що ця любов, яку Ти мав до дітей людських, є милосердя; ось чому, якщо люди не матимуть милосердя, вони не зможуть успадкувати те місце, яке Ти приготував в оселях Твого Батька.

35 Ось чому я знаю з того, що Ти сказав, якщо Іновірці не матимуть милосердя, через нашу слабкість, тоді Ти випробуєш їх, і забереш їхній талант, так, саме той, який вони отримали, і віддаси тим, хто матиме більше.

36 І сталося, що я молився Господеві, аби Він дав Іновірцям благодать, щоб вони мали милосердя.

37 І сталося, що Господь сказав мені: Якщо вони не мають милосердя, це не має для тебе значення, бо ти був вірним; ось чому твій одяг буде очищено. І тому, що ти бачив свою слабкість, тебе буде зроблено настільки сильним, що будеш ти сидіти на місці, яке Я приготував в оселях Мого Батька.

38 І ось я, Мороній, прощаюся з Іновірцями, так, і також з моїми братами, яких я люблю, до тих пір, коли ми зустрінемося перед місцем суду Христа, де всі люди будуть знати, що мій одяг не заплямований вашою кров'ю.

39 І тоді ви будете знати, що я бачив Ісуса, і що Він говорив зі мною лице до лица, і що Він сказав мені про це з простим смиренням, саме як один чоловік каже іншому, моєю власною мовою;

40 Але я записав тільки дещо, через мою слабкість у письмі.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

41 А тепер я б хотів порадити вам шукати Цього Христа, про Якого пророки й апостоли писали, щоб благодать Бога Батька, і також Господа Ісуса Христа, і Святого Духа, Який складає свідчення про Них, могла бути і жити в вас завжди. Амінь.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

## Етер 13

- 1 І тепер я, Мороній, приступаю до завершення мого літопису про знищення народу, про який я писав.
- 2 Бо ось, вони відринули всі слова Етера; бо він дійсно розповів їм про все це, від початку людини; і що після того як води відступили з лиця цієї землі, вона стала обраною землею серед усіх інших земель, обраною землею Господа; ось чому Господь вимагає, щоб всі люди, які живуть на лиці її, служили Йому;
- 3 І що це є місцем Нового Єрусалима, який зійде з небес, і святе святилище Господа.
- 4 Ось, Етер бачив дні Христа і говорив про Новий Єрусалим на цій землі.
- 5 І він говорив також про дім Ізраїля і Єрусалим, з якого має прийти Легій,—після того як його буде знищено, його буде відбудовано знову, священне місто для Господа; ось чому він не може бути новим Єрусалимом, бо він уже був за часів давнини; але його буде знову відбудовано, і він стане святим містом Господа; і його має бути збудовано для дому Ізраїля—
- 6 І що Новий Єрусалим має бути збудовано на цій землі для залишків сімені Йосипа, і для цього був символ.
- 7 Бо як Йосип привів свого батька на землю Єгипту, так він і вмер там; ось тому Господь вивів залишки сімені Йосипа з землі Єрусалима, щоб бути Йому милостивим до сімені Йосипа, щоб вони не загинули, саме так, як Він був милостивим до батька Йосипа, аби той не загинув.
- 8 Отже, залишок дому Йосипа буде встановлено на цій землі; і вона буде землею їхнього успадкування; і вони збудують святе місто для Господа, як Єрусалим у давнину; і вони більше не будуть змішані, доки не настане кінець, коли земля зникне.
- 9 І буде нове небо і нова земля; і вони будуть як попередні, за винятком того, що попередні зникли, і все стало новим.

## Ether 13

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

10 А тоді настає Новий Єрусалим; і благословенні ті, які живуть у ньому, бо вони є саме тими, чий одяг є вибіленим через кров Агнця; і вони є тими, кого причислено до залишків сімені Йосипа, які були з дому Ізраїля.

11 І тоді також настає Єрусалим з давнини; і жителі його, благословенні вони, бо їх було омито кров'ю Агнця; і вони є тими, кого розсіяно і зібрано з чотирьох частин землі і з північних країн, і вони є причасниками виповнення завіту, який Бог склав з їхнім батьком, Авраамом.

12 І коли це настає, то виповнюється писання, яке каже: ті, які були першими, будуть останніми; а ті, які були останніми, будуть першими.

13 І я збирався написати більше, але мені заборонено; але великими і дивовижними були пророцтва Етера; але вони вважали його за ніщо і вигнали його; і він ховався в ущелині скелі вдень, а вночі він виходив, щоб оглядати те, що мало статися з людьми.

14 І коли він жив в ущелині скелі, він склав решту свого літопису, оглядаючи ночами знищення, які відбувалися в народі.

15 І сталося, що того самого року, коли його було вигнано з-поміж народу, почалася велика війна серед народу, бо серед повсталих було багато таких, які були могутніми чоловіками, і вони прагнули знищити Коріантумра своїми таємними планами злочестивості, про які вже йшлося.

16 І ось Коріантумр, навчившись сам усім хитрощам війни і всій підступності світу, отже, він дав бій тим, хто прагнув знищити його.

17 Але він не покаявся, так само як його прекрасні сини й дочки; так само як прекрасні сини й дочки Когора; так само як прекрасні сини і дочки Коригора; і в цілому, не було жодного з прекрасних синів і дочок на лиці всієї землі, хто б покаявся у своїх гріхах.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

18 Ось чому сталося, що першого року, коли Етер жив в ущелині скелі, було багато людей, яких було вбито мечем тих таємних змов під час боротьби проти Коріантумра за здобуття царства.

19 І сталося, що сини Коріантумра билися багато і стікали кров'ю багато.

20 І другого року слово Господа прийшло до Етера, що йому слід піти і пророкувати Коріантумрові, що, якщо він покається і всі його домочадці, Господь дасть йому його царство і пощадить людей—

21 Інакше їх буде знищено, і всіх його домочадців, крім нього самого. А він буде жити, тільки щоб побачити виконання пророкувань, що говорилися про інший народ, який отримає землю для свого успадкування; і Коріантумра буде поховано ними; і кожну душу буде знищено, крім Коріантумра.

22 І сталося, що Коріантумр не покався, так само як його домочадці і як народ; і війни не припинилися; і вони намагалися вбити Етера, але він утік від них і знову сховався в ущелині скелі.

23 І сталося, що постав Шаред, і він також дав бій Коріантумрові; і він побив його, так що на третій рік він привів його у неволю.

24 І сини Коріантумра на четвертий рік побили Шареда і знову здобули царство для свого батька.

25 Тож почалася війна по всьому лицю землі, кожний чоловік зі своєю бандою боровся за те, що він хотів.

26 І були розбійники, і в цілому всіляка злочестивість на всьому лиці землі.

27 І сталося, що Коріантумр був надзвичайно сердитий на Шареда, і він пішов зі своїм військом битися проти нього; і вони зустрілися у великому гніві, і вони зустрілися у долині Гілгал; і бій став надзвичайно тяжким.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.

28 І сталося, що Шаред бився з ним протягом трьох днів. І сталося, що Коріантумр побив його і переслідував його, доки він не прийшов у рівнину Гешлон.

29 І сталося, що Шаред знову дав йому бій на рівнині; і ось, він побив Коріантумра і прогнав його назад, знову у долину Гілгал.

30 І Коріантумр дав Шаредові бій знову у долині Гілгал, де він переміг Шареда і вбив його.

31 І Шаред поранив Коріантумра в стегно, так що той не ходив на бій знову протягом двох років, а за цей час усі люди на лиці землі проливали кров, і не було нікого, хто б зупинив їх.

And it came to pass that Shared fought against him for the space of three days. And it came to pass that Coriantumr beat him, and did pursue him until he came to the plains of Heshlon.

And it came to pass that Shared gave him battle again upon the plains; and behold, he did beat Coriantumr, and drove him back again to the valley of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh, that he did not go to battle again for the space of two years, in which time all the people upon the face of the land were shedding blood, and there was none to restrain them.

## Етер 14

- 1 І тоді почалося велике прокляття на всій землі через беззаконня людей, в якому, якщо чоловік покладе своє знаряддя або меч на полицю або на те місце, де він зберігав би його, ось, наступного дня він не міг його знайти, таким великим було прокляття на землі.
- 2 Ось чому кожний чоловік припадав до того, що було його власним, своїми руками, і не позичав, і не давав у позику нікому; і кожний чоловік тримав рукоять свого меча в правиці, на захист свого майна, і свого власного життя, і своїх жінок і дітей.
- 3 І ось, коли минуло два роки і після смерті Шареда, ось, постав брат Шареда, і дав він бій Коріантумрові, в якому Коріантумр переміг його і переслідував його до пустині Акіш.
- 4 І сталося, що брат Шареда дав йому бій у пустині Акіш; і бій був надзвичайно тяжким, і багато тисяч пало від меча.
- 5 І сталося, що Коріантумр установив облогу в пустині; а брат Шареда вийшов з пустині вночі і вбив частину війська Коріантумра, коли вони сп'яніли.
- 6 І він пішов на землю Морон і посів місце на престолі Коріантумра.
- 7 І сталося, що Коріантумр перебував зі своїм військом у пустині протягом двох років, упродовж яких він отримав велике підкріплення для свого війська.
- 8 Тож брат Шареда, ім'я якого було Гілеад, також отримав велике підкріплення для свого війська через таємні змови.
- 9 І сталося, що його первосвященник убив його, коли він сидів на своєму престолі.
- 10 І сталося, що один з таємної змови вбив його на таємній стежці і здобув для себе царство; а ім'я його було Лів; і Лів був чоловіком міцної статури, більший за будь-якого іншого чоловіка серед усього народу.

## Ether 14

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.

11 І сталося, що в перший рік Ліва Коріантумр прийшов на землю Морон і дав бій Лівові.

12 І сталося, що він бився з Лівом, і в цій битві Лів ударив його по руці так, що поранив його; проте, військо Коріантумра тиснило вперед Ліва, так що він кинувся навтіки до меж морського узбережжя.

13 І сталося, що Коріантумр переслідував його; і Лів дав бій йому на морському узбережжі.

14 І сталося, що Лів розбив військо Коріантумра, так що ті знову втекли у пустиню Акіш.

15 І сталося, що Лів переслідував його, доки він не прийшов на рівнину Агош. І Коріантумр узяв усіх людей з собою, коли втікав від Ліва, в ту частину землі, до якої втікав.

16 І коли він прийшов на рівнину Агош, він дав бій Лівові, і він ударив його так, що той помер; проте, брат Ліва вийшов проти Коріантумра замість того, і бій став надзвичайно тяжким, в якому Коріантумр утік знову від війська Лівового брата.

17 Тож ім'я брата Ліва було Шиз. І сталося, що Шиз переслідував Коріантумра, і він завоював багато міст, і він убив багатьох жінок і дітей, і він спалив ці міста.

18 І пішов страх перед Шизом по всій землі; так, волання пішло по всій землі—Хто може протистояти військові Шиза? Бачите, він змітає все на своєму шляху!

19 І сталося, що люди почали збиратися до купи у військо, по всьому лицю землі.

20 І вони розділилися; і частина з них втекла до війська Шиза, а частина з них втекла до війська Коріантумра.

21 І такою великою і тривалою була війна, і такими довгими були дії кровопролиття і різанини, що все лице землі було вкрито тілами загиблих.

And it came to pass that in the first year of Lib, Coriantumr came up unto the land of Moron, and gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in which Lib did smite upon his arm that he was wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did press forward upon Lib, that he fled to the borders upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued him; and Lib gave battle unto him upon the seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of Coriantumr, that they fled again to the wilderness of Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had taken all the people with him as he fled before Lib in that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he gave battle unto Lib, and he smote upon him until he died; nevertheless, the brother of Lib did come against Coriantumr in the stead thereof, and the battle became exceedingly sore, in the which Coriantumr fled again before the army of the brother of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after Coriantumr, and he did overthrow many cities, and he did slay both women and children, and he did burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the land; yea, a cry went forth throughout the land—Who can stand before the army of Shiz? Behold, he sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock together in armies, throughout all the face of the land.

And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.



22 І такою поспішною і швидкою була війна, що нікого не залишилося, щоб поховати мертвих, але вони переходили вперед від кровопролиття до кровопролиття, залишаючи тіла і чоловіків, і жінок, і дітей розкиданими по лицю землі, щоб вони стали здобиччю червх плоти.

23 І сморід звідти поширився по лицю землі, аж по всьому лицю землі; ось чому люди були стурбовані вдень і вночі, через сморід звідти.

24 Проте, Шиз не припинив переслідувати Коріантумра; бо він поклявся помститися Коріантумрові за кров свого брата, якого було вбито, і слово Господа, яке дійшло до Етера, що Коріантумр не загине від меча.

25 І, отже, ми бачимо, що Господь покарав їх у повноті Свого гніву, і їхні злочестивість і мерзоти підготували шлях до їхнього вічного знищення.

26 І сталося, що Шиз переслідував Коріантумра на схід, аж до меж біля морського узбережжя, і там він дав бій Шизові упродовж трьох днів.

27 І настільки жахливим було знищення серед війська Шиза, що люди злякалися і кинулися втікати від війська Коріантумра; і вони втекли на землю Коригор, і змітали жителів на своєму шляху, всіх тих, хто не хотів приєднатися до них.

28 І вони поставили свої намети в долині Коригор; а Коріантумр поставив свої намети в долині Шурр. Тож долина Шурр була біля пагорба Комнор; ось чому Коріантумр зібрав своє військо на пагорбі Комнор, і залунала сурма для війська Шиза, закликаючи їх на бій.

29 І сталося, що вони прийшли, але їх було вигнано знову; і вони прийшли вдруге, і їх було вигнано вдруге. І сталося, що вони прийшли знову втретє, і битва стала надзвичайно тяжкою.

30 І сталося, що Шиз ударив Коріантумра так, що наніс йому багато глибоких ран; і Коріантумр, втративши багато крові, знепритомнів, і його було віднесено, наче він був мертвим.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewed upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

31 А втрати чоловіків, жінок і дітей з обох боків були настільки значними, що Шиз наказав своїм людям, щоб вони не переслідували військо Коріантумра; ось чому вони повернулися до свого табору.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

## Етер 15

- 1 І сталося, коли Коріантумр одужав від своїх ран, він почав згадувати слова, які Етер сказав йому.
- 2 Він побачив, що майже два мільйони його людей було вбито мечем, і він почав сумувати у своєму серці; так, було вбито два мільйони могутніх чоловіків, а також їхніх жінок і їхніх дітей.
- 3 Він почав каятися у тому злі, що він заподіяв; він почав згадувати слова, які були сказані вустами всіх пророків, і він бачив, що вони здійснювалися досі, кожна крихта; і його душа тужила і відмовлялася заспокоюватися.
- 4 І сталося, що він написав послання Шизові, бажаючи від нього, щоб той пощадив людей, а він віддасть царство заради життя людей.
- 5 І сталося, що коли Шиз отримав його послання, він написав послання Коріантумрові, що якщо той здасться, щоб він міг його вбити його власним мечем, тоді він пощадить життя людей.
- 6 І сталося, що люди не покаялися у своєму беззаконні; і люди Коріантумра були збуджені до гніву проти людей Шиза; а люди Шиза були збуджені до гніву проти людей Коріантумра; ось чому люди Шиза дали бій людям Коріантумра.
- 7 І коли Коріантумр побачив, що він близький до поразки, він утік знову від людей Шиза.
- 8 І сталося, що він прийшов до вод Ріпліанкума, що в перекладі означає: великий, або перевершуючий все; отже, коли вони підійшли до цих вод, вони поставили свої намети; а Шиз також поставив свої намети поблизу них; і, отже, наступного дня вони вийшли на бій.
- 9 І сталося, що вони билися у надзвичайно тяжкій битві, в якій Коріантумра було поранено знову, і він знепритомнів від втрати крові.

## Ether 15

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

- 10 І сталося, що військо Коріантумра натискало на військо Шиза, так що вони побили їх, так що ті почали втікати від них; і вони втекли на південь і поставили свої намети в місці, яке називалося Огат.
- 11 І сталося, що військо Коріантумра поставило свої намети поблизу пагорба Рама; і то був той самий пагорб, де мій батько Мормон сховав під захист Господа літописи, які були священними.
- 12 І сталося, що вони зібралися разом, усі люди на всьому лиці землі, яких не було вбито, крім Етера.
- 13 І сталося, що Етер бачив усі діяння людей; і він бачив, що людей, які були за Коріантумра, було зібрано разом до війська Коріантумра; а людей, які були за Шиза, було зібрано разом до війська Шиза.
- 14 Отже, вони протягом чотирьох років збирали людей, щоб здобути всіх, хто був на лиці землі, і щоб вони отримали всю силу, яку вони могли отримати.
- 15 І сталося, що коли їх усіх було зібрано разом, кожного до того війська, до якого він хотів, з їхніми жінками і їхніми дітьми—і чоловіків, і жінок, і дітей було озброєно зброєю війни, вони мали щити, і нагрудники, і шоломи і були одягнені на манір війни—вони виступили один проти одного на битву; і вони билися весь той день і не здолали один одного.
- 16 І сталося, що коли настала ніч, вони були втомлені і відступили до своїх таборів; а після того як вони відступили до своїх таборів, вони почали завивати і голосити через втрату вбитих зі свого народу; і такими великими були їхні волювання, їхні завивання і голосіння, що вони розривали повітря надзвичайно.
- 17 І сталося, що наступного дня вони знову пішли на битву, і великим та жахливим був той день; проте вони не здолали один одного, і коли ніч знову настала, вони розривали повітря своїми волюваннями, і своїми завиваннями, і своїми оплакуваннями, через втрату вбитих зі свого народу.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and head-plates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

18 І сталося, що Коріантумр написав знову послання до Шиза, бажаючи, щоб той не виступав знову на битву, але щоб він узяв царство і пощадив життя людей.

19 Але ось, Дух Господа припинив боротися з ними, і Сатана мав повну владу над серцями людей; бо їх було віддано до закам'янілості їхніх сердець і сліпоти їхнього розуму, щоб їх можна було знищити; отже, вони знову пішли на бій.

20 І сталося, що вони билися весь той день, а коли ніч настала, вони послули на своїх мечях.

21 І наступного дня вони билися, аж поки ніч не настала.

22 А коли ніч настала, вони сп'яніли від гніву, так само як чоловік, який сп'янів від вина; і вони послули знову на своїх мечях.

23 І наступного дня вони билися знову; і коли ніч настала, вони всі полягли від меча, крім п'ятдесятьох і двох з народу Коріантумра та шістдесятьох і дев'яти з народу Шиза.

24 І сталося, що вони спали на своїх мечях тієї ночі, а наступного дня вони билися знову, і вони боролися щосили своїми мечами і своїми щитами весь той день.

25 А коли ніч настала, залишилося тридцять і два з народу Шиза та двадцять і сім з народу Коріантумра.

26 І сталося, що вони їли, і спали, і готувалися до смерті наступного дня. А були вони крупними й могутніми чоловіками щодо сили людей.

27 І сталося, що вони билися протягом трьох годин, і вони знепритомніли від втрати крові.

28 І сталося, що коли люди Коріантумра набралися достатньо сили, щоб могли ходити, вони вже збиралися втікати заради свого життя; але ось, Шиз піднявся і також його люди, і він поклявся у своєму гніві, що він уб'є Коріантумра або загине від меча.

And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.

But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.

And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.

And on the morrow they fought even until the night came.

And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.

And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.

And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.

And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.

And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.

And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

29 Ось чому він переслідував їх, і наступного дня він наздогнав їх; і вони знову билися на мечах. І сталося, що коли вони всі полягли від меча, крім Коріантумра і Шиза, ось, Шиз знепритомнів від втрати крові.

30 І сталося, що коли Коріантумр відпочив трохи, спираючись на свій меч, він відрубав Шизові голову.

31 І сталося, що після того як він відрубав Шизові голову, Шиз піднявся на руках і впав; і після того як він зробив зусилля, щоб дихнути, він помер.

32 І сталося, що Коріантумр упав на землю і став наче неживий.

33 І Господь звернувся до Етера і сказав йому: Виходь. І він вийшов і побачив, що всі слова Господа здійснилися; і він закінчив свій літопис (і сотої частини я не написав); і він сховав їх у такий спосіб, що люди Лімгія знайшли їх.

34 Тож останні слова, які було написано Етером, такі: Чи хоче Господь, щоб мене було перетворено, чи щоб я зніс волю Господа в плоті, не має значення, якщо буде так, що мене буде спасенно в царстві Бога. Амінь.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

# Книга Моронія

## Мороній 1

- 1 Тож я, Мороній, закінчивши скорочення розповіді про народ Яреда, не думав, що напишу ще щось, але я ще не загинув; і я не даю про себе знати Ламанійцям, щоб вони не знищили мене.
- 2 Бо ось, їхні війни поміж себе надзвичайно люті; і через свою ненависть вони віддають на смерть кожного Нефійця, який не зрікається Христа.
- 3 І я, Мороній, не зречуся Христа; ось чому я блукаю всюди, де можу, заради безпеки свого власного життя.
- 4 Отже, я напишу ще дещо, всупереч тому, що я думав; бо я думав, що не напишу більше нічого; але я напишу ще дещо, щоб, можливо, це стало у пригоді моїм браттям, Ламанійцям, колись, у майбутній день, згідно з волею Господа.

# The Book of Moroni

## Moroni 1

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

## Мороній 2

- 1 Слова Христа, які Він казав Своїм учням, дванадцятьом, яких Він обрав, коли Він поклав Свої руки на них,—
- 2 І Він назвав їх по імені, кажучи: Ви будете звертатися до Батька в Моє ім'я, в могутній молитві; і після того як ви зробите це, ви будете мати силу, щоб тому, на кого ви покладатимете руки, ви б дали Святого Духа; і в Моє ім'я ви даватимете Його, бо так роблять Мої апостоли.
- 3 Тож Христос казав їм ці слова під час Своєї першої появи; і велика кількість людей не чула цього, але учні чули це; і на всіх, на кого вони покладали руки, сходяв Святий Дух.

## Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.



## Мороній 3

- 1 Спосіб, у який учні, яких було покликано старійшинами церкви, висвячували священників і вчителів,—
- 2 Після того як вони молилися Батькові в ім'я Христа, вони поклали на них руки і казали:
- 3 В ім'я Ісуса Христа я висвячую тебе у священники (або, якщо він буде вчителем: Я висвячую тебе в учителі), щоб проповідувати покаяння і відпущення гріхів через Ісуса Христа, через терпіння з вірою в Його ім'я до кінця. Амінь.
- 4 І в такий спосіб вони висвячували священників і вчителів, згідно з дарами і покликаннями Бога людям; і вони висвячували їх силою Святого Духа, яка була в них.

## Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

## Мороній 4

- 1 Спосіб, у який їхні старійшини і священники причащали церкву кров'ю і плоттю Христа; і вони причащали цим згідно з заповідями Христа; отже, ми знаємо, що цей спосіб є істинним; і старійшина або священник священнослужив це—
- 2 І вони ставали навколішки разом з церквою і молилися Батькові в ім'я Христа, кажучи:
- 3 О Боже, Вічний Батьку, ми просимо Тебе в ім'я Твого Сина, Ісуса Христа, благословити і освятити цей хліб для душ усіх тих, хто причащається ним; щоб вони могли їсти в пам'ять тіла Твого Сина, і свідчити перед Тобою, о Боже, Вічний Батьку, що вони бажають узяти на себе ім'я Твого Сина і завжди пам'ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, які Він дав їм, щоб Його Дух міг завжди бути з ними. Амінь.

## Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

## Мороній 5

- 1 Спосіб благословення вина—Ось, вони брали чашу і казали:
- 2 О Боже, Вічний Батьку, ми просимо Тебе в ім'я Твого Сина, Ісуса Христа, благословити і освятити це вино для душ усіх тих, хто п'є його, щоб вони могли робити це в пам'ять крові Твого Сина, яку було пролито за них; щоб вони могли свідчити перед Тобою, о Боже, Вічний Батьку, що вони завжди пам'ятають Його, щоб Його Дух міг бути з ними.  
Амінь.

## Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them.  
Amen.

## Мороній 6

- 1 А тепер я скажу про хрищення. Ось, старійшин, священників і вчителів було хрищено; і їх не було хрищено, доки вони не приносили плід, достатній для того, щоб вони були гідні цього.
- 2 Також нікого не приймали вони до хрищення, доки вони не приходили із скрушеним серцем і упокореним духом і свідчили перед церквою, що вони дійсно покаялися в усіх своїх гріхах.
- 3 І нікого не приймали до хрищення, якщо вони не брали на себе ім'я Христа, маючи рішучість служити Йому до кінця.
- 4 А після того як їх приймали до хрищення, і вони приймали його і очищалися силою Святого Духа, їх зачисляли до людей церкви Христа; і їхні імена брали, щоб їх можна було пам'ятати і насичувати добрим словом Бога, щоб утримувати їх на правильному шляху, щоб утримувати їх постійно пильними до молитви, покладаючись тільки на заслуги Христа, Який був творцем і виконавцем їхньої віри.
- 5 І церква збиралася разом часто, щоб поститися, і молитися, і розмовляти один з одним про благополуччя своїх душ.
- 6 І вони збиралися часто, щоб причащатися хлібом і вином у пам'ять Господа Ісуса.
- 7 І вони суворо стежили, щоб не було ніякого беззаконня серед них; і якщо виявлялося, що хтось учинив беззаконня і три свідки з церкви засуджували його перед старійшинами, і якщо вони не калялися і не зізнавалися, їхні імена викреслювалися, і вони не числилися серед людей Христа.
- 8 Але стільки, скільки вони калялися і прагнули прощення з щирим наміром, їм прощалося.
- 9 І їхні збори проводилися церквою за подобою діянь Духа і силою Святого Духа; бо як сила Святого Духа вела їх або проповідувати, або закликати, або молитися, або просити, або співати, то так воно і діялося.

## Moroni 6

And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.

And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.

And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.

And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.

And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.

But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.

And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.

## Мороній 7

- 1 А тепер я, Мороній, напишу дещо зі слів мого батька Мормона, які він сказав стосовно віри, надії і милосердя; бо так він говорив до людей, коли навчав їх у синагозі, яку вони побудували як місце поклоніння.
- 2 І ось я, Мормон, кажу вам, мої улюблені браття; і саме через благодать Бога Батька і нашого Господа Ісуса Христа і Його святої волі, через дароване мені Його покликання, мені дозволено говорити до вас на цей раз.
- 3 Отже, я б хотів звернутися до вас, хто з церкви, хто є миролюбними послідовниками Христа й отримали достатньо надії, щоб ви могли увійти до покою Господа, з цих пір і навіки, доки ви не будете поживати з Ним на небесах.
- 4 А тепер, браття мої, я складаю собі таку думку про вас через вашу миролюбну ходу з дітьми людськими.
- 5 Бо я пам'ятаю слово Бога, яке каже, що за їхніми ділами ти впізнаєш їх; бо якщо їхні діла добрі, то й вони добрі також.
- 6 Бо ось, Бог сказав, що чоловік, будучи злим, не може чинити те, що добре; бо якщо він запропонує дарунок або помолиться Богові і не зробить цього з щирими намірами, це не піде йому на користь.
- 7 Бо ось, це не буде йому зараховано як праведність.
- 8 Бо ось, якщо чоловік, будучи злим, дає дарунок, він робить це неохоче; отже, це зараховується йому так, наче він утримав цей дарунок; отже, його зараховано до злих перед Богом.
- 9 І так само зараховано до злих чоловіка, якщо він молитиметься, але не з щирим наміром у серці; так, і це не піде йому на користь, бо Бог не приймає нікого з таких.
- 10 Ось чому чоловік, будучи злим, не може чинити те, що добре; не дасть він також і доброго дарунку.

## Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

11 Бо знайте, гірке джерело не може дати доброї води; не може також і добре джерело дати гіркої води; ось чому чоловік, будучи слугою диявола, не може слідувати за Христом; а якщо він слідуватиме за Христом, він не може бути слугою диявола.

12 Ось чому все, що є добрим, походить від Бога; а те, що зле, походить від диявола; бо диявол є ворогом Богові, і бореться проти Нього постійно, і запрошує, і принаджує грішити і чинити те, що є зло, постійно.

13 Але знайте, те, що від Бога, запрошує і принаджує творити добро постійно; ось чому все, що запрошує і принаджує творити добро, і любити Бога, і служити Йому, надихнуто Богом.

14 Ось чому зверніть увагу, мої улюблені браття, і не вважайте, нібито те, що зле, є від Бога, або те, що є добрим і від Бога, є від диявола.

15 Бо знайте, браття мої, вам дано судити, щоб ви відрізняли добро від зла; і спосіб відрізнити є настільки простим, щоб знати вам досконалим знанням, як денне світло від темної ночі.

16 Бо знайте, Дух Христа дано кожній людині, щоб вона відрізняла добро від зла; ось чому я показую вам, як саме судити; бо все, що запрошує творити добро і переконує вірити в Христа, послано силою і даром Христа; ось чому ви можете знати досконалим знанням, що це є від Бога.

17 Але все, що переконує людей чинити зло, і не вірити в Христа, і заперечувати Його, і не служити Богові, ви можете знати досконалим знанням, що це від диявола; бо саме так діє диявол, бо він жодну людину не переконує творити добро, ні, жодну; і також його ангели; і також ті, хто підкорився йому.

18 А тепер, браття мої, побачивши, що ви знаєте світло, за яким ви можете судити, світло, яке є світлом Христа, пильнуйте, щоб ви не судили невірно; бо яким судом судити будете, таким осудять і вас.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

19 Отже, я благаю вас, браття, щоб ви шукали старанно у світлі Христа, щоб відрізнити добро від зла; і якщо ви сприймете все добре і не засуджува- тимете його, ви справді будете дітям Христа.

20 А тепер, браття мої, як таке можливо, щоб ви сприйняли все добре?

21 І ось я підходжу до тієї віри, про яку я сказав, що буду про неї говорити; і я скажу вам про спосіб, у який ви можете сприйняти все добре.

22 Бо ось, Бог, знаючи все, будучи від вічного до вічного, ось, Він послав ангелів священнослужити ді- тям людським, об'явити про пришествя Христа; і що через Христа прийде все добре.

23 І Бог також проголосив пророкам Своїми вла- сними вустами, що Христос має прийти.

24 І ось, були різні способи, якими Він ясно показу- вав дітям людським усе, що було добре; і все, що є добре, походить від Христа; інакше б люди були павшими і ніщо добре не могло б прийти до них.

25 Отже, з допомогою священнослужіння ангелів і кожного слова, яке виходило з уст Бога, люди поча- ли виявляти віру в Христа; і, отже, через віру вони сприймали все добре; і так було до пришествия Христа.

26 А після того як Він прийшов, людей також було спасенно через віру в Його ім'я; і через віру вони стали синами Бога. І так само, як те, що Христос живе, Він звернувся з такими словами до наших ба- тьків, кажучи: Усе, що б ви не просили у Батька в Мое ім'я, що є добрим, з вірою сподіваючись, що ви отримаєте, знайте, це буде зроблено для вас.

27 Отже, мої улюблені браття, чи припинилися чу- деса через те, що Христос зійшов на небеса і посів місце праворуч Бога, пред'являючи Батькові Свої права на милість, яку Він має до дітей людських?

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

For behold, God knowing all things, being from ever- lasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did mani- fest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; other- wise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the chil- dren of men?

28 Бо Він задовольнив закон повною мірою, і Він пред'являє права на всіх тих, хто має віру в Нього; і ті, хто має віру в Нього, припадуть до всього доброго; отже, Він захищає справу дітей людських; і Він перебуває вічно на небесах.

29 І через те, що Він зробив це, мої улюблені браття, чи припинилися чудеса? Ось, я кажу вам: Ні; і ангели також не припинили священнослужити дітям людським.

30 Бо ось, вони підлеглі Йому у священнослужінні згідно зі словом Його наказу, показуючи себе тим, хто сильно віри й твердого бажання до всілякого благочестя.

31 І обов'язок їхнього священнослужіння у тому, щоб закликати людей до покаяння та здійснювати і виконувати роботу щодо завітів Батька, які Він склав з дітьми людськими, щоб підготувати шлях серед дітей людських, проголошуючи слово Христа обраним посудинам Господа, щоб вони могли принести свідчення про Нього.

32 І чинячи так, Господь Бог готує шлях, щоб решта людей могла мати віру в Христа, щоб Святий Дух міг мати місце в їхніх серцях згідно з силою Його; і так виповнює Батько завіти, які Він склав з дітьми людськими.

33 І Христос сказав: Якщо ви матимете віру в Мене, то матимете силу робити все, що Я вважаю за доцільне.

34 І Він сказав: Покайтеся ви, всі кінці землі, і приходьте до Мене, і христіться в Моє ім'я, і майте віру в Мене, щоб вас було спасенно.

35 І ось, мої улюблені браття, якщо буде так, що все це істинно, що я сказав вам, і Бог покаже вам, з силою і великою славою в останній день, що це є істинним, то, якщо це є істинним, чи припинився день чудес?

36 Або чи припинили ангели являтися дітям людським? Або чи забрав Він силу Святого Духа від них? Або чи забере Він її, доки час буде йти, або земля буде стояти, або залишиться хоч би одна людина на лиці її, яку треба буде спасти?

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?



37 Ось, я кажу вам: Ні; бо саме через віру чудеса творяться; і саме через віру ангели являються і священнослужать людям; отже, якщо це припинилося, горе дітям людським, бо це сталося через зневіру, і все марно.

38 Бо жодна людина не може бути спасенною згідно з словами Христа, якщо вони не матимуть віру в Його ім'я; отже, якщо це припинилося, то віра припинилася також; і жахливим є становище людини, бо вони існують так, нібито ніякого викуплення не було вчинено.

39 Але знаєте, мої улюблені браття, я суджу про вас краще, бо я суджу, що ви матимете віру в Христа через вашу лагідність; бо якщо ви не матимете віри в Нього, то ви не підходите для того, щоб бути причисленими до людей Його церкви.

40 І знову, мої улюблені браття, я б хотів поговорити з вами про надію. Як може бути так, що ви досягнете віри, не маючи надії?

41 І що це таке, на що ви маєте надіятися? Ось, я кажу вам, що ви матимете надію через спокуту Христа і силу Його воскресіння воскреснути до життя вічного, і це через вашу віру в Нього згідно з Його обіцанням.

42 Отже, якщо людина матиме віру, вона повинна мати і надію; бо без віри не може бути ніякої надії.

43 І ще, ось я кажу вам, що вона не може мати віри і надії, якщо вона не буде лагідною і невибагливою серцем.

44 Якщо вона не буде такою, її віра і надія марні, бо ніхто не приймається до Бога, крім лагідних і невибагливих серцем; і якщо людина лагідна і невибаглива серцем і визнає силою Святого Духа, що Ісус є Христос, вона тоді мусить мати милосердя; бо якщо вона не матиме милосердя, вона ніщо; отже, вона мусить мати милосердя.

45 А милосердя довго терпить, і є добрим, і не заздрить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не дратується, не думає злого, і не втішається беззаконням, але втішається істиною, зносить усе, вірить усьому, надіється на все, витерпить все.

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

- 46 Отже, мої улюблені браття, якщо ви не маєте милосердя, ви ніщо, бо милосердя ніколи не минає. Отже, залишайтеся вірними милосердю, яке величніше над усе, бо все минає—
- 47 Але милосердя є чиста любов Христа, і воно існує вічно; і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре.
- 48 Отже, мої улюблені браття, моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов'ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він, бо ми побачимо Його таким, як Він є; щоб ми могли мати цю надію; щоб нас було очищено саме так, як Він є чистим. Амінь.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

## Мороній 8

- 1 Послання мого батька Мормона, написане до мене, Моронія; і воно написане невдовзі після мого покликання на священнослужіння. І так він писав мені, кажучи:
- 2 Мій улюблений сину, Моронію, я втішаюся надзвичайно, що твій Господь Ісус Христос був обізнаний про тебе і покликав тебе на Своє священнослужіння і Свою священну роботу.
- 3 Я згадую тебе завжди у своїх молитвах, постійно молячись Богові Батькові в ім'я Його Святої Дитини, Ісуса, щоб Він, через Свою нескінченну великодушність і благодать, зберігав тебе через терпіння віри в Його ім'я до кінця.
- 4 А тепер, мій сину, я звертаюсь до тебе стосовно того, що засмучує мене надзвичайно; бо мене засмучує, що мають виникнути сперечання серед вас.
- 5 Бо, якщо я узнав правду, були сперечання серед вас стосовно хрищення ваших малих дітей.
- 6 І тож, мій сину, я хочу, щоб ви старанно працювали, аби цю велику помилку було усунуто з-поміж вас; бо з цієї причини я написав це послання.
- 7 Бо негайно після того як я дізнався про вас таке, я запитав Господа про цю справу. І слово Господа дійшло до мене силою Святого Духа, кажучи:
- 8 Слухайте слова Христа, вашого Викупителя, вашого Господа і вашого Бога. Ось, Я прийшов у світ не для того, щоб закликати праведних, але грішників до покаяння; здорові не потребують лікаря, але ті, хто хворі; отже, малі діти є здоровими, бо вони не здатні чинити гріх; отже, прокляття Адама забрано від них через Мене, так що воно не має сили над ними; і закон обрізання виповнено через Мене.
- 9 І так Святий Дух явив мені слово Бога; отже, мій улюблений сину, я знаю, що це серйозний глум перед Богом, щоб ви христили маленьких дітей.

## Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.

10 Ось, я кажу вам, що цьому ви будете вчити—покаяння і хрищення тим, хто є підзвітним і здатним чинити гріх; так, навчайте батьків, що вони мусять покаятися, і бути хрищеними, і упокоритися, як їхні малі діти, і їх усіх буде спасенно з їхніми малими дітьми.

11 А їхні малі діти не потребують ні покаяння, ні хрищення. Ось, хрищення є на покаяння для виповнення заповідей щодо відпущення гріхів.

12 Але малі діти живуть у Христі, аж від заснування світу; якби це було не так, тоді Бог є упередженим Богом і також змінним Богом і зважає на особи; бо як багато малих дітей померло без хрищення!

13 Ось чому, якби малих дітей не могло бути спасенно без хрищення, вони б мали піти у нескінченне пекло.

14 Ось, я кажу вам, що той, хто думає, що малі діти потребують хрищення, знаходиться у жовчі гіркоти й у путах беззаконня, бо він не має ні віри, ні надії, ані милосердя; ось чому, якщо його має бути відсічено з такою думкою, він мусить піти в пекло.

15 Бо жахливою є злочестивість думати, що Бог спасає одну дитину через хрищення, а інша повинна загинути, тому що вона не хрищена.

16 Горе тим, хто так перекручуватиме шляхи Господа, бо вони загинуть, якщо не покаються. Ось, я кажу зі сміливістю, маючи повноваження від Бога; і я не боюся того, що людина може зробити; бо досконала любов нехтує всяким страхом.

17 І мене сповнює милосердя, що є вічною любов'ю; ось чому всі діти однакові для мене; ось чому я люблю малих дітей досконалою любов'ю; і вони всі однакові і є причасниками спасіння.

18 Бо я знаю, що Бог не є упередженим Богом, а також не є змінною істотою; але Він є незмінним від усієї вічності до всієї вічності.

19 Малі діти не можуть каятися; ось чому є жахливою злочестивістю заперечувати чисті милості Бога для них, бо вони всі живі в Ньому через Його милість.

20 А той, хто каже, що малі діти потребують хрищення, заперечує милості Христа і зводить нанівець Його спокуту і силу Його викуплення.

Behold I say unto you that this thing shall ye teach—repentance and baptism unto those who are accountable and capable of committing sin; yea, teach parents that they must repent and be baptized, and humble themselves as their little children, and they shall all be saved with their little children.

And their little children need no repentance, neither baptism. Behold, baptism is unto repentance to the fulfilling the commandments unto the remission of sins.

But little children are alive in Christ, even from the foundation of the world; if not so, God is a partial God, and also a changeable God, and a respecter to persons; for how many little children have died without baptism!

Wherefore, if little children could not be saved without baptism, these must have gone to an endless hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that little children need baptism is in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; for he hath neither faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut off while in the thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God saveth one child because of baptism, and the other must perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the Lord after this manner, for they shall perish except they repent. Behold, I speak with boldness, having authority from God; and I fear not what man can do; for perfect love casteth out all fear.

And I am filled with charity, which is everlasting love; wherefore, all children are alike unto me; wherefore, I love little children with a perfect love; and they are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a changeable being; but he is unchangeable from all eternity to all eternity.

Little children cannot repent; wherefore, it is awful wickedness to deny the pure mercies of God unto them, for they are all alive in him because of his mercy.

And he that saith that little children need baptism denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the atonement of him and the power of his redemption.

21 Горе таким, бо їм загрожують смерть, пекло і нескінченна мука. Я кажу це сміливо; Бог наказав мені. Слухайте це і зверніть увагу, бо це стоятиме проти вас на місці суду Христа.

22 Бо знайте, що всі малі діти живуть у Христі, і також усі ті, хто без закону. Бо сила викуплення приходить на всіх тих, які не мають закону; ось чому той, кого не засуджено, тобто той, хто не підлягає засудженню, не може покаятися; і такому хрищення не приносить ніякої користі—

23 Але це глум перед Богом, заперечення милостей Христа і сили Його Святого Духа і покладання довіри на мертві вчинки.

24 Ось, сину мій, цього не слід робити; бо покаяння для тих, хто під засудженням і під прокляттям від порушення закону.

25 І першими плодами покаяння є хрищення; і хрищення приходить через віру у виповнення заповідей; а виповнення заповідей приносить відпущення гріхів;

26 А відпущення гріхів приносить лагідність, і невибагливість серця; а через лагідність і невибагливість серця приходить відвідування Святого Духа, Утішителя, Який сповнює надією і досконалою любов'ю, любов'ю, яка витерпить через старанність у молитві до того, як кінець настане, коли всі святі житимуть з Богом.

27 Ось, сину мій, я напишу тобі знову, якщо не підумай незабаром проти Ламанійців. Ось, гордовитість цього народу, тобто народу Нефійців, закінчиться їхнім знищенням, якщо вони не покаються.

28 Молися за них, сину мій, щоб покаяння могло прийти до них. Але ось, я боюся, щоб Дух не припинив перемагатися в них; і в цій частині землі вони також прагнуть повалити всю силу і владу, яка йде від Бога; і вони заперечують Святого Духа.

29 А після відринення такого великого знання, сину мій, вони мають загинути скоро, на здійснення пророцтв, які промовлялися пророками, так само як і слів Самого нашого Спасителя.

30 Прощай, сину мій, доки я не напишу тобі або доки не зустріну тебе знову. Амінь.

Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.

For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing—

But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

## Мороній 9

- 1 Мій улюблений сину, я знову пишу до тебе, щоб ти знав, що я ще живий, але пишу про дещо сумне.
- 2 Бо знай, я мав тяжкий бій з Ламанійцями, в якому ми не перемогли; і Археантус пав від меча, і також Лурам і Емрон; так, і ми втратили велику кількість наших вибраних чоловіків.
- 3 А тепер ось, сину мій, я боюся, аби Ламанійці не знищили цей народ; бо вони не каються, і Сатана підбурює їх постійно гніватися один на одного.
- 4 Ось, тружуся з ними постійно; і коли я промовляю слово Бога з суворістю, вони тремтять і сердяться на мене; а коли я не використовую суворості, вони кам'яніють своїми серцями проти нього; ось чому я боюся, щоб Дух Господа не припинив боротися з ними.
- 5 Бо так надзвичайно вони сердяться, що мені здається, ніби вони не мають страху смерті; і вони втратили свою любов один до одного; і вони жадають крові і помсти постійно.
- 6 І ось, мій улюблений сину, незважаючи на їхню закам'янілість, трудімося старанно; бо якби ми припинили трудитися, нас було б приведено до за судження; бо ми маємо працю, яку повинні виконати, доки ми в цій скинії з глини, щоб ми могли перемогти ворога всієї праведності і наші душі могли б почитати в царстві Бога.
- 7 А тепер я напишу дещо про страждання цього народу. Бо згідно з відомостями, які я отримав від Аморона, ось, Ламанійці мають багато в'язнів, яких вони взяли з башти Шерріза; і були там чоловіки, жінки і діти.

## Moroni 9

My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.

For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.

And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.

Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.

For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.

And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.

And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.

8 І чоловіків та батьків тих жінок і дітей вони вбили; і вони годували жінок плоттю їхніх чоловіків, а дітей—плоттю їхніх батьків; і ніякої води, крім невеликої кількості, не давали вони їм.

9 І, незважаючи на цю велику мерзоту Ламанійців, вона не перевищує мерзоту нашого народу в Моріантумі. Бо ось, багато з дочок Ламанійців взяли вони у полон; і після позбавлення їх того, що було найдорожчим і найціннішим за все—цнотливості і невинності,—

10 І після того як вони вчинили так, вони замордували їх у найжорстокіший спосіб, катуючи їхні тіла аж до смерті; а зробивши це, вони пожерли їхню плоть, як дикі звірі, через закам'янілість своїх сердець; і зробили вони це на знак хоробрості.

11 О сину мій улюблений, як може такий народ, як цей, що є без усякої цивілізованості—

12 (А ще декілька років тому вони були цивілізованим і чудовим народом)

13 Але, о сину мій, як може такий, як цей, народ, чия насолода є в такій великій мерзоті—

14 Як ми можемо сподіватися, що Бог стримає Свою руку з карою проти нас?

15 Ось, серце моє волає: Горе цьому народові. Прийди з карою, о Боже, і сховай їхні гріхи, і злочестивість, і мерзоти від Свого обличчя!

16 І ще, сину мій, є багато вдів і їхніх дочок, які залишилися в Шеррізі; і ту частину провізії, яку Ламанійці не забрали, ось, військо Зенефія забрало і полишило їх блукати всюди, де можна, шукаючи їжу; і багато старих жінок непритомніють по дорозі і вмирають.

17 А військо, яке зі мною, слабке; а військо Ламанійців знаходиться між Шеррізою і мною; і всі, хто втік до війська Аарона, полягли жертвами їхньої жахливої жорстокості.

18 О розбещеність мого народу! В них немає порядку і немає милості. Дивись, я тільки людина, і я маю тільки силу людини, і я не можу більше примушувати слухатися моїх наказів.

And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.

19 І вони стали сильними у своєму збоченні; і всі вони однаково жорстокі, не мають пощади ні до кого—ні до старих, ні до молодих; і вони насолоджуються усім, крім добра; і страждання наших жінок і наших дітей по всьому лицю землі перебільшує все; так, язик не може розказати, і не можна описати цього.

20 І тепер, сину мій, я більше не буду докладно зупинятися на цьому жахливому видовищі. Ось, ти знаєш злочестивість цього народу; ти знаєш, що вони без принципів і поза почуттям; і їхня злочестивість перевершує злочестивість Ламанійців.

21 Ось, сину мій, я не можу представляти їх Богові, щоб Він не покарав мене.

22 Але ось, сину мій, я представляю тебе Богові, і я довіряю Христові, що тебе буде спасенно; і я молюся Богові, щоб Він пощадив твоє життя, щоб ти став очевидцем повернення Його народу до Нього, або їхнього цілковитого знищення; бо я знаю, що вони мають загинути, якщо не покаються і не повернуться до Нього.

23 А якщо вони загинуть, то це буде як у Яредійців, через свавільність їхніх сердець, які прагнули крові і помсти.

24 І якщо буде так, що вони загинуть, ми знатимемо, що багато наших братів перекинулося до Ламанійців, і ще багато перекинеться до них; ось чому напиши ще дещо, якщо тебе буде помилувано, а я загину і не побачу тебе; але сподіваюся, що зможу побачити тебе незабаром; бо я маю священні літописи, які б хотів передати тобі.

25 Сину мій, будь вірним у Христі; і нехай те, що я написав, не засмучує тебе, не гнітить тебе до смерті; але нехай Христос підносить тебе, і нехай Його страждання, і смерть, і явлення Ним Свого тіла нашим батькам, і Його милість і довготерпіння, і надія на Його славу і вічне життя покоїться у свідомості твоїй завжди.

26 І нехай благодать Бога Батька, Чий престол високо на небесах, і наш Господь Ісус Христос, Який сидить праворуч Його сили, доки все не стане підлеглим Йому, існуватимуть і перебуватимуть з тобою завжди. Амінь.

And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.

And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.

My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.



## Мороній 10

- 1 Тож я, Мороній, пишу дещо, що мені здається добрим; і я пишу моїм браттям, Ламанійцям; і я б хотів, щоб вони знали, що понад чотириста і двадцять років пройшло з тих пір, коли було дано ознаку про пришествя Христа.
- 2 І я запечатую ці літописи після того, як я промовлю до вас декілька слів як заклик.
- 3 Ось, я б хотів закликати вас, що коли ви читатимете їх, якщо за мудрістю Бога буде так, що ви читатимете їх, то пам'ятайте, наскільки милостивим був Господь до дітей людських від сотворіння Адама аж до тих пір, коли ви отримаєте їх і обдумаєте це в серцях своїх.
- 4 І коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім'я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа.
- 5 І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все.
- 6 І все добре є справедливим і істинним; ось чому ніщо добре не заперечує Христа, але визнає, що Він є.
- 7 І те, що Він є, ви можете знати силою Святого Духа; ось чому я б хотів закликати вас, щоб ви не заперечували силу Бога; бо Він діє силою, згідно з вірою дітей людських, так само сьогодні, і вчора, і завжди.
- 8 І ще, я закликаю вас, браття мої, щоб ви не заперечували дарів Бога, бо їх багато; і вони походять від Того Самого Бога. І є різні шляхи, якими ці дари надаються; але це Той Самий Бог, Який в усіх робить усе; і вони надаються проявами Духа Бога людям їм на користь.
- 9 Бо ось, одному дається Духом Бога, що він може навчати слову мудрості;
- 10 А іншому, щоб він міг навчати слову знання Тим Самим Духом;
- 11 А іншому—надзвичайно велика віра; а іншому—дари зцілення Тим Самим Духом;

## Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;

And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;

12 А ще іншому, щоб він міг творити могутні чудеса;

13 А ще іншому, щоб він міг пророкувати стосовно всього;

14 А ще іншому—бачення ангелів і службових духів;

15 А ще іншому—всілякі мови;

16 А ще іншому—тлумачення мов і різноманітних мов.

17 І всі ці дари приходять через Духа Христа; і вони приходять до кожної людини нарізно, відповідно до Його волі.

18 І я б хотів закликати вас, мої улюблені браття, щоб ви пам'ятали, що кожний добрий дар приходить від Христа.

19 І я б хотів закликати вас, мої улюблені браття, щоб ви пам'ятали, що Він Той Самий учора, сьогодні і навіки і що всі ці дари, про які я казав, які є духовними, ніколи не буде забрано, аж доки світ стоятиме, хіба що тільки через зневіру дітей людських.

20 Ось чому має бути віра; а якщо має бути віра, має бути і надія; а якщо має бути надія, має бути і милосердя.

21 І якщо ви не матимете милосердя, ви ніяк не зможете бути спасеними в царстві Бога; також не зможете ви бути спасеними в царстві Бога, якщо ви не маєте віри; також не можете, якщо ви не маєте надії.

22 А якщо ви не маєте надії, то повинні бути у відчай; а відчай приходить через беззаконня.

23 І Христос істинно казав нашим батькам: Якщо ви матимете віру, ви можете зробити все, що Я вважаю доцільним.

24 А тепер я звертаюся до всіх кінців землі: якщо настане день, коли силу і дари Бога буде забрано від вас, то це буде через зневіру.

25 І горе дітям людським, якщо буде так; бо не буде жодного, хто творив би добро, серед вас, жодного. Бо якщо буде серед вас один, який творить добро, він буде діяти силою і дарами Бога.

And again, to another, that he may work mighty miracles;

And again, to another, that he may prophesy concerning all things;

And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;

And again, to another, all kinds of tongues;

And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.

And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, today, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.

Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.

And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.

And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.

And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.

And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.

And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

26 І горе тим, хто покінчить з цим і умре, бо вони умруть у своїх гріхах, і їх не можна буде спасти в царстві Бога; і я кажу це згідно зі словами Христа; і я не кажу неправду.

27 І я закликаю вас пам'ятати це; бо час швидко настає, коли ви знатимете, що я не кажу неправду, бо ви побачите мене біля місця суду Бога; і Господь Бог скаже вам: Хіба Я не проголошував вам Мої слова, які було записано цим чоловіком, нібито хтось волає з мертвих, так, точно, нібито хтось говорить з праху?

28 Я проголошую це, щоб пророцтва було виповнено. І ось, вони вийдуть з вуст вічного Бога; і Його слово засвище від покоління до покоління.

29 І Бог покаже вам, що те, що я написав, істинне.

30 І знову я закликаю вас прийти до Христа і приймати кожний добрий дар, і не торкатися злого дару, ані чогось нечистого.

31 І прокинься, і встань з праху, о Єрусалиме; так, і зодягнись у свій красивий одяг, о дочко Сіону; і зміцни свої коли і розшир свої границі назавжди, щоб тебе не було більше змішано, щоб завіти Вічного Батька, які Він склав з тобою, о доме Ізраїля, було виконано.

32 Так, прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому, і відриньте від себе всю безбожність; і якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді Його благодаті буде достатньо вам, щоб через Його благодать ви могли бути досконалими в Христі; і якщо через благодать Бога ви будете досконалими в Христі, ви ніяк не зможете заперечувати силу Бога.

33 І ще, якщо ви через благодать Бога досконалі в Христі і не заперечуєте Його силу, тоді ви освячені в Христі благодаттю Бога, через пролиття крові Христа, що є в завіті Батька для відпущення гріхів ваших, щоб ви стали святими, незаплямованими.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in no wise deny the power of God.

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

34 А тепер я кажу всім, прощайте. Я скоро піду спочивати в раю Бога, доки мій дух і тіло з'єднаються знову, і мене буде пронесено переможно крізь повітря, щоб зустрітися з вами перед приемним місцем суду великого Єгови, Вічного Судді і живих, і мертвих. Амінь.

*Кінець*

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.

*The End*